"คนจน" ที่มีแบบ

ฉบับแก้แล้วไขอีก

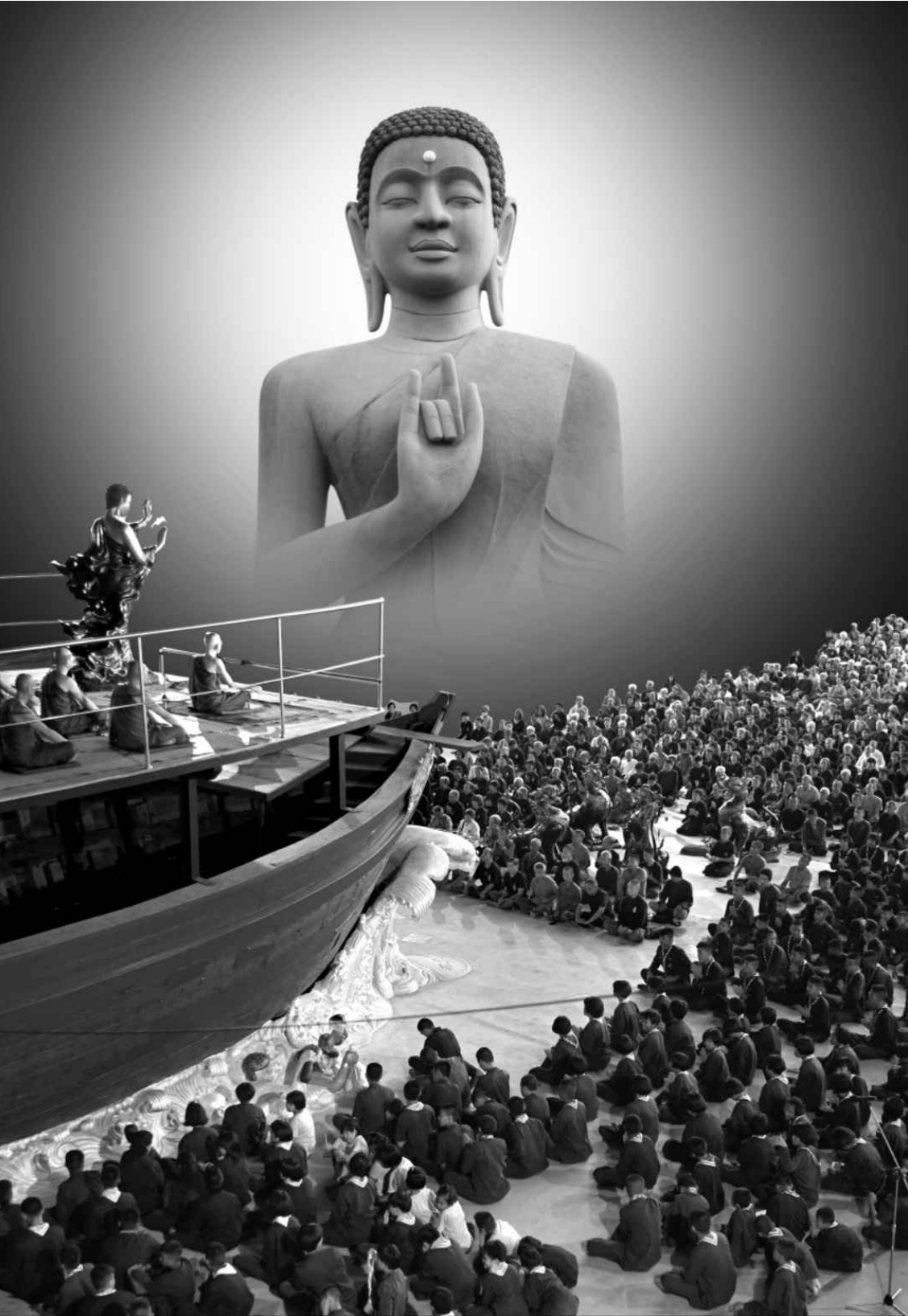

คำนำ

อาตมาเขียนหนังสือเล่มนี้ ด้วยความ“เชื่อว่า” คนส่วนใหญ่คงจะยังไม่ค่อยเข้าใจ หรือซาบซึ้งใจอะไรนักหรอก ขออภัยจริงๆ ถ้าอาตมาจะประมาณว่า ก็คงจะอ่านกัน แล้วก็งั้นๆแหละ พออ่านได้ พอรู้เรื่อง ว่า มีแนวคิดแปลกไปจากมนุษย์สามัญทั่วไปทั้งหลาย (เว้นแต่ว่า บางคนที่มีภูมิตนส่วนตนฝังวิบากมาแล้วแต่ปางบรรพ์ หรือมี“โลกุตรธรรม”แท้ในใจจริง ก็ย่อมเกิด“ความซาบซึ้ง”ขึ้นมาได้กับความจริงนี้ เพราะมันคือ“ความจริงแห่งความจริง”ที่ไม่สามัญทั่วไปของปุถุชนในโลก อาจจะมีบ้าง เป็นบ้าง แต่ก็น่าจะยังไม่มากมายอะไร)

และยิ่งจะให้“เชื่อตาม”อย่างซาบซึ้งใจนั้น ก็คงจะยังไม่เกิดอาการอย่างนั้นในใจใครกันนักหรอก

แต่อาตมาก็เขียนด้วยความ“เชื่อมั่น” ของตนเองอย่างยิ่งว่า นี้คือ “ความจริงอันยิ่งใหญ่ในความเป็นมนุษย์และสังคมที่เจริญจริงแท้” แบบที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และแบบเดียวกันกับที่ในหลวง ร. ๙ ของคนไทยมีในพระปัญญาธิคุณของพระองค์ และได้ทรงพระจริยวัตรด้วยพระอุตสาหะปลูกฝังลงในแดนไทยที่พสกไทยทั้งหลายเทิดทูนสุดเกล้าสุดเศียรตลอดพระชนม์ชีพ ๗๐ พรรษา ซึ่งเกิดขึ้นจริงและหยั่งลงในประเทศไทยแล้ว ตามที่เห็น และเป็นอยู่ และกำลังจะขจรไปทั่วโลก

คำตรัสที่ว่า“เศรษฐกิจพอเพียง”ก็ดี “บริหารประเทศ

แบบคนจน”ก็ดี หรือ“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”ก็ดี ความเป็นไปได้ที่มีคนไทยทำได้จริง กลุ่มสังคม“คนจน”ที่เป็นไทย ก็เกิดขึ้นแล้วในประเทศไทยวันนี้

แม้จะมีความลำบากใจ หรือมีเชิงชังอยู่บ้าง ก็น่าจะลองลดอคติจากใจสักชั่วขณะ ลองพิจารณา“ชาวอโศก”หรือที่คนทั่วไปมักเรียกว่า“ชาวสันติอโศก”ดูบ้าง

เผื่อจะมี“ความจริง”ให้ท่านได้พบเห็น แม้ไม่มากก็น้อยก็ได้นะ

หวังด้วยความเกรงใจอย่างยิ่งว่า คงจะมีคนผู้พอรับฟังที่อาตมาพูดนี้ได้บ้าง และอาจจะมีผู้มาลองคบหาสมาคมกับชาวอโศกดูบ้าง ก็จะเป็นพระคุณอย่างสูงส่งทีเดียวสำหรับเราชาวอโศก

ขอยืนยันว่า เราจริงใจตามภูมิของเราอย่างหมดใจจริง ๆ

๒๘ มีนาคม ๒๕๖๑

สารบัญ

(๑) “แบบคนจน”...ที่มาของเรื่อง ๑๙
(๒) ล้มเหลวเพราะทุ่มเทเร่งให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นรวดเร็ว! ..๒๑
(๓) สำเร็จได้เพราะ.. “ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ”..๒๒
(๔) ไทยยอดยิ่งยวดได้เพราะ....? ๒๒
(๕) เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย “พอมี พอกิน” ๒๓
(๖) ต้องทำ“แบบคนจน”! ๒๔
(๗) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา”
“Our loss is our gain”.....๒๕
(๘) สังคมสามัคคี มั่นคง เป็นปึกแผ่นได้ด้วยการ..“ให้!”...๒๗
(๙) สังคมจะล้มเหลว หรือเจริญสำเร็จ เพราะ ๒๘
(๑๐) ชาวพุทธไม่กลัวจน เพราะมี“ปัญญา”ตามคำตรัส ๒๙
(๑๑) “คนจน”ที่อุดมสมบูรณ์-สุขสำราญเบิกบานใจ ฯลฯ ...๓๐
(๑๒) ชาวพุทธตั้งใจจน เพราะเต็มใจจนด้วย“ปัญญา”.....๓๑
(๑๓) “คนจนอาริยะ”คือ คนจนที่มี“ปัญญา”ซึ่งมิใช่เฉโก ๓๓
(๑๔) “คนจนอาริยะ”คือ “คนจนที่มีแบบ”ตามทิฏฐิพุทธ ๓๔
(๑๕) ชาวพุทธรวมพลังต่อยอด“ความจน”ให้เจริญวิเศษ ...๓๖
(๑๖) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีเศรษฐกิจดีสูงสุด ...๓๙
(๑๗) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีอิสระสูงสุด ๔๐
(๑๘) สาธารณโภคีคือ ระบบ“คนจน”ที่ไม่มีของตัวของตน ๔๑

(๑๙) “เป็นกลาง”ในที่นี้ต้อง“กำหนดหมาย(สัญญา)”ให้ถูก ...๔๓
(๒๐) แยก“จิต”แยก“วิธีปฏิบัติ”ให้ถูก มิฉะนั้น“วิปลาส” ๔๕
(๒๑) “ทิฏฐิวิปลาส”จึงมี“สัญญาวิปลาส”แล้ว“จิตวิปลาส” ๔๖
(๒๒) แยก“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมัตถสัจจะ”กันยังไม่ได้ ๔๗
(๒๓) ไม่มี“สวรรค์-นรก”ในจิตคือ “ไม่มีภพ-ไม่มีชาติ” ๔๘
(๒๔) ไม่มี“สุข-ทุกข์”นี่แหละคือ“จุด”ที่ศาสนาพุทธค้นพบ ...๕๐
(๒๕) สรุป “มัชฌิมาปฏิปทา”คือ ไฉน? อย่างไรกันแน่? ๕๑
(๒๖) “จิต”ที่“สุข-ทุกข์”ไม่มีเป็น“รากจิต”ในการไม่สะสม ๕๓
(๒๗) สาธารณโภคีไม่สะสม“ความรวย” และไม่เป็นหนี้ ๕๕
(๒๘) สาธารณโภคีเกิดได้แม้ท่ามกลางทุนนิยม-คอมมูนิสต์ ..๕๗
(๒๙) สาธารณโภคีเกิดได้เฉพาะในหมู่สงฆ์เพราะเหตุใด? ๕๘
(๓๐) ประธิปไตย คือ อะไรกันแท้ ๆ ชัด ๆ...? ๕๙
(๓๑) สาธารณโภคีถ้าไม่อิสระเสรีภาพจะเป็นได้ไม่ยั่งยืน ๖๒
(๓๒) การมีชีวิต“สาธารณโภคี”ต้องเป็นสิทธิของแต่ละคน ๖๓
(๓๓) “จุดเด่น-จุดเน้น”สำคัญยิ่ง ของระบบแต่ละระบบ ๖๕
(๓๔) “สาธารณโภคี”มีจุดดียิ่งกว่าระบบการปกครองทั่วไป ๖๗
(๓๕) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา ..๖๘
(๓๖) “ฉลาดเฉโก”จะอยู่ใน“สังคมสาธารณโภคี”ยากมาก ๖๙
(๓๗) “เฉโก”คือ อวิชชาธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบเก่า ๗๐
(๓๘) “ปัญญา”คือ อัญญธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบใหม่ ๗๑
(๓๙) โลกุตรธรรม ๓๗ คือ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ทั้งขบวน ..๗๓
(๔๐) “ปัญญา”สัมมาทิฏฐิเป็น“ความฉลาด”ขั้นโลกุตระ ๗๔
(๔๑) ยกตัวอย่าง ไตรลักษณ์ หรือสามัญลักษณ์ เป็นต้น ๗๕
(๔๒) “การปรุงแต่ง”คือการสร้างรูปสร้างนามที่สำคัญยิ่ง ...๗๖

(๔๓) “ปัญญา”ที่รู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”มีในพุทธเท่านั้น ๗๗
(๔๔) “ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ของคนต่างดาว ๗๘
(๔๕) “ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”ที่ทวนกระแสกับ“เฉโก” ๗๙
(๔๖) “ คนดาวดวงใหม่”เป็นผู้เสียสละแบบโลกุตระ ๘๑
(๔๗) “ สฺวากฺขาโต”นั้น คือ อย่างไร? ๘๒
(๔๘) ศาสตร์ที่ทำให้เป็น“คนจน”สำเร็จอย่างมี“ปัญญา”แท้ ๘๕
(๔๙) ผู้มี“ปัญญา”แท้จึงเป็น“คนจน”สุขสำราญเบิกบานใจ ๘๖
(๕๐) การบริหาร“แบบคนจน”จึงเป็นศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ ๘๗
(๕๑) การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ จึงต้องแก้“แบบคนจน” ๘๗
(๕๒) “สาธารณโภคี”ต้องเป็นสังคม“คนจน”เสียสละแท้จริง ...๘๘
(๕๓) บทสรุปของชีวิตก็ดูอย่างที่พระพุทธเจ้าทรง“เป็น” ๘๙
(๕๔) “การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ที่กษัตริย์ไทยทรงยืนยัน ๙๑
(๕๕) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”แตกต่าง“คนจน”ที่มี“เฉโก” ๙๒
(๕๖) พุทธที่ฉลาดแบบโลกุตระนั้นเป็น“อัญญะ”แท้ ๆ ๙๓
(๕๗) “คนจน”ที่เสียสละจริงเต็มใจแท้ต้องมี“ปัญญา” ๙๔
(๕๘) ผู้เสียสละที่เป็น“คนจน”แท้จะถึงขั้น“สาธารณโภคี” ๙๕
(๕๙) คนที่มี“ปัญญา” จึง“แก้ปัญหาความจน”สำเร็จ ๙๗
(๖๐) “แก้ปัญหาแบบคนจน”จึงเป็นยอดวิชชาของพุทธ ๙๘
(๖๑) “คนรวย”คือคน“ไร้ปัญญา” มีแต่“เฉโก”จัดจ้าน ๑๐๐
(๖๒) “คนรวย”มีแต่“เฉโก”ในโลกียะ ไม่มี“โลกวิทู” ๑๐๑
(๖๓) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”คือโลกุตระนั้นจะมี“โลกวิทู”...๑๐๒
(๖๔) “คนจน”ที่มี“ปัญญา” จึงมี“โลกุตระ”ได้จริงแท้ ๑๐๓
(๖๕) “คนรวย”ที่เป็นปัจเจก คือคนทำลายเศรษฐกิจแท้ ๆ...๑๐๔
(๖๖) คนใด สังคมใดมี“ปัญญา”ดังว่านี้ สังคมนั้นเจริญแท้ ...๑๐๖

(๖๗) วรรณะ ๙ คืออะไร? คนมีวรรณะ ๙ คืออย่างไร? ...๑๐๗
(๖๘) “วรรณะ ๙”มีอะไรบ้าง? ชื่อว่า“เจริญ”อย่างไร? ..๑๐๙
(๖๙) “วรรณะ ๙”ทุกวันนี้ถูกย่ำยีเละ มีแต่“อวรรณะ ๖”..๑๑๐
(๗๐) ภิกษุทุกวันนี้จึงเป็นคน“อวรรณะ ๖”กันสุดสนิท ๑๑๑
(๗๑) ทุกวันนี้จึงมีคน“อวรรณะ ๖”กันไปตามยถากรรม ...๑๑๓
(๗๒) “ยถากรรม”ทำให้คนจมซมซับซึมซึ้งลงไปในโลกีย์ ..๑๑๔
(๗๓) ต้องแก้“ยถากรรม”ด้วย“ไตรสิกขา”ที่สัมมาทิฏฐิ ๑๑๕
(๗๔) “คนวรรณะ ๙”ที่มีอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ใครยอมรับ?..๑๑๖
(๗๕) “วรรณะ ๙”ยืนยัน“เนื้อแท้พุทธ”แม้จะมีส่วนน้อย ..๑๑๘
(๗๖) คนที่มี“เฉโก”แก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”ไม่สำเร็จแน่ ...๑๑๙
(๗๗) “ข้อด้อย”ของอาตมาที่ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริง ๆ ..๑๒๑
(๗๘) ทำไม..อาตมาจึงไม่แก้ไข“ข้อด้อย”ตนเอง? ๑๒๕
(๗๙) ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าแม้ยุคนี้ก็พิสูจน์ได้จริงอยู่ ..๑๒๖
(๘๐) ตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยศีล ..๑๒๗
(๘๑) “สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ”เกิดตาม“ศีล”เป็นข้อกำหนด ..๑๒๙
(๘๒) ตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าได้ด้วย ...๑๓๐
(๘๓) เป็น“ธรรมะ”ที่คน“เป็นไปได้จริง”สัมผัสจริงได้ด้วย ..๑๓๑
(๘๔) ต้องขออภัยจริง ๆที่ต้อง“พูดความจริง”ตามที่จริง ..๑๓๒
(๘๕) “สวดมนต์”ที่ผิดวินัยเป็นการทำลายศาสนาจริง ๆ ...๑๓๕
(๘๖) “มนต์”หรือ“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เพลง ...๑๓๖
(๘๗) “คำกล่าว”คือ“คำสอน” ไม่มี“ทำนอง”เด็ดขาดแน่ ๆ ..๑๓๗
(๘๘) คำว่า “ศิลปะ”ทุกวันนี้ ทั้งเลอะเทอะทั้งเละเทะสุด ๆ ..๑๓๙
(๘๙) “ศิลปะ”ต้องเข้าถึง“จิตวิญญาณ”และเป็น“ธรรม”....๑๔๑
(๙๐) “ศิลปะ”ทุกวันนี้ ไร้คำนิยามกันแล้ว หาสาระไม่ได้ ๑๔๒

(๙๑) “ศิลปะ”ทุกวันนี้ มีแต่“ความฟุ้งซ่าน-วิมานเพ้อเจ้อ” ๑๔๔
(๙๒) ลัทธิหรือศาสนา“เทฺวนิยม”ไม่รู้“ศิลปะ”ที่แท้หรอก ..๑๔๖
(๙๓) “การสวดมนต์”ที่เป็นโทษเป็นภัยนั้นอย่างไร? ๑๔๗
(๙๔) “การสวดมนต์”มีในคนทุกชาติ ดึกดำบรรพ์มาก ๑๕๑
(๙๕) “สรภัญญะ”เป็นแค่“คำพูด” ไม่เป็นอะไรอื่นเลย ๑๕๓
(๙๖) “พูด”มี“สระ”กำกับสั้น-ยาว มิใช่“เพลง” ไม่มีทำนอง ..๑๕๔
(๙๗) ที่ผิดเพี้ยนกันยิ่งก็คือ “สรภัญญะ”ที่ผิดวินัยนี่แล ...๑๕๕
(๙๘) การเบี้ยวบาลีทำให้ศาสนาพุทธผิดเพี้ยน..บาป! ๑๕๘
(๙๙) ผิดเพี้ยน..บาป! คม ๆนะว่า “ห้าม”หรือ“อนุญาต”...๑๖๑
(๑๐๐) “นัยสำคัญ”สุดลึกของคำว่า“นิพพาน”คือ“อเทฺว”....๑๖๓
(๑๐๑) “โลกียะ”แท้ ๆ ไม่มีขอบเขตจำกัด, นิรันดร, ไม่มีที่สุด ..๑๖๕
(๑๐๒) “อเทฺว”สุดลึก แต่มีข้อกำหนดขีดขั้นไปตามลำดับ ..๑๖๖
(๑๐๓) “โทษ”จาก“การสวดมนต์”ยังมีนัยะต่าง ๆอีกมาก ...๑๖๘
(๑๐๔) “เทฺวนิยม”ยังต้องอาศัยการสวดมนต์เพราะอะไร? ..๑๗๑
(๑๐๕) การสวดมนต์ที่มี“ปรากฏการณ์”เป็นเครื่องตัดสิน ..๑๗๒
(๑๐๖) “พราหมณ์”กับ“พุทธ”จึงสลับกันรุ่งในแต่ละยุคสมัย..๑๗๔
(๑๐๗) “ความฉลาด”ของคนมีอยู่ ๒ นัยแตกต่างกันสำคัญยิ่ง..๑๗๖
(๑๐๘) “ความรู้-ความฉลาด”นี้ชี้“ศาสนา ๒ แบบ”ได้ทีเดียว...๑๗๗
(๑๐๙) “โพธิสัตวภูมิหรือพุทธภูมิ” แตกต่างจาก“อาริยภูมิ”..๑๗๙
(๑๑๐) “โพธิสัตวภูมิหรือพุทธภูมิ” คือ“นักประชาธิปไตย”แท้..๑๘๑
(๑๑๑) “ความเสื่อม”ที่ทำลายศาสนาเพราะ“กรรม”คนทำ ..๑๘๕
(๑๑๒) “จิตนิยาม”มี“เหตุ-นิทาน(story)-สมุทัย-ปัจจัย”....๑๘๗
(๑๑๓) “อาริยสัจ”เรียนรู้“กรรมเป็นของของตน”และ“กาล”...๑๘๘
(๑๑๔) ผู้คิดผิด สอนผิด ทำผิด“กรรมผิดก็ได้นรก”ทุกคน ๑๙๐

(๑๑๕) “ธรรมบท”เป็นเครื่องมือ“สวดหากิน”อย่างนั้นหรือ? ..๑๙๒
(๑๑๖) ผู้สัพพัญญู ทรงรู้เหตุที่จะพาเสื่อม จึงป้องกันไว้ ...๑๙๔
(๑๑๗) “สวดมนต์”ผิดวินัยนั้นทำศาสนาเสื่อม ก็ต้องบาป ..๑๙๖
(๑๑๘) ล้วนเกิดจาก“อุปาทาน ๔” ซึ่งทำให้ศาสนาเสื่อม ..๑๙๗
(๑๑๙) อาตมาพิสูจน์ตนยุคที่“ไม่มีผู้ยิ่งใหญ่ใดในโลกรับรอง”..๑๙๙
(๑๒๐) “ความรู้”กับ“ความจริง”ที่คนพึงมีตามสัจจะ ๒๐๒
(๑๒๑) เกิดสังคมที่มี“ความรู้”มี“ความจริง”เจริญชัดเจน...๒๐๓
(๑๒๒) ผู้รู้ยุคนี้ใช้“ความรู้”รู้“โลกุตรชน”ที่เป็น“คนจริง”....๒๐๕
(๑๒๓) นัยสำคัญของ“เทวนิยม” กับ“อเทวนิยม” ๒๐๖
(๑๒๔) “อเทวนิยม”หลุดพ้น“อัตตานิรันดร”ได้ด้วยปัญญา ...๒๐๘
(๑๒๕) ลัทธิ“หลับตา”คือ“เทฺวนิยม” หมดสิทธิ์มี“ปัญญา”.....๒๐๙
(๑๒๖) “เทฺวนิยม”เป็น“ความลึกลับ” รู้“ธรรมนิยาม ๕”ไม่ได้ ..๒๑๒
(๑๒๗) “อเทฺวนิยม”พ้นความลึกลับ เพราะเกิด“ปัญญา”.....๒๑๓
(๑๒๘) “ความจริง”ก็อยู่กับ“พระเจ้า” ที่“ลึกลับ”โน่น! ๒๑๕
(๑๒๙) “ความจริง”พุทธไม่“ลึกลับ” เพราะพ้น“เทฺวนิยม”..๒๑๖
(๑๓๐) พุทธ“ไม่ลึกลับ”ทั้งนิรันดรทั้งอัตตาทั้งมีอิสระสุด ๒๑๘
(๑๓๑) ในศาสนาพุทธทุกคนหมดสิ้น“นิรันดร”สัมบูรณ์ได้ ๒๒๐
(๑๓๒) พุทธเป็นศาสนาที่ทุกคนมีสิทธิ์“อิสระ”สัมบูรณ์ได้ ๒๒๑
(๑๓๓) พุทธจึงเป็นศาสนาที่ทุกคน“หลุดพ้น”ได้สัมบูรณ์แท้...๒๒๒
(๑๓๔) ทาส“อุปาทาน ๔”นี้แล คือ ทาส“พระเจ้า”แท้ๆ ๒๒๔
(๑๓๕) ศาสนาพุทธรู้ยิ่ง“ธรรมะ ๒” หรือ“ธรรมะ ๑”นี่เอง..๒๒๕
(๑๓๖) “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”คือ บุคคลเช่นใด? ๒๒๖
(๑๓๗) นัยะที่ไม่ได้ชื่อว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”....๒๒๙
(๑๓๘) “ความรู้”ที่สามารถหยั่งรู้“ความจริง”คือ “ปัญญา”.....๒๓๐

(๑๓๙) “ความจริง”ตาม“นิยาม”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ๒๓๓
(๑๔๐) “ความรู้”กับ“ความจริง”ที่คนพึงคำนึงถึง“ความมี”..๒๓๔
(๑๔๑) “สมบัติ”ที่อาตมามั่นใจว่าเป็นประโยชน์ยิ่งในโลก..๒๓๕
(๑๔๒) “กาย”ที่พระพุทธเจ้าทรงเน้นให้จัดการจึงคือ“จิต”....๒๓๘
(๑๔๓) จึงต้องเรียนรู้การแยก“กาย”แยก“จิต”ไปแต่ขั้นต้น ...๒๓๙
(๑๔๔) “คุณสมบัติ”ที่ถึงขั้น“คุณวิเศษ”นั้นเป็น“อจินไตย”..๒๔๑
(๑๔๕) “สิริมหามายา”เป็น“คุณวิเศษ”ขั้น“อจินไตย” ๒๔๓
(๑๔๖) ผู้มีภูมิรู้ใน“ธรรมนิยาม ๕”จึงจะพอรู้“สิริมหามายา”..๒๔๕
(๑๔๗) ผู้ทำ“สิริมหามายา”ได้คือผู้ทำ“ความเกิด”ขั้นอจินไตย...๒๔๖
(๑๔๘) คำว่า“ฌาน(เพ่ง)”นี่แหละ ที่แตกต่างกันอยู่หลากหลาย..๒๔๘
(๑๔๙) “ฌาน”แบบพุทธนั้น“สงบ”พิเศษที่มี“อภิธรรม” ๒๔๙
(๑๕๐) “ฌาน”แบบพุทธคือ“พลังงานจิต”ที่“อจินไตย”สุดๆ ...๒๕๑
(๑๕๑) “ฌาน”แบบพุทธ พิเศษ ไม่มีใครเหมือน เป็นไฉน? ๒๕๒
(๑๕๒) “ฌาน”แบบพุทธ มิใช่“วิสัย”ของปุถุชน เป็นอจินไตย ...๒๕๔
(๑๕๓) “ฌาน”แบบพุทธ มี“ทางเดียว”เท่านั้น ที่เป็นอาริยะได้ ...๒๕๖
(๑๕๔) “ฌาน”แบบพุทธคือ“พลังงานจิต”ที่เป็น“อเทฺว ธัมมา”....๒๕๗
(๑๕๕) การทำ“ฌาน”ที่แท้คือ “เผาแต่กิเลสออกไปจากจิต”..๒๕๙
(๑๕๖) “สิริมหามายา”นี้เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้จริง...๒๖๒
(๑๕๗) “สิริมหามายา”นี้เป็น“การเกิดอยู่ของอุเบกขา”.....๒๖๔
(๑๕๘) “มุทุภูตธาตุ”นี้ยิ่งใหญ่จนต้องเรียกว่า“คุณวิเศษ”...๒๖๕
(๑๕๙) “มุทุภูตธาตุ”นี้จะช่วยให้มี“คุณวิเศษ”อื่นๆอีกมาก..๒๖๗
(๑๖๐) “เจตสิก ๓”นี้ยิ่งใหญ่จนต้องเรียกว่า“คุณวิเศษ”.....๒๖๘
(๑๖๑) “หลับตา”ก็หมดสิทธิ์เกิด“คุณวิเศษ”ใดๆในจิต ๒๖๙
(๑๖๒) “หลับตา”หรือหนี“ผัสสะออกป่า”คือความเสื่อม ...๒๗๑

(๑๖๓) แล้วเอา“ความเสื่อม”ที่ครบทั้งปวงมาแพร่ในบ้าน ..๒๗๓
(๑๖๔) ในยุคพระพุทธเจ้า“ความเสื่อม”ดังกล่าวนั้นไม่มี ๒๗๖
(๑๖๕) “ความเสื่อม”มันเสื่อมกันตรงไหน? อย่างไร? ๒๗๘
(๑๖๖)“ไม่มีนรกสวรรค์”คือ นิพพานขั้นพื้นฐาน และที่สุด...๒๘๐
(๑๖๗) “ว่าง”จาก“จิตว่างแบบอันธพาลหรือมิจฉาทิฏฐิ”...๒๘๒
(๑๖๘) “ เสื่อม”จนเหลือแต่“การสวดร้อง”เป็นงานหลัก ...๒๘๓
(๑๖๙) “ เสื่อม”หนักจนไม่มีประตูจะรู้จัก“เทฺวดา”ได้เลย...๒๘๕
(๑๗๐) พุทธที่สัมมาทิฏฐิรู้แจ้งรู้จริง“เทฺวดา-มาร-พรหม”...๒๘๗
(๑๗๑) จึง“เสื่อม”หนักแม้จาก“กรรมฐาน”ที่แท้ของพุทธ..๒๘๙
(๑๗๒) “ เสื่อม”หนักเพราะไม่รู้จัก“หัวใจของการปฏิบัติ”..๒๙๒
(๑๗๓) “เสื่อม”หนักถึงขั้นไม่รู้ว่า“ทุกข์”เกิดที่“เวทนา”.....๒๙๔
(๑๗๔) “เสื่อม”หนักกระทั่งไม่รู้ว่า“โลกุตรธรรม”คือไฉน?..๒๙๕
(๑๗๕) “จิตที่เป็นพลังงานถึงขั้นฌาน”คืออาวุธของ“บุญ”..๒๙๘
(๑๗๖) “โลกุตรธรรม”มีให้ศึกษาถึง ๔๖ หัวข้อธรรม ๒๙๙
(๑๗๗) “โลกุตรธรรม”รู้จริง“ทุกข์-สุข”เท่ากับรู้“พระเจ้า”.....๓๐๑
(๑๗๘) พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็น“พระเจ้า”แท้จริง ๓๐๒
(๑๗๙) จริง ๆนั้น“พระเจ้า”คือ “ธรรมะ ๒” คือ“เทฺว”แท้ ๆ..๓๐๓
(๑๘๐) “พระเจ้า”ยังเป็น“รห” จึงต้องทำ“อรห”ให้ได้จริง...๓๐๕
(๑๘๑) “พุทธ”ที่สัมมาทิฏฐิ ก็คนละอย่างกับมิจฉาทิฏฐิ ๓๐๗
(๑๘๒) “เทฺว”หรือ“อเทฺว”เป็นทั้งภาษาและทั้งสภาวธรรม...๓๐๘
(๑๘๓) ทุกวันนี้“โลกุตรธรรม”ได้เสื่อมสิ้นไปแล้วจริง ๆ ๓๑๐
(๑๘๔) ชาวพุทธทุกวันนี้จึงเสื่อมหนักจนกู่ไม่กลับกันแล้ว...๓๑๒
(๑๘๕) มันต้องเกิดถึงขั้นเป็นได้ด้วยตนเองคือ“ปัจจัตตัง”...๓๑๓
(๑๘๖) ผู้“หลุดพ้น(วิมุติ)” คือ ผู้มี“อิสระเสรีภาพ”ที่ยิ่งใหญ่..๓๑๕

(๑๘๗) “เทฺวนิยม”คือผู้ไม่มี“๐” ไม่ทำ“๐” จึงไม่มี“นิพพาน”..๓๑๗
(๑๘๘) ผู้มี“๐”คือ ผู้ทำ“๐”ที่สัมมาทิฏฐิ จึงมี“นิพพาน”.....๓๑๘
(๑๘๙) ผู้มี“๐”จากกิเลสนี้“เทฺวนิยม”ไม่มี จึงมีแต่นิรันดร ...๓๒๐
(๑๙๐) ทำ“ฌาน” คือ การทำจิตให้มีพลังงาน“ไฟ”เผากิเลส..๓๒๑
(๑๙๑) “สติปัฏฐาน ๔”นี้ปฏิบัติ“ธรรม ๒”สู่“๐”แท้ๆตรงๆ..๓๒๒
(๑๙๒) “เทฺวนิยม”ยังไม่ใช่“อเทฺวนิยม”เพราะมิจฉาทิฏฐิ ๓๒๔
(๑๙๓) “ความรู้อื่น”จึงจะเป็น“ปัญญา”ของพระพุทธเจ้า ๓๒๕
(๑๙๔) “ความรู้อื่น”ของพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ชื่อว่าปัญญา ...๓๒๖
(๑๙๕) “ธรรมะ ๓ เส้า”นี้สร้าง“ปัญญา”อย่างมีระบบวิธี..๓๒๘
(๑๙๖) “สัมประสิทธิ์”นี้มี“มุทุภูตธาตุ”ตัวสำคัญยิ่งใหญ่....๓๓๐
(๑๙๗) “ปัญญา”แก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”ด้วยการเป็นคนจน ๓๓๑
(๑๙๘) ทำ“ปัญญา”ได้ก่อนแล้วจะแก้“ปัญหา”สำเร็จแน่...๓๓๒
(๑๙๙) คนผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ที่แท้จริง คือใฉน? ๓๓๓
(๒๐๐) “ความจน”ที่ประเสริฐ ก็จะเป็น“คนจน”แสนวิเศษ ๓๓๕
(๒๐๑) “ความจน”จึงเป็นความประเสริฐสำคัญของโลก ...๓๓๖
(๒๐๒) “ความรวย”จึงเป็นความไม่ประเสริฐ หรือเป็นบาป...๓๓๘
(๒๐๓) ผู้มี“ปัญญา”เป็น“คนจน”ได้ถึงขั้น“สาธารณโภคี”..๓๓๙
(๒๐๔) “เศรษฐกิจ”สุดวิเศษ คือ“สาธารณโภคี”ของพุทธ...๓๔๑
(๒๐๕) “สาธารณโภคี”จึงต้องก้าวด้วย“สัมมาอาริยมรรค”..๓๔๓
(๒๐๖) “เศรษฐกิจ”ที่มีทฤษฎีสำเร็จสูงสุดคือ“สาธารณโภคี”.....๓๔๕
(๒๐๗) การบริหารจะเกิดลัทธิต่างๆ ระบอบนานาขึ้นในโลก..๓๔๖
(๒๐๘) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา..๓๔๗
(๒๐๙) ยุคนี้ยังมี“จิตจริง-ปัญญาแท้”ใน“สาธารณโภคี”มั้ย? ...๓๔๙
(๒๑๐) มีแค่“เฉโก”มิใช่“ปัญญา”จะเป็น“สาธารณโภคี”ไม่ได้ ..๓๕๐

(๒๑๑) ยุคเสื่อมนั้นถ้ามี“สาธารณโภคี”ขึ้นมาจึงดูประหลาด ๓๕๒
(๒๑๒) ภิกษุมี“เงินทองเป็นของส่วนตัว”ยังเป็น“อาบัติ” ๓๕๓
(๒๑๓) ต้องขออภัยอย่างมากจริง ๆ ที่ต้องอ้างอิงสัจจะ ๓๕๔
(๒๑๔) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสงบยิ่งเป็นสัจจะเสมอ...๓๕๗
(๒๑๕) “สาธารณโภคี”ไม่ใช่เหลือแค่ตำนานเล่าขานเท่านั้น..๓๕๘
(๒๑๖) ทั้ง“โลกียะ”ทั้ง“โลกุตระ”ต่างก็มีความเป็น“นิรันดร”...๓๕๙
(๒๑๗) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด..๓๖๐
(๒๑๘) “อัตตาใหญ่ยิ่ง ๆ”นั้นมีแต่ตัวตนหนึ่งเดียวเด็ดขาด ๓๖๒
(๒๑๙) “ปรมาตมัน”เทวนิยมนั้นตัดขาดจากจิตวิญญาณอื่น..๓๖๓
(๒๒๐) “อิสระเสรีภาพ”พุทธนั้นมีนัยสำคัญยิ่งกับ“อัตตา”..๓๖๕
(๒๒๑) ผู้เป็น“เจ้าแห่งการตาย”ของพุทธที่เก่งวิเศษสุด ...๓๖๖
(๒๒๒) “อัตตาหรืออาตมัน”ของพุทธเราเองเป็นเจ้าของ ...๓๖๘
(๒๒๓) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด..๓๖๙
(๒๒๔) “อัตตา”เป็น“ปรมาตมัน”ยิ่งใหญ่แค่ใด ก็คือ “ตน”....๓๗๑
(๒๒๕) พุทธช่วยตนเองก่อน จึงไม่รอ“พระเจ้า”ช่วย ๓๗๓
(๒๒๖) พุทธอยู่กับ“ความจริง”ที่สัมผัสได้ รู้แจ้ง ไม่ลึกลับ ๓๗๕
(๒๒๗) อัตตาที่เป็น“ปรมาตมัน”ที่สัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ได้ ...๓๗๖
(๒๒๘) พุทธมีการศึกษาที่เป็นลำดับ..หยาบ-กลาง-ละเอียด ...๓๗๗
(๒๒๙) “โอฬาริกอัตตา”คือ ปรมาตมันหยาบใหญ่ขั้นต้น..๓๗๙
(๒๓๐) อัตตาที่เป็น“พระเจ้า”จึงสัมผัสด้วย“ทวาร ๕“ไม่ได้..๓๘๐
(๒๓๑) “ตัวตน”หรือ“อัตตา”นั้น คือ“ตัวเอง”ช่วยตัวเอง....๓๘๑
(๒๓๒) “กายพระเจ้า”นั้น คืออย่างไร? เป็นไฉน? ๓๘๒
(๒๓๓) “ความอิสระ” ที่แสนเพ้อเจ้อ อยู่โดดเดี่ยว เดียวโด่ ๓๘๓
(๒๓๔) “ปัญญา”ที่รู้ยิ่งว่า“อิสระ” คืออย่างไร? เป็นไฉน?..๓๘๕

(๒๓๕) คนรู้ยิ่งได้ด้วย“สภาวะ”จริง และกำหนด“บัญญัติ”.....๓๘๖
(๒๓๖) สภาวะกับบัญญัติจะทำให้ความฉลาด“ปัญญา”....๓๘๗
(๒๓๗) ความรู้ขั้น“ปัญญา”จึงทำให้รู้แจ้ง“ธรรมนิยาม ๕”...๓๘๘
(๒๓๘) สัตวโลก“เกิด-ตาย”วนเวียนนับชาติไม่ได้จริง ๆ ...๓๘๙
(๒๓๙) สัตวโลกที่ไปอยู่กับพระเจ้า “เกิด-ตาย”ชาติเดียว ...๓๙๑
(๒๔๐) เพราะ“เกิด-ตาย”ชาติเดียวนี้แหละที่โอกาสหมด ...๓๙๒
(๒๔๑) ภาษาที่เรียกผู้บรรลุโลกุตระ ๓ คำ ที่ใช้ชี้สัจธรรม ...๓๙๔
(๒๔๒) “อาริยะ”ต้องมีสภาวธรรมที่เป็น“โลกุตระ”จึงจริง ...๓๙๖
(๒๔๓) นัยสำคัญยิ่ง ที่เป็นความเจริญแบบ“อริยะ” ๓๙๗
(๒๔๔) แบบ“อริยะ”มีนัยที่ผิดแผกจาก“อาริยะ”สำคัญยิ่ง..๓๙๙
(๒๔๕) “อาริยะ”สำคัญอย่างไร? ต้องศึกษาให้ถ่องแท้จริง ๆ ...๔๐๑
(๒๔๖) นัยสำคัญยิ่ง ที่เป็นความเจริญแบบ“อาริยะ” ๔๐๒
(๒๔๗) “ความรู้และความจริงที่ยิ่งใหญ่”มิใช่จะรู้กันง่าย ...๔๐๔
(๒๔๘) “ปรมัตถ”และ“ปรมัตต”มิใช่จะรู้กันง่าย แต่รู้ได้แท้ ...๔๐๕
(๒๔๙) “โลกุตระ”นั้นพุทธรู้ได้ด้วยการไม่เป็น“ธรรมะ ๒” ๔๐๖
(๒๕๐) คนรู้ยิ่งได้ด้วย“สภาวะ”จริง และกำหนด“บัญญัติ”...๔๐๗
(๒๕๑) ความเป็น“อิสระ”ที่มีนัยะสำคัญอันถ่องแท้ชัดเจน..๔๐๘
(๒๕๒) จึงจะเป็น“ความอิสระ”ที่“หลุดพ้น”ถ่องแท้แน่แท้ ...๔๑๐
(๒๕๓) “พระเจ้า”จึงเป็นผู้“โดดเดี่ยว”สุด ๆ ไม่ใช่“อิสระ”..๔๑๑
(๒๕๔) “อิสระ”ไม่ใช่“ความขาด”สิ้นเด็ดไปจากสรรพสิ่ง ๔๑๓
(๒๕๕) “พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”มนุษย์ต้องสัมผัสได้ ๔๑๔
(๒๕๖) พระเจ้ากับพระบุตรของเทวนิยมก็ถูก“ตัดตอน”.....๔๑๖
(๒๕๗) พระเจ้ากับมนุษย์ของเทวนิยมจึงถูก“ตัดตอน”.....๔๑๘
(๒๕๘) “ ความจริงสำคัญยิ่งสุด”ก็อยู่กันที่“สัมผัส”นี่เอง ...๔๒๑

(๒๕๙) “ความจริง”ทั้งหมดจึงสัมผัสครบปรากฏทุก“ภพ” ...๔๒๓
(๒๖๐) “ความจริงสูงสุด”จึงสามารถ“มี”ในตัวคนจริงได้ ๔๒๔
(๒๖๑) นัยะที่แตกต่างยิ่งของ“ปรมัตตะ”กับ“ปรมัตถะ”.....๔๒๖
(๒๖๒) ทำไม“ปรมัตตะ”หรือ“ปรมาตมัน”เปิดเผยไม่ได้? ...๔๒๗
(๒๖๓) “ความรู้ในความจริง”เกิดไม่ได้ ปรมัตถ์จึงไม่เต็ม..๔๒๙
(๒๖๔) “ความอิสระ”ที่เท่าเทียมกันในความเป็น“มนุษย์”.....๔๓๐
(๒๖๕) “ความเกิดอีกวนเวียน”มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันยิ่ง ๔๓๑
(๒๖๖) ไม่ว่า“เกิด-ตาย-อมตะ”นั้นพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ๔๓๒
(๒๖๗) “สัจจะ”ที่เป็น“สอง”และที่เป็น“หนึ่ง”สูงสุด ๔๓๓
(๒๖๘) “ความอิสระ”ของพุทธนั้นไม่มีตัว“อัตตา”เด็ดขาด ...๔๓๕
(๒๖๙) เพราะ“ปัญญา”มีความรู้แจ้งจริง“อัตตา”และ“โลก”...๔๓๖
(๒๗๐) ความอิสระ”ขึ้นอยู่กับการศึกษา“อัตตาและโลก”.....๔๓๙
(๒๗๑) สาธารณโภคีกำลังเกิดได้ในหมู่ฆราวาสปัจจุบันนี้ ...๔๔๐
(๒๗๒) ความเป็น“๓ เส้า”นี้ยิ่งใหญ่ ที่ต้องศึกษาอย่างสำคัญ...๔๔๑
(๒๗๓) ความเป็น“๓ เส้า”ที่ภาษาว่า“ธรรม”กับ“อธรรม”....๔๔๒
(๒๗๔) ความเป็น“๓ เส้า”ในที่นี้ คืออะไร? ๔๔๓
(๒๗๕) ผู้มี“ปัญญา”ทำให้ความมี“ตัวตน”นั้น“สูญ”ได้จริง...๔๔๔
(๒๗๖) “สูญ”คืออะไร? มีนัยสำคัญแท้จริงอย่างไร? ๔๔๖
(๒๗๗) สาธารณโภคีที่ดีจะมีการไหลแทรกซึมซับของธรรมะ ...๔๔๙
(๒๗๘) สาธารณโภคีที่ดีเกิดจากสังคมที่เป็น“บวร” ที่ดี ๔๕๐
(๒๗๙) หมู่บ้าน“สาธารณโภคี” คือ ครอบครัวเดียวกัน ๔๕๑
(๒๘๐) “สาธารณโภคี”ส่วนตัวนั้น“จน” แต่ส่วนรวม“อุดม”.....๔๕๒
(๒๘๑) คน“สาธารณโภคี”จริงๆ รู้จริงว่า“จน”ดีกว่า“รวย”..๔๕๓
(๒๘๒) “สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐศาสตร์การเมืองสัมบูรณ์ ...๔๕๓

(๒๘๓) “สาธารณโภคี”เป็น“อจินไตย”ที่จะหยั่งรู้ความรู้สึก ๔๕๖
(๒๘๔) “สาธารณโภคี”นี้ เกิดได้แม้แต่ท่ามกลางกลียุค ...๔๕๗
(๒๘๕) “สาธารณโภคี”นี้ พ้น“มิจฉาชีพ”ได้สูงสุด ๆของคน ..๔๕๙
(๒๘๖) “มิจฉาชีพ ๕”นี้วัดความเจริญของมนุษยชาติแท้ ๆ ...๔๖๐
(๒๘๗) “สัมมาอาชีพ”สูงสุด ๆแท้จริงของคนจึงคือ“คนจน”..๔๖๑
(๒๘๘) มิจฉาชีพ ๕ ขั้น จากขั้น ๑ ชั่วแย่สุด ถึงขั้น ๕ ก็สิ้นสุดชั่ว..๔๖๓
(๒๘๙) มิจฉาชีพ ๕ ขั้นของพระพุทธเจ้าจึงต้องศึกษาให้ดียิ่ง..๔๖๔
(๒๙๐) ความมี“อัตตา”ต้องทำงานถึงขั้นเป็น“อาชีพ”เลี้ยงตน ๔๖๖
(๒๙๑) ผู้ที่ไม่ต้องทำ“อาชีพ”เลี้ยงตน คือ ใคร? ๔๖๗
(๒๙๒) “อาชีพ”รับใช้มวลประชาชน คือ อาชีพยิ่งใหญ่ที่สุด..๔๖๙
(๒๙๓) ราคาของ“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้น“หาค่าบ่มิได้”....๔๗๐
(๒๙๔) ผู้ที่มี“กรรมที่เป็นโลกุตระ”ที่“หาค่าบ่มิได้”ของไทย ๔๗๑
(๒๙๕) ต่างกันยิ่งยวด..โลกียะกับโลกุตระ“ตีราคา”แรงงาน..๔๗๓
(๒๙๖) “ตีราคา”แรงงานของ“โลกุตระ”นั้นยากยิ่งยวด ๔๗๔
(๒๙๗) พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ภาษา”และ“สภาวะ”จริง...๔๗๕
(๒๙๘) การเกิดก่อน-เกิดหลังของ“สภาวะ”กับ“บัญญัติ”..๔๗๗
(๒๙๙) เพราะ“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้นั้นไม่อาจรู้...๔๗๘
(๓๐๐) chaos คือ ความไม่เป็นระบบ พุทธศึกษาจะช่วยได้..๔๗๙
(๓๐๑) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย“หมุนรอบเชิงซ้อนที่พิเศษ” ๔๘๐
(๓๐๒) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย ของความเป็น“ตน”สุดลึก ๔๘๑
(๓๐๓) “ความหมดสิ้นตัวตน” ที่เป็น“ตถตา”ของมนุษย์ ...๔๘๒
(๓๐๔) “คุณวิเศษ”แท้ คือ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง..๔๘๓
(๓๐๕) ผู้มี“สัญชาตญาณ”ที่เป็น“ตถตาในโลกุตระ”ก็มีอยู่ ๔๘๕
(๓๐๖) “อาชีพ”สูงสุดของความเป็น“คน”คือ “รับใช้” ๔๘๘

(๓๐๗) ยังมีรายละเอียดของความเป็น“ธรรมะ ๒”อีกมาก ...๔๙๐
(๓๐๘) ความเป็น“ธรรมะ ๒”ที่ยากจะเข้าใจ ก็ขั้นโลกุตระ ๔๙๑
(๓๐๙) “อรหันต์”คือผู้“ทำบุญ” และไม่ลึกลับใน“บุญ”.....๔๙๒
(๓๑๐) “อรหันต์”คือผู้ไม่ลึกลับใน“การเกิด-การตาย”.....๔๙๓
(๓๑๑) เนื้อแท้ของ“ภูมิธรรม”ขั้น“ฌานวิสัย” คืออย่างไร?...๔๙๔
(๓๑๒) วิสัยของฌาน“โลกียะกับโลกุตระ”แตกต่างกันไฉน ...๔๙๕
(๓๑๓) ความเป็น“ฌาน”ของศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย”..๔๙๖
(๓๑๔) ศาสนาพุทธเรียนรู้และกำจัด“กิเลส”ด้วย“ฌาน”...๔๙๗
(๓๑๕) “ฌานโลกุตระ”จึงจะกำจัด“กิเลส”ได้สำเร็จแท้ ๔๙๘
(๓๑๖) ศึกษา“สุข”ให้สัมมาทิฏฐิ จึงจะกล้าปฏิบัติ“ฌาน”....๔๙๙
(๓๑๗) ต้องรู้“ทุกขอาริยสัจ”ได้ จึงจะเป็น“ฌานโลกุตระ”....๕๐๐
(๓๑๘) “ฌาน”ที่รู้“เวทนา ๑๐๘”จึงจะ“ดับทุกขเวทนา”ได้แท้..๕๐๒
(๓๑๙) “ฌานหลับตา”ไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท”ให้ศึกษาเลย ๕๐๔
(๓๒๐) ผู้ที่ไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท”ให้ศึกษาจึงไม่ใช่“พุทธ”.....๕๐๕
(๓๒๑) พุทธเรียนรู้“อัตตา ๓” กำจัด“อัตตา”ด้วย“ปัญญา”....๕๐๖
(๓๒๒) “ปัญญา”รู้ยิ่งจริง จึงได้ชื่อว่า“อุตตริมนุสสธรรม”...๕๐๗
(๓๒๓) “ปัญญา”คือ“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”แต่พิเศษเกินอัจฉริยะ..๕๐๘
(๓๒๔) “นิพพาน”นั้นคือจบ “เที่ยง”เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้ ๕๑๐
(๓๒๕) “ผู้มีนิพพาน”มี“สูญ”แท้ แต่ยังมี“อัตตาอาศัย”อยู่.....๕๑๑

"คนจน" ที่มี แบบ

(๑) • แบบคนจน • ...ที่มาของเรื่อง

คำว่า"แบบคนจน"นี้ อาตมานำมาจากพระราชดำรัสในหลวง ร.๙ ที่ชาวไทย แม้แต่ชาวต่างประเทศต่างยอมรับว่า สุดยอดแห่ง"ศาสตร์พระราชา" อันเป็นหลักเศรษฐศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ

พระราชดำรัสของในหลวง ร.๙ ซึ่งทรงชี้บ่งความชัดเจนยิ่งขึ้นของปรัชญา"เศรษฐกิจพอเพียง"แท้ ๆ

ที่ตรัสเจาะลงไป ว่า "เศรษฐกิจพอเพียง"นั้น ก็คือการบริหารประเทศ"แบบคนจน"เมื่อวันที่ ๔ ธ.ค.๒๕๓๔ คลิปนี้"ทีวีช่องบุญนิยม"เปิดให้ดูกันอยู่ทุกวัน นั่นเอง

และยังมีการตรัสต่อไปอีกว่า "การขาดทุนของเรา

คือ การกำไรของเรา” ก็ยิ่งขยายชัดกว่าชัดขึ้นไปอีก

ซึ่งมีความวิเศษลึกซึ้งแท้จริงยิ่งยอด ในเรื่องของการบริหารประเทศ“แบบคนจน” และการมาเป็น“คนจน”

(๒) ล้มเหลวเพราะทุ่มเทเร่งให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นรวดเร็ว!

พระราชทานพระราชดำรัสหลักปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ครั้งแรก “...การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น ต้องสร้างพื้นฐาน คือความพอมี พอกิน พอใช้ของประชาชนเป็นเบื้องต้นก่อน โดยใช้วิธีการและอุปกรณ์ที่ประหยัด แต่ถูกต้องตามหลักวิชา

เมื่อได้พื้นฐานมั่นคงพร้อมพอควรและปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้างค่อยเสริมความเจริญและฐานะทางเศรษฐกิจขั้นที่สูงขึ้นโดยลำดับ ต่อไป

หากมุ่งแต่จะทุ่มเทสร้างความเจริญ ยกฐานะทางเศรษฐกิจขึ้นได้รวดเร็วแต่ประการเดียว โดยไม่ให้แผนปฏิบัติการสัมพันธ์กับสภาวะของประเทศ และของประชาชนโดยสอดคล้องด้วย จะเกิดความไม่สมดุลในเรื่องต่าง ๆ ได้ ซึ่งอาจกลายเป็นความยุ่งยากล้มเหลวในที่สุด...”

(“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ”ในงานพระราชทานปริญญาบัตร ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๑๗)

(๓) สำเร็จได้เพราะ.. “ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ”

และในวันถัดมา “..ในการพัฒนาประเทศนั้น จำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น เริ่มด้วยการสร้างพื้นฐาน คือความมีกินมีใช้ของประชาชนก่อน ด้วยวิธีการที่ประหยัดระมัดระวังแต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อพื้นฐานเกิดขึ้นมั่นคงพอควรแล้ว จึงค่อยสร้างความเจริญขั้นที่สูงขึ้นไปตามลำดับ ...การถือหลักที่จะส่งเสริมความเจริญ ให้ค่อยเป็นไปตามลำดับด้วยความรอบคอบระมัดระวังและประหยัดนั้น ก็เพื่อป้องกันความผิดพลาดล้มเหลว และเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จได้แน่นอนบริบูรณ์...”(วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๑๗ ในการพระราชทานปริญญาบัตร ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระบรมราโชวาทซ้ำว่าด้วยแนวทางการพัฒนา อย่างพอเพียง)

(๔) ไทยยอดยิ่งยวดได้เพราะ....?

หลังจากนั้นทรงมีพระราชดำรัส “เน้นย้ำ” เรื่องความพอมี พอกิน พอใช้ อีกครั้ง “...คนอื่นจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา จะว่าเมืองไทยล้าสมัย ว่าเมืองไทยเชย ว่าเมืองไทยไม่มีสิ่งที่สมัยใหม่ แต่เราอยู่ พอมี พอกิน และขอให้ทุกคน มีความปรารถนาที่จะให้เมืองไทย พออยู่ พอกิน

มีความสงบ และทำงานตั้งจิตอธิษฐาน ตั้งปณิธาน ในทางนี้ที่ จะให้เมืองไทยอยู่แบบพออยู่ พอกิน ไม่ใช่ว่าจะรุ่งเรืองอย่างยอด แต่ว่ามีความพออยู่พอกิน มีความสงบ เปรียบเทียบกับประเทศ อื่น ๆ ถ้าเรารักษาความพออยู่ พอกินนี้ได้ เราก็จะยอดยิ่งยวดได้...” (พระราชทานให้คณะบุคคลที่เข้าเฝ้าเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๗)

(๕) เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย “พอมี พอกิน”

...ประเทศไทยเราอาจไม่เป็นประเทศที่รุ่งเรืองที่สุดในโลก หรือรวยที่สุดในโลก หรือฟู่ฟ่าที่สุดในโลก แต่ก็ขอให้เมืองไทยเป็นประเทศที่มีความมั่นคง มีความสงบได้ เพราะว่าในโลกนี้หายากแล้ว เราทำเป็นประเทศที่สงบ ประเทศที่มีคนที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันจริง ๆ เราจะเป็นที่หนึ่งในโลกในข้อนี้...

...แล้วรู้สึกว่าที่หนึ่งในโลกในข้อนี้จะดีกว่าผู้อื่น จะดีกว่าคนที่รวยที่สุดในโลก จะดีกว่าคนที่เก่งในทางอะไรก็ตามที่สุดในโลก ถ้าเรามีความสงบ

แล้วมีความสบาย ความมั่นคงที่สุดในโลกนั้น รู้สึกจะไม่มีใครสู้เราได้...

(ที่มา : พระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หนังสือคำพ่อสอน ในโครงการตามรอยเบื้องพระยุคลบาทด้วยความรักและความดี ๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดีถวายในหลวง น้อมเกล้าถวายในหลวง)

(๖) ต้องทำ“แบบคนจน”!

มีชาวต่างประเทศคนหนึ่งมาพบ. (นาย พาร์ก จุลอุน รัฐมนตรีการกีฬาและเยาวชน แห่งสาธารณรัฐเกาหลี มาเฝ้าที่ พระตำหนักจิตรลดาฯ เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๔) เขาบอกว่าประธานาธิบดีของเขา ผู้เป็นเพื่อนเขามอบหมายให้มาขอโอวาท.

เราเลยบอกว่า ถ้าจะแนะนำก็แนะนำได้ ต้องทำ “แบบ คนจน” เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควรพออยู่ได้. แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก. เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง. ประเทศเหล่านั้น ที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้าจะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว.

แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่า “แบบคนจน” แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัคคีนี่แหละ คือเมตตากัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป. คนที่ทำงานตาม

วิชาการ จะต้องดูตำรา. เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้นเขาบอก “อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าให้ทำอย่างไร. ก็ต้องปิดเล่มคือปิดตำรา. ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร. ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง.

แต่ถ้าเราใช้ตำรา“แบบ คนจน”ใช้ความอะลุ้มอล่วยกัน ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า “เรื่อย ๆ”.

(พระราชดำรัส ที่ทรงเรียบเรียงและปรับปรุงขึ้นจากที่ได้บันทึกพระสุรเสียงไว้ ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันพุธ ที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔)

---

(๗) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา” “Our loss is our gain”.

“Our Loss Is Our Gain” ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา หรือว่า เราขาดทุน เราก็ได้กำไร เวลาพูดไปแล้วเขาก็บอกว่า “ขอย้ำ ขอซ้ำอีกที” ก็พูดซ้ำอีกที เขาก็นั่งเฉยไปอีก ก็หมายความว่าต้องการ การอธิบาย เราก็ อธิบายว่า

ถ้าเราทำอะไรที่เป็นการกระทำแล้วก็เราเสีย แต่ในที่สุดก็ ไอ้ที่เราเสียนั้นมันเป็น “การได้”..

พระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ทรงพระราชทานไว้เมื่อ

วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔

(“เสีย”ในที่นี้ย่อมไม่ใช่เสียหาย แต่มุ่งหมายถึงการกระทำที่เราได้เสียสละ ซึ่งนัยของการที่เราได้เสียสละออกไป นั่นแหละมันเป็น “การได้” คือได้ทำความดีที่สุดแล้วใน มนุษย์ใดที่ทำการให้ยิ่งการเสียสละหรือการให้ใด ๆ ออกไปแก่ผู้อื่น โดยไม่หวังหรืออยากได้อะไรตอบแทนเลย นั่นคือสุดยอดมนุษย์ผู้ประเสริฐ)

(๘) สังคมสามัคคี มั่นคง เป็นปึกแผ่นได้ด้วยการ“ให้!”

“...ข้าพเจ้าเองก็มีความปีติเต็มตื้นใจ ที่ได้เห็นน้ำใจของทุกคนเช่นนี้ เพราะเป็นสิ่งบ่งชี้ให้เห็นถึงคุณธรรมข้อหนึ่ง ที่ยังมีอยู่อย่างบริบูรณ์ในจิตใจของคนไทย ก็คือ การให้

การ“ให้”นี้ ไม่ว่าจะ“ให้”สิ่งใดแก่ผู้ใด โดยสถานใดก็ตาม ล้วนเป็น“การกระทำที่พึงประสงค์”อย่างยิ่ง เพราะเป็นเครื่องประสานไมตรีอย่างสำคัญ ระหว่างบุคคลกับบุคคล และทำให้สังคมมีความมั่นคงเป็นปึกแผ่น ด้วยสามัคคีธรรม นอกจากนั้น การให้ ยังเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขอีกด้วย

กล่าวคือ ผู้ให้ก็มีความสุข มีความอิ่มเอิบใจ ผู้รับก็มีความสุข มีกำลังใจ สังคมส่วนรวม ตลอดถึงประเทศชาติ ก็มีความผาสุก มีความร่มเย็น

ในปีใหม่นี้ ข้าพเจ้าจึงปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะเห็นชาวไทย มีความสุขถ้วนหน้ากัน ด้วยการให้ คือ ให้ความ

รัก ความเมตตากัน ให้น้ำใจไมตรีกัน ให้อภัยไม่ถือโทษโกรธเคืองกัน ให้การสงเคราะห์ อนุเคราะห์กัน โดยมุ่งดีมุ่งเจริญต่อกัน ด้วยความบริสุทธิ์ และจริงใจ...”

(พระราชดำรัสพระราชทานแก่ประชาชนชาวไทย ในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๕)

(๙) สังคมจะล้มเหลว หรือเจริญสำเร็จ เพราะ...

ชัดเจนยิ่งมั้ย พระราชดำรัสของในหลวง ร.๙ ว่า

(ก.) ล้มเหลวเพราะ..*ทุ่มเทให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นเร็ว ๆ ๆ!*

(ข.) สำเร็จได้เพราะ..*ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ*

(ค.) *ไทยยอดยิ่งยวดได้* เพราะ....?

เพราะ (ค.๓) *เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย“พอมีพอกิน”*

เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก

ชัดเจนนะ!

ทีนี้ อาตมาก็ขออนุญาตอย่างสูงยิ่ง ด้วยความสุจริตใจ เพื่อสาธยายขยายความเก็บละเอียดของพระเจ้าอยู่หัวมารวมไว้ให้เห็นกระจ่างดีขึ้นไปอีกว่า ...เพราะ

เป็น“คนจนที่‘รู้จักพอ’ คือ มี‘ใจพอ’ในภาวะที่พอเหมาะ ที่พอควร ไม่โลภโมโทสัน”

เป็น“คนจนที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อสังคม”

เป็น“คนจนที่ไม่สะสมทรัพย์สิน ทั้งไม่สะสมกิเลส”

เป็น“คนจนที่ยอดขยัน ปรารภความเพียร”

จึงเป็น“คนจนที่มีเศรษฐกิจของสังคมอุดมสมบูรณ์”

เพราะ (ค.๔) ต้องทำแบบ “คนจน”!

เพราะ (ค.๕) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา”. “Our loss is our gain”

เพราะ (ค.๖) สังคม มีความสามัคคี มั่นคง เป็นปึกแผ่น ได้ด้วยการ..“ให้!” จิต“รวยโลภการให้-ไร้โลภเอา”

“ให้”นี่แหละยิ่งใหญ่ที่สุดของคน ถ้าจิตใจของใครมีแต่ความยินดีใน“การให้”มากกว่า“การเอา”หรือ“การได้มาให้ตน” ความเจริญยิ่งใหญ่จะเกิดทั้งในตนและทั้งในสังคม และในโลกทีเดียว

เพราะจะเกิดสังคม“คนจน”อย่างเป็นจริงขึ้นมาให้แก่โลก เป็น“ปรากฏการณ์”พิเศษให้โลกเห็นความวิเศษ

(๑๐) ชาวพุทธไม่กลัวจน เพราะมี“ปัญญา”ตามคำตรัส

ปกตินั้นคนทั้งหลายต่างก็กลัว“ความจน”กันทั้งนั้น

แต่ผู้ที่เป็นพุทธศาสนิกชนที่สัมมาทิฏฐิ และปฏิบัติดีแล้วตามคำสอนพระศาสดา จะไม่กลัว“ความจน”เลย

เพราะจะเกิดเป็น“คนจนสุขสำราญเบิกบานใจ”

อันเป็น“คนจนแบบอาริยะ”

เป็น“คนจนที่มีปัญญา(ฉลาดโลกุตระมิใช่อัจฉริยะแค่เฉโก)”

เป็น“คนจนที่ไม่เบียดเบียนใคร”

เป็น“คนจนที่มีความมักน้อย อยากจน กล้าจน”

เป็น“คนจน”ที่มีความรู้-มีสมรรถนะ และขยันสร้างสรร ขวนขวายอยู่เสมอ ไม่เอาแต่เล่น เอาแต่นั่งสงบ เอาแต่พักผ่อน จึงมีอยู่มีกิน มีเหลือเผื่อแผ่แจกจ่ายผู้อื่นได้

เพราะมี“ความสงบ”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ตามแบบพุทธ

ไม่ใช่มี“ความสงบ”ที่“มิจฉาทิฏฐิ” ที่ไม่ใช่พุทธ

(๑๑) “คนจน”ที่อุดมสมบูรณ์-สุขสำราญเบิกบานใจ ฯลฯ

“คนจน”ยังไง? ที่จนอย่างอุดมสมบูรณ์-สุขสำราญเบิกบานใจ ฯลฯ ..นี่แหละที่ต้องไขความกันอย่างสำคัญ

“คนจนที่อุดมสมบูรณ์มีความสุขสำราญเบิกบานใจ” ไปตลอดกาลนาน ไม่ขาดตอน ไม่มีความรู้สึกโศกมาคั่นในกาละเลย ก็เพราะคนผู้นั้นได้ปฏิบัติตน“เป็นคนจน”ตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าสำเร็จแล้วจริง อย่างสัมมาทิฏฐิ ถูกต้องตรงคำสอนแท้ จึงเป็น“คนจนอุดมสมบูรณ์”ที่ไม่ต้องแย่งรวย

และไม่ต้องแย่งกันมาใช้จ่าย“บำเรอกาม”กันหนักหน้า หนักหนาสาหัสกันได้อย่างแท้จริง

ซึ่งตรงกันกับ“ศาสตร์พระราชา ร. ๙”แห่งราชวงศ์จักรีของไทย ที่คนไทยทั้งประเทศกำลัง“ตื่นรู้” และเกิด

ปรากฏการณ์“ตื่นตัว-เต็มตื้น”อย่างที่เห็น ตามที่เป็นอยู่ และจะไม่หายไปจากใจ จากความซาบซึ้ง ที่“รับรู้ความพิเศษในคุณวิเศษแห่งโลกุตรธรรม”ของพระพุทธเจ้านี้ไปอีกแล้ว

จึงมี“คนจน”ในสังคมอยู่ตลอด ไม่ขาด“ความจน”เลย และ“จน”อย่างเต็มใจ สุขสำราญเบิกบานใจ สุดวิเศษอีกด้วย

ในประเทศไทยเมืองพุทธจึงมี“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ เพราะ“เต็มใจจน” และเป็นคน“ตั้งใจจน”นี้กันจริง อย่างน้อยก็มี“ชาวอโศก”ที่เป็นจริงกันอยู่ พากเพียรกันอยู่อย่างสัมมาทิฏฐิ ปรากฏอยู่ในโลกปัจจุบันนี้

(๑๒) ชาวพุทธตั้งใจจน เพราะเต็มใจจนด้วย“ปัญญา”

การเป็น“คนจน”ที่ไม่ได้กลัว“ความจน”เลย เพราะยินดีจะเต็มใจจน ตั้งใจจน และจนอย่างมีความสุขสำราญ

ยินดีเป็น“คนจน”เพราะมี“ปัญญา”ที่เข้าใจยิ่งจริงใน“ความจน”ว่าจะ“จน”อย่างไรดี จึงจะประเสริฐกว่า“ความรวย”

จึงเป็นผู้ชัดเจนชัดจริงในใจว่า ทำไมต้อง“มาจน”

จนอย่างมีความสุขสำราญเบิกบานใจนั้นจริงอย่างไร?

อย่างไรจึงเป็น“คนจน”ผู้มีค่า มีประโยชน์ต่อสังคม

เพราะ“คนจน”ชนิดนี้มีหลักปฏิบัติอันประเสริฐแท้

คือ เป็นคนมีคุณสมบัติ“อัปปิจฉะ(มักน้อย = กล้าจน)” มี“สันตุฏฐิ(สันโดษ = ใจพอ)” รัก“ปวิเวก(รักความสงบ)” และ“อปจยะ

(เป็นผู้ไม่สะสม)" ซ้ำมิหนำ"วิริยารัมภะ(ยอดขยัน)"อีกด้วย เป็นต้น

จึงเป็นคนมี"ปัญญา"เข้าใจ"ความจน"ที่วิเศษแท้จริงของ"คนจนอาริยะ" หรือ"ศิวิไลซ์(civilize)ชนิดที่มีความฉลาดแบบปัญญา" อันเป็นแบบ"โลกุตระ(supra mundane)" อันเหนือชั้นกว่า"ความฉลาดที่ศิวิไลซ์แบบเฉโก" อันยังเป็นแบบ"โลกียะ(mundane)"ตามสามัญปุถุชน

(๑๓) "คนจนอาริยะ"คือ คนจนที่มี"ปัญญา"ซึ่งมิใช่เฉโก

คนผู้มีความฉลาดที่ชื่อว่า"เฉโก" คือ ผู้ยังไม่ฉลาดขั้น"ปัญญา" มีกรอบจำกัดของความเข้าใจ คือมีความฉลาดอยู่ในกรอบโลกีย์เท่านั้น จึงยังไม่เข้าใจการเป็น"คนจน"นั้นดีไฉน? ประเสริฐอย่างไร? เหนือชั้นกว่า"คนรวย"นัยะใด? โดยเฉพาะมี"คุณวิเศษ(อุตริมนุสธรรม)"ประเสริฐกว่า"คนรวย"จริงรึ

คนผู้เต็มใจเป็น"คนจน"และตั้งใจปฏิบัติตนให้จนนั้นคือผู้ซาบซึ้งดีในการมีวรรณะ ๙ จึงมีปกติกถาวัตถุ ๑๐ ปฏิบัติสัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ปฏิบัติโพชฌงค์ ๗ ปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ปฏิบัติไตรสิกขา ปฏิบัติจรณะ ๑๕ วิชชา ๘ ฯลฯ

ซึ่งแยกย่อยในรายละเอียดตามจริต ตามความถนัดและมี"มิติ"แปลกแยกกันไปอีกทุกแง่ทุกมุมก็ต้องมี"ปัญญา"

จนกระทั่งเกิดผลเป็นสาราณียธรรม ๖ เพราะในจิตของผู้ปฏิบัติเกิดจิตเจริญคุณสมบัติ"พุทธพจน์ ๗"ได้แท้

กันจริง ๆ ล้วนเป็น“ความรู้”ขั้น“ปัญญา”ที่เป็นแบบพุทธ

พุทธพจน์ ๗ ได้แก่ สาราณียะ,ปิยกรณะ,ครุกรณะ, สังคหะ,อวิวาทะ,สามัคคียะ,เอกีภาวะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒-๒๘๓ “สาราณิยสูตร”) ซึ่งเป็น“คุณธรรม”ของคนแต่ละคน ของสังคมที่ปฏิบัติตามพระอนุสาสนี ก็จะเกิดคุณงามความดี(ความดีที่นิยมกัน)-คุณค่า(ความดีที่นับขั้นนับชั้นสูงขึ้นไป)-คุณลักษณะ(ลักษณะดี)-คุณจรรยา(ความประพฤติดี)-คุณประโยชน์(ประโยชน์ดี)-คุณวุฒิ(ความรู้ความสามารถตามตำแหน่งหน้าที่)-คุณวุฑฒะ(ผู้มีเกียรติคุณสูงส่ง)-คุณธรรม(มีธรรมะที่เจริญขึ้นในด้านดีซึ่งดีทั้งด้านสมมุติและด้านปรมัตถ์)-คุณนิธิ(ผู้มีคลังแห่งความดี)-คุณพิเศษ(ความดีที่แตกต่างออกไป)-คุณภาพ(ระดับความดีหรือเลวของสิ่งนั้นของนั้น)-คุณสมบัติ(ความดีของเราที่สะสมขึ้นมีในตัวเรา)-คุณาฒัย(มั่งคั่งความดี)-คุณราศี(คุณธรรมที่เป็นคุณงามความดีมีมากในตนประหนึ่ง‘ดาวฤกษ์’ที่มีรังสีแผ่“อรูป”เป็นเหมือนแสงแต่แท้ ๆ เป็น“นามธรรม”ที่มีคุณค่าฟุ้งกระจายรุ้งรุ่งเรืองจะแจ้งสว่างไสวออกไปให้ผู้อื่นรับรู้-เห็นด้วยได้)-ฉัพพัณณรังสี(รัศมี ๖ ประการที่ออกไปจาก“ทวาร ๖”ของคน คนผู้นี้มี“ฉัพพัณณรังสี”แผ่ออกไปให้ผู้อื่นรับด้วย ๆได้ทั้ง ๖ ประตู)-เป็นคุณวิเศษ(ความสามารถที่เป็นโลกุตรธรรม)ขั้น“พุทธนิยม”

(๑๔) “คนจนอาริยะ”คือ “คนจนที่มีแบบ”ตามทิฏฐิพุทธ

แม้แต่ในทาง“กาม”ที่เป็น“ความอยากได้มาให้ตน”

ยัง“มี”อยู่ทางภายนอก ไม่ว่าจะเป็นการสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับสัตว์,สิ่งของ(สิ่งของนี้ไม่ว่า อุตุนิยาม-พีชนิยามหรือรวมกันก็ใช่ทั้งนั้น) หรือสัมผัสทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย ก็“เสพรส”ที่มีรสบำเรอจิตใจ(ซึ่งเป็นนามธรรมขั้น“จิตนิยาม”ก็เป็น“กาม”ตัวแท้)อันยึดอันติดอยู่ ก็ยังเรียกว่า “คุณ”เลย คือ “กามคุณ”ไง! จะเรียกว่า“คุณ” แค่ไหน“พุทธ”ก็ต้องมี“ปัญญา”กำจัดออกไปจาก“จิต”เป็น “โลกุตรภูมิ”จนสิ้นเกลี้ยง“คุณของกาม”ให้ได้ด้วย“ปัญญา”

เพราะมันเป็น“โทษ” มันไม่ใช่“คุณ”แต่อย่างใดเลย

“กาม”ต้องหมด“คุณ”หมด“ค่า”หมด“ความอยากมาให้ตน” ทั้งที่มาเป็น“ของตน” ทั้งที่มี“การเสพรสจากที่สัมผัสภายนอก”ทั้งหลาย

เมื่อเป็นผู้ไม่มี“กามคุณ ๕”ด้วย“ปัญญา”ที่แท้จริง การบำเรอตนก็ลดละจางคลายลงจริง ก็ไม่จำเป็นต้องใช้จ่ายทั้งทรัพย์สิน ทั้งแรงงานพลังกายพลังใจไปใน“กาม”

ก็เป็นคนไม่ต้องสิ้นเปลืองเพื่อ“กาม” ความทุกข์ร้อนที่จะมี“กาม”มาบีบคั้นเราก็ลดลงจริง ถึงขั้นสิ้น“กาม”ก็สิ้นทุกข์ยากลำบากเพราะ“กาม”

สังคมที่มีคน“สิ้นทุกข์ยากลำบากเพราะกาม”ยิ่งมากยิ่งขึ้น ๆในสังคม ก็ยิ่งช่วย“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ได้อย่างวิเศษสุด

(๑๕) ชาวพุทธรวมพลังต่อยอด“ความจน”ให้เจริญวิเศษ

คนที่ลดละ“กามคุณ ๕”ได้แท้จริง จะปลงภาระในชีวิตไปได้มากมาย การเป็นอยู่ของชีวิตทำมาหากินก็ไม่ต้อง“โลภ”มาเพื่อใช้จ่ายเป็น“ทาสตนเอง”เพราะเหตุแห่ง“กาม” เพราะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง(ธรรมะ ๒ ที่เป็น“สัจจะ”)” ทั้งที่เป็น“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมัตถสัจจะ”

เป็นผู้“หลุดพ้นกามสุขัลลิกะ(กามที่เป็นสุขเท็จ)”ได้แท้ แม้จะเป็น“คนจน” ไม่มีทรัพย์สินเงินทองก็ไม่มีภาระต้องเดือดร้อนได้จริงแท้ขั้นหนึ่ง จึงเป็น“ผู้ไม่มีทุกข์แท้เพราะกาม” เข้าข่าย“อนาคามีภูมิ” เพราะจิตใจไม่มี“กามคุณ ๕”

ผู้ไม่ต้องบำเรอ“กามคุณ ๕”ทั้งในเรื่องของ“เพศเมถุนธรรม” ทั้งในเรื่องของ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ”แม้มีชีวิตเป็น“คนจน”ก็ไม่เดือดร้อนดิ้นรน“พ้นทุกขอาริยสัจ”แท้

แต่ต้องได้เรียนรู้และปฏิบัติกำจัด“กิเลสกาม”ออกจาก“จิตใจ”ชนิดที่ได้มี“การทำใจในใจอย่างถ่องแท้-ลงไปถึงที่เกิดของตัวกิเลส”คือ“โยนิโสมนสิการ”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”

สำหรับสังคมคนที่ปฏิบัติลดละ“กามคุณ ๕”กันได้แท้จริง จึงจะแก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”เรื่องนี้ได้อย่าง“เที่ยงแท้(นิจจัง) มั่นคงยั่งยืน(ธุวัง) ไม่เปลี่ยนแปลง(อวิปริณามธัมมัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่มีอะไรหักล้างความยั่งยืนนี้ได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)”

ดังนั้น การเป็น“คนจน”ที่ไม่กระสันยื้อแย่ง“ลาภยศสรรเสริญสุขโลกีย์” จึงเป็นการช่วยสังคมไม่ต้องเดือดร้อนในคำว่า“เศรษฐกิจ”ในกรณีนี้ คือเรื่อง“แย่งลาภยศสรรเสริญสุขที่เกิดจากรูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะและบำเรออัตตา”ที่แน่แท้ ถาวรมั่นคงยั่งยืนตลอดกาลได้จริงแน่นอน

การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจด้วยการลดกิเลส“กาม”จึงเป็นการแก้ปัญหาที่“ต้นเหตุ”แท้ที่สุด ถาวรยั่งยืนตลอดกาลได้อย่างแท้จริงเป็นสัจจะ

สังคมคนที่ไม่มี“กาม”หรือมี“กามคุณ”น้อยตามแบบพุทธจึงสามารถมีชีวิต ดำรงชีวิตไปไม่ก่อเกิดปัญหาอันมีเหตุมาจาก“กาม”ได้อย่างสำคัญยิ่งยอด แม้จะเป็น“คนจน”ก็ตาม

จึงทำให้เกิดสังคมที่ต่างก็มีลาภโดยสุจริตเป็นธรรม (ลาภธัมมิกา) แล้วนำมารวมกัน กินใช้อาศัยบริโภคร่วมกันในการดำเนินชีวิต เป็น“สาธารณโภคี”รวมทุกคนทั้งสังคมชุมชนทั้งกว้างทั้งลึกเป็นเครือแห(ยิ่งกว่าเครือข่าย Pyramidal web)

อันเป็นเศรษฐกิจขั้นเยี่ยมยอดเจริญสูงยิ่งได้ดีกว่าเศรษฐกิจแบบใด ๆ เท่าที่มนุษยชาติสามารถทำได้ในโลก!

สังคมคนหมู่ใด ประเทศใด ที่เป็นสังคมเศรษฐกิจขั้น“สาธารณโภคี” สังคมนั้นจึงเป็นตัวอย่างให้สังคมมนุษย์เผด็จการทุนนิยม แม้แต่ประชาธิปไตย และให้คอมมูนิสต์เรียนรู้ และต้องศึกษาอย่างลึกล้ำสำคัญยิ่งยวด

แก่นตีนภูทอ

(๑๖) "สาธารณโภคี"คือระบบสังคมที่มีเศรษฐกิจดีสูงสุด

เฉพาะอย่างยิ่งประชาธิปไตย หรือคอมมูนิสต์ก็ตาม แม้แต่เผด็จการ ถ้ามีสังคมชุมชนหมู่บ้านใดอยู่กันอย่าง "สาธารณโภคี"ได้จริง สังคมชุมชนนั้นเป็นสุดยอดแห่งประชาธิปไตย ยอดสุดแห่งคอมมูนิสต์ สุดยอดแม้เผด็จการ

สาธารณโภคี แปลว่า คนสังคมนั้นหรือคนครอบครัวนั้นมีการใช้สอยกินอยู่ในทรัพย์สินร่วมกันเป็นสาธารณะหรือเป็นของส่วนกลาง

ดังนั้น สังคมที่มีระบบ"สาธารณโภคี"จึงเป็นกลุ่มของญาติพี่น้องครอบครัวเดียวกันที่ทำงานแล้วทรัพย์สินกินอยู่เป็นส่วนกลางร่วมกัน

ยิ่งไม่ใช่ญาติสายโลหิตร่วมกัน แต่เป็นคนมากมายหลายหลากครอบครัวผู้คนต่างครอบครัว ต่างมาร่วมสร้างสรรแล้วกินใช้ในทรัพย์สินส่วนกลางร่วมกัน ไม่ยึดเป็นของส่วนตัวส่วนตน นั่นก็ยิ่งเป็น"สาธารณโภคี"ที่อุดมสมบูรณ์กว้างเกื้อยิ่งใหญ่ไพศาลออกไปเอื้อมเอื้อผู้อื่นได้ยิ่ง ๆขึ้น

ซึ่ง"เศรษฐกิจ"ของสังคมสาธารณโภคีที่เป็น"สาธารณโภคี"นี้ เป็นสังคมหรือประเทศที่เศรษฐกิจที่ดีสูงสุด ในความเป็นสังคมเศรษฐศาสตร์การเมือง ที่โลกควรจะได้จะเป็น

เพราะไม่มีระบบสังคมแบบไหนตรงตามเป้าสำคัญสูงสุดดีเท่า"สาธารณโภคี"อีกแล้ว "สาธารณโภคี"ทำให้การ

เป็นอยู่หรือระบบการปกครองมี“ผลดี”แก่สังคมมนุษย์ดีสุด

เนื่องจาก“สาธารณโภคี”นั้นเป็นสังคมที่คนแต่ละคนในสังคมชุมชนนี้ทำงานฟรี คนที่อยู่ในสังคม“สาธารณโภคี”นี้แล้ว แรงงานก็ดี ผลผลิตก็ดี ทุกคนยกให้ส่วนกลางหมด จึงเท่ากับคนในสังคมนี้เสียภาษีให้ส่วนกลาง ๑๐๐ %

การบริหารปกครองประเทศนั้นต้องการได้ภาษีจากประชาชน โดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้มากนั่นแหละ มาให้แก่ส่วนกลาง(สาธารณะ)หรือให้แก่รัฐ ที่เป็นจุดหมายสำคัญหลักของระบบเศรษฐกิจการเมืองทุกระบบในโลก

แล้วเชื่อมั่นกันว่า ผู้บริหารจะได้จัดการทรัพย์สินส่วนกลางนั้นอย่างบริสุทธิ์และสะพัดหรือเฉลี่ยออกไปให้สู่คนทั้งสังคมทั้งประเทศได้มีอยู่มีกินทั่วถึงกันตามความเหมาะสมเป็นอยู่สงบสุข ไม่เดือดร้อน ไม่ก่อความวุ่นวาย

(๑๗) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีอิสระสูงสุด

ซึ่งนัยสำคัญยิ่ง ๆ ของความเป็น“สาธารณโภคี”นั้นผู้จะเข้าไปอยู่ในสังคม“สาธารณโภคี”นี้ต้องพอใจยินดี เต็มใจเป็นคนส่วนกลาง ยกแรงงาน ยกรายได้ ยกผลผลิตที่ต่างคนต่างอุตสาหะพากเพียรขวนขวายลงมือลงแรงทำหรือช่วยกันทำขึ้นในสังคม ได้เท่าไหร่ก็ให้ส่วนกลางทั้งหมด เราก็กินใช้ร่วมกับสังคมอยู่อย่างเป็นสุข

ไม่เอามาเป็นของส่วนตน โดยทุกคนมีอิสระเสรีเต็มที่ แต่สมัครใจเอง ไม่ได้ถูกบังคับกดขี่เหมือนระบบคอมมูนิสต์ แม้ระบบประชาธิปไตยเลย โดยเฉพาะเผด็จการยิ่งไม่ใหญ่

ทุกคนยินดีพอใจระบบนี้ เป็น“ความอิสระ”ของทุกคนที่สมัครใจจะเข้ามาอยู่ในระบบ“สาธารณโภคี”นี้เอง

คนที่ไม่มี“ปัญญา”จะ“ไม่ยินดี”มาเป็น“คนจน”

คนที่มี“ปัญญา”จริง ๆจึงจะยินดีมาเป็น“คนจน”

ดังนั้น ระบบ“สาธารณโภคี”จะเกิดได้ก็ต้องมี“คน”หมู่หนึ่ง ประชากรจำนวนหนึ่งที่มีความยินดีในระบบดังกล่าวนี้ รวมตัวกันขึ้นมา แล้วก็ทำอย่างนี้กันได้อย่างเป็นจริงยืนยัน

เพราะสังคม“สาธารณโภคี”นั้น คนที่จะเอาชีวิตมาอยู่แบบ“สาธารณโภคี”ก็เป็นเรื่องของความเข้าใจอย่างดี และด้วยความสมัครใจของคนที่จะเข้ามาอยู่ในสังคมแบบนี้เอง เป็น“ความอิสระ”เต็มที่ของตนเองทั้งนั้นทุกคน แม้ตนจะยังมีกิเลสอยู่ แต่มี“ปัญญา”เข้าใจและเชื่อมั่นของตนจริง ๆ

จึงเต็มใจตั้งใจมาเป็น“คนจน”เอง “อิสระ”แท้ ๆ

(๑๘) สาธารณโภคีคือ ระบบ“คนจน”ที่ไม่มีของตัวของตน

นั่นคือ “สาธารณโภคี”นี้ตนเต็มใจเป็น“คนจน”เอง ด้วย“ปัญญา” ซึ่งเป็นความรู้ขั้นโลกุตระ ยินดีที่จะลงแรงมาก ทำงานหนักแท้ ๆปานใด ๆก็ไม่เอาค่าแรง ไม่ยึดถือว่า

ผลผลิตนั้นเป็นของตนคนเดียว ไม่แบ่งเอาอะไรเป็นของตน เป็นคนไม่สะสมทรัพย์สินเป็นของตน แต่ขยันยอดยิ่ง(อปจยะแต่วิริยารัมภะ) ยินดีพอใจกับการมีน้อย(อัปปิจฉะ) สงบกายสบายใจ(ปวิเวกะ) เพราะเป็นคน“ไม่มีสวรรค์(อสังสัคคะ)”

“นรก”จึงเกิดในคนผู้นี้ไม่ได้ เป็นคนไม่มีนรกสวรรค์

เพราะคนผู้นี้“ไม่สะสมภพ-ชาติ”(อปจยะ)จึงไม่มี“ภพนรก-ภพสวรรค์”ขึ้นในจิตใจ ที่เจริญ“ปัญญา”แล้วจริง

เพราะไม่ต้องการเป็น“คนรวย”(อัปปิจฉะ) จึงสมัครใจเป็น“คนมักน้อย”(อัปปิจฉะ) เต็มใจตั้งใจเป็นคน“กล้าจน,เอาเป็นของตนน้อย ๆ ไม่มีของตนมาก”(อัปปิจฉะ)ด้วยปัญญาตน

มีน้อยก็พอเพียง พอใจ ใจพอ(สันตุฏฐิ)เต็มปัญญา

ไม่ริษยาใครที่เขามีมาก ใจสงบ(ปวิเวกะ)ครบปัญญา

เป็นคนหมดสวรรค์ จึงหมดนรกไปด้วย(อสังสัคคะ)

ผู้หมดสวรรค์หมดนรกสำเร็จเป็นจริงนี้แล ที่เป็น“คนผู้ไม่มีตัวไม่มีตนหมดของตัวของตน”แท้ หมดทุกข์หมดสุข

“จิต”มีคุณสมบัติ“เฉย ๆ-กลาง ๆ”คือ จิตมีอยู่ แต่มี“ความรู้สึกกลาง ๆ เฉย ๆ คือ อุเบกขาเวทนา”(ยังไม่สูญ)

ชี้ที่“เวทนา”ไม่สุข-ไม่ทุกข์ ; ไม่มีสวรรค์-ไม่มีนรก

เพราะจิตไม่ยึดเอาอะไรเป็น“ของตัวของตน”แล้ว

ลักษณะนี้แลคือ ผู้มี“นิพพานธรรม(ทรงไว้ซึ่งนิพพาน)”

นับเป็นผู้หลุดพ้น ผู้“ไม่มีของตัวของตน” เพราะเป็นผู้บรรลุ“อนัตตาธรรม”ได้จริง

ผู้“หมดทุกข์-หมดสุข”นี่แหละ ถ้าหากมี“อารมณ์”นี้อยู่ได้เที่ยงแท้ยั่งยืนตลอดไป ไม่แปรเปลี่ยนไป ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ ก็คือ อรหันต์ คือผู้ที่มี“นิพพาน”

จิตใจของคนผู้ที่มี“อาการ”เช่นว่านี้ คือ “อาการนิพพาน” นิพพานจึงไม่ใช่เรื่องลึกลับ ที่พูดกันไม่รู้เรื่อง

(๑๙) “เป็นกลาง”ในที่นี้ต้อง“กำหนดหมาย(สัญญา)”ให้ถูก

“ความรู้สึกกลาง ๆ เฉย ๆ ที่ว่า อุเบกขา”นี้แหละเป็น“ฐาน”ที่นิพพานจะปรากฏ ในศาสนาพุทธ ซึ่งเป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์” แต่ไม่ใช่“ความเป็นกลาง”ของ“ทางปฏิบัติ” หรือของ“วิธีปฏิบัติ” ดังที่ไปแปลความ“มัชฌิมาปฏิปทา” โดยรวมว่า คือ“ทางสายกลาง”

คำว่า “เป็นกลาง”หรือ“ความเป็นกลาง”นี้ ไม่ใช่ไปมุ่งหมายเอาที่“ทาง”หรือ“วิธีปฏิบัติ”เด็ดขาด

“ทาง”คือ “มรรค”(ปฏิปทา) แต่“กลางหรือเป็นกลาง” คือ “ผล”(มัชฌิมา)นะ! มันคนละสภาวะ มันคนละสถานะ พินิจให้คม ๆ แม่นๆ กำหนดกันดี ๆให้ถูกมิติ ถูกสภาวะเถิด

“ความเป็นกลาง”ในที่นี้ตามปรมัตถสัจจะเจาะจงลงไปมุ่งเอา“เวทนา(ความรู้สึกหรืออารมณ์)”ต่างหาก“เป็นกลาง”

ไม่ใช่แค่“ทาง”เท่านั้น ไม่ใช่หมายแค่“ปฏิปทา”เลย ยิ่งไปแปลกันว่า “ทางสายกลาง”ก็ยิ่งผิดกันไปใหญ่

"มัชฌิมา"แท้จริงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้านั้น คือ"จิต-เจตสิก"ที่เจาะลึกละเอียดลงไปอีกได้แก่"เวทนา" เป็น"ความรู้สึกหรืออารมณ์"แท้ ๆต่างหากที่"เป็นกลาง"

อารมณ์กลาง ๆ เฉย ๆ ไม่สุข-ไม่ทุกข์ มันว่างจากอารมณ์ที่มันชอบหรือมันชัง มันไม่ผลักหรือมันไม่ดูด มันไม่ไป"ข้าง(อันตา)"ไหนเลย คือ มันไม่มี"ข้าง" ไม่มี"อันตา(คือไม่มีข้าง,ส่วน,ปลาย,ฝ่าย,ด้าน,โต่ง,เหลื่อม)"ไปฝ่ายใดเลย ความรู้สึกต่างหาก ที่มันอยู่"กลาง ๆ" ไม่มีนรก-ไม่มีสวรรค์ ไม่มีเรา-ไม่มีเขา ..ซึ่งไม่ใช่ไปหมายเอา"วิธีปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ"

และ"ทาง(วิถี ใครจะเรียกว่า"สาย"ก็ไม่ว่า)" หรือ"วิธีปฏิบัติ" ที่ภาษาบาลีว่า"ปฏิปทา"นั้น ก็ให้สำคัญมั่นหมายกันที่ "ทิฏฐิ"ต่างหากที่ต้อง"สัมมาทิฏฐิ"ให้ดี นั่นคือทำ"ความเห็นให้ถูกต้องตรงกับวิธีที่พระพุทธเจ้าทรงสอน" ไม่ใช่ไปหลงงมอยู่ที่"กลาง ๆ" หรือ"ความเป็นกลาง"หรือ"ทางสายกลาง" หรือมัวแต่ไปเดินเป็น"สาย"ให้อยู่"กลางทาง"ให้ได้

"เวทนาหรือจิต"ต่างหากที่ต้องทำให้"เป็นกลาง" ให้เป็น"มัชฌิมา" คือให้เป็น"อุเบกขาหรือไม่ทุกข์ไม่สุข"นั่นเอง

หมายเอา"ความรู้สึก"แท้ ๆที่ให้"เป็นกลาง"

ไม่ใช่ทำ"วิธีปฏิบัติ"ให้"เป็นกลาง"

และไม่ใช่ให้ทำ"เวทนา"ไปเป็น"ความตรงทาง"

"วิธีปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ"นั้นต่างหากที่ท่านให้ทำ "ความตรงทาง" ต้องทำ"ทางปฏิบัติให้"ตรง"ให้"ถูกทาง"

คือ“สัมมา” มิใช่ไปทำ“วิธีปฏิบัติ”ให้“เป็นกลาง”คือ“มัชฌิมา”

“ปฏิปทา”คือ“วิธีปฏิบัติ” พระบรมศาสดาทรงให้“ทำทิฏฐิ”คือ“ความเข้าใจ”หรือความเห็นให้ถูกตรง คือต้อง“สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งมันไม่ใช่“ความเป็นกลางของความรู้สึกหรืออารมณ์” ที่บาลีว่า“เวทนา”เลย อย่าสับสนไขว้เขวเป็นอันขาด

(๒๐) แยก“จิต”แยก“วิธีปฏิบัติ”ให้ถูก มิฉะนั้น“วิปลาส”

แยก“ความรู้สึก,อารมณ์”ที่บาลีว่า“เวทนา”นั้นมันแตกต่างกันกับคำว่า“ความเข้าใจ”ที่บาลีว่า“ทิฏฐิ”ให้ชัด ๆ

ยิ่งเป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์(เวทนา)” กับ “วิธีปฏิบัติ(ปฏิปทา)” มันยิ่งแตกต่างแยกไปคนละชิ้นคนละอันกันเลย

“ปฏิปทา”นั้นคือ“ทางปฏิบัติ หรือวิถีทางประพฤติเป็น“เหตุ” ที่พาไปสู่“ผล”ได้สำเร็จจึงมี“ความรู้สึกเป็นกลาง” ซึ่งบาลีว่า“มัชฌิมา” อันหนึ่ง“เหตุ” แต่อีกอันนั้นมัน“ผล”

“ผล”ที่มี“ความเป็นกลาง” มิใช่หมายเอาแค่“ปฏิปทา”

แต่“ปฏิปทา”หรือ“ทางปฏิบัติ”นั้นมันเรื่องของ“การทำ” ซึ่งต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ก่อน “ปฏิปทา”เป็น“เหตุ”ยังไม่ใช่“ผล”

“มัชฌิมา”ต่างหากเป็น“ผล”คือเกิดอาการ“ความรู้สึกเป็นกลาง” ที่เกิดจาก“เหตุ”อันตนปฏิบัติ กำหนดกันให้ชัด ๆ

“ทิฏฐิ”ต้อง“สัมมา(ถูกตรง)”ก่อน แล้วจึงจะ“ปฏิบัติ”ให้ถูกตาม“ทิฏฐิ”นั้น “ผล”ที่เกิด“ความเป็นกลาง”จึงจะมีจริงได้

แม้แต่มี“สัมมาทิฏฐิ”แท้ ๆมาก่อนแล้ว แต่ถ้าแม้น “ปฏิบัติ”ไม่“สัมมา”คือ ไม่ถูกต้องตรงตามความเข้าใจ กลับ “ปฏิบัติ”ผิดไป ไม่ถูกต้องตรงตามที่เข้าใจ มันก็“มิจฉาปฏิบัติ” เพราะประพฤติไม่ตรง ก็ไม่มี“ผล”ถูกต้องสำเร็จเป็น“จริง”ได้

(๒๑) “ทิฏฐิวิปลาส”จึงมี“สัญญาวิปลาส”แล้ว“จิตวิปลาส”

“ทิฏฐิ”จึงมาก่อน แล้วปฏิบัติตาม“สัมมาทิฏฐิ”นั้นจน กระทั่ง“จิต”ต่างหากที่สำเร็จ“เป็นกลาง(มัชฌิมา)” ซึ่งจะไม่ใช่ไป หมายเอา“ปฏิปทา(วิธีปฏิบัติหรือทางหรือวิถี)”โน่นที่เป็น“กลาง”

ซ้ำไปแปลว่า“ทางสายกลาง” ให้เขวไปว่า “ทางหรือ วิถีปฏิบัติ”ที่เป็น“กลาง”เสียเอง มันก็เลยหลงเข้าใจผิดกัน ไปว่า “มัชฌิมาปฏิปทา”หมายเอาแต่“ทางเดิน”หรือ“วิธี ปฏิบัติ”เท่านั้นที่เป็น“กลาง” ไม่มีอะไรเกี่ยวกับ“จิต,เวทนา”

แล้วไปอธิบายกันว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” คือ “ทางสาย กลาง” คนก็“กำหนดหมายเอาแค่“ทาง”เท่านั้น ที่เป็น“กลาง” ก็เลยไม่ไปถึง“จิต”หรือ“เวทนา”กันสักที

หลงเพี้ยนไปอธิบายกันอยู่แต่กับ“ทาง”ว่าเป็น“กลาง” ก็ยึดกันได้แค่“ทาง”เท่านั้น งมง่วนวนวุ่นอยู่กับ“ทาง”กับ “สายแห่งทาง”กันอยู่แค่นั้น ไม่ถึง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”

เช่น อธิบายว่า “การปฏิบัติต้องเป็นกลาง” เหมือน ดัง“พิณ ๓ สาย” ต้องขึงให้ตึงทั้ง ๓ สาย จึงจะได้เสียงที่ถูก

ต้อง รู้ว่า สายไหนเสียงต่ำ สายไหนเสียงกลาง สายไหนสูง

นั่นมัน“การเปรียบเทียบ” ไม่ใช่“การมุ่งหาความจริง” ซึ่ง“ปรมัตถสัจจะ”ไม่ใช่มีแต่“สมมุติสัจจะ” มันต้องมีทั้ง๒

ถ้า“สัจจะ”ไม่ครบ มันก็จะได้“ความวิปลาส”ไปเป็นลำดับ นั่นคือ ได้“ทิฏฐิวิปลาส”ก่อน แล้วก็ไปกำหนดหมายเป็น“สัญญาวิปลาส”ตามมา สุดท้ายก็กลายเป็นคน“จิตวิปลาส” เป็นผู้มี“วิปลาส ๓”ครบความเป็น“ธาตุจิต”เลย

(๒๒) แยก“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมัตถสัจจะ”กันยังไม่ได้

ธรรมะของพระพุทธเจ้าต้องศึกษา“สัจจะ” ๒ อย่างเป็นสำคัญ ตั้งแต่“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมัตถสัจจะ” หรือ“รูปธรรม”กับ“นามธรรม”

เช่น รูป,เสียง,กลิ่น,รส,กายภายนอก เป็น“รูปธรรม”

ส่วน“จิต-เจตสิก”นั้น เป็น“นามธรรม”

ถ้า“ทิฏฐิ”ผิด กำหนด“รูป”กับ“นาม”ผิด มันก็หลงเพี้ยนไปยึดเอา“สมมุติสัจจะ”กันที่“เสียง” อยู่กับ“รูปธรรม” หรือ“วัตถุธรรม”คือ“เสียง”แท้ ๆแต่หลงผิดเป็น“นาม” งมหลงอยู่ตรงนั้น ไม่ได้ลึกเข้ามาหาความเป็น“จิต-เจตสิก”เลย ยิ่งเป็น“เวทนา”ก็ยิ่งต้องมี“ปัญญา”ละเอียดลึกเข้าไปอีกอย่างสำคัญมาก เมื่อหลงผิดกันก็งมจมอยู่แต่กับ“ทางเขาวงกต” วนอยู่แต่ใน“ความเป็นทาง” ออกจาก“ทาง”ไม่ได้เลย

เพราะ“ทิฏฐิวิปลาส” ความเข้าใจผิดเพี้ยน การ

กำหนดหมายจึงผิดเพี้ยนตาม“สัญญาวิปลาส” ที่สุด“จิตก็วิปลาส”ไปตาม“ทิฏฐิ” ตาม“สัญญา”ที่ปฏิบัติผิดเพี้ยน

ต้อง“พ้นวิปลาส ๓”นี้ให้ได้ ไม่เช่นนั้นจะยิ่ง“วิปลาส ๔”กันไปใหญ่ ซึ่ง“วิปลาส ๔”มันก็เสียหายทำชีวิตเลอะเทอะเละเทะแย่ ได้แก่ ๑. วิปลาสในภาวะไม่เที่ยง(อนิจจัง)ว่าเที่ยง(นิจจัง) ๒. วิปลาสในภาวะที่เป็นทุกข์(ทุกขัง)ว่าเป็นสุข(สุขัง) ๓. วิปลาสในภาวะที่ไม่เป็นตัวตน(อนัตตา)ว่าเป็นตัวตน(อัตตา) ๔. วิปลาสในภาวะที่ไม่น่าได้ไม่น่ามีไม่น่าเป็น(อสุภ)ว่า น่าได้น่ามีน่าเป็น(สุภ) หรือ“ไม่งาม(อสุภ)”ว่า“งาม(สุภ)”[พตปฎ. เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙]

นั่นคือ ต้องปฏิบัติให้“จิตไม่มีอาการสุข-ไม่มีอาการทุกข์” จิตเป็น“อุเบกขา” ด้วย“ปัญญา”อันยิ่งของตนเอง

แม้ผู้ใดจะทำจิตได้ถึงขั้น“ไม่มีอาการสุข-อาการทุกข์” ก็จะต้องไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า“จิตอย่างนี้”เป็นของเราอีกที

ถ้ายัง“ยึด”จิตเฉย ๆกลาง ๆอยู่ก็ไม่สิ้น“ภพ”จบ“ชาติ”

“ความยึด”นี่แหละคือ “สุดยอดแห่ง“อาการจิต”ที่ต้องศึกษาใน“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึงจะ“ปล่อยวางสภาวะ”นั้น ๆได้จริง สำเร็จจบไม่มี“ภพ-ชาติ”

คือไม่มีภพ-ชาติของนรก-ของสวรรค์,“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”

(๒๓) ไม่มี“สวรรค์-นรก”ในจิตคือ “ไม่มีภพ-ไม่มีชาติ”

เพราะ“ภพ”ก็ดี “ชาติ”ก็ดี ปุถุชนทั้งหลายที่“อวิชชา”

ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”นั่นเอง

สวรรค์ก็เป็น“ภพ” นรกก็เป็น“ภพ” ที่ผู้“อวิชชา”ทำกรรมใดที่ยัง“อวิชชา” จึงเป็น“การกระทำ(กรรม)”ที่มีความเป็น“ชาติ”เป็น“นรก” เป็น“สวรรค์” ถ้าไม่เป็น“นรก(ทุกข์)” ไม่เป็น“สวรรค์(สุข)”ก็คือ “ไม่ทุกข์-ไม่สุข(อทุกขมสุขหรืออุเบกขา)”

ซึ่ง“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”นี้แหละเป็นได้ตามธรรมชาติของชีวิตสามัญของปุถุชน เรียกว่า“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”อยู่นะ

เพราะสามัญทั่วไปของปุถุชน“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”นั้นคือ“ความรู้สึกกลาง ๆเฉย ๆ”ที่มีเป็นธรรมดาของปุถุชนสามัญเป็น“สมมุติธรรม”ชาวโลกียะ เป็นการ“พักยก”ของอารมณ์

หรือแม้จะศึกษาปฏิบัติแต่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่ ก็ยัง“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”คือ“ความรู้สึกกลาง ๆเฉย ๆ”ที่เป็น“โลกีย์”อยู่

ยังไม่ใช่“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ที่เป็นอาริยะ

ยังไม่ถึงขั้นเป็น“ปรมัตถธรรม”ของชาว“โลกุตระ”เลย มันต้องเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝนอบรมกันมี“ทฤษฎี”หรือ“ทิฏฐิ”สำคัญของพระพุทธเจ้ากันจริง ๆ ให้“สัมมาทิฏฐิ” ต้องรู้จักรู้แจ้งละเอียดลึกไปถึง“ธรรมนิยาม ๕”ด้วย“ปัญญา”กันทีเดียว จึงจะรู้จริง จึงจะถึงขั้น“ปรมัตถสัจจะ” พ้น”สมมุติสัจจะ”ได้

ยืนยันทั้งสภาวะและภาษาที่แต่ละคนสื่อตรงกันไม่ขัดแย้งกัน มันจะมีทั้ง“สมมุติสัจจะ”กับมีทั้ง“ปรมัตถสัจจะ” ยืนยันตรงกัน เป็น“สัจจะมีหนึ่งเดียว”ได้แท้ด้วย“ธรรมะ ๒”

ยิ่งยืนยันมากมายหลากหลายเท่าใดก็ยิ่งเป็นของแท้

ดังนั้น ถ้าผู้ใดไม่มี“ภูมิแห่งความรู้”ที่สามารถพูดกันถึงสภาวะของ“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ครบ ๕ กันได้อย่างสามารถสื่อรู้เรื่องชี้บ่งสภาวะรองรับ เข้าใจตรงกันได้ ก็ไม่สามารถจะผ่าน“อจินไตย”นี้แท้

(๒๔) ไม่มี“สุข-ทุกข์”นี่แหละคือ“จุด”ที่ศาสนาพุทธค้นพบ

ยิ่งมีเวลาดำเนินชีวิตคบคุ้นอยู่ร่วมกันสัมผัสสัมพันธ์กันนาน ยิ่งนานก็ยิ่งสามารถยืนยันมี“พฤติสัจจะ”ที่รู้กันได้แท้

ซึ่งเป็นภาวะที่ต้องศึกษาเรียนรู้อบรมฝึกฝนกันจนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ด้วย“ปัญญาธาตุ”ร่วมกัน ที่ผู้มี“ปฏิปทา”มี“วิธีปฏิบัติ”หรือมี“ทางปฏิบัติ”ไปสู่“ความเป็นกลาง” คือ“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” ปฏิบัติแล้วเกิด“ความเป็นกลาง”ของจิตในจิต โดยเฉพาะใน“เวทนา”ตนเองกันจริง ๆ ล้วนมี“อาการ-นิมิต-อุเทศ”อันสามารถอ่าน“อาการ-นิมิต”ของแต่ละคนตรงกันชนิดไม่มี“ลิงคะ”จริง ๆ

จึงจะมี“สภาวะ”ยืนยัน“ความรู้สึก”หรือ“เวทนา”ของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ที่ทุกคนสามารถถ่ายทอดเรียนรู้“ความรู้สึก”ของกันและกันไปมาได้

ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความไม่เอียงไปข้างใด ไม่ว่าไปข้าง“สวรรค์”หรือข้าง“นรก”อันเป็น“อาการของจิตนิยาม”

ที่มันเป็น“ความรู้สึก(เวทนาเจตสิก)”ที่พุทธศึกษารู้ได้แท้

ถึง“ความเป็นกลาง”ที่ไม่มีตัวตนของสวรรค์-นรกแล้ว

ซึ่งสามัญที่ควรเป็นก็จะยืนอยู่บนฐานของความเบิกบานร่าเริงหรือ“รื่นเริงในธรรม”เป็น“ผรณาปีติ” แม้มากสูงสุดก็“อภิปปโมทติ(เบิกบานยิ่ง)” ไม่ถึง“อุพเพงคาปีติ”เหมือนคนโลกีย์เขาเป็นกัน ยิ่งทุกวันนี้มันหลงในความจัดจ้านรุนแรงกันจนไม่มีขีดจำกัด ใครกรี๊ดออกมาให้สุด ๆได้ยิ่งเด่นโคตร ๆ

ในโลกของ“ธรรม”ก็“มี”บ้าง สื่อความเบิกบานสดชื่น

นี่คือ สมัยนี้ ก็มีอนุโลมไปตามค่าเฉลี่ยของยุคสมัย

จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความไม่มัวคลั่งคว้า“สวรรค์” ไม่หลงเมามืดดำดิ่ง“นรก”กระทั่ง“โง่จนไม่โงหัวฟื้นตื่น”บ้าง

“ความเป็นกลาง”ตามบาลีที่ว่า“มัชฌิมา” ซึ่งต้องมี“ธาตุรู้ขั้นปัญญา”อันเป็น“โลกุตระ”ที่เรียนรู้จาก“สัจจะ”ของ“ธรรมนิยาม ๕”กันแท้ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แจ่มแจ้งชัดเจนกันได้ สื่อกันด้วยภาษาสื่อ“รู้ตรงกัน”แท้จริงว่า ไม่มี“สุข-ทุกข์”ในตนคือไม่มี“สวรรค์-นรก”ของตัวของตนยืนพื้น

(๒๕) สรุป “มัชฌิมาปฏิปทา”คือไฉน? อย่างไรกันแน่?

สรุป คำตรัสของพระพุทธเจ้า ใน“ธัมมจักกัปปวัฏฏนสูตร”นั้น “มัชฌิมา”คือ “ความเป็นกลางของจิต”

คือ ไม่มี“สุข”ที่เป็น“สุขัลลิกะ”ใน“โลกแห่งกามคุณ๕”

และไม่มี“ทุกข์”ที่เป็น“ความลำบากของอัตตา(อัตตกิลมถะ)”แล้ว เพราะอย่างน้อยก็ทำให้ความเป็น“อัตตนิยะ” คือ “ความเป็นของตน”ได้อย่างมีสภาวะ“ไม่มีในจิตตน”แท้

“จิตเป็นกลาง” ไม่เอียงไปข้างไปฝ่าย(อันตา)ใดจริง ๆ

ส่วนคำว่า“ปฏิปทา”นั้นคือ “วิถีทาง” คือ “วิธีปฏิบัติ”

“มัชฌิมาปฏิปทา”ที่พระพุทธเจ้าตรัสจึงไม่ใช่“ทางสายกลาง”ดังที่แปลกัน และเข้าใจกันอย่างผิด ๆเพี้ยนนั้นเลย

“ทาง”ที่“สัมมาทิฏฐิ” นั่นคือ “วิธีปฏิบัติ”ที่สัมมาทิฏฐิจึงจะทำให้ผู้ปฏิบัติบรรลุ“ความมีจิตเป็นกลาง”ได้สำเร็จ

ไม่ใช่ไปแปลว่า “มัชฌิมาปฏิปทา”ว่า“ทางสายกลาง”

ความหมายของ“ทางสายกลาง”นั้น มันหมายถึงได้“แค่ทางหรือแค่วิธีปฏิบัติ”เท่านั้น ที่เป็น“ทางเดินหรือวิธีปฏิบัติกลาง ๆ” มันยังไม่ได้ลึกเข้าไปถึง“สภาวะของจิตใจที่มีความเป็นกลาง”แต่อย่างใดเลย

“ความเป็นกลางของจิตใจ”คือ “ความไม่ทุกข์-ไม่สุข”

“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”นี้แหละแท้ ๆคือ“ความเป็นกลาง(มัชฌิมา)”ที่เป็น“สภาวะของจิต” ซึ่งชาวพุทธจะต้องมี“ทางหรือวิธีปฏิบัติ(ปฏิปทา) อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จึงจะสามารถทำ “ความเป็นกลาง(มัชฌิมา)”ได้อย่างเป็นจริงแท้ขึ้นมาในจิตใจ

(๒๖) “จิต”ที่“สุข-ทุกข์”ไม่มีเป็น“รากจิต”ในการไม่สะสม

คนชนิดนี้จึงไม่มีของตัวของตน ไม่รวยแน่ เป็น “คนจน”โดยแท้ ที่เต็มใจจน คือไม่มั่งมีด้วยทรัพย์ส่วนตนแล้ว ทำงานให้แก่สังคม“ส่วนกลาง”ทั้งหมด เมื่อมี“ส่วนกลาง”ตนก็สบายใจกินใช้อาศัยของส่วนกลางเป็นหลักประกัน

“ส่วนตัว”ทุกคนก็มีชีวิตเป็น“คนจน”ไปได้ตลอดกาล

แล้วต่างเป็นอยู่ร่วมกันสร้างสรรค์เกิดทรัพย์สินก็ช่วยกันบริหารร่วมกัน เป็นของ“ส่วนกลาง” ไม่ต้องดิ้นรนเป็น“คนรวย” ความเป็นจริงแห่งความเป็น“คนจน”ที่เป็นไปได้ ก็ด้วย“เหตุผล”และ“หลักฐาน”ความเป็นไปได้จริงฉะนี้เอง

ทุกคนจึงช่วยกันสร้างสรร(สรรคือเลือกเฟ้น จึงสร้างอย่างมีการเลือกสรรด้วยปัญญาเฟ้นแต่สิ่งที่ดีมีประโยชน์แท้ ไม่เป็นพิษ ไม่มอมเมา) และสร้างสรรค์(สรรค์คือสร้าง เมื่อมีปัญญาเลือกเฟ้นดีแล้วจึง“สร้าง”เต็มที่ จึงสร้างๆๆๆๆ) สร้างสรรค์ให้เป็นผลิตผลทรัพย์สินขึ้นมาเป็น“ส่วนกลาง”โดยธรรม มีผลผลิตกินใช้อย่างพอเพียงแถมมีเหลือมีเกิน จึงเผื่อแผ่ไปสู่ผู้อื่นได้ด้วยการ“ขาดทุน”

เพราะแม้จะ“ขาดทุน”ตนและหมู่กลุ่มก็ไม่เดือดร้อน เพราะมีเหลือมีเกินจริง จึง“ทำการขาดทุน”ไปให้ผู้อื่นแล้ว ทั้งคนในสังคมทั้งหมู่กลุ่มก็ไม่ขาดแคลน ไม่ลำบากลำบนอะไรเลย เพียงแต่ว่าจะขาดทุนให้ผู้อื่นไปเท่าไหร่ มากหรือน้อย หรือจะแจกฟรีก็ได้จริง อย่าขาดทุนจนเกินตัวเกินที่ตนมีอยู่ก็แล้วกัน จึงสบายใจกับ ไม่ต้องมีการยึดเป็นของตน

"สาธารณโภคี"จะไม่สะสม "ความรวย"
จะสะพัดผลผลิต หรือสิ่งที่ได้ที่เป็นที่มี
ออกสู่สังคมอย่างมีหลักเกณฑ์
(ตลาดอาริยะ เป็นงานประจำปีของชาวอโศก
ที่ขายสินค้าต่ำกว่าราคาทุน
ยืนยันความเป็นสาธารณโภคี ที่เกิดขึ้นแล้วได้จริง)

(๒๗) สาธารณโภคีไม่สะสม“ความรวย” และไม่เป็นหนี้

และสังคมทั้งสังคม ที่เป็น“สาธารณโภคี”จะไม่สะสม “ความรวย” จะสะพัดผลผลิต หรือสิ่งที่ได้ที่เป็นที่มีออกสู่สังคมอย่างมีหลักเกณฑ์ ไม่เอาเปรียบผู้อื่นหรือไม่เอาเปรียบสังคมอื่นประเทศอื่นเด็ดขาด

เพราะคนในสังคมนี้มี“ปัญญา”แล้ว ชัดเจนแล้วว่าความขี้เกียจเป็นอบายภูมิจริง ๆ ความขี้เกียจคือคนเห็นแก่ตัวจัด จึงไม่มีคนขี้เกียจ ต่างช่วยกันขยันผลิตสร้าง“สรร”ให้มีกินมีอยู่อย่างพอเพียง คนในสังคมนี้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในประโยชน์สูง-ประหยัดสุด ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านเป็นอย่างดี ไม่สุรุ่ยสุร่าย ไม่ผลาญพร่าทำลาย จึงมีส่วนเหลือส่วนเกินจริง ๆ จากที่เรากินเราใช้อย่างพอเพียง จึงเอาส่วนเกินนั้นให้ผู้อื่น เผื่อแผ่ผู้อื่นได้ อย่างไม่เดือดร้อนตนเอง

“สาธารณโภคี”เป็นสังคมที่มีระบบ“เศรษฐศาสตร์”ที่ให้ความสงบสุขสุดยอดแก่มนุษย์ในโลก เพราะเป็นเศรษฐศาสตร์ที่ไม่เป็นภัยเป็นโทษใด ๆกระทบกระเทือนสังคมใด

เป็นสังคมที่สุขสงบอบอุ่น หรือเย็นใจสบายจิตที่สุด เพราะทุกคนขยันสร้าง“สรรค์”จริง เต็มใจทำงานไม่เกี่ยงกัน

ที่สำคัญยิ่งคือ เป็นสังคมที่ไม่มีหนี้สิน เลิกระบบดอกเบี้ยเด็ดขาด อาจจะ“ยืมกัน-เกื้อกูลกัน”ในหมู่กลุ่มตนเอง หรือจากส่วนกลางที่อาจขาดช่วงขาดตอนเป็นครั้งคราว

โรงปุ๋ยพลังชีวิต ของชุมชนราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี ผลิตปุ๋ยอินทรีย์ ตรางอกงาม จำหน่ายในราคาบุญนิยม คือ ต่ำกว่าราคาท้องตลาดมาก และในหลายวาระขายในราคาต่ำกว่าทุน

ไม่หากินในเรื่อง“การเงิน”เป็นอันขาด เพราะธุรกิจแห่งทุกข์แห่งความเลวร้าย ที่มนุษย์ในโลกได้พิสูจน์กันชัดเจนแล้ว

ดังนั้น “สาธารณโภคี”จึงหยุดเด็ดขาดในเรื่องจะ“หากินทางธุรกิจการเงิน”

“การเงินของสาธารณโภคี”จึงมีแต่การ“เกื้อ”(คือมีการให้กันยืมได้) มิใช่“กู้”(“เกื้อ”กูลกัน ให้ยืมโดยไม่มีดอกเบี้ย มิใช่“กู้”ขูดรีดกัน แต่ให้ยืมโดยไม่คิดดอกเบี้ยเลย) เรียกว่าเงิน“หนุน”(อุดหนุนจุนเจือกัน ไม่มีความคิดเอาเปรียบกัน) มิใช่เงิน“หนี้”(ที่ยังมีเชิงเอาเปรียบกัน)

สังคม“สาธารณโภคี”จึงเป็นสังคมที่ไม่ทุกข์เพราะเรื่องหนี้สิน เนื่องจากเข้าใจชัดเจนยิ่งตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า “การเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก”อย่างซาบซึ้งใจจริง ๆ จึงหยุดบ้าตาม“ระบบสินเชื่อ”ของทุนนิยมกันแท้

(๒๘) สาธารณโภคีเกิดได้แม้ท่ามกลางทุนนิยม-คอมมูนิสต์

แม้สังคมประเทศในยุคทุนนิยมที่สุดแสนสามานย์ปัจจุบันนี้ หรือยุคคอมมูนิสต์กล้ามโตขนาดไหน สังคมชุมชนที่ดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี”ก็ยังอาจสามารถ“เกิด”ขึ้นท่ามกลางสังคมคอมมูนิสต์กล้ามโตหรือในสังคมยุคทุนนิยมสามานย์ได้สำเร็จ เช่น สังคมชาวอโศก เป็นต้น

เพราะเป็นชุมชนที่มี“ลาภธัมมิกา(ลาภที่ได้มาโดยธรรม)” แล้วนำมารวมกันเป็นส่วนกลาง กินใช้อาศัยบริโภคร่วมกัน

ในการดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี” ซึ่งมีชีวิตไปด้วยกันกับของส่วนกลางได้จริง ๆ ไม่มีใครพยายามแย่ง หรือแยกเอาอะไรไปเป็นของส่วนตัว ทุกคนมีปัจจัยสำคัญสำหรับชีวิตแต่ละคนอันพอเหมาะพอเพียง ด้วย“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระ

“สาธารณโภคี”จึงเป็นเศรษฐกิจขั้นเยี่ยมยอดของสังคมมนุษยชาติที่สูงสุดกว่าระบบเศรษฐศาสตร์ใด ๆ

ซึ่งสามารถเป็นได้ชนิดที่เป็นอกาลิโก คือไม่จำกัดกาละยุคสมัย ว่าเป็นได้แต่ในยุคพระพุทธเจ้าเท่านั้น ยุคนี้ก็ยังเป็นได้ แม้คนยุคนี้จะเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้จัดจ้านสาหัสปานใดหากปฏิบัติตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าก็สามารถเป็นไปได้ ชนิดที่พิสูจน์“อกาลิโก”กันได้จริง ดังที่ชาวอโศกกำลังพิสูจน์ให้เห็นอยู่เป็นปัจจุบันยุคนี้

และเป็น“เอหิปัสสิโก”ด้วย คือสามารถท้าทาย ให้มาชมความจริงที่เกิดได้-เป็นได้นี้กันแท้ ๆ ในยุคนี้มีแล้วสังคมชุมชนหมู่บ้าน“สาธารณโภคี”ที่ว่านี้ ไม่ใช่ได้แต่พูด

(๒๙) สาธารณโภคีเกิดได้เฉพาะในหมู่สงฆ์เพราะเหตุใด?

ในยุคพระพุทธเจ้านั้นหมู่สงฆ์เท่านั้นที่ทำได้ ดำเนินชีวิต“สาธารณโภคี”เป็นอยู่กันมีวัฒนธรรม การมีลาภโดยธรรม(ลาภธัมมิกา)คือ ลาภที่ได้มาโดยสุจริตเรามีสิทธิ์ในลาภนั้นเต็ม หรือสิ่งที่เราทำมาหาได้สุจริต หรือเราทำอะไร

เป็นผลิตผลอะไรขึ้นมาแล้วเราย่อมมีสิทธิ์ในผลผลิตนั้น แต่นำมารวมกันเป็นของส่วนกลางแล้วอาศัยกินใช้ร่วมกันในการดำเนินชีวิต เป็น“สาธารณโภคี”

ในยุคพระพุทธเจ้านั้น เป็นได้แค่เฉพาะในหมู่นักบวช หรือหมู่ภิกษุสงฆ์เท่านั้น เพราะคนในยุคนั้นยังมีข้อจำกัดของสังคมยุคนั้นหลายเหตุอยู่ “สาธารณโภคี”ในชุมชนฆราวาสจึงยังเป็นไม่ได้ ทำได้แต่ในหมู่“สงฆ์ภิกษุ”เท่านั้น

ซึ่งเป็นได้ก็เพราะบารมีพระพุทธเจ้าแท้ ๆที่ทรงมี “อิทธิพล”ยิ่งใหญ่ ด้วย“พระบารมี”ล้นเหลือที่สามารถกำหนด“พุทธธรรมนูญหรือธรรมนิยม”เป็นของพระองค์เองได้ เช่น “ศีลธรรมนูญ(จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล)” หลักธรรมวินัย(หลักธรรมะต่าง ๆ และวินัยต่าง ๆ)ซึ่งปฏิบัติกันแล้วมีผลเป็นคนดีจริง ๆ เกิดหมู่กลุ่ม(สังฆะ)คนดีที่มี“คุณธรรมขั้นคุณวิเศษ“ทวนกระแสสังคมยุคนั้น(ปฏิโสตัง)”อย่างปฏิเสธความจริงที่เกิดจริงเป็นจริงไม่ได้ ยืนยันในยุคนั้น

ทั้ง ๆที่ยุคนั้นยังเป็น“สมบูรณาญาสิทธิราช” เป็น“ยุคทาส”กันอยู่ทั้งโลก มีพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ประกาศประชาธิปไตยในยุคนั้น

(๓๐) ประชาธิปไตย คือ อะไรกันแท้ ๆ ชัด ๆ..?

ประชาธิปไตย คืออะไร?

ประชาธิปไตย คือ ปลดแอกความเป็นทาส ปลดแอกความเป็นศักดินาวรรณะ ปลดแอกความเป็นทุนนิยม ปลดแอกความเป็น“อำนาจบาตรใหญ่ต่าง ๆนานา(โลกาธิปไตย, อัตตาธิปไตย)” ซึ่ง“อำนาจบาตรใหญ่ต่าง ๆนานา”นี้รวมอยู่ใน“โลกาธิปไตยกับอัตตาธิปไตย” ๒ อำนาจใหญ่นี้เองที่มันเป็น“ความสามารถใช้กดขี่(power,force,authority ฯลฯ)” คนและกลุ่มหมู่ประชาชนได้อย่างเก่งมากในระบบสังคม ในวัฒนธรรมของมนุษย์ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้ยิ่งแล้วเอามาประกาศแก่มนุษย์โลกให้รู้ตามให้ศึกษา“โลกกับอัตตา”

พระพุทธเจ้าทรงปลดแอกอย่างจริง ๆแท้ ๆ ทั้งความเป็นทุนนิยมได้แท้จริง ให้“อิสระเสรีภาพ”แก่ทุกคนเท่าเทียมกัน ที่สำคัญสุดยอดคือ สามารถมี“ทฤษฎีวิเศษ”ที่กำจัดความเป็น“อัตตา”ได้อย่างแท้จริงเด็ดขาด ทฤษฎีนี้พิสูจน์ได้มาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ที่ชาวอโศกขอยืนยันว่า เป็นไปได้จริง มิใช่เสแสร้งเด็ดขาด ซึ่งลึกซึ้งขั้น“ปรมัตถธรรม”ทีเดียว

ประชาธิปไตย จึงต้องมี“๓ เส้า”จึงจะเป็นประชาธิปไตยที่ดีแท้ “๓ เส้า”สำคัญ คือ “กษัตริย์-ประชาชน-ความรู้ทางจิตวิญญาณที่เป็นโลกุตระ” หรือ“อิสระเสรีภาพ-ความไม่มีอัตตา-ความรู้ทางจิตวิญญาณที่เป็นโลกุตระ”

สรุป คือ คนหรือประชาชนในยุคนั้นทั้งหลายยังไม่มีสิทธิเสรีภาพกันเลย ยังเป็นยุคสมบูรณาญาสิทธิราช ยังเป็นยุคทาสแท้จริง มนุษย์ยังไม่รู้จักความเป็น“สิทธิ”

เพราะคนทั่วไปทั้งหลายก็ยังไม่มีความรู้เรื่องสิทธิเสรีภาพใด ๆเลย ผู้เป็นทาสคือ คนที่"สิทธิ์"ของตนอยู่ที่นายทาส

"นายทาส"ยุคนี้มีนะ! อย่านึกว่าไม่ใช่"ยุคทาส"เป็นอันขาด และเป็น"ทาส"เป็น"นายทาส"กันชนิดที่ยิ่งใหญ่มาก ๆ ลึกล้ำซับซ้อนมาก ๆ เชิงชั้นเหลือประมาณ ยากที่คนจะสามารถรู้เท่าทันความเป็น"ทาส"ในยุคนี้ได้ง่าย ๆ

สังคมคนยุคพระพุทธเจ้าจึงยังไม่มี"สังคม"ใดที่คนสามารถมีอิสระเสรีภาพ(Independence)กันสัมบูรณ์ ยังไม่มีคุณลักษณะแห่งความเป็นพี่น้องในสังคมหรือญาติธรรม(Fraternity)แท้ ยังไม่มีสุขสงบสันติภาพ(Peace)ที่แน่ เพราะเป็นยุคทาสทั่วทั้งโลกกันอยู่ ไม่มีสมรรถนะ(efficiency)ที่ใช้แรงตนเองทำเอง เพราะทำเองไม่เป็น มีแต่กินแรงทาส ไม่มีแรงงานตนเองให้ยินดี ต้องพึ่งแรงงานของทาสเท่านั้น ไม่มีบูรณภาพ(Integrity) ไม่มีสุนทรียภาพ(Aesthetics) ไม่มีสูญญภาพ(Voidness)สัมบูรณ์แท้จริงกันหรอก

(๓๑) สาธารณโภคีถ้าไม่อิสระเสรีภาพจะเป็นได้ไม่ยั่งยืน

ความไม่มีสิทธิ ก็คือ ยัง"มีอำนาจในตนเองไม่พอ"

ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในทรัพย์สินข้าวของสมบัติวัตถุ

สิทธิในการกระทำ สิทธิในการพูด สิทธิในการคิด

สิทธิตามกฎหมาย สิทธิในการแสดงออกต่าง ๆ

สิทธิตามวัฒนธรรม สิทธิของมนุษยชน ฯลฯ

ดังนั้น ถ้าสังคมใดยุคใดคนยังไม่รู้เรื่องของสิทธิ คนยังไม่มีสิทธิ์ในเรื่องต่าง ๆ ยังไม่มีอิสระเสรีภาพ ยังเป็นสังคมทาส และเป็นระบบสมบูรณาญาสิทธิราชอยู่ สังคมนั้นจะไม่สามารถเป็น“สาธารณโภคี”ได้อย่างสงบสุขสัมบูรณ์แท้

สังคมคนฆราวาสทั้งหลายทั่วไปในยุคพระพุทธเจ้าจึงยังเป็น“สาธารณโภคี”ได้ยากยิ่งมากจริง ๆ จึงยังทำไม่ได้

“สาธารณโภคี”นี้จะเกิดด้วยการบังคับไม่ได้ ต้องเกิดด้วย“อิสระเสรีภาพ”จริง ๆ ผู้จะเป็นได้แท้ต้องมี“ปัญญา” มีแค่“เฉโก”เป็นไม่ได้ แม้จะใช้การบังคับ ก็อาจจะเกิด“สาธารณโภคี”ได้ แต่ไม่ยั่งยืนยาวนานหรอก

เพราะแม้จะยาวนานปานใด ๆ ก็อยู่ที่สัดส่วนขององค์ประกอบแห่ง“ความจริง” ที่เป็นโลกุตรธรรมในมนุษย์กลุ่มนั้น ๆ แต่ที่สุดก็หาพ้น“ไตรลักษณ์”ได้ไม่!

สังคมยุคพระพุทธเจ้าจึงยังทำให้เกิด“สาธารณโภคี” มีขึ้นในชุมชนฆราวาสไม่ได้ เป็นได้ในหมู่ภิกษุสงฆ์แค่นั้น

เพราะมีข้อจำกัดต่าง ๆดังได้กล่าวมาแล้ว

(๓๒) การมีชีวิต“สาธารณโภคี”ต้องเป็นสิทธิของแต่ละคน

การดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี”ต้องเป็น“ความสมัครใจ”ของคน จึงจะอยู่ในสังคมนั้นอย่างไม่ทุกข์ทรมาน

สงบ และสุขเย็นหรืออบอุ่นที่สุด นี่คือ จุดตัดสิน

หากใครมี“การกดดัน”มากกว่า จึงชี้บ่งว่า ระบบนั้นก็ไม่ดีกว่า ใครทำได้ดีกว่าก็จะสมควรยิ่งกว่าแท้จริงยิ่งกว่ากัน

ถ้าสังคม“สาธารณโภคี”ใดใช้อำนาจบังคับ-กดดันมากกว่าก็จะเป็นสังคมแห่ง“ทุกข์” ถือว่า ยังไม่เต็มสิทธิ หรือมีอิสระน้อยยิ่งกว่า ย่อมด้อยกว่า ไปไม่รอดกว่า ต่ำกว่า

ดูได้จากสังคมคอมมูนิสต์ ซึ่งมี“การบังคับ”ในหลายกรณียิ่งกว่าประชาธิปไตย หรือยิ่งกว่าเผด็จการบางคน

จึงชัดเจนว่า ไม่มีอิสระเสรีมากเท่า“สาธารณโภคี”

เพราะ“การบังคับ”นี่เองที่ทำให้คอมมูนิสต์ต้องล่มสลายไปจากโลกเกือบหมดแล้ว แม้จะอยู่ได้ในทุกวันนี้ก็ต้องเป็นคอมมูนิสต์ ลัทธิแก้กันไปแล้ว เอนเอียงมาข้างให้อิสระ

ส่วนเผด็จการนั้นเป็นที่รู้กันทั่วไปและยอมรับกันแล้วว่า เลวกว่าเพื่อน จะต้องไม่ใช้ แต่กิเลสมันก็แฝงใช้กันอยู่

ก็ตัดสินได้ด้วย “ความเป็นอิสระ” นี่มิติหนึ่ง

และ“สาธารณโภคี”มีคุณลักษณะ communal อันเป็นลักษณะพิเศษถึงขั้นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)สำคัญยิ่ง (เป็นสัจธรรมลึกลงไปในจิต มีความเกี่ยวเกาะแสนสนิทสัมพันธ์แห่งเชื้อความเป็นญาติสายเลือดและความเป็นชาติในประเทศ หรือมี DNA ที่สืบสานชิดแน่นแสนสนิทกว่า)” ซึ่งลึกซึ้งแหลมคมยิ่งกว่าคอมมูนิสต์ที่โลกช่วงหนึ่งพยายามปลุกปั้นให้เกิดขึ้นมาในยุคหนึ่งเสียอีก

นี่ก็อีกมิติหนึ่ง ซึ่งเพิ่มขึ้นเป็นเครื่องตัดสินได้

เพราะ“สาธารณโภคี”นี้ทุกคนในสังคม กล้ามักน้อย-กล้าจน-กล้าไม่สะสม ยิ่งกว่า ๓ ระบบนั้น(เผด็จการ,คอมมูนิสต์และประชาธิปไตยทุนนิยม) จึงเต็มใจเสียภาษีให้แก่ส่วนกลางเข้าใกล้ ๑๐๐ % หรือเสีย ๑๐๐ % ได้จริงยิ่งยอดกว่าทั้ง ๓ ระบบนั้นอย่างเป็นจริง ทั้งจริงใจและทั้งจริงฉลาดขั้นปัญญา

(๓๓) “จุดเด่น-จุดเน้น”สำคัญยิ่ง ของระบบแต่ละระบบ

คอมมูนิสต์นี้เน้นที่“ทรัพย์สินและเงินเข้าส่วนกลาง” ยิ่งกว่า เน้นที่จิตใจที่เป็น“อิสระเสรีภาพของคน”

คอมมูนิสต์จึงเอียงข้าง“วัตถุนิยม”ยิ่งกว่า“จิตนิยม”

ประชาธิปไตยนั้นเน้นที่“อิสระเสรีภาพของคน”แต่ละคนยิ่งกว่าเรื่อง“ทรัพย์สินและเงินเข้าส่วนกลาง” จึงเอียงมาข้าง“จิตนิยม”ยิ่งกว่า“วัตถุนิยม”

คนผู้ใดจะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”จึงล้วนมี“อิสระเสรีภาพ”เต็ม ๑๐๐ % สูงสุดได้ นี่แหละคือจุดสำคัญที่เป็นประชาธิปไตยสูงสุด ๑๐๐ % แท้ ๆยิ่งกว่าระบบคอมมูนิสต์

ส่วนคนผู้ใดจะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”นั้นล้วนเต็มใจ“เสียภาษี” ๑๐๐ % มากสุดได้ยิ่งกว่าคอมมูนิสต์ จึงเป็นคอมมูนิสต์สูงสุด ๑๐๐ % และแท้ ๆยิ่งกว่าระบบประชาธิปไตย และระบบคอมมูนิสต์อย่างวิเศษด้วยซ้ำ

สรุปตรงนี้ ก็คือ ไม่ว่าจะเรื่อง“อิสระเสรีภาพ” หรือ

เรื่อง“วัตถุเงินทองทรัพย์สิน” สาธารณโภคีทำความสำเร็จได้ จึงเป็นได้ยิ่ง ๆกว่า ทั้ง ๒-๓ ระบบนั้นแท้จริง

สาธารณโภคีจึงมีทั้ง ๒ จุดเด่นกว่าของทั้ง ๓ ระบบ (เผด็จการ-คอมมูนิสต์-ประชาธิปไตยทุนนิยม)

ดังนั้น ระบบ“สาธารณโภคี”จึงเกิดได้แม้ในประเทศประชาธิปไตยที่เน้นระบบอิสระเสรีภาพเต็ม ๑๐๐ % เพราะระบบ“สาธารณโภคี”ก็เป็นระบบที่นิยมอิสระเสรีภาพเช่นเดียวกันกับ“ประชาธิปไตย” ๑๐๐ % อยู่ที่คนจะเป็นได้มั้ย?

และเด่นกว่าประเทศคอมมูนิสต์ที่เน้นระบบมีทรัพย์สินส่วนกลางเต็ม ๑๐๐ % เพราะระบบสาธารณโภคีเป็นระบบที่ไม่เป็นภัยเป็นโทษกันแล้ว ไม่หลงแย่ง“ทรัพย์สินเงินทองข้าวของส่วนกลาง”ยิ่งกว่าชาวคอมมูนิสต์เป็นกัน

“สาธารณโภคี”จิตมีกิเลสน้อยกว่า มีอิสระเสรียิ่งกว่า

(๓๔) “สาธารณโภคี”มีจุดดียิ่งกว่าระบบการปกครองทั่วไป

“สาธารณโภคี”นั้นอิสระยิ่งกว่าเผด็จการ”นั้นแน่แท้

ระบบ“สาธารณโภคี”จึงเป็นระบบที่ดีวิเศษยิ่ง ทั้งการมีอิสระเสรียิ่งกว่าระบบประชาธิปไตยเสียอีก และทั้งเป็นระบบที่มีความเป็น“คอมมูนอล(communal)”ที่เน้น“ส่วนกลางร่วมกัน”ได้ยิ่งกว่าระบบคอมมูนิสต์ด้วยซ้ำไป

จิตใจของผู้จะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”จึงมีทั้งอิสระ

ยิ่งยอด และมีทั้งความเต็มใจเสียสละให้ส่วนกลางก็ยิ่งยอด

จุดดีจุดเด่นของ ๒ ระบบการปกครองในโลก คือ มี“อิสระ”ก็ดี มี“ใจสาธารณะ”ก็ดี คนจะทำได้เป็นได้ก็ต้องเป็นคนที่มีจิตใจเจริญสูงพิเศษกว่าคนธรรมดาสามัญแน่นอน

เพราะผู้สมัครใจจะอยู่ในสังคมสาธารณโภคี ถ้าผู้นั้นกิเลสยังมากอยู่ ก็อยู่ไม่ได้ แม้จะอยู่ก็อยู่อย่างมีทุกข์ หรืออยู่ได้ไม่ยาวนานแน่นอน ไม่เป็นสุขสำราญเบิกบานใจเต็ม ๑๐๐ % แน่ยิ่งกว่าแน่

แต่ถ้าเป็นคนมี“ปัญญา”แท้ก็จะยอมตายอยู่ในสังคมสาธารณโภคีนั้นแหละ แม้ว่าจะมีกิเลสมากก็จะกัดฟันสู้

(๓๕) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา

“สาธารณโภคี”เป็นสังคมที่มีความพิเศษหรือสังคมที่คนอยู่ได้ต้องมีคุณธรรมจริงมากมายหลายมิติจึงจะอยู่ได้ เพราะไม่ใช่สังคมธรรมดาสามัญที่ปุถุชนจะอยู่ได้ง่าย ๆ

คนมีกิเลสมากก็อยู่ไม่ได้ คนไม่มี“ปัญญา”ก็อยู่ไม่ได้ แม้คนฉลาดมากแต่แบบโลกียะคือ“เฉโก”ก็อยู่ไม่ได้

คนมี“ปัญญา”คือคนมีความฉลาดแบบ“โลกุตระ”

คนที่มีคุณธรรมจริงคือคนมี“ปัญญา”ซึ่งเป็นภาษาบาลี อันเป็น“ความฉลาดแบบโลกุตระ” จึงแตกต่างจาก“ความฉลาดแบบโลกียะ”ที่ภาษาบาลีเรียกว่า“เฉโก”

ความฉลาด“เฉโก”เป็นความฉลาดที่เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมลึกร้ายซับซ้อน โดยที่เจ้าตัวไม่รู้ตัวเอง(อวิชชา) หรือแม้รู้ก็ยังใช้เล่ห์เพื่อความเอาเปรียบถึงขั้นโกงทุจริตหนัก

แต่คนไม่ยอมใช้คำว่า“เฉโก”เรียกความฉลาดของตนทั้ง ๆที่เขามีแค่“ความฉลาดเฉโก”คือ ฉลาดแบบโลกีย์เท่านั้น เพราะฉลาดเฉโกจึงหลอกคนอื่นว่าตนเอง“มีปัญญา”

ความฉลาด“เฉโก”เป็นความฉลาดที่ไม่ซื่อสัตย์

มีวิธีที่จะเกิด“ความฉลาดซื่อสัตย์”ซึ่งเรียกด้วยภาษาบาลีว่า “ปัญญา” คือฉลาดไม่ต้องใช้เล่ห์เหลี่ยม และฉลาดที่ยอมเสียเปรียบ ฉลาดที่เต็มใจเสียสละ เพราะมีปัญญาแท้

ผู้มี“ปัญญา”แท้รู้ดีว่า “เสีย”คือผู้ต้อง“สละ” ผู้ต้อง“ให้”แก่ผู้อื่น ผู้ต้อง“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่น เป็นความประเสริฐ

ดังนั้น“ปัญญา”ที่รู้ดีว่า “การเสีย”คือ“การได้” หรือ“การสละ”คือ“การได้ การให้แก่ผู้อื่นคือความดีงามจริง ๆ “ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”แท้ ๆ จึงเต็มใจ“เสีย” เต็มใจ“สละ” เต็มใจ“ให้”แก่ผู้อื่น เต็มใจ“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่น อย่างสัมบูรณ์ด้วย“ฉลาดปัญญา”ของคนผู้นั้น ๆ

(๓๖) “ฉลาดเฉโก”จะอยู่ใน“สังคมสาธารณโภคี”ยากมาก

ผู้ยังมีแค่“ฉลาดเฉโก”จะไม่เห็นดีเห็นงามตามที่ว่านี้ จะเข้าใจ“ความจริง”ที่ว่านี้ไม่ได้ เขาจะมี“อวิชชา”อยู่เต็ม

ความโง่ แม้จะพอเข้าใจได้ก็จะไม่ยอมทำอย่างเต็มใจเลย หรือแม้แค่สมัครใจจะทำเป็นครั้งคราว เขาก็ต้องพยายามฝืดฝืนใจอย่างเหลือเกิน จึงไม่นิยม ไม่ชื่นชม ไม่รมเยศแน่

เพราะเหตุนี้สังคม“สาธารณโภคี”จึงมีแต่สมาชิกที่เป็นคนมี“ปัญญา” คือ คนมีความฉลาดโลกุตระที่พอใจอยู่

“ปัญญา”ไม่ใช่คนทั่วไปจะ“มีปัญญา”กันได้ง่าย ๆ

คนผู้มี“ปัญญา”คือ“อาริยชน”ที่เริ่มนับจาก“โสดาบันบุคคล”ขึ้นไปจนเป็นอรหันต์ และต่อ ๆไปจึงจะเป็น“โพธิสัตว์แท้”ที่ต่อ“พุทธภูมิ”ไปสู่ความเป็น“พระพุทธเจ้า”กันจริง ๆ

“ปุถุชน”มีความฉลาดมากปานใด ๆ ชาวโลกโลกีย์เขานับเป็นปราชญ์เอกของโลกก็ได้ แต่ไม่ใช่คนผู้มี“ปัญญา”เลย

ผู้ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”จริงจะแยกความแตกต่างนี้ไม่ได้

เห็นมั้ย ว่าคนจะมี“ปัญญา”จึงยากแสนยากมาก เพราะเปลี่ยน“อวิชชาธาตุ”ในจิตใจคนได้ยากยิ่งจริง ๆ

ชาวพุทธทุกวันนี้จึงหาคนที่มี“ปัญญา”แทบไม่ได้เลย มีแต่“เฉโก”กันทั้งนั้น และฉลาดยึดมั่นถือมั่นหลงตนยิ่งด้วย

(๓๗) “เฉโก”คือ อวิชชาธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบเก่า

ผู้เริ่มมีธุลีแห่ง“ปัญญา”เกิดในจิตใจใหม่นี้ จึงคือ ผู้ที่มี“ความฉลาดแบบอื่น(อัญญะ)” ที่แตกต่างจาก“อวิชชาธาตุ”ของคนสามัญในโลกที่เป็น“โลกีย์” ชนิดที่เป็น“คนละโลก-

หันหลังชนกัน” จึงมองเห็นทิศจะมุ่งไปตรงกันข้ามเลยทีเดียว

การพูดกันของคนที่อยู่กัน“คนละโลก”จึงยากที่จะเข้าใจกันได้ เพราะมันเหมือนกับคนต่างดาวมาเจอกัน คนที่มาจาก“คนละโลก”คุยกัน

อาตมาบรรยายธรรมะอยู่ทุกวันนี้ จึงซาบซึ้งในประเด็นนี้ยิ่ง ๆจริง ๆ เพราะอาตมาบรรยายธรรมะที่เป็นโลกุตระ

คนในโลกยุคปัจจุบันนี้เป็นมนุษย์โลกียะ ที่เป็นโลกของมนุษย์สามัญปุถุชน คือโลกที่เป็นดวงดาวที่เป็นโลกีย์ มี“ความคิดรวบยอด(concept)”แบบโลกีย์ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แต่“ค่านิยม(values)ก็ดี รสนิยม(taste)ก็ดี” หรือ“ธรรมนิยาม ๓” คือไตรลักษณ์โลกีย์(การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป = สามัญลักษณ์ของโลกีย์)ก็ดี ที่เป็นสามัญของคนชาวโลกีย์ธรรมดาเท่านั้น

คนผู้ที่เป็นมนุษย์โลกียะหรือปุถุชนจึงเข้าใจหรือเห็น “ไตรลักษณ์”แต่เพียง“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ที่“วน”อยู่แต่ใน“โลก”ที่เป็นโลกียะ คือมนุษย์ในโลกที่เป็น“ดาวดวงเดิม”ออกจาก“โลกนี้(อยังโลโก)”ไม่ได้ “ความรู้”ก็วนอยู่ในโลก “เดิม ๆ”ก็คือ “โลกีย์” ไม่มี“ธาตุรู้”ตัวใหม่ที่จะรู้โลก“อื่น(อัญญ)”

(๓๘) “ปัญญา”คือ อัญญธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบใหม่

แต่อีกคนหนึ่งเป็นมนุษย์โลกุตระ ที่เป็นคนโลกต่างดาว เป็นโลกของมนุษย์“โลกอื่น(ปรโลก)” คือโลกที่

เป็น“ดวงดาวโลกุตรชน” ซึ่งมี“ความคิดรวบยอด(concept)”ก็ดี “ค่านิยม(values)”ก็ดี “รสนิยม(taste)”ก็ดี แม้“ธรรมนิยาม ๓” คือ ไตรลักษณ์ ก็ดี(การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป)เป็นโลกต่างดาว ซึ่งมีปัจจัตตลักษณ์ของโลกุตระ ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นไตรลักษณ์อันสลับซับซ้อนลึกซึ้ง(ปฏินิสสัคคะ)อีกแบบยิ่งกว่าคนโลกีย์ธรรมดา

นั่นคือ คนผู้นั้นสามารถใช้“ธรรมะ ๒”คือ ถึงขั้นมี“ปัญญาธาตุ”ที่เป็น“นาม”ของตนเอง เมื่อสัมผัส“กาย”ตนเอง ก็สามารถอ่าน“อาการ”อ่าน“นิมิต”ของ“จิตในกายตน”ออกถึงความเป็น“สามัญลักษณ์”หรือ“ไตรลักษณ์”ได้เกินกว่าสามัญปุถุชนที่เห็นแค่“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ในกรอบโลกีย์เดิม

แต่ผู้มีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ของ“วิญญาณธาตุ”ได้เป็นโลกุตระ ซึ่งมากกว่าการเห็นความจริงว่า เป็นแค่“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ของปุถุชน

เพราะ“ปัญญา”ที่มีความสามารถหยั่งรู้จิตของตนและแยกแยะ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ของตนได้ด้วย“ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”นี้เกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-มรรค ๘ ทุกองค์”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

จึง“ออกจากโลกเดิม”ได้ เพราะมี“ปัญญา”สามารถทำ“เวทนาในเวทนา”ให้เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา(มโนปวิจาร ๑๘)ได้

(๓๙) โลกุตรธรรม ๓๗ คือ โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ทั้งขบวน

เช่น รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ไตรลักษณ์”หรือสามัญลักษณ์ ถึงขั้น“โลกุตระ” นั่นคือ สามารถแยกแยะ“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” เป็นต้นว่า “กาย ๒-เวทนา ๑๐๘-จิต ๘๙-ธรรม ๒” ได้อย่างแตะต้องสัมผัสสภาวะจริง ชนิดที่ทำได้เป็นจริง

จากความเป็น“รูป ๒๘” ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยการศึกษาและปฏิบัติตาม“นาม ๕-เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ปฏิจจสมุปบาท” และทำสำเร็จได้บริบูรณ์สัมบูรณ์

นั่นคือ ผู้มี“ปัญญา”ขั้น“วิชชา”ตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ” ไปครบ“วิชชา ๘” สามารถรู้และทำสภาวธรรมที่เป็น“ปฏิจจสมุปบาท”ได้ตั้งแต่ความเป็น“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ” เมื่อมี“สัมผัส”จึงมี“เวทนา”ขึ้นมาให้ศึกษาเรียนรู้ ขอยืนยันว่า ต้องมี“สัมผัส ๖”จึงจะสามาถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

จึง“รู้ทุกข์-รู้สุข”ที่มันเป็น“อาการ”ใน“เวทนา”แท้ ๆกัน

ต้องเรียนรู้“ทุกขอาริยสัจ” เรียนรู้“สุขเก๊(สุขัลลิกะ)”ฉะนี้

พระพุทธเจ้าตรัสไว้โต้ง ๆว่า “ไม่มีเวทนา” ไม่มี“ฐาน” ที่จะให้เรียนรู้ปฏิบัติได้ ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๙

และตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าในสูตรต่าง ๆ มากมาย ผู้จะมี“เวทนา”ได้ก็ต้องเกิดจาก“ผัสสะ”เป็นปัจจัย

"หลับตา"ปฏิบัติ ไม่มีประตูรู้ จึงหมดสิทธิ์บรรลุธรรม

(๔๐) "ปัญญา"สัมมาทิฏฐิเป็น"ความฉลาด"ขั้นโลกุตระ

หากไม่มี"ผัสสะ ๖"หรือไม่มี"สัมผัส ๖"ให้เรียนรู้ เช่น หลับตาเข้าไปเรียนรู้อยู่แต่"ภายในภวังค์"ที่มีแต่"จิตในจิต"เท่านั้น ซึ่งไม่มี"กายในกาย-เวทนาในเวทนา"ให้ศึกษา"ธรรมในธรรม"ทั้งหลายได้ครบทั้งภายนอก-ภายใน ไม่มีสมมุติธรรม-ปรมัตถธรรม ครบครัน การศึกษาก็ไม่บริบูรณ์ การบรรลุธรรมทั้งหลายก็เป็นไปไม่ได้ ..เห็นชัดมั้ย?

ต้องมี"ผัสสะ"จึงจะสามารถพิจารณา"กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม"ได้จริงถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า "สังขาร"ทั้งหลายก็ดี "ธรรม"ทั้งหลายก็ดี ย่อมมี "อาริยสัจ"ที่เป็น"ความจริงอันยิ่งใหญ่"ในสังขารในธรรมนั้น ๆ

"ปัญญา"รู้"ทุกข์-สุข" แล้วกำจัด"ทุกข์-สุข"ให้หมดสิ้นไปจาก"สังขาร"ที่เรายังอาศัยอยู่ เราจึงอยู่กับ"สังขาร"สบาย เพราะ"โสกปริเทวะทุกขโทมนัสอุปายาส"ไม่มีใน"สังขาร"อีก

นั่นคือ มี"สัจธรรม"ให้เราเรียนรู้ศึกษาได้ครบครันทั่วหมดตาม"ปฏิจจสมุปบาท"ทั้งสาย ชนิดที่อนุโลม-ปฏิโลมได้ถ้วนรอบ รอบแล้วรอบเล่า จะกี่รอบก็ทบทวนได้จนแน่ใจเป็นที่สุดว่า บรรลุธรรมสูงสุดแล้ว จบกิจแล้ว บริบูรณ์สัมบูรณ์แล้ว อย่างที่ตนมั่นใจของตนจริง ๆ ครบ"เวทนา ๑๐๘" เต็ม

ถ้วนด้วยการทบทวนแล้วทบทวนอีก สะสม“อเนญชาภิสังขาร”แล้ว ๆอีก ๆ กระทั่ง“อดีต ๓๖-ปัจจุบัน ๓๖-อนาคต ๓๖” ควบแน่นเป็น“นิจจัง-ธุวัง-สัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง”กันทีเดียว

(๔๑) ยกตัวอย่าง ไตรลักษณ์ หรือสามัญลักษณ์ เป็นต้น

๑.สังขาร คือสังขตธรรมทั้งปวง ไม่เที่ยง(สัพเพ สังขารา อนิจจา) ๒.สังขารคือสังขตธรรมทั้งปวง เป็นทุกข์(สัพเพ สังขารา ทุกขา) ๓.ธรรมคือสังขตธรรมและอสังขตธรรม หรือสังขารและวิสังขารทั้งปวง ไม่ใช่ตน(สัพเพ ธัมมา อนัตตา)

ผู้มีแค่“ความรู้สามัญปุถุชน”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเริ่มตั้งแต่ความเป็น“สังขาร”ได้เลยว่า มันคือไฉน?

ยิ่ง“ความไม่เที่ยง”ของสังขารก็ดี ของธรรมก็ดี ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เลย

“กายที่เป็นภายนอกของสังขาร”นั้นอาจจะสามารถพอรู้ได้เห็นได้ ว่า มันมี“ความไม่เที่ยง”ด้วยตา ด้วยทวารภายนอก อาศัยผ่านกาล ผ่านเวลาที่มันล่วงไป ๆ “สังขารภายนอก”มันก็จะปรากฏ“ความไม่เที่ยง” เสื่อมไปให้เห็นได้

แต่“จิตสังขาร-วจีสังขาร”ที่เป็น“สังขารภายใน”นี้สิมันต้องมี“ปัญญา”จริง ๆ จึงจะสามารถ“รู้สังขาร”นี้ได้

มีแค่“เฉกะหรือเฉโก”นั้น ไม่สามารถหยั่งรู้ความเป็น

จริงของ“รูป-นาม”ด้วย“อาการ-เพศ-นิมิต-อุเทศ”ได้แน่

ซึ่งผู้มี“ปัญญา”จริงแท้ จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวธรรม“ความไม่เที่ยงในสังขารภายในจิตของตน”ได้

(๔๒) “การปรุงแต่ง”คือการสร้างรูปสร้างนามที่สำคัญยิ่ง

เช่น เริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นรูปกับนามปรุงแต่งกันอยู่”ในตน เรียกว่า“กายสังขาร”ก็ดี “จิตสังขาร”ก็ดี วจีสังขาร”ก็ดี ว่า เป็นไฉน? อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จริง ๆ

จะชัดเจนแจ่มแจ้งกับความ“ปรุงแต่ง(สังขาร)”กันอยู่ของธาตุ ทั้งรูปธาตุ ทั้งนามธาตุ แล้วจึงเห็นแจ้งเห็นจริงว่า “มันปรุงกันอยู่” และมันก็“เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม”ให้เรารู้เราเห็นจริง ๆ ไม่ใช่ตรรกะ ไม่ใช่จินตนาการ แต่เห็น“อาการ” จาก“รูปธาตุ”จาก“นามธาตุ”นั้น ๆ ว่ามันแปรเปลี่ยนไปจากเดิม ด้วย“ปัญญา”คือ“ธาตุรู้อันวิเศษ”ของเรารู้เห็นกันจริง ๆ

และสามารถหยั่งรู้ภาวะที่มัน“ไม่เที่ยง” ซึ่งเป็น“อนิจจัง(ความไม่เที่ยง)”ของจิต-เจตสิก โดยเฉพาะของ“กิเลส (ภาวะเก๊ = ภาวะที่เป็นของไม่จริง-ไม่เที่ยง-ไม่แท้ที่หลอกคนอวิชชาอยู่ในจิตตัวเอง)” ก็สัมผัสเห็นความไม่เที่ยงของอกุศลจิตในตนได้จริง

หรือ“กิเลส”เป็น“เหตุแห่งทุกข์”ก็สัมผัสสภาวะว่ามันเป็นเหตุเป็นปัจจัยได้ ที่มี“ปัญญา”สัมผัสรู้กันจริง ๆ

แม้แต่“กิเลส”ไม่มีตัวตนที่แท้จริงเลย มันเป็นแค่

"พลังงานเก๊ในจิต" แต่มันเป็น"พลังงาน"จริง ๆนะ! พลังงานที่คนสามารถเพ่งทำพลังรวบรวมให้เกิดพลังงานนี้ขึ้นด้วยแรง"อุปาทาน"แท้ ๆยึดมั่นถือมั่นมันเอง โดยการ"รวบรวมธาตุจิต"ของตนให้เป็น"พลังงาน" จนกระทั่งมีอำนาจของ"พลังงาน"ที่หลอม"รวมตัว"ขึ้นนี้เป็น"ตัวตน(อัตตา)"ซึ่งก็คือ nucleus ได้สำเร็จด้วยความสามารถแท้ ๆ มันก็หลอกตนเองได้จริง ซึ่งมันมี"ภาวะ"นั้น ๆปรากฏให้เห็นจริงเลยนะ!

นี่แหละเกิด"นิรมาณกาย"หรือ"มโนมยอัตตา"ขึ้นในจิต ผู้เรียนรู้ตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฏฐิก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้ ๆจริง ๆ จึงรู้ฤทธิ์เดชและหน้าตาของ"อุปาทานจิต" ที่มันสามารถให้เป็นไปได้ถึงปานฉะนี้ทีเดียว

"อุปาทานจิต"มันสร้าง"ผีหลอก"ได้แท้ ด้วย"พลังงานยึดมั่นถือมั่น"จริง ๆ ด้วยอาการอย่างนี้แหละ

ธาตุรู้ที่เป็นพลังงาน"ปัญญา"ของตน เท่านั้นที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ความจริง"นี้ รอบถ้วน ชัดเจนยิ่ง

ตนจึงแจ้งชัดทั้ง"ความหลอก"หรือ"ความเท็จ" ทั้ง"การยึดว่าเป็นจริง"ได้ชัดยิ่ง

(๔๓) "ปัญญา"ที่รู้จริง"ธรรมนิยาม ๕" มีในพุทธเท่านั้น

ซึ่งผู้มี"ปัญญา"จริงจะสามารถแยกแยะ"ความจริง-ความหลอก"ออกได้ หรือแยกแยะ"สมมุติธรรม-ปรมัตถ

ธรรม”ออกจากกันได้

แม้แต่แยกความแตกต่างของเป็น“ธรรม”ทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าทรงแยกเป็น“ธรรมนิยาม ๕”ได้อีกด้วย

“ธรรมนิยาม ๕” (นวังคสัตถุศาสตร์ = คำสอนของพระพุทธศาสดา ๙หลักใหญ่)แท้ ๆ ที่ล้วนเป็นโลกุตระ มิใช่โลกียะ

“ธรรมนิยาม ๕”ได้แก่ อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม(การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไปของสรรพสิ่ง-ที่เป็นทั้งสรรพสิ่งโลกียะ-ทั้งสรรพสิ่งโลกุตระ) อันประกอบด้วยรูปธรรมและนามธรรมที่เป็นอาริยธรรมขั้นโลกุตระ = ปัจจัตตลักษณ์ของโลกุตรธรรม(ไม่ใช่แค่เป็นปัจจัตตังแบบโลกียะเท่านั้น) และมี“อธิปไตย”ในธรรมนิยาม ๕ (ธรรมาธิปไตย)เป็นอาริยธรรมบริบูรณ์สัมบูรณ์ ก็ล้วนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ปัญญา”

อันเป็น“ความฉลาดแบบใหม่”ที่ไม่เหมือนแบบเก่าจริง ๆ และมีลักษณะทวนกระแสโลกเก่า คือโลกีย์เอาด้วย

เป็น“คนโลกใหม่” เป็น“คนโลกต่างดาว” ที่มีความฉลาดแบบใหม่ ซึ่งฉลาดแบบคนต่างดาว แบบ“โลกุตระ”

จึงเป็นคนที่สามารถมีภูมิรู้“เหนือโลก”คือ “ปัญญา” เป็น“อุตตระ”จริง ๆ ที่พูดกับคนโลกเก่าก็ได้ คนโลกใหม่ก็ดี

(๔๔) “ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ของคนต่างดาว

คนโลก“อื่น”(อัญญะ)นี้จึงเป็นคนต่างดาว เป็นคนดาวดวงใหม่แท้จริง ที่มีความสามารถ“หลุดพ้นจากโลกลูก

เก่า”ของตนออกมาสู่“โลกอื่น” ที่ไม่ใช่“โลกโลกีย์”ที่ตนอยู่จำเจด้วย“ทุกข์ ๆ-สุข ๆ” ยึดมั่น“ของเอ็ง-ของข้า” แย่งกันอยู่ หวงแหนเป็นของตนอยู่ โดยเฉพาะ“ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นอัตตา ๓” จึงไม่รู้จักจบสักที ไม่สำเร็จได้จริง

เพราะยังไม่มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”เป็นคนดาวดวงใหม่ที่บรรลุพุทธธรรมสัมมาทิฏฐิจริง ซึ่งเป็นโลกุตระที่มี“ความแตกต่าง”จากโลกียะเป็นคนละโลก หรือเป็นคนละดวงดาวแท้ ๆ

เมื่อคนดาวดวงใหม่ สามารถเดินทางออกจาก“โลก”ลูกเก่าของตนได้ ก็เท่ากับเป็นคนที่“พ้นโลกเก่า”มาได้ ครั้นแสดงตนบอกตนต่อคนโลกเก่า ว่า ตนหยุดหลงโง่งมจมอยู่กับ“ทุกข์ ๆ-สุข ๆ” เลิกที่จะยึด“ของเอ็ง-ของข้า” แย่งกันอยู่หวงแหนเป็นของตนอยู่ ไม่รู้จักจบสักที ได้แล้วจริง ๆ

“คนโลกเก่า”คือ คนโลกีย์ รู้แบบดาวดวงเก่า หมุนเวียนวนไปตามทิศทางเดิม จึงฉลาดตามความหมุนวนอยู่เหมือนกันหมดตามความวนของโลกเก่า วนอยู่ตามเข็มทิศของสนามแม่เหล็กโลกีย์ อย่างเดิม ๆนั่นเอง

เป็นผู้ออกนอกโลกไม่ได้ ออกจากดาวดวงเก่าไม่ได้

(๔๕) “ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”ที่ทวนกระแสกับ“เฉโก”

แต่ดาวดวงใหม่นี้ หมุนวนทวนกระแสกับดาวดวงเก่า

จึงมีความรู้สึก(เวทนา)ก็ดี การกำหนดหมาย(สัญญา)ก็ดี ปรุงแต่งกันอยู่(สังขาร)ก็ดี ความรู้ทั้งมวล(วิญญาณ)ก็ดี จึงเป็นแบบของดาวดวงใหม่ ที่เรียกว่าปัญญา ซึ่งเป็น“ความรู้”ของคนโลกใหม่มิใช่“ความรู้เฉโก”ที่เป็น“ความรู้”ของคนโลกเก่าแล้ว

จิตใจคนมี“ปัญญา”จึงเป็นคนหน้าใหม่ที่มี“ความรู้-ความเห็น”แปลกใหม่ทวนกระแสโลกโลกีย์หรือทวนกระแสคนดาวดวงเก่า ซึ่งไม่เหมือนกับ“ความรู้-ความเห็น”ของคนดาวดวงเก่า เพราะมันแปลกใหม่-แยกแตกต่างกันไปใหม่แล้ว

“ความคิดรวบยอด(concept)”ก็ดี “ค่านิยม(values)”ก็ดี “รสนิยม(taste)”ก็ดี “ธรรมนิยาม ๕ (Supra normal of the Teacher’s nine[นวังคสัตถุศาสตร์] - factored dispensation 5)ก็ดี จึงล้วนทวนกระแสดาวดวงเก่าแน่ ๆ เป็น“ธรรมชาติชนิดใหม่ที่เหนือธรรมชาติโลกีย์”แท้ ๆ

ดังนั้น “อัญญะ(อื่น)”จึงคือ “ธาตุใหม่”ของจิตใจ ที่เมื่อ“ธาตุ”ชนิดใหม่นี้ พัฒนาขึ้นจึงเป็น“วิชชาธาตุ”

“วิชชาธาตุ”ที่เจริญมากขึ้นจากที่เริ่ม“จากอัญญธาตุ” เมื่อพัฒนาเป็นพหูพจน์มากขึ้นก็คือ “อัญญา” ซึ่ง“ตรงกันข้ามกับ‘อวิชชาธาตุ’หรืออัญญาณ”ไปตามลำดับ

จะเรียกด้วยภาษาว่า “ธรรมชาติ”ก็มี“ธรรมะ”ที่เป็น“ชาติของคนต่างดาว” ซึ่งมี“เชื้อชาติคนละเชื้อชาติ” และมี DNA ของคนละโลก หรือคนละดวงดาวกันจริง ๆ กับ“เชื้อชาติคนโลกีย์เก่า” เพราะมี DNA คนโลกใหม่หรือคนโลกุตระที่

ไม่ใช่ DNA ของคนในดาวดวงเก่ากันแล้ว

DNA คนละ DNA เป็นคนมีเชื้อจากดาวคนละดวง

(๔๖) " คนดาวดวงใหม่"เป็นผู้เสียสละแบบโลกุตระ

สิ่งที่สัมผัสได้แม้ภายนอก จะยืนยันสอดคล้องกับภายใน ซึ่งต้องคบคุ้น และพิสูจน์ยืนยันกันหลากหลายมิติได้จริง ๆ นั่นก็ต้องครบทั้งภายนอก-ภายใน ครบทั้งสมมุติสัจจะ-ทั้งปรมัตถสัจจะ เป็น"ธรรมะ ๒"เสมอ

โลกยุคนี้โชคดีมากที่ยังมีพระวจนะของพระพุทธเจ้า คือ พระไตรปิฎกฉบับนี้ ใครเก่งเกินกว่าพระไตรปิฎกฉบับนี้ ไม่เชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้ ไปเชื่ออะไรอื่น เป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือ ก็เป็นสิทธิของเขา เขาก็เชื่ออะไรอื่นของเขาไป ก็เป็นธรรมดา ก็ปล่อยเขาไป แต่เราเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้

เราก็พูดกันกับกลุ่มคนที่ยังเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้อยู่ เท่านี้ ก็เหลือหลายแล้ว ซึ่งอาตมาว่าเท่านี้ก็มีไม่น้อยหรอกในโลกแม้ปัจจุบันนี้ที่ยังเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้กัน เอามาปฏิบัติให้บรรลุตามนั้นให้ได้เถิด จะรู้ความจริงเอง

ซึ่งแน่ยิ่งกว่าแน่ ว่า คนที่มี"ภูมิโลกุตระ"ในโลกยุคนี้ขณะนี้นั้นมีน้อยอยู่ แต่ก็มีในประเทศไทยนี่แหละมากที่สุด

เราก็ตรวจสอบตามพระไตรปิฎก ทั้งมรรค-ทั้งผลกับ"ธาตุรู้(วิญญาณ)"ของเราทั้งหลาย ที่มีครบตามคำสอน

ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็น“นวังคสัตถุศาสตร์(คำสอนของพระพุทธศาสดา ๙ หรือพุทธคุณ ๙)” เป็น“สฺวากฺขาโต ๖ (พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว บันทึกมาถึงวันนี้ พิสูจน์ได้ตามหลัก ๖ ประการนั้น)”

(๔๗) “สฺวากฺขาโต”นั้น คือ อย่างไร?

“สฺวากฺขาโต หรือสวากขาตธรรม” ๖ ประการ ที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ทั้งหลายนั้น ล้วนดีแล้วทั้งนั้น ไม่มีผิดไปจากคำตรัส ให้เราตรวจสอบตามหลัก ๖ ประการนั้นได้

๑.สฺวากฺขาโต ภควตา ธัมโม ก็คือ เป็นธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสยืนยันไว้อย่างดีแล้ว ๖ ประการ ใครอย่าเข้าใจเพี้ยนผิดออกไปจากพระวจนะของท่านก็แล้วกัน

๒.สันทิฏฐิโก ก็คือ ผู้ปฏิบัติที่เอาตัวเองมาปฏิบัติเองเลย นี่เรียกว่า สันทิฏฐิโก ก็จะเกิดผลในตนเองได้จริง จึงจะมี“ความรู้ของตนเอง”เป็น“ปัจจัตตัง เวทิตัพโพวิญญูหิ”ของตน “มีความรู้ขึ้นในจิตตนเอง” เป็นปัจจุบันนั้น ๆทันตาเห็น

ผู้ไม่เอาตนเองปฏิบัติ ก็แน่นอน..ย่อมไม่มีผล

[สันทิฏฐิโก หมายความถึง ตัวตนทั้งร่างทั้งใจองคาพยพทั้งหมด ทั้งภายนอก-ภายใน ซึ่งแตกต่างจากข้อที่ ๖ (ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ) เพราะข้อ ๖ นั้นหมายถึงจิตใจเท่านั้น เฉพาะจิตใจที่เกิดผลกันภายใน แต่“สันทิฏฐิโก”ข้อ ๒ นี้หมายถึง ทั้งตัวตนทั้งร่างกายทั้งจิตใจ และผลทั้งหมดทั้งสมมุติสัจจะและปรมัตถสัจจะ อันมีสัมผัสทั้งภายนอกและภายในสัมพันธ์กันในปัจจุบันนั้น ๆ ทั้งโลกภายนอกและอัตตาภายใน ทั้งสมมุติสัจจะและปรมัตสัจจะหมดถ้วน]

๓.อกาลิโก ก็คือ ไม่จำกัดกาละ ไม่ว่ายุคใดสมัยใดหากมีหลักฐานคำสอนพระพุทธเจ้าของจริงอยู่ ก็นำมาปฏิบัติพิสูจน์จะเป็นจริงเกิดจริงได้ทุกกาละ ขอให้สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติเถิด แต่ถ้ากาละใดไม่มีหลักฐานคำสอนพระพุทธเจ้าเลย หรือมีอยู่แต่มิจฉาทิฏฐิกันเอง ก็แน่นอนย่อมปฏิบัติอย่างไรก็ไม่มี“ผล”จริง แม้เขาจะยืนยันว่ามีผล ก็เป็นได้ แต่นั่น“มิจฉาผล” ไม่ใช่“สัมมาผล”เกิดแน่ยิ่งกว่าแน่ ซึ่งชาวพุทธยุคนี้ก็มีให้เห็นอยู่ เขาก็หลงว่าของเขานี้แลจริง

๔.เอหิปัสสิโก ก็คือ มีผู้ปฏิบัติเกิดตาม“มรรคผล”นี้จริง ตามคำสอนนี้จริง ยืนยันได้ เชิญให้มาสัมผัสพิสูจน์ได้ว่า เป็น“โลกุตรผล”ตามพระวจนะของพระศาสดาที่เรายึดถือในพระไตรปิฎกฉบับนี้ ถ้าไม่ถือสาจะว่า ท้าให้มาพิสูจน์ก็ได้

ส่วนผู้ไม่เชื่อถือพระไตรปิฎกฉบับนี้ ก็แน่นอนย่อมไม่เห็นว่าจริง ก็ธรรมดาที่เขาต้องเป็นอย่างนั้น ก็ไม่มีปัญหา

๕.โอปนยิโก ก็คือ สิ่งนี้ ความรู้นี้ ความประพฤตินี้ ความจริงนี้ ความเป็นอย่างนี้ เป็นสิ่งเลิศ เป็นของสูงยิ่ง จึงเป็นสิ่งที่น่าเอื้อมเอามาให้ตน ควรโน้มเอามาใส่ใจตนให้ได้

๖.ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ก็คือ ผู้ปฏิบัตินั้นปฏิบัติแล้วผลธรรมก็เกิดในตน ผลธรรมนั้นในตนนี้แหละที่ตนเองมีญาณหยั่งรู้ความจริงของธรรมนี้ที่วิญญูชนพึงรู้เฉพาะตน ผู้อื่นใดไม่ได้สัมผัสผลธรรมนี้ด้วยหรอก

The Earth

(๔๘) ศาสตร์ที่ทำให้เป็น“คนจน”สำเร็จอย่างมี“ปัญญา”แท้

ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้เป็นศาสตร์ยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะมีความเป็นเศรษฐศาสตร์ที่รวมคุณธรรมของ“เผด็จการ-คอมมูนิสต์-สังคมนิยม-ประชาธิปไตย”ไว้ครบ แม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”ก็นำมารวมไว้ในความเป็น“โลกุตรภูมิ”ได้แท้อย่างวิเศษสุด เพราะธรรมะของพุทธศาสนาช่วยให้ประชาชนมีความเข้าใจชีวิตชาติศาสน์กษัตริย์อย่างลึกล้ำ

ความมี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตรภูมิ”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” ความเป็น“อัตตา” โดยเฉพาะมี“ธรรมะ”ขั้น“โลกุตระ” วุฒิแห่ง“ปัญญา”จึงควบคุม“อธิปไตย”ไปกับ“โลก”ด้วย“สติ”ที่เป็น“ธรรมาธิปไตย”ขั้น“อาริยะ(Supramundane)”อันมี“ปัญญา”เป็น“เมตตา”แท้ ๆ “อภิบาล”สังคมมาตลอด

ชีวิตที่อยู่กับสังคม“ประชาธิปไตย”จึงเต็มไปด้วย“เมตตา”คุ้มครองดูแล“โลก” อธิปไตยจึงเป็น“โลกุตรธรรม”นี้คือ สังคม-ประเทศชาติ-โลกที่เป็น“ธรรมาธิปไตย”แท้จริง

ซึ่งศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มีภูมิรู้ชนิดนี้ในความเป็นคนและความเป็นสังคมมนุษยชาติโดยตรงแท้ ๆ จึงทำได้

ความเป็นเศรษฐกิจ-เป็นการเมือง-เป็นสังคม จึงเกิดด้วย“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตรธรรม” ซึ่งไม่ตกเป็นทาส“โลกธรรม”แน่แท้ และมี“ปัญญา”เข้าใจจริง ๆว่า ทำไมชีวิตตนจึงควรอยู่กับสังคมชนิดที่ต้องเป็น“คนจน”ถึงจะดีแท้

(๔๙) ผู้มี“ปัญญา”แท้จึงเป็น“คนจน”สุขสำราญเบิกบานใจ

ผู้มี“ปัญญา”ไม่มี“ปัญหา”นี้ ชัดเจนแจ้งใจในความจน
จึงมีชีวิตเป็น“คนจน”อย่างสุขสำราญเบิกบานใจ
เพราะมี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”แท้จริงฉะนี้เอง

โดยเฉพาะคนไทย“มีตะกอนเชื้อโลกุตระ”ตกผลึกอยู่ใน“อนุสัยของจิต”มาแต่โบราณอยู่จริง ๆเพราะไทยนั้นมีพุทธเป็นศาสนาประจำชาติมาแต่ต้นเกิดชาติไทยมาเลยตลอด แม้ปริมาณจะลดลง แต่แก่นความจริงยังมีคุณภาพควบแน่นอยู่ใน“อนุสัย”ลึก ๆ ด้านปริมาณจะลด แต่ DNA โลกุตรธรรมก็ยังเหลือเนื้อแท้เป็นเชื้อแท้คงอยู่ในอนุสัย

“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”จึงมีเชื้อจริง ที่ถูกปลุกให้“ตื่น”ขึ้นมา เป็น“ปรากฏการณ์ Phenomenon แห่งระเบิดรัก”ที่น่ามหัศจรรย์ทันทีในประเทศไทย เมื่อปลายปี ๒๕๕๙

ก็เพราะมีเหตุ-ปัจจัยที่ครบถ้วนสัดส่วนแท้ จึงเกิดจริงเป็นจริง“ปรากฏการณ์”นั้น ๆขึ้นมาอย่างไม่มีการนัดหมาย

ฉะนี้คือ “อจินไตย”ที่เกิน“โลกจินตา”ของสามัญปกติที่เกิด“ปาฏิหาริย์ของการบริหารแบบคนจน”แท้ ๆจริง ๆของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ แห่งวงค์จักรีของประเทศไทย

ซึ่ง“ทุกอย่างย่อมมาแต่เหตุ” ถ้าไม่มี“เหตุ”แท้ ย่อมเกิดปรากฏการณ์อันน่ามหัศจรรย์จริงนั้น ๆ ไม่ได้

จริงมั้ย..?!..?!..!!??

(๕๐) การบริหาร“แบบคนจน”จึงเป็นศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่

ดังนั้น“วิญญาณแห่งอิสระเสรี”ของคนไทยจึงมีอยู่เข้มข้น ไม่เหือดหายไปได้ง่าย ๆ จนมีคำพังเพยว่าคนไทยติดมากระทั่งทุกวันนี้คือ “ทำได้ตามใจคือไทยแท้”นั่นปะไร!

การสมัครใจหรือเต็มใจเป็น“คนจนอย่างมีปัญญา” จึงมิใช่ถูกบังคับเลยในเลือดและวิญญาณมนุษย์ แต่เจ้าตัวเข้าใจและยินดีพอใจเป็น“คนจน” ชนิดที่เต็มใจแท้ ๆ

คนไทยแท้ที่มี“ปัญญา”จึงไม่ใช่คนที่จะกระเหี้ยนกระหือรือยื้อแย่ง“ความรวย”เหมือนคนชาติอื่น สังเกตดูดี ๆ เถอะ คนไทยจะเป็น “คนจน”ที่สงบอบอุ่นเรียบร้อยเอื้อเฟื้อเกื้อกูลเผื่อแผ่กันอย่างมีน้ำใจ และมีกันเป็นสามัญอยู่ทั่วไป แต่ก็เต็มใจแจกจ่ายเจือจานกันอยู่เป็นวัฒนธรรมไทยปกติ

เพราะจิตใจมี“พื้นจิตของพุทธโลกุตระ”แท้ ๆอยู่จริง

ความเป็น“คนจน”ชาวพุทธแบบนี้จึงไม่เหมือนหมู่อื่นลัทธิอื่น ซึ่งเป็น“คนจน”ที่มีแบบพิเศษเป็นเศรษฐกิจเฉพาะตัว อันเป็น“กระบวนการ”สุดยอดทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งเป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญา”แบบ“โลกุตรสัจจะ”จริง ๆ จึงเป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจสำเร็จ เพราะไม่ทุกข์แต่สุข

(๕๑) การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ จึงต้องแก้“แบบคนจน”

การแก้ปัญหาสังคม หรือแก้ปัญหาประเทศ โดย

เฉพาะเน้นในเรื่อง“ปัญหาเศรษฐกิจ” จึงต้องแก้ด้วย การบริหาร“แบบคนจน” ตามที่ในหลวง ร.๙ ของไทยเราที่มีพระปัญญาธิคุณที่แท้จริงใน“ความจริงหรือความรู้”นี้

ซึ่งต้องทำ“ปัญญาให้แจ้ง”ตามศาสตร์พระพุทธเจ้า

เพราะคำว่า“ปัญญา”นี้อาตมาย้ำมาตลอดว่า เป็น“โลกุตระ”ที่พิเศษยิ่งคนละขั้วกับความฉลาดปุถุชนจริง ๆ

อย่าลืมว่า คำว่า“ปัญญา”นี้ มิใช่“ฉลาดยอดเยี่ยมแบบโลกีย์หรือฉลาดเฉลียวยอดอัจฉริยะแบบเฉโก”นะ!

แต่ต้องเป็น“จิตนิยาม”ที่ภูมิขั้น“โลกุตระ”เจริญตามสัจจะของ“วิชชาจรณะ ๑๕”กันอย่างสัมมาทิฏฐิแท้ ๆ

(๕๒) “สาธารณโภคี”ต้องเป็นสังคม“คนจน”เสียสละแท้จริง

ธรรมของพระพุทธเจ้านั้น เป็นระบบที่รวมความเป็น“เผด็จการ-คอมมูนิสต์-สังคมนิยม-ประชาธิปไตย” แม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”มารวมไว้ในความเป็นโลกุตรภูมิหมดสิ้น

เพราะ“ธรรม”ของพระพุทธเจ้ามี“ความเป็น”ทุกสิ่งอย่าง ทุกระบบ ทุกระบอบ ทุกระเบียบ ทุกระแบบ ทุกระบิล ฯลฯ ที่ประดามี บริบูรณ์สัมบูรณ์แล้วทุกอย่าง เท่าที่พระพุทธเจ้าจะได้ทรงผ่าน และ“ทรงเป็นเอง”ในความเป็น“มนุษย์”และความเป็นสังคมประเทศชาติ ทั้งเป็นผู้ถูกบริหาร และทั้งเป็นผู้บริหารมาด้วยตนเองนับชาติไม่ถ้วน

ผ่าน“ความรวย-ความจน”มาทุกขนาดแล้ว ย่อมมี“ปัญญา”ตัดสินได้ว่า ที่สุดแห่งที่สุดของชีวิต“เราควรอยู่ในสภาพใด”ดีที่สุดแก่สังคม ในเมื่อ“จิต”ของท่านเป็นอะไรก็ได้

แต่การเป็น“คนจน”ในสังคม โดยสมัครใจที่จะ“เป็นเอง” ซึ่งที่แท้แล้ว“ตน”จะเป็น“คนรวย”ก็เป็นได้แน่แท้ และเป็นได้อย่างดี เป็นได้อย่างรวยมหาศาลอีกซ้ำ ด้วยความสุจริต มีลาภมากโดยธรรมได้จริง ๆ เพราะเรามีความรู้มีความสามารถ อีกทั้งขยันอุตสาหะยิ่งด้วย

ทว่า..“ตน”สมัครใจเป็น“คนจน” เพราะมี“อภิปัญญา” รอบถ้วนยิ่ง ว่า ประเสริฐสุดแล้วของความเป็น“คน”

จึงเต็มใจจน ตั้งใจจน ยินดีจน สมัครเป็น“คนจน”อย่างอิสระเสรีสุด ๆ ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”จริง ๆ

และต้องพากันมาเป็น“คนจน”ให้เป็นสังคมกลุ่มหมู่ที่เป็น“สาธารณโภคี”ให้ได้ ยิ่งเป็นกันทั้งประเทศสำเร็จจริง ยิ่งจะเป็นคุณค่าอัน“แสนประเสริฐวิเศษมหัศจรรย์สุด ๆ”ในโลกกันทีเดียว

เพราะมันทำให้สังคมมนุษย์อยู่เย็นเป็นสุขกันจริง ๆ

(๕๓) บทสรุปของชีวิตก็ดูอย่างที่พระพุทธเจ้าทรง“เป็น”

พระพุทธเจ้าจึงได้สรุปผลสุดของความเป็นคน ว่า “ประเสริฐ”สุดต้องเป็นคนมีคุณสมบัติตาม“วรรณะ ๙”นั้นแล

นั่นคือ ต้องมีความเป็น“คนจน”ที่ชี้บ่งชัดเจนใน“วรรณะ ๙” นั้นชัด ๆ อย่างน้อยต้อง“อัปปิจฉะ = มักน้อยหรือชอบในการเป็นคนจน”, ต้อง“สันตุฏฐิ = มีใจพอ มีน้อยก็พอ พอให้ได้เสมอแม้มีไม่มากเลยแต่เราก็อยู่ได้ไม่เสียสภาพ ไม่เสียสุขภาพ”, ต้อง“อปจยะ = ไม่สะสม” ฯลฯ ดังนี้เป็นต้น

แม้แต่ในชาติที่อุบัติเป็น“พระพุทธเจ้าสมณโคดม”ก็เห็นชัดอยู่ยืนยันได้ว่า“พระองค์ไม่สะสมทรัพย์สินเป็นของตนเองเลย” มีแต่“กองกลางสงฆ์” และให้สงฆ์บริหารอย่างไม่สะสมด้วย

โดยเฉพาะเงินทองเป็นอสรพิษ จึงให้ฆราวาสทำหน้าที่ไวยาวัจกร ส่วนพระองค์เองเป็นผู้ไม่ถืออภิสิทธิ์ใด ๆ เลย เพียงมีชีวิตอาศัยให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้(ปรปฏิพัทธา เม ชีวิกา) เป็นหรือตายก็เป็นหน้าที่ผู้อื่นเขาจะเลี้ยงเราไว้ ตามที่จะให้“เป็น” ให้“อยู่” ก็สุดแท้แต่เขาจะอนุเคราะห์เราไว้

ขอให้บริสุทธิ์จริงเถอะ ธรรมจะรักษาผู้ประพฤติธรรม

ส่วนเรื่อง“ตาย”ท่านทรงจัดการเองตามวาระอันควร

ตลอดพระชนม์ชีพพระองค์จึงเป็น“คนจน”แท้ ๆที่มี“อาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิโก)ชัดเจนยิ่ง ตามที่พระองค์ทรง“เป็น” ทรง“มีพฤติ”อยู่ ตาม“วรรณะ ๙”หรือตาม“กถาวัตถุ ๑๐” หรือตามหลักตรวจธรรมวินัย ๘(โคตมีสูตร)นั้นแท้ ๆ

(๕๔) "การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ"ที่กษัตริย์ไทยทรงยืนยัน

มาพูดถึงเรื่อง"การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ"อีกที ที่เป็นเรื่องลึกซึ้งยิ่งยอดจริง ๆ ในสังคมมนุษย์หรือในประเทศ

เอาแค่เรื่อง "รายได้"ของประชากรในสังคมโลกเป็นตัวอย่างสักเรื่อง ผู้บริหารปกครองทุกคนทุกระบอบล้วนต้องการ"เงินทอง"ที่เป็นรายได้ของคนในหมู่ของตน ของประชากรในสังคมของตน หรือในประเทศของตน เข้ามารวมเป็น"ส่วนกลาง"ให้มากที่สุดเท่าที่จะหา"วิธีการ"มาใช้กับประชากร เพื่อให้ได้จากประชาชนมากที่สุด

และ"วิธีการ"ทั้งหลายนั้นก็ต่างมุ่งจะให้ทุกคนเต็มใจสละ หรือยอมให้แก่"กองกลาง"อย่างยินดีเต็มใจเป็นสำคัญ

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลางมาก ๆ โดยออกแบบระบอบใหม่ เช่น ระบอบคอมมูนิสต์ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มาก ๆ ยิ่งกว่าระบอบประชาธิปไตย แต่ก็ยังเป็นแค่ความฉลาดโลกีย์ จึงมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่างบีบบังคับ ไม่ใช่อิสระ

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึงกลายเป็นระบบ"ละเมิดอิสระเสรีภาพ"ร้ายแรง โลกจึงเป็นได้ยาก แม้จะเห็นว่า คอมมูนิสต์พอมีหลงเหลืออยู่ในโลก ก็เหลืออยู่เพียงจำนวนน้อย เพราะมันริดรอนสิทธิเสรีมนุษย์

(๕๕) "คนจน"ที่มี"ปัญญา"แตกต่าง"คนจน"ที่มี"เฉโก"

ที่ทำกันในโลกทั้งหลายก็คือ ออกกฎหมายมาให้ประชากร"หักรายได้ของตนหรือชักเอาของตน"เอามาให้"กองกลาง" ซึ่งเป็น "ของส่วนรวม"หรือคือ"ของรัฐ"นั่นเอง มาจากแต่ละคนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมี"วิธีการ"สารพัดที่มี"เชิงฉลาดเพื่อให้ได้มาเข้ากองกลาง" เท่าที่ประชาชนจะ"ยอม"และจำต้องให้ อย่าง"สงบ"อยู่ เป็นสำคัญ แม้จะไม่เต็มใจ ๑๐๐ %

แต่ก็ให้เห็นว่าประเทศมีเหตุผลเพียงพอสมควรอย่างยิ่ง ที่จำเป็นต้องออกกฎหมายมาให้คุณจ่ายให้แก่รัฐอย่างนี้

โดยหาวิธีให้ประชาชนรู้สึกว่า ไม่ใช่จะรีดจะขูดโหดโฉดอะไรหรอก เพราะประเทศมีความจำเป็นจริง ๆ ทำให้ประชาชนเห็นใจประเทศว่าสมควรอย่างยิ่งแล้ว ที่ประเทศต้องทำ ซึ่งมันก็คือ บังคับกดขี่ เป็นระบบที่ไม่"อิสระ"อยู่ดี

ประชาชนในสังคมยอมเสียเพราะถูกบังคับอยู่ ต้องเสียเพราะจำนน จะต้อง"เสีย"เพราะมันเป็นกฎหมายแล้ว ประชาชนต้องปฏิบัติตาม ไม่เช่นนั้นผิดกฎหมาย

มันก็คือ ยังไม่"อิสระเสรีภาพ"แท้สัมบูรณ์อยู่นั่นเอง

หรือแม้จะยอมเป็น"คนจน"ด้วยใจสมัคร เช่น นักปฏิบัติธรรมชาวโลกีย์ทั้งหลาย มาเป็น"คนจน" ก็มีกันมาก

มีตัวอย่างเหมือนอย่างนักบวชศาสนา“เชน”ของศาสดาพระมหาวีระเป็นต้น ก็เป็น“คนจน”ที่จนสุด ๆ

ปฏิบัติกันหนักหนาสาหัสถึงขนาดเป็น“คนจน”หมดเนื้อหมดตัวสิ้นไม่มีอะไรเป็นสมบัติของตน ไม่เอาอะไรทั้งนั้น แม้ผ้าก็ไม่ยอมนุ่ง มีแต่ตัวล่อนจ้อน มีชีวิตแก้ผ้าโทง ๆ มี“บาตร”เล็ก ๆใบเดียว กับไม้ปัดหนึ่งอัน ไว้ค่อย ๆใช้ระวังปัดสัตว์เล็กสัตว์น้อย กลัวสัตว์จะตายเพราะเราไปทับมัน

แต่ยังไม่มี“ปัญญา” ยังเป็นแค่“คนจน”สุด ๆที่เจริญยิ่งด้วย“เฉโก”เท่านั้น ยังไม่มี“โลกวิทู” ยังไม่รู้จักรู้แจ้ง“อันตคาหิกทิฏฐิ” หรือแค่ความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”

(๕๖) พุทธที่ฉลาดแบบโลกุตระนั้นเป็น“อัญญะ”แท้ ๆ

แต่พุทธนั้นมีความรู้ที่เป็น“อัญญะ(ความรู้อย่าง“อื่น”ที่ทวนกระแสโลกีย์แท้จริง)”แท้ ๆ เจริญพัฒนาถึงขั้น“ปัญญา”จริง ๆ

จึงยอมเสียให้เพราะมิใช่ถูกบังคับ จึงเสียให้เพราะมิใช่จำนน จึง“เสียให้กองกลาง”เพราะมิใช่กฎหมายบังคับเป็นต้น หรืออื่น ๆ ซึ่งมันเป็นอิสระเสรีภาพมั่นใจ ๑๐๐ %

จึงเต็มใจมาเป็นสมาชิกสังคมนี้เอง ๑๐๐ % ไม่ใช่มาเป็น“สมาชิกของสังคม”นี้อย่างไม่เต็มใจ-อย่างไม่สมัครใจ แต่มี“ปัญญา”เข้าใจ“ทฤษฎี(ทิฏฐิ)”ชนิดนี้จริง คือ“สาธารณโภคี”ของพุทธโลกุตระนี่เองว่า เป็นอย่างนี้ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ..ชัด

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลางมาก ๆ โดยออกแบบใหม่ ๆมาเรื่อย เช่น ระบอบคอมมูนิสต์ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มาก ๆ แม้แต่"ประชาธิปไตย"ก็เช่นกัน แต่ก็ยังเป็นแค่ความฉลาดโลกีย์ จึงมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่างบีบบังคับ ไม่ใช่อิสระ

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึงกลายเป็นระบบ"ละเมิดอิสระเสรีภาพ"ร้ายแรง โลกจึงเป็นได้ยาก ซึ่งจะเห็นได้ว่า คอมมูนิสต์ที่มีอยู่ในโลก ก็เหลืออยู่เพียงจำนวนน้อย เพราะมันริดรอนสิทธิเสรีมนุษย์ แม้"แบบประชาธิปไตยโลกีย์"ที่พยายามพัฒนาให้มีอิสระที่สุดก็เถอะ

จึงไม่เหมือน"ประชาธิปไตยโลกุตระ"ของพุทธแน่ ๆ

(๕๗) "คนจน"ที่เสียสละจริงเต็มใจแท้ต้องมี"ปัญญา"

ในศาสนาพุทธ ท่านให้เริ่มตั้งแต่ตัวผู้บริหารเองจะต้องมี"ปัญญา"เป็น"คนจน"ก่อน แล้วจึงจะให้"ความรู้"แก่ผู้อื่นและพาผู้อื่นมาเป็น"คนจน"ที่ขยันหมั่นเพียร สร้างสรรอย่างคนมี"ปัญญา" จึงจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจของสังคมนั้นประเทศนั้นสำเร็จได้แท้จริง ทั้งยั่งยืน ไม่เวียนวน

สำคัญที่ผู้แก้ปัญหาต้องมี"ปัญญา"และ"จน"ก่อน

ถ้าผู้นำหรือผู้บริหารก็ยังดำเนินชีวิตเป็นคนรวย-คนหรูอยู่ และมีชีวิตแสดงความเสพรสเสวยอารมณ์โลกีย์

สำราญอยู่อย่างเห็นๆได้ชัดว่า ถ้ายังจัดจ้านอยู่ก็แน่ยิ่งกว่าแน่ ว่าคนผู้นี้ไม่มีทางแก้ปัญหาเศรษฐกิจสำเร็จได้อย่างยั่งยืนถาวรหรอก อย่างเก่งก็แค่"สมบัติผลัดกันชม"ชั่วระยะหนึ่งแล้วก็"วิบัติ"ได้อีกอยู่แน่นอน หากตนยังเป็นคนมุ่งบำเรอโลกียารมณ์ อย่างไม่มี"ใจพอ"เป็นต้น หรืออย่างเห็นท่าว่า แม้แค่"ใจพอ(สันโดษ)" คนผู้นี้ก็ยังไม่มีเลย

คนผู้นี้แค่คำว่า"เศรษฐกิจพอเพียง"ก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรอก จะยังคลุมเครืออยู่ ดังนั้นย่อม"แก้ปัญหาเศรษฐกิจ"ให้บรรลุผลที่ดีเยี่ยม เป็นได้จริงและยั่งยืนไม่สำเร็จแน่นอน ต้องฉลาดเป็น"ปัญญา"เข้าขั้นโลกุตระ

จึงจะมุ่งมาจน จะตั้งใจจน และจะเต็มใจจน กระทั่งเป็น"คนจน"อย่างมี"ปัญญา"สำเร็จแท้อย่างสัมมาทิฏฐิ

(๕๘) ผู้เสียสละที่เป็น"คนจน"แท้จะถึงขั้น"สาธารณโภคี"

ผู้ไม่มีวันที่จะมี"ใจพอ" เป็นคน"พอเพียง"ไม่ได้ ก็จะแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่สังคมประเทศชาติไม่ได้

เพราะจะเป็นผู้"หลงรวย"ที่เบียดเบียนผู้อื่นไม่จบไม่มีเสร็จสิ้น จะต้องแย่งชิงหาทาง"รวย"อย่างไม่มีจบสุด ไม่มีวันหยุดวันพอ จะไม่มี"จิตวิญญาณ"ของคน"พอเพียง"

ก่อนอื่นต้องมี"ปัญญา"จริงๆ ว่า คนที่เจริญสูงสุดคนดีประเสริฐสุดนั้นคือ "คนจน"ที่มีความรู้ความสามารถ

และขยันหมั่นเพียร สร้างสรร จะไม่กลัวอดกลัวอยาก จะไม่กลัวความยากจน จะขยันทำงานพากเพียรสร้างสรรสิ่งที่ควรสร้าง แล้วเผื่อแผ่ แจกจ่าย เกื้อกูลสะพัดออกเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น แบบผู้ที่มีปัญญา จะ“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”อยู่ในสังคมจริง ๆ มีคุณค่าประโยชน์แก่คนจำนวนมากอย่างเห็น ๆเป็นปกติอยู่เป็นธรรมดาของ“คนจนผู้มีน้ำใจ”จริง อุ้มชูช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมช่วยเหลือโลกอยู่จริง(พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ)

และคนผู้นี้ก็จะเป็น“คนจน”ที่อยู่ไปกับสังคมที่เป็น“สาธารณโภคี” พากเพียรตนเองไปกับ“สังคมสาธารณโภคี”พัฒนาตนให้เจริญยิ่ง ๆขึ้นไปตลอดเพราะมี“ปัญญา” รู้แจ้งจริงว่า “สังคมสาธารณโภคี”นั้นพิเศษและวิเศษกว่าสังคมทั่วไปอย่างไร? ชัดเจนแจ่มแจ้งจริงที่สุด

(๕๙) คนที่มี“ปัญญา” จึง“แก้ปัญหาความจน”สำเร็จ

แม้จะไม่เป็นสังคมสาธารณโภคีก็ตาม ผู้มี“ปัญญา” แท้จริงจะเต็มใจและตั้งใจเป็น“คนจน”หรือเป็นคนมี“ความพอเพียง” ทำอยู่ทำกินทำใช้เลี้ยงตนไปให้เจริญความมีชีวิตตามสมควร ไม่เป็นคนมุ่งเพิ่ม“ความรวย”ให้ตนอีกต่อไปแล้ว แม้สามารถจะรวยได้อีกมาก เพราะมี“ปัญญา”รู้ชัดเจนลึกซึ้งว่า ถ้าตน“สะสมความรวย”ผู้อื่นก็ขาดแคลน สังคมก็

เดือดร้อน ประเทศชาติก็ลำบากยุ่งยากในการบริหารปกครอง

เพราะเงินทองเข้าของ“ส่วนกลาง”ในสังคมถูกเรากอบโกยสะสมกักตุนไว้เป็นของตนมากขึ้น ๆ มันก็ทำให้เกิดภาวะสังคมขาดแคลน คนก็ต้องแย่งชิง ถึงขั้นฆ่าแกงกัน เป็นที่น่าสงสารเวทนายิ่ง ดังที่เห็นและเป็นกันอยู่จริง

นี่คือ“คุณธรรมอันวิเศษ”ของอาริยชนแท้ ๆจริง ๆ ที่ผู้เป็น“อาริยชนที่แท้”จะมีความสำเหนียกสำนึกนี้แท้ ๆ จึงตั้งใจดำรงชีวิตเป็น“คนจน”อย่างยินดีพอใจ เต็มใจ เป็นอยู่อย่างสุขสำราญเบิกบานใจจริง ๆ เพราะมีปัญญาจริง

ชาวอโศกทั้งหลาย ซึ่งมีชุมชนอยู่หลายชุมชนกระจายอยู่ทั่วประเทศทุกภาคในประเทศไทย ต่างก็มี“ปัญญา”เช่นว่านี้ จึงเป็นชุมชนที่ดำรงชีวิตอยู่อย่างเป็น“คนจน” มีเศรษฐกิจแบบ“สาธารณโภคี”กันทุกชุมชน

จึงพอใจมุ่งมั่นเป็น“คนจน”ที่มีชีวิตอยู่“แบบคนจน” ผู้มี“ปัญญา”จริง ๆ จะมิใช่“คนจน”สามัญทั่วไปที่“ยากจน”

แต่เป็นคน“อยากจน”แบบผู้มี“ปัญญา”แท้ ๆ ที่แก้ปัญหาเศรษฐกิจในประเด็น “ความจน”หรือ“คนจน”ให้แก่ตนดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมสำเร็จได้แท้ตลอดไป

(๖๐) “แก้ปัญหาแบบคนจน”จึงเป็นยอดวิชชาของพุทธ

“คนจน”ที่เป็นปุถุชนทั้งหลายนั้นล้วน“ไม่อยากจน”

แต่ต้องจำนนเป็น“คนจน”เพราะยังไม่มี“ปัญญา” จึงแตกต่างจาก“คนจน”ผู้มี“ปัญญา” ซึ่งมันก็คนละแบบ คนละตระกูล

ที่ในหลวง ร. ๙ ของไทยตรัสว่าต้องบริหารประเทศ “แบบคนจน”และ“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”นั้น มีนัยสำคัญเยี่ยงนี้เอง ผู้ทำตนตามนัยสำคัญนี้ได้แท้ จึงคือผู้แก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ตน ให้แก่สังคม และสะพัดต่อเนื่องเชื่อมโยงเป็นประโยชน์ยิ่งไปทั่วประเทศ ทั่วโลก สำเร็จชื่อว่าเป็นคนที่ช่วยเศรษฐกิจของสังคมของโลกอยู่อย่างประเสริฐยิ่ง

ซึ่งยังยากที่คนปุถุชนในโลกจะเข้าใจ“เศรษฐกิจแบบคนจน”ของพระพุทธเจ้า แม้นักเศรษฐศาสตร์ที่เก่งตำรามีทฤษฎีวิชาการขั้นสูงสุดยอดขนาดไหน ก็ยังยากที่จะชัดเจนแจ่มแจ้งเห็นดี“เศรษฐศาสตร์แบบคนจน”นี้ได้ชนิดที่มี“ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงซาบซึ้งแท้

กระทั่งตนทำตนเป็น“คนจน”จริง และพูดออกมาชวนให้สังคม กล้าพูดกล้าทำตนเป็น“คนจน”กันจริง ๆ ด้วย“ปัญญา”ที่เห็นควรกระทำ โดยเฉพาะคนระดับผู้มีหน้าที่บริหารบ้านเมือง

ดังเช่น พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ของไทย ที่ท่านตรัสดังกล่าวนี้ สู่สาธารณชน อย่างเป็นทางการ

เพราะคนที่ตั้งใจและยินดีเต็มใจมุ่งมั่นมาเป็น“คนจน”ดังว่านี้ คือผู้มี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตรธรรม ความเป็น

"ปัญญา"เป็น"อจินไตย"แท้ ๆ ที่ผู้มีบารมีจิตเข้าขั้น"ฌานวิสัย"จะรู้จริงเห็นแจ้งความเป็น"คนจน"เช่นว่านี้ ซึ่งผู้ไม่มี"ปัญญา"แท้ จิตยังไม่เป็น"ฌานวิสัย"จะคิดเอา คะเนนึกเอา เดาเอา ก็ไม่สามารถมีสภาวะของ"ปัญญา"ที่จริงนี้ได้ จะพอมี"ทิฏฐิ"ได้ อันเป็นระดับ"ตรรกะ" คือ ขั้นเข้าใจความเป็นเหตุเป็นผลเท่านั้น แต่ไม่ใช่"ปัญญา" ต้องบรรลุธรรมนี้ด้วยตนเอง จึงจะมีปัญญาเป็น"วิชชา"แท้จริง

หรือแม้จะเข้าใจได้ด้วยตรรกะ หรือรู้ความหมายได้ดี แต่แน่ยิ่งกว่าแน่ว่า จะไม่ซาบซึ้งเท่าผู้มี"ฌานวิสัย"จริง

เพราะเป็น"ความรู้"ขั้น"วิชชา(พ้นอวิชชา)"ซึ่งเป็นยอด"ความรู้"ที่"พ้นอันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐"ได้แล้วแท้

(๖๑) "คนรวย"คือคน"ไร้ปัญญา" มีแต่"เฉโก"จัดจ้าน

ซึ่ง"คนจน"ชนิดนี้มี"ปัญญา"เข้าใจตน เข้าใจคนอื่น เข้าใจสังคม-ประเทศ เข้าใจโลก ยินดีเป็น"คนจน" จึงเป็นผู้มีประโยชน์ต่อสังคม ต่อประเทศ ต่อโลก เป็นผู้ช่วยสร้างเศรษฐกิจให้แก่สังคมโลกเจริญเป็นปฏิสัมพัทธ์ยิ่ง ๆขึ้น

จะมิใช่คนช่วยฉุดเศรษฐกิจสังคมแต่อย่างใดเลย

จึงเป็น"คนจน"ที่มีประโยชน์คุณค่าน่าเคารพบูชาเทิดทูนยิ่งกว่า"คนรวย"ที่เอาแต่จะรวย และสะสม"ความรวย"ยิ่งขึ้น ๆอยู่ในสังคม ซึ่งมันเป็น"คน"คนละขั้วจริง ๆ

สามัญปุถุชน จึงเป็น“คนรวย”ที่ไม่รู้สึกรู้สาอะไร จึงเป็นคนถ่วงเศรษฐกิจของสังคมเท่าที่คนรวยผู้นั้นเอาแต่รวยไม่มี“ความคิดพอ(สันตุฏฐิ,สันโดษ)” ไม่มี“ความสำนึกที่จะพอ(สันตุฏฐิ,สันโดษ)”

โดยเฉพาะจะไม่มีความสำนึกรู้สึกแม้สักน้อยว่า ถ้า“เรารวย”แล้วคนอื่นต้องลำบาก การทำตนเป็น“คนรวย” จึงไม่ควรเป็น กระทั่งเห็นว่า การเป็นคนรวยนั้นไม่ดีเลย ถึงขั้นสำเหนียกตนเองเลยว่า ถ้าเรารวยเราก็เลว

เพราะมีแต่ความฉลาด“เฉโก”ที่จัดจ้านยิ่ง ๆขึ้น ชีวิตก็จะมีแต่“หนี้” มีแต่“วิบากบาป”

(๖๒) “คนรวย”มีแต่“เฉโก”ในโลกียะ ไม่มี“โลกวิทู”

คนผู้มี“ปัญญา”เช่นที่กล่าวนี้จึงยินดีเป็น“คนจน” อยู่ตลอดไปด้วยความชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย“ปัญญา”อยู่ในสังคม แม้ตนจะสามารถรวยก็ไม่ทำตนให้เป็น“คนรวย” ตั้งใจเต็มใจเป็น“คนจน”มีคุณค่าประโยชน์ดีกว่า

“คนจน”ที่มี“ปัญญา”แท้ ๆจึงคือผู้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ความเป็น“โลก”และเป็น“อัตตา”จึงสามารถกำจัด“อัตตา” ของตนได้สำเร็จจริง และมี“โลกวิทู”เป็นผู้อนุเคราะห์โลก (โลกานุกัมปายะ)เป็นคุณค่าประโยชน์ต่อโลกไปตามภูมิตน

“คนรวย”จะไม่ใช่คนทำคุณค่าประโยชน์แก่สังคม

แก่โลกที่แท้จริงเลย เป็นคนถ่วงเศรษฐกิจของสังคมโลกแท้ ๆ เพราะได้แต่กอบโกยยิ่ง ๆขึ้น จนกระทั่งตนไม่สามารถแข่งแย่งคนอื่นได้ต่อไปเท่านั้นจึงจะ“รวยต่อไม่ได้”

แต่ถ้ายังรวยต่อได้ ก็จะไม่ขอลด“ความรวย”ของตนลงเลย ไม่ว่าใครในสังคมจะเป็น“คนจน”ลงไปเท่าใด ๆ ก็ตาม “คนรวย”จึงเป็นคนอำมหิตใจดำที่สุด

ถ้าเขาทำการบริจาค หรือทำการกุศลก็เป็นวิธีเพื่อเสริมฐานะทางสังคมของเขายิ่งขึ้นไปอีกนั่นเอง

“คนรวย”มีแต่“เฉโก”ในโลกียะ ไม่มี“โลกวิทู”

“คนรวย”จึงเป็นคนไม่รู้“โลก” ไม่รู้“อัตตา”จริง ๆ เพราะไร้“ปัญญา” มีแต่“เฉโก”จัดจ้านและต่ำลง ๆ

(๖๓) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”คือโลกุตระนั้นจะมี“โลกวิทู”

“คนจน”ชนิดหนึ่งนั้นเป็นคนที่มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อสังคมยิ่ง จึงมีความแตกต่างจาก“คนจน”อีกชนิดหนึ่ง เพราะไม่มี“ปัญญา” ไม่มีความสามารถ อย่างมีนัยสำคัญ

แต่“คนจน”ชนิดที่มีประโยชน์ มีคุณค่าต่อสังคมนั้น มี“ปัญญา” มีความสามารถ และทำงานสร้างสรรอยู่ก็มีประโยชน์จริง มีคุณค่าจริง จึงแตกต่างอย่างยิ่งจาก“คนจน”แม้แต่ปุถุชนที่“ร่ำรวย”ไปคนละขั้ว

นั่นคือ ผู้มี“ปัญญา”รู้ดียิ่งว่า ใน“โลกเดิม”นั้นปุถุชน

เป็นคนมีกิเลสที่เห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว คนใน“โลกอย่างนั้น”ก็เป็นคนมีความยึดตัวตน โลภมาให้แก่ตัวตน ไม่มีหยุด ไม่มีจบ ไม่มีพอ “โลกปุถุชน”มี‘ความโลภ”เป็นเจ้าเรือน

ยิ่งเป็น“คนจน”ผู้มี“ความรู้มีความสามารถมากเก่งเหนือคนอื่น”เขายิ่งต้องสำนึกสำเหนียก ไม่ทำตนให้เป็นผู้ได้เปรียบ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อย่าว่าไปถึงแย่งชิงผู้อื่นเลย

“คนมีสำนึก”นี้จึงเป็น“คนโลกใหม่”ผู้ประเสริฐแท้ที่รู้จัก“โลกอื่น(อัญญโลก)”ซึ่งดีวิเศษกว่า“โลกเก่า”จริง ๆ จึงเป็น“โลกวิทู”อันเป็น“โลกใหม่”อีก“โลก”หนึ่งคือ“โลกุตระ”

เพราะมี“ปัญญา”จริง ๆว่า การโลภมาให้ตนมาก ๆ นั้น มันเป็น“พฤติกรรมเลวชั่ว”อยู่ในสังคม นี่คือ“ความจริงอันประเสริฐ”ไม่ว่าสังคมไหนของคนในโลกทั้งโลก

คนผู้สำนึกอย่างนี้ “รู้จริง”อย่างนี้จึงเป็น“คนจน”ที่ประเสริฐกว่า“คนรวย” ยิ่งทำตนเป็น“คนจน”ตามที่สำนึกนี้จริงอีกด้วย ก็ยิ่งเป็น“คนจริง”ที่ดีแท้แน่จริงยิ่ง ๆ

เป็น“คนโลกุตระ”หรือ“โลกุตรบุคคล”ที่มี“ปัญญา”แท้

การโลภ“โลกธรรม”มาให้ตนมันยังไม่เป็น“โลกุตระ” แม้แต่คนผู้มีแค่“ภูมิโลกีย์”ก็สามารถเข้าใจได้แล้ว แต่“ใจจริง” จะมีคุณสมบัติที่เป็น“โลกุตรธรรม”ได้ตามที่รู้นั้นไม่ใช่ง่าย ๆ

(๖๔) “คนจน”ที่มี“ปัญญา” จึงมี“โลกุตระ”ได้จริงแท้

“อาริยบุคคล”ที่มีคุณสมบัติขั้น“โลกุตรธรรม”จึงเป็น

คนที่มีประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อสังคม ต่อ“โลก” เพราะจะเริ่มเข้าใจความเป็น“โลก”และเป็น“อัตตา”ตามพุทธศาสตร์ที่สอนไว้บริบูรณ์ ว่ามันเป็นปฏิสัมพัทธ์กันอยู่อย่างสำคัญ

จึงเป็นผู้ไม่เป็น“ทาสโลก” เพราะทำตนเป็น“โลกุตระ (เหนือความเป็นโลก)”ได้จริง เนื่องจากมี“โลกวิทู(รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็นโลก)” และหลุดพ้น“โลก”ทุกโลกได้แท้จริงบริบูรณ์

ท่านไม่เป็น“ทาสอัตตา”ด้วย ไม่บำเรอตนเสพสุขโลกีย์ และไม่ทำตนเป็นคนไร้ค่า ยิ่งจะเป็นโทษต่อผู้อื่นยิ่งไม่ทำใหญ่เลย มี“ปัญญา”เห็นโทษที่เป็น“คนรวย”ชัดมากยิ่ง

จึงมี“ปัญญา”จริง ๆที่จะไม่ทำตนให้เป็น“คนรวย”อยู่ในโลก เพราะมีปัญญาเข้าใจจริง ๆว่าถ้า“ตนรวย”ยิ่งขึ้น“คนอื่นก็ยิ่งขาดแคลนยิ่งขึ้น”เป็นทุกข์ในด้านเศรษฐกิจโดยแท้

เพราะ“สมบัติ”ในสังคมนั้น ๆมันก็ต้องมีอยู่จำนวนหนึ่ง เมื่อคนผู้หนึ่งกอบโกยไปเป็นของตนมากจนเกินเหลือเฟือ ส่วนที่เหลือเฟือในคนผู้นั้นก็สูญเปล่า ไม่มีประโยชน์กับใครเลย นอนนิ่ง ๆ อยู่เฉย ๆ แม้แต่แก่ตนเอง ถ้าเป็นของเน่าเสียได้ มันก็จะเน่าเสียทิ้งไปเปล่า ๆ คนที่ร่วมอยู่อาศัย“สมบัติ”ในสังคมเดียวกันนี้ก็ขาดแคลน ก็ทุกข์ยากลำบาก จึงไม่ทำ“ตนรวย”ด้วยปัญญาจริง ๆ

(๖๕) “คนรวย”ที่เป็นปัจเจก คือคนทำลายเศรษฐกิจแท้ ๆ

“ความรวย”ของปัจเจกบุคคลที่มุ่งแต่จะรวยไม่มีวันพอ

มันทำให้เศรษฐกิจของสังคมเดือดร้อน ติดขัด ขาดแคลน แย่งชิง ก่อทุจริต ผู้มี“ปัญญา”จึงไม่สะสมเป็นของตนมาก ๆ กระทั่ง“ร่ำรวย”อยู่ในโลก แม้แต่ในประเทศของตน

ผู้ดำรงตนเป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญา”จึงจะจริงตามนี้ แต่ผู้ที่มี“เฉโก”ก็จะไม่สมัครใจทำตนเป็น“คนจน”แน่นอน

เพราะเขาจะไม่รู้และไม่เชื่อว่า มีชีวิตเป็น“คนจน”จะดีตรงไหน? ดีได้อย่างไร? “จน”แล้วจะประเสริฐยังไง?

ซึ่ง“คนจน”ผู้มี“ปัญญา”จริงนั้นจะเป็น“คนที่มีความรู้ความสามารถ”และ“ขยันจริง” และใช้ปัญญาและขยันอยู่ในโลกช่วยโลก ซึ่งต่างจาก“คน”มีแต่“เฉโก”แม้มีความรู้ความสามารถและ“ขยันจริง”ก็ยิ่งเห็นแก่ตัวกอบโกยสะสมไม่มีวันหยุดไม่มีวันพอ เพราะหลง“สมบัติ”จนเป็น“โทษ”

เมื่อเรามี“ความรู้ความสามารถ”อยู่ในตน ย่อมเป็น“สมบัติ”ในตนแล้วก็ควรสร้างแต่“คุณ” ไม่ควรสร้าง“โทษ”

ไม่ควรเป็นคนมี“ความรู้ความสามารถ”อยู่ในตนแท้ ๆ แต่ทำตนเป็นคนสร้างแต่“วิบัติหรือโทษสมบัติ”ให้เกิดแก่ตน-แก่ผู้อื่น-แก่สังคม-แก่โลก

เราไม่ควร“เอามาก-สะสมมาก-ยื้อแย่งมาให้ตนมาก” แค่มีไว้“เพียงน้อยพอกินพอใช้”ก็ดีที่สุด ส่วนความรู้ความสามารถที่เกินกินเกินใช้ของเราก็ควรทำงานสร้างสรรเผื่อแผ่แก่สังคม แก่ผู้อื่นมาก ๆ เราควรเป็นคนมีประโยชน์คุณค่า เสียสละให้ผู้อื่น ให้สังคม เป็นดีแท้ ดีสุด

คนมี“ปัญญา”จึงทำตามที่มี“ปัญญา”จริง ไม่สับสน ไม่วนวก ไม่ย้อนแย้งความจริง

หมายความว่า คนผู้นี้จะทำตนให้รวยกว่านี้ก็ทำได้ แต่ไม่ทำแล้ว ยินดีเป็น“คนจน”อย่างนี้ ตั้งใจเป็น“คนจน” เต็มใจเป็น“คนจน”อยู่อย่างนี้จริง ๆ

(๖๖) คนใด สังคมใดมี“ปัญญา”ดังว่านี้ สังคมนั้นเจริญแท้

ตนเองเป็น“คนจน”ได้ ตน“ขาดทุน”ให้แก่คนอื่นได้ เพราะ“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” จึงแน่ ๆจริง ๆฉะนี้แล

ผู้มี“ปัญญา”จะมั่นใจในความรู้ความสามารถและความขยันของตนที่เป็น“กรรม”อยู่ใน“กาล”จึงจบปัญหา

เป็นผู้มีที่จบ มีที่หยุด มีที่พอ ความสำเร็จจึงเกิดขึ้น คนผู้นี้จะเป็น“คนพอเพียง” มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ตามคำตรัสของในหลวงร. ๙ แท้จริง

ผู้มี“ปัญญา”จริงแท้ จะสำนึกสำเหนียกดังนี้แท้ ๆ ก็จะปฏิบัติตนตามนี้ได้จริง จึงจะเป็นผู้แก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ตนได้ ก็ชื่อว่าเป็นคนแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่สังคม ให้แก่ประเทศด้วย ซึ่งตรงตาม“วรรณะ ๙”ของพระพุทธเจ้า

คนผู้มี “วรรณะ ๙”คือคน“ชั้นสูง”ตามสัจธรรมแท้ คือคนเจริญแท้ ไม่ใช่คน“ชั้นต่ำ(อวรรณะ)”เด็ดขาด

แต่คนปุถุชนสามัญเข้าใจอย่างนี้ไม่ได้ง่าย ๆ และจะ

ไม่อยากเป็นคน“วรรณะ ๙” จะไม่ยอมเป็นคน“วรรณะ ๙”

เพราะ“ความรู้ความฉลาด”มีแค่“เฉโก” ยังไม่ถึงขั้น “ปัญญา”จะเข้าใจความเป็นคนมี“วรรณะ ๙”ว่า เป็น“คนชั้นสูง”ไม่ได้

ผู้มีความรู้ความฉลาดขั้น“ปัญญา”จริง ๆจึงจะเข้าใจ จะเห็นจริง และจะทำตนเป็นคนมี“วรรณะ ๙”กันแท้ ๆจริง ๆ

จึงแก้ปัญหาเศรษฐกิจของตน ถึงขั้นของสังคม แม้ที่สุดของประเทศสำเร็จอย่างมั่นคงยั่งยืนได้

(๖๗) วรรณะ ๙ คืออะไร? คนมีวรรณะ ๙ คืออย่างไร?

วรรณะ ๙ คือ เครื่องชี้มาตรฐานความเป็นคนหรือเป็นมนุษย์ ว่า เป็นคนดี ๙ ลักษณะ, คนที่มีพัฒนาการ ๙ ลักษณะ, คนชั้นสูง ๙ ลักษณะ, คนเจริญ ๙ ลักษณะ, คนประเสริฐ ๙ ลักษณะ, คนวิเศษ ๙ ลักษณะ, คนมีคุณธรรมสมบูรณ์แบบ ๙ ลักษณะ คนที่ต้องยกย่องบูชาเคารพนับถือกราบไหว้ ๙ ลักษณะ, คนผู้ที่เป็นตัวอย่างสูงสุดในความเป็นคน ๙ ลักษณะ

ซึ่งเป็นคนดี คนมีพัฒนาการ คนสูง คนเจริญ คนประเสริฐ คนวิเศษ คนมีคุณธรรมสมบูรณ์แบบ คนที่ต้องยกย่องบูชาเคารพนับถือกราบไหว้ คนผู้ที่เป็นตัวอย่างสูงสุดในความเป็นคน จริง ๆตามศาสนาพุทธของพระศาสดา

สมณโคดมตรัสรู้และบัญญัติไว้ ที่ชาวพุทธทั้งหลายต้องถือเป็น“หลักเกณฑ์สำคัญ,หลักการสำคัญ”แท้ ๆต้องยึดถือจริง ๆ

ดังนั้น คนผู้ใดมี“คุณลักษณะ ๙ ประการ”นี้ ก็ยืนยันได้ว่า คนผู้นั้นเป็นผู้มีคุณสมบัติดี,พัฒนา,สูง,เจริญ,ประเสริฐ, วิเศษ,มีคุณธรรมสมบูรณ์แบบ,ต้องยกย่องบูชาเคารพนับถือกราบไหว้,เป็นตัวอย่างสูงสุดในความเป็นคนได้แท้จริง ชาวพุทธทั้งหลายก็ต้อง“ประพฤติ”ตามนั้นอย่างแท้จริงกัน

พุทธจึงจะเหลือ จะมี“คุณสมบัติ”ตาม“วรรณะ ๙”นี้

(๖๘) “วรรณะ ๙”มีอะไรบ้าง? ชื่อว่า“เจริญ”อย่างไร?

“วรรณะ ๙”ได้แก่ ๑.“เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภระ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปสะ) ๓.มักน้อย(อัปปิจฉะ) ๔.สันโดษคือ“มีใจพอ”(สันตุฏฐิ) ๕.มีการขัดเกลาตนเอง(สัลเลขะ) ๖.ปฏิบัติตามศีลของพระศาสดาได้เคร่งครัดดี(ธูตะ) ๗.มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) ๘.ไม่สะสม(อปจยะ) ๙.ขยันพากเพียรอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ)

ผู้พยายามศึกษาตามเครื่องชี้วัดมาตรฐาน“วรรณะ ๙”นี้ และพากเพียรประพฤติปฏิบัติตนให้ได้จริงเป็นจริงอยู่ในสังคมใด หมู่ใด ประเทศใดที่ศึกษาพากเพียรและประพฤติตามอยู่จริงจึงจะชื่อว่า “เจริญ” เป็นสังคมศาสนาพุทธ หรือชาวพุทธที่มี“ความรู้และความจริง”ที่แท้ที่จริงของศาสตร์พระศาสดาแห่งพุทธอยู่

ที่ว่า “เจริญ”นั้นเพราะอะไร?

เพราะดี เพราะมีการพัฒนา เพราะสูง เพราะประเสริฐ เพราะวิเศษ เพราะมีคุณธรรมสมบูรณ์ เพราะเป็นคนที่ต้องยกย่องบูชาเคารพนับถือกราบไหว้ เพราะเป็นคนตัวอย่างสูงสุดในความเป็นคน ที่โลกพึงมี

นี้..เป็น“นิยาม”ของอาริยะความเป็นคน“โลกุตรภูมิ”

(๖๙) “วรรณะ ๙”ทุกวันนี้ถูกย่ำยีเละ มีแต่“อวรรณะ ๖”

แต่ชาวพุทธทั้งหลายในทุกวันนี้ไม่ได้ใช้“เครื่องชี้วัด” ของพระพุทธเจ้านี้กันแล้ว หันไปยึดเอาคนผู้มีตำแหน่งยศชั้นที่ได้รับแต่งตั้งกันขึ้นมา เป็นระเบียบแบบแผนของทางการศาสนาพุทธในประเทศไทยแทนอย่างจริงจังแล้ว

ส่วนดีที่เหลือพอเป็น“ยาหยอดตา”ก็มีน้อยเต็มที

“วรรณะ ๙”ถูกวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ย่ำยีเสียเละเทะเลอะเทอะแหลกเหลวไปหมดด้วยน้ำมือภิกษุเอง

จึงเหลือให้เห็นและเป็นจริงกันอยู่แต่“อวรรณะ ๖”

“อวรรณะ ๖”นี้มันนิสัยสามัญธรรมดาคน“ไม่เจริญ” ทั่วไป เป็นโลกีย์แค่นั้น ดังนั้น คนที่มี“ความประพฤติ-นิสัย-ความเป็นอยู่”ไม่ได้แตกต่างไปจากฆราวาสปุถุชนคนอื่น ๆ ทั้งหลายเลยแม้แต่น้อย ซ้ำกลับพากัน“หลง”ยึดถืออาศัยเป็นอาชีพที่มีอภิสิทธิ์แสนจะได้เปรียบที่มี“โลกียลาภ”ง่ายดาย

มหาศาลเป็น“พระมหาศาโล”ผู้มี“ลาภยศสรรเสริญสุข”เหลือเฟือยิ่งกว่าฆราวาส ง่ายดายกว่าฆราวาสเสียอีก ดำรงตนอยู่ในสังคมพุทธทุกวันนี้ คล้ายกันกับ“พราหมณ์มหาศาโล”ในยุคที่พระพุทธเจ้าอุบัติและยังทรงอยู่(ยุคศาสนาพราหมณ์เสื่อมหนักที่สุด มีแต่พราหมณ์ผู้ร่ำรวยทั้งลาภยศสรรเสริญสุขเต็มพิกัด จนเรียกกันว่า“พราหมณ์มหาศาโล” พระพุทธเจ้าต้องอุบัติขึ้นมาประกาศศาสนาใหม่ในโลกคือ“พุทธ” แทนศาสนาเก่า ที่ชื่อว่าพราหมณ์) ยังไง..ก็ยังงั้น คนที่ยังมี“อวรรณะ๖”ในศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงยังไม่ใช่“ภิกษุ”เลย

ก็คือ คนปุถุชนที่มีสามัญชีวิต หรือมีนิสัย มีพฤติกรรม มีความเป็นอยู่“อันชื่อว่า“อวรรณะ๖”นี้แท้ ๆนั่นเอง

(๗๐) ภิกษุทุกวันนี้จึงเป็นคน“อวรรณะ๖”กันสุดสนิท

“อวรรณะ๖” มีอะไรบ้าง?

๑.เป็นคนเลี้ยงยาก(ทุภระ) ๒.บำรุงยาก(ทุโปสะ) ๓.มักมาก มักใหญ่(มหิจฉะ) ๔.ไม่สันโดษ ไม่มีใจพอ ไม่มีความพอเพียง(อสันตุฏฐิ) ๕.คลุกคลีไปด้วยกองกิเลส(สังคณิกะ) ๖.เกียจคร้าน(โกสัชชะ) พระไตรปิฎก เล่ม๑ ข้อ๒๐ มียืนยัน

ภิกษุทุกวันนี้ ท่านไม่ได้สำเหนียกเรื่องนี้กันหรอก

ภิกษุในศาสนาพุทธทุกวันนี้ส่วนใหญ่เลย ท่านใช้“อวรรณะ๖”นี้เป็นเครื่องอยู่(วิหารธรรม)อาศัยชีวิตด้วยซ้ำไป

ตามปกติสามัญแล้ว คนทั้งหลายไม่ว่าฆราวาสหรือ

ภิกษุ ก็ไม่ประสีประสาไม่สำนึกไม่สำเหนียก“อวรรณะ ๖”นี้กันอะไรหรอก จึงมี“อวรรณะ ๖”เป็นอยู่ไปกับชีวิตเฉยเลย

ก็เสื่อมด้วย“อวรรณะ ๖” ไม่ว่าภิกษุหรือฆราวาส ยิ่งเป็นฆราวาสที่ร่ำรวยนั่นแหละยิ่งตัวดีมี“อวรรณะ ๖”ที่ร้ายกาจจัดจ้าน จะเห็นว่าเขาไม่เกียจคร้านเพราะละโมบโลภมากในการขวนขวายหาเงินอย่างมูมมามตะกละตะกลามกอบโกยเนื้อสั่นเนื้อเต้นจนลืมเหนื่อยลืมตาย

มันก็มี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”อยู่อย่างยากจะรู้ทัน

อ่านทวนดู“อวรรณะ ๖”ให้ชัด ๆอีกครั้ง แล้วตรวจตามความเป็นจริงที่เป็นที่เห็นกันดี ๆ ว่าจริงตามที่พูดนี้มั้ย

ซ้ำมิหนำภิกษุนั้นเป็น“ผู้ได้เปรียบ”มากจริง ๆ ทั้งในกฎ ในระเบียบ ในประเพณี ในมารยาทสังคม ฯลฯ เพราะได้“อภิสิทธิ์”มากมาย ไปไหนคนเขาก็ต้องก้มต้องกราบไหว้

ภิกษุจึงตีกินสบาย กลายเป็น คนเลี้ยงยาก(ทุภระ=ไปยาก,มายาก,นั่นยาก,นอนยาก,กินยาก,อยู่ยาก ฯลฯ) บำรุงยาก(ทุโปสะ=ถือตนเป็นปุโรหิตผู้รู้ธรรมสอนธรรม) มักมาก มักใหญ่(มหิจฉะ) ไม่สันโดษ ไม่มีใจพอ ไม่มีความพอเพียง(อสันตุฏฐิ) คลุกคลีไปด้วยกองกิเลส อยู่จริง(สังคณิกะ) เนื่องจากไม่ต้องทำมาหากินให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้จึงเกียจคร้าน อย่างไม่รู้ตัว(โกสัชชะ) เช้าเอนเพลนอน บ่ายพักผ่อน กลางคืนจำวัด ดึกสงัดลุกขึ้นมานับเงิน (เหมือนเหล่า‘คนรวย’ทั้งหลาย เพราะถ้านับกลางวันก็กลัวใครเขาจะเห็น)

(๗๑) ทุกวันนี้จึงมีคน“อวรรณะ๖”กันไปตามยถากรรม

เพราะท่านเสื่อมไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านทิ้งคำสอนของพระพุทธเจ้า ท่านละเลยคำสอนกัน แล้วหันไปแย่ง“ลาภยศสรรเสริญสุข”ตามโลกีย์ปุถุชนฆราวาส คืออยู่กับลาภอันพึงพยายามแสวงหาได้มาเลี้ยงตน อยู่กับยศที่ได้รับแต่งตั้ง ดีไม่ดีได้ข่าวว่ามีการซื้อยศตำแหน่งกันด้วย อยู่กับสรรเสริญยกยอปอปั้นกัน ว่า เป็นพระเก่ง พระเคร่ง พระขลัง พระดัง พระดี พระมีปริญญามากมีเปรียญสูง

ท่านก็อยู่กับสิ่งแวดล้อมย้อมใจครอบงำทำให้ใจจมซมซับซึมซึ้งไปตามประสาของคนโลก ๆ ที่มี“ยถากรรม”

“ยถากรรม”นั้นคือ “กรรม”ที่เป็นไปตาม“ยถา” มีชีวิตมี“กรรม ๓”ที่เป็นไปกับเหตุปัจจัยห้อมล้อมนั่นแหละย้อมใจครอบงำทำให้ใจจมซมซับซึมซึ้ง โดยไม่รู้ตัว ว่ามันกินลึกเข้า ๆไป ๆ ๆ ๆ เพราะไม่ได้มีจิตสำนึก ไม่ได้มีสติตั้งใจเรียนรู้แยกแยะและสำรวมสังวรด้วย“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” หรือไม่มีระบบ“ไตรสิกขา” ไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”เป็นทฤษฎีสำคัญให้ปฏิบัติอย่างสัมมาทิฏฐิจริงเลย

“ตน”จึงจมซมซับซึมซึ้งไปตามเหตุปัจจัยที่แวดล้อมย้อมใจครอบงำอยู่นั้น ๆ ทำให้กลายเป็นคนปุถุชนที่หนาหนักไปด้วย“ลาภยศสรรเสริญสุข”ถึงขั้นเป็น“อบายมุข”ที่ฉกาจฉกรรจ์สาหัสเป็น“อวรรณะ ๖”โดยไม่รู้ตัว,ไม่รู้เท่าทัน

แม้คนผู้ถือว่าเป็นนักบวชในวงการ“ธรรมะหรือศาสนา”แท้ ๆก็มีให้เห็นและเป็นอยู่ปรากฏยืนยัน อ้างอิงความจริงได้ ซึ่งกำลังสะสาง ล้างบางกันอยู่ ก็ดูเอาเถิด

ที่พูดนี้ ไม่ได้ใส่ความ แต่เป็นจริงตามสัจจะภาวะที่เป็นจริงมีจริงในยุคนี้ มียืนยันอยู่ทุกวันนี้ทีเดียว

(๗๒) “ยถากรรม”ทำให้คนจมซมซับซึมซึ้งลงไปในโลกีย์

เริ่มตั้งแต่เรื่อง ลาภ รายได้ ทรัพย์สิน เงินทอง บวชมาก็ต้องกังวล(ปลิโพธ) ถึงกับพูดกันหน้าตาเฉยว่า “พระไม่มีเงินอยู่ไม่ได้ยุคนี้ พระต้องใช้เงิน ไม่มีเงินจะดำเนินชีวิตไปได้ไง! อยู่ไปก็อดตายเท่านั้นสิ!!!!!” (นักบวชอโศกก็อยู่ยุคนี้นะ!)

และ“ยศชั้นที่ได้รับแต่งตั้งกันในทุกวันนี้ก็ได้รับการจัดเป็นระเบียบแบบแผนของทางการศาสนาพุทธในประเทศไทย”นี่ก็ค้านแย้งหรือตรงกันข้ามพระธรรมคำสอนของพระศาสดาจริง ๆ แต่ทุกวันนี้“ภิกษุ”ทั้งหลายก็ใช้ลาภยศสรรเสริญสุขเป็น“หลักฐานการเลี้ยงชีพ”กันอย่างระเริงสนิทสนมรุ่นแล้วรุ่นเล่ายาวนานมาเป็นร้อย ๆปีแล้ว..ใช่มั้ย?

คำว่า “ยถากรรม”นี่เอง ซึ่งเป็นคำที่ตรงกันข้ามกับ“การสำรวมสังวร”แท้ ๆ เมื่อไม่มี“การสำรวมสังวร”อย่างพากเพียรพยายามปฏิบัติกันจริงจังให้“สัมมาทิฏฐิ” จึงทำให้คนตกอยู่ในความเป็น“ยถากรรม” ผลก็กลายเป็นต้อง“จมซม

ซับซึมซึ้งไปกับ“ลาภยศสรรเสริญสุข”ของโลกีย์อย่างไม่รู้ตัว ไม่รู้เท่าทัน จึงเป็น..อย่างที่เห็นและยืนยันกันได้อยู่ ..นี่ไง!

ซึ่งแน่นอนว่า ด้วยความรู้ที่พอมี หรือแม้สามัญสำนึกที่ดีของตัวเองก็ไม่มีใครอยากตกต่ำลงไปใน“อวรรณะ ๖” นั้นดอก แต่ฤทธิ์เดชของ“ยถากรรม”นี่เองที่มันทำคนให้“เสียคน”จนได้ เห็นโทษของ“ยถากรรม”กันชัดเจนขึ้นมั้ยเอ่ย?

คนจึงไม่ควรปล่อยตัวไปตาม“ยถากรรม” ควรจะต้องมีหลักที่ตนต้องพากเพียร“สำรวมสังวรตน” มิใช่ปล่อยตนตาม“ยถากรรม” รู้จักตัวร้ายคือ “ยถากรรม”กันดี ๆ

“ยถากรรม”จะทำให้คน“ถูกย้อมใจครอบงำทำให้ใจจมซมซับซึมซึ้ง โดยไม่รู้ตัว” จมลงไปใน“อวรรณะ๖”ได้จริง ๆ

(๗๓) ต้องแก้“ยถากรรม”ด้วย“ไตรสิกขา”ที่สัมมาทิฏฐิ

ตรงกันข้ามกับ“อวรรณะ ๖” ก็มี“วรรณะ ๙”ที่เป็นหลักธรรมสำคัญของพระพุทธเจ้า ซึ่งสามารถใช้ตรวจสอบ“ความจริง”ของคนได้ว่า คุณสมบัติหรือคุณธรรม หรือคุณวิเศษของ“วรรณะ ๙”นี้แล ที่ชี้บ่งว่า ผู้เป็นได้บรรลุถึงจริงนั้นเป็นคนเจริญ เป็น“อาริยบุคคล”แท้จริงเป็นได้ถึงขั้นอรหันต์แท้ ขั้นโพธิสัตว์จริง ไปทุก ๆขั้นกันทีเดียว

ซึ่งต้องแก้“อวรรณะ ๖”ด้วย“ไตรสิกขา”ที่สัมมาทิฏฐิ

ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็น“สฺวากฺขาโต”จริง ๆ คือ

ท่านตรัสไว้ดีแล้ว ไม่มีวันแปรเป็นอื่นเลย ทุกวันนี้ก็ยังมีผู้ปฏิบัติตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า(สัมมัคคตา) ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบบรรลุตามคำสอนของพระพุทธเจ้า(สัมมาปฏิปันนา) ได้จริงอยู่ โลกจึงไม่ว่างอรหันต์อยู่แท้

มีผู้ปฏิบัติตรงตามคำสอน(สัมมัคคตา) ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบบรรลุตาม(สัมมาปฏิปันนา)อยู่ตราบใดโลกไม่ว่างจากอรหันต์

เพียงแต่"ภูมิรู้"ของคนที่จะสามารถ"รู้แจ้งรู้จริง"ว่าฉะนี้แลคือ "สฺวากฺขาโต"ของพระพุทธเจ้าจริงหรือไม่เท่านั้น

ทั้ง ๆที่มีผู้ศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้า และยืนยันว่า ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้า "ไตรสิกขา"ก็รู้ดีแน่ ๆ

ต่างก็แน่ใจว่า "ตน"ก็สัมมาทิฏฐิ สัมมาปฏิบัติกันอยู่ทั้งนั้น แล้ว"ผล"ที่เกิดจริงเป็นจริง เป็นไง? ที่ปรากฏจริง

ก็เห็นแต่ผู้ออกนอกขอบเขตพุทธมากแสนมาก "ไม่เต็มบริบูรณ์ด้วยวรรณะ ๙"อยู่ก็มากกว่ามาก ส่วนที่บรรลุได้ตาม"วรรณะ ๙"ก็เห็นแค่พอมีได้ไปตามลำดับเท่านั้น ซึ่งยังไม่มากเลย และเราก็ไม่อยากจะพูดหรอกว่า มี"ชาวอโศก"นี่แหละที่พอเป็นรูปเป็นร่างให้เห็นเป็นหลักบ้างในโลกปัจจุบัน

(๗๔) "คนวรรณะ ๙"ที่มีอยู่ในโลกปัจจุบันนี้ใครยอมรับ?

ที่หนักหนาสาหัสถึงขั้นตกจมลงไปใน"อวรรณะ ๖" นี่สิ มีมากอย่างที่เห็นและเป็นอยู่จริง ทั้ง ๆที่คำสอนของ

พระพุทธเจ้าก็ยังคงความเป็น“สฺวากฺขาโต”อยู่นั่นเอง แท้ ๆ

ซึ่งก็มีอยู่แน่ที่ชาวพุทธบางคนยังมั่นใจตนเองยึดถือ “การประพฤติปฏิบัติของตน”ว่า“ตนปฏิบัติสัมมาทิฏฐิ” ใครจะพูดยังไง “ตนก็ไม่ได้เป็นเช่นที่กล่าวข้างบนนั้นดอก” แต่การประพฤติปฏิบัตินั้นมันออกนอกขอบเขตพุทธจริง ๆ มันออกนอกพุทธไปไกลแล้วด้วย ไกลสุดกู่ทีเดียว จนแทบจะไม่เหลือ“หลักฐาน-ร่องรอย”ของคนที่มีพฤติกรรมจริงตาม“วรรณะ ๙”กันเลย แม้ตาม“กถาวัตถุ ๑๐” หรือตาม“หลักตรวจสอบธรรมวินัย ๘”ก็เถอะ ลองตรวจสอบกันดูดี ๆเถิด

กลายเป็นจมลึกลงไปในอยู่“อวรรณะ ๖”ด้วยซ้ำ

ซึ่ง“หลักฐาน”คำสอนของพระศาสดาก็ยังมีเหลืออยู่ยืนยันอ้างอิงได้ ใช่ว่าไร้หลักฐานที่จะใช้ตรวจสอบ

แต่“รสนิยม”ก็ดี “ค่านิยม”ก็ดี ของคนยุคนี้ เขาไม่“นิยม”กันแล้ว ไม่ชื่นชมในธรรมรสที่เป็น“วิมุติรส” ไม่เห็นความมี“ค่า”ของ“วรรณะ ๙”นี้แล้ว

ดังนั้น แม้จะมีคนฟื้นฟู“วรรณะ ๙”ของพระพุทธเจ้าขึ้นมา มีคนชื่นชมใน“วิมุติรส”นี้ เห็นความมี“ค่า” และศึกษาประพฤติปฏิบัติจนกระทั่งเป็นได้มีได้ รวมตัวกันเป็นสังคมหมู่กลุ่ม เป็น“ชุมชนหมู่บ้าน”ที่ประพฤติได้ตาม“วรรณะ ๙”นี้แท้ ๆ ก็ไม่ตื่นเต้น ไม่ตื่นตัว ไม่แยแสกัน ไม่สนใจกันเลยด้วย มิหนำซ้ำกลับเห็นเป็นตัวตลก เป็นคนสุดโต่ง เป็นคนตกยุค

(๗๕) "วรรณะ ๙"ยืนยัน"เนื้อแท้พุทธ"แม้จะมีส่วนน้อย

ก็น่าสงสารพระพุทธเจ้าจริง ๆ ที่สุดยอด"คุณวิเศษ" อันเป็น"สุดยอดแห่งคุณธรรมคุณสมบัติ"คือ "วรรณะ ๙"ของมนุษย์นี้คนยุคนี้ไม่รู้สึกรู้สากับความเป็น"สุดยอด"นี้แล้ว

แต่ตามความเป็นจริง เท่าที่เป็นกันได้กันขนาดนี้ ใน "โลกยุคนี้" แม้จะแค่คนส่วนน้อย ก็เป็น"ความจริง"แน่นอน

ย่อมไม่มีใครจะเก่งถึงขั้นสามารถทำให้คนทั้งหมดในโลกที่มีปุถุชนมาก มาเป็น"โลกุตระ"ได้หมดโลกแน่ยิ่งกว่าแน่

แต่ก็มีคน"ยอมรับ"อยู่จริง ทว่ามันยังมีนัยสำคัญ ยังมีมิติแห่งคุณค่า ยังมีมิติแห่งประโยชน์ ยังมีคุณภาพ และยังมีปริมาณ ที่ยังไม่มาก ไม่ชัด ยังไม่เด่นพอ ที่จะทำให้คนเข้าใจและเชื่อถือง่ายกว่านี้เท่านั้นเอง

ทว่า ผู้มี"ปัญญาโลกุตระ"จริงย่อมไม่มีข้อสงสัยใด

สรุปแล้ว มีคนจำนวนหนึ่งยอมรับแล้ว ซึ่งคนที่ทำได้ก็มีความเป็นปึกแผ่นแน่นแข็งตั้งมั่น เป็นแก่นแกน เป็นหลักแสดงความจริงยืนยันอยู่แน่แท้

จึงสามารถแก้ไขปัญหาด้านสังคม ด้านการเมือง ด้านเศรษฐกิจสำเร็จเสร็จจบในตัวเอง ในสังคมตนเองได้แล้ว

แม้ในยุคทุนนิยมสามานย์หรือคอมมูนิสต์กล้ามโต

เพราะมี"ปัญญา" ที่เป็นโลกุตระ จริง ๆ

จึงแก้ปัญหาสังคม การเมือง เศรษฐกิจ ได้จริงแท้

ถ้าแก้ปัญหาสังคม การเมือง เศรษฐกิจด้วยแบบโลกีย์อยู่อย่างเดิมนั้น มันก็"วน"ไปมาอยู่กับ"สมบัติผลัดกันชม"อยู่อย่างนั้นเอง ไม่มีวันหยุด"วน"ได้หรอก จะไม่มีช่วงระยะที่จะมั่นคงยั่งยืนยาวนานได้ตามประสงค์แน่ยิ่งกว่าแน่

(๗๖) คนที่มี"เฉโก"แก้"ปัญหาเศรษฐกิจ"ไม่สำเร็จแน่

เพราะผู้มีแต่"เฉโก" ก็ย่อมไม่มีสำนึกสำเหนียกดังว่านี้ ก็จะ"แก้ปัญหาเศรษฐกิจ"ให้แก่ตน แก่สังคม แก่ประเทศ แก่โลก ไม่สำเร็จยั่งยืนมั่นคงยาวนานเด็ดขาด ขอยืนยัน

ทุกประเทศทั้งหลายในโลกไม่เคยแก้ปัญหาเศรษฐกิจสำเร็จอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืนยาวนาน ไม่เปลี่ยนแปลงไปอีก ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ ตราบที่ไม่รู้จักว่า ในโลกนี้มันก็มีแต่"สมบัติผลัดกันชม"อยู่ตลอดกาล มันก็แย่งกันไปแย่งกันมา หมุนเวียนกัน'ผลัดกันรวยผลัดกันจน'ไม่จบสิ้น

แต่ผู้มีปัญญาเต็มใจเป็น"คนจน"สิ! ที่แก้ปัญหาได้

คนต้องมี"ความพอเพียง(sufficiency=สันโดษ)" สังคมต้องมีความพอเพียง(สันโดษ) ประเทศต้องมีความพอเพียง

ถ้าไม่รู้ความจริงนี้ ก็เกิดชาติแล้วชาติเล่า 'แย่งสมบัติผลัดกันชม'ไปๆมาๆ วนแล้ววนเล่า ก็จะเวียนวนไม่รู้จักจบตลอดกาลนานนิรันดร ตราบที่"โง่"หรือ"อวิชชา"

"ความพอเพียงหรือสันโดษ(สันตุฏฐี)จึงเป็นกุญแจหลัก

สำคัญยิ่งของสังคมมนุษย์ ที่จะแก้ปัญหาสังคมได้สำเร็จ

หากแก้ปัญหาตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าสำเร็จแน่

การแก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วย“แบบคนจน” และเป็นคน“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” ตามพระราชดำรัสของในหลวงร.๙ อย่างมี“ปัญญา”กันจริง ๆ จึงจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจสำเร็จจริงแน่นอนถาวรยั่งยืน ดังที่ชาวอโศกได้แก้ปัญหาในสังคมชุมชนชาวอโศกได้สำเร็จแท้ เป็น“คนจนที่สุขสำราญเบิกบานใจ”ชนิดที่เชิญให้มาดูกันได้ เป็น“เอหิปัสสิโก”ตามคำตรัสไว้ดีแล้วของพระศาสดาพุทธเจ้า(สฺวากฺขาโต)

ที่พูดเช่นนี้อยู่นี้ ไม่ใช่เป็นการอวดโอ่ โชว์เบ่งอันใดเลย ต้องขออภัยกันจริง ๆ ที่อาตมาเป็นคนพูดความจริง อาตมามันเป็นคนไม่มีมารยาทสังคมอย่างคนอื่นเขา อาตมามีใจมุ่งแต่การเสนอ“ความจริง”อันประเสริฐเป็นหลัก

ก็ต้องขออภัยอย่างยิ่ง ใน‘ข้อด้อย’ของอาตมาจุดนี้ที่ประพฤติไม่เป็นไปตามกระแสนิยมของสังคมโลกส่วนใหญ่

(๗๗) “ข้อด้อย”ของอาตมาที่ต้องขออภัยอย่างยิ่งจริง ๆ

อาตมามี“ข้อด้อย”อยู่มากมายหลายข้อจริง ๆ ลองตรวจตนเองแล้วประมวลมาดู มีมากพอสมควร .... เช่น

๑.มีความจริงใจสูง กับการแสดงออก ไม่ค่อยปิดบังอะไร ..ซื่อ ๆ ตรง ๆ ไม่ลดเลี้ยว จนถูกหาว่าสุดโต่งเกินไป

๒.แสดงออกเต็มที่ ต้องการให้คนรู้ คนเห็นชัด ๆ ไม่ออมมือ ไม่เหยาะ ๆแหยะ ๆ จึงแรง

๓.ไม่สำรวมกิริยาให้สวย เท่ ๆ งาม ๆ สุภาพ ๆอะไรทำนองนั้น

๔.ปฏิบัติตามพระพุทธเจ้าจริงจัง ไม่อนุโลมให้คนอ่อนแอและล้มเหลวมากยุคนี้ ที่อยากให้อนุโลมเอาใจบ้าง

๕.เป็นคนไม่กลัวเสียหน้า ถ้าจะแสดงอะไรออกมาจะว่ามารยาทไม่ค่อยดีก็ได้ หรือมารยาทไม่มีเลยก็ใช่

๖.เป็นคนไม่กลัวว่า จะไม่มีใครมาเป็นหมู่พวกบริวาร

๗.จึงไม่สร้างภาพ รังเกียจการสร้างภาพเอาด้วยเพราะเห็นการสร้างภาพเป็นการหลอกลวง

๘.ไม่กลัวคนจะไม่ยกย่อง ไม่กลัวคนจะไม่นับถือ

๙.ยึดความจริง ซื่อตรงต่อความจริง ต่อสัจธรรมสูงจนถูกเข้าใจผิดว่า ยึดมั่นถือมั่น ดื้อดึงดัน

๑๐. เคร่งครัดกับคำตรัสที่ว่า นิคคัณเห นิคคหารหัง ปัคคัณเห ปัคคหารหัง เกินไป โดยเฉพาะนิคคัณเห นิคคหารหัง จนถูกเข้าใจผิดว่าคนอะไรเอาแต่ติเอาแต่ด่า

และอาตมาก็ต้องขออภัยอย่างยิ่งที่อาตมาจะต้องมี“ข้อด้อย”เหล่านี้ ไม่แก้ไข และตั้งใจทำตาม“ข้อด้อย”นี้ต่อไปยังไม่เพลา จนกว่าจะถึงเวลาอันควรแก้ไขเปลี่ยนแปลง

(๗๘) ทำไม..อาตมาจึงไม่แก้ไข"ข้อด้อย"ตนเอง?

ข้อด้อยทั้ง ๑๐ ข้อนี้อาตมา"ต้องทำ"ด้วยความจำเป็นจริง ๆ พูดไปก็ยากสำหรับผู้ที่ยังไม่สามารถจะเข้าใจได้ในความจำเป็นนี้ เพราะมันเกี่ยวกับความยึดถือ-ความเชื่อถือของคนในยุคกัปป์ยุคกาลในกาลยุคนี้ มันเป็นเรื่องของ"ภูมิธรรม"ของคนแต่ละยุค ที่อาตมาได้"ประมาณ(มัตตัญญู)" แล้ว เกี่ยวกับความเหมาะสมในกาลยุคนี้

ตั้งแต่เกี่ยวกับ"นักปราชญ์ผู้รู้"ของคนยุคนี้ เกี่ยวกับวัตถุสิ่งแวดล้อมองค์ประกอบที่มีในยุคนี้ เกี่ยวกับนิสัยใจคอของคนสังคมยุคนี้เกี่ยวกับค่านิยมของสังคมคนยุคนี้ เกี่ยวกับความหลงผิดที่ต้องมีสิ่งยืนยัน ฯลฯ เกี่ยวกับอะไรต่ออะไรอีกมากแม้แต่'ข้อจำกัด'ของ"รูปสมบัติ-นามสมบัติ-จิตสมบัติ-กายสมบัติ-วัตถุสมบัติ-คุณสมบัติ-โทษสมบัติ"ตามที่ยุคนี้มีอยู่ มีได้เท่านี้จึงจำนนจริง ๆที่ต้องทำแบบนี้ ต้องทำอย่างนี้ ตามที่อาตมาเห็นว่าควรก็ตามภูมิของตนเอง

เพราะถ้าน้อยหรือมากกว่านี้ก็จะไม่มีผลดีเท่านี้

อาตมาได้ประมาณดีที่สุดแล้ว จะผิดหรือถูก ก็ใช้"ภูมิตน"เท่าที่มี มีใครบ้าง..ที่จะแกล้งออมมือเพื่อให้ได้"ผลดี"เกิดแค่น้อย ๆ โดยทำงานแล้วไม่อยากให้เกิด"ผลดี"มาก ๆ เพราะถ้า"ผลดี"เกิดมากแล้วไม่ชอบ..มีด้วยรึ?

อาตมายังไม่เลอะเทอะถึงขนาดนั้นแน่

อาตมาไม่กลัวจริง ๆที่ใคร ๆจะเข้าใจว่า อาตมาเป็นคน“ไม่มีความรู้” จะเป็น“คนโง่” จะเป็นคน“ไม่เก่ง” เป็นคนต่ำคนต้อย เป็นคนไม่มีศักดิ์ไม่มีศรี เป็นคนไม่มีเกียรติไม่มียศ เป็นคนไม่มีธรรม เป็นคนไม่มีอุตตริมนุสสธรรม เพราะ“ความจริง”ไม่มีใครหยั่งรู้ของใครได้ง่าย ๆหรอก

(๗๙) ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าแม้ยุคนี้ก็พิสูจน์ได้จริงอยู่

เขาไม่รู้“ความจริง”กันจริง ๆเลยนะ แม้แต่อาตมานำพุทธธรรมที่เป็นโลกุตระของพระพุทธเจ้ามาอธิบายสาธยายเผยแพร่ออกไป ก็มีผู้คนพากันมาศึกษาปฏิบัติ“ธรรมสมควรแก่ธรรม(ธัมมานุธัมมปฏิปัตติ)” เพราะสามารถ“ทำใจในใจอย่างแยบคาย,พิจารณาได้ลึกลงไปถึงที่เกิด(โยนิโสมนสิการ)กันสำเร็จจริง จึงมีมรรคผลจริงกันได้ จนกระทั่งเกิดเป็น“กลุ่มหมู่คณะชาวอโศก”อยู่ทั่วไปในประเทศไทย ตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ยังนานไม่ถึง ๕๐ ปี แต่มีผลมาแต่ต้นต่อเนื่องมาได้กระทั่งถึงวันนี้

มีความเป็นอยู่ดำเนินชีวิต มีการประพฤติปฏิบัติตามที่อาตมาอธิบายสั่งสอนธรรมเท่าที่อาตมามีภูมินั้น ๆ(สัทธัมมัสสวนะ) นี่คือ “ปัญญาวุฑฒิ ๔”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๘) พาเป็นพามีตามแบบที่อาตมาเข้าใจและเชื่อมั่นว่าอย่างนี้แหละถูกต้อง มาถึงวันนี้ชาวอโศกยิ่งเข้มแข็งเป็นปึกแผ่นมากขึ้น ๆ

อาตมาจะมี“ความจริง”หรือไม่มีในตนจริง มันก็จริง

ในตัวอาตมาเองแท้ ๆเท่าที่อาตมาจะแสดงออกมาได้ ที่สำคัญก็คือ อาตมาเอา“ความรู้และความจริง”ของอาตมาเท่าที่อาตมาเชื่อว่าอาตมาเข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าอย่างนี้ ๆ แล้วนำมาเสนอสาธยายอธิบายแก่ประชาชน ตามแบบที่อาตมามั่นใจว่าอย่างอาตมานี้แหละถูกต้อง สัมมาทิฏฐิของพระพุทธเจ้า แล้วมีผู้คนเข้าใจได้มาประพฤติปฏิบัติตาม กระทั่งกลายเป็นสังคม“ชาวอโศก”แพร่หลายอยู่ทั่วไปในประเทศไทยทุกวันนี้ ยืนยัน“ความรู้และความจริง”นี้อยู่โต้ง ๆหลัด ๆในปัจจุบันนี้

อาตมาก็มั่นใจว่า ชาวอโศกคือ คนมีมรรคผลตามคำสอนของพระพุทธเจ้าจริง ๆ เข้าขั้นเป็น“โลกุตรธรรม”ด้วย

ดังนั้น ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ อาตมาก็เฉย ๆ อาตมาไม่มีปัญหาเลยกับปากหอยปากปูเหล่านั้น

ไม่ใช่ดูถูกเขาหรือข่มหยามเขา แต่อาตมาพูดตามปรากฏการณ์ตามหลักฐานที่เห็นและเป็นอยู่จริงต่างหาก

(๘๐) ตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าด้วยศีล

เพราะผู้ตำหนิอาตมานั้น เขาไม่มีผลงานที่ยืนยันได้ว่าเป็น“โลกุตรธรรม”เหมือนอย่างอาตมาพาทำ แบบที่อาตมามี เขาเอาแต่ติ ไม่เห็นมีหมู่กลุ่มชุมชนที่เขาสามารถพาปฏิบัติตามหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วมี

"ความจริง"ที่เป็นผู้คนปฏิบัติตาม"ความรู้"ได้จริง ดังที่เขาอธิบายกันสาธยายกันได้อย่างอาตมาบ้าง จนกระทั่งพิสูจน์ยืนยันได้ เหมือนกับที่อาตมามีหมู่กลุ่มชุมชนผู้คนปฏิบัติจริงตรงตามคำตรัสพระพุทธเจ้า เป็นต้นว่า มีหมู่บ้านคน "มีศีล"จริงจัง เป็นวัฒนธรรมหมู่บ้านเลย เป็นพฤติกรรมสังคมที่เขาสังวรสำรวมกันเป็นประจำในชีวิตประจำวันแท้ ๆ

นั่นคือ ประชากรในสังคมหมู่บ้านนั้นต่างก็เป็นคนมี "ศีล"ทั้งชุมชน คนในหมู่บ้านนั้นไม่มีการฆ่าสัตว์ทั้งชุมชน (แม้แต่เนื้อสัตว์ยังไม่กินกันทั้งชุมชน) คนในหมู่บ้านไม่มีการลักทรัพย์กันทั้งชุมชน(อาจจะมีผิดพลาดบกพร่องเล็ก ๆน้อย ๆย่อย ๆอยู่บ้างสำหรับเด็ก ๆ) คนในหมู่บ้านนั้นไม่สำส่อนเลอะเทอะไปด้วยกามคุณ ๕ ทั้งชุมชน คนในหมู่บ้านนั้นไม่พูดปดทั้งชุมชน คนในหมู่บ้านนั้นไม่มีสิ่งเสพติดมอมเมากัน ทั้งชุมชน

แถมคนที่ดีขึ้นสูงไปกว่านั้นคนในหมู่บ้านมี"ศีล ๖ ศีล ๗ ศีล ๘ ศีล ๙ ศีล ๑๐ จริงจังกันอีกด้วย ทั้งชุมชนที่ต่างก็พากเพียรปฏิบัติประพฤติกันในชีวิตจริง มิใช่ชั่วครั้งชั่วคราว

โดยเฉพาะ คนในหมู่บ้านนี้มี"ศีล"ตามหมวด"มหาศีล ๗" เป็นเครื่องแสดงความเป็น"ศาสนาพุทธ"อย่างชัดแจ้งที่สุด ซึ่งน่าทึ่งที่สุด เพราะชุมชนนี้ทั้งหมู่บ้าน"ไม่มีเดรัจฉานวิชา" มีแต่"สัมมาอาชีพ" ไม่เลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยเดรัจฉานวิชากันจริง ๆแท้ ๆกันทั้งชุมชน ยิ่งกว่าวัด ยิ่งกว่าหมู่ภิกษุสงฆ์

ซึ่งยืนยัน"ความเป็นพุทธศาสนา"อยู่ได้ด้วย"ศีล"จริง

(๘๑) "สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ"เกิดตาม"ศีล"เป็นข้อกำหนด

"ศีล"เป็นข้อกำหนด"สมาธิ" กำหนด"ปัญญา" กำหนด "วิมุติ" ซึ่ง"สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ"จะเกิดโดด ๆเดี่ยว ๆ โดย"ไม่มีศีล"เป็นตัวกำหนดกรอบขอบเขตของ"สมาธิ" ของ"ปัญญา" ของ"วิมุติ"ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

และจะเห็นว่า "ศีล"เป็นประธานอย่างไร? "ศีล"เป็น "ประมุข"อย่างไร? "ศีล"เป็นตัวตั้งต้นอย่างไร? "ศีล"เป็นข้อกำหนดอย่างไร? "ศีล"เป็นผู้นำอย่างไร? "ศีล"พาเกิดพาเป็นทั้งนั้น ๆกันไฉน? "ศีล"เป็นใหญ่สำคัญยิ่งแค่ใด?

"ศีล"นี่แหละคือ ตัวชี้บ่ง กำหนดความเป็น"สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ"ตัวแท้ ซึ่งเป็น"สัมมาสมาธิ"ลืมตาชนิดแท้

มี"สัมมาสมาธิ"แบบลืมตาได้จริง "สมาธิ"นี่ก็เรื่องใหญ่ยิ่ง ที่ชาวพุทธทุกวันนี้เข้าใจความเป็น"สัมมาสมาธิ" อันเกิดจากการสำรวมสังวรประพฤติปฏิบัติกันกับทุกอิริยาบถในทุกการงาน ๑.ไม่ว่าการงานเลี้ยงชีพ(ให้เป็นสัมมาอาชีพ ๕) ๒.การงานที่กระทำต่าง ๆ(ให้เป็นสัมมากัมมันตะ ๓) ๓.การพูด(ให้เป็นสัมมาวาจา ๔) ๔.การดำรินึกคิด(ให้เป็นสัมมาสังกัปปะ ๓) โดยไม่ต้องหยุดการกระทำใด ๆไปจาก"สัมมามรรค ทั้ง๔"เลย (คือยังทำอาชีพอยู่เสมอ-ยังทำการงานต่าง ๆอยู่เสมอ-ยังพูดอยู่เสมอ-ยังนึกคิดอยู่เสมอ) ผู้ปฏิบัติเพื่อให้เกิด"สมาธิ"ก็ปฏิบัติฝึกฝนการทำ"สมาธิ"อยู่ตลอดเวลาปกติสามัญของชีวิตทั้งตื่นทั้งหลับ

แตกต่างกันยิ่งจาก“สมาธิ”ที่ทำให้เกิด“สมาธิ”ในภาวะ“หลับตา”เท่านั้น อันเป็นแบบเดียรถีย์

ซึ่ง“สมาธิพุทธ”นั้น มันคนละเรื่องกันเลยกับ“สมาธิเดียรถีย์” แต่ชาวพุทธทุกวันนี้ก็ยังหลงงมงายจมอยู่กับ“สมาธิเดียรถีย์”ที่“หลับตา”ทำกันอยู่ไม่เงยหูเงยหัว มันปักมั่นยึดมั่นกันจนมืดสนิท พูดกระตุกหนัก ๆ กระชากแรง ๆกันจนป่านนี้แล้ว ก็ยังไม่รู้สึกกระดิกกระเดี้ยอะไรกันเลย เฉยอยู่อย่าง จมอยู่กับ“สมาธิหลับตา”นั่นแหละ ยังไม่ฉุกคิด ยังไม่รู้สึกว่า “ตนลงยึดมั่นในสมาธิหลับตา”กันแน่นหนามืดบอดอยู่แค่ไหน?

(๘๒) ตรวจสอบตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าได้ด้วย

หาก“ศีล”ไม่มีเป็น“ข้อกำหนด”สมาธิ “ศีล”ไม่มีเป็น“ข้อกำหนด”ปัญญา “ศีล”ไม่มีเป็น“ข้อกำหนด”วิมุติกันแล้ว ก็ไม่สามารถจะพูดสาธยายให้รู้เรื่องกันได้อย่างไรเลย เพราะมันล้มเหลวตั้งแต่“จุดแรกที่เป็นประธาน”คือ“ศีล”กันแล้ว

เมื่อ“ศีล”ไม่มีเอาเสียเลยแล้ว “สมาธิ”ก็ไม่เกี่ยวกับ“ศีล” “สมาธิ”ก็เป็นอิสระในตัวเอง “หลับตา”ทำเอาก็ได้ และ“ปัญญา”ก็ไม่เกี่ยวกับ“ศีล”เป็นอิสระในตัวเอง “ปัญญา”ก็คิดเพ้อเจ้อไปสารพัดเอาเองได้ ยิ่ง“วิมุติ”ก็ยิ่งไม่เกี่ยวกับ“ศีล”เป็นอิสระในตัวเอง “วิมุติ”เป็นอาการ“หลุดพ้น”อยู่ภายในจิตของเราเอง ใครจะไปสามารถหยั่งเข้าไป“รู้เห็น”ว่า

เราหลุดพ้นหรือไม่หลุดพ้น เราก็บอกใคร ๆว่า“เราหลุดพ้นแล้ว” ใครจะไปสามารถ“ล่วงรู้ลงไปในใจ”เราได้ ..ใช่มั้ย?

การจะ“รู้ความจริง”ของกันและกันได้จริงครบแท้จึงต้องอาศัยการ“คบคุ้นกัน” การอยู่ด้วยกันสัมผัสสัมพันธ์กันทุกวันนานพอทีเดียว จึงจะ“ยอมรับ”ว่า “ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ”นั้น ๆมีจริง เป็นจริง สำเร็จจริง เป็น“ความจริง”ทั้ง“สมมุติสัจจะ”และทั้ง“ปรมัตถสัจจะ” ครบ“ธรรมะ๒”ทั้งภายนอก-ทั้งภายใน และทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม” ทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต” ทั้งตาม“พระวจนะ”ของพระพุทธเจ้า ทั้ง“ที่เราเป็นจริงได้”ตามนั้นจริง ๆ

(๘๓) เป็น“ธรรมะ”ที่คน“เป็นไปได้จริง”สัมผัสจริงได้ด้วย

อาตมามี“ภูมิรู้ของตน(สยัง อภิญญา)”มาแต่ชาติปางก่อน ข้ามชาติมาตามฐานะของ“โพธิสัตว์ขั้น ๗”ไม่ได้ปิดบัง ไม่ได้โกหก แล้วเอามาสาธยายอธิบายให้คนในโลกยุคนี้ฟัง ผู้เข้าใจได้ศรัทธาจริงก็มาปฏิบัติตาม จนบรรลุตาม ยืนยันช่วยอาตมาตั้งแต่ความเป็น“ศีล” ตามแบบที่อาตมายืนยันว่า ต้อง“แบบนี้” และ“สมาธิ”ก็ต้อง“แบบนี้” “ปัญญา”ก็ต้อง“แบบนี้” แม้“วิมุติ”ก็ต้อง“แบบนี้” “วิมุตติญาณทัสสนะ”ก็ต้อง“แบบนี้”

แม้แต่“โพธิสัตว์”ก็ต้อง“แบบนี้ ๆ” ก็ได้สาธยายให้เข้าใจทั้งเป็นให้เห็น ประพฤติให้พิสูจน์ อ้างอิงพระวจนะด้วย

ผู้เกิด“สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ”ได้จริง ทั้งมี“ปัญญา”ที่

เป็น“วิมุติญาณทัสสนะ(วิมุติที่“รู้แจ้ง”ด้วยสัมผัสทางตาเห็น ๆเลย)” มาตาม“ศีล” และได้ตรวจสอบซ้ำแล้วซ้ำอีกกระทั่งแน่ใจกันจริง ๆ

แล้วยังอาศัยในชีวิตมี“สัมมาปัญญา”ของเราเองทั้งผู้อื่นด้วย“รู้ร่วม”ไปตลอดสายในชีวิตที่เป็นอยู่จริง มี“สัมมาวิมุติ”เป็นที่ปรากฏชัดพิสูจน์ยืนยันได้ ซึ่งตรวจสอบได้ด้วยไตรสิกขา จรณะ๑๕ วิชชา๘ วรรณะ๙ กถาวัตถุ๑๐ สาราณียธรรม๖ ตามพุทธพจน์๗ เป็นต้น แม้แต่เครื่องตรวจสอบธรรมวินัย๘ ของพระพุทธเจ้าอีก ล้วนถูกตรง“ลงตัว”กันได้หมด

กระทั่งเป็น“ความจริง”ยืนยันได้ในตัวเรา จนมีเกิดวัฒนธรรมในหมู่สังคมมนุษย์ มีพฤติกรรมสังคมชุมชน มีหมู่บ้านยืนยาวมาเป็นเวลานานเกือบจะ ๕๐ ปีอยู่ปี ๒ ปีนี่แล้ว

(๘๔) ต้องขออภัยจริง ๆที่ต้อง“พูดความจริง”ตามที่จริง

ส่วนศาสนาพุทธกระแสหลักนั้นทุกวันนี้ อาตมาขออภัยจริง ๆที่“พูดตรงตามสัจจะที่มีที่เป็นอยู่จริง” มันน่าสังเวชจริง ๆ

เห็นมีแต่“ประณามคาถา”นั่นแหละที่แต่งขึ้นมามากมายปรุงแต่งรูปแบบประเพณีสวดทำมาหากินกันอยู่ทุกวันนี้

และปรุงแต่งสร้างประดิษฐ์“รูปแบบพิธีการ”ให้วิตถารยิ่ง ๆขึ้น จนเต็มไปด้วยสารพัดหลากหลาย“วิตถารพิสดารประเพณี” ซึ่งฟูเฟื่องด้วยเดรัจฉานวิชาไสยศาสตร์ กระทั่งกลบพฤติการณ์ศาสนาพุทธ กระทั่งเต็มไปด้วยยัญพิธีเดียรถีย์

ทุกวันนี้ศาสนาพุทธจึงไม่ใช่กลองหรือตะโพนที่ชื่อ "อานกะ"ใบเดิมที่เป็น"พุทธ"กันแล้ว ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสพยากรณ์ไว้ใน"อาณิสูตร" พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๖๗๒

มิหนำซ้ำ นำ"ธรรมบท"ของพระพุทธเจ้ามา"สวด" พร้อมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปในที่นอกหมู่สงฆ์ เอาไปสวดต่อหน้าประชาชนฆราวาสที่เป็น"อนุปสัมปัน" มันก็เป็นอาบัติอยู่แท้ ซึ่งเป็น"วินัย"ห้ามไว้ในปาติโมกข์"มุสาวาทวรรค"ข้อ ๔

ชนิดที่ไม่รู้สีรู้สากันเลยว่า นั่นมันคือ "ภิกษุต้องอาบัติ" อยู่ทุกคำสวด แต่ไม่เดียงสาจริง ๆ ทำอาบัติกันอยู่ได้!

กลับตาละปัตรไปหลงว่า นี่คือ การกระทำเช่นนี้เป็นการรักษาพระศาสนาไว้ไม่ให้เสื่อม ..ว่าไปโน่นเสียอีก

ขอให้รู้ไว้เถิดว่า นี่แหละคือ การกระทำที่กระหน่ำย่ำยีวินัย ผิดวินัยแท้ ๆ ที่ยิ่งกระทำยิ่งทำลายพุทธศาสนาให้เสื่อมหนักหนาสาหัสอย่างไม่ประสีประสาไร้เดียงสาแท้ ๆ

พระพุทธเจ้าทรงป้องกัน"ความเสื่อม(หายนะ)"ใน"การสวดมนต์"ประเด็นนี้ไว้แท้ ๆ ก็ไม่รู้เท่าทัน ไม่ประสีประสา

จึงพากันได้"บาป"มี"นรกติดตัวไป"อย่างไม่รู้เท่าทัน

ซึ่งเป็น"นรก"โทษฐานทำให้ศาสนาเสื่อมหรือทำลายศาสนานั้น มันจะ"บาป"หนักขนาดไหน นรกใหญ่ อนันตริย-กรรมปานใดก็ลองคำนวณเอาเองเถิด

แค่ทำให้"สงฆ์แตกกัน"เป็นสังฆเภท ก็อนันตริยกรรมแล้ว นี่ถึงขั้นทำลายศาสนาแล้วมันจะหนักหนาสาหัสมั้ย?

(๘๕) "สวดมนต์"ที่ผิดวินัยเป็นการทำลายศาสนาจริงๆ

"การสวดมนต์"ที่ละเมิดวินัยปาติโมกข์ ปาจิตตีย์"มุสาวาทวรรค ข้อ๔"คือ การนำเอา"ธรรมบท(ธรรมะของพระพุทธเจ้าแต่ละบทแต่ละบท)"ที่ท่านตรัสไว้ดีแล้ว มา"สวดพร้อมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปให้อนุปสัมบันฟัง"(อนุปสัมบัน หมายถึง ฆราวาสทั้งหลายที่ยังไม่มีภูมิรู้ในเรื่องโลกุตรธรรม) ผู้สวดต้องอาบัติทุกคำสวด

ทำไมพระพุทธเจ้าจึงบัญญัติวินัยข้อนี้ไว้

เพราะเรื่องเคยมีมาแล้ว ประวัติศาสตร์ตำนานมันมีมากแล้ว ในความเป็นลัทธิศาสนาของโลก พระพุทธเจ้าทรงมี"สัพพัญญู" สามารถหยั่งรู้"โลกในอดีต"เป็น"ปุพเพนิวาสานุสติญาณ"ที่พระองค์ได้ผ่านมา ไม่รู้กี่ชาติ ไม่รู้กี่กัปป์ ที่พระองค์ทรงซับซาบใน"โทษ"ใน"ภัย"ของเรื่อง"การสวดมนต์"นี้ จึงย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอย่างดียิ่งในวัฏฏจักรของโลกนี้ แต่ละ"วัฏฏกัปป์"ที่มี"การสวดมนต์"ให้ประโยชน์ หรือเป็นโทษแก่มนุษย์ในโลก ไฉน? อย่างไร? ชัดเจนยิ่งกว่ายิ่ง

พระองค์จึงทรงมากำหนด"การสวดมนต์"ในศาสนาของพระองค์ ไม่ให้เกิด"โทษ"เกิด"ภัย" ทั้งแก่ตัวผู้สวด ทั้งแก่ศาสนาแน่นอน เพราะมันละเอียด"กินลึก-กว่าลับ-เกินรู้"ยิ่ง

"การสวดมนต์"กันทั้งหลายทั่วไปในโลก แบบเป็น"ทำนอง"มี"เสียงเอื้อนให้เป็นเพลง"(คีตะ) ไม่ว่าจะร้องเดี่ยว(solo singer)หรือร้องหมู่(chorus,choir)ที่เป็น"การสวดมนต์"กัน

ทั้งหลายทั่วไปในโลก ที่พระพุทธเจ้าทรงหมายถึงชนิดนี้แหละตัวแท้ ที่มันเป็น“โทษ”ทำลายศาสนา เป็นข้าศึกแก่กุศล มีประโยชน์น้อย แต่มีโทษมากต่อศาสนา จึงมีทั้ง“ศีล”ทั้ง“วินัย”กำกับไว้อย่างสำคัญมากอยู่ในเรื่องนี้ ไม่เช่นนั้นพระองค์จะทรงมีทั้ง“ศีล”ทั้ง“วินัย” และทั้ง“ห้าม”ทั้ง“อนุญาต”ใน“การสวดมนต์”นี้เป็นต้น ไม่ให้ทำแบบนั้น นี่อย่างหนึ่ง และทั้งที่บัญญัติ“อนุญาต”ก็อีกอย่างหนึ่งแน่นอน ทำไม? จึงมากแง่หลายมุมนัก ตรงนี้แหละสำคัญที่สุดยิ่งที่สุด

(๘๖) “มนต์”หรือ“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าไม่ใช่เพลง

เพราะ“ดนตรีเพลงการ”นั้นก็เป็น“ศิลปะ”ที่เป็นมงคลอันอุดม(อุตตมังคลมุตตัมมัง = สิ่งที่นำมาซึ่งความเจริญทั้งที่เป็นโลกียธรรมทั้งที่เป็นธรรมถึงขั้นโลกุตรธรรมได้ทีเดียว)ได้ แต่ก็มีส่วนน้อยสุดน้อย ส่วนที่ไม่ใช่“ศิลปะ”นั้นสิมากสุดแสนมาก นับไม่ถ้วน ทว่าเรื่อง“ศิลปะ”นี้มันไม่ใช่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่าย ๆเลย เป็นเรื่องสูงส่งมาก ลึกล้ำยิ่งยอด ซับซ้อนสุด ๆกันจริง ๆ ที่คนทั้งโลกยังหยั่งถึงได้ยากมาก โดยเฉพาะ“เพลง”(เนื้อร้องที่มีทำนอง)

คำว่า“เพลง”นี้บาลีก็คือ“คีตะ” นี่แหละที่สุดยากยิ่งยอด เพราะแค่ที่ถึงขั้น“สาระ”ก็ยังหายากแล้ว ส่วนมากเป็นได้แค่“ราคะ” แม้แต่“ลามก”ก็ไม่ใช่น้อยเลย ดังนั้นที่จะถึงขั้น“ธรรมะ”แม้จะธรรมะแค่“โลกีย์”ก็น้อยแล้ว ยิ่งขั้น

"โลกุตระ"นั้นมีแต่ในศาสนาพุทธ และมีในเมืองไทยนี้เท่านั้น ที่เป็น"ต้นตอ"ในโลกปัจจุบันนี้

"เพลง"คือภาษาที่มีทำนอง หรือ"การกล่าวที่มีทำนอง" บาลีว่า "คีตะ" ซึ่งเป็นคำเกี้ยวพาราสีหรือแทะโลมเป็นส่วนใหญ่ หรือไม่ก็ใช้"ร้อง"หาเงิน เพื่อเลี้ยงชีพเรียกว่า วณิพก(นักร้องชาย) หรือคายิกา(นักร้องหญิง) หรือถึงขั้น"คณิกา" อย่างนั้นทีเดียว

มียกเว้นเรียกว่า"สังคีติ"ให้ใช้เฉพาะ"ภิกษุท่องร่วมกันมีทำนองเล็กน้อย" เหมือนท่องสูตรคูณ หรือท่องอาขยาน เพื่อให้พอช่วยในการ"ท่องจำไว้" ไม่เอื้อนเสียงไปพิสดารมากกว่านั้น

และ"สังคีติ"นี้ห้ามนำเอามา"สวดต่อหน้าอนุปสัมบัน หรือต่อหน้าฆราวาส" และห้ามสวดพร้อมกันต่อหน้าฆราวาสเกินกว่า ๒ คนอีกด้วย มี"วินัย"ปรับอาบัติ ทั้งที่เป็นทุกกฎก็อย่างหนึ่ง และทั้งที่เป็นปาจิตตีย์ก็อย่างหนึ่ง ตรวจสอบวินัยกันดี ๆ

แต่ทุกวันนี้ ผิดเพี้ยนเกินเลยไปมากกว่ามาก

(๘๗) "คำกล่าว"คือ"คำสอน" ไม่มี"ทำนอง"เด็ดขาดแน่ ๆ

ส่วน"การกล่าว"คำสอนนั้น บาลีว่า "สรภัญญะ"คำพูด

ไม่ใช่ "คีตะ"แน่ ๆ "คีตะ"กับ"สังคีติ"ก็มีนัยะแตกต่างกัน

ยิ่งคำว่า "สรภัญญะ"ไม่ใช่"เพลง"เลย ใส่ทำนองไม่ได้ แม้เอื้อนด้วยเสียงอันยาว เกิน"ทีฆะสระ" ก็ผิด"วินัย"แล้ว ถ้าเป็นทำนองมันก็ยิ่งผิดกันไปใหญ่แน่นอน ฟังดี ๆ กำลังอธิบายชัด ๆ

"คีตะ"นั้นคือ เพลง ที่เป็นเพลงที่มีทำนองหลากหลาย

แต่"สังคีติ"นั้น อนุโลมมีทำนองได้นิดหน่อย พอช่วยให้"ท่องจำ"เรียกว่า"ท่องสังคีติ(ท่องจำไว้)"ทำเป็นหมู่พร้อมกันนั้นได้ แต่ในที่ลับตาฆราวาสนะ ไม่ใช่การ"ท่องโชว์"ฆราวาส

ยิ่งนำมาสวดโชว์ฆราวาส ไม่แค่"ท่อง"แต่"ร้องเป็นเพลงหากิน"นั้นผิดแน่นอน เป็น"วณิพกหรือคณิกา"เลย "การกล่าวคำสอน"ของพระพุทธเจ้าเรียกว่า"กล่าวธรรมบท" จึงนำมา"กล่าวพร้อมกัน ๒ คนขึ้นไป"ต่อหน้าสาธารณะ หรือต่อหน้าฆราวาสก็มี"วินัย"ห้าม"แล้ว ขืนทำ"อาบัติ"ทุกคำกล่าว กล่าวหนึ่งคำอาบัติหนึ่งตัว กล่าวมากขึ้นไปกี่คำ ก็อาบัติไปตามจริง กล่าวเท่าใด ก็อาบัติเท่านั้น ยิ่งกล่าวมากก็ยิ่งอาบัติมาก

ดังนั้น"การกล่าว" จึงไม่ใช่เพลงเด็ดขาด แม้แต่การกล่าวลากเสียงยาวเกิน'ทีฆะสระ(สระเสียงยาว)'เป็น'อายตเกน(เจตนาลากเสียงให้ยาวเกินความเป็น"สระเสียงยาว"นั้น)'ก็ผิดแล้ว "การกล่าว"คือ"สรภัญญะ"นี้เป็นเรื่องที่เป็นทั้ง"กุศล(สิ่งที่เป็นธรรม = สมบัติที่นับว่าเจริญ)" ที่สุดเป็นทั้งอุปกรณ์ที่พาไปสู่"บุญ(พลังงานที่เป็นอธรรม =วิบัติที่ทำให้เจริญสู่นิพพาน)" ยิ่งเป็น"คีตัสสเรนะ"ก็เป็นเพลงแล้ว

"การกล่าว"ที่เป็น"ศิลปะ"ก็อย่างหนึ่ง คือ "การกล่าว" ที่บาลีว่า "สรภัญญะ" ต่างกันนะกับ"การลากเสียงยาว"บาลีว่า "อายตเกนะ" ส่วน"เพลง"ที่เป็น"ศิลปะ"ก็อีกอย่างหนึ่ง คือ"ภาษาที่มีทำนอง" บาลีว่า "คีตะ"(ซึ่งยังมีนัยะที่แตกต่างจาก"สังคีติ" อีกนะ)

(๘๘) คำว่า "ศิลปะ"ทุกวันนี้ ทั้งเลอะเทอะทั้งเละเทะสุด ๆ

ทั้ง"สรภัญญะ(คำกล่าว)"ทั้ง"คีตะ(เพลง)" ต่างก็สามารถมีสารคุณถึงขั้น"ศิลปะ"ก็ได้ ไม่ใช่ก็ได้ ทั้ง ๒ ชนิด

"งาน"ที่หลงกันว่าเป็น"ศิลปะ"นั้น คือ "สิ่งประดิษฐ์ที่หลอกลวงยิ่งกว่ายิ่ง เพราะมันลึกกว่าลึก-ลับกว่าลับ ซับซ้อนกันมากกว่ามากในโลกมนุษย์" ล้วนไม่ใช่"ศิลปะ"เลย แต่หลงกันว่าเป็น"ศิลปะ"กันอยู่มากจริง ๆ หลอกขายกันแพงสุดแสนแพงในโลก ซึ่งเป็นเรื่องเหลวไหลถึงขั้นเลวร้ายแล้ว แต่มันยากมาก ๆที่จะแจกแจงอธิบายกันให้ชัด ๆ คม ๆ แม่น ๆ

ในโลกนี้"งาน"ที่เข้าขั้น"ศิลปะ(สันสกฤต)"หรือ"สิปปะ(บาลี)"นั้นน้อยมากกว่ามาก อาตมาได้แจกแจงไว้ว่ามีถึง "๕ ขั้น" คือ ๑.ลามก ๒.ราคะ ๓.สาระ ๔.ธรรมะ ๕.โลกุตระ

ที่ยังไม่เป็น"ศิลปะ"เลย มี ๑.ลามก ๒.ราคะ สองลักษณะนี้แหละที่ยังไม่นับว่าเป็น"ศิลปะ" ยังไม่มีคุณค่าเลย

"ลามก กับ ราคะ"นี้คนในโลกยังมี"อวิชชา"กันอยู่มากจึงต้องลด"ลามก กับ ราคะ"กันอย่างสำคัญมาก ไม่ใช่เพิ่ม

ส่วนข้อ ๓ ขั้นเป็น"สาระ" ก็คือ เริ่มมี"สาระ" เป็นประโยชน์กับธรรมชาติก็ได้ เป็นประโยชน์แก่มนุษย์แก่สังคมได้ ซึ่งเรียกว่าเป็น"สาระ" ก็คือ"สารคดี" ยังไม่ใช่"ศิลปะ" เป็นแค่เรื่องของ"ความจริง"เท่านั้น เป็น"วิทยาศาสตร์"เป็นต้นหรือศาสตร์อื่น ๆใด ๆที่ให้ประโยชน์แก่ส่วนสรีระของชีวิต

สมัยมหาอาริยมารีศ
๕

แม้จะคำนึงถึงความเจริญหรือเสื่อม“นามธรรม”หรือ“จิตวิญญาณ” ก็ยังแค่ผิวเผิน ยังไม่เอาจริงเอาจังกับด้าน“จิตวิญญาณ”หรือ“นามธรรม”อย่างถึงที่สุด

“สารคดี”หรือ“วิทยาศาสตร์”ที่ยังไม่สามารถมี“ความรู้”ที่จะเข้าถึงหรือพูดถึง“จิตวิญญาณ” หรือยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พลังงาน”ของจิตวิญญาณ “ตัวตน”ของจิตวิญญาณ ที่เป็น“ความจริง”ได้จริงเท่าหมู่พวกที่มี“ความรู้”ทางศาสนา

“ศาสนา”คือ ศาสตร์ที่เน้นการศึกษาทาง“จิตวิญญาณ”

“จิตวิญญาณ”เป็น“พลังงานทางนามธาตุ”ที่จะศึกษา“การทรงอยู่หรือทรงไว้” ที่เรียกโดยภาษาว่า “ธรรม”

“ศิลปะ”ต้องมี“คุณสมบัติ”หรือ“สารคุณ”เลยขั้น“สาระ”ขึ้นไปอีก โดยเฉพาะเป็น“ธรรม”ซึ่งเรียกว่า“คุณธรรม”

(๘๙) “ศิลปะ”ต้องเข้าถึง“จิตวิญญาณ”และเป็น“ธรรม”

และข้อ ๔ ขั้นที่เรียกว่า “ธรรม” ก็คือ งานนั้นเริ่มมี“ประสิทธิภาพให้คุณค่าในทางชี้บอกความเป็น-ความมี ; ความได้-ความสูญ เป็นต้น คือ เริ่มมี“ความเป็นสอง(เทฺว)”

“ธรรมะ ๒” เพื่อเกิดทั้งความรู้ และ“ความจริง”ใน“มิติ”ต่าง ๆของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกในมหาจักรวาฬ ที่มีทั้งกว้างทั้งลึก ทั้งรอบทั้งหลาย ทั้งความดี-ความชั่ว ทั้งความงาม-ความไม่งาม ทั้งความสูง-ความต่ำ ทั้งความมาก-ความน้อย

ทั้งความหนา-ความบาง ทั้งความเบา-ความหนัก ทั้งความขึ้น-ความลง ทั้งความหายไป-ความมีอยู่ ทั้งความมีสาระ-ความไม่มีสาระ ทั้งความมีคุณค่า-ความไม่มีคุณค่า ทั้งความว่าง-ความไม่ว่าง ทั้งความควร-ความไม่ควร ทั้งความเป็นโลกียะ-ความเป็นโลกุตระ ทั้งความนิยม-ความไม่นิยม ทั้งความต้องการ(มีตัณหาดูด)-ความไม่ต้องการ(มีตัณหาผลัก)

ที่สุด สูงสุดข้อ ๕ นี้คือ ภาวะที่เกินสามัญปุถุชนหรือโลกียธรรมในความเป็น“ศิลป์”คือ “มงคลอันอุดม” หมายความว่า มีฤทธิ์มีอำนาจในการพาเจริญไปสู่“โลกใหม่”คือ “โลกุตรธรรม”

จะเริ่มนับว่า เป็น“ศิลป์”หรือไม่เป็น ต้องมี“ธรรมะ๒” เป็นเครื่องชี้บ่งยืนยันทั้ง“ความรู้”และ“ความจริง”

“ศิลป์”ทุกวันนี้“ไร้นิยาม”แล้วสนิทเด็ดขาด ไม่เหลือความเป็น“ศิลปะ”เลยสักนิดสักน้อย

มีกันแต่“ความหลอกลวง-ความเป็นเล่ห์ ; ความโกหกมดเท็จ-ความโง่ ; ความหลงละเมอเพ้อพก-ความสูญเปล่าไร้สาระ”ที่เลอะเทอะเละเทะสุด ๆในโลกเต็มโลกที่หลง ๆกัน

(๙๐) “ศิลปะ”ทุกวันนี้ ไร้คำนิยามกันแล้ว หาสาระไม่ได้

“นิยาม”สำคัญของความเป็น“ศิลป์”คือ ต้องมี“ธรรมะ๒”คือ มี“สุนทรียศิลป์,สิ่งชี้ชวนให้มาสัมผัสงานนั้น(aesthetic art)

กับ มี“สารศิลป์,แก่นแกนของงาน,เนื้อหาสาระแท้ของงานนั้น(essence art) ขาดส่วนหนึ่งส่วนใดไม่ได้ ถ้าขาดไม่ใช่“ศิลป์”

จะเป็น“ศิลปะ”หรือ“ศิลป์” ถ้าขาดส่วนใดส่วนหนึ่งใน ๒ นี้ ก็ไม่เรียกว่า“ศิลป์หรือศิลปะ” เพราะเป็น“ศิลป์”ไม่ได้

“ศิลป์”หรือ“ศิลปะ”ต้องมี“ธรรมะ๒” อย่างน้อยก็ต้องมี“คน(วัตถุ)”กับ“ความคิดรู้” มี“รูป-นาม” ที่จะ“สมมุติ”ตามกันได้จึงจะเกิด“สมมุติสัจจะ(ความรู้)”กับ“ปรมัตถสัจจะ(ความจริง)” ที่สามารถเรียนรู้หยั่งลงไปถึง“ความจริง”กันได้สำเร็จจริง

ปัจจุบันนี้คำว่า“ศิลป์”ไม่มีนิยามกันแล้ว กลายเป็น“อะไรก็ได้”แล้วแต่ใครจะโมเมเฉโกเอาอะไรมาหลอกกัน อยากจะเอาคำว่า“ศิลป์”ไปเรียกอะไรก็ได้ ใส่เข้าไปเลย บ้า ๆ บอ ๆ ก็ศิลป์ เลอะเทอะ เละเทะก็ศิลป์ ขี้หมูก็ศิลป์ ขี้หมาก็ศิลป์ ใครที่สามารถสมมุติอะไรขึ้นมาหลอกคนได้ ชี้ให้คนเชื่อได้ จนมีคน“เชื่อ”ตาม อันนั้นแหละ“ศิลป์” ใช้เป็นเครื่อง“หาเงิน” ได้ สร้าง“ชื่อเสียง”ให้แก่ตนได้ ให้แก่สิ่งนั้นได้ด้วย

“ศิลป์”หรือ“ศิลปะ”จึงเป็นเรื่องของ“คน”ที่มี“ธาตุรู้” ขั้น“จิตนิยาม” จึงต้องมีนิยาม คือ มี“ธรรมะ๒”เพื่อกำหนดหมาย สื่อสารกัน “ความรู้เรื่อง”ก็เกิดขึ้นได้ ถ้าสื่อสารกันไม่รู้เรื่อง แล้วจะสื่อสารให้เสียแรงกันไปทำไม เสียกรรม-เสียกาล

จำไว้เลยว่า “ศิลป์หรือศิลปะ”ต้องมี“ธรรมะ๒”คือ มี“สารศิลป์(essence art) และ“สุนทรียศิลป์(aesthetic art) มีสิ่งเดียวยังไม่ใช่“ศิลป์” งานของใครก็ตามถ้า“เน้น”ด้านหนึ่งด้านใดด้าน

เดียว ไม่มี“ความรู้”ความสำคัญในธรรมะ๒”ดังกล่าวนี้ แล้วทำให้ได้สัดส่วนอันพอเหมาะ ก็จะไม่เหลือความเป็น“ศิลป์”

ดังนั้น ที่สำคัญก็คือส่วนที่เป็น“สุนทรีย์”จะมากจนกลบ“สาระ”ไม่ได้เด็ดขาด ถ้าขืนมีเด่นแต่“สุนทรีย์”เกินไป ก็จะข่ม“สาระ”ไม่เหลือ แล้วมันก็“ไม่มีผลเป็นสาระ” เป็นงานที่“ไร้สาระ” งานที่มีผลแค่นี้จึงไม่เข้าข่ายที่จะเรียกว่า“มีศิลปะ”เลย

และถ้างานนั้นมีแต่“สาระ”ก็เป็น“สารคดี”ไป

(๙๑) “ศิลปะ”ทุกวันนี้ มีแต่“ความฟุ้งซ่าน-วิมานเพ้อเจ้อ”

แต่ความจริงแล้ว คนผู้หลงตนว่า ตนเป็น“ศิลปิน”นั้น เขาไม่ประสีประสาตามที่อาตมากล่าวนี้หรอก เขาไม่มี“ความรู้”เกี่ยวกับ“ธรรมะ๒”ดังว่านี้แม้แต่น้อย เขาจะหลงเพริศเตลิดเปิดเปิงไปกับ“สุนทรีย์”เท่านั้น ไร้“สาระ”กันเป็นปกติด้วยซ้ำ

เช่น ทุกวันนี้ ทั่วโลกเลย ไปหลงแข่งขันกันให้คนหลงแต่“สุนทรีย์”คือ รสเพลินตาเพลินใจ หรือเน้นวิจิตรเก่งแต่“ฝีมือ(craft)” หรือไม่ก็แข่งกันเก่งแต่“เทคนิค(technique) หรือกลเม็ด, ชั้นเชิงวิธีการ(tactics) ซึ่งมันยังไม่ใช่“art” ไม่ใช่“ศิลปะ”เลย ยังไม่ใช่“มงคลอันอุดม” ส่วนมากจะเก่ง“เทคนิค” เก่ง“กลเม็ดหรือชั้นเชิงของวิธีการทำ หรือไปเก็บไปคว้าเอาอะไรต่ออะไรมาสารพัด ขี้หมูราขี้หมาแห้ง มายำเละใส่กัน แล้วก็พูดโก้ว่าเป็น“องค์ประกอบศิลป์”ไปสารพัด ให้แปลก ให้พิสดาร จนถึงขั้นวิตถารพิลึก วิปลาส แล้วโมเมปุโลปุเลกันว่า เป็น“งานศิลป์”

ตื้นเขินกันขนาดนั้น ยิ่งขึ้น ๆทุกวัน จินตนาการฝันเพ้อ ฟุ้งซ่านไปอย่างไรมันก็ย่อม“ปั้นเอง”กันขึ้นใน“ใจเฟ้อ ๆบ้า ๆ”กันได้

คำว่า“ศิลปะ”จึงยิ่งบ้าวิตถาร เลอะทอะ มีแต่“วิมาน”ที่เป็น“นิรมาณกาย-สัมโภคกาย-อทิสสมานกาย”กันเต็มโลก แม้แต่ในสถาบัน(the Academy)ก็ยกตนยกตัวกันขึ้นให้ยิ่งใหญ่

โดยเฉพาะหลอกกันว่า เป็น abstract มันเป็นเรื่องของ “นามธรรม” แล้วแต่จะนึกจะคิด จะสร้างฝันกันไป ..ว่างั้นเลย ซึ่งมันก็คือ “นิรมาณกาย-สัมโภคกาย-อทิสสมานกาย”ดังว่ามา

เหลวไหลสิ้นดีจริง ๆ มีมากกว่ามากในวงการที่หลงกันว่าเป็น“ศิลปะ”นี้ แค่ปั้นชื่อเรียก“งานแบบ”ของคนนั้นคนนี้ไปก็จนนับไม่ถ้วน เป็นต้นว่า abstract art, impressionism (ลัทธิประทับใจแรกสัมผัส), expressionism(ลัทธิเน้นแสดงพลังอารมณ์), serrealism(ลัทธิเหนือจริง) mannerism(ลัทธิเกินพอดี) magic -realism(มายา-สัจนิยม) individualism(ปัจเจกนิยม) anamorphosis(ภาพเพี้ยน : กลวิธีทำให้เห็นเพี้ยนไปจากที่เป็นจริง) animism(วิญญาณนิยม) cubism(บาศกนิยม) symbolism(สัญลักษณ์นิยม) futurism(อนาคตนิยม) suprematism(อนุตรนิยม) แม้แต่ caricature หรือ cartoon(ภาพล้อ) ไปจนกระทั่ง classical abstraction(นามธรรมแบบคลาสสิก) มีกันไปจนกล่าวกันไม่หมด ยังมีอีกมากที่“อ้าง”ว่าเป็น“ศิลป์” ก็โมเมกันไปได้สารพัด

หนีห่างไกลไปสุดกู่จากความเป็น“ศิลป์” ตามแต่จะเพ้อฝันเอา แล้วหลงตัวหลงตนว่าเป็น“อิสระ” เป็นเอกลักษณ์

ของศิลปิน-เป็นอัตตลักษณ์ไปโน่น!!! เต็มสังคม ล้นวงการ

โดยเฉพาะทางตะวันตก ยุโรป และทวีปที่ยังไม่มีภูมิธรรม“อเทฺวนิยม(ลัทธิที่เป็น ๑ ได้จริง ๆ สามารถทำให้ไม่เป็น ๒ สำเร็จ)” เนื่องจากยังเป็น“เทฺวนิยม”กันอยู่ทั้งนั้น เพราะยังไม่กระจ่างแจ้ง“ธรรมะ”ที่คั้นลงให้เหลือ“๑ เดียว” เป็น“เอกธรรม”นั่นเอง

(๙๒) ลัทธิหรือศาสนา“เทฺวนิยม”ไม่รู้“ศิลปะ”ที่แท้หรอก

ลัทธิ“เทฺวนิยม”ยังไม่สามารถทำ“ให้เป็น ๑ ยั่งยืน”ได้

ซึ่ง“สัจจะ”นั้นมี“๑ เดียว” ไม่ใช่ ๒ ไม่ใช่หลากหลาย

จึงยังไม่เข้าข่ายที่จะเป็น“ศิลปะ”อะไรได้เลย ยังเป็นแค่“ลามก” และ“ราคะ” ๒ แบบนี้เท่านั้นแหละส่วนมาก

ส่วนขั้น ๓ ขั้นกลางที่ยังไม่ถึงขั้นศิลปะ คือขั้นเป็น“สาระ”เท่านั้น ยังไม่พ้นจากความเป็น“สารคดี” ยังไม่ถึงขั้น ๔ คือ“ธรรมะ” ที่มี“๒”

เป็นต้นว่า ในความเป็น“เพลง”หรือ“คีตะ”กับความเป็น“สรภัญญะ” ก็แยกภาวะ ๒ นี้ไม่ได้ ว่ากำหนดเขตไหนที่เป็นแค่“คำกล่าว(สรภัญญะ)” ที่แตกต่าง“เพลง(คีตะ)”ไปชัด ๆ!

จะเป็น“คำกล่าว(สรภัญญะ)” หรือ“เพลง(คีตะ)”ก็ต้องตรงที่ว่ามันคือ“คำพูด” มันเพียง“การกล่าว” แค่ความเป็นภาษา มันยังไม่ใช่“เพลง” ยังไม่มีทำนอง ยังไม่เอื้อนเสียงอันยาวด้วยซ้ำ ยังเป็น“สรภัญญะ” เป็นแค่“คำพูด-คำกล่าว”อยู่ ..ชัด ๆหน่อย

พระองค์ย่อมทรงคำนึงถึง“โทษ” หรือ“ประโยชน์”ทั้ง

นั้น จึงจะบัญญัติอะไรขึ้นมาเป็นหลักปฏิบัติแน่นอน ..ใช่มั้ย?

ดังนั้น หลักปฏิบัติที่เป็น“คุณประโยชน์”ก็ต้องบัญญัติอย่างดีไม่ให้มันมีส่วนที่จะแฝงโทษแฝงภัยให้ได้เป็นที่สุดแน่

จึงมั่นใจได้แน่นอนว่า “การสวดมนต์”ที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ“อนุญาต”ต้องไม่มี“โทษ”ไม่มีภัยแน่นอนเด็ดขาด

และ“การสวดมนต์”ใดที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ“ห้าม” อย่าทำนั้น มัน“มีโทษ-มีภัย”แน่ ไม่มากก็น้อยมันเกิดจริง ๆ

โดยเฉพาะ“การสวดมนต์”ที่ผิดวินัยทำลายศาสนาแน่ จึงต้องคำนึงถึงความหมายต่าง ๆในคำสอนให้ละเอียดชัด ๆ ไม่ว่า“การกล่าว”คือ“สรภัญญะ”นั้นเป็น“คำกล่าว” ไม่ใช่เพลง

หรือแม้จะเป็น“คำพูดหรือภาษา”ที่เลือกสรรคำดี ๆมาใช้งาน นี่คือ“วาทิตะ”ก็ดี อย่า“ลากเสียงอันยาว”ขึ้นมา..ผิด

หรือให้มีทำนองบ้างแบบ“สังคีติ”ละก็พอได้ก็ให้ถูกต้องตามวินัยแล้วกัน ซึ่งอย่างนี้ก็เฉพาะใช้งาน“ท่องจำ”ในหมู่

แต่ที่มันเป็น“คีตะ” เป็น“เพลง”แล้วนั้น ผิดแน่

สาธยายยากจริง ๆ ซึ่งสารพัด อะไรต่าง ๆเหล่านี้ล้วนมีนัยะที่แตกต่างกันที่ละเอียดลึกซึ้ง ศึกษากันดี ๆเถิด

(๙๓) “การสวดมนต์”ที่เป็นโทษเป็นภัยนั้นอย่างไร?

เพราะฉะนั้น บัญญัติที่เป็นถึงขั้น“วินัย”ที่ทรง“ห้าม”จึงย่อมไม่เป็น“คุณประโยชน์”แน่ ๆ ต้อง“เป็นภัยเป็นโทษ”แท้ ๆ

"การสวดมนต์"ที่เป็นภัยเป็นโทษนั้นมันอย่างไร?

เช่น "วินัย" ปาจิตตีย์ มุสาวาทวรรค ข้อ ๔ ทำไมจึงต้อง"ห้าม" การสวดมนต์แบบนี้ มันจะเป็นโทษเป็นภัย

เพราะ"การสวดมนต์"มันสร้าง"ความติดยึดได้"นั้น

๑. เพราะมันเป็นแบบต้น ๆของความเป็น'สมาธิโลกีย์' ตื้น ๆ มีองค์ประกอบง่าย ๆ เป็นแบบสากลสามัญที่มีประจำโลก เด็ก หนุ่มสาว ผู้ใหญ่ คนแก่ ทำได้ทั้งนั้น ทำง่ายกว่า 'หลับตา'ทำสมาธิสะกดจิตด้วย [เหมือนฝูงคนสร้างสมาธิด้วยการไปดูอบายมุข การแสดง ฟังเขาร้องเพลง เล่นดนตรี ดูเขาแข่งกีฬา นั่นเอง ทุกวันนี้ก็ติด"สมาร์ทโฟน"อาการหนัก ซึ่งเป็นการสะกดจิตธรรมดา ๆสากลทั่วไป ตามวิธีธรรมชาติ ที่เกิดอยู่ในอัตโนมัติ ; ซึ่งเป็นคนละ"สมาธิ"กับ"สมาธิโลกุตระ"ของพุทธที่สัมมาทิฏฐิ เพราะทำให้เกิด"ผล"ตรงกันข้ามกัน ต่างกันไปคนละขั้ว]

๒. มันทำให้ได้พักผ่อนได้อย่างดียิ่ง สงบ สบาย หยุดพลังที่ทำงาน บำบัดพลังที่เหน็ดเหนื่อยมา ก็เป็นสามัญของสามัญรู้สึก สามัญสำนึก คนจึงเห็นง่าย รู้ง่าย และทำง่าย ใครใคร่ทำย่อมได้ ไม่มากก็น้อย ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่

ซึ่งหากใครมุ่งทำให้เกิดใส่ตนยิ่ง ๆเท่าใด ๆ ก็จะได้ยิ่ง ๆเท่านั้น ๆ แต่ไม่ยั่งยืนถาวรเด็ดขาด หากไม่ทำซ้ำ ๆซาก ๆ อยู่เสมอ ก็จะเรื้อ จะกลับกำเริบ จึงหยุดทำซ้ำไม่ได้เด็ดขาด

ถ้าหลงติดอยู่ตรงนี้ ก็แค่นี้ มันก็"ไม่หมดความติดยึด"อย่าง"นิรันดร"ที่วิเศษแบบพุทธแน่นอน เพราะ"การสวด

มนต์”มันจะได้“การสวด”เป็นกสิณเท่านั้น ยังเป็นได้แค่“โลกียสมาธิ” และกลายเป็น“ติดยึด”การสวดมนต์เป็น“นิรันดร”แทน

๓. มันบันเทิงใจ รื่นเริงใจเป็นอบายมุข ยิ่งมีรสเพลินก็ยิ่งไพเราะก็ยิ่งเพลิด เตลิดติดยิ่ง ๆขึ้น ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ

๔. มันสร้าง“สมาธิ”ได้อยู่ แต่เป็น“สมาธิ”ที่ยิ่งแน่นยิ่งหนาแบบสมถะเท่านั้น ซึ่งยังไม่ใช่“สมาธิ”แบบพุทธเด็ดขาด

๕. มันเรียกแขกสายศรัทธาได้มาก เพราะเห็นง่ายตื้น

๖. ทำให้สร้างบริวารเป็นกลุ่มเป็นก้อนยิ่ง ๆขึ้นได้เร็วมีความเป็น“มวล”ที่ขยายมากทันตาเห็น แล้วมีอำนาจด้วยมวล

๗. กลายเป็นเรื่อง“ขลัง” ที่ลึกลับ เพราะมักจะเกิดปาฏิหาริย์โลกีย์ได้ ทำให้ทึ่ง จึงหลงใหล ศรัทธาว่าเป็นผู้วิเศษศาสดาสายศรัทธาหรือ“เทวนิยม”จึงชอบใช้“ขลัง”แบบนี้กัน

๘. คนผู้มี“พลังฤทธิ์เดิม”ที่ไม่ใช่“อนุสาสนีปาฏิหาริย์” ฝังลึกอยู่ในจิตของแต่ละคนที่มีอยู่เป็นของเก่าของผู้นั้น ๆ ก็จะแสดงออกมา เป็นเหตุบันดาลสิ่งพิสดาร ที่เกิดจาก“ของเก่า”ของผู้นั้น ๆนั่นเอง จึงเกิดเป็นพลังศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้ผู้คนหลงนับถือ ศาสดาหรือผู้รู้ครูบาอาจารย์ที่มี“พลังฤทธิ์เดิม” ในตนจึงมักจะใช้เพื่อสร้างเป็น“จุดเด่น”ให้แก่ตน เช่น ผู้มีอิทธิปาฏิหาริย์บ้าง หรืออาเทสนาปาฏิหาริย์บ้าง มันก็ไม่ใช่อนุสาสนีย์ปาฏิหาริย์ ที่เป็น“คำสอน”ของพระพุทธเจ้า “จุดเด่น”จึงเป็นเรื่องออกนอกขอบเขตพุทธ ก็ข่ม“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าให้เป็น“จุดด้อย”เข้าให้ ไปเลย ..ใครทำก็บาป!

๙. เป็น“มนต์ขลัง”นัยะไสยศาสตร์เดรัจฉานวิชาที่พึงเกิดพึงเป็นขึ้นมาดังสาธยายมาอย่างน้อย ๘ ข้อนั้นแหละ

พระพุทธเจ้าทรงเห็น“โทษ”อย่างยิ่งของ“การสวดมนต์” แบบนี้ จึงได้ทรงบัญญัติ“วินัย”ไว้ในปาจิตตีย์ มุสาวาทวรรค ข้อ ๔ นี้ ซึ่งเข้าใจยากยิ่งอยู่สำหรับผู้ที่ยังมี“ภูมิไม่ถึง” และนัยะอื่นในที่อื่น ๆอีกหลายที่ หลายเรื่อง

(๙๔) “การสวดมนต์”มีในคนทุกชาติ ดึกดำบรรพ์มาก

“การสวดมนต์”มีมาในมนุษย์ยาวนานมาก ๆ ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มันอยู่ในอนุสัยมนุษย์ จึงติดยึดจัด ทำลายยาก

ยุคพระพุทธเจ้าเองแท้ ๆก็ยังยากที่จะเข้าใจ แม้ในพระวินัยปิฎก เล่ม ๗ ข้อที่ ๒๐ ก็ได้ทรง“ห้าม” ภิกษุไม่พึงสวดพระธรรมด้วยทำนองยาวคล้ายเพลงขับ ผู้ใดสวดอาบัติทุกกฎ ท่านก็“ห้าม”ตัดบทไว้ขั้นหนึ่งแล้ว ก็ยังมีภิกษุที่ละเมิด

และในเล่ม ๗ นี้เองข้อที่ ๒๑ อีกซึ่งข้อนี้“วินัย”ทรง“อนุญาต”นะ! นัยะนี้ที่“อนุญาต”(ซึ่งแตกต่างกับ“ห้าม”อย่างนัยะสำคัญตรงกันข้ามกันนะ อย่าลืม!) อนุญาตคือให้“สวด”ได้ ที่สวดได้ก็ต้องแน่นอนว่าต้องไม่มี“โทษ” ไม่มี“ภัย”ต่อตน ต่อผู้อื่น ต่อศาสนาแน่ ๆ แต่ถ้า“ห้าม”ก็คือ สวดไม่ได้ ..อะไรล่ะที่ไม่ได้?

ที่“ห้าม”นี้ คือ “ห้าม”สวดเสียงยาวเกิน“ทีฆะ”ไปอีก ๑ บาลีคือ “อายมะ,อายตเกนะ” และ“ห้าม”สวดเป็นเพลง(คีตะ)นั้น

ก็อีกอย่างหนึ่ง ล้วนเป็นนัยะของ“การมีโทษมีภัย” จึง“ห้าม”

ถ้า“อนุญาต”ให้สวดได้ ก็ไม่เป็นภัย ไม่เป็นโทษแน่ ๆ เช่น “สรภัญญะ” นี่แหละที่พูดกันอยู่ยากเหลือเกินจริง ๆ

และ“การสวด”ที่เป็นบัญญัติไว้ในวินัย๒๒๗ นั้นก็อีกนัยะหนึ่งเป็น“ปาจิตตีย์”ใน“มุสาวาทวรรค ข้อ ๔” ซึ่งสำทับคลุมไปถึงไม่ให้“นำไปสวดพร้อมกัน ๒ คนต่อหน้าฆราวาส เพื่อป้องกันยิ่งขึ้นจะได้ไม่เกิด“ภัย”เกิด“โทษ”ต่อศาสนาหนัก

แต่ในเล่ม ๗ ข้อ๒๐-๒๑ นี้ เพราะยังหลงเพลินและติดในรสของ“โลกียรส” ๕ ชนิดนั่นเอง ก็ยังไม่หยุด พระองค์จึงบัญญัติ วินัยสำทับเพิ่มขึ้นจากข้อ๒๐ อีกเป็นข้อ๒๑ ว่า ทรงอนุญาตแต่สำทับว่า เป็น“สรภัญญะ”นะ! นั่นคือ“ความเป็นแห่งการกล่าว”นะ! ต้องไม่ลากเสียงอันยาว(อายมะ)เกินกำหนด “ทีฆะ” และต้องไม่ใช่เพลง(คีตะ) อันนี้เป็นอาบัติ“ทุกกฏ” มีนัยะต่างกันกับ“ปาจิตตีย์”มุสาวาทวรรคในวินัยโอวาทปาติโมกข์

นัยะที่ซับซ้อนละเอียดมากดังที่อาตมาได้แยกแยะถึง“ความติด-ความหลง”ของคนที่มีถึง ๙ ข้อที่ผ่านมานั้นไง! จึงยากมาก ๆ สำหรับผู้ยากที่จะเข้าใจอยู่นี่แหละ พระองค์จึงทรงบัญญัติย้ำเข้าไปอีกในข้อ ๒๑ ด้วยคำว่า ท่านทรงอนุญาตให้“กล่าวธรรม”ได้ให้ตรง“สรภัญญะ”นี่ไง! ซึ่งคำว่า“สรภัญญะ”นี้ไม่มีคำว่า“ทำนอง(คีตะ)”เลยด้วยนะ!!! มีแต่“สรภัญญะ”ที่แปลว่า“คำกล่าว,การกล่าวคำ” แต่ก็เบี้ยวจากคำตรัสของพระพุทธเจ้าไปเติมคำว่ามี“ทำนองหรือเพลง(คีตะ)”เข้าไปเบี้ยวคำว่า“สรภัญญะ”กันจนได้สิน่า!

(๙๕) "สรภัญญะ"เป็นแค่"คำพูด" ไม่เป็นอะไรอื่นเลย

"สรภัญญะ"นี้คือ "ความเป็นแห่งการกล่าว" หรือ "ภาษาพูด-คำกล่าว-คำพูด" ไม่มีทำนอง(คีต)..คม ๆชัด ๆกันดี ๆ

ถ้าแค่คำว่า"คำพูด(สรภัญญะ)" ๑ และ"ลากเสียงอันยาว(อายมะ,อายตเกนะ)"อีก๑ ความเป็น"เพลง,ที่มีทำนอง(คีตัสสเรนะ)" อีก ๑ เพียง ๓ ประเด็นเท่านี้ ถ้ายังจำกัดขอบเขตของมันไม่ได้ ก็คงจะอธิบายธรรมะที่มีนัยละเอียดกว่านี้ไม่ได้แล้ว

ท่านทั้งทรง**"<u>ห้าม</u>"**มาก่อนแล้วว่า อย่าเอา"ธรรมบท(พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า)"มาเป็น"เพลง" ..นั่นในข้อ๒๐

ส่วนข้อ ๒๑ นี้ท่านทรง**"<u>อนุญาต</u>"**ให้แค่"กล่าวคำ"ตรง ๆ ตามพระพุทธพจน์เท่านั้น ให้ทำแค่"ภาษาพูด" แม้เอื้อนด้วยเสียงลากอันยาวเกินกำหนด"สระ"ก็ไม่ได้ "สระ"ก็มี"รัสสะ(สั้น)"ก็ให้ตรง "ทีฆะ(ยาว)"ก็ให้ตรง มีเท่านี้ที่กำหนด

สุดท้ายจึงย้ำอีกในข้อ๒๑ ว่า "อนุญาต"(ไม่ใช่"<u>ห้าม</u>"นะ!) "อนุญาต"เป็น"คำพูด"ไง! ไม่ใช่"เพลงหรือลากเสียงยาวเกิน"

นั่นก็คือ ย้ำให้ทำ"การกล่าว"ให้ตรงตาม"สรภัญญะ" ถูก ๆต้อง ๆเป็น"สรภัญญะ" หมายความว่า "จงกล่าวให้เป็นคำพูด-คำกล่าว"ตรงตาม"สระ"ที่กำหนดไว้(รัสสะหรือทีฆะ) แม้สระเสียงยาว(ทีฆะ)ก็ตามขอบเขต ซึ่งไม่ใช่กล่าวลากยาวจนเกินกำหนด(อายมะ,อายตเกนะ) ไม่ใช่ร้องเป็นเพลงหรือใส่ทำนอง(คีตะ,คีตัสสเรนะ) แต่อย่างใด กล่าวคำ ก็ต้องมีแค่"สรภัญญะ"สิ!

"สร"คือ สระ(มีรัสสะกับทีฆะ) และ"ภัญญะ"คือ คำกล่าว ส่วน"อายมะ"คือ ลากเสียงยาว "คีตะ"คือเพลง ..คม ๆ แม่น ๆ

"สรภัญญะ"คือ ความเป็นแห่งการกล่าว ตามสระนั้น ๆ

สระนั้น ๆ ก็มี สั้น(รัสสะ)หรือยาว(ทีฆะ) กำกับอยู่แล้วไง!

"รัสสะ(สระเสียงสั้น)"ที่กำหนดตามสระ อะ อิ อุ (ของบาลี) เอะ โอะ เอาะ อัวะ เอือะ เอียะ แอะ (ของไทย) เป็นต้น

"ทีฆะ(สระเสียงยาว)"ที่กำหนดตามสระ อา อี อู เอ โอ (ของบาลี) เอ โอ เอา อัว เอือ เอีย แอ ไอ ออ (ของไทย)

"สรภัญญะ"คือ การกล่าว-การพูด คำกล่าว-คำพูด ไม่ใช่เพลง ไม่ใช่คำเอื้อนอันยาวไปจากที่กำหนดด้วย"สระ"

รัสสะสระ-ทีฆะสระ ก็ได้กำหนดว่าให้พูด ให้กล่าวไว้แล้ว ทำให้ตรง"การพูด"สิ! ทำให้คมแม่นกับ"การกล่าว"เท่านั้น

(๙๖) "พูด"มี"สระ"กำกับสั้น-ยาว มิใช่"เพลง" ไม่มีทำนอง

พูด กับ เพลง หรือร้องเพลง มันต่างกันนะ! เอาให้ชัด ๆ คม ๆ แม่น ๆ อย่าผิด-อย่าเพี้ยน อย่าเลี่ยง อย่าเบี้ยว

แต่พอนานไป ๆ กิเลสก็ชักจูงให้เพี้ยนออกไป"หลงผีนรก"ที่ชอบเพลง "หลงผีนรก"ที่ชอบเสียงเอื้อนอันยาวอีก

ก็เหมือนอย่างทุกวันนี้นี่แหละที่"วนกลับ"ไปกบฏต่อ "สรภัญญะ" ยังหลงผิดว่า สรภัญญะ"อนุโลม"มีทำนองกัน

"ผีนรก"นี้แหละ"ตัวดี"ที่ใช้"กิเลส"ชวนให้หลงวนไป-วนมาอยู่ในวัฏฏสงสาร ไม่เคยหยุดลงได้ในความเป็น"กรรม"

กับ“กาล” อยู่กับวัฏฏสงสารของเอกภพ

พระพุทธเจ้าทรง“อนุญาต” มิใช่“อนุโลม” ต่างกันนะ!

คำว่า “สรภัญญะ”นี่เองที่ถูก“ผี”มันหลอก“คนโง่”อยู่ตามที่เป็นกันอยู่นี้ เพราะ“คำกล่าว”ที่“ลากเสียงอันยาว”ก็ดี ใส่“ทำนองให้เป็นเพลง”ก็ดี มันกินลึกในใจคน มันมีครองโลกปุถุชนตลอดกาล และมันมีนัยละเอียดในมิติอื่น ๆอีก

ผีมันต้องเอาชนะให้ได้เสมอ เมื่อ“คนโง่”ก็ต้องแพ้ผี

พระพุทธเจ้าสมณโคดมจึงไม่ตรัสมากในเรื่อง “สรภัญญะ” ท่านทรงวาง“วินัยบัญญัติ”ไว้แล้ว ก็จบ วิบากใครวิบากมัน!

กรรมใครทำ ก็ของคนนั้น ผิดวินัย ก็บาป ก็ได้นรก เจ้าของ“กรรม”ต้องระวังสังวรเอาเอง พระพุทธเจ้าช่วยไม่ได้

เพราะพระองค์ทรงรู้“ฤทธิ์เดชความไม่เที่ยง”บทนี้ดี

ขอยืนยันว่า “สรภัญญะ”ไม่ใช่“เพลง” ไม่ใช่การสวดขับที่มีทำนองเป็นเพลง หรือเอื้อนด้วยเสียงอันยาวเด็ดขาด

(๙๗) ที่ผิดเพี้ยนกันยิ่งก็คือ “สรภัญญะ”ที่ผิดวินัยนี่แล

คำว่า สวด ที่เป็นภาษาไทยแท้ ๆ ก็ไม่ได้แปลว่า ร้องเพลง “สวด”แปลว่า “ยื่นออกไป หรืออธิบายให้ยาวออกไป” นั่นเอง “สวด”เป็นคำไทย แปลว่า มันยื่นยาวออกไป

ขอยืนยันคำว่า “สวด”เป็นภาษาไทย คือ มีส่วนที่มัน

ยื่นยาวออกไป ไม่ใช่แปลว่า การร้องเพลง คำพูดมีทำนอง

"สวด"โดยเฉพาะในการ"สวด"ของศาสนา แปลว่า การอธิบายให้ยาวออกไปอีก ไม่ได้แปลว่าร้องเพลงเด็ดขาด

มันเพี้ยนไปได้เสมอ สำหรับผู้หน้ามืดติด"อัสสาทะ(รสอร่อยโลกีย์)" ผู้มีอวิชชา มันจะถูกมาร ถูกผีชักนำ(สสังขาริกัง)ไปสู่ทางเสื่อมเสมอฉะนี้เอง เป็น"ปกติ-ธรรมดา"ของโลกีย์

"สรภัญญะ" มาจากคำว่า สร(สระ)+ภัญญะ(คำกล่าว) ซึ่งแปลได้ความว่า "ความเป็นแห่งการกล่าว ตามสระนั้น ๆ"

ขอยืนยันว่า "สรภัญญะ" ไม่ใช่เพลง ไม่ใช่การกล่าวที่ใส่ทำนอง ให้มีสุ้มเสียงสำเนียงเป็น"คีตะ" เป็นเพลงเด็ดขาด แม้แต่เป็นเสียงลากอันยาว ก็คือ"อายมะ,อายตเกนะ"

"สรภัญญะ" ไม่ใช่ "คีตะ" ที่หมายถึง"เพลง,มีทำนอง" และไม่ใช่"อายมะ" ที่หมายถึง"การลากเสียงให้ยาวออกไป"

"สรภัญญะ" เป็นแค่"คำกล่าวหรือภาษาพูด"เท่านั้น ถ้าจะเป็นได้ก็แค่"วาทิตะ(คำที่ผู้สามารถทางภาษาได้คัดเลือกมาใช้ให้ดีมีความหมายชัด ๆ เหมาะ ๆ เด็ด ๆ คมคำ คมคาย ถึงขั้นไพเราะ เข้าขั้นภาษากวี)" ซึ่งแตกต่างจาก"คีตะ"แน่นอน ..อย่าสับสนเป็นอันขาด

สร คือ "สระ"มี อะ อา อิ อี อุ อู เอ โอ เป็นต้น ซึ่งมีทั้งเสียงสั้น(รัสสะ) และเสียงยาว(ทีฆะ) การกล่าวคำ จึงต้องให้ตรงกับเสียง ที่สั้น(รัสสะ) หรือยาว(ทีฆะ)นั้น ซึ่งแม้จะเป็น "คำกล่าว"ที่สะกดด้วยสระเสียงยาว ก็ไม่ใช่ว่าจะต้องออกเสียงเอื้อนเป็นทำนอง หรือลากยาวจนเกินที่มันควรจะเป็น

นอกจากจะเน้น ก็ยาวแค่เน้นพอเหมาะ มีเชิงหมายว่า เน้น "คำนั้น"ให้สำคัญยิ่งขึ้น "คำกล่าว"นี้ก็ยัง"ไม่ใช่เพลง"อยู่ดี

..อย่าลากเข้าสู่ความเสื่อมกันนักเลย!

ภัญญะ คือ "ความเป็นแห่งการกล่าว" สั้น ๆก็"คำพูด"

สร คือ การออกเสียงสั้น หรือเสียงยาว ตามสระ"สั้น(รัสสะ)"หรือสระ"ยาว(ทีฆะ)"นั้น ๆ ก็ทำให้ตรงตามที่ว่านั้นเถิด

ดังนั้น การกล่าวจะให้เป็นเช่นใด ก็ต้องแค่"การกล่าว" แค่"คำพูด(ภัญญะ)" ไม่ใช่"ร้องเพลง" อย่าเพี้ยนกันนัก!!!!!!

แต่"ผี"คือ จิตที่ติดในความเป็นเพลงมันจะดึงไปสู่ทางเสื่อมเสมอ มันจะเผลอใส่ทำนองเพลงเข้าไปใน"สรภัญญะ(ความเป็นแห่งการกล่าวตามสระ..ไม่ใช่การกล่าวใส่ทำนองเพลง)"นี้อยู่เรื่อยแหละ "คำว่า'สรภัญญะ'นี้เป็นภาษาธรรมดานี่เอง ที่พระพุทธเจ้าตรัสเป็นคำ<u>อนุญาต</u>ให้"สาธยาย"เป็น"สรภัญญะ" ได้ ตามวินัยที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๗ อ่านกันแล้วพินิจดี ๆ จากข้อ๒๑ และก่อนข้อ๒๑นี้มีข้อ๒๐ นำมาก่อนใช่มั้ย?

ข้อ ๒๐ นั้นท่านตรัสชัดเจนแล้วว่า "อย่าร้องเพลง" หรือ"อย่าสวด"(อย่าเผลอเป็นร้องเพลงอีกล่ะ!)"ด้วยเสียงอันยาว

ซึ่งเฉพาะภาษาพูดหรือ"คำกล่าว" หรือ"ความเป็นแห่งการกล่าว"นั้นมันก็ชัดเจนอยู่แล้วว่า ไม่ใช่เพลง ไม่ใช่คำพูดที่มีทำนอง แม้แต่อย่าลากเสียงให้เกินพิกัด

การกล่าวหรือคำกล่าว ก็ให้กล่าวตามสระ ซึ่งมี"สั้น(รัสสะ)" มี"ยาว(ทีฆะ)"ตามกำหนดอยู่แล้ว แม้ยาวเกินเหตุมัน

ก็คือ การกล่าวด้วยเสียงอันยาว ที่ไม่ควรทำอยู่แล้ว ยิ่งไปเป็น“การกล่าว”ที่ใส่ทำนองเพลงเข้าไปมันก็ต้องผิดแน่แล้ว

ดังนั้น “สรภัญญะ”จึงไม่ใช่สวด(สวด คือ ขยายความให้ยาวออกไป ก็ไม่ใช่ร้องเพลงด้วย เข้าใจตรงกันนะ!) แม้จะใช้คำว่า“สวด” ผสมเข้าไปในประโยคคำพูด “สวด”ก็ยังไม่ใช่“ร้องเพลง”อยู่ดี “สวด”คือ การพูดขยายความออกไปให้มีมากขึ้น ๆ ..คม ๆน่า!

(๙๘) การเบี้ยวบาลีทำให้ศาสนาพุทธผิดเพี้ยน..บาป!

“สรภัญญะ”จึงคือ “การกล่าว” คือ“คำพูด(ความเป็นแห่งการกล่าว)”เท่านั้น ขืนมีทำนองไม่ได้ ..ผิด ..รู้จักคำว่า“ผิด”มั้ย?

แต่ผู้ที่เบี้ยวบาลีก็มักจะยืนยันว่า “สรภัญญะ”คือ การสวดมีทำนองอยู่นั่นแหละ ก็เขาเป็นนักเบี้ยวบาลีไง! ผู้ยังอวิชชาไม่เบี้ยวบาลี แต่พูดตามนักเบี้ยวบาลี ก็บาปอยู่นะ!

ย้อนไปดูในวินัยเล่ม ๗ ข้อ ๒๐ กันอีกที ที่ท่านตรัสไว้ก่อนข้อ ๒๑ ว่า หากใครทำ“การกล่าวหรือทำคำกล่าว”ผิดไปจาก“สรภัญญะ”นั้นมี“โทษ” ๕ประการตามที่พระพุทธเจ้าตรัสแน่นอน แล้วกลัวว่าจะมี“โทษ”กันบ้างมั้ย? บาปนะ!

“โทษ๕ประการ”นั้นคือ ๑.ตนยินดีในเสียงนั้น ๒.คนอื่นก็ยินดีในเสียงนั้น ๓.ชาวบ้านติเตียน ๔.สมาธิของผู้พอใจการทำเสียง ย่อมเสียไป ๕.ภิกษุชั้นหลังจะถือเป็นเยี่ยงอย่าง และยังสำทับด้วยอีกว่า “ภิกษุไม่พึงสวดพระธรรมด้วย

ทำนองยาวคล้ายเพลงขับ รูปใดสวด ต้องอาบัติทุกกฎ ฯ”

ชัดมั้ย? แจ่มแจ้ง แจ๋วใส ชัดเจนมั้ย? ในแง่นี้ เชิงนี้

ดังนั้น “สรภัญญะ” จึงไม่ใช่“เพลง” ไม่ใช่เสียงขับอันยาวเกินกว่าเหตุ แม้จะเป็นการกล่าวด้วย“สระ”ที่เป็น“ทีฆะ” คือ ใช้สระเสียงยาวพอดี ก็ อา อี อู เอ โอ เป็นต้น หากกล่าวยาวยิ่งกว่าที่ควรจะทำ ก็ผิดแล้วไง! แล้วไปใส่ทำนองเป็นเพลงนั้น..ผิดแน่ หรือเอื้อนยาวเกินไป เว่อร์ไป ยังไม่ได้เลย ยังถือว่าผิดอยู่นะ!!!

ข้อ ๒๐ เป็นคำ“<u>ห้าม</u>” ก็การชี้ชัดในโทษว่าเป็นอย่างไร มีอะไรบ้าง? ก็“โทษ” ๕ ข้อนั้นไง!

ส่วนข้อ ๒๑ นี้นั้น เป็นคำ“<u>อนุญาต</u>”ให้สาธยายอธิบาย ขยายเพิ่ม“คำ”คือเพิ่ม“สรภัญญะ”ให้เพิ่ม“ยาวคำ”ออกไป มิใช่“ยาวเสียง”ก็“สวดคำ”ออกไปเพิ่มให้มี“คำกล่าว”ต่อไปอีกได้ “สวด”ก็มิใช่“การร้องเพลง”หรือมิใช่“การลากเสียงอันยาว”อยู่ดี

ตามเรื่องเดิมที่มีในยุคพระพุทธเจ้า ก็คือ ภิกษุฉัพพัคคีย์ได้สวดพระธรรมด้วยทำนองอันยาวคล้ายเพลงขับ ชาวบ้านเพ่งโทษ โพนทะนา ติเตียน ว่า พระสมณะเชื้อสายพระศากยบุตร สวดพระธรรมด้วยทำนองยาวคล้ายเพลงขับเหมือนพวกเราชาวฆราวาสขับเนาะ!

พระพุทธเจ้าได้รับการร้องเรียนให้ตัดสิน จึงได้บัญญัติวินัยนี้ ซึ่งเป็นภาษาก็ว่า เราอนุญาตให้“สวด”(การอธิบายให้ยาวออกไปอีก ไม่ได้แปลว่าร้องเพลงหรือขับร้องเลยนะ!)เป็น“สรภัญญะ”ได้

แต่ไปหลงผิดกันเองว่า “สวดสรภัญญะ”คือ ขับร้องมีทำนอง ซึ่งไม่ใช่เลย มันกลับเป็นการสำทับด้วยซ้ำไปว่า “ต้องกล่าวด้วย‘สรภัญญะ’ตามคำกล่าว(ภัญญ) ตามสระ(สร)”ให้ตรงให้แม่น กันจริง ๆนะ!! อย่าไป“ลากเสียง!!” อย่าใส่“ทำนอง!!!”

อย่าผิดไปจาก“เสียง(สระ)” และอย่าผิดไปจาก“คำกล่าว(ภัญญะ)”กันนะ!!!!!! แต่ก็ไปผิดไปเพี้ยนกันจนได้ ..เฮ้อ!

(๙๙) ผิดเพี้ยน..บาป! คม ๆนะว่า “ห้าม”หรือ“อนุญาต”

สรุปกันชัด ๆไว้ท้ายสุดนี้อีกที

“ธรรมบท”หรือ“พระวจนะ”หรือ“คำ,วลี,ประโยค”ที่ทรงบัญญัติเองเป็น“พระธรรมคำสอน”ของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็น“สวากขาโต”พวกนี้ อย่าเอามาขับร้องใส่ทำนอง อย่าเอามาลากเสียงยาวเกินทีฆะ นี่ ๑ หรืออย่าเอามาสวดพร้อมกัน ๒ คนขึ้นไปต่อหน้าสาธารณะ นี่อีก ๑ รวมเป็น ๒ ประเด็น พระพุทธเจ้าท่านทรง“<u>ห้าม</u>” คม ๆ แม่น ๆกันนะว่า“<u>ห้าม!!</u>”

ส่วนที่ท่าน“<u>อนุญาต</u>”คือ “สรภัญญะ”เท่านั้น ซึ่งได้แก่ “คำกล่าวของคนที่พูดเองแต่ละคน” ตามวินัย เล่ม ๗ ข้อ ๒๑

กำหนดให้แม่น ๆคม ๆตรง ๆชัด ๆ

“ห้าม” กับ “อนุญาต” มันตรงข้ามกันเลยนะ!!!!!

ซึ่ง“คำกล่าว”นั้นจะเอาไปสาธยายขยายด้วย“คำกล่าว(สรภัญญะ)”ของคุณเอง หรือของใคร ๆที่พูดได้ ก็ใช้“คำกล่าว”ได้

ทั้งนั้น มากข้อ มากความ มากคำไปอย่างไรก็ได้ เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจชัดเจน ครบครันบริบูรณ์ อย่าใส่ทำนอง-อย่ายืดลากคำจนเกิน“ทีฆะ”ที่กำหนดตาม“สระ”ให้ยาวเกินไปเท่านั้นเอง

“สรภัญญะ”นี้เป็น“คำของคุณเอง”กล่าว นี่เป็นการ“อนุญาต” ส่วนออกเสียง“ยืด” ลากเสียงจนเกิน‘ทีฆะ’ที่กำหนดตาม“สระ”ให้ยาวเกินไปก็ดี เอาไปใส่ทำนองร้องเป็นเพลงก็ดี และเอาไปสวดพร้อมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปต่อหน้าสาธารณชนทั่วไปหรืออนุสัมบันก็ดี นี้“ห้าม” ..มันละเอียดสุขุมลึกซึ้งซับซ้อนหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีราวภาโส,ปฏินิสสัคคะ)ยิ่งจริง ๆ

ซึ่ง“ห้าม” กับ “อนุญาต”นี้ มันคนละทิศกันไปเลยนะ!

ใครกล่าว-ใครพูด ก็คือ “ภัญญะ(แปลว่า คำกล่าว)” ก็ต้องกล่าวให้ตรงตาม“สระ”(คือ “สร”ที่กำหนดเสียงสั้น-เสียงยาวอยู่แล้ว)” รวมภาษาของ“คน”ที่กล่าวออกมา ก็ได้คำว่า “สรภัญญะ” นี่ไง!

ซึ่ง“สรภัญญะ”จะผิดนั้น ก็คืออย่าลากเสียงยาวเกินที่กำหนด(อย่าเกินทีฆะ)นี่ ๑ และอย่าใส่ทำนองเป็นเพลงนี่อีก ๑ ผิดอย่างนี้คือ ผิด“ทุกกฏ” นี่เป็นคำ“อนุญาต” อะ-นุ-ยาต

มันมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอยู่จริง ดูให้แม่น ๆ คม ๆ

ส่วนผิดที่เป็น“ปาจิตตีย์”นั้นเป็นคำ“ห้าม” อย่าเอา“ธรรมบท-พระวจนะ-สวากขาโต”มาสวดพร้อมกัน ๒ คนขึ้นไปต่อหน้าอนุปสัมบัน ท่านตรัสไว้คนละที่ อาบัติคนละอย่าง

“ธรรมบท”ก็คือ “ธรรมบท”นี่อย่างหนึ่ง

ส่วน“สรภัญญะ” ก็เป็น“สรภัญญะ” มันก็อีกอย่างหนึ่ง

คม ๆชัด ๆ อย่าให้สับสน! “กำหนดหมาย(สัญญา)”กันให้ดี ๆ

(๑๐๐) “นัยสำคัญ”สุดลึกของคำว่า“นิพพาน”คือ“อเทฺว”

สาธยายเรื่อง“สรภัญญะ”มาเสียนาน มันเหนื่อยไม่ลงจริง ๆ เพราะมันยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร มันยังไว้ใจไม่ได้เต็มที่

ศาสนาทั้งหลายในโลกล้วนเป็น“เทฺวนิยม”เกือบหมด

ทั้งอินเดีย-เอเซียหรือแม้จะในภูมิภาคแถบตะวันตก-ตะวันออกกลางและยุโรปอเมริกาที่เป็น“เทฺวนิยม”ด้วยกัน แต่ก็ยังมีนัยะแตกต่างกันแยกย่อยอีกของ“เทฺวนิยม”

เขายังรู้เรื่องลึกซึ้งของ“สรภัญญะ”ยังไม่ได้หรอก

“เทฺวนิยม”คือ ลัทธิหรือศาสนาที่มี“๒” ยังไม่สามารถทำความเป็น“๑” หรือ“๐”ได้สำเร็จแท้จริง ..เรื่องนี้ใหญ่มาก!

“อเทฺวนิยม”คือ ลัทธิหรือศาสนาที่สามารถทำความเป็น“๒”(เทฺว)หรือมากกว่า“๒”ไปอีกเท่าใดก็ตาม ให้ลงมาเป็น“๑”หรือ“๐”ได้สำเร็จแท้จริง โดยเฉพาะ“สุข-ทุกข์”ที่เป็น“ธรรมะ๒”ได้สำเร็จเด็ดขาดเป็น“อาริยสัจ”ของมนุษย์แท้ ๆเลย

“เทฺว”คือ ๒ หรือความเป็น ๒ “นิยม”คือ ความเห็น,ลัทธิหรือศาสนา ซึ่งลัทธิหรือศาสนา“เทฺวนิยม”ทั้งหลายนั้นล้วนยังมี“ความเป็น๒”กันอยู่ทั้งนั้น ท่านไม่สามารถทำให้“ความเป็น๒”ลดลงเป็น“๑”สำเร็จได้ หรือเป็น“๐”ไม่ได้อย่างจริงจังเลย

จึงเป็นศาสนาหรือลัทธิที่ไม่มี“นิพพาน”แน่ยิ่งกว่าแน่

ยังเป็นศาสนาที่คงความเป็น“๒” คือ “เทฺว”อยู่ตลอดกาลนาน จะเปลี่ยนไปเป็น“๑” หรือยิ่ง“๐” ก็ยิ่งเป็นไม่ได้ใหญ่

เมื่อไม่เห็นดีในทิศที่ไป“นิพพาน”จึงหันไปคนละทิศ ก็มุ่งหน้าเดินทางกันไปคนละทาง ก็เป็นไปจริงตามธรรมดา

เขายังไม่มีทางศึกษาไปสู่“นิพพาน” เพราะยังไม่ประสีประสากับ“ธรรมะ๒(เทฺว ธัมมา)”ที่จะต้องทำให้เป็น“๑”หรือ“๐”

จึงชื่อว่า ลัทธิ-ศาสนา-ความเห็นที่ยังเป็น“เทฺวนิยม”

ส่วนศาสนาพุทธ เป็นศาสนาที่สามารถเปลี่ยนแปลง“ความเป็น“๒”ให้เป็น“๐”คือ“นิพพาน”ได้ หรืออย่างน้อยก็ทำให้เป็น“๑”ซึ่งหยุดความเป็น“คู่”ที่ปรุงแต่งกันลงได้สำเร็จจริง

ผู้ยิ่งปรุงแต่งกันยิ่งขึ้น ๆนั้นก็คือ ยิ่งปรุงกันไปมากกว่า ๒ นั่นเอง ปรุงกันชนิดที่หลงว่า ยิ่งมากเท่าไหร่ก็ยิ่งถือว่า“เจริญ” จึงผิด มีคติทางไปคนละทิศ คนละจุดหมาย นี่คือ“โลกียะ”

คำว่า“อเทฺว”นี้สำคัญมากนัย หลายมิติ ลุ่มลึกยิ่งนัก

เพราะเป็นภาวะที่ทำลาย“สัพพ”ทุก“ภาวะ”เองแท้จริง

“สัพพ”คือ ส+พฺ+พ นั่นคือ ๕ + ๓/๒ (๑.๕) + ๓

ส+พฺ+พ หรือ ๕+ ๓/๒ (๑.๕) +๓ นี้ ได้แก่...

...ภาวะของ ส คือ เศษวรรค ตัวที่ ๕

+ พฺ อักษรวรรคปะ ตัวที่ ๓ เพียงครึ่งเดียว [๓/๒ (๑.๕)]

และ +พ อักษรวรรคปะ ตัวที่ ๓ เต็มสภาพของ พ

สัพพ หมายความว่า ทุกอย่าง(อะไร ๆเท่าที่มี) ทั่วไป(คละกัน) ทั้งหมดทั้งสิ้น(รวมรวบไว้ครบ) นิพพาน คือ “ดับ”ทำสลาย

นิ+พ+พ เชื่อมด้วย สระอา สุดท้าย+น

จึงเท่ากับ นิ ไม่มี แต่ นิ ก็ยังมีเป็นวงวน๐(สระหมุนอยู่)

พ มี=๒หน่วย เชื่อมด้วย พลังงานเศษวรรค“ส(๔)” กับเศษวรรค“ร(๒)” และยังยืดยาดอยู่ด้วย“สระ”นั่นแหละคือ อา

ยัง“อา”ศัย ไม่ แม้จะมี นิ(“ไม่”ที่มี๓สระ) + พ + พ + อา

สุดท้ายก็จบที่ +น คือ“ไม่”เป็นที่สุด (น=ไม่)

สรุป สลายทุกสภาวะได้ด้วย“ปัญญา”รู้แจ้งจริงดีสุด ๆ ที่สุด ตัวพลัง“ปัญญา”นี้เองที่จะ“มี”ก็ได้ “ไม่มี”ก็ได้

(๑๐๑)“โลกียะ”แท้ ๆ ไม่มีขอบเขตจำกัด, นิรันดร, ไม่มีที่สุด

พลังงานที่ชื่อว่า“ปัญญา”นี้แหละที่ยิ่งใหญ่มากที่สุด เพราะจะอยู่“เหนือ (อุตตระ)”ภาวะใด ๆทีเดียว ในกระบวน“พลังงาน”ทั้งหลายประดามีทั้ง“รูปธรรม”และ“นามธรรม”

เพราะ“ปัญญา”มีการกำหนดกรอบขอบเขตได้ อย่างละเอียดลออสูงสุดเป็นลำดับ พุทธนี้มีลำดับเป็น“อัศจรรย์” จริง ๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ปหาราทสูตร(พระไตรปิฎก เล่ม๒๓ ข้อ๑๐๙) ศึกษาทำความเข้าใจดี ๆเถิด แม้จะลึกลับสลับซับซ้อนซ่อนเชิงขนาดไหน มันก็มี“ปัญญา”โดยลำดับได้

โดยการเริ่มต้นตั้งแต่เรียนรู้ฝึกหัด มาตั้งแต่กรอบของ“ศีลข้อ ๑” ก็เรียนรู้ตั้งแต่“ธรรมะ ๒”ระหว่างในความเป็น“สัตว์”กับ“เรา” ที่ยังมีชีวิตร่วมกันอยู่ในโลก เราก็ไม่มี“ภัย”

ไม่มี“โทษ”ใด ๆแก่สัตว์ทั้งหลาย มีแต่“หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่”จริง ๆ เราจึงอยู่กับ“สัตวโลก”ได้อย่างไม่ต้องสร้างวิบากใด ๆกับสัตว์ตัวใดอีกเลย ต่างคนต่างอยู่ไปตามวิบากของตน ๆ ขนาด“คน”ด้วยกันที่เราไม่เกี่ยวข้องไม่ได้ ต้องทำ“กรรม”ไปใน“กาล”กับ“คน”ด้วยกันอยู่แน่แท้ ละเว้นไม่ได้เด็ดขาด แค่นี้ก็เหลือจะปฏิบัติเพื่อลด“กรรมวิบากแก่กัน”แล้ว

ดังนั้น กรอบขอบเขตในการปฏิบัติธรรมตามข้อกำหนดของ“ศีล”ไปตามลำดับที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ใน“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นั้นแหละ ศึกษาแล้วปฏิบัติให้สัมมาทิฏฐิเถิด ขอยืนยันว่าจะบรรลุไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์จริง ๆ

แต่“โลกียะ”เขาไม่มีกรอบ ไม่มี“ศีล”เป็นตัวตั้งให้ เขาจึงไม่สามารถมี“ลำดับ”ที่สามารถบรรลุธรรมได้อย่างสะอาดหมดจดไปตามลำดับชนิดที่ยั่งยืนตลอดกาล ลบล้าง“นิรันดร”ในความ“มี” เป็น“ความไม่มี”ที่นิรันดรกันจริง ๆ

(๑๐๒)“อเทฺว”สุดลึก แต่มีข้อกำหนดขีดขั้นไปตามลำดับ

“โลกียะ”แท้ไม่มีขอบเขตจำกัด ไม่มีที่สุด มีแต่ไป ๆ ๆ ๆ จุดยืนของ“เทฺวนิยม”คือ “สุขนิยม” จะเอา“สวรรค์”นิรันดร

พุทธนั้นหมดสิ้น“สวรรค์-นรก” จุดนี้แหละที่คนละคติ

ผู้ผิดไปคนละ“คติ” ก็เดินกันไปคนละทาง ไม่ใช่ทะเลาะกัน แต่หันทิศที่ไปกันคนละขั้ว ถือคนละคติ ยึดคนละศาสนา

ก็เดินกัน“คนละทาง”อยู่แล้ว ต่างก็เดินไปให้ถึงที่สุดของตน ๆเถิด จะหาเรื่อง“ทะเลาะ”กันไปทำไม มันโง่(อวิชชา)เปล่า ๆ

คุณจะเอาแต่รวยไม่มีที่สุดก็ดี จะเอาแต่สวยไม่มีสร่าง จะเอาแต่หรูหรา จะเอาแต่ชนะ จะเอาแต่ใหญ่ ไม่มีเล็ก ฯลฯ

มันก็คือ ของแต่ละคน ซึ่งเขาก็มี“อิสระ”ที่จะไขว่คว้า

ก็ต้องปล่อยให้เขา“ไขว่คว้า-ทะเยอทะยาน”ไปเถิด

อิสระ“เป็นของตนเท่าที่ตนมีจริง” ก็ต้องเข้าใจเห็นใจแท้

ส่วนผู้ที่นับถือศาสนาเดียวกัน ก็ต้องมีทิศทางตามพระศาสดาเดียวกัน ต้องไปทางเดียวกัน ผู้ที่หันเหทิศผิด ชวนคนในศาสนาพุทธออกนอกทิศทาง ก็นับเป็นการ“กบฏ”แล้ว ทำลาย“หัวใจของศาสนาพุทธ”แล้ว เพราะศาสนาพุทธมีจุดสุดคือ “๐” หรือเริ่มที่จุดมีความเป็น“๑”(เอก ธัมมา) อยู่เหนือความเป็น“๒”(เทฺว ธัมมา) และมากกว่า“๒”(อเนก,พหูพจน์)ไปจนนับไม่ถ้วน เป็นศาสนาที่ชื่อว่า“อเทฺวนิยม” ผู้นิยม๒ ขึ้นไปทุกข์

“อเทฺวนิยม”มี“นิพพาน”คือ “พ้นทุกข์” หยุดการเสพสุข ซึ่งเริ่มตั้งแต่ความเป็น“๑” เป็น“สุดยอดหัวใจของพุทธ”แท้

พุทธมี“ขอบเขตจำกัด” พุทธมี“ที่สุด” ไม่นิยม“นิรันดร”

พุทธนั้น ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุดแม้แต่“สวด”ที่หมายถึง “กล่าวคำอธิบายขยายความ”มีคำมีความมากขึ้น สาธยายด้วยคำพูดออกไปเกินกรอบขอบเขต เป็น“สรภัญญะ”คือ เป็น“คำพูด-คำกล่าว”แท้ ๆ ซึ่งเป็นเฉพาะ“คำพูด-คำกล่าว”ล้วน ๆ

แต่คนผู้ยังติดยึดใน“เพลง-ทำนองของเสียง” ก็ยัง

ต้องมี“เสียงที่เป็นเพลง(คีต) แม้“คำพูด(ภัญญะ)”ก็ต้องมีการลากเสียงให้ยืดยาวผิดเสียงเกินกว่า“ทีฆะสระ”ที่กำหนดไว้ไปจนได้ ยิ่งคนติดมากก็ใส่ทำนองกันเลย ก็ยิ่งเป็นเพลงแน่นอน

“เทฺวนิยม”ยังมีความอร่อยชื่นชอบในเสียงเพลง ในทำนองของเสียงอยู่จริง เขาติดใจอยู่จริง ๆหนะ โดยเฉพาะเขายังไม่คิดจะ“อยากหมดเพลงในหัวใจ”เลยจริง ๆ เขาก็ยังไม่มี“ความยินดีในทางไปนิพพาน”แน่ ๆ เพราะ“นิพพาน”ไม่ติดใน“เพลง”ได้จริงแท้ ไม่หลงใน“การสวดมีทำนอง”ได้จริง ๆ

ดังนั้น ผู้ที่ไม่เดินทางสู่“นิพพาน” เขาจึงยังไม่ต้องพูดหรือยังไม่ต้องเรียนรู้ในคำว่า“สรภัญญะ”หรือเรื่อง“การสวด” มันพูดกันไม่รู้เรื่องแน่ยิ่งกว่าแน่ เขาก็ยังจมไปกับ“การสวด”ที่เปล่งคำมีทำนอง ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงคำว่า“สรภัญญะ”แน่ ๆ

ศาสนา“เทฺวนิยม”ทั้งหลายจึงยัง“สวดมนต์”ที่ประดิษฐ์ทำนองกัน จนกระทั่งถึงสวดมนต์เป็นเพลงกันไม่คิดจะหยุด

พูดเรื่อง“สรภัญญะ”กันกว่าจะรู้เรื่องจึงยากยิ่งกว่ายาก

โลกีย์ที่ยังนอก“พุทธ” ขาดเพลงไม่ได้ ติดสวดร้องทั้งนั้น

แม้แต่ลัทธิที่“มักน้อย”สุด ๆ ก็ยังติด“สวดทำนอง”กันอยู่

(๑๐๓) “โทษ”จาก“การสวดมนต์”ยังมีนัยะต่าง ๆอีกมาก

“การสวดมนต์”ที่ผิดธรรมวินัยจึงทำลายศาสนาตาม“ คติ”ของพุทธ เพราะผิดไปจากทฤษฎีหรือทิฏฐิของพุทธ

ซึ่ง“ทฤษฎีหรือทิฏฐิ”นี้แลที่ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธานเริ่มต้นให้ได้ หาก“ทิฏฐิ”ผิด ต่อ ๆไปก็จะผิดลามไปถึงแก่น(สาระ)เป็นที่สุด คือ ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“วิญญาณ” ด้วย“ธาตุรู้”ที่เป็น“ปัญญา”อันเข้าข่าย“โลกุตระ”

“การสวดมนต์”ที่ยังไม่มี“ปัญญา”จึงมี“โทษ”อยู่

ผู้“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”จริงจึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธาตุรู้”ทางจิต หรือ“สัตว์โอปาติกะ”(สัมมาทิฏฐิ ข้อ ๙)อันคือ“วิญญาณ”

หากไม่มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”และปฏิบัติจนบรรลุผลธรรมก็จะยังงมงายอยู่กับ“วิญญาณ”ที่มีทิฏฐิแบบ“เทฺวนิยม”อยู่แท้

เพราะไม่มี“ปัญญาหรือวิชชา”รู้แจ้งจริงใน“วิญญาณ” จึงยังคงมี“ความเห็นหรือความเชื่อ(ทิฏฐิ)”ว่า “วิญญาณเป็นตัวตน(อัตตา)”อยู่ ไม่มากก็น้อย ไม่สัมมาปัญญาบริบูรณ์ง่าย ๆ

แม้แต่ชาวพุทธที่ยัง“หลับตา”ปฏิบัติทั้งหลาย ก็จะยังงมงายอยู่กับ“วิญญาณ”ที่เป็น“ตัวตน”เพราะจะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่เป็น“อัตตา ๓”และไม่สามารถกำจัด“อัตตา ๓”นี้ไปจาก“อวิชชา”ของตนให้หมดสิ้นสัมบูรณ์ได้เป็นอันขาด

จึงจะยัง“สวดมนต์”ที่มี“อัตตา ๓”นี้อยู่แท้ ๆแน่นอน

เนื่องจากศาสนาหรือลัทธิที่มีมาแต่ดั้งเดิมทั้งโลกล้วนเป็น“เทฺวนิยม” ซึ่ง“เทฺวนิยม”ทั้งหลายยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“วิญญาณ”ได้อย่างแท้จริงทั้งนั้น

แท้จริง“เทฺวนิยม”ยังจมอยู่กับความเป็น“วิญญาณ” จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ”และจัดการกับ“วิญญาณ”

ให้เป็น“อเทฺวนิยม”ได้เหมือนศาสนาพุทธ

จึงชื่อว่า ลัทธิ“เทฺว(เทฺวนิยม)” คือ ยังไม่เป็น“อเทฺว” นั่นคือ ยังทำให้เป็น“ทำธรรมะ”ให้เป็น“๑”และเป็น“๐”ถึงขั้นนิพพานไม่ได้ หรือยังดับความเป็น“เทวดา”ไปจากจิตไม่ได้

ยังเป็นลัทธิหรือศาสนาที่ยังยึดมั่นถือมั่นในเทวดา (อัตตาหรืออาตมัน) ที่ยังเป็น“อัตตา(ตัวตน)”หรือยังมีเทวดาใหญ่ยิ่งสุดยอดขั้น“ปรมาตมัน”นิรันดรอยู่นั่นเอง

จึงยัง“สวดมนต์”ที่ยังหลงมี“วิญญาณ”เป็น“อัตตา”อยู่

“เทฺวนิยม”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิด-การตาย”ของชีวิตมนุษย์กันแจ้งชัด จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะ“การเกิด-การตาย”ที่เรียกว่า“วิญญาณ” ยิ่ง“เทฺวนิยม”แท้ ๆนั้นจะ“เกิด-ตาย”กันเพียง“ชาติเดียว” ซึ่งเชื่อกันว่า ตายแล้วก็“จบ”ลงชาติเดียว จากนั้นก็จะจบ“คติ”อยู่กับ“พระเจ้า”เท่านั้น แล้ว“พระเจ้า”ก็จะเป็นผู้จัดการบัญชาเรื่อง“นรก-สวรรค์”เองแต่ผู้เดียว หรือเหมาทำทุกอย่าง

“พระเจ้า”ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วัฏฏสงสารที่ต้องเกิดวนมาในโลกอีกชาติแล้วชาติเล่า” สั่งสม“กรรมวิบาก”ใส่ตัวตนนับชาติกันไม่หวาดไหวนั้นเลย ทั้ง ๆที่“พระเจ้า”เชื่อว่าตนเป็นผู้บัญชา“การเกิด-การตาย”ของทุกสิ่งทุกอย่าง

“พระเจ้า”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงปฏิสัมพัทธ์หรือลักษณะสัมพันธ์(relation)ของ“ธรรมนิยาม๕” อันได้แก่ อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม

"เทฺวนิยม"ยังไม่ได้ศึกษา"ความจริง"นี้ ไม่มี"ความรู้"นี้

"เทฺวนิยม"จึงเป็นศาสนาที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"ภพ"เป็น"ชาติ" และ"การดับภพ-ดับชาติ"ไปตามลำดับขั้นตอนของการ"สิ้นภพ-จบชาติ"

เฉพาะอย่างยิ่งยังไม่สามารถรู้จัก"วิญญาณ"

จึงหมดสิทธิ์จะได้รู้"ทุกขอาริยสัจ(ที่แท้)-สุขัลลิกะ(ที่เท็จ)"

แม้"นรก-สวรรค์"ก็ยัง"มีอยู่" ยังไม่หมด"สวรรค์-นรก" เป็น"๐"อย่างสิ้นเชิงเด็ดขาด จึงแตกต่างจากพุทธฉะนี้แล

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"

แน่นอน ผู้นี้ไม่มีสิทธิ์บรรลุนิพพานเด็ดขาด

(๑๐๔)"เทฺวนิยม"ยังต้องอาศัยการสวดมนต์เพราะอะไร?

"พระเจ้า"ของเทฺวนิยมยัง"มีภพนรก-ภพสวรรค์"อยู่นี่เอง ยัง"ตกนรก-ขึ้นสวรรค์"อยู่ เพราะยังไม่ได้เรียนรู้"ธรรมะ ๒ (เทฺว)" แถมจิตวิญญาณเป็น"นิรันดร"อีกด้วย "อัตตา"จึงหมดไปไม่ได้

จึงไม่มี"สุญญตา-อนัตตา" ก็ไม่มี"นิพพาน" ..ชัดนะ!

ศาสนาแบบ"เทฺวนิยม"ทั้งหลายจึงอาศัย"การสวดมนต์" เพราะเขาเชื่อกัน"ทางจิตทางใจ(นิรันดร์)" เชื่อมโยงอำนาจกันกับ"พระเจ้า(God)"ที่เขานับถือว่า เป็น"ยอดจิตวิญญาณ"ก็เป็นธรรมดาไปตามประสาของเขา เพราะเขาอยู่ใน"คติภูมิ"แบบนั้น เขาก็เหมาะกับแบบนั้น เขาก็เป็นไปตามภูมิของเขา บังคับกัน-

ห้ามกันไม่ได้ มันเป็นไปตามธรรมชาติของ“ธรรมะ ๒”ในโลก

“ธรรมะ ๒”นั้นคือ ต้องมี“เทฺวนิยม-อเทฺวนิยม”นี้ ๑

“เทฺวนิยม”ยังเชื่อถือกันว่า “เสียงสวด”จะไปถึง“สิ่งใดสิ่งหนึ่ง”อยู่ เขาก็ต้อง“สวด”ตามที่เขาเชื่อมั่นเช่นนั้น แม้แต่ชาวพุทธก็มีอยู่มากมายที่ยัง“อวิชชา”ในเรื่องนี้

พระพุทธเจ้าจึงมี“วินัย”ลึกล้ำสำคัญมากเรื่องสวดมนต์

เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ ๒”คือ “ผู้ให้-ผู้รับ” และ“สิ่งที่ให้นั้น ๆ-สิ่งนั้นส่งแล้วจะถึงหรือไม่” ซึ่งเป็น“อุตุนิยาม”ก็ดี “พีชนิยาม”ก็ดี “จิตนิยาม”ก็ดี “กรรมนิยาม”ก็ดี “ธรรมนิยาม”ก็ดี อย่างไหนที่สามารถให้แก่กันและกันได้“ผู้รับได้รับจริง” อย่างไหนให้แก่กันไม่ได้“ผู้รับไม่ได้รับจริง” นี้ ๒

“การสวดมนต์”นี้ จะถึงผู้รับหรือไม่? ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมนิยาม ๕”นั้นอย่างถ่องแท้เท่านั้น จึงจะตอบได้จริง

แม้แต่พระพุทธเจ้าแท้ ๆ หลายคนคงจะพอเชื่อว่า ท่านสามารถรับ“การสวดมนต์”ของบางคนได้ แต่ถ้าพระองค์ไม่อยู่“ในกรรมในกาละ”ที่มี“สัมโภคกาย(ต่างมี“รูป-นาม”ที่ร่วมบริโภคด้วยกันได้)”กับผู้“สวดมนต์”นั้น พระพุทธเจ้าก็รับไม่ได้แน่นอน

แต่นั่นแหละ คนที่จะมี“จิต”ถึงขั้น“พุทธวิสัย”หรือ“ฌานวิสัย”สูงส่งวิเศษยอดเท่าพระพุทธเจ้านั้น จะมีกันได้หรือ?

(๑๐๕)การสวดมนต์ที่มี“ปรากฏการณ์”เป็นเครื่องตัดสิน

ดังนั้น “การสวดมนต์”โดยไม่มีความรู้ใน“ธรรมนิยาม

๕”นี้แน่แท้ จึงสูญเปล่ากันเกือบทั้งสิ้น แทบจะเรียกได้ว่า“ไร้สาระ”กันเลย จึงอย่าเพิ่งไปเสียเวลากับ“การสวดส่ง ๆ”กันนัก

ประมาณตนดูว่า เราสามารถที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ธรรมนิยาม ๕” และปฏิบัติให้เป็นไปได้เท่าที่แต่ละ“ธรรมนิยาม”นั้น ๆจะเป็นไปได้ให้ถูกต้องตรงความเป็นจริงของแต่ละ“ธรรรมนิยาม”นั้นหมดทุก“ธรรมนิยาม”แล้วหรือ?

ถ้ายัง.. ก็อย่าพึ่งตัดสินความถูกต้องนั้นเลย

มันสำคัญที่ว่า ผู้ที่ได้ประโยชน์คุณค่าสำคัญอะไร? แบบไหน? จากการ“สวดมนต์” นี่ต่างหากที่ควรศึกษา เจาะลึกเอา“ความจริง”นี้ให้ได้แท้ ๆแน่ ๆ ด้วย“ความรู้”อะไร? แบบไหน? ที่จะมี“ผลประจักษ์สิทธิ์”กันเป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์กับมนุษยชาติในโลกนี้ได้จริง ๆ “ประโยชน์สูง-ประหยัดสุด”ให้ได้

ไม่ว่าจาก“พุทธ”หรือ“พราหมณ์”หรือศาสนาใด ๆ ซึ่งความแตกต่างที่สำคัญยิ่งนั้นมันอยู่ที่“สภาวะ”อันมี“ปรากฏการณ์จริงเกิดให้‘รู้’ได้โดยประสาทสัมผัส”ที่มีปรากฏการณ์(phenomenon)ของ“รูปกับนาม” ยืนยัน“ความจริง”กันได้ยิ่งกว่า

“รูป”กับ“นาม(ธรรมะ ๒ ที่เป็นต้นทางการศึกษา)”นี้แหละที่เป็น“เครื่องอาศัย(อาหาร)”ที่จะศึกษา“วิญญาณ”กันได้ เพราะ“วิญญาณ”คือ“จิตนิยาม”ซึ่งเป็น“นามธรรม”เป็น“ธาตุรู้”เช่นเดียวกันกับ“ธาตุรู้”แท้ ๆของ“พระเจ้า”ที่สามารถรู้สูงสุด

“ธาตุรู้”ในตัวคนทุกคน เรียกว่า“วิญญาณ”เมื่อมี“ทวาร ๕ ภายนอก”สัมผัสกันกับ“จิตวิญญาณภายใน”ของตนทุกคน

ที่ต่างก็สามารถรับรู้"ภาวะที่เกิด"ได้ เป็น"ธรรมะ๒"ให้ศึกษา

สิ่งที่ไม่มี"ปรากฏการณ์"ใด ๆให้คนสัมผัสรู้ได้ สิ่งนั้นลึกลับ จนไม่สามารถจะเรียนรู้ได้ ก็ไม่ชื่อว่า"ความจริง"ในโลก

ศาสนาพุทธมี"สัมผัส"เป็นปัจจัยเสมอ สำคัญมากที่จะต้องมี"สัมผัส" จึงเป็นวิทยาศาสตร์ เป็น"ความจริง"ที่ยืนยันต่อกันต่อคนทั้งโลกมา"สัมผัส(ผัสสะ)พิสูจน์ปรากฏการณ์"นี้กันได้

ศาสตร์ชนิดนี้เรียกว่า "phenomenalogy" หรือเป็นภาษาไทย คือ "ปรากฏการณ์วิทยา"นั้นกระจ่างครบทุกนัย

"ปรากฏการณ์วิทยา"จึงเป็นศาสตร์ที่สัมบูรณ์ที่สุด

แม้ศาสนา"พราหมณ์"กับ"พุทธ"ก็ต่างผลัดกันรุ่งเรืองด้วย"ปรากฏการณ์"กันแต่ละยุคกาล

(๑๐๖) "พราหมณ์"กับ"พุทธ"จึงสลับกันรุ่งในแต่ละยุคสมัย

ดังนั้น "พราหมณ์"หรือ"พุทธ"ก็ตาม ในแต่ละยุคสมัยก็จะมีคนที่มีจริตยึดติดกันไปคนละทาง ตามธรรมชาติ มันคือ"วิญญาณแห่งการรักอิสระ"ของสัตวโลกทุกตัว ต่างตัวก็ต่างมี"อิสระของตน ๆ"อยู่ในก้นบึ้งของอนุสัย จึงยากที่จะเปลี่ยนแปลงจาก"เลือดอิสระ"แต่ละสัตว์ที่อยู่ในก้นบึ้งของตน ๆนี้ได้

เราก็ไม่ละลาบละล้วง"อิสรภาพ"ของกันและกันล่ะ

"พราหมณ์"จริตเน้นไปทาง"ศรัทธา" ส่วน"พุทธ"จริตเน้นมาทาง"ปัญญา" ก็จะมีจริตสองชนิดนี้หมุนเวียนกันเป็น

อยู่ในคนแต่ละยุคสมัย สลับกันเด่นดำเนินอยู่ในโลก แต่ละกัป

พอ“ศาสนาพราหมณ์”เสื่อมถอยให้ประโยชน์แก่มนุษย์ไม่ค่อยได้แล้ว “พุทธก็ขึ้นมาทำประโยชน์ให้แก่มนุษย์ในโลกทดแทนกันไป เป็นอยู่เช่นนี้นานับกัปกัลป์มาแล้ว

“พุทธ”นั้นเป็นแบบ“อเทฺวนิยม”คือ สายปัญญา ที่มีอิสระเสรีภาพอย่างสัมบูรณ์(absolute) ทั้งเป็นแบบ“อนัตตา” แท้จริงไม่มี“พระเจ้านิรันดร” แต่มี“นิพพาน” มี“สุญญตา” ไม่ลึกลับ(อรหัง) รู้แจ้ง(สัจฉิ)ชนิดที่“สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย” จึงมีความแตกต่างจาก“พราหมณ์”หลากหลายนัยะ หลากหลายมิติ ทั้งธรรมและทั้งวินัย ทั้งสมมุติสัจจะและทั้งปรมัตสัจจะ

มันจึงแยกทางกันไป มันเหมือนดำกับขาว เด่นคนละขั้ว

ผู้“ภูมิ”ยังไม่ถึง“โลกุตระ” ยังไม่มี“ภูมิ”เข้าสู่ความเป็น “โลกใหม่”หรือดาวดวงใหม่ ย่อมจะยังรู้ตามได้ยาก(ทุรนุโพธา) ยังเห็นตามได้ยาก(ทุทฺทสา) เพราะ“ลึกซึ้งจริง ๆ(คัมภีรา) สงบชนิดพิเศษ(สันตา) สุขุมประณีตแท้จริง(ปณีตา) เดาเอาไม่ได้(อตักกาวจรา) ละเอียดขั้นสูญญาณู(นิปุณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิตแท้(ปัณฑิต เวทนียา) จึงไม่ใช่เรื่องจะปลอม จะแกล้งทำเอาได้ง่าย ๆ

ศาสนาพุทธเป็น“โลกุตระ” มี“ปัญญา”เป็น“อุตตระ” จึงรู้แจ้งรู้จริงความจริง ก็อนุโลม-ปฏิโลมกับทุกฐานะในโลก เพราะเขาต่างมี“ภูมิ”เป็นของตน เท่าที่ตนมี บังคับกันไม่ดี ก็ต้องเห็นใจกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน อะลุ่มอล่วยกันไป

พุทธเคารพใน“อิสระเสรีภาพ”ของแต่ละคนเป็นที่สุด

(๑๐๗) "ความฉลาด"ของคนมีอยู่๒นัยแตกต่างกันสำคัญยิ่ง

"ความฉลาด"ของคนมี๒นัย ซึ่งเป็นคนละตระกูลเลยทีเดียว เพราะมันแตกต่างกันไปคนละขั้ว หันทิศเดินทางไปตรงกันข้ามกัน ๑๘๐ องศาเลย หรือเหมือนดำกับขาว

"ความฉลาด"จึงเป็นกุญแจสำคัญที่สุดที่จะไขความเป็น"ศาสนาพุทธ"กับ"ศาสนาอื่น ๆ"ทั้งหลายในโลก เพราะทั้งโลกล้วนเป็น"ศาสนา"เทฺวนิยม" แต่ศาสนาพุทธเป็น"อเทฺวนิยม"แท้ ๆอยู่ศาสนาเดียวในโลกที่มี"ความฉลาด"ที่ใช้ภาษาเรียกว่า"ปัญญา" ที่ทำให้ศาสนาพุทธเป็น"โลกุตระ"

"ปัญญา"จึงเป็น"ความรู้-ความฉลาด"ที่เกิดจาก"อัญญธาตุ"มีเฉพาะของ"พุทธ"เท่านั้น แต่ที่เอาคำว่า"ปัญญา"ไปเรียก"ความรู้-ความฉลาด"แบบอื่นที่ไม่ใช่"โลกุตรธรรม"จึงเป็นเรื่อง"ปลอม" "โกง"ไปทั้งนั้น เอาไปใช้ผิดกันเละเทะ

"ความฉลาด"แบบเทฺวนิยม" คือ "ความฉลาดแบบโลกียะ" เป็น"ความฉลาด"ที่วนเวียนสูง-ต่ำอย่างไร? หรือมาก-น้อยแค่ไหน? ก็"วนเวียน"อยู่ในความ"สูง ๆ-ต่ำ ๆ"นี้ และ"มาก ๆ-น้อย ๆ"อยู่อย่างนี้ ไม่มีเลิกจาก"สมบัติที่เป็นโลกียะ"คือ ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุขไปได้เลย ตลอดที่ความยึดติดอยู่กับ"โลกธรรมหรือโลกียะ" ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข

แม้จะมีบางลัทธิที่"เลิก"ได้ ก็เลยเถิดสุดโต่งไปเสียอีก เช่น ลัทธิเซน ของพระมหาวีระเป็นต้น ก็ไม่ยอมรับ"พระเจ้า

นิรันดร”เช่นเดียวกับพุทธ แต่ก็ยังเข้าใจความเป็น“เทวดา-มาร-พรหม”คนละอย่างกับพุทธ(สัตตาวาสข้อ ๑) เพราะลัทธิของพระมหาวีระหรือ“เชน”ยังไม่สามารถทำลายความเป็น“สัตว์”ได้ครบ“สัตตาวาส ๙” เพราะยังมี“กาย”ก็ดี มี“สัญญา”ก็ดี หลายนัยะ ยังต่างกันกับพุทธ ยังจัดการกับ“สัตตาวาส ๙” ให้สิ้นความเป็น“สัตว์”หมดเกลี้ยงไปจากจิตใจตนไม่ได้

แต่“พุทธศาสนา”เป็นศาสนาเดียวที่“ดับสิ้นความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ(สัตว์โอปปาติกะ)” สามารถ“ออกจากวงกรอบ”ของ“วัฏฏสงสาร”ที่เป็น“ลาภ-ยศ-สรรเสริญ-สุข”นี้ได้เด็ดขาดจริง ๆ โดยเฉพาะ“อัตตทัตถสุข”ที่ยังยึดเป็น“อัตตา” เป็น“สวรรค์”อยู่แท้ ๆก็“ไม่มี” แม้ที่สุดความเป็น“กิลมถะ(ความลำบากใจ)”ก็ไม่เหลือในจิตใจ จึงรู้จริงแจ้งว่า“ความฉลาด”แบบโลกีย์นั้นเป็น“ความฉลาด”แบบ“อวิชชา”กันไปแท้ ๆเลยทีเดียว

(๑๐๘) “ความรู้-ความฉลาด”นี้ชี้“ศาสนา ๒ แบบ”ได้ทีเดียว

แม้แต่บางศาสนาที่ไม่ขึ้นกับ“พระเจ้า”ที่เป็น God แล้ว เช่น ศาสนาพระมหาวีระ หรือศาสนา“เชน” ที่มี“อิสระ”หลุดพ้นจากการยึด“พระเจ้า”แล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถทำ“เทฺว”ให้เป็น“อเทฺว”ได้สำเร็จ เพราะยังไม่มี“มรรค องค์ ๘” ยังไม่มี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” ยังไม่มี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระซึ่งต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย” ยัง“หนีผัสสะ” หนีเข้าป่าเขาถ้ำ สุด

โต่งออกนอกสังคมคนไปเลย จึงยังไม่มีลำดับคุณวิเศษที่เป็น“สมณะ ๔”(โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์)ได้อย่างพุทธศาสนา ยังไม่รู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”บริบูรณ์พอ

ยิ่งมาถึงยุคสมัยปัจจุบันนี้ แนวโน้มของสังคมโลกยิ่งเจริญด้วย“ความรู้-ความฉลาด” นิยม“ความฉลาด”กัน แม้จะเป็น“ความฉลาดแบบเฉโก” ยังไม่สามารถข้ามตระกูลมามีความฉลาดถึงขั้น“ปัญญา”ได้ เขาก็เริ่มมีแนวโน้มลึกล้ำขึ้น ๆ แสวงหา“ความรู้-ความฉลาด”อันเป็น“ความฉลาด”เยี่ยมยิ่งซึ่งพร้อมไปด้วย“คุณธรรมของมนุษยชาติ”ที่สุดวิเศษกันจริง ๆแล้ว

“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)” ที่สุดยอดวิเศษนั้น พระพุทธเจ้าตรัสรู้จริง ด้วยพระองค์เองจริง

พูดไปแล้วก็ต้องให้ลองมาศึกษาศาสนาพุทธดูให้จริงให้ถึงที่สุด ซึ่งวิธี“ลัดที่สุด”ก็คือ ต้องเรียนตามที่ศาสนาพุทธสอนกันอยู่นี้แหละ ซึ่งสำคัญมากก็ต้องเป็น“พุทธที่สัมมาทิฏฐิ”นะ!!

ถ้าได้ฟัง“สัตบุรุษ”ก็จะสามารถ“รู้”ได้ลัด-ชัด-แม่น-เร็ว

“สัตบุรุษ”คือ ผู้ได้เรียนรู้สืบทอด“ความรู้-ความฉลาด” ที่เป็นแบบ“พุทธ”สัมมาทิฏฐิแท้มานานนับชาติ สั่งสม“ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกกันว่า“พระโพธิสัตว์”มาตามลำดับ

“พระโพธิสัตว์”คือ ผู้ที่มี“โพธิ(ความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้)” ในตนกันจริง ๆ “อันเป็นความรู้ขั้นโลกุตระ”

“โพธิ”คือ “ความรู้-ความฉลาด”ที่เรียกกันว่า“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า” ผู้ที่เริ่มมี“ความรู้-ความฉลาด”แบบนี้

จึงได้แก่"อาริยบุคคล"ตั้งแต่ขั้น"โสดาบัน"มาทีเดียว ซึ่งเป็น"ผู้มีความรู้-ความฉลาด"แบบพุทธแท้ ที่เป็น"โพธิ"มาแต่ต้น

"ความรู้-ความฉลาด"แบบพุทธหรือแบบที่มี"โพธิ" คือมี"ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า"ที่สามารถหมดความเป็น"เทฺว(๒)"รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"อเทฺว(ไม่ ๒)" หรือแจ่มแจ้งใน"อัตภาพที่ยังเป็นเทวดา"ได้จริงขึ้นชัดขึ้นแท้แน่ขึ้นแล้ว

นับเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"มนุษย์-เทวดา-เปรต"ที่"มีกายต่างกัน-มีสัญญาต่างกัน"(สัตตาวาสข้อ ๑)ได้แท้จริงขึ้นตามลำดับ

"ความรู้-ความฉลาด"เช่นนี้แลที่แตกต่างจาก"ความรู้-ความฉลาด"ที่เป็น"เทฺวนิยม"หรือยังเป็น"โลกียภูมิ"กันแท้จริง

(๑๐๙) "โพธิสัตวภูมิหรือพุทธภูมิ" แตกต่างจาก"อาริยภูมิ"

แต่ว่า "พระอาริยะ ๔"ที่หมายถึง โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ นี้ ก็เพียงท่านเป็นผู้บำเพ็ญประโยชน์ตนให้บรรลุ"อรหันต์"เป็นที่สุด เมื่อเป็น"อรหันต์"แล้วท่านจะมี"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"หมดสิ้น"ธรรมกาย"ไปจากโลกจากวัฏฏสงสาร จากเอกภพ ไปเลย ไม่เหลือ"ธาตุแห่งความเป็นอัตภาพ"ทิ้งไว้ในที่ไหน ๆใน"วัฏฏสงสารหรือเอกภพ"อีก

อรหันต์คือ ผู้สามารถสลายความเป็นธาตุ"จิตนิยาม"ของตนได้จริงแท้ ให้กลายเป็นธาตุ"อุตุนิยาม" ที่ไม่วนเวียนกลับมาเป็น"จิตนิยาม"อีกแล้วในเอกภพ สำเร็จได้จริง

แต่ถ้า"อรหันต์"ท่านใดยังไม่ยอม"ตายด้วยการแยก

ธาตุ”ของตนเองให้สลายไปดังกล่าวนี้ ทว่ายังจะสร้างบารมีต่อไปอีก บำเพ็ญตนเพื่อสู่“พุทธภูมิ” จึงเริ่มเรียกท่านผู้นี้ว่า“อนุโพธิสัตว์” เป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๕”

ความเป็น“โสดาบันถึงอรหันต์”ก็เป็นเพียง“โพธิสัตว์” ขั้น“อาริยภูมิ”เท่านั้น ยังไม่ใช่“โพธิสัตว์”ที่มีภูมิขั้น“พุทธภูมิ”

ที่เรียกว่า “อนุโพธิสัตว์”ก็เพราะว่า ท่านจบกิจตนแล้ว ท่านจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ท่านก็ทำได้แล้ว ท่านจะบำเพ็ญให้สูงกว่า“อาริยภูมิ”ที่มี ๔ ขั้น(โสดาฯ-สกิทาฯ-อนาคาฯ-อรหันต์)นั้นไปอีก โดยการบำเพ็ญบารมีต่อ“พุทธภูมิ”ไปอีก จะให้ถึงที่สุดเป็น“พระพุทธเจ้า”องค์ใดองค์หนึ่งโน่นแหละ

“อนุโพธิสัตว์”จึงคือ “พุทธภูมิน้อย ๆ(อนุ)หรือโพธิสัตว์ขั้น๕” เพราะสูงกว่า“อาริยะ ๔ ขั้น”นั้นแล้ว ก็เป็น“โพธิสัตว์”คือผู้ที่จะเรียนรู้“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าต่อไปอีก ไม่เอาแค่“ประโยชน์ตน”บริบูรณ์แล้วเท่านั้น จะเป็นคนที่มี“ประโยชน์ท่าน”แท้ ๆ กันจริง ๆต่อไปอีก ให้เป็นคนทำอะไรหรือมี“กรรม”ใดก็เป็นแต่“ประโยชน์ท่าน”ให้ได้มากยิ่งขึ้น ๆไปอีก ๆ ๆ ๆ

เพราะผู้“จบประโยชน์”ตน คือ เป็น“อรหันต์”ได้แล้วจริง ก็เห็นว่า คนเรานั้นถ้าเป็น“ผู้มีแต่ประโยชน์ท่าน”อย่างเช่น “อนุโพธิสัตว์”เป็นต้นไปอีก ซึ่งถึงที่สุดเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น มันวิเศษน่าจะเป็นให้ได้ ประเสริฐแท้จริง ๆนะ

จึงตั้งปณิธานบำเพ็ญตนต่อไป ไม่จบสิ้นตนเองแค่ขั้น“อาริยภูมิ”เป็น“อรหันต์”เท่านั้น ตั้งจิตสร้างบารมี“โพธิ

สัตวภูมิหรือพุทธภูมิ”ต่อไปอีก

“อาริยภูมิ”กับ“โพธิสัตวภูมิหรือพุทธภูมิ”จึงต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ด้วยประการฉะนี้

(๑๑๐) “โพธิสัตวภูมิหรือพุทธภูมิ”คือ“นักประชาธิปไตย”แท้

“พระโพธิสัตว์”คือ ผู้ทำประโยชน์เพื่อผู้อื่นแท้จริง ชนิดที่ไม่ทำเพื่อ“ตัวตนหรือตัวเอง”ได้ถึงขั้น“จิตใจไม่มีกิเลสที่เพื่อตัวตน”ได้แท้จริง จึงชื่อว่าเป็น“นักการเมืองที่มีความเป็นประชาธิปไตย”จริงใจแท้ ถูกต้องที่สุด

หัวใจของโพธิสัตว์และหัวใจของนักประชาธิปไตย จึงเป็นอันเดียวกัน นั่นคือ มี“๓ เส้า”ของ ๑.อิสระ ๒.ไร้ตัวตน ๓.มีใจจริงที่จริงใจ ซึ่งจะต้องศึกษาและฝึกฝนอบรมตนเองต่อเนื่องด้วยทฤษฎีที่สัมมาทิฏฐิเป็นบทเรียนมีผลแห่งการเรียนเจริญก้าวหน้าติดต่อกันมาเป็นระบบแท้ ๆจริง ๆ

โดยเฉพาะ“โพธิสัตว์”นั้นคือ นักประชาธิปไตยตัวแท้ เพราะเป็นผู้ที่ลดกิเลสจริง ชำระความเห็นแก่ตัว แล้วเห็นแก่ผู้อื่น ทำงานเพื่อผู้อื่น “รับใช้”ผู้อื่นจริง ๆ แต่ไม่ใช่“รับจ้าง”นะ!

“มีจิตวิญญาณ”ที่เป็นคุณธรรมหรือคุณสมบัติใน“๓ เส้า”ของ ๑.อิสระ ๒.ไร้ตัวตน ๓.มีใจจริงที่จริงใจ ๓ ข้อนี้เองของพระโพธิสัตว์ที่ผู้จะเป็น“นักประชาธิปไตย”จะต้องศึกษาปฏิบัติธรรมเพื่อ“ขัดเกลาจิตใจตน”ให้“ลดอัตตาหรือ

พอเพียง

ลดตัวตน”ให้เป็นคนที่“ไม่เห็นแก่ตัวอย่างมีที่ใจจริง-มีอิสระได้จริง-และมีใจจริงที่จริงใจ”กันจริง ๆ

แม้ยุคนี้สมัยนี้ก็มี“พระโพธิสัตว์”ร่วมอยู่ในโลกกับเราจริง ๆนะ ซึ่งอาตมาก็ยืนยันมาตลอดว่า “ในหลวงร. ๙”ของไทย เป็นต้น และมีผู้อื่นอีกก็ไตร่ตรองตรวจตราดูเอาเองเถิด อย่าเพิ่งให้อาตมาชี้ตัวท่านออกมายืนยันเลย เดี๋ยวอาตมาชี้ตัวท่านขึ้น ท่านปฏิเสธอาตมาก็‘กิ๊ว ๆหน้าไม่อาย’เท่านั้นเอง อาตมาก็ไม่ได้เก่งกาจถึงขนาดจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ปานนั้น เอาที่ชัด ๆเท่าที่พอจะยกตัวอย่างกันได้ตอนนี้เถอะ แม้อาตมาก็ยืนยันตนเองอยู่ด้วยใจบริสุทธิ์ ไม่ได้อยากอวดตัวตนอะไรเลย ถ้าอาตมา“โกหก” หรือ พูดไม่จริงตามความเป็นจริงนี้ ถ้าอาตมามีกิเลสแม้แค่อยากอวดตัวเองอวดตนแอบแฝงอยู่ในจิตใจ อาตมาก็ย่อมมี“กิเลส’นั้น ๆอยู่จริง อาตมาก็ซวยเองแหละเพราะสร้างกิเลสนั้นใส่ใจตนเอง ก็สมน้ำหน้าอาตมาเองปะไร อยากอวดดี อยากโชว์ออฟนัก

สมัยนี้คือ ยุคที่“พุทธธรรมขั้นโลกุตระ”กำลังจะเบ่งบาน เพราะมี“พระโพธิสัตว์”แสดงตนปรากฏขึ้นในโลกจริง ๆ

ผู้ที่พบสัตบุรุษหรือพระโพธิสัตว์นั้น ๆจริงและเชื่อว่าเป็นสัตบุรุษหรือพระโพธิสัตว์จริง ก็คือ ผู้ทันยุคทันสมัยแท้จริง ไตร่ตรองตรวจตรากันดูเถอะ ตรวจสอบกันให้ดี ๆเถิด

หลักฐานก็มี ตำราคัมภีร์ก็มี พฤติบทของคนแท้ ๆก็มี ทฤษฎีหรือทิฏฐิก็มีให้ทดสอบปฏิบัติลองดูได้ เชิญพิสูจน์

แต่ผู้ยัง“หมุนสมองไม่ทันสมัย” ยังยึดมั่นถือมั่นอยู่กับที่ตนหลงยึดอยู่ก็ดี ยังอืดอาดเชื่องช้าอยู่ก็ดี จึงยัง“ตกยุค”อยู่ อาตมาก็จำเป็นต้องพยายามช่วยอธิบายสาธยายอยู่นี่แหละ มันยากจริง ๆ อจินไตยที่เกี่ยวกับ“กรรมกับกาล ที่ปฏิสัมพัทธ์กันไป(Karm(กรรม) and Time of Continuum)”เป็นโลกุตระนี้

ศาสนาพุทธเกิด และสืบทอดกันมา มีท่านผู้รู้พากันทำ ผลัดกันบริหารให้เจริญได้เป็นช่วง ๆ มันจะ“หมุนรอบเชิงซ้อน”(ปฏินิสรณะ)เป็นความเจริญขึ้น-เสื่อมลงสลับซับซ้อนกันไปตามเหตุปัจจัย ขึ้น ๆลง ๆ กระทั่งเสื่อมมาถึงวันนี้ อาตมาก็ต้องมาทำหน้าที่กอบกู้ความเสื่อม มาพิสูจน์“ความจริง” ตามวิบากของอาตมา “กรรมวิบาก”นี่ก็เป็น“อจินไตย”ที่อาตมาขอสารภาพว่า อาตมายังยากที่จะสาธยายให้กระจ่างได้ชัด ๆ แต่มันต้องเป็นเช่นนี้ไม่เป็นเช่นนี้มันก็ไม่ใช่“ความจริง”อีกแหละ

“ความจริง”ที่เกิดจาก“ความรู้”ที่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย” จึงจะเป็น“ปัญญา”ที่สามารถรู้ครบ-รู้ลึกและกว้างรอบถ้วนในความเป็นอัตตา-เป็นโลก เป็นชีวะ(ชีพ)-เป็นสรีระ เป็นที่สุด(อันตะ)-ไม่มีที่สุด(นิรันดร) เป็นสังคม-เป็นความไม่มีตัวตน เป็นเอกภพ-เป็นความสิ้นภพจบชาติ ที่แสนจะรู้ได้ยากแท้

ซึ่งเทียบกันด้วย“๒ นัย”ได้ตลอดทุกขนาด ทุกสภาวะ

นี่คือ การศึกษาด้วย“ธรรมะ ๒”ของพุทธ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้มาเป็นลำดับที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง

เช่น ความเป็น“โลกียะกับโลุตระ”ก็ดี “เทฺวนิยมกับ

อเทฺวนิยม”ก็ดี “โลกกับอัตตา”ก็ดี “ปัญญากับเฉโก”ก็ดี “สรีระกับชีวะ”ก็ดี “กายกับจิต”ก็ดี “บุญกับกุศล”ก็ดี นับไม่ถ้วน ฯลฯ

แม้แต่ “๐”กับ“นิรันดร” หรือ“กรรม”กับ“กาล” เป็นต้น ล้วน“ธรรมะ๒ (เทฺว)”ที่สามารถจับคู่ศึกษาได้เป็นลำดับ ๆจริง ๆ

(๑๑๑) “ความเสื่อม”ที่ทำลายศาสนาเพราะ“กรรม”คนทำ

คนที่ทำ“ผิดศีลผิดวินัย”ย่อมเป็น“กรรม”ที่มี“วิบากบาป”แน่นอน “กรรม”เป็นอันทำ ใครทำต้องมี“วิบาก”เป็นของของตน(กัมมัสสกตา) ไม่ว่าคนในศาสนาไหน นี้เป็นสัจธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ทรงค้นพบ“ความจริง”นี้โดยพระองค์เอง

แม้ใครที่ไม่เชื่อ“กรรม”ไม่เชื่อ“วิบาก”ก็ตาม ถ้า“กรรม”ที่ทำนั้น ๆมันเป็น“อกุศล”คือ มันชั่ว มันเลว มันผิดสัจธรรม” แท้ ๆ คนผู้นั้นก็มี“ผลบาป”เป็นของผู้นั้นอยู่ดี ผู้ไม่เชื่อก็เป็นธรรมดาที่เขาไม่เชื่อ“กรรม” ไม่เชื่อ“วิบาก” ไม่เชื่อ“กรรมเป็นของของตน” และไม่เชื่อ“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”

คนหลีกเลี่ยง“กรรม”ไม่ได้เลย “กรรม”เป็นอันทำทั้งนั้น “ทำดีเป็นกุศล” หรือ“ทำชั่วเป็นบาป” หรือ“ทำโลภ-ทำโกรธ-ทำหลง”เป็นอันทำทั้งนั้น ๆ ไม่ละเว้นใครเลย แม้แต่คนเดียว ทั้งสัตว์เดรัจฉานด้วยก็มี“กรรมเป็นของตน(กัมมัสสกตา)”ทั้งสิ้น สั่งสมมาตลอด“กรรมกับกาล” อย่าว่าแต่“คน”เลย

"กรรม"คือ"ความเป็นความมีสูงสุดในสัตว์ทุกตัว เว้นแต่"ธาตุรู้"จะมี"เจตนา"หรือไม่ก็อีกประเด็นหนึ่ง ที่จะชี้บ่งความเป็น"วิบากกรรม"กันอีกที่ละเอียดซับซ้อนเป็นอจินไตยยิ่ง มากกว่ามาก คนที่ยัง"ไม่เดียงสา(ไม่รู้อะไรควรอะไรไม่ควร)"ก็ยังไม่สามารถพูดกันรู้เรื่อง เพราะมี"ภูมิหรือวัย"ยังไม่ถึงวาระ

คนที่ไม่ใช่ชาวพุทธ แม้ไม่ได้ถือ"ศีล"ถือ"วินัย"ของพุทธ ไม่ได้ถือปฏิบัติ"ศีล"ตาม"วินัย"ก็ตาม แต่สัจจะที่มันเป็น"กุศลหรืออกุศลกรรม" ผู้ใด"ทำชั่วอกุศล"ก็เป็น"บาป" ทำดีก็เป็น"กุศล"ของผู้นั้นสะสมแท้ ๆตาม"สัจจะ"ของ"การกระทำ" ผู้ใดก็ปฏิเสธ"กรรม"ไม่ได้เลย "จิตนิยาม"นั้น"กรรมเป็นอันทำ" เป็น"กรรมที่มีวิบาก"ของสัตว์(สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) ทั้งสัตว์ทั้งคน(จิตนิยาม)ย่อมเป็นไปตามกรรมที่ตนทำเองทั้งสิ้น

พุทธมีหลักเกณฑ์ ชื่อว่า "ศีล" ทำดี(กุศลกรรม)-ทำชั่ว(อกุศลกรรม) ก็มีวิบากตาม"กรรม"ที่ตนทำ และมีพิเศษอีกคือ"บุญ" เป็นวิธีสร้างพลังงานทางใจสำคัญยิ่งใหญ่ อันเป็นพลังงานที่จัดการ"ทำลายกิเลสโดยเฉพาะ"ที่พิสูจน์ได้โดยคน

คน"ทำจริง ๆ"ปุ๊บ! ก็ย่อมเกิด"การกระทำ"ปั๊บ! เป็น"กรรม"ที่ทำแล้ว เสร็จลงไปแล้ว จะบอกว่า"ไม่มีการกระทำ" โกหก"สัจจะ"ไม่ได้ มันเป็น"ของผู้ทำ"ผู้นั้นจริง มัน"ไม่เป็นอันทำ"..ไม่ได้ และ"ไม่เป็นของตน(ผู้ทำ)" ก็ไม่ใช่ มันใช่แน่ ๆแท้ ๆ ของ"ผู้ทำ"นั้นแหละ เมื่อ"ตนทำ" ก็ต้อง"เป็นของตนเอง"

ดังนั้น ถ้าใครยัง"อวิชชา"คือ ยังไม่มีธาตุรู้ที่"รู้ยิ่ง"ใน

"กรรม"หรือ"กัมมนิยาม"ก็ยังทำ"ความเสื่อมได้อยู่"ทั้งสิ้น

ยิ่งผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งทั้ง"กรรม"ทั้ง"บุญ"สัมมาทิฏฐิก็แน่นอนว่า ผู้นี้ยังต้องวนเวียนอยู่ใน"นรก-สวรรค์" และยังเวียนวนตกต่ำลงไปเป็นสัตว์แม้เดรัจฉานได้อีกนิรันดร

(๑๑๒) "จิตนิยาม"มี"เหตุ-นิทาน(story)-สมุทัย-ปัจจัย"

ใน"จิตนิยาม" ธาตุวิญญาณมันมี"สัญญา"ทำงาน"จำ" และ"กำหนดรู้ให้แก่ตนเองแล้วว่าเป็นตน" ตั้งแต่เป็น"พีชนิยาม" มันก็มี"สัญญา"ธาตุแห่งความจำ"เป็นตน(ISH=ภาวะ ๓ เส้าของ"ประธาน+พลังงานบวก+พลังงานลบกันแล้ว ที่เป็นnucleus แห่งชีวะ อันมีจิตเป็นประธาน)" นี้คือวิทยาศาสตร์ของพุทธในทฤษฎีของ"ธรรมนิยาม ๕" ผู้มีความรู้"ธรรมนิยาม ๕"ได้แล้วจริง จะชัดเจนยิ่ง

และศาสนาพุทธมี"หลักเกณฑ์"สัมบูรณ์ ที่ทั้ง"รู้"ทั้ง"ทำได้จริง"เป็นไปได้ และทั้งเป็น"กรรม"เป็น"วิบาก"

เพราะ"กรรม"เป็น"วิบากของตน"นี้แหละ ที่เป็น"เรื่องรัก-ผูกพัน-พยาบาท-แก้แค้นหมุนเวียนอยู่ในวัฏฏสงสารจนเกิดนิทานหรือนิยาย(story)" ซึ่งเกี่ยวข้องกันของ"จิตนิยาม" วนเวียนเกี่ยวข้องกันอยู่ในวัฏฏสงสารไปอีกนานเท่านานตาม"แรงดูด-แรงผลัก(บวก-ลบ)"ของ"พลังงานจิตวิญญาณสัตวโลก"ที่อวิชชาจริง ๆ ใน"วัฏฏสงสาร"จึงเกิด"เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย"ตามจองล้างจองผลาญกันและกัน หรือตาม

รักตามผูกพันเสพสุข-เป็นทุกข์ แก้แค้นกันไป ๆมา ๆ ชาติแล้วชาติเล่า กว่าจะพรากหลุดจากกันได้ ซึ่งเป็น“นิทาน” หรือ“นิยาย”ของสัตวโลกอยู่ในโลกสันนิวาสนี้เป็นเรื่อง(story) นับไม่ถ้วน ..มันมีอยู่ในโลกอันปฏิเสธไม่ได้ จริงมั้ยล่ะ?

แม้แต่“ตัวคุณเอง”ที่มีที่เป็นอยู่ในชีวิตที่ยังไม่ตายนี้เองขณะนี้ ปฏิเสธได้มั้ย ว่า..ไม่มี“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย” ที่ชีวิตคุณยังดำเนินอยู่นี้ และดำเนินไปตาม“คติ”ของตน ๆ

(๑๑๓) “อาริยสัจ”เรียนรู้“กรรมเป็นของของตน”และ“กาล”

“อาริยสัจ”ความจริงอันประเสริฐยิ่งใหญ่ของพุทธจึง “ศึกษา”ในจุดสำคัญคือ “ทุกอย่างมาแต่เหตุ ดับเหตุเสียได้ ทุกอย่างก็ดับ” นี่คือ ที่มาของทฤษฎี“อาริยสัจ ๔”

“กรรม”ที่มี“เหตุ”แล้วมี“ผล”จึงสำคัญที่สุดของ“คน” ทุกคน คนที่“ทำเอง”แล้วย่อมเป็นไปตาม“กรรม”ของตนเองนั้น อย่างซื่อสัตย์ที่สุด ชั่วหรือดี-มากหรือน้อยเท่าใดก็ตาม“กรรม” จริงนั้น ๆ ไม่มีคดโกงหรือผิดไปจาก“สัจจะ”เป็นเด็ดขาด

ไม่มีใครหรืออำนาจอื่นใดมาเป็นใหญ่บงการตนหรอก

มันเป็น“การกระทำ”ที่ได้“ทำแล้ว”ของผู้นั้นเอง เรียกว่า“วิบาก”ของผู้นั้นเอง แบ่งให้ใครอื่นไม่ได้ ไม่ยอมรับว่าเป็นของตน ก็ไม่ได้ มันเป็น“ความจริง(สัจจะ)”แน่ ๆแท้ ๆ ที่ต้องให้“ผล”ตอบสนองตาม“สัจจะดีหรือชั่ว”ของตน ๆจนกระทั่ง

คนผู้นั้น“หยุดทำบาปทั้งปวง(สัพพปาปัสสะ อกรณัง) ”ด้วย การสร้าง“พลังงาน‘บุญ’ขึ้นมากำจัดพลังงาน‘บาป’ในจิตตน” ได้จริงอย่างสะอาดหมดจด กระทั่งมีพลังงานความควบแน่นตกผลึกของจิต(static)แข็งแรงตั้งมั่นชนิดที่ “เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยน-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ” “บาปหรืออกุศล”จึงจะเกิดไม่ได้ในใจตนอีกเลยตลอดไป

จนกว่าผู้ที่มี“พลังอำนาจปัญญา”สูงสุดถึงขั้น“ไม่ทำบาปทั้งปวง”ได้เด็ดขาดจริงยั่งยืนนิรันดร จึงจะมี“กรรม”ที่ตนยัง“ไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ที่เป็นแต่“กุศล”

ซึ่งส่วน “กุศล”นี้ยังเกิดอีกได้ แม้ผู้ที่ไม่ทำ“อกุศลหรือบาปแล้ว”เด็ดขาดก็ตาม ก็จะสะสมให้ตนอาศัยได้ไปเรื่อย ๆ

“กุศล”จึงเป็น“พลังงานในจิต”ที่ผู้ทำ(กรรม)ยังไม่สามารถให้เป็น“บุญ” คือ ยังเป็น“ธรรมะ ๒”ที่คู่กับ“อกุศล”อยู่ตลอดกาล จนกว่าจะ“มีพลังงานที่เป็น‘บุญ’ขึ้นมากำจัด“อกุศลจิต”หรือ“บาป”หมดสิ้นไปจาก“กรรมปัจจุบัน”ได้สำเร็จลงจริง

คำว่า“กุศล”กับคำว่า“บุญ”จึงต้องศึกษาให้สัมมาทิฏฐิ

ซึ่ง“กุศล”แตกต่างจาก“บุญ”อย่างมีนัยสำคัญยิ่งตรงที่“บุญ”ไม่สะสม“บุญ”นั้นฆ่ากิเลสหน้าที่เดียวเท่านั้น ทำจบแล้วหายไป ซึ่งศาสนาอื่นใดทำ“บุญ”ไม่เป็นอย่างศาสนาพุทธหรอก

แค่“บุญ”กับ“กุศล”ที่รู้ผิดไปนี้ก็ทำให้ศาสนาเสื่อมยิ่ง

ผู้“ทำผิด”จริงตามสัจจะ บาปก็เป็น“ของผู้นั้น”แน่นอน

(๑๑๔) ผู้คิดผิด สอนผิด ทำผิด“กรรมผิดก็ได้นรก”ทุกคน

ดังนั้น ผู้ที่สอนพุทธศาสนามาผิด กระทำผิดศีลผิดวินัย ก็ต้องมี“อกุศลวิบาก”หรือ“วิบากบาป”คือนรกแน่ยิ่งกว่าแน่

ศาสนาที่ได้ชื่อว่า“เสื่อม”ก็เพราะคนทำผิดศีลผิดวินัยนี้ แลจริงที่สุด ท่านได้พากันทำมามากมานาน จึงเสื่อมมานานแล้ว อาตมาจึงต้องมากอบกู้จริง ๆ ตามปณิธานของอาตมา

ยกตัวอย่าง “การสวดมนต์”ที่ท่านยังไม่ค่อยเชื่อตามที่อาตมาพูดนี้หรอก ว่าศาสนา“เสื่อม”กันจริง ๆ ผู้สวดก็ได้นรก

ตามส่วนที่ผิด หลงผิดว่า ได้ศิริมงคล ได้ความเจริญ

แท้ ๆได้“บาป”แน่นอน นี่ไม่ได้หาเรื่อง ใส่ความนะ!

ก็ขออภัยที่จะขอสาธยายซ้ำซาก ย้ำทวนอีกครั้ง

เช่น อาบัติปาจิตตีย์ ข้อที่ ๔ ใน“มุสาวาทวรรค”ที่อาตมายืนยันมานานแล้ว จนปานนี้ว่า ศาสนาพุทธทุกวันนี้พากันทำผิดวินัยข้อนี้ แต่ท่านก็พยายามพูดให้เพี้ยนเลี่ยงเบี่ยงไปจากเนื้อหาแท้กัน เบี้ยวบาลีกันไปต่าง ๆหน้าตาเฉย

ประเด็นนี้แตกต่างกันกับที่“สวด”มีทำนองหรือยาว

ซึ่งเนื้อหาแท้ก็คือ พระพุทธเจ้าท่านทรงมีวินัยข้อนี้กันไม่ให้นำเอาธรรมบทที่เป็นบัญญัติคำสอนของพระองค์มาสวดพร้อมกันตั้งแต่๒ คนขึ้นไป ยิ่งมากกว่า๒ ก็ยิ่งพากันบาปมากขึ้น อย่าสวดต่อหน้าฆราวาสญาติโยมที่เป็นสาธารณะ

ผู้สวดจึงตกนรก และศาสนาก็เสื่อมดังที่เป็นและ

เห็นอยู่ สำหรับผู้มี“ปัญญา”เห็นรู้ แต่ผู้อวิชชาก็ไม่รู้หรอกว่า ศาสนาเสื่อม และมันเสื่อมเพราะ“การสวด”ที่ผิด ๆนี่เอง

ไม่เสื่อมยังไงเล่า ก็มันผิด อยู่โต้ง ๆ ที่ผิดก็คือ “ใช้ธรรมบท”นี่ไง เป็นเครื่องหาเลี้ยงชีพไปแล้ว พากันเอา“ธรรมบท”ออกไป“สวด”เป็นหมู่ เป็นนักร้องหมู่(choir) รับงานทำหน้าที่“สวด”ต่อหน้าญาติโยม แล้วก็ได้รับค่า“สวด”มา มันก็เหมือนมีผู้จ้าง“สวด”แลกลาภยศสรรเสริญสุขกันอยู่

ผู้ฟังเขารู้เรื่องอะไรกับ“ธรรมบท”ที่“สวด” ก็ไม่เลย มันก็เท่ากับเขาได้ฟังพระ“สวด”กล่อมมีทำนองเป็นเพลงแค่นั้น

เป็น“โทษ” ๕ประการ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ก็เห็นอยู่โต้ง ๆ(พระไตรปิฎก เล่ม ๗ ข้อ ๒๐) โทษ ๕ ประการนั้นก็คือ

๑.ตนยินดีในเสียงนั้น ๒.คนอื่นก็ยินดีในเสียงนั้น ๓.ชาวบ้านติเตียน ๔.สมาธิของผู้พอใจการทำเสียงนั้นย่อมเสียไป ๕.ภิกษุชั้นหลังจะถือเป็นเยี่ยงอย่าง

นี่คือ“โทษ”ที่พระพุทธเจ้าตรัส“ห้าม”ไว้เป็นวินัย ไม่ให้ทำ ผิด เป็นบาป ไม่ใช่“อนุญาต”ให้ทำ (พตปฎ. เล่ม ๗ ข้อ ๒๐)

ก็ละเมิด“ข้อห้าม”กันอยู่โครม ๆ เป็นเรื่องปกติไปแล้ว

ส่วน“ข้ออนุญาต”คือ ให้สวดเป็น“คำพูด-คำกล่าว” ตรงตาม“สรภัญญะ” คือตรงตาม“คำพูดที่กำหนดด้วยสระ” ซึ่งสระก็มี“เสียงสั้น”และสระ“เสียงยาว”กำกับอยู่ทุกคำ แต่ก็ละเมิดกันอยู่โครม ๆ ไม่เดียงสา ผิด-ถูกก็ได้พูดกันมาแล้ว

ผู้คิดผิด สอนผิด ทำผิด ก็เป็นกรรมผิดก็ได้นรกกันอยู่

(๑๑๕) "ธรรมบท"เป็นเครื่องมือ"สวดหากิน"อย่างนั้นหรือ?

"สมณะผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉาน เห็นปานนี้" ในมหาศีล ก็ตรงกับพระผู้เจริญบางจำพวกฯ ทุกวันนี้ชัดเจน

"ธรรมบท"เป็นเครื่องมือ"สวดหากิน"อย่างนั้นหรือ?

"ธรรมบท"มีค่าเท่ากับ"เครื่องมือหากิน" หรือเท่ากับ "สินค้า"ที่นำไป"สวด"เพื่อหาเงินเลี้ยงชีพเท่านั้นหรือ?

"ธรรมบท"ไม่ใช่"คำสอน"ที่มีคุณค่าวิเศษสูงส่งที่ควรเทิดไว้เหนือเกล้าเหนือเศียรหรือ?

มีอะไรอื่น หรือทำกรรมอื่น ๆใช้เป็นเครื่องหาเลี้ยงชีพไม่ได้แล้วหรือ? ไม่มีอะไรจะใช้ทำมาหากินได้แล้วหรือจึงเอา"ธรรมบท"ออกมาใช้หากิน "ขาย"กิน หรือใช้เป็นเครื่องมือ"สวด"หากิน มันสิ้นไร้ไม้ตอกกันปานนั้นแล้วหรือ?

ถ้าจะนำ"ธรรมบท"ออกมา"กล่าว"ให้ญาติโยมเขาฟัง พระพุทธเจ้าท่านก็กำหนด"อนุญาต"ไว้แน่นอนแล้วว่า ให้ "กล่าว"เป็น"สรภัญญะ" คือ กล่าวให้เป็น"ภาษาพูด"ธรรมดานี่เอง ซึ่งภาษาคำพูดก็มี"สั้น"มี"ยาว"ตาม"สระ"กำกับไว้อยู่แล้ว ไม่ใช่ให้"สวด"ด้วยเสียงอันยาว หรือใส่ทำนอง

แต่ก็เอามา"สวด"ทั้งด้วยเสียงอันยาว ทั้งใส่ทำนอง แถมรับค่าจ้างที่"สวด"ซ้ำเสียอีก ...เฮ้อ!!!!

ที่จริงในพระบาลีก็ไม่มีคำว่า "สวด"เลย แต่ก็แปลยัด

เอาคำว่า“สวด”ใส่เข้ามาเพื่อให้คนหลงผิดไปตามจนได้

“ธรรมบท”ของพระพุทธเจ้าหนอ! ตกต่ำอะไรปานนี้

ละเว้น“ธรรมบท”เป็นสินค้า หรือยก“ธรรมบท”ไว้เป็นของสูงเหนือเกล้าเหนือเศียรไม่ได้เชียวหรือ?

คนผู้ที่เขานับถือ“พระไตรปิฎก”ที่เป็นกระดาษพิมพ์เท่านั้น ใส่ตู้บูชาเคารพ แม้เขาจะไม่รู้เรื่อง นั่นคือ เขาเห็นค่าของพระไตรปิฎก แม้จะดูเหมือน“งมงาย”แต่ในนัยะที่ลึกล้ำของจิต คุณรู้มั้ยว่า เขาเคารพอะไร? เขาเคารพเทิดทูน“ธรรมบท” เขารู้ว่าพระไตรปิฎกคือหนังสือบันทึก“พระธรรมบท” เขาเคารพคารวะ“ในสิ่งอันมีคุณค่าในสิ่งนั้น”ต่างหาก เขาเข้าถึง“สิ่งนั้นว่าเป็นของสูง”จริง ๆ เขาจึงเทิดทูนเคารพ แม้ดูเหมือนเขางมงายก็เถอะ เขายังมี“พื้นปัญญา”ลึกกว่าผู้ถือตัวว่าเป็นปราชญ์

ลึก ๆในจิตของเขา เขาเทิดทูนคุณค่าอะไรกันแท้?

คุณหยั่งรู้จิตลึก ๆของเขามั้ยล่ะ? มันเป็นนามธรรมนะ!

อาตมานับถือ“ธรรมบท”ยิ่งกว่าพระพุทธรูป ยิ่งกว่าสมมุติสงฆ์ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิ เพราะ“พระธรรมบท”แท้ เป็น“พรหมกาย”แท้ ที่สามารถนำมาอ่านทำความเข้าใจแล้วปฏิบัติตามบรรลุได้ ยิ่งกว่าพระพุทธรูป ยิ่งกว่าสมมุติสงฆ์ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิ เพราะพระพุทธรูปก็ดี สมมุติสงฆ์ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิก็ดี ยังไม่มีอะไรที่เป็น“ส่วนบันทึกความรู้และความจริง”ไว้ เท่ากับ“พระธรรมบท”ให้เรานำมาปฏิบัติตามจนบรรลุได้

ผู้ลบหลู่“พระธรรมบท” อาตมาจึงถือว่าผิด กว่าผู้

ลบหลู่พระพุทธรูป ลบหลู่พระสงฆ์ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิ

ดังนั้น ผู้พูดผิดสวดผิดไปจากพระธรรม จากพระวินัย มันก็"ทำผิด"แล้วไง! กรรมก็เป็นอันทำแล้ว ก็บาปแล้ว

ผู้แปลผิด กล่าวผิด สวดผิด ทำกรรมผิด ก็ต้องมี"วิบากบาป"นั้น พระพุทธเจ้าจึงทรงป้องกันไม่ให้เกิดบาป ด้วยการบัญญัติวินัยนี้

อย่านำ"ธรรมบท"ไปเป็นสินค้าหรือเครื่องมือหากินกันอยู่เลย เลิกกล่าวผิด กล่าวให้ถูก สาธยายให้ถูกกันเถิด

(๑๑๖) ผู้สัพพัญญู ทรงรู้เหตุที่จะพาเสื่อม จึงป้องกันไว้

ศาสนาอื่นเขาทำกันอยู่ทั่วไป แต่พระพุทธเจ้าท่านลึกล้ำกว่าเขาเหล่านั้นมากนัก ท่านจึงบัญญัติวินัยข้อนี้กันไว้

ท่านเป็น"ผู้สัพพัญญู"นะ ท่านห้ามไว้ เชื่อท่านบ้างสิ!

เพื่อไม่ให้นำมาใช้"ท่องสวด"แบบเขา เพราะอย่างเขาสวดกันนั้นมันเป็น"โทษ" มันไม่เป็น"คุณ"จริง ๆ

ถ้าจะสวดเพื่อซักซ้อมจดจำไว้ รักษาคำสอนไว้ที่เรียกว่า"สังคีติ"ก็ดี หรือจะสวดเพื่อตรวจสอบไว้ให้ถูกต้องอยู่เสมอไม่ผิดเพี้ยนไปที่เรียกว่า"สังคายนา"ก็ต้องทำ ต้องตรงตามสัจจะนั้นนะ ตรวจธรรมวินัยกันดี ๆ ส่วน"ประณามคาถา"จะสวดต่อหน้าธารกำนัลฆราวาสอย่างนั้นก็สวดไปเถอะ

แต่ถ้าไปสวดผิด ๆตามที่ธรรมวินัยว่าไว้ ก็ทำความ

เสื่อมให้แก่ศาสนาแน่ ผู้สวดก็ได้นรกแท้ ซึ่งก็เป็นสัจจะจริง ๆ

เพราะจะกลายเป็นใช้"ธรรมบทมาเป็นเครื่องมือ"สวดหากินเลี้ยงชีพ โดยทางผิด เป็นต้น นี่แหละเป็นเหตุหลักใหญ่ ใครทำก็เป็น"กรรมผิด"ที่ก่อวิบากใส่ตน ตนได้นรกแน่นอน

และตนก็จะ"หลงขลัง"ในบทมนต์นั้น ๆ ละเมอเพ้อพกเป็น"วิมานอุปาทาน"เป็น"กาย ๓"(นิรมาณกาย-สัมโภคกาย-อทิสสมานกาย)ไปกันใหญ่มีภพมีชาติสารพัดกันอย่างที่เป็น ๆและเห็น ๆอยู่แม้ในสังคมปัจจุบัน ..แล้วบวชมาสร้างนรกทำไม!

ยิ่งใส่ทำนองร้องสวด ฆราวาสเขาก็จะได้ฟังเพลง และหลงติดเพลงกันงอมแงมจริง ๆ พระพุทธเจ้าตรัสชัดประเด็นนี้ว่า มีโทษ ๕ ประการ คือ ๑.ตนเองก็หลงเสียงของตนด้วย ๒.ผู้อื่นก็หลงเสียงนั้นด้วย ๓.ชาวบ้านติเตียน ว่าพระร้องเพลงเหมือนชาวบ้าน ๔.สมาธิของผู้พอใจการทำเสียงย่อมเสียไป(เพราะเพ่งจิตใจออกไปอยู่กับความเพลิดเพลินของเพลงของเสียงนั้น ก็ไปคบหรือไปคลุกคลีกับผีที่ชื่อว่าขิฑฑาปโทสิกะ) ๕.ภิกษุชั้นหลังจะถือเป็นเยี่ยงอย่าง(ซึ่งทุกวันนี้ก็หลงกันอยู่เต็มศาสนาพุทธ ..เห็นมั้ย?)

ซึ่ง"การสวด"ก็มีคุณ ถ้าสวดตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า แต่ถ้าผิดหลักธรรมวินัยพระพุทธเจ้ามันก็มีโทษ มีนรก

โทษหลักใหญ่มีอยู่ ๒ หลัก ใครทำผิดก็ได้นรกทั้งนั้น คือ "มโนปโทสิกะ" กับ "ขิฑฑาปโทสิกะ" ๒ นรกใหญ่นี้ จะบานปลายออกไปเป็น"โทษ"อีกมากมายหลายนรกจริง ๆ

ศาสนาพุทธไม่ให้พึ่ง"การสวดมนต์"เป็น"เครื่องอาศัย

เลี้ยงชีพ” แต่ให้อาศัยบทมนต์เป็นศาสตร์เพื่อศึกษาทำความเข้าใจไปปฏิบัติให้บรรลุธรรมต่างหาก

ยิ่งตัวร้ายก็คือไม่ใช่ให้เอาไปสวดหากินเลี้ยงชีวิตเลย แต่ทุกวันนี้ “ใช่แล้ว” ปฏิเสธไม่ได้หรอก!!!!

(๑๑๗) “สวดมนต์”ผิดวินัยนั้นทำศาสนาเสื่อม ก็ต้องบาป

อาตมาขอพูดตรง ๆเลยว่า ศาสนาพุทธทุกวันนี้นั้น อาศัยสวดมนต์ผิดวินัยปาจิตตีย์ มุสาวาทวรรค ข้อ ๔ นี้แหละ เลี้ยงชีพกันอยู่ของพระภิกษุทั้งหลาย ตั้งแต่ชั้นล่างถึงชั้นบนสูงสุด ขออภัยจริง ๆที่ต้องพูดเป็นวิชาการ เป็นปรมัตถะกัน

ซึ่ง“โทษ”ประเด็นที่เรียกว่า “มโนปโทสิกะ”ก็คือ สวดกันแล้ว ทำให้ผู้ฟังเกิดยึดความขลัง หลงว่ามีอำนาจพิเศษฤทธิ์เดชลึกลับสารพัดที่จะได้ ที่จะช่วยให้เราสมใจสารพัดตามที่อยากได้ ซึ่งมันไม่มีจริง มันเป็น“อุปาทานจิต”เท่านั้น แท้ ๆ ที่คนไม่มีปัญญารู้แจ้งความเป็น“อุปาทาน” ก็หลงไปกับความขลังนี้ ซึ่งแตกแยกออกไปเป็น“อุปาทาน๔”ต่าง ๆนานา สารพัดที่หลงงมงายเพ้อเจ้อว่ามีได้ เป็นจริงตาม“อุปาทาน”

ซึ่งมันสามารถเกิดเป็น“นิรมาณกาย(กายที่ไม่มีของจริงเลย)”แต่มี“ความรู้สึกเก๊(เวทนาเก๊)”นี้เกิดในจิตวิญญาณของคนผู้มีอุปาทานได้จริง ๆ เป็นได้ถึงขั้น“โอฬาริกอัตตา(ตัวตนหยาบ)”ทีเดียว ก็หลง“มีจริง-เป็นจริง”กันอยู่เต็มโลกของผู้มีอวิชชา

หรือจะเกิดแค่“มโนมยอัตตา”ก็มี จะเกิดแค่“อรูปอัตตา”ก็ได้ ต่างก็หลงว่า“มี”ทั้ง ๆที่ไม่มีใครสัมผัส“กาย”นี้ได้กับเราเลย แต่ละคน“นิรมาณ”หรือ“สร้างนิมิต”นี้กันอยู่ในจิตตนเอง ลม ๆแล้ง ๆ ก็หลงว่ามัน“มีจริงมีจัง”

และ“ร่วมบริโภคของเก๊”นี้กันอยู่เต็มโลกเป็น“สัมโภคกาย(ต่างร่วมบริโภคกายนี้กัน)” ทั้ง ๆที่มันเป็นแค่“อทิสสมาณกาย(กายที่เห็นจริงสัมผัสจริงไม่ได้เลย มันจะลึกลับมากสำหรับผู้ที่ยังอวิชชา) และหลงเสพสมสุขสมอยู่ในจิตใครจิตมันแท้ ๆ เอาออกมาข้างนอกให้คนอื่นสัมผัสกันไม่ได้เลย

นี้แหละคือ “กาย”หรือ“นามรูป”ที่ผู้“อวิชชา”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นจริงของ“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ”นี้ได้

จึงหลงวนเวียนมืดจมอยู่กับภพชาติที่ชีวิตยังไม่พ้น“โสก-ปริเทวะ-ทุกข-โทมนัส-อุปายาส”โดยงมงายว่า เป็น“สุข(สุขัลลิกะ=สุขเก๊=สุข+อลิกะ)”อย่างนี้จริง ๆ มันเป็น“ความรู้สึกเก๊” เป็น“เวทนา”ที่ผี(กิเลส)มันครอบงำจิตเอาไว้ให้หลงตามมันแท้ ๆ ซึ่งที่แท้แล้วมัน“อารมณ์เก๊-ความรู้สึกหลอก”จริง ๆ

(๑๑๘) ล้วนเกิดจาก“อุปาทาน ๔” ซึ่งทำให้ศาสนาเสื่อม

อันเกิดจากเหตุ“กามุปาทาน(ยึดด้วยความใคร่จนมีรสกามเก๊)”หรือ“ทิฏฐุปาทาน(ยึดด้วยความเห็นที่ยังผิดของตนจนมีรสตามที่ตน

ยึดจึงเก๊อยู่)”หรือ“สีลัพพัตตุปาทาน(ยึดด้วยวิธีปฏิบัติที่ตนเชื่อซึ่งยังผิด จนมีรสตามที่ตนยึดจึงเก๊อยู่)”หรือ“อัตตวาทุปาทาน(ยึดแค่คำพูด[ยังไม่ใช่สภาวะ]ที่“ตนเชื่อว่าจริงของตน”จนมีรสตามที่ตนเชื่อจึงเป็นอยู่แต่กับภาวะเก๊)”

ซึ่ง“อุปาทาน”นั้น ก็คือหลงยึดว่ามีวิมานดับมืดดำบ้าง(สุภกิณหะ)วิมานสว่างใสบ้าง น้อยบ้าง มากบ้าง(อาภัสรา) ต่างเนรมิตอะไรขึ้นมาเป็นสวรรค์รูปนั้น-รสนี้เสพ จึงยังมีคู่ของสวรรค์คือ“นรก” เป็นตุเป็นตะ ทำเอง..หลงเอง เกิดเอง..เสพเอง ยึดเอง..ติดเอง หลงจมงมงายอยู่เองทั้งนั้น เป็น“อุปาทาน”ทั้งสิ้น

นี้คือ“โทษ”ที่เป็น“มโนปโทสิกะ” มีกันได้ยิ่งกว่าที่สาธยายนี้อีกนักกว่านัก นี่แค่ส่วนหนึ่งที่อาตมาพอพูดถึงได้

เมื่อยึดถือศีลพรตอย่างไร ก็ย่อมเกิดย่อมมี“ภพชาติ” ตามนั้นอยู่ “การสวด”ที่คนผู้ยังมี“อุปาทาน”ใดก็ย่อมมีภพชาติเป็นสวรรค์และนรกอยู่ตามที่มี“อุปาทาน”นั้น

ผู้ทำจริง(มีกรรมอยู่) คือ สวดจริงก็มี“ภพบาป”จริง ก็เป็น“โทษ”(กลิ,กายกลิ[สิ่งที่เป็นโทษอยู่ในกาย]จริง) จึงได้“นรก” จริง ไม่มีใครทำให้เลย ทำเองทั้งนั้นด้วยอวิชชาที่ยังมีอยู่จริง

นี่คือ สวดแล้วทำให้คนหลงขลัง หลงมีอุปาทาน

ทีนี้..“โทษ”ที่เป็น“ขิฑฑาปโทสิกะ”อีกที่ยังมีได้ ก็เป็น“โทษ”เพราะหลง เช่น เสียงขับที่ไพเราะ เสียงขับอันยาว แม้ตนก็หลงเสียงนั้น ทั้ง ๆที่มันเป็นเรื่องเล่น ๆ เรื่องหลงเพลิน ไม่มีสาระ เป็นแค่อารมณ์บันเทิงเสพรสใส่จิตสะใจแล้วติดยึด

แท้ ๆ "เป็นความสนุกสนาน"เป็น"ความสะใจสมจิตอยากได้อยากเป็น"ที่เตลิดเปิดเปิงไปเท่าไรก็ได้ ไม่มีที่สิ้นสุด

"ขิฑฑาปโทสิกะ"นี้ หลงปรุงแต่งกันแตกระเบิดเถิดเทิงมากมายยาวยืดใหญ่โตบานปลายขยายวิตถารมโหฬารหรูหราสารพัดหลากหลายเป็น"นรกปหาสะ(สนุกสนานเป็นนรก, รื่นเริงบันเทิงธุรกิจที่บานปลายออกไปจนสุดกั้น ไม่สามารถยับยั้งกันได้แล้ว)"

มันเป็นกลิ(โทษ) มันเป็นกาลี(ชั่วร้าย) มันเป็นกิเลส(จิตเลว)ที่ผู้ยังหลงสวรรค์ ยังมีอวิชชา ยับยั้งยากมาก หยุดไม่ได้จึงบานปลายออกไปทับทวี ไม่มีสิ้นสุด ดังที่เป็นกันอยู่

(๑๑๙) อาตมาพิสูจน์ตนยุคที่"ไม่มีผู้ยิ่งใหญ่ใดในโลกรับรอง"

อาตมาเกิดในโลก ยุคที่มันหมดสิ้น"ผู้รู้"ยิ่งกว่าอาตมานั่นเอง อาตมาเกิดมาเป็น"ผู้รู้โลกุตระ"กว่าใคร ๆ จึงยากมาก-น้อยมากจะมีคนผู้ที่โลกเขานับถือ มารับรองอาตมา เพราะผู้รู้สูงสุดใน"โลกุตรธรรม"ยุคนี้ที่พึงมีอยู่ในโลกมันมีผู้เดียวคืออาตมา ที่เป็นความ"ตีกลับ"ซับซ้อนสำคัญมากก็คือ อาตมาต้องไม่มีลาภยศชั้นศักดิ์ศรีตระกูลเชื้อชั้นสูงสรรเสริญสุข และแม้แค่ความรู้วิชาการแบบโลก ๆมาเป็นตัวอุ้มชูอุดหนุน ช่วยเลย

จึงเป็นการยากยิ่งสูงสุด ๆที่ท้าทาย"การพิสูจน์ตนเอง"ในยุคนี้ มันเป็น"ข้อสอบ"ขั้นโลกุตระแท้ ซึ่งสำคัญยิ่งยากยิ่งอจินไตยยิ่ง ไม่ใช่สามัญปุถุชน หรือสามัญสาธารณะ ที่จะรู้กัน

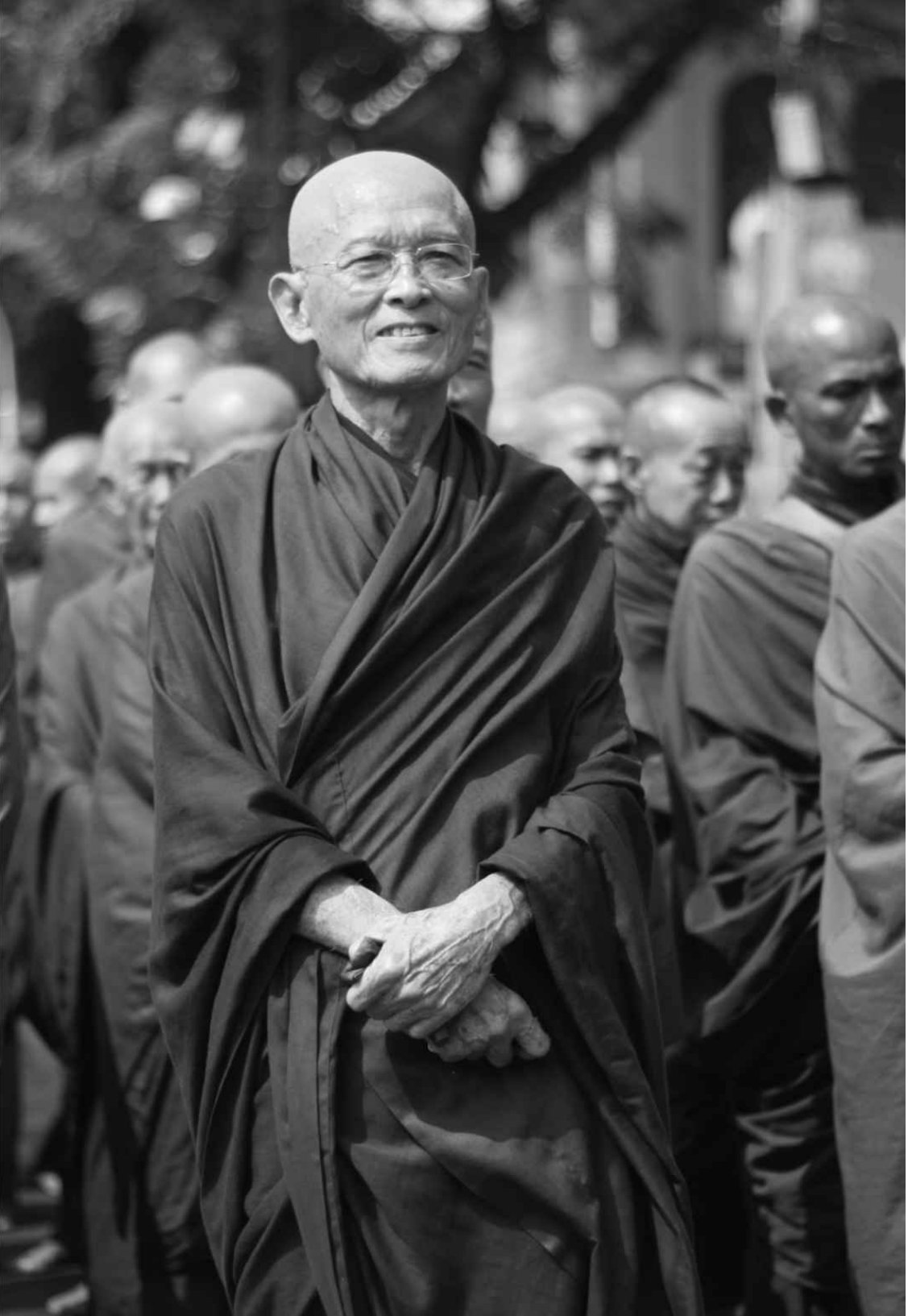

๑.เพราะคนทั้งหลายในโลกยุคนี้ไม่รู้"โลกุตระ"ได้ดีเท่าอาตมา ๒.ความรู้เรื่องอรหันต์และโพธิสัตว์หรืออาริยบุคคลเพี้ยนไปจนผิดถนัด ๓.อาตมาเป็น"ตัวจริง"ของผู้บำเพ็ญมาจริงจึงต้องพิสูจน์ความจริงกับ"โลก"ยุคนี้ จนกว่าคนในโลกจะยอมเชื่อ ศาสนาพุทธจึงจะก้าวต่อไปได้ นี่คือ"ไฟท์บังคับ"ของอาตมา ๔.ความจริงที่อาตมาเปิดเผยยังมีไม่มากพอ ๕.เพราะยุคนี้เป็นยุคที่คนบารมีทางพุทธธรรมโลกุตระน้อยกว่าคนยุคพระพุทธเจ้ามากจนเทียบกันไม่ได้ ๖."กาล"และ"กรรม"ของอาตมายังต้องใช้วิบากต่อไปอยู่ วิบากยังลดลงไปไม่ถึงขีดผลสำเร็จแท้ จึงยังไม่ถึงกาละที่จะคล่องตัวได้เร็วหรือดีกว่านี้ ๗.ยุคความเจริญของโลกุตระเพิ่งจะเริ่มต้น กำลังจะแพร่ขยายขึ้นในโลกยุคนี้

ใครไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร ซึ่งมันก็เชื่อยากแน่นอน เพราะไม่มี"ผู้ที่คุณเชื่อถือยิ่ง"เช่น พระพุทธเจ้า(หรือผู้ที่คุณยังนับถืออยู่) จะมาช่วยรับรองอาตมาเลย อาตมาจึงต้องรับรองตนเอง ก็มีผู้คนที่กล้าเปิดใจรับบ้าง ผู้ตามปฏิบัติแล้วบรรลุผลบ้าง และแอบตามพิสูจน์จนเชื่อถือบ้าง อย่างไรก็ตามอาตมาก็ขอทำด้วยความจริงที่มั่นใจยิ่งของอาตมา จนกว่าจะมี"ผลงาน"ที่อ้างอิงและยืนยันได้ว่า อาตมาเป็นคนจริง มีความจริง

นี่..อาตมาก็เพิ่งทำมาได้แค่ ๔๗ ปี ย่างเข้าปีที่ ๔๘ เอง

ทั้ง ๆที่ท่านทั้งหลายลงมือตะ+ลุมบอนซอนไซทำผิดศีลผิดวินัยมาเป็นร้อย ๆปีหลายร้อยปี แถมท่านมีทางการยอมรับประทับทรงส่งเสริมสนับสนุนรุนช่องครองคุ้มอุ้มชูเสียด้วย

แต่อาตมาไม่มีทางการยอมรับอย่างท่าน ตามที่ท่านได้ท่านมีถึงขนาดอุ้มชูปานนั้น กลับกันอาตมาถูกต้าน ถูกค้าน ถูกแย้ง ถูกโค่นอย่างหนักซ้ำเสียอีก แต่อาตมาก็ยังสามารถอธิบายเผยแพร่พากันปฏิบัติประพฤติขยายผลสร้างมวลแบบที่อาตมาพาเป็น ก็มีประชาชนมั่นใจเอาชีวิตมาเดินตามทางที่อาตมาพาทำ อาตมาสามารถประสพผลสำเร็จ ยืนยันได้ด้วยคนปฏิบัติจริง ด้วยสังคมมีผลจริง มี“คนเจริญ”เป็นผู้รู้-ตื่น-เบิกบานได้จริง ๆ ตรงตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ เอาวรรณะ ๙ กถาวัตถุ ๑๐ สาราณียธรรม ๖ ที่มีพุทธพจน์ ๗ แม้แต่เครื่องตรวจสอบธรรมวินัย ๘ มาวัดตรวจสอบได้เลย อาตมาก็สามารถสร้างหมู่กลุ่มชุมชนเป็นสังคมเจริญด้วย“อาริยคุณ”แบบพุทธที่ถูกต้อง นี่ขนาดอาตมามี“ความด้อย”ตั้ง ๑๐ ข้อนั้นแท้ ๆ ก็ยังเจริญอยู่ได้ตามที่ยังมีจริงให้สัมผัสพิสูจน์

(๑๒๐) “ความรู้”กับ“ความจริง”ที่คนพึงมีตามสัจจะ

อาตมายึด“ความจริง”เป็นที่สุด เรามี“ความจริง”ได้จริงก็จบแล้ว “ความจริง”มันก็อยู่ที่เรา คนอื่นจะว่ายังไง เขาก็มี“ความรู้”ของเขาตามภูมิ ที่เขาจะหยั่งรู้“ความจริง”ที่มันเป็น“ปรมัตถสัจจะ”ในตัวผู้อื่นได้แค่ไหน? ยังไง? ก็เรื่องของเขา เท่าที่เขาจะมี“ภูมิรู้”สามารถหยั่งรู้“ความจริง”ผู้อื่นได้

แล้วอาตมาก็บรรยาย อธิบาย“ความจริง”สู่กันฟังด้วย

"ความรู้"ของอาตมาเท่าที่มีด้วยความซื่อสัตย์และจริงใจที่สุด ตั้งแต่อาตมาเอาชีวิตมาอยู่กับ"ธรรมะ"ของศาสนาพุทธ

ผู้ที่ได้ยินได้ฟัง ได้สัมผัสด้วยทวารทั้ง ๖ ของตัวเองทั้งหลาย จากที่อาตมาแสดง"ความจริง-ความรู้"มาจนทุกวันนี้ก็กว่า ๔๐ ปี จะเข้า ๕๐ ปีแล้ว ก็คงพอจะรู้ได้ว่า อาตมามี"ความจริง"และมี"ความรู้"ของศาสนาพุทธแค่ไหน? อย่างไร? และ"ความจริง"นี้ "ความรู้"นี้ ใครจะพอรับได้มั้ย?

ซึ่งก็มีคนจำนวนหนึ่ง"รับได้"มา"ใช้"ความจริงนี้ มา"มีชีวิตอยู่"กับความรู้ที่อาตมาแสดงนี้กัน ทั้ง ๆที่อาตมายืนยันว่า "ความจริงและความรู้"ของพระพุทธเจ้านั้น ท่านยกย่องคนที่"มาจน" และอาตมาก็พาดำเนินชีวิตให้เป็น"คนจน" ตามหลักธรรมอ้างอิงได้ เช่น "วรรณะ ๙"ก็ดี "กถาวัตถุ ๑๐"ก็ดี หรือแม้แต่"หลักตัดสินธรรมวินัย ๘"เป็นต้น

จึงไม่ใช่เรื่องสูญเปล่า หรือเรื่องหลอกลวง ..แต่จริง!

(๑๒๑) เกิดสังคมที่มี"ความรู้"มี"ความจริง"เจริญชัดเจน

ธรรมะพระพุทธเจ้าทำให้เกิดสังคมที่ความเจริญจริงชัดเจน ด้วย"ความรู้"และ"ความจริง"ที่มี"ความเจริญขั้นบรมภาวะสุดประเสริฐ(THE GREAT CIVILIZATION)"อย่างน้อยถึง ๕ประการ ได้แก่

๑. อิสระเสรีภาพ(INDEPENDENCE)

๒. ภราดรภาพ(FRATERNITY)

๓. สันติภาพ(PEACE)

๔. สมรรถภาพ(EFFICIENCY)

๕. บูรณภาพ(INTEGRITY)

แถมอีก ๖. สวยภาพ หรือสุนทรียภาพ(aesthetics)

และ ๗. สุญญภาพ หรือความสูญ(voidness)

ซึ่งคนที่มี“วรรณะ ๙”กันอย่างแท้จริง นั่นคือ เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภระ), บำรุงง่าย(สุโปสะ),มักน้อย,กล้าจน(อัปปิจฉะ),สันโดษคือ“ใจพอ”(สันตุฏฐิ),ขัดเกลา(สัลเลขะ),กำจัดกิเลสมีศีลเคร่ง(ธูตะ),มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ),ไม่สะสม(อปจยะ),ปรารภความเพียร(วิริยารัมภะ)

มี“สาราณียธรรม ๖”กันอย่างแท้จริง นั่นคือ เมตตากายกรรม,เมตตาวจีกรรม,เมตตามโนกรรม,แบ่งปันลาภแก่กันเป็นสาธารณโภคี,หรือลาภที่เกิดขึ้นได้มาก็กินใช้ร่วมกันเป็นสาธารณโภคี ด้วยจิตที่มี“คุณสมบัติ ๗”ตามพระวจนะได้แก่ ระลึกถึงกัน(สาราณียะ),รักกัน(ปิยกรณะ),เคารพกัน(ครุกรณะ),เกื้อกูลช่วยเหลือกัน(สังคหะ),ไม่วิวาทกัน(อวิวาทะ),พร้อมเพรียงกัน(สามัคคียะ),เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน(เอกีภาวะ)

จึงเกิดชุมชน“คนจน” เกิดหมู่บ้าน“คนจน”ที่ชาวอโศกเต็มใจมาอยู่รวมกันเป็นชุมชน“คนจน” เป็นหมู่บ้านที่“จน” คือไม่ร่ำรวย แต่“ไม่ยากจน” แถมจริง ๆนั้นเป็นคน“อยากจน”ด้วยซ้ำเพราะมี“ปัญญา”จริง ๆ เป็นสังคมที่มีกินมีใช้อุดมสมบูรณ์

เป็นเศรษฐกิจที่ดีวิเศษถึงขั้น“สาธารณโภคี”ทีเดียว

สาธารณโภคี คือ มีทรัพย์สินผลผลิตเป็นของส่วนกลาง กินใช้ร่วมกัน ขยันเพียรช่วยกันทำ กินใช้ด้วยกัน เป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ เป็น“สังคมคนจน”ที่อยู่ดีกินดี มีชีวิตอุดมสมบูรณ์ มีเศรษฐกิจดี มีการบริหารปกครองกันดี หรือมีการเมืองที่ดี เป็น“กลุ่มคน”หรือสังคมที่ดีถือว่าเจริญสุดยอด ชุมชน“คนจน”ชนิดนี้มีกระจายเป็น“เครือแห(pyramidal web)”อยู่ในประเทศไทย เจริญ“สาราณียธรรม ๖”เพราะเป็นผู้มี“ไตรสิกขา”ทำให้“วรรณะ ๙”เจริญขึ้น ๆไปตามลำดับแท้จริง

นี้คือ “ความรู้”ที่ควรรู้ยิ่งในโลก เพราะเป็น“ความจริง” ที่จริงอย่างไม่น่าเชื่อ แต่ก็ต้องเชื่อจริง ๆ เพราะมีสังคมคนเช่นนี้ยุคนี้เป็นจริงกันอยู่ในประเทศไทยแท้ ๆ ซึ่งเป็นชีวิตคนจริง ๆ

(๑๒๒) ผู้รู้ยุคนี้ใช้“ความรู้”รู้“โลกุตรชน”ที่เป็น“คนจริง”

แม้จะมีคนจริงสังคมจริงที่เป็น“สังคมคนจน”ยืนยันได้ว่า สุขสำราญเบิกบานใจ อยู่ดีกินดี มีชีวิตถือว่าอุดมสมบูรณ์ มีเศรษฐกิจดี มีการบริหารปกครองกันหรือมีการเมืองที่ดี เป็นสังคมที่ดี จึงเป็นสังคมที่เป็นอยู่กันอย่างสงบสุขสำราญเบิกบานใจ ซึ่งสังคมโลกทั่วไปก็ยัง“เข้าใจ”ไม่ได้หรอก

ถึงขั้นไม่เชื่อเอาด้วยนั่นเทียว แม้แต่ผู้จบด๊อกเตอร์ทางพุทธศาสตร์ รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ ฯลฯ ก็

ไม่อาจจะหยั่งรู้"ความจริงของความรู้สึก"นี้ได้ จะด้วย"ปรัชญา (philosophy)" หรือด้วย"ญาณวิทยา(epistemology)" เพราะมันเป็น "ความจริง"ของคนโลกุตระ ที่มี"ปัจจัตตัง"ของใครก็ของตน ๆ

ซึ่ง"ความรู้สึกหรืออารมณ์(เวทนา)"ของคนโลกุตระนั้น มันคนละโลกกับปุถุชนคนโลกีย์ แม้แต่จะพูดกันด้วยภาษาไทยหรือแม้แต่จะใช้บาลีก็เป็นคนละโลก ถ้าพูดกันก็เปรียบปานคนต่างดาวคุยกันทีเดียว จึงยากมากที่จะรู้เรื่องกัน หรือไม่สามารถรู้เรื่องกันได้เลย

คนในยุคนี้แม้จะเป็นชาวพุทธ และแม้จะได้ศึกษาด้วย "ความรู้"ทางภาษา-ทางบัญญัติ-ทางตำรา-ทางปรัชญา-ทางญาณวิทยา-ทางตรรกศาสตร์ หรือทางเดรัจฉานวิชาไสยศาสตร์ใด ๆซึ่งได้แก่ พวกที่"หลับตาปฏิบัติ"ทั้งหลาย เป็นต้น เพราะทั้ง "ความรู้"ทั้ง"ความจริง"มันได้ผิดเพี้ยนไปจากสัจจะไกลมาก ไม่ว่า"สมมุติสัจจะ"หรือ"ปรมัตถสัจจะ" จึงยากสุดแสนยากที่ชาวพุทธทุกวันนี้จะ"รู้จักคนจริง"เช่นว่านี้ที่เป็น"อาการจริง" อันคือ"ความจริง(สัจจะ)"ของคนโลกุตระ แม้ภายนอกหรือภายใน

(๑๒๓) นัยสำคัญของ"เทวนิยม" กับ"อเทวนิยม"

"ความจริง"มันลึก มันสูง มันไกล มันลับ มันยิ่งใหญ่ มันวิเศษ ..คนที่จะมี"ความรู้"มารู้"ความจริง"นี้มันแทบจะหาไม่ได้แล้วในยุคนี้ ผู้ใดสร้าง"ความรู้-ความจริง"ใส่ตนได้ก็เกิดก็มีก็

เป็น“ตน(อัตตา)” เป็น“ของตน(อัตตนียา)” ซึ่งสะสมขึ้นผนึกและตกผลึกเป็นปึกแผ่นแน่นหนาในตนอย่างแข็งแรงมั่นคง จนกระทั่ง“เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธุวัง) เป็นเช่นนั้นตลอดไป(สัสสตัง) ไม่เปลี่ยนแปรเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

ตามศาสนา“เทวนิยม” มันก็เป็น“ตัวตน(อัตตา)” เป็น“ของตน(อัตตนียา)”จริง และยึดมั่นถือมั่นว่า “ความรู้และความจริง”นี้มีอยู่“นิรันดร” แต่ไม่ใช่ของคน คนไม่มีสิทธิ์จะมี“ความรู้และความจริง”นี้ ศาสนา“เทวนิยม”จึงมีอยู่แต่ใน“ความลับ”

“ความลับ”นี้บาลีว่า “รหัสส”

ดังนั้น ความเป็น“ตัวตน”(อัตตาหรืออาตมันหรือปรมาตมัน) นี้ “เทวนิยม”จึงเป็น“ความลับ”อยู่อย่าง“นิรันดร” นี้นัยะหนึ่ง

แต่ศาสนาพุทธ“อเทวนิยม” สามารถมี“ความรู้และความจริง”ในความเป็นตัวตนหรือเป็นอัตตา ด้วย“ปัญญา” ด้วยการ“สัมผัสความจริง” ด้วยหูด้วยตาสัมผัสกันทีเดียว มี“กายสักขี”คือ “มีรูป-มีนาม”สัมผัส“อัตตา”นั้น ๆด้วยหูด้วยตาได้แท้อยู่โทนโท่ โต้ง ๆกันทีเดียว “ไม่ลับหูไม่ลับตา”เลย

“ไม่ลับหูไม่ลับตา”นี้บาลีว่า “อรโห”

ดังนั้น ความเป็น“ตัวตน”นี้ “อเทวนิยม”คือศาสนาพุทธจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ไม่ลับหูลับตา(อรโห)”สัมผัสความเป็น“อัตตาหรืออาตมันหรือปรมาตมัน”นี้ได้แท้ จึงสามารถถอด“ความลับ”นี้ได้แจ่มแจ้งยิ่ง(สัจฉิ) หรือทำลายความเป็น“อัตตา

ที่เป็นนิรันดร”นั้นได้สัมบูรณ์หมดสิ้น“ความลับ”(อนัตตา)

ผู้ที่หลงผิด“หลับหูหลับตา”ปฏิบัติจึงไม่เข้าร่องเข้ารอยของศาสนาพุทธเลย เลิก“หลับตา”ปฏิบัติกันเสียเถิด

(๑๒๔) “อเทวนิยม”หลุดพ้น“อัตตานิรันดร”ได้ด้วยปัญญา

และที่สุดผู้มี“ปัญญา” ซึ่ง“ปัญญา”นี้มีในศาสนาพุทธเท่านั้น แม้ชาวพุทธเองก็มี“ปัญญา”กันไม่ได้ง่าย ๆเลย ที่ปุถุชนทั้งหลายมีกันอยู่นั้นคือ“เฉโก” ยังไม่ใช่“ปัญญา”หรอก

ดังนั้น ในศาสนาอื่น ๆใด ๆจึงไม่ มีผู้ใดมี“ปัญญา” แน่นอน มีแต่“ความรู้หรือความฉลาด”ที่เรียกว่า“เฉกะหรือเฉโก”เท่านั้น ศาสนาพุทธจึงสามารถใช้“ปัญญา”กำจัด“ตัวตน”ที่ภาษาทางวิชาการก็คือ“อัตตา”นี่แหละ ได้จริง ๆ หรือปฏิบัติ“หลุดพ้น”สำเร็จได้จากความเป็น“อัตตา”โดยบรรลุธรรมคือเป็นผู้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ทั้ง“โอฬาริกอัตตา”ทั้ง“มโนมยอัตตา”ทั้ง“อรูปอัตตา” ไม่ยึดมั่นถือมั่นเป็น“ตน” เป็น“ของตน” ได้ยั่งยืนตลอดไปถึงขั้น“นิรันดร”กันจริง ๆ ไม่ลับหูลับตา (อรโห) โดยมีหูตาจมูกลิ้นกายใจ“สัมผัส”อยู่ยืนยันอยู่แท้ นี่ก็อีกนัยะหนึ่ง

ด้วยเหตุฉะนี้ จึงเชื่อกันว่า“ธาตุรู้”คือ“ธาตุวิญญาณ” หรือ“ธาตุจิต”นั้น ที่พึงมีในมหาจักรวาล และเป็น“จิตวิญญาณ” ที่ยืนยัน“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เป็น“จิตวิญญาณ”ที่เก่งกาจที่สุด ทั้งเป็น“เจ้าของความรู้”สุดยอด ทั้งเป็นเจ้าของ

"ความจริง"สุดยอด จึงเป็น"จิตวิญญาณ"ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุด ไม่มี"จิตวิญญาณ"ใดไหน ในที่ใดอีกที่จะเทียบเท่า

นี่แหละคือ "ต้นตอ"ของ"ความรู้-ความจริง-ความเป็นอำนาจที่ยิ่งใหญ่ที่สุด" ที่เต็มไปด้วย"คุณงามความดี" ไม่มี"ความไม่ดี"ใดเลยใน"จิตวิญญาณ"นี้ ไม่มี"จิตวิญญาณ"ใดเลยที่จะบริสุทธิ์ผุดผ่องยิ่งใหญ่เท่าเทียม"จิตวิญญาณ"นี้

"จิตวิญญาณ"นี้จึงยิ่งใหญ่ที่สุด เที่ยงแท้"นิรันดร"ที่สุด ไม่มีอะไร-ไม่มี"ภาวะ"ใดจะยิ่งใหญ่เท่า จึงเป็น"พระเจ้า"ที่ยิ่งใหญ่จริง ๆที่ศาสนา"เทฺวนิยม"ยอมยกให้เป็นสุด ๆที่นับถือ

ศาสนา"เทฺวนิยม"จึงมี"จิตวิญญาณ"นี้เป็นสุดยอดแห่ง"ความรู้"และ"ความจริง"ยิ่งใหญ่ที่สุด "นิรันดร"ที่สุด

แต่"เทฺวนิยม"ไม่สามารถ"สัมผัส"ด้วย"ทวาร ๖ หรืออายตนะ๖"ของตน ที่มีร่างกายและจิตวิญญาณมนุษย์จริง ๆที่แต่ละคนจะร่วมรู้ร่วมสัมผัสกันได้

การ"หลับตา"ปฏิบัติที่"ไม่มีสัมผัส ๖"จึงคือ คนผู้จมอยู่ใน"เทฺวนิยม"อยู่ยังไม่โงหูเงยหัวขึ้นมาเป็นพุทธที่เป็น"อเทฺวนิยม"กันสักที นั่นเอง ..นี่ ไม่ได้ใส่ไคล้หาความนะ!!!!

(๑๒๕) ลัทธิ"หลับตา"คือ"เทฺวนิยม" หมดสิทธิ์มี"ปัญญา"

เมื่อ"เทฺวนิยม"นั้นจมอยู่ใน"ความลึกลับ" ไม่สามารถ"สัมผัสด้วยอายตนะ๖ หรือทวาร๖"ของตน ที่มีร่างกายและ

การลากเรือไฟฌาน ด้วยกำลังคน
ที่หมู่บ้านราชธานีอโศก ๑๐ เม.ย.'๖๐

จิตวิญญาณมนุษย์จริง ๆ ยืนยันร่วมกันได้ในโลกมนุษย์ ก็ไม่อาจจะ“พ้นความลึกลับ”ได้เลยชั่วนิรันดร ก็จริงที่สุด

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติก็เช่นเดียวกับ“เทฺวนิยม” เพราะ“ไม่ลืมตา”ให้มี“สัมผัส๖ ด้วยทวาร๖ มีอายตนะ๖”นั้นศาสนาพุทธที่มีพระพุทธเจ้าตรัสรู้จึงล้มเลิก“ลัทธิ”อย่างนั้นเด็ดขาด

เพราะมันไม่มีสิทธิ์เกิด“ปัญญา” ปฏิบัติอยู่แค่นั้นมันได้แค่“เฉโก”กับ“สัญญา”เท่านั้น

“ปัญญา”ของศาสนาพุทธที่แท้ที่ถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ” ต้องสัมผัสด้วย“ทวาร๖”เปิดอยู่ครบครัน ทำหน้าที่ “อายตนะ๖”อยู่ตลอดเวลาที่ทำ“อาชีพ-กัมมันตะ-วาจา-สังกัปปะ” จึงจะมี“ธัมมวิจัยสัมโพชฌงค์และทำสัมมาทิฏฐิไปกับการปฏิบัติมรรคองค์๘”จึงจะเกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ได้(พระไตรปิฎก เล่ม๑๔ ข้อ๒๕๘) ไม่มี“เหตุ(สมุทัย)”ให้ปฏิบัติ(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ มูลสูตร) ไม่มี“ผัสสะ”เป็น“ปัจจัย(เหตุ)”ก็ไม่มี“ความรู้สึก(เวทนา)” นั่นคือ ไม่มี“ที่ตั้ง”หรือไม่มี“แหล่งแห่งที่”หรือไม่เป็น“ฐาน”ที่จะมีได้ ที่จะปฏิบัติได้(พระไตรปิฎก เล่ม๙ ข้อ๖๔-๘๙)

คือ ไม่มีอะไรจะให้“เรียน” ไม่มีอะไรจะให้“รู้” ไม่มีอะไรจะให้“ปฏิบัติ”นั่นเอง

เรื่อง“หลับตา”ปฏิบัติกันแบบไม่มี“ทวารภายนอก๕” ไม่มี“ผัสสะ๖”นี่แหละที่เป็นประเด็นยากกันจริง ๆในทุกวันนี้ หลงยึดมั่นถือมั่นกันจนมืดบอดหนวกใบ้แน่นสนิทจริง ๆ พูดยังไงก็ไม่กระเตื้อง ไม่ฟังเสียง ฟัง..ก็ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงเลิก

ถอยปล่อยวางกันเลย ยัง“หลับตา” หนีเข้าป่ากันอยู่นั่นเอง

จึงขอให้ชาวพุทธหยุด“หลับตา”ปฏิบัติกันเสียทีเถิด

เพราะ“หลับตา”มีแต่“ความมืด”ไม่มี“อาโลกสัญญา” ไม่มีแสงสว่าง จึงมีแต่“ความลึกและความลับ” ไม่มี“ตา(จักษุ)” ไม่มีวันจะพบ“แสงสว่าง-ความเห็นแจ้ง-ความรุ่งเรือง”ใด ๆ ไม่มีวันจะมี“ปัญญา-ญาณ-วิชชา”(พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๑๓ เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๖๖,๑๖๖๗)

“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่มีวันจะเกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”เพราะไม่ได้ปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘” ไม่มี“ธรรมวิจัยสัมโพชงค์” จึงไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

(๑๒๖) “เทฺวนิยม”เป็น“ความลึกลับ” รู้“ธรรมนิยาม ๕”ไม่ได้

“จิตวิญญาณ”ที่เป็น“เทฺวนิยม” แม้จะนับถือกันว่า “ยิ่งใหญ่ที่สุด”ปานใด ๆ มันก็“อยู่ในห้วงความรู้ส่วนตนในภายในของตนคนเดียว”เท่านั้น จึงยังเป็น“ความลึกลับ”

“ความลึกลับ”คือ ความไม่สามารถหยั่งรู้เข้าไปถึง หรือ“ความลับที่อยู่ลึก”จนกระทั่งทำ“ความรู้ยิ่งเห็นจริง”ใน “ธรรม”ทั้งหลาย อันมีทั้งอุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม ภายนอก-ภายใน ทั้งกรรมนิยาม ทั้งธรรมนิยาม ด้วย“ธรรมะ ๒” ซึ่งจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“รูป”กับ“นาม” ไม่ได้

ยิ่งจะให้คนอื่นทุกคนที่มีชีวิตในโลกจริง ๆ“รู้ด้วย”แบบ

พ้น“ความลึกลับ(รห)” เปิดเผยออกมาให้ผู้อื่นเห็นด้วยรู้ด้วย ยิ่งไม่ได้ใหญ่เลย มันไม่โจ่งแจ้ง เปิด ๆ เผย ๆจริงจัง

ชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลายจึงเป็นเช่นศาสนาที่“พระเจ้า” ของเขาเป็น คือพากัน“ลึกลับ”อยู่ตลอดกาลนานอยู่นั่นแล

แม้กระทั่งทุกวันนี้“พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”ของ“เทฺวนิยม”ก็ยังคง“ความลึกความลับ(รหัสสะ)”อยู่นั่นเองตลอดกาล

ต้องขออภัยอย่างยิ่งนะ ที่สาธยายอยู่นี้เหมือนกับไปดูถูกไปตำหนิ“เทฺวนิยม”หรือ“พระเจ้า”ที่ศาสนาอื่นนับถือกัน ซึ่งอาตมาไม่มีเจตนาชั่วนี้เลย แต่กำลังตั้งใจสาธยายวิชาการ

(๑๒๗) “อเทฺวนิยม”พ้นความลึกลับ เพราะเกิด“ปัญญา”

“อเทฺวนิยม”นั้นไม่หลับตาปฏิบัติ ต้องลืมตาปฏิบัติ มี“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”อยู่เสมอตลอดเวลา พ้น“ความลึกลับ” ไม่มีความลึกลับแล้ว ที่บาลีว่า อรหะ หรือ อรหัง นั่นเอง จึงจะ“พ้นความลึกลับ” ไม่เหมือน“เทฺวนิยม”

“อเทฺวนิยม” จะเป็น“อรหะ หรืออรหัง” หรือ“อรหันต์” สำเร็จได้จริง ผู้“หลับตา”ปฏิบัติหมดสิทธิ์ที่จะเป็น“อรหันต์”

เพราะ“เทฺวนิยม”ยัง“รหะ,รหัสสะ”อยู่ หรือยัง“ลึกลับ” กันอยู่ จึงเป็น“อรหัง หรืออรหันต์”ไม่ได้เลย นิรันดร ถ้ายัง “ลึกลับ”อยู่ก็ไม่มี“นิพพาน”เด็ดขาด แม้จะเป็นชาวพุทธแท้ ๆ

เพราะมีทั้ง“อัตตา”มีทั้ง“นิรันดร”และไม่มี“อิสระ”เป็น

ของตนเองบริบูรณ์สัมบูรณ์(ตกอยู่ในอำนาจพระเจ้า-เป็น“ทาส”พระเจ้า)

แม้แต่ชาวพุทธที่หลงทาง ก็ยังมิจฉาทิฏฐิอยู่ คือยังคงพากันเป็น“เทฺวนิยม” จมอยู่กับการปฏิบัติ“หลับตา”ปิดทวาร ไม่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย” จึงไม่มี“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน” ก็ยังคง“ลึกลับ”อยู่ มืดบอดต่อไป “ความรู้”คือ“ปัญญา”เกิดไม่ได้

“ญาณ”เกิดไม่ได้ “วิชชา”เกิดไม่ได้ เพราะ“หลับตา”มันก็“มืด” ไม่สว่างด้วยดวงอาทิตย์ที่“ตา”จะสามารถกระทบรู้ได้ เพราะไม่มี“แสง”ที่สาดมาถึงโลก(อาโลก) เนื่องจากตน“ไม่เปิดจักษุ”จึงเท่ากับ“ไม่มีจักษุ” หรือ“ไม่มีแสงสว่าง”

พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นผู้ตรัสรู้เองแท้ ๆ ยังตรัสว่า พระองค์จะรู้ได้ ก็ด้วย“จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๖,๑๖๗,---“ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร”)

ดังนั้น “เทฺวนิยม”ก็ตาม แม้เป็นชาวพุทธแล้ว “อเทฺวนิยม”แล้วก็ตาม ที่“หลับตา”ปฏิบัติก็หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุธรรม

เพราะยังเข้าข่ายมีทั้ง“อัตตา”มีทั้ง“นิรันดร”และไม่มี“อิสระ”เป็นของตนเองบริบูรณ์สัมบูรณ์ ยังเป็น“เทฺวนิยม”อยู่

อย่า“มิจฉาทิฏฐิ”เป็นอันขาดว่า “หลับตา”ปฏิบัติเมื่อจิตเป็นฌานหรือเป็นสมาธิแล้ว“ปัญญา”จะเกิด

นั่นคือ คนผู้ยังไม่มี“ความรู้”แค่ความเป็น“สัญญา” กับความเป็น“ปัญญา” ก็ยังแยกไม่ได้ว่าแตกต่างกันอย่างไร?

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นมันมีแต่“สัญญา”เท่านั้นเกิด เพราะ“ความรู้”ที่เกิดในภวังค์คือ “หลับตา”อยู่ใน“องค์ของภพ”

แล้วเป็น“ปัญญา”ไม่ได้ “ปัญญา-ญาณ-วิชชา”จะเกิดได้ต้องมี“จักษุ” ต้องมี“แสงสว่าง” คือมี“องค์ ๕”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร” ได้แก่ จักษุ-ปัญญา-ญาณ-วิชชา-แสงสว่าง(พตปฎ. เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๖๖๖,๑๖๖๗,---) หรือที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตารีสกสูตร”(พตปฎ. เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘) ว่า จะเกิดได้เป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”ก็ต้องปฏิบัติมี“มรรคองค์ ๘” มี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์” มี“สัมมาทิฏฐิ” ครบ“องค์๖” จึงจะเป็น“ปัญญา” และจะเจริญเป็น“ปัญญินทรีย์” ที่สุดเป็น“ปัญญาพละ”ได้

“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่มีทางเกิด“ปัญญา”ได้เลย อย่าหลงผิด อย่าหลงปฏิบัติอยู่อีกเลย มันงมงายมานานแล้ว

“หลับตา”มัน“เห็นความดี”ไม่ได้ มัน“รู้ความจริง”ไม่ได้

(๑๒๘) “ความจริง”ก็อยู่กับ“พระเจ้า” ที่“ลึกลับ”โน่น!

ยิ่ง“ความจริง”ที่นับถือกันว่าคือ“พระเจ้า”ซึ่งเป็น“ความดีอันยิ่งใหญ่”นั้น“ลึกลับ”อยู่กับ“พระเจ้า”โน่น! ก็เป็นอันยิ่งหมดสิทธิ์ที่จะรู้จัก“ความจริง”หรือรู้จัก“พระเจ้า”ตัวจริง อันเป็นเนื้อแท้ของ“ความดีอันยิ่งใหญ่”กันเลย

ซึ่งจริง ๆแล้วนั้น สามัญสำนึกของคนนั้นไม่ว่า “เทฺวนิยม”หรือ“อเทฺวนิยม”ต่างก็ยกย่อง“ความดี”กันทั้งนั้น ๆ

คนก็ควรเป็นคนดี ไม่ควรเป็นคนชั่ว จึงยอมรับ“คน”ผู้ประกาศตนว่าเป็นผู้นำเอา“ความจริงและความรู้”ที่ดีสุด

สูงสุดมาจาก“พระเจ้า”ที่เป็น“พระจิตวิญญาณ”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่มี“จิตวิญญาณ”ใดไหนเทียมเท่าดังกล่าวแล้ว และยืนยันว่า“จิตวิญญาณยิ่งใหญ่”นี้เป็น“จิตวิญญาณนิรันดร” ที่ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงได้ สุดยอดยิ่งจริงในมหาจักรวาล เพราะแม้แต่“จักรวาล”พระเจ้าก็เป็นผู้สร้างทุกสิ่งด้วยซ้ำ

ชาว“เทฺวนิยม”จึงเชื่อคนผู้ที่มาแสดงตนและพิสูจน์ตนเองว่า ท่านเป็นผู้นำ“ความจริง”ของพระเจ้า และมี“ความรู้”ของพระเจ้า เป็น“ตัวแทน”ของพระเจ้าที่เอา“ความจริง” และ“ความรู้”ของพระเจ้ามาประกาศแก่มนุษย์ในโลก

แต่ถ้า“ท่านผู้เป็นพระบุตร”หรือเป็นศาสดาในโลก มนุษย์ไม่ประพฤติตนเองตาม“ความรู้”ที่สื่อ“ความจริง”ของพระเจ้า มนุษย์ในโลกเขาก็ไม่นับถือท่านแน่

“พระเจ้า”ก็ยังคง“ความลึกลับ”เป็น“พระเจ้าที่ไม่มีใคร “สัมผัส”อยู่ดี ศาสนาเทฺวนิยมจึงได้“สัมผัส”แต่“ความจริง และความรู้”ที่มีตัวแทนเรียกว่า“พระบุตร”บ้าง เรียกว่า “ประกาศกของพระเจ้า”บ้างเท่านั้น“นิรันดร”กระทั่งทุกวันนี้

ไม่เคยได้รับ“สัมผัสความจริง”ที่ยิ่งใหญ่อันแสนจะ “ลึกลับ”ที่เป็น“พระเจ้า”นั้นจริง ๆกันเลยมาแต่ไหนแต่ไร

(๑๒๙) “ความจริง”พุทธไม่“ลึกลับ” เพราะพ้น“เทฺวนิยม”

ซึ่งแตกต่างจากศาสนาพุทธที่เป็น“อเทฺวนิยม”อย่าง

ยิ่ง เพราะ“สิ้นความลึกลับ”จริง ๆ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺวดา (เทฺวตา = ความเป็นเทฺว)-มาร-พรหม” มี“สัมผัส”สภาวะนั้น ๆ ยืนยัน“ความจริง”กันอยู่โต้ง ๆ หลัด ๆ ทุกอย่างรู้ยิ่งเห็นจริง และ“เป็นจริง”ได้สำเร็จบริบูรณ์สัมบูรณ์ ใน“เทฺว”คือความเป็น“๒” โดยเฉพาะเป็น“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)”

ก็“ความเป็น ๒”นี้แหละที่เป็น“ภาวะคู่”ยังสังขารกัน “เกิด”อยู่ เพราะยัง“อวิชชา” จึงยังไม่“ดับ”..ไง!

ผู้ทำ“ความดับ”ใน“ธรรมะ ๒”นี้ได้ แม้จะดับได้แค่ “เป็น ๑” ก็คือ ผู้มี“นิโรธหรือนิพพาน” นั่นคือ “อเทฺวนิยม”

“เทฺวนิยม”จึงยังไม่มีนิโรธหรือนิพพาน เพราะยังมี“ความเป็น ๒”อยู่ตลอดกาล

“ธรรมะ ๑”ที่ดับได้ คือ “เหตุแห่งทุกข์” คือ “อกุศลจิต” ที่เป็นสิ่งที่เลวร้ายในความเป็นมนุษย์

ซึ่งพุทธทำความเป็น“๑”(ปุงลิงค์หรือเอกัคคตา)สำเร็จได้จริง แม้ที่สุดทำความเป็น“๐”(นปุงสกลิงค์หรือสุญญตา) หรือความเป็นอะไรต่ออะไรต่าง ๆได้โดยไม่มีอะไร“ลึกลับ”เลย คือเป็นผู้ทำ“ความเกิด”ได้เพราะทำ“ความดับ”ตามประสงค์สำเร็จ ผู้นี้ชื่อว่า“สิริมหามายา” เป็นผู้ให้กำเนิด“พระพุทธ” จึงเป็นผู้“รู้จริง”ครบบริบูรณ์ และ“ทำได้”จบสัมบูรณ์สุด ไม่มีอะไร“ลึกลับ”เลยทั้ง“อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐”(ความเห็นที่ยึดเอาความเป็นที่สุด แล่นกันไปถึงที่สุดแต่ละเรื่อง ถึง ๑๐ เรื่อง) เป็น“อเทฺวนิยม” มีทั้ง“ความรู้”มีทั้ง“ความจริง” พ้น“ความลึกลับ”เป็นผู้รู้แจ้งจบ

ศาสนาที่เป็น“เทฺวนิยม”นั้นเชื่อ“ความจริง”ก็เป็น“ความจริง”ที่อยู่ใน“ที่ลับ-ความลึกลับ”อีกนานเท่านานตราบที่ยังไม่ทลายกำแพง“นิรันดร”และ“อิสระ”ได้จริง

“พระเจ้า”ของศาสนา“เทฺวนิยม”จึงเป็น“นิรันดร”อยู่ คือยังมีอัตตา,มีตัวตนนิรันดรอยู่

และเป็น“ศาสนาที่ยังไม่มี“อิสระ”สัมบูรณ์ เพราะ“พระเจ้า”ยังเป็นใหญ่บงการมนุษย์อยู่นั้น“มนุษย์”จึงเป็นศาสนาที่ยังไม่มี“อิสระเสรีภาพ”บริบูรณ์ ยังคงเป็น“ทาส”พระเจ้าอยู่ ยังไม่มี“อิสระ”สัมบูรณ์

ส่วนศาสนาพุทธนั้นทุกคนมี“อิสระเสรีภาพ”สัมบูรณ์เพราะใครจะนับถือหรือจะเชื่อพระพุทธเจ้าหรือจะไม่นับถือจะไม่เชื่อก็ได้ ท่านให้อิสระเสรีภาพเต็มที่ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ใน“กาลามสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๐ ข้อ ๕๐๕)

(๑๓๐) พุทธ“ไม่ลึกลับ”ทั้งนิรันดรทั้งอัตตาทั้งมีอิสระสุด

พุทธทำลาย“นิรันดร”ของจิตวิญญาณลงได้สำเร็จที่ยืนยันได้ในโลกปัจจุบันนี้อย่างเป็น“ความจริง”กับผู้คนทั่วไปไม่“ลึกลับ” และมี“ความรู้แจ้งเห็นจริงความเป็นจิตวิญญาณ”โดยเฉพาะ“จิตวิญญาณที่เป็นอัตตาหรืออาตมัน”ของตนเองนี้ทีเดียว แม้ที่สุดความเป็น“ปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า” และสามารถทำลาย“อาตมันหรืออัตตา”ที่ถึงขั้น“ปรมาตมัน”ที่รู้

แจ้งเห็นจริง สัมผัสตัวจริงอยู่โต้ง ๆ ไม่ลึกลับด้วยตนเอง ชนิดที่"อิสระ"ที่สุด ไม่ต้องเป็น"ทาสพระเจ้า"เด็ดขาด

"จิตวิญญาณ"ในศาสนาพุทธจึงเป็น"จิตวิญญาณ" ที่"อิสระเสรีภาพ"ในตนเองที่สุด ไม่เป็น"ทาส"อำนาจสูงสุดในจักรวาฬใดเลยอย่างสมบูรณ์แบบเพราะมี"ปัญญา" เป็น"อุตตระ" จึงรู้เห็นเป็นจริงแจ่มแจ้งถ่องแท้ในความเป็น"นิรันดร" และสามารถทำลาย"นิรันดร"ได้เด็ดขาด เป็น"นิพพาน"ที่ทำลายสูญสลาย"ตัวตนคืออัตตา"แม้แต่ "ปรมาตมัน"ได้สิ้นเกลี้ยงบริบูรณ์สัมบูรณ์

ซึ่ง"ความจริง"ที่ว่านี้มี"มนุษย์อื่น" มีคนอื่นไม่ใช่มี แต่เราคนเดียวหรือ"บุคคลหนึ่งคนเดียว"เท่านั้นที่สามารถ ทำลาย"นิรันดร"ของจิตวิญญาณได้ และสามารถมีทั้ง"ความรู้"ทั้ง"ความจริง"ทำลายความเป็น"อัตตา"ได้ สลาย"นิรันดร" ของจิตวิญญาณที่ชาว"เทฺวนิยม"ยึดมั่นถือมั่นกันได้จริง จนกระทั่งเกลี้ยงสูญสิ้นหายไป "นิพพาน"ไม่มีอะไรเหลือเลย

และที่สำคัญคือ ชาวพุทธสามารถปฏิบัติตนให้"จิตวิญญาณ"มี"อิสระเสรีภาพ"สัมบูรณ์ พ้นอำนาจความเป็น "ทาส"โลกหรือโลกีย์ แม้แต่เป็น"ทาสเทฺวะ"ที่เป็น"อัตตา-อาตมัน" จนที่สุดถึงขั้นเป็นทาส"พระเจ้า"สูงสุดผู้สุดสูงกว่า"เทฺวะ"ใด ๆ เป็นขั้น"ปรมาตมัน" ปานนั้น ก็ทำได้สำเร็จเด็ดขาด จึงชื่อว่า "อเทฺวนิยม"สัมบูรณ์แท้

(๑๓๑) ในศาสนาพุทธทุกคนหมดสิ้น“นิรันดร”สัมบูรณ์ได้

ที่สุดพุทธสามารถทำความเป็น“นิรันดร(นิร+อันตร)”ให้หมดสิ้นไปได้แท้ ๆเด็ดขาด “ไม่มีอะไรที่เป็นความแตกต่าง” ก็คือ เป็นกลาง เป็นสูญ, ไม่มีอะไรอยู่ในภายใน, ไม่มีอะไร(นิร)อยู่ในระหว่าง(อันตร)ของ“กรรม”และของ“กาล”อีกเลย เป็น“ความสูญ”, ไม่เหลืออะไรทั้ง“กรรม”ทั้ง“กาล” ของ“อัตตา”นี้, เป็น“ความสิ้นสลายหายไปจากเอกภพ”หรือจาก“อำนาจ”ยิ่งใหญ่ใด ๆของโลกของจักรวาฬอันพึงมีในที่ใด ๆที่แม้จะมีอะไรยิ่งกว่า“เอกภพ”

ซึ่งชาว“เทฺวนิยม”เรียกความเป็น“นิรันดร”หรืออำนาจยิ่งใหญ่นี้ว่า “พระเจ้า”ผู้มีสิทธิ์สั่งบัญชาให้ใคร ๆขึ้นสวรรค์ หรือให้ลงนรกแต่ผู้เดียวได้ก็ตาม แต่พุทธพ้น“นิรันดร”ได้แท้

พุทธสามารถทำ“นิรันดร”นี้ให้เป็น“สูญได้เด็ดขาด” ชนิดที่ไม่เหลือ“นิรันดร”อันเป็น“กรรมกับกาล”เหลืออยู่ในที่ไหนอีกเลย แม้แต่“พระเจ้า”ที่เป็นเจ้าควบคุม“อิสรภาพ” ของคนทุกคน พุทธก็สามารถมี“อิสรภาพ”ของตน“หลุดพ้น” อำนาจ“พระเจ้า”หรืออำนาจ“ปรมาตมัน”จริงแท้แน่ยิ่งได้

เพราะศาสนาพุทธมีทฤษฎีที่สามารถเรียนรู้ความเป็น“นิรันดร” แล้วจัดการกับ“นิรันดร”ได้อย่างสับูรณ์

มีทฤษฎีที่สามารถจะเรียนรู้ความเป็น“อาตมันหรือ

อัตตา” แม้จะยิ่งใหญ่ขั้น“ปรมาตมัน”หรือ“บรมอัตตา” แล้วจัดการกับ“อัตตาหรืออาตมัน”ได้อย่างสัมบูรณ์

มีทฤษฎีที่สามารถจะเรียนรู้ความเป็น“อิสระ” เริ่มตั้งแต่“อิสระจากพระเจ้า” แม้จะยิ่งใหญ่ขั้น“ปรมาตมัน”หรือ“บรมอัตตา”ปานใด แล้วจัดการกับ“ความไม่อิสระ”ในตนเองเพราะเป็น“ทาสกิเลสในตน(กิเลสนี้แหละคืออัตตา)”ไปเป็นลำดับ ๆ จนกระทั่งหมดสิ้นเกลี้ยงได้อย่างสัมบูรณ์

(๑๓๒) พุทธเป็นศาสนาที่ทุกคนมีสิทธิ์“อิสระ”สัมบูรณ์ได้

จึงยืนยันได้ว่า “อัตตาหรืออาตมัน”นั้น ชาวพุทธทุกคนเป็นเจ้าของ“ตัวตน(อัตตา)” เป็นผู้มี“อิสระ”เต็มไม่ยอมเป็นทาส“พระเจ้า” นั่นคือ เป็น“ตนเอง”ได้เต็มที่ ไม่ใช่มีอำนาจ“พระเจ้า”มาเป็น“นาย”ที่คอย“บงการ”จิตวิญญาณของเราแต่อย่างใด ผู้เป็นพุทธจึงคือ ผู้ไม่มีพระเจ้าบงการ

ฉะนี้เอง “อิสรภาพ”ขั้นต้นของชาวพุทธ

“พระเจ้า”ไม่มีสิทธิ์ที่จะเป็น“เจ้าอำนาจ”บงการผู้มี“อิสระ”ในตนเองแท้ คือไม่ต้องมี“พระเจ้า”ที่เราไม่สามารถ“สัมผัส”ได้เลย ชาวพุทธประพฤติอย่างแท้จริงเช่นว่านี้

แต่ผู้ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“พระเจ้า” ซึ่งเป็น“อัตตา” และถ้า“อัตตา”นี้ใหญ่หนาหนักก็คือ“พระเจ้า”แท้ ๆ แม้แต่ชาวพุทธก็ยังเป็น“ทาสอัตตา”ตามนัยะนี้อยู่นะ!

ชาวพุทธที่มี“อัตตา”อยู่จึงยังเป็น“ทาสพระเจ้า”ในตนเองอยู่ “อัตตา”นัยะนี้แหละที่เป็น“พระเจ้า”ในตนเอง

แม้ชาวพุทธแท้ ๆก็ยังยากที่จะสามารถ“หลุดพ้นจากความเป็นพระเจ้าชนิดนี้” เพราะมันอยู่ในตนเองแท้ ๆ เป็น“พลังงานจิตของตนเองแท้ ๆ”

เรียกชื่อเต็ม ๆของ“พลังงานจิตตนเองชนิดนี้”ว่า “อุปาทาน”นั่นเอง คือ“ตัวการสำคัญ” ซึ่งเป็น“พลังงานจิต” ที่ยังไม่เป็น“กลาง” ยังมี“การยึดมั่นถือมั่นในสภาวะนั้น” อยู่ จึง“ไม่ลอยตัวออกมาอยู่ตรงกลาง” ยังไม่“ปล่อยวาง-ว่างจากทุกสิ่งทุกอย่าง”จนกระทั่ง“อิสระสัมบูรณ์” เพราะยัง“เอียงโต่งไปยึดด้านใดด้านหนึ่งที่ตนยึดอยู่ตามที่เป็นจริง” มันจึงเฉเป๋ไปข้างที่“พลังงานนั้น ๆติดยึดด้านนั้น”อยู่แท้

ไตร่ตรองตามสภาวะที่กล่าวถึงนี้ให้ดี ให้คม ๆ ชัด ๆ

จะเห็น“ความเป็นกลาง”ที่แท้ กับ“ความติดยึดอยู่”

แล้วจะต้อง“หลุดพ้น”จากความติดยึดอยู่นั้น ๆ จึงจะเป็น“ผู้อิสระ”จริง ๆ ศาสนาพุทธนั้นมี“อิสระ”สัมบูรณ์นะ!

(๑๓๓) พุทธจึงเป็นศาสนาที่ทุกคน“หลุดพ้น”ได้สัมบูรณ์แท้

“พระเจ้า”ก็คือ “ความติดยึดอยู่”นี้แหละพระพุทธเจ้าแยก“ตัวการสำคัญ”นี้ไว้ มีภาวะที่“อุปาทาน(ความติดยึดอยู่) ๔”

ได้แก่ กามุปาทาน(ยังติดยึดในกามคุณทั้งหลาย) -ทิฏฐุปาทาน(ยังติดยึดในความรู้ความเห็น) -สีลัพพตุปาทาน(ยังติดยึดในศีลพรตหรือในวิธีปฏิบัติ) -อัตตวาทุปาทาน(ยังติดยึดอยู่แค่ได้"รู้"และพูดถึงตัวตน = ยังไม่ถึงขั้นสัมผัสตัวตนได้จริง)[พตปฎ. เล่ม ๑๒ ข้อ ๑๕๖]

"อุปาทาน ๔"นี้แหละคือ พลังงานจิตแท้ ๆ ซึ่งเป็นพลังงานจริง ๆในตัวของคน คือ"พระเจ้า"ตัวจริงที่คนตกเป็น"ทาส"แท้ ๆ เพราะยัง"ไม่อิสระจากภาวะนั้น ๆ" จึงจะต้องปฏิบัติให้"หลุดพ้นจากความติดยึด"นั้น ที่เป็น"อุปาทาน ๔" ให้หมดสิ้นเด็ดขาดให้ได้ จึงจะสิ้นเกลี้ยงการตกเป็น"ทาสพระเจ้า"ซึ่งก็คือ"อุปาทาน"นี้แหละตัวจริงของจริง ได้แล้วตนก็จะกลายเป็น"พระเจ้า"เบ็ดเสร็จเด็ดขาดเสียเองเลย

เพราะ"พระเจ้า"คือ ผู้สร้าง"โลก" คือ "ปรมาตมัน"ผู้เป็นเจ้าแห่ง"อัตตา"แท้ หรือคือ"เจ้าของโลก-เจ้าของอัตตา"

และเราคือ ผู้ต้องอยู่เหนือ"โลก"เหนือ"อัตตา"แท้ ๆ

สรุปให้ชัด ๆก็คือ ผู้ที่ยังเป็น"ทาสโลก(โลกธรรม)" และยังเป็น"ทาสอัตตา(ทาสตนเอง)"เท่านั้น ที่ยังเป็น"ทาส"ทั้งหมด

ถ้าเป็น"อรหันต์"ก็สิ้นความเป็น"ทาส"แท้จริง เพราะชาวพุทธสามารถทำ"เทฺว(ความเป็น"เทฺว คือความเป็น ๒)"ให้เป็น"อเทฺว(ความไม่เป็น"เทฺว คือความไม่เป็น คือ เป็น ๑ หรือ ๐)"ได้สำเร็จเด็ดขาดจริงแท้ เป็น"อิสระ" เป็น"ประธานตนเอง" ที่เรียกว่า "เอกัคคตา"นั่นเองบริบูรณ์สัมบูรณ์สุด ๆ

(๑๓๔) ทาส“อุปาทาน ๔”นี้แล คือ ทาส“พระเจ้า”แท้ ๆ

ดังนั้น ผู้ยังเป็น“ทาสโลกธรรม” คือยังเป็น“ทาสลาภยศสรรเสริญสุข”นี้ ๑ นี่ทาส“โลก”แท้ ๆ และยังไม่มี“อิสระ” จาก“ความเป็นทาสตัวเอง-นี่ทาสอัตตา” ก็คือ ยังเป็น“ทาสพระเจ้า”หรือ“อุปาทาน ๔”แท้ ๆอยู่นี้ ๒

“พระเจ้า”นี้แหละคือ “อุปาทาน ๔”นี่เองแท้ ๆ เพราะยังเป็นผู้“มีความติดยึดในอุปาทาน ๔”นี้จริง ๆ

ผู้ยังต้อง“ยึดสิ่งใดสิ่งนั้นอยู่”นั่นแหละคือ ผู้ยังไม่“หลุดพ้น” ยังไม่ลอยตัวจากสิ่งนั้น ไง! ยังไม่“อิสระ”จริง ๆ คือสิ่งนั้นยังมีอิทธิพล“เป็นใหญ่เหนือเราอยู่” ไม่มากก็น้อย

ซึ่งต้องปลดปล่อยตนเองออกจากที่ยังติดยังยึดอยู่

จึงจะต้องเรียนรู้“อุปาทาน ๔”นี่แหละตัวสำคัญ ในจิตของคนทุกคน “อกุศลจิต”ตัวนี้ที่ชอบเรียกกันว่า“พระวิญญาณ”นี้เป็น“กาย”ของ“อัตตานิรันดร” เป็น“จิตเราเองที่ยึดมั่นถือมั่นในตัวเอง”แท้ ๆ คือ“อวิชชา”ที่“สังขาร”กันอยู่

ผู้ที่ยังหลง“นิรันดร”จึงยังมี“อัตตา”ที่ยึดตัวตนอยู่ด้วย“อุปาทาน” และ“อุปาทาน”ก็มี“๔ อุปาทาน”นี้เอง ที่ผูกตนเองไว้ด้วย“อวิชชา”ของตน ตนจึงไม่มี“อิสระ”ได้สักที

ผู้เรียนรู้“อัตตา ๓”ที่เป็น“จิตวิญญาณ”ของตนและสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ปัญญา” แล้วกำจัด“อัตตา” คือ“ตัวตน”สำเร็จบริบูรณ์ ก็มี“อิสระ”สัมบูรณ์อย่างเป็นจริง

(๑๓๕) ศาสนาพุทธรู้ยิ่ง“ธรรมะ ๒” หรือ“ธรรมะ ๑”นี่เอง

คนผู้ใดแม้แต่ชาวพุทธที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา” และยังไม่สามารถปฏิบัติตน‘หลุดพ้น’ความเป็น“อัตตา ๓”ได้บริบูรณ์ ก็ยังเป็น“ทาสอัตตา”นั่น ๆอยู่ทั้งนั้น ยังไม่มี“อิสระ”

ดังนั้น “จิตวิญญาณของตนหรืออัตตา”ในศาสนาที่ยังเป็น“เทฺวนิยม”ก็ยังเป็น“เทฺว ธัมมา(ธรรมะ ๒)”หรือยังอยู่ใต้อำนาจของ“พระเจ้า” ยังมี“นาย”(คือพระเจ้าเป็นนาย) และยังมี“ทาส”(คือเราเองเป็นทาส) ตนเองจึงยังไม่มี“อิสระ”แท้ได้

แต่ศาสนาพุทธ“อิสระ”จาก“พระเจ้า” ไม่ขึ้นต่อ“พระเจ้า” สามารถพิสูจน์ความเป็น“เทฺว ธัมมา(ธรรมะ ๒)”กระทั่งทำให้เป็น“อเทฺว ธัมมา(ธรรมะที่ไม่เป็น ๒)”สำเร็จจริง “พ้นทาส” ได้แท้ จึงเป็นศาสนาที่ชื่อว่า“อเทฺวนิยม”ด้วยประการฉะนี้

เพราะศาสนาพุทธที่เป็น“อเทฺวนิยม”นั้นมี“ความจริง” มีทฤษฎีจบความเป็น“นิรันดร”ลงสำหรับตนเองได้แท้ เป็น“อมตบุคคล”สามารถ“ทำกาละ”เองได้ ด้วย“กรรม”ของตนเอง โดยเฉพาะ“การเกิด-ตายทางจิตวิญญาณ(โอปปาติกโยนิ)” ว่าจะเกิดหรือจะตายในความเป็น“อัตตา”ตามประสงค์ของตน

ถ้า“อรหันต์”หรือ“อมตบุคคล”ผู้นั้นเมื่อ“ตายหมดลมหายใจหรือดับขันธ์”ลงแต่ละชาติ หากยังไม่ยอม“ตายหายสูญไป”จาก“กรรมและกาล” ก็สามารถยังมี“ชีพ”ขั้น“จิตนิยาม” เกิดวนอยู่ใน“วัฏฏสงสาร”นี้อยู่ต่อไปได้ จนกว่าเจ้าตัวจะ

ปรินิพพานเป็นปริโยสานจึงสิ้นภพจบชาติ สูญสนิทสัมบูรณ์

ผู้ที่ไม่มี“นิรันดร”ได้จริง แต่มี“อิสระ”สัมบูรณ์ และหมดสิ้น“อัตตา”ไม่เหลือการยึดเป็น“ตัวตน”เลยได้แท้จริง ก็เรียนรู้จาก“พลังงานจิต”ในความเป็น“ธรรมะ ๒”แล้วจัดการให้เป็น“ธรรมะ ๑” และ“๐”นี่เอง ซึ่งเป็นความรู้ขั้น“ปัญญา”

“ปัญญา”เป็น“ความรู้”ที่พระพุทธเจ้าเป็น“เจ้าของความรู้”(ธรรมสามี) เป็น“ความรู้ที่พระองค์ทรงสั่งสมบารมีสืบทอดมาจากพระพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ”จนกระทั่ง“ตนเองมีปัจจัตตัง”ในตนเองได้จริง แล้วสะสม“ความรู้ที่เป็นพุทธธรรม”นี้ กระทั่ง‘กลาย’เป็น“ปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ” ผู้“ตรัสรู้ได้เองโดยชอบ(สัมมาสัมพุทโธ)” แล้วจึงนำมาประกาศให้มนุษย์ในโลกรู้แจ้งได้ตาม ท่านจึงได้ชื่อว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ในโลก เพราะ“มนุษย์ในโลก”ได้รู้จัก“ความรู้ที่เป็นพุทธธรรม”นี้จากพระองค์

(๑๓๖) “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”คือ บุคคลเช่นใด?

แต่หาก“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ”ท่านไม่ประกาศ“ความรู้ที่เป็น“สัมมาสัมโพธิญาณหรือพระสัพพัญญู”นี้ด้วยตนเองขึ้นในโลกวาระใดวาระหนึ่ง ให้มนุษย์ได้รู้“ความรู้นี้”จากท่านเลย แม้ท่านจะมี“สัมมาสัมโพธิญาณหรือพระสัพพัญญู”นั้นบริบูรณ์แล้วเท่ากับ“พระสัมมาสัมพุทธ

เจ้า”ทุกพระองค์ แต่“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ”ท่าน“มีสัมมาสัมโพธิญาณหรือสัพพัญญูนั้นเฉพาะตน”เท่านั้น เมื่อท่านไม่ทรงประกาศตนเองให้แก่คนใน“โลก”รู้จักท่านเลย หรือไม่ประกาศ“ความรู้โลกุตระ”ที่เป็น“พระสัพพัญญู”นั้นแก่ใคร แล้วท่านก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเองเสีย มันก็ไม่มีใครสามารถจะ“รู้จัก”ท่านได้เลย ท่านจึงไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งขึ้นให้แก่โลกรู้จัก ก็เท่านั้นเอง

ไม่ใช่ท่านสอนไม่เป็น สอนไม่ได้ อย่างที่หลงผิดกัน

“ในโลก”.. จึงไม่มี“พระพุทธเจ้า”พระองค์นี้เกิดขึ้นมา หรือปรากฏขึ้นเป็น“พระพุทธเจ้า”สอนโลกุตรธรรมแก่มนุษย์ หรือประกาศ“พุทธธรรม”แก่มนุษย์ แต่ท่านก็บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ ทว่าท่านสลายตัวเองไป ไม่มีคนใดรู้จักท่าน

ท่านก็ไม่ได้ชื่อว่า“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ขึ้น “ในโลก” เพราะ“ไม่มีมนุษย์คนผู้ใดได้รู้จักท่าน”เลย แม้ท่านจะมี“ความรู้ถึงขั้นสัพพัญญู” ก็ไม่มีใครสามารถ“รู้จักท่าน”ได้ เพราะท่านไม่แสดงตัวท่านเองแก่ใครนั่นเอง แล้วท่านก็ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไป ก็เป็นอันท่านก็“สูญหายไปจากวัฏฏสงสารหรือจากเอกภพ”ไปเลยเปล่า ๆดาย ๆ

ก็น่าเสียดายอยู่.. แต่ท่านมี“อิสระเสรีภาพ”เต็ม ที่ท่านจะทำแบบนั้นอย่างสัมบูรณ์ ไม่มีใครมีสิทธิ์ที่จะไปละลาบละล้วงความเป็น“อิสระเสรีภาพ”ของท่านได้

“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ที่สัมมาทิฏฐิจริงคือ

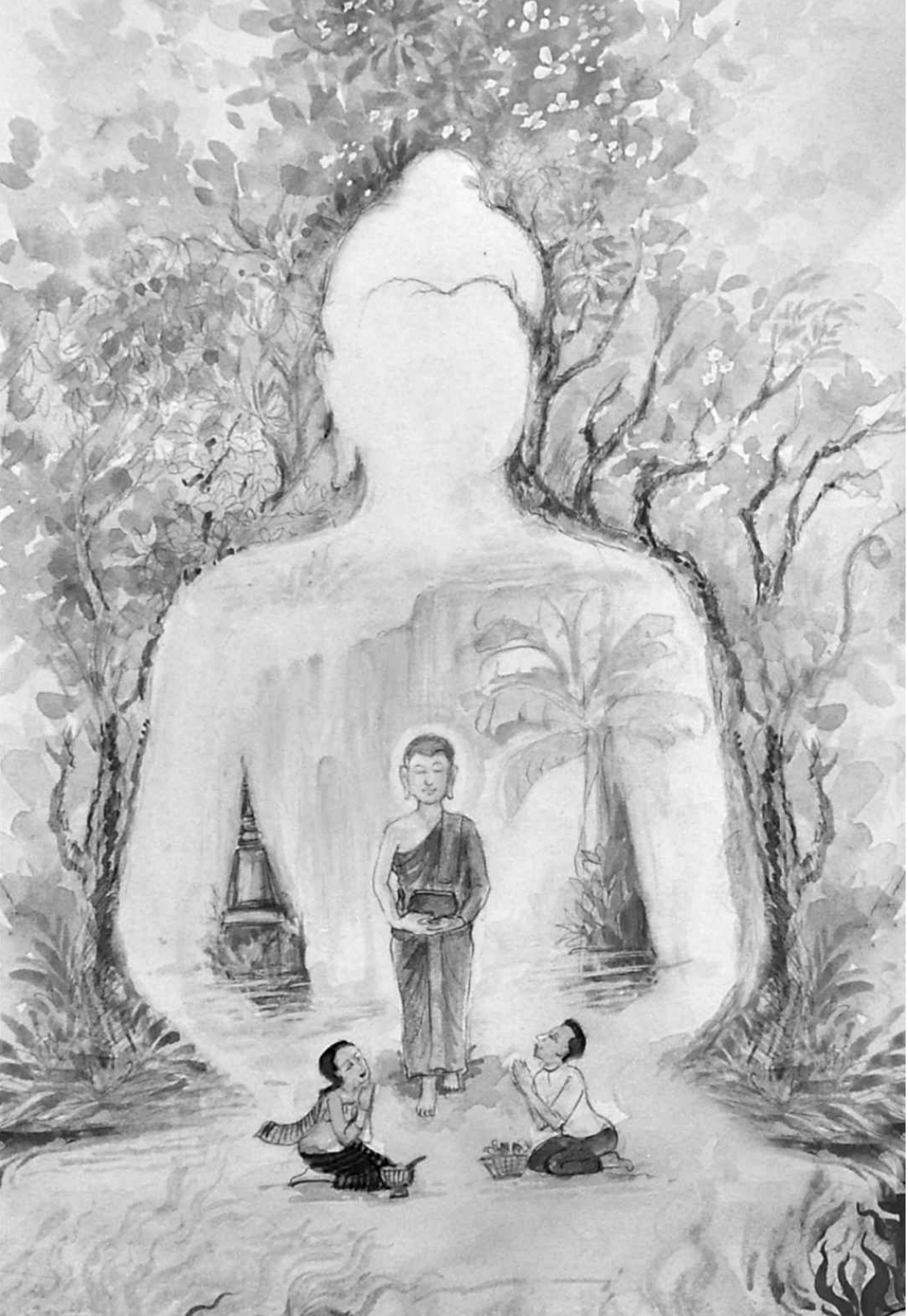

อย่างนี้ต่างหาก ..ทำความข้าใจกันดี ๆ

อย่าเข้าใจผิดว่า "พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า"นั้น คือ "ผู้สอนคนอื่นไม่ได้" ไม่ใช่อย่างนั้นเด็ดขาด

ถ้าท่านจะสอน ย่อมสอนได้ดีเหมือนพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ไม่ด้อยกว่ากันเลยแน่นอน เพราะท่านก็คือ พระผู้มีสัมมาสัมพุทโธ(ผู้ตรัสรู้เองโดยชอบ)"เท่ากัน"กับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ทรงประกาศตนต่อมนุษย์"ในโลก" แต่ไม่มีใครรู้จักท่านว่า ท่านเป็น"องค์ใด" ท่านไม่ได้แสดงพระองค์เลย ท่านจึงไม่ชื่อว่า "พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง"ในโลก

(๑๓๗) นัยะที่ไม่ได้ชื่อว่า "พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง"

เพราะท่านไม่ทรงเปิดเผยพระองค์เองให้มนุษย์ "ในโลก"ได้รู้จักท่านเท่านั้นแหละ ท่านไม่ทรงสอน ท่านไม่ประกาศตน แล้วท่านก็"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน" คือ ทำตนเอง"ตายสูญไปเลย" จึงไม่มีใครเลยในโลกนี้ที่รู้จักพระองค์ ท่านจึงเป็น"ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า"เท่านั้น

"พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า"นี้คือ ผู้ทรงสั่งสมบารมีมาอย่าง"สัมมาทิฏฐิ" ผ่านการเป็น"พระอาริยะ" มาทุกลำดับ ตามลำดับ จาก ๑.โสดาบัน ๒.สกิทาคามี ๓.อนาคามี ๔.อรหันต์ ๕.อนุโพธิสัตว์ ๖.อนิยตโพธิสัตว์ ๗.นิยตโพธิสัตว์ ๘.มหาโพธิสัตว์"

ขั้นที่ ๙. ท่านก็ได้บรรลุเป็น“สัมมาสัมพุทธเจ้า”ที่ทรงความเป็น“ผู้มีสัมมาสัมโพธิญาณ”ด้วยพระองค์เองจริงนั่นเอง ซึ่ง“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ก็ทรงมี“พระสัพพัญญุตญาณ”เท่ากับ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ที่ทรงประกาศพระองค์เองเป็นพระพุทธเจ้า“องค์ใดองค์หนึ่ง”ทุกพระองค์

แต่..“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น แม้ท่านจะได้“สั่งสมบารมีจนกระทั่งมี“สัมมาสัมโพธิญาณบริบูรณ์”ด้วยพระองค์เองแล้ว เท่ากัน ทรงมี“ความรู้ยิ่ง(สัพพัญญุตญาณ)” เท่ากับ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์แล้ว

เพียงแต่ท่านไม่ได้“ประกาศพระองค์เอง”ต่อมนุษย์ต่อหน้ามนุษย์ในโลก ให้เป็นที่รู้จักขึ้นในโลกมนุษย์เท่านั้น แล้วท่านก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน คือ“ตายอย่างจบกรรมจบกาล”ของพระองค์เองไปเลย จบไม่มีใครในโลกรู้จักเลยว่าท่านก็คือ“พระผู้มีสัมมาสัมโพธิญาณ”องค์หนึ่งนั่นเอง

ท่านจึงไม่ได้ชื่อว่า พระพุทธเจ้า“องค์ใดองค์หนึ่ง”ในโลก ที่มี“ตัวตนในโลกมนุษย์”ปรากฏขึ้นให้มนุษย์ในโลกได้รู้จักเท่านั้นแหละ แต่แท้ ๆแล้วในโลก“เคยมีพระผู้สำเร็จสัมมาสัมโพธิญาณ”อยู่อีก“องค์หนึ่ง”

ทว่า“โลก”ไม่เคยได้รู้ว่า เป็น“องค์ใด”นั่นเอง

(๑๓๘) “ความรู้”ที่สามารถหยั่งรู้“ความจริง”คือ“ปัญญา”

เราพูดกันถึงขั้นความเป็น“พระพุทธเจ้า”กันทีเดียว

ซึ่งมันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่สูงส่งยิ่ง ๆนัก ๆ

แต่มันก็เป็น“ความจริง”ของชาวพุทธที่จะต้องพากเพียรเรียนรู้“ความจริง”นี้ เพื่อให้เกิด“ความรู้”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ของพระพุทธเจ้า ถูกต้องถ่องแท้ แยบคาย สอดคล้องกับ“ความจริง”ที่เป็น“สัจจะ” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สัจจะมีหนึ่งเดียวเท่านั้น”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑๙ จูฬวิยูหสูตร ๑๒)

ซึ่ง“ความรู้,ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ” ที่เรียกว่า “ปัญญา” มิใช่“ความรู้,ความฉลาด”ที่เรียกว่า“เฉกหรือเฉโก”

“ความรู้,ความฉลาด”ที่เป็น“เฉโก”อยู่ กับ“ความรู้,ความฉลาด”ที่เป็น“ปัญญา”จริงแท้ ๆ นี่แหละที่ปุถุชนคนทั่วไปแยกกันไม่ออกได้ง่าย ๆ พูดกันปนเปเละเทะเลอะเทอะไปหมด สัจจะที่จะยืนยัน“ความจริง”ก็เลยเสียหมด

เพราะ“ความฉลาด”ที่เป็น“ความรู้”อันเรียกได้ว่า “เฉโก”นั้นเป็นแค่“ความรู้-ความฉลาด”ของคนปุถุชนโลกียะ

ส่วน“ความฉลาด”ที่เป็น“ความรู้”อันเข้าขั้นจะเรียกได้ว่า “ปัญญา”นั้น จะต้องเป็นถึง“ความรู้-ความฉลาด”ของคนอาริยชนขั้นโลกุตระอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”แท้จริง จึงจะใช่

เพราะคำว่า“ปัญญา”เป็นของพระพุทธเจ้าที่พระองค์ทรงบัญญัติขึ้นมาเรียก“ความรู้เฉพาะที่พระองค์ตรัสรู้” ได้แก่ความรู้ที่เป็น“โลกุตรธรรม”

ซึ่งทุกวันนี้ มิใช่แล้ว เพราะมัน“มิจฉาทิฏฐิ”กันทั่วถ้วนแล้ว โดยเอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียก“ความรู้-ความฉลาด”

แบบ“เฉโก”ที่เป็น“ความรู้แค่ปุถุชนโลกีย์”กันทั้งนั้นแล้ว ส่วนคำว่า“เฉโก”ก็ทิ้งไปเลยเสียด้วย ไม่ใช้กันแล้ว เพราะต่างก็“ไม่นิยม”ที่จะใช้กันนั่นเอง มันไม่เท่ มันไม่สูง มันไม่เจริญ

ก็มันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ชั้นต่ำของคนปุถุชนโลกีย์ที่เต็มไปด้วยกิเลส ก็เลยรังเกียจ

ดังนั้น ด้วย“ความฉลาดแกมโกง”ก็เลย“โกง”เอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียก“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นโลกียธรรมของปุถุชนกันหน้าตาเฉย

และที่สำคัญก็คือ มิใช่หลงผิดว่า เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ตามที่ตนเอง“ยึดถือเข้าใจอยู่ และเชื่อเอง”อยู่เท่านั้น แต่มันผิดไปไกล ไม่ใกล้กับ“สัมมาทิฏฐิ”ของพระพุทธเจ้าเลย

ซึ่งไม่สามารถจะเข้ากันได้เลยกับ“สัมมาทิฏฐิ”ของพระพุทธเจ้านั่นแหละสำคัญมาก เพราะมันเป็นเรื่องของมนุษย์โลกอื่น(อัญญะ)กับมนุษย์ในโลกใบนี้ มันเป็นเรื่องของมนุษย์คนละโลกพูดกัน อยู่“ดาวคนละดวง”แล้วทุกวันนี้

“ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ที่หยั่งรู้“ความจริง”อันเป็น“โลกุตรธรรม” ส่วน“ความฉลาด”แม้จะสุดแสนฉลาดเป็นอัจฉริยะแค่ไหนก็ตาม ก็รู้“ความจริง”อันเป็น“โลกียธรรม”อยู่ คือ“ความรู้-ความฉลาด”ที่ต้องเรียกว่า“เฉโกหรือเฉกะ”

จึงจะถูกต้องตาม“ความจริง”ที่เป็นจริงกัน แต่ดันมาเอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียกสารพัด“ความรู้-ความฉลาด”กันหมด

(๑๓๙) "ความจริง" ตาม "นิยาม" ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

"ความจริง"นี้เป็นเรื่องของ"ความลึกล้ำ"อันสูงสุด ๆ ที่ไม่มีใคร ๆในโลกหล้า หรือในเอกภพจะสามารถหยั่งรู้ได้ เพราะเป็น"พระปัญญาธิคุณ"ของพระองค์เอง โดยชอบ

ซึ่ง"ความจริง"ในที่นี้คือ "ความจริง"ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง อัน"คัมภีรา-ทุทฺทสา-ทุรนุโพธา-สันตา-ปณีตา-อตักกาวจรา-นิปุณา-ปัณฑิตเวทนียา" เพราะเป็น"โลกุตระ" เป็น"อาริยสัจ" ที่คนผู้มีภูมิขั้น"อาริยะ"จริง จึงจะมี"ปัญญา" สามารถรู้"ความจริง"ที่ท่าน"นิยาม"ไว้ว่า

อรหัง, สัมมาสัมพุทโธ, วิชชาจรณะสัมปันโน, สุคโต, โลกวิทู, อนุตตโร ปุริสทัมมะสารถิ, สัตถา เทวมนุสสานัง, พุทโธ, ภควา ซึ่งเป็น"พุทธคุณ ๙"สุดลึกล้ำนี้ได้จริง

ส่วน"ความรู้"นั้นมันมีตั้งแต่เริ่มต้น"รู้" แค่รู้ตื้น ๆ.. ฉาบเอา พอกเอา รู้เห็นได้ง่าย แล้วก็สามารถโชว์ เพื่อแสดงออกให้ใครต่อใครรู้ว่า เราเป็นคนมี"ความรู้" แต่ "ความรู้"นั้นจะตรงกับ"ความจริง"หรือไม่? ผู้มี"ความจริง" เป็น"สัมมาทิฏฐิ"และได้"สัมมาปฏิบัติ"จนกระทั่งเกิด"สัมมาปฏิเวธ" บรรลุผลเป็น"ปัจจัตตัง เวทิตตัพโพ วิญญู หิ"ในตนแล้วจริงเป็น"อาริยบุคคล ๔ (โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์)"ตามลำดับเท่านั้นจะบอกได้ ตัดสินได้

สำหรับ"ความรู้"ของคนที่แสดงออกให้คนเห็น คนได้

ยิน คนสัมผัสอยู่แต่ละวัน ก็แล้วแต่ว่าใครจะสามารถเข้าใจ "ความรู้"เหล่านั้นได้ว่าเป็น"ความจริง"หรือไม่แค่ใดเท่านั้น

และ"ความรู้"ที่แสดงออกนั้น ๆมันจะเป็น"ความจริง" มั้ย? ..ก็ขึ้นอยู่กับ"สมมุติสัจจะ"กับ"ปรมัตถสัจจะ" ซึ่งเป็น"ธรรมะ๒"ที่สำคัญมากในเรื่องของ"ความจริง" หากใครไม่มี"ความรู้"ใน"สัจจะ ๒ ประการ"นี้อย่างมากเพียงพอจริง ก็ไม่สามารถจะซับทราบ"ความจริง"จริง ๆได้แน่

"ความจริง"ที่ยากแก่"การตัดสิน"ได้อย่างยิ่ง ก็คือเรื่องที่มันยังเป็น"อจินไตย"อยู่ตลอดกาลนาน สำหรับผู้ยังมี"ภูมิรู้และภูมิธรรม"ไม่ถึง"พุทธวิสัย-ฌานวิสัย-กรรมวิบาก-โลกจินตา"นั้น ๆมาตรวจสอบหรือวัดค่า

จึงต้องศึกษาเรียนรู้ด้วย"ทฤษฎี"ของพระพุทธเจ้า จึงจะสามารถมี"ปัญญา(ความรู้ขั้นโลกุตระ)"จึงจะพอรู้ความเป็น "อจินไตย ๔"นั้นได้ว่า เป็น"ความจริง"ไปตามลำดับ

เพราะ"ความรู้"ขั้น"ปัญญา"นี้ เป็น"ความรู้"ชนิดใหม่ที่เป็น"ชนิด"อื่น(อัญญะ)"แบบ"โลกุตระ" เป็น"ความรู้ของคนต่างดาว"ดังกล่าวแล้ว ที่แตกต่างจาก"ความรู้แบบ"โลกีย์" ที่เรียกโดยศัพท์ว่า "เฉโกหรือเฉกะหรือเฉกาหรือเฉกตา"

"ความรู้"ใน"ความจริง"จึงรู้กันคนละอย่าง

(๑๔๐) "ความรู้"กับ"ความจริง"ที่คนพึงคำนึงถึง"ความมี"

ผู้"พ้นอจินไตย"ข้อใด ก็สามารถใช้อจินไตยข้อนั้นได้

ผู้มี“ความรู้”แต่ยังไม่มี“ความจริง”ตามที่ตนรู้นั้น ก็ไม่สามารถมี“ความจริง”นั้นมาใช้ ก็ใช้อยู่แค่“ความรู้”ที่ตนมี

แม้แต่“ความจริง”แท้ ๆ ในยุคนี้นั้น ไม่ใช่“ความจริง” ในยุคบางยุคแล้ว ..เชื่อมั้ย?

ดังนั้น จึงอย่าหลงยึดมั่นถือมั่นใน“ความรู้”ของตนกันมากนัก เพราะ“ความรู้”มันไม่ใช่“ความจริง”จริง ๆ มันไม่เที่ยง มันแปรเปลี่ยนไปตามองค์ประกอบมากมายสารพัด

ซึ่งอาตมาคำนึงถึง“ประโยชน์”ที่ควรจะได้เป็นสำคัญ

อาตมามีภูมิรู้มีภูมิธรรมและใช้สัปปุริสธรรม ๗ และมหาปเทส ๔ เต็มที่สูงสุดได้เท่านี้ อย่างซื่อสัตย์เป็นหลักยึด

เพราะที่สุดแห่งที่สุดแล้ว “ความบริสุทธิ์เท่านั้นจะชนะทุกสิ่งในโลก” “จิตใจ”อาตมาจะจบตรงนี้ เป็นที่สุดเสมอ

อาตมาก็บอก“ใจจริง”ของตนเองที่“จริงใจ”ที่สุดแล้วได้แค่นี้ อาตมาต่อสู้มาในชีวิตนี้โดยมีแต่“ความจริง”เป็นสมบัติเดียว เป็นอาวุธเดียวที่มีและใช้มาตลอด หมดสิ้น“ความจริง”ที่อาตมามีนี้ อาตมาก็หมดเนื้อหมดตัวล้มละลายก็คงมีที่สุดเท่านี้ ที่อาตมามีใช้ทั้งหลายของชีวิตตนเอง

(๑๔๑) “สมบัติ”ที่อาตมามั่นใจว่าเป็นประโยชน์ยิ่งในโลก

สิ่งที่อาตมาเห็นว่าเป็น“คุณสมบัติ”ที่ใหญ่ยิ่งและยิ่งใหญ่สุด ๆ ก็คือ “พลังงานสัมประสิทธิ์(coefficient)” ซึ่ง

เป็นพลังงานทางจิต เป็นความสามารถของคน ที่จะสร้างประสิทธิ์ภาพจิตของตนให้ยิ่ง ๆ ดีสุดสูงสุด มากสุดเท่าที่แต่ละคนจะศึกษาฝึกฝนปฏิบัติพิสูจน์ความจริงนี้ได้

จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงพลังที่เป็น“กาย”ที่เป็นทั้ง‘รูปธรรม’ และ‘นามธรรม’อันเป็น“ธรรมะ ๒”ทั้งหลาย ได้แก่ “รูป ๒๘” และ“นาม ๕” ที่สังขารกันอยู่ ประกอบกันอยู่ทั้งอุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม ซึ่งแต่ละคนมีชีวิตเกี่ยวข้องสัมผัสสัมพันธ์อยู่ ตามความจริงที่ปุถุชนคน“อวิชชา”ดำเนินวนเป็น“ปฏิจจสมุปบาท”

หากไม่เรียนรู้“ปฏิจจสมุปบาท”จนกระทั่งได้ปฏิบัติตนมี“ปัญญา”หลุดพ้นจาก“อวิชชาสวะ ๘”บริบูรณ์สัมบูรณ์จริง ก็ยังไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”อันเป็น“สมบัติ” และ“วิบัติ” แล้วสามารถดำเนินชีวิตอยู่กับ“สมบัติ” และ“วิบัติ”ได้ อย่างไม่ยึดมั่นถือมั่นกันจริงแท้

แต่สามารถ“ยึดสร้างสัมประสิทธิ์”ให้แก่ตนได้

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ทุกสิ่งอย่างไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่มีตัวตน เป็นไปตามเหตุปัจจัยปรุงแต่งกันอยู่เท่านั้น ผู้ยึดมั่นถือมั่นจึงเป็นทุกข์

แต่ถ้าไม่มี“ปัญญา”ที่จะรู้ว่า ควรยึดอะไรที่เป็นแก่นสารสำคัญอันเป็นไปตาม“กรรมและกาล” คนนั้นก็จะก่อทุกข์ให้ตนและก่อทุกข์ให้คนอื่นอยู่ตราบสิ้นกาลนาน

“อวิชชาสวะ ๘”หรือ“ความหลงผิดที่หมักหมมอยู่

ในสันดาน” เพราะ“ไม่รู้ในทุกข์(ทุกเข อัญญาณัง)-ไม่รู้เหตุให้เกิดทุกข์(ทุกขสมุทเย อัญญาณัง) -ไม่รู้ความดับทุกข์(ทุกขนิโรเธ อัญญาณัง) -ไม่รู้ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์(ทุกขนิโรธคามินิยา ปฏิปทาย อัญญาณัง) -ไม่รู้ในส่วนอดีต(ปุพพันเต อัญญาณัง) -ไม่รู้ในส่วนอนาคต(อปรันเต อัญญาณัง) -ไม่รู้ทั้งในส่วนอดีตและอนาคต(ปุพพันตาปรันเต อัญญาณัง) -ไม่รู้ในปฏิจจสมุปบาท”ว่าสิ่งทั้งหลายอาศัยกันและกันเกิดขึ้น(อิทัปปัจจยตาปฏิจจสมุปปันเนสุ ธัมเมสุ อัญญาณัง ; พระไตรปิฎก เล่ม๓๔ “อาสวโคจฉกะ” ข้อที่๗๑๒)

ผู้ที่เรียนรู้กระทั่งสามารถรู้“จบ”มีภูมิธรรมถึงได้ขั้นอาศัย“อุเบกขา ๕”เป็นอยู่ในชีวิต เมื่อเรียนรู้จนสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มุทุภูตธาตุ”ที่มีประสิทธิภาพแห่งอัตราเร่งที่คล่องแคล่วขึ้นตามความสามารถของแต่ละคน ซึ่งอาการ“มุทุ”ที่มีคุณธรรมสูงถึงขั้นคุณวิเศษ มีอยู่ใน“องค์ธรรม ๕” (ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา)ของ“อุเบกขา” เท่าที่จิตของใครสามารถจะเพิ่มขึ้นได้ จนถึงขั้นมีอัตราเร่ง“ยกกำลัง”ได้เท่าที่ทำได้นั้น ๆก็เป็นที่สุด

“กาย” คือ “ธรรมะ ๒”ได้แก่“รูป“กับ“นาม”นั่นเองที่เจ้าตัวจะสามารถสร้างเสริมขึ้นมาเพิ่มได้อีก ๆ ซึ่งจะเพิ่มประสิทธิผลขึ้นให้แก่แต่ละคน ผู้ทำ“พลังงานสัมประสิทธิ์”ของตน ๆขึ้นมาได้ยิ่งเท่าใด ก็จะมีผลเพิ่มความเจริญสูงขึ้นยิ่งขึ้น ๆจริงนั้นตามที่สามารถทำได้มากขึ้น ๆเท่านั้น ๆ นั่นคือทำ“กาย”ด้วย“กายกรรม(สิ่งที่พึงกระทำทางกาย)”ที่อบรมฝึกฝน

"กายภาวนา(การอบรมกาย,การฝึกหัดกาย)"ให้"กายคต(สิ่งที่เป็นไปในกาย,สิ่งที่อยู่ในกายที่ดำเนินไป)"เจริญมีคุณวิเศษสูงขึ้นเป็น "กายกัมมัญญตา"บ้าง หรือ"กายปาคุญญตา" ซึ่งเป็นความยิ่งเจริญเร็วไวคล่องตัวแห่ง"กาย" นั่นคือ ความเป็นภาวะควรแก่การงานแห่งกองเวทนา,ความเป็นภาวะควรแก่การงานแห่งกองสัญญา, ความเป็นภาวะควรแก่การงานแห่งกองสังขาร

คนผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"สมบัติ"ของตนส่วนที่เป็น"ชีวะ"อยู่ หรือ"วิบัติ"คือ หมดสิ้นความเป็น"ชีวะ"ไปแล้ว จึงจะสามารถรู้จริงความเป็น"นิโรธ"หรือ"นิพพาน"ได้แน่แท้

(๑๔๒) "กาย"ที่พระพุทธเจ้าทรงเน้นให้จัดการจึงคือ"จิต"

"กาย"ทั้งหลายที่พระพุทธศาสดาทรงสอนว่า ให้ทำ "กายภาวนา"ให้เจริญ จึงเป็น"การเจริญทางจิต"แท้ ๆ

ซึ่งจำเป็นต้องเรียนรู้จากความเป็น"กาย"ทั้งนั้น

เพราะ"การตายของ'กาย'ที่เน้นเอาจิต"นั่นเองที่เป็น "นิโรธ"หรือ"นิพพาน" ไม่ใช่"การตายของ'กาย'ที่หมายถึง'ร่างภายนอกหรือสรีระ'เลย"เด็ดขาด ที่จะรู้จัก"นิพพาน"กันได้

แต่ก็ไม่รู้เรื่อง"กาย"กันแล้ว "มิจฉาทิฏฐิ"กันสนิทแล้วทุกวันนี้ แยก"กาย"แยก"จิต"กันไม่ออกแล้ว เพราะ"กาย"ต้องมี"ภาวะ๒" คือ "รูป"กับ"นาม"ให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง กันจริง ๆ

เมื่อใด"กาย"ส่วนนั้นจะมี"สมบัติ"เป็น"จิต"อยู่คือ

เป็น“จิตนิยาม” เมื่อใด“กาย”ส่วนนั้นจะมี“สมบัติ”เป็นแค่“พีชนิยาม” และเมื่อใด“กาย”ส่วนนั้นจะมี“สมบัติ”เป็นแค่“อุตุนิยาม” ต้องแยกออกได้ชัดเจน คม แม่น ถูก ตรงแท้

จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จาก“อาการ”ของจิตที่ยังเป็น“สมบัติ”คือมีชีวะอยู่ หรือ“วิบัติ”ไม่มีชีวะแล้ว หรือ“ตาย,ดับ”ไปจากจิตเราแล้ว

นั่นก็คือ เราจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงส่วนที่เป็น“กายกลิ” ซึ่งเป็นจิตหรือเจตสิกส่วนที่เป็น“กิเลส”แท้ ๆ และกำจัดส่วนที่เป็น“กิเลส”นี้เท่านั้น ไม่ใช่ไปกำจัดหรือทำลาย“จิตทั้งจิต” หรือไปละลาบละล้วงจิตทั้งส่วนที่เป็น“กุศล” และจะต้องไล่เรียงกำจัดไปเป็นส่วน ๆตามลำดับ มีขั้นมีตอนให้ถูกต้องด้วย

ผู้ปฏิบัติจะต้องชัดเจนภาวะของ“จิต”“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันจริง ๆ จึงจะไม่มั่ว

เพราะถ้าใครไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเริ่มตั้งแต่“กาย” ไปเป็นลำดับ นั่นคือ ความเป็น“กายในกาย” แล้วจะเรียนรู้“เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ย่อมไม่รู้แน่นอน จะปฏิบัติเพื่อให้สำเร็จ“สมบัติ(เกิดอยู่)”และ“วิบัติ(ดับไป)”ไปจากความเป็น“ชีพหรือชีวะ”ให้แก่“อาการ ๓๒ ของตน”ก็ผิดแน่นอน

(๑๔๓) จึงต้องเรียนรู้การแยก“กาย”แยก“จิต”ไปแต่ขั้นต้น

แม้แค่ส่วนที่เป็น“ภายนอก ๕”คือ “ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,

หนัง"ก็ยังไม่รู้อะไร ทำไม่เป็น จะทำ"ความตายหรือดับ(วิบัติ)" และ"ความเกิด(สมบัติ)"ของ"มูลกรรมฐาน ๕"นี้ที่เรียนรู้ได้จริงง่ายที่สุดก่อนส่วนที่เป็น"ภายใน"ของ"อาการ ๓๒ (ทวัตติงสาการ)" ทั้งหลาย ก็ยังไม่สามารถ คนผู้นั้นก็เป็นอันหมดสิทธิ์ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า"ความตายสนิท" คือ "นิพพาน" หรือ"นิโรธ"นั้นว่ามี"อาการ"เช่นใดได้แน่นอน

ความเป็น"ชีพ-ชีวะ"ซึ่งจะสามารถรู้จักรู้แจ้งจริงความเป็น"กิเลส" ว่ามันยังมี"อาการ"มีภาวะของ"ชีพ-ชีวะ"(ชีวิตินทรีย์)อยู่หรือมันตายสนิทแล้ว? ก็ต้องรู้จักจาก"อาการ-เพศ-นิมิต-อุเทส"ที่สามารถแยก"อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม"ด้วยการอ่านจาก"รูป๒๘" และจากกระบวนการของ"นาม ๕" นั่นคือ จะรู้ได้ต้องปฏิบัติ"มีผัสสะ ๖" ต้องมี"ผัสสะที่เป็น ๑ ในนาม ๕"จึงจะมี"นาม"ด้วย

การปฏิบัติที่"หลับตา"ไม่มี"ผัสสะ ๖"จึงผิดหลักการหรือผิดทฤษฎีของพุทธอย่างสิ้นเชิง "หลับตา"ไม่มี"กาย"ไป "หลับตา"ปฏิบัตินั้นโมฆะไปจากความเป็นศาสนาพุทธมาแต่ต้นทางแล้ว ตั้งแต่พระพุทธเจ้าตรัสรายละเอียดใน"พรหมชาลสูตร" ที่เป็น"สูตรแรก"แท้ ๆในพระสูตรทั้งหมด "หลับตา"นั้นออกนอกทาง"สัมมาปฏิบัติ" ไม่มี"ฐาน"ปฏิบัติ ซึ่งเหตุก็เพราะเรียนมา"ผิด" เรียนมา"มิจฉาทิฏฐิ" นั่นเอง

นั่นคือ ต้องแยก"ความเป็นชีวะ"อยู่ หรือ"ความไม่เป็นชีวะ"ได้ชัดเจน และต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"การตายสนิท"ของ

"กาย" และหรือ"การตายสนิท"ของ"จิต" จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงของส่วนที่เป็น"กาย"เป็น"จิต"ได้บริบูรณ์ ก็จะสามารถรู้จักความเป็น"นิพพาน"ได้แท้ ..ไม่เช่นนั้นก็ไม่ชัดเจนชัดแจ้งแน่

ทั้ง ๆที่ภิกษุทุกรูป พอบวชเป็น"องค์พระ"เสร็จปุ๊บ! อุปัชฌาย์ก็จะให้"มูลกรรมฐาน๕"ปั๊บ! ก็คือ ให้เรียนรู้ฝึก"การแยกกาย-แยกจิต" ผม,ขน,เล็บ,ฟัน,หนัง ให้ได้ก่อนอื่นแท้ ๆ

ว่า "กาย"กับ"จิต"นั้น เมื่อใด"ผม"ก็ดี "ขน"ก็ดี "เล็บ"ก็ดี "ฟัน"ก็ดี "หนัง"ก็ดี จะอยู่ใน"สภาพ'วัตถุ'(อุตุนิยาม)" เมื่อใดอยู่ในสภาพ"พีชนิยาม" เมื่อใดอยู่ในสภาพ"จิตนิยาม" ดังนี้เป็นต้น จึงจะจัดการ(อภิสังขาร)การปฏิบัติคือ"กรรมนิยาม" ให้เกิด"ธรรมนิยาม"จนเป็น"ปุญญาภิสังขาร"ได้ ..มีมรรคผล

ซึ่ง"กาย"นี้ล้วนเป็นความเจริญขึ้นของ"ภายใน"อันหมายเอาจิต-เจตสิกเป็น"สมบัติ"อันวิเศษของคนแท้ ๆ ที่เป็นประโยชน์ยิ่งเท่าที่คนพึงมีพึงได้กว่า"สมบัติ"ใด ๆในโลก

"กาย"จึงไม่ใช่หมายเน้นเอา"ร่างภายนอก"เท่านั้น!!!

เน้นที่"จิต"แต่"กาย"ก็ต้องรวมภายนอกไว้ด้วยเสมอ

(๑๔๔) "คุณสมบัติ"ที่ถึงขั้น"คุณวิเศษ"นั้นเป็น"อจินไตย"

"คุณสมบัติ"ที่ต้องเรียกขานกันว่า"คุณวิเศษ"ได้ นั้นไม่ว่าจะเป็น"กายปาคุญญตา"บ้าง ซึ่งเป็น"ความเป็นภาวะควรแก่การงานแห่งกองเวทนา, ความเป็นภาวะควรแก่การ

งานแห่งกองสัญญา, ความเป็นภาวะควรแก่การงานแห่งกองสังขาร" เป็นต้น ต้องเข้าขั้น"โลกุตระ"

และหรือที่เป็น"กายมุทุตา"บ้างคือ ความหัวอ่อนของ"ธรรมะ ๒ (กายนะ ธรรมะ ๒ ไง!)" ซึ่งก็เน้น"จิต,มโน,วิญญาณ"อยู่ "จิต"ทางด้าน"ศรัทธา"ก็เป็นจิตที่"หัวอ่อน(มุทุ)"คือ เป็น"จิต"ที่ปรับได้เร็วง่าย,ว่านอนสอนง่าย ไม่ยึดมั่นถือมั่นถึงกับดื้อดึงดันหัวชนฝาแล้ว เพราะสิ้นกิเลสขั้น"อุปาทาน"หรือขั้น"อภินิเวส" ; ไม่มี"ความยึดมั่นถือมั่นชนิดที่ยึดอย่างไม่ยอมเปลี่ยนแปลง"แล้ว

"จิตหัวอ่อน"ทั้งทางด้าน"ปัญญา"ก็เป็นความฉลาดโลกุตระที่ไม่แข็งกระด้าง มีความแววไวไหวพริบปฏิภาณสูง

ดังนั้น ทั้งด้าน"เจโต"หรือศรัทธาก็ปรับง่าย ปรุงให้เป็นไปได้ง่าย ให้"มี"อย่างนั้น ให้"ไม่มี"อย่างนี้ได้ง่ายเร็วทันใจ

สรุปก็คือ ทั้งด้าน"ปัญญา"ก็เกิดไหวพริบปฏิภาณง่าย รู้ได้เร็ว ฉับไว ทั้งด้าน"เจโต"หรือ"ศรัทธา"ก็ดัดจิต-ปรับจิตทำให้เชื่ออย่างนั้น เป็นอย่างนี้ได้ง่าย รวดเร็ว ไววับ "ปานนักมายากล" ให้เกิด-ให้ดับได้ฉับพลันทันที ขนาดนั้นทีเดียว

"ธรรมะ๒"คือ "ศรัทธา กับ ปัญญา"นั้น"หัวอ่อน(มุทุ)"ทั้งคู่

เพราะ"จิต"คล่องแคล่วประเปรียวใน"ฌาน ๔"(ฌานลืมตานะ)มากยิ่ง ๆ ได้สะสมคุณวิเศษของ"อุเบกขา ๕"เชี่ยวชาญชำนาญจริง จึงมี"มุทุภูตธาตุ(จิตหัวอ่อน)"ที่วิเศษปราดเปรื่องด้วย"คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)"ยิ่งยอดใน"การทำเกิด-แม้ทำดับ" จนได้ชื่อว่า เป็นคุณสมบัติ"เพศแม่"ที่เยี่ยมยิ่งถึงขั้นต้อง

เรียกว่า “สิริมหามายา” เป็นผู้ให้“ความเกิด”ที่วิเศษเกินกว่าโลกีย์จะเป็นได้เยี่ยมยอดสุด ๆจริง ๆ

แถมยังยืนยันว่า “มุทุภูตธาตุ(จิตหัวอ่อน)”นี้มี“ปริสุทธา, ปริโยทาตา,กัมมัญญา,ปภัสรา”มั่นคงในตัวเองยิ่ง อีกด้วย

รู้ได้มั้ย?..ง่ายมั้ย? “คุณวิเศษ”นี้ เป็น“อจินไตย”จริงนะ

(๑๔๕) “สิริมหามายา”เป็น“คุณวิเศษ”ขั้น“อจินไตย”

จริง ๆนั้นคำว่า “สิริมหามายา”ที่เรากำลังสาธยายอยู่นี้ ไม่ได้หมายถึง “ตัวตนบุคคล” หมายถึงความเป็น“นามธรรม” ขั้น“โอปปาติกสัตว์” ที่อยู่ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗) ซึ่งเป็นข้อที่ ๙ ทีเดียว

ดังนั้น ผู้ใดที่ยัง“ไม่มีสัมมาทิฏฐิ”ย่อมเข้าใจสภาวธรรมที่เป็น“สิริมหามายา”ที่ว่านี้ไม่ได้แน่นอน แม้เข้าใจก็ยังจะกำหนด“รูปและนาม”ของความเป็น“สิริมหามายา”ไม่ได้ง่าย ๆ

“สิริมหามายา”นี้เป็น“มารดา”ที่ต้องมีความฉลาดเข้าขั้น“โลกุตระ”ที่เกิดจาก“อัญญธาตุ”ในศาสนาพุทธที่เป็นจริงจริง ๆ ความเป็น“มารดา”ซึ่งเป็น“สัมมาทิฏฐิ ข้อที่ ๙ ของสัมมาทิฏฐิ ๑๐”ก็ตัวสุดท้ายของความเป็น“สัมมาทิฏฐิ” ที่จะมี“ภูมิโลกุตระ” จึงเป็น“อจินไตย”ที่ต้องมีจริงเป็นจริงทั้ง“รูป”ทั้ง“นาม”ครบ ทั้งตัวตนที่เป็นมนุษย์จริง ทั้ง“ธรรมะ ๒”อันเป็น“สมมุติสัจจะ”และ“ปรมัตถสัจจะ”

ดังนั้น แม้บุคคลผู้ให้กำเนิดแก่“พระพุทธเจ้า”จึงมี

"นาม"ที่หมายถึง"ชื่อ"พระฉายายังน่า"สะดุดใจ"ว่า "สิริมหามายา" เพราะมีคำว่า"มายา"ให้"สะดุดใจ"ไง! พระมารดากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่แท้ ๆ ไม่น่าจะมีชื่อที่หมายถึง"ความหลอกลวง"เลย("มายา"แปลว่า "ความหลอกลวง"อยู่ไง!) คำอื่น ๆเพราะ ๆ ดี ๆสูงส่งมีมากมายที่ตั้งพระนามมารดากษัตริย์ได้ ..ไม่ตั้ง!

แต่ก็ตั้งคำว่า "สิริมหามายา"ขึ้นมา มันน่างงมั้ย?

นี่คือ "อจินไตย(เรื่องที่ลึกล้ำเกินกว่าสามัญจะหยั่งรู้หรือเรื่องที่ศาสตร์โลกีย์ไม่สามารถรู้ได้)"จริง ๆ ซึ่งต้องมีความรู้ใน"โลกุตรธรรม" จึงจะสามารถรู้เข้าไปถึงความเป็น"ธรรมนิยาม ๕" และหยั่งถึงความเป็น"จิตนิยาม" แล้วจึงจะรู้"กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม"ดี

(๑๔๖) ผู้มีภูมิรู้ใน"ธรรมนิยาม ๕"จึงจะพอรู้"สิริมหามายา"

เช่น จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า "ธรรมนิยาม"ที่เป็น"ธรรม"ขั้นโลกียธรรมกับโลกุตรธรรมได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"กรรมนิยาม"ที่เป็น"กรรม"ขั้นโลกียกรรมกับโลกุตรกรรมได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง "จิตนิยาม"ที่เป็น"จิต"ขั้นโลกียจิตกับโลกุตรจิตได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"พีชนิยาม"ที่เป็น"พีชธาตุ"ในจิต แล้วจัดการ"จิต"ที่เป็น "โลกียะ"ให้เป็น"จิตโลกุตระ"สำเร็จใน"จิต"ของเราได้ รู้ไปจนถึง"อุตุนิยาม"ในจิตของเรา

"ธรรมนิยาม ๕" นั้นได้แก่ อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"อุตุนิยาม"ที่เป็น"อุตุธาตุ"ขั้น

โลกียะกับโลกุตระใน“จิต”ของเราได้ แล้วจึงจะทำความเป็น“ธาตุ”เป็น“ธรรม”ที่เราประสงค์ให้เกิดใน“จิต”ตนได้สำเร็จ

การ“ทำความเกิด”ด้วย“กรรม”(สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) จาก“โลกียธรรม”เป็น“โลกุตรธรรม” โดยการจัดการ“จิตธาตุ-พีชธาตุ-อุตุธาตุ”ให้ลงตัวได้สัดส่วนในตนสำเร็จ ชีวิตของเราก็เป็นอยู่ดีสูงสุดขั้นอรหันต์ เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕” และจัดการกับ“ธรรมนิยาม ๕”ได้ดังประสงค์

ผู้ทำได้ดังว่านี้จริง คือ “สิริมหามายา” ผู้ให้ความเกิด“พุทธ”แท้ทางจิตวิญญาณ ตั้งแต่จิตเข้ากระแสพุทธ(เข้าเส้นทางโสดาบัน)กระทั่งถึงที่สุดเป็น“เจ้าแห่งพุทธ”หรือ“พระพุทธเจ้า”

ผู้ทั้งรู้ทั้งทำได้ชื่อว่าเป็น“สิริมหามายา” คือ เป็น“แม่(มารดา)” ที่สามารถค้นหา“พ่อ(ปิตา)”มาช่วยกันทำ“ความเกิด”ให้แก่จิต(สัตว์โอปปาติกะ) จนสามารถทำ“ความเกิด(โอปปาติกโยนิ)ได้จริง” ซึ่งความเป็น“พ่อ”คือ เชื้อวิเศษที่เป็น“ความรู้ขั้นโลกุตระ”

“พ่อ”จึงได้แก่ “ปัญญา”ซึ่งก็คือ“ความรู้ขั้นโลกุตระ”

“ความรู้โลกุตระ”จึงไม่ใช่“ความรู้โลกียะ”แน่นอน

(๑๔๗) ผู้ทำ“สิริมหามายา”ได้คือผู้ทำ“ความเกิด”ขั้นอจินไตย

“อจินไตย”ในความเป็น“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”ที่คนจะ“ทำความเกิดให้แก่จิตของตน(โอปปาติกโยนิ)”ได้ ก็ต้องเป็น“โลกุตระ” ซึ่งต้องศึกษาให้สัมมาทิฏฐิ แล้วปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติ จึงจะเกิดผลสัมมาปฏิเวธ ซึ่ง“อาศัย”การฝึกฝนตน จน

เกิดเป็น“นิสัย”กระทั่งเป็น“วิสัย” เพราะเปลี่ยนแปลง“อาสวะ” เปลี่ยนแปลง“อนุสัย”ได้ ที่สุดถึงขั้นถอน“อนุสัย”ให้ออกไปจากจิตตนได้หมดสิ้นบริบูรณ์สัมบูรณ์

ผู้นี้คือ “สิริมหามายา”เป็น“แม่”ที่ทำ“ความเกิด”ให้แก่“จิตตน”ได้เป็นอรหันต์สำเร็จ ก็เป็น“สิริมหามายา”ขั้นต้น

เพราะมี“ความรู้ยิ่งเห็นจริง”ใน“อจินไตย ๔” แล้วหลุดพ้น“อจินไตย ๔”ได้จริง(พ้นความไม่รู้คือ รู้“อจินไตย”ได้) เพราะมีความรู้ใน“โลกจินตา” และสามารถ“จัดการ”กับ“กรรมวิบาก”ของตน ด้วย“ฌานวิสัย” ที่สุดสูงสุดถึง“พุทธวิสัย” ตามบารมี

เรื่องของ“จิตนิยาม”ที่พลังงานมี“กรรมนิยามและธรรมนิยาม”อันเป็น“อจินไตย” ซึ่งผู้สามารถ“เรียนรู้”แล้วจัดการทำ(อภิสังขาร)“พลังงานจิต”ให้สูงถึงขั้น“โลกุตระ”ได้ ที่วิทยาศาสตร์ทาง“สสาร-พลังงาน”ยัง“อจินไตย”อยู่ จึงยากที่จะเข้าใจ ซึ่งมี“ความเกิด”ขั้น“สิริมหามายาที่‘ปรากฏ’ในโลกมนุษย์” จึงเป็นอจินไตย ตามนัยะนี้ด้วยประการฉะนี้เอง

“สิริมหามายา”เป็น“อจินไตย”ที่มี“เนื้อหา(สาระ)”สูงเข้าขั้น“พุทธวิสัย”ซึ่งสูงกว่า“ฌานวิสัย” สูงกว่า“กรรมวิบาก” สูงกว่า“โลกจินตา” เมื่อตรวจสอบกันตาม“อจินไตย” ๔ระดับ

ดังนั้น “ความเกิด”ที่เข้าขั้น“สิริมหามายา”ของพุทธจึงเป็น“อจินไตย” เพราะไม่ใช่“ความเกิด”สามัญ”ของโลกียธรรม

“พุทธวิสัย”นั้นแน่นอนก็ต้องชาว“พุทธ”ที่สัมมาทิฏฐิด้วยกันจริงจึงจะไปทางเดียวกันอย่างถูกต้องถ่องแท้(โยนิโส)

(๑๔๘) คำว่า“ฌาน(เพ่ง)”นี่แหละที่แตกต่างกันอยู่หลากหลาย

คำว่า“ฌาน”นี่แหละที่โลกีย์สามัญทั่วไปต่างก็มี“ฌาน” กันทั้งนั้น คือ “การทำจิตในจิต”ให้จิต“สงบ”ให้“จิตมีความเป็นหนึ่ง(เอกัคคตา)” ให้สงบแน่วแน่ยืนนาน” ซึ่งใช้วิธี“เพ่ง (concentrate)”กันทั้งนั้น แต่“การเพ่ง(concentrating)”นี่แหละที่มันมีนัยสำคัญ ว่า “ลงรอยเดียวกัน(concent,harmony)หรือ“แตกต่างกัน(contrast,opposite)”

เพราะปกติของคนทั่วไป“การเพ่ง(concentrate)” ที่เป็นสามัญสำนึก(common sense)ก็มีกันเป็นปกติธรรมดาอยู่แล้ว

จุดนี้แหละ ที่ต้องพิจารณากันให้สำคัญยิ่ง ที่เป็น“แบบพุทธ”นั้นเป็น“การเพ่ง”ที่มีนัยะแตกต่างจาก“ฌาน”แบบอื่นชนิดที่มี“ความพิเศษ”ไม่เหมือนใคร เพราะ“ฌาน”แบบพุทธคือ“การเพ่งที่เป็นสามัญของคนธรรมดา”นี่เอง แต่ทำได้ชนิดที่“ไม่เหมือนใคร” เพราะมี“ทฤษฎีเฉพาะตน(สัมมาทิฏฐิ),มีจุดหมายปลายสุดของความเป็นที่สุดแห่งจิตวิญญาณ(ปริโยสาน)” เป็นของพระพุทธเจ้าเองโดยเฉพาะพิเศษแท้ ๆ จึงเป็น“ฌาน”ที่มี“วิสัย”พิเศษ(Supra concentration)จริง ๆ

“การเพ่ง(concentration)”แบบสามัญทั่วไปที่จะทำจิตให้“สงบ”ถาวรยืนนานกันนั้นคือ“การเพ่ง”ที่เรียกในภาษาฝรั่งว่า meditation นี่แหละแพร่หลายมาก ในวิธี“เพ่ง(concentrate)”

เพื่อทำจิตใจให้"สงบ"ที่เป็น"วิธี"นิยมแพร่หลายกันมากมาย

และคำบาลีก็เรียกกันด้วยคำว่า"ฌาน" แต่ก็มี"ฌาน" ที่เกิด"ผล"สำเร็จแตกต่างกันไปอีกมากมาย ที่มีนัยะทั้ง"ลึก" และทั้ง"ลับ" เพราะเป็น"อาการของจิตภายในของตน ๆ" ซึ่งมัน"ของใครก็ของตนคนเดียวที่เรารู้เรารู้สึกกับอาการนั้น ๆ"

ศาสนาพุทธมีความเป็น"ฌาน"แบบพุทธพิเศษยิ่ง ที่จะบรรลุ"วิชชาและวิมุติ"ได้อย่าง"สัมมาทิฏฐิ" เพราะฉะนั้น "ความสงบ(สันติ)"แบบพุทธ จึงเป็น"ความสงบ"ที่ยิ่งใหญ่มาก วิจิตรพิสดารมาก ซึ่งต้องเรียนรู้วิธีทำ"จิตในจิต"แบบพุทธ

(๑๔๙) "ฌาน"แบบพุทธนั้น"สงบ"พิเศษที่มี"อภิธรรม"

และ"ความสงบ"ก็"สงบพิเศษแบบพุทธ" ซึ่งจะเป็น"จิตสงบ"(ปัสสัทธิ)ที่ไม่เหมือนทฤษฎีใด ๆเป็นอันขาด เพราะ"ธรรมะแบบพุทธ"นั้นเป็น"อภิธรรม"

เรื่อง"อภิธรรม"คือ การทำ"จิตในจิต"ให้เป็น"ฌาน"ได้อย่าง"สัมมาทิฏฐิ"นี่แหละ สำคัญที่สุด ในกระบวนการทำ"จิตในจิต"ที่จะบรรลุ"โลกุตรธรรม"จริงหรือไม่จริงของพุทธ

การ"หลับตา"ปฏิบัติให้เกิด"ฌาน"จึงไม่เข้าข่าย "ฌาน" ของพุทธเลย เพราะไม่เกี่ยวกับ"อภิธรรม"เลยแม้แต่น้อย มีแต่"หลับตา"สะกดจิต-ข่มจิตเข้าไปตะพึดถ่ายเดียว เพื่อให้จิต"หยุดอาการเคลื่อนไหว"เท่านั้นแหละที่หมายถึง"ความ

สงบ”ของเขา คือให้“นิ่ง”อย่างพาซื่อดื้อ ๆตรง ๆ ง่าย ๆ กันเท่านี้เอง มันไม่ได้แจกแจงอธิบายรายละเอียดของ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ใด ๆเข้าไปเรียนรู้เป็น“อภิธรรม”อะไรเลยสักนิ้ด

“ความสงบ”ที่จะได้จากการปฏิบัติ“ฌาน”แบบพุทธจะต้องเกี่ยวกับทั้งการพิจารณา“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” และทั้ง“สัมมัปธาน ๔-อินทรีย์ ๕-พละ ๕-โพชฌงค์ ๗-มรรค ๘”มี“ปัญญา” เกิด“ปุญญ”หรือ“บุญ”เผาไหม้กิเลสออกจากจิต “จิต”จึงจะ“สะอาด”และ“สงบ”แบบพุทธ

ซึ่งเปิดเผย-เห็นแจ้ง ๆ-มีทั้งแสงสว่างพระอาทิตย์(อาโลกสัญญา) กระทบสัมผัส“รูป”ต่าง ๆ มี“นาม”เห็นรับรู้ของจริงโต้ง ๆ

คนที่หลง“หลับตา”ทำ“ฌาน”ทำ“สมาธิ”ในศาสนาพุทธปัจจุบันนี้ ได้หลงมืดมัวมิดปิดประตู ไม่หันมาพิจารณาความผิดถูกเรื่องนี้กันแล้ว ใครจะพูดยังไง เขาก็ไม่ฟัง ไม่แก้ไขใด ๆ

เพราะได้“หลงผิดสนิทปิดฉาก”การแก้“อุปาทาน ๔”กันแล้ว แม้แต่“กามุปาทาน” เขาก็ปิด“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”ไปสนิทหมดสิ้นแล้ว ไม่ยอมรับรู้ว่า“ตนมีทวาร ๕”นี้ ที่จะต้องเรียนรู้ ซึ่งเป็นเบื้องต้นในการศึกษาปฏิบัติ เพื่อเกิด“อธิจิต”ที่เป็น“ฌาน”เป็น“สมาธิ”นี่แหละ เขาเอาแต่ตัด-ลัดไปปฏิบัติกันภายในจิตกันเลยเสียแล้ว ...เขาช่างอวดเก่งกันจริง ๆ!!!!

“ฌาน”ของพุทธนั้น ต้องมี“ภายนอก”ด้วยเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอ ไล่เรียงไปตามลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย” แต่ทุกวันนี้ไม่เหลือ“เนื้อพุทธ”แล้ว กลายเป็น“เนื้อแพะ”กันไปหมดแล้ว

(๑๕๐) "ฌาน"แบบพุทธคือ"พลังงานจิต"ที่"อจินไตย"สุดๆ

"ฌาน"จึงเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องแรกที่จะต้องเรียนรู้เป็นจุดสำคัญของศาสนาพุทธ ถึงจะสามารถเข้ากระแส"พุทธวิสัย" "ฌานวิสัย"เป็น"อจินไตย"ขั้นสูงรองจาก"พุทธวิสัย"เชียวนะ

"ฌานวิสัย"ซึ่งเป็น ๑ ใน ๔ ของอจินไตย ๔ นี้เป็นเรื่องสูงส่ง ลึกซึ้ง ประณีต ละเอียดลออยิ่งขั้นนิปุณาทีเดียว เป็นเรื่อง"รู้ได้ยาก-เห็นได้ยาก-เดาเอาไม่ได้-ขบคิดยังไงก็ไม่ได้"

แต่เมื่อภูมิธรรมของผู้ถึงขั้นมี"วิสัย"นั้นๆจริงก็สามารถมี"รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ในภาวะนั้นๆได้ ถ้าภูมิธรรมของใครยังไม่ถึงขั้นมี"วิสัย"ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ธรรม"นั้นๆได้ ภาวะนั้นหรือ"ธรรม"นั้นก็ยังเป็น"อจินไตย"ในคนผู้นั้นๆอยู่

"อจินไตย"มี ๔ ประการ คือ "พุทธวิสัย-ฌานวิสัย-กรรมวิบาก-โลกจินตา"

เช่น "พุทธวิสัย" ผู้ที่มีธรรมที่เป็น"พุทธ"ถึงขั้นสัพพัญญูพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ย่อมมี"วิสัย"ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"ความเป็นพุทธ"ขั้นสัพพัญญุตญาณนั้นๆแน่นอน

หรือ"ฌานวิสัย" ผู้ใดที่มีธรรมที่เป็น"พลังงานจิต"ถึงขั้น"ฌาน"แต่ยังไม่ใช่"ฌานแบบพุทธ" ผู้นั้นก็มี"ฌานแบบที่เขาได้เขาเป็น"นั้นๆแหละ แต่ยังไม่ใช่"ฌานแบบพุทธ"

มีคนที่มี"ฌาน"แบบที่ยังไม่ใช่พุทธนี้มากกว่ามากในวงการศาสนาพุทธทุกวันนี้ แต่หลงกันว่า"ใช่" จึงผิดกันอยู่

ผู้ใดที่มีธรรมที่เป็น“พลังงานจิต”ถึงขั้น“ฌาน”ที่เป็น“ฌานแบบพุทธ”อย่างสัมมาทิฏฐิจริง ผู้นั้นก็มี“ฌานแบบที่เขาได้เขาเป็น”นั้น ๆแหละ แต่เป็น“ฌานแบบพุทธ”จริง

ซึ่งคนที่จะมีธรรมที่เป็น“พลังงานจิต”ถึงขั้น“ฌาน”ที่เป็น“ฌานแบบพุทธ”อย่างสัมมาทิฏฐิจริงนั้น ยุคนี้ปัจจุบันนี้หายากสุดยากมาก ส่วนมากเป็น“ฌาน”นอกศาสนาพุทธ เป็น“ฌาน”ที่ยังไม่ใช่แบบพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิจริง

เพราะความเป็น“ฌานแบบพุทธ”นั้น เป็น“อจินไตย”สุด ๆ คือ ไม่มีใครสามารถคาดเดาเอาได้เลย เป็นเด็ดขาด

ต้องผู้ที่“สัมมาทิฏฐิ”แท้ และสามารถปฏิบัติอย่าง“สัมมาปฏิบัติ”จนเกิด“สัมมาปฏิเวธ” เป็น“มรรคผล”กันจริง ๆ

(๑๕๑) “ฌาน”แบบพุทธ พิเศษ ไม่มีใครเหมือน เป็นไฉน?

นั่นก็คือ ต้องมี“วิธีปฏิบัติ”อันตรงตาม“มรรค ๗ องค์”และเกิดตาม“กระบวนการ”ที่เป็น“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ซึ่งจะเป็น“โลกุตรธรรม ๙ หรือโลกุตรธรรม ๔๖”ตาม“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อย่างสัมมาทิฏฐิ ตรวจสอบได้ด้วย“วิชชา ๘”จริง ๆ

“มรรค อันมีองค์ ๘”นี้เป็นทฤษฎีที่ไม่มีในศาสนาไหน

สมณะ ๔ คือ โสดาบัน,สกิทาคามี,อนาคามี,อรหันต์ จะไม่มีในศาสนาไหน ดังที่ศาสนาพุทธมี เป็นเด็ดขาด

“ฌานวิสัย”ที่เป็น“ฌานแบบพุทธ”จึงเกิดได้กับผู้มี“ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”เท่านั้น ผู้ที่ยังไม่เกิดในตนจริง

ที่เป็น“สัมมาปฏิเวธ”อย่างถูกต้องถ่องแท้เป็นสัมมาทิฏฐิแท้ ย่อมไม่ใช่“ฌานแบบพุทธ”แน่นอน ซึ่ง“ฌาน”ทั่วไปนั้นง่าย ๆ

แต่“ฌานวิสัย”แบบพุทธนั้น“อจินไตย” เพราะถ้าไม่สัมมาทิฏฐิจริง ก็ไม่สามารถจะปฏิบัติให้เกิด“ฌานแบบพุทธ” ได้เป็นอันขาด “ฌานแบบพุทธ”พิเศษ ไม่มีใครเหมือนจริง ๆ

พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ชัด(พตปฎ. เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕) ว่า

“นัตถิ ฌานัง อปัญญัสสะ ปัญญา นัตถิ อฌายโต

ยัมหิ ฌานัญจะ ปัญญา จ ส เว นิพพานสันติเก”

แปลว่า ฌานย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญาย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่มีฌาน ฌานและปัญญามีอยู่ในผู้ใด ผู้นั้นแลอยู่ในที่ใกล้นิพพาน

“ฌานแบบพุทธ”นั้นต้องเดินตามหลัก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” ซึ่งมี“ศีล”เป็นข้อกำหนด“หลักต้น” แล้วปฏิบัติเกิดผลไปตามกระบวนการของ“การปฏิบัติที่ไม่ผิดแบบพุทธ” นั่นคือ “สำรวมอินทรีย์-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ”

จึงจะเกิด“สัทธรรม ๗”ในหลักของ“จรณะ ๑๕”ข้อต่อไป คือ ศรัทธา-หิริ-โอตตัปปะ-พหูสูต-วิริยะ-สติ-ปัญญา แล้วจึงจะเกิดฌาน๑-ฌาน๒-ฌาน๓-ฌาน๔ มี“วิชชา ๘”เป็นผู้กำกับ

“จรณะ ๑๕”ทั้งหมดนี้ล้วนมี“ปัญญา”หรือ“วิชชา ๘” ร่วมกัน-ช่วยกันอยู่ตลอดตามที่ตรัสยืนยันที่อ้างอิงมาแล้วข้างบนที่ว่า“ฌานกับปัญญา”ต้องมีคู่กันเสมอ ขาดกันไม่ได้

ซึ่งไม่ใช่ว่า “หลับตาสะกดจิตเข้าไป”จนเป็น“ฌาน”หรือ

เป็น“สมาธิ”แล้วจึงจะเกิด“ปัญญา”ตามผู้ที่มิจฉาทิฏฐิพูดกัน

“ฌานหลับตา”เกิด“ปัญญา”ไม่ได้ ..ได้แค่“สัญญา”

(๑๕๒) “ฌาน”แบบพุทธ มิใช่“วิสัย”ของปุถุชน เป็นอจินไตย

มีอีกมากที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เกี่ยวกับ“ฌานแบบพุทธ” ในพระไตรปิฎกนอกจาก“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”นี้แล้ว แม้แต่ใน“สามัญญผลสูตร”เป็นต้น และอีกมากมายในพระไตรปิฎก

ขอยืนยันว่า “ฌานแบบพุทธ”นั้นเป็นแบบเดียวในโลก ที่ไม่มี“ฌาน”แบบไหนในโลกเหมือน คนทั่วไปจึงรู้กันยากมาก

ส่วน“ฌาน”ทั่วไปนั้น มันมีสารพัดวิธี มากมายหลากหลายแบบข้อปฏิบัติ ที่จะปฏิบัติให้เกิด“ฌาน”ที่ไม่ใช่แบบพุทธเลยจริง ๆ เพราะผลที่ได้จะเป็น“โลกียฌาน”ที่ทำให้เกิด“จิตเป็นหนึ่ง”เรียกตามบาลีได้แค่“เอกธรรม”เท่านั้น แต่ยังไม่มี“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”ยังไม่ใช่“เอกัคคตาธรรม”แต่อย่างใดเด็ดขาด เพราะยังไม่มีความเป็น“อัคค” มีแต่“เอกธรรม”สามัญ

เพราะมันเป็นจิตที่ใคร ๆก็ทำให้“เป็นหนึ่ง”แบบง่าย ๆ ตื้น ๆ พื้น ๆนี้ได้ ฝึกสะกดจิตตนเองเข้าไปเท่านั้น มันเป็นเรื่องสามัญทั่วไป ถ้าทำ“ความเป็นหนึ่ง”ชนิดนี้ได้ก็เรียกว่า“เอกธรรม” ยังไม่สามารถใช้คำว่า“อัคค”เข้าไปประกอบได้เลย เพราะยังเป็นแค่“ฌานโลกีย์ธรรมดา ๆ” ไม่สูง ไม่เลิศ อะไร

“อัคค”นั้นคือ เลิศ,สูงสุด,ยอดเยี่ยม,วิเศษ,ประเสริฐ

ดังนั้น “เอกัคคตาธรรม” กับ“เอกธรรม”จึงต่างกันสุด ๆ

"ฌาน"แบบสามัญทั่วไปนั้น มีวิธีปฏิบัติมากมายหลากหลายวิธี ตามแต่ละอาจารย์เหมือนกันบ้างไม่เหมือนกันบ้าง ต่างคิดค้นหาวิธีมาสอนกันสารพัด ก็เป็น"ฌาน"ของคนทั่วไป

แต่"ฌานแบบพุทธ"มีแบบพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ เป็นโลกุตระ ที่เกิด"สัมมาสมาธิ"ของพระอาริยะ(อริโยสัมมาสมาธิ)

"ฌานแบบพุทธ"เป็น"อจินไตย"แท้ ๆ ไม่ใช่"วิสัย"ของปุถุชนสามัญจะขบคิด นึกเอา-เดาเอา-คาดคะเนเอาได้เลย

แต่เป็น"วิสัย(ความสามารถ,สภาพที่จะเป็นไปได้)"ของอาริยชน ซึ่งเป็นคนมีความรู้ขั้น"โลกุตระ"เท่านั้นที่จะเป็นไปได้

ดังนั้น "ฌานแบบพุทธ"จึงเป็น"ฌาน"ที่ไม่ใช่"วิสัย"ของปุถุชนที่จะทำได้ เพราะเป็น"ฌาน"ที่ต้องมี"วิสัย"ขั้นอาริยชน

ถ้าไม่ศึกษาให้"สัมมาทิฏฐิ"กันจริง ๆแล้ว จะปฏิบัติกันอย่างไร ก็เป็นได้แค่"ฌานแบบโลกีย์ หรือแบบเดียรถีย์"สามัญปุถุชนทั่วไปอยู่เท่านั้นตลอดกาล

ต้อง"อาศัย"การศึกษาทำ"ความรู้"ให้"สัมมาทิฏฐิ"ก่อนอื่น แล้วจึงจะไป"ปฏิบัติฝึกฝนอบรมตน"ให้"สัมมาปฏิบัติ" เป็น"นิสัย" จนกระทั่งสั่งสมเกิดคุณสมบัตินั้น ๆเป็น"วิสัย"

"ฌานแบบพุทธ"เป็น"ฌาน"ที่มีวิสัย"วิเศษ-วิศิษฏ์-วิสุทธิ์"แท้จริง ซึ่งไม่ใช่ใคร ๆก็จะทำได้เป็นได้กันเล่น ๆตื้น ๆ

"ฌานแบบพุทธ"เป็น"อจินไตย"แท้ ๆ ไม่ใช่"วิสัย"ของปุถุชนสามัญจะขบคิด นึกเอา-เดาเอา-คาดคะเนเอาได้เลย

คนผู้ที่กว่าจะได้"อาศัยความรู้"ที่เป็น"สัมมาทิฏฐิ" ก็

ต้องศึกษาให้"สัมมาทิฏฐิ"กันให้ได้จริง ๆก่อน จึงจะสามารถอบรมฝึกฝนสร้าง"นิสัย"ของตนให้มี"ฌานแบบพุทธ"ไปตามลำดับ แล้ว"พลังงานจิต"ที่เป็น"ฌานแบบพุทธ"นั้น ๆจึงจะสั่งสมเกิดขึ้นเป็น"วิสัย"ได้จริง

ซึ่ง"ฌานแบบพุทธ"นี้คือ"พลังงานที่เป็นไฟหรืออุณหธาตุ"ที่สามารถ"เผาหรือกำจัด"ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้อย่างแท้ ๆ "กิเลส ๓ กองนี้"จึงหมดสิ้นไปจากจิตสำเร็จจริง ๆ

"ฌานแบบพุทธ"จะไม่ใช่ความหลงผิดที่ปฏิบัติด้วยวิธีแบบ"หลับตา" แล้วสะกดจิตตนเข้าไป ๆ หรือทำใจให้มันหยุดคิดหยุดนึกอะไร ทำให้มันอยู่เฉย ๆเอาง่าย ๆตื้น ๆนั้นเด็ดขาด

(๑๕๓) "ฌาน"แบบพุทธ มี"ทางเดียว"เท่านั้น ที่เป็นอาริยะได้

แต่"ฌานแบบพุทธ"นั้น มี"วิธีเดียว"ต้องตามแบบของพระพุทธเจ้า ไม่มีวิธีอื่นใดเลย ซึ่งพระพุทธองค์ทรงยืนยันว่า "เอเสวมัคโค นัตถัญโญ"ที่แปลว่า"ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น(ไม่มีทาง ๒ หรือทางใด ๆเลย) ไม่มีทางอื่น(นัตถัญโญ)"[พระไตรปิฎก เล่ม๒๕ ข้อ๓๐] ที่จะเป็น"อาริยะ"ได้ ต้องเป็น"แบบนี้(พุทธวิถี)ทางเดียว" ต้องศึกษาให้"สัมมาทิฏฐิ" ตรวจสอบกันให้ถูกต้องถ่องแท้ชัด ๆ

ต้องมี"สัมมาทิฏฐิ"แล้ว"สัมมาปฏิบัติ"จนเกิด"ผล"จริงเป็น"ฌานแบบพุทธ"ด้วยตนเอง จึงจะเป็น"สมาธิของอาริยะ (อริโย สัมมาสมาธิ)" นั้นคือ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน"มหาจัตตารีสกสูตร"(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๘๑) ศึกษาดี ๆเถิด

ถ้าทำได้แค่"ฌาน"ทั่วไป ก็ได้"สมาธิ"แบบโลกีย์ทั่วไป ไม่สามารถเป็น"สัมมาสมาธิของพระอาริยะ"แน่นอน

แต่ผู้ที่เขาทำ"ฌาน"ของเขาแต่ละคนที่เขาทำได้ เขาก็ต่างเชื่อมั่นกันว่า"ฌาน"ที่เขาได้นั้นแหละแบบพุทธ อยู่นั่นเอง

เพราะ"ฌานวิสัย"เป็นเรื่อง"อจินไตย"คือ เรื่องที่เกินภูมิของผู้ที่ไม่สามารถจะรู้ได้นั้นจริง ๆ ผู้มี"ฌาน"ถึงเรื่องนั้น ๆ ได้จริง เรื่องนั้นจึงจะไม่เป็น"อจินไตย"ของผู้นั้น

"ฌานวิสัย"จึงพิเศษเป็น"อจินไตย"ด้วยประการฉะนี้

ความรู้เรื่อง"ฌาน" และความเป็น"ฌาน"ในชาวพุทธทุกวันนี้ ยังหลงผิดกันเกือบทั้งนั้น ยังไม่ใช่"ฌาน"ตามสัมมาทิฏฐิของพระพุทธเจ้าเลย เป็น"ฌาน"โลกีย์ปุถุชนเกือบทั้งสิ้น

มีแต่"ฌาน"เดียรถีย์(นอกแบบพุทธ) หรือ"ฌาน"โลกีย์ ตามลัทธิเทฺวนิยม ยังไม่สามารถทำให้เป็น"อเทฺวนิยม"ได้อย่างถูกต้องกัน จึงชื่อว่า ศาสนา"เทฺวนิยม"(ลัทธิที่ยังมี"ธรรมะ๒ อยู่ตลอดกาล ยังทำให้เป็นธรรมะ ๑ อย่างยั่งยืนถาวรตลอดกาล หรือทำเป็น ๐ ไม่ได้แท้จริง)

(๑๕๔) "ฌาน"แบบพุทธคือ"พลังงานจิต"ที่เป็น"อเทฺว ธัมมา"

ส่วนพุทธนั้นชื่อว่า "อเทฺวนิยม" เพราะสามารถทำ "ธรรมะ๒"ให้เป็น"ธรรมะ๑ " หรือ"ธรรมะ๐"ได้จริงแท้

เพราะยังทำ"ธรรมะ ๒ (เทฺว)"ให้เป็น"ธรรมะ ๑ (เอก)ยังไม่ได้ ยังไม่เป็นกัน นี่แหละคือประเด็นสำคัญขั้นโลกียะ ที่จะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)"แล้วสามารถทำให้

เป็น“ธรรมะ ๑ หรือ ๐”ได้สำเร็จจริง จึงจะชื่อว่า “อเทฺวนิยม”

ผู้หลงผิดทั้งหลายเขาก็“หลงยึด”ว่า “ทำฌาน”คือ จะทำจิตให้“เป็น ๑”เหมือนกันนะ! แต่มันคนละ“เป็น ๑”ที่มีนัยะ

“ฌาน”โลกียะ นั้นเขา“เผา”กิเลสไม่เป็น หรือไม่ได้“เผากิเลส” มีแต่กดกิเลส ข่มกิเลสไว้ อย่าให้มันออกอาการเท่านั้น เพียงแต่“กดข่มไว้ได้นาน” หรือ“ทำให้เย็นเป็นแช่แข็งไปเลย” แล้วก็ไม่รับรู้อะไร จนหลงผิดว่าตน“ดับสนิทแล้ว”แค่นั้นเอง

เมื่อ“หยุดดิ้น”ได้ หรือ“หยุดเคลื่อนไหว”ได้ หรือ“ดับมืด-ดับดำไปไม่รู้ไม่เห็น” เขาก็ถือเอาอย่างนี้แหละคือ“เป็น ๑”

ซึ่ง“ฌานแบบพุทธ”ไม่ใช่อย่างนั้นเลย

ที่สำคัญยิ่งคือ “ฌาน”ไม่ใช่“พลังงานที่เย็น”แต่“ฌานแบบพุทธ”นั้นเป็น“พลังงาน”ที่ร้อน เป็น“ธาตุไฟ” ไม่ใช่“ธาตุลม”หรือ“ธาตุน้ำ”ด้วยซ้ำ ที่จะเอาไปใช้งานอย่างถูกเรื่อง

“พลังงานจิต”ที่คนผู้ใดสามารถ“ปรุงแต่งขึ้นมาได้ในปัจจุบัน(อภิสังขาร)”นั้น มี“คุณสมบัติ”ถึงขั้นมี“ปัญญา”นั่นคือมีพลังงานรู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะ(ตัวตน=สักกาย)ของกิเลส แล้ว “ความรู้(ปัญญา)”นี้สามารถ“เผา”ทำให้กิเลสนั้นลดลงได้ เรียกว่า“ฌาน” คือ “ธาตุจิตที่มีพลังงานเป็นไฟ” ใช้“เผาไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”อันเป็น“ธาตุอกุศลจิต”

เมื่อใช้ภาษาเรียกธาตุนี้ว่า“ไฟ” นั่นก็หมายถึงว่า มันมีลักษณะหรือมีคุณสมบัติ“ทำให้ร้อนถึงขั้นเผาละลาย”แน่นอน

เช่น ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”เป็น“ธาตุจิต”ที่มัน

"เผา"ส่วนดี ส่วนที่ประเสริฐในชีวิตคนให้เสื่อมเสีย เราก็ต้องกำจัด"พลังงานที่เป็นไฟชั่วทั้ง ๓"นี้ให้ได้ ซึ่งต้องใช้"ไฟฌาน"

(๑๕๕) การทำ"ฌาน"ที่แท้คือ "เผาแต่กิเลสออกไปจากจิต"

การ"เผา"คือ การใช้พลังงาน"ไฟ"ไหม้จนสลายสิ่งนั้น ๆ

"ฌาน"ของพุทธจึงเป็น"การสร้างพลังไฟ"ขึ้นมา ซึ่งเรียกว่า "ฌาน" มีคุณสมบัติเป็น"ไฟฌาน" "ฌานแบบพุทธ"จึงไม่มีลักษณะ"เย็น" แต่มีลักษณะ"ร้อน" และ"เผาไหม้"

"ฌาน"เป็น"อุณหธาตุ"นั้นไม่ผิด แต่เน้นโน้มมาทางทิศร้อนคือไฟ ไม่ใช่เน้นโน้มไปทางทิศเย็นเป็นน้ำแข็ง

"แช่เย็นหรือแช่แข็ง"นั้น แค่ทำให้เกาะกัน"แน่นนิ่ง"เก็บสภาพนั้นไว้ ไม่ได้สลาย หรือทำให้สูญสิ้นสภาวะนั้น ๆไป

แต่"ร้อนที่เป็นไฟ"นั้น สลาย ละลาย เผาไปเป็นสูญ

"ฌาน"จึงเป็น"ไฟ"ทำหน้าที่"เพ่งเผา" ซึ่งไม่ใช่ทำหน้าที่"แช่แข็ง" ดังนั้น"ฌาน"จึงมีฤทธิ์สลาย"ธาตุไฟ"อื่นได้โดยเฉพาะ "ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ"ไปได้แท้จริง

ก่อนจะเผาก็จะต้อง แยกแยะ"กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม" ให้ได้ชัดเจนคมแม่นตรงสภาวะทั้งหลายให้ได้ก่อน จึงจะ"เผา"ถูกตัวตนที่เป็นเฉพาะ"กิเลส"เท่านั้น ไม่ใช่"เผา"รวมไปทั้งหมดทั้งของดีของเสีย

ผู้ที่ยังไม่เรียนให้สัมมาทิฏฐิ แล้วจะทำ"ฌาน"ให้"อารมณ์หรือความรู้สึก"ที่มันเป็น"อารมณ์ ๒ อารมณ์ หรือ

ความรู้สึก๒ความรู้สึก” ให้เหลือ“อารมณ์เดียว หรือความรู้สึกเดียว” อย่างถูกต้องถ่องแท้ จึงเป็นไปไม่ได้

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ” ท่านแปลกันไว้ว่า “ธรรมะทั้ง๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”(พระไตรปิฎก เล่ม๑๐ ข้อ๖๐) ท่านแปลกระชับความให้ตรงตามคำบาลีไว้

ก็ขอสาธยายขยายความตามความรู้ของอาตมาว่า พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราเรียนรู้“ธรรมะ๒”เสมอ แล้วทำ “ธรรมะ๒”นั้นให้เป็น“ธรรมะ๑”ให้ได้(เอกสโมสรณา,เอกัคคตา)

โดยเฉพาะ “เวทนา” คือ ความรู้สึก หรืออารมณ์

เช่น เวทนาที่มันยังเป็น๒ (ทฺวเยนะ เวทนายะ) คือ ยังมี “๒ความรู้สึก หรือ ๒อารมณ์”เราก็จัดการให้มันเป็น๑ ให้ได้จนสำเร็จ(เอกสโมสรณา ภวันติ)ในความเป็น“ธรรมะ๒”นั่นแหละ

นั่นก็คือ อารมณ์หรือความรู้สึก ที่มันมี ๒ อารมณ์หรือความรู้สึก๒ นั้น มันมี“อารมณ์เก๊”อยู่๑ และมี“อารมณ์หรือความรู้สึกจริง”อยู่อีก๑ เราก็ต้องจัดการ(อภิสังขาร)ทำ“อารมณ์เก๊หรือความรู้สึกเก๊”นั้นให้หมดไปจากจิตใจเรา

และ“อารมณ์เก๊”นี้จะสูญสิ้นไปก็“เผาเหตุของมัน” เพราะ“อารมณ์ทุกข์”นั้นมาจาก“เหตุ(คือกิเลส)”ทั้งสิ้น “ดับเหตุเสียได้”สนิทเกลี้ยง “ความวนทั้งหลาย(ทุกข์ ๆ-สุข ๆหรือ“เกิด ๆ-ดับ ๆ วนอยู่ไม่จบ เป็นต้น)”นั่นคือ “โลกหรือโลกีย์”ก็หมดสิ้นไปจริง ๆ

ผู้ที่สามารถทำให้มี“การเกิดผลทางจิตวิญญาณ”ได้

ฉะนี้แลคือ ผู้ทำ“การเกิด”ที่วิเศษยิ่ง ที่เรียกว่า“สิริมหามายา” ซึ่งเป็น“ผู้ให้การเกิดพระพุทธเจ้า” คือนามของ“พระมารดา”

ผู้รู้จักแจ้งจริงใน“อจินไตย”บทนี้ดียิ่งจริงแล้วจึงไม่มี “ปัญหา”ในประเด็น“สิริมหามายา”นี้เลย เพราะมี“ปัญญา” จริงแท้ใน“ความลึกและเหตุลับ(รหัสสะ)”นี้ดีสุด

(๑๕๖) “สิริมหามายา”นี้เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้จริง

“สิริมหามายา”นี้จึงได้แก่ “พลังงานจิตที่วิเศษยิ่ง” เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้จริง ซึ่งทำ“การเกิดเฉพาะสิ่งที่ดี”ขั้นโลกุตระเท่านั้น และผู้ที่ทำได้เก่ง“วิเศษราวกับนักมายากล”ก็ไม่ปาน เพราะผู้ที่เก่งชำนาญจะทำได้ไวเร็วด้วยจิต“มุทุ”ของตน มันไม่น่าเชื่อเลยว่า จะเป็น“ความจริง”ไปได้ มันไม่น่าเชื่อเลยว่า ที่“ถูกต้อง”ที่“จริง”จะเป็นอย่างนี้หรือ?

จึงเป็น“อจินไตย”ที่หมายความว่า ปุถุชนรู้ไม่ได้, เดาเอา ; ใช้ตรรกะเอา ไม่ได้ ต้องคนผู้มีความฉลาดขั้น “ปัญญา”โลกุตระแท้ ๆจึงจะสามารถ“รู้”ได้

คนผู้ฉลาดแค่ขั้น“เฉโก”โลกียะเท่านั้น ไม่สามารถ “รู้”ได้จริง ๆ เพราะมันต้องรู้“ความลึกและความลับ(รหัสส)”เกิน ปุถุชนจะรู้กันทั่วไปนี้แน่ ๆ ปุถุชนก็อาจ“รู้”ได้ถ้าศึกษาจริง

ดังที่ ชาวอโศกทั้งมวลในยุคปัจจุบันนี้ ทำอยู่ เป็นอยู่ แต่คนไทยชาวพุทธส่วนใหญ่ทั้งหลายยังมีความฉลาด

แค่"เฉโก"จึง"รู้"ไม่ได้ "เดาเอา;ใช้ตรรกะเอาไม่ได้" ว่า

นี่คือ โลกุตระ นี่คือ "<u>อาริย</u>ธรรม"ของพระพุทธเจ้า ซึ่งไม่ใช่"<u>อารย</u>ธรรม"ของชาวโลก หรือชาวโลกีย์นะ!

ดังที่เป็นอยู่เห็น ๆกันอยู่นี่แหละ

เป็นต้นว่า ให้"เกิด"ในสิ่งที่"ดีเยี่ยม"เป็นพิเศษจริง ๆ และมี"ความสามารถ"เก่งเกินกว่ามนุษย์สามัญจะทำได้จริง ๆ เปรียบได้กับ"นักมายากล" ซึ่งนักมายากลนั้นเขาแสดง"มายากล"จริง ๆ เขายังมีสิ่ง"ลวง"ซ่อนแฝงอยู่ แม้เจ้าตัวจะไม่รู้ ถ้ายังมีสิ่งลวงก็มายา เพราะโลกีย์จึงยังมี"มายา" หรือ"ภาวะที่ลวง"ผสมอยู่ ยังไม่สะอาดบริสุทธิ์ทั้งใจทั้งกาย

ทว่า"สิริมหามายา"นี้ให้เกิด"ความจริง"อันวิเศษที่มีประโยชน์ยิ่งแก่มนุษย์ในโลก มีคุณค่าสูงมากที่มนุษย์พึงได้ พึงเป็นพึงมี มิใช่แค่มายา แต่ไม่มีมายาเลย มีแต่ความจริง

ที่เรียกว่า"สิริมหามายา" เพราะยังทำ"การเกิด"

ยังเป็น"แม่" ..ยังทำลักษณะเดียวกับ"แม่"อยู่ ไง!

"นักมายากล"ที่แสดงกล ควักสิ่งของอะไรจากอากาศออกมาโชว์ปั๊บ! แล้วก็แบมือสิ่งนั้นหายไปปุ๊บ! ได้อย่างแคล่วคล่อง บันดาลอะไรให้มีให้เกิดมาขึ้นปุ๊บ! แล้วก็บันดาลให้หายไปปั๊บ! ได้อย่างคล่องแคล่ว ฉันใด ผู้นี้ก็เป็น"สิริมหามายา"ที่สามารถทำ"ความเกิดขึ้น-(ความดับไป)ของรูป-ของนาม"ได้อย่างเร็วไวคล่องแคล่ว ปานนักมายากลได้ปานนั้นเช่นเดียวกัน ฉันใดก็ฉันนั้นทีเดียว แต่ไม่ใช่"มายา"เลยแม้แต่

น้อย มีแต่“ความจริง”ล้วน ๆ เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”ด้วยซ้ำ

(๑๕๗) “สิริมหามายา”นี้เป็น“การเกิดอยู่ของอุเบกขา”

ผู้มี“ปัญญา”ท่านรู้ความจริงนี้ ท่านก็ต้องอนุโลมไปตามยุคสมัยนั้น ๆ ..นี่คือ “อจินไตยที่เป็นอุตตริมนุสสธรรม” ในเรื่องภาวะ“การเกิด” ที่ถึงขั้น“สิริมหามายา”

ผู้ที่มี“การเกิด(ชาติ)”นี้สำคัญมากในศาสนาพุทธ ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ“การเกิด”เป็นหลักสำคัญไว้ถึง ๕ ประการ อันมี“ชาติ-สัญชาติ-โอกกันติ-นิพพัตติ-อภินิพพัตติ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๗)

หมายถึง“การเกิด”ของกิเลสก็ต้องไม่ให้มี“กิเลสเกิด” เมื่อยังมีแม้คำว่า“การเกิด”อยู่จึงเป็น“ความด้อย”ที่ยังมีอยู่ เพราะ“อรหันต์”คือ ผู้มี“ความดับสนิท” ..ไง!

ดังนั้น ผู้ทำ“ความดับ”ได้ จึงเป็น“ความดียิ่งใหญ่”

และ“ดียิ่งใหญ่”นี้ภาษาก็คือ “สิริ(ดี)มหา(ยิ่งใหญ่)” แต่ชีวิตของคนผู้ทำได้นี้ยัง“ไม่ดับ”ไง! คนผู้นี้จึงมีทั้ง“ความเกิด” ทั้ง“ความดับ”ก็เป็น“ธรรมะ ๒”อีกแหละ ซึ่งก็“๒ ที่ดับไป ๑”

“ความเกิด”กับ“ความดับ”นี้ก็เลยเป็น“ธรรมะ ๒”อยู่

ไหนว่าต้องทำให้เป็น“ธรรมะ ๑”..ไง?

ซึ่ง“ความดับ”คือภาวะที่“ตาย” แต่ก็ยังมี“ความเกิด!”

“ชีวิต”ของผู้ทำ“ความดับ”ได้แต่ยังมี“ความเกิด”อยู่

จึงเป็น“มาตา(แม่)”อยู่ ดังนั้น ผู้ทำ“ความดับและยังมีความเกิด”อยู่อีก เฉพาะอย่างยิ่ง“ทำความเกิดให้คนอื่น ๆได้ด้วย”จึงเป็นเรื่องของ“การเกิด-การดับ”ที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งคนผู้นั้น“ดับกิเลส”ได้แล้ว ไม่มี“กิเลส”เข้าไปร่วมปรุงแต่งอยู่ใน“การเกิด-การดับ”นั้น แต่ภาวะนั้นก็ยังมี“ความเกิดเป็นชีวะอยู่” จึงเป็นผู้ทำ“ความดับ-ความเกิด”ที่วิเศษ และทำได้ตามต้องการอีก แถมยิ่งทำดับปั๊บ-เกิดปุ๊บได้เร็วฉับพลันทันทีด้วย ให้หายไปก็ได้-ให้กลับมามีก็ได้ ปุ๊บ!ปั๊บ!-ปั๊บ!ปุ๊บ! เหมือน“นักมายากล”ยังไง ยังงั้นเลย แต่ผู้ทำนี้“ไม่มีมายา” ไม่มีความลวงความหลอกใด ๆเลย มีแต่ความบริสุทธิ์แท้ จึงเป็น“นักมายกล”ที่สุดแสนดีวิเศษ ต้องใช้ภาษาว่า “สิริมหามายา”

จึงเป็น“แม่”หรือ“มาตา”ที่เก่งราวกับ“นักมายากล”

“ความเกิด”ภาวะนี้จึงเป็นแค่“มายา”ที่ปรากฏอยู่เท่านั้น ตามสภาวธรรมก็มีเพียงการเกิดของ“อุเบกขา ๕”

จิตของผู้มี“นิพพาน”แล้วคือ ผู้ทำ“จิต”เป็น“อุเบกขา”ได้จริง “อุเบกขา ๕”คือ“อาการของจิตนิพพาน”ที่ถาวรยั่งยืน

(๑๕๘) “มุทุภูตธาตุ”นี้ยิ่งใหญ่จนต้องเรียกว่า“คุณวิเศษ”

จิตของผู้ปฏิบัติที่บรรลุถึงขั้นทำ“จิตตนมีองค์ธรรม ๕ ของอุเบกขา” ก็จะมี“มุทุธาตุหรือมุทุภูตธาตุ”ที่มีประสิทธิภาพทำ“ความบริสุทธิ์จากกิเลส(ปริสุทธา)”ได้แล้ว

แม้จะ“สัมผัสกับเหตุที่เคยทำให้เกิดกิเลสอีก ก็ไม่เกิดกิเลสอีกแล้ว จะมีการสัมผัสหนักขึ้นแรงขึ้นมากขึ้นไปอีกเท่าใด ๆ จิตก็ยังคงความสะอาดบริสุทธิ์อยู่ดังเดิม(ปริโยทาตา)”

จิตจึงมีแต่จะเจริญเป็น“จิตหัวอ่อน(มุทุ)”ที่มีคุณวิเศษสูงส่งยิ่งขึ้น ๆ และทำการงานด้วย“มุทุภูตธาตุ”ได้อย่างสำคัญ การงานที่ทำจึงเป็น“การงานที่ดีเหมาะสมทุกประการ” ยิ่งทำงานจึงยิ่งมีแต่ความชำนาญ-มีแต่คุณภาพดียิ่ง ๆขึ้น การงานจึงมีแต่ความเจริญ ๆทุกมิติรอบด้าน

“มุทุภูตธาตุ”นี้เป็นคุณธรรมหรือคุณสมบัติที่ถึงขั้นคุณวิเศษตัวสำคัญยิ่งใน“อุเบกขา ๕” เป็นจุดศูนย์กลางของเจตสิกที่ดีสุดสูงสุด ที่ผู้มี“มุทุภูตธาตุ”นี้แล้วจะจัดการ“จิตตัวเอง”ให้ทรง“ความบริสุทธิ์”ได้อยู่ตลอดไปไม่มีด่างพร้อยอีกแล้ว แม้จะมีการงานหรือการกระทำ(กรรม)ใด ๆที่ท่านยอมอนุโลมก็ดูน่าตำหนิ แต่จิตของท่านก็ทรงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง(ปริสุทธา,ปริโยทาตา,มุทุ,กัมมัญญา,ปภัสรา) “ไม่มีอัตตามานะ(ถือดีตัวตน)” ทว่าทำตามเหมาะควรแท้ ๆ อยู่นั่นเอง

ถึงแม้ว่า ผู้คนที่ไม่มี“ภูมิรู้”ทั้งหลาย เมื่อสัมผัสกับ“การอนุโลมเพื่อผู้อื่น”นี้แล้ว“ถือสา” รู้สึกไม่ดีกับพฤติกรรมนี้ยึดเป็น“ความบกพร่องผิดพลาด”อยู่ ถือสาตำหนิอยู่ก็ตาม

แต่ “ความสัตย์จริง”นั้น ท่านผู้ที่มี“มุทุภูตธาตุ”นี้แท้แล้ว มี“สัปปุริสธรรม ๗ มหาปเทส ๔” ปรับตัวเองตามความเหมาะสมขององค์ประกอบแวดล้อมที่มีที่เป็นอยู่ใน

ยุคนั้นในช่วงนั้นในปัจจุบันนั้น ๆ โดย“การรู้จักประมาณ (มัตตัญญุตา)” จัดสรรตาม“สิ่งที่ควร”ซึ่งเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ใจแล้วโดยแท้ ไม่ได้มี“อัตตา”ตัวตนเข้าไปผสมด้วยเลย

เพราะท่านมี“คุณวิเศษ”ถึงขั้น“อุเบกขา ๕” เฉพาะอย่างยิ่งท่านมี“มุทุตา(จิตหัวอ่อน)”ดีพอ จริง ๆ

(๑๕๙) “มุทุภูตธาตุ”นี้จะช่วยให้มี“คุณวิเศษ”อื่น ๆอีกมาก

ไม่ว่า หมู่หมวดของ“เวทนา”ของท่าน ก็จัดการได้ง่าย หรือหมู่หมวดของ“สัญญา”ของท่าน ก็จัดการได้ง่าย หรือหมู่หมวดของ“สังขาร”ของท่าน ก็จัดการได้ง่าย เรียกว่า ท่านมี“กายมุทุตา(ความอ่อนไวง่ายของกาย)”เชี่ยวชาญเพียงพอ

และ“กายลหุตา”ด้วย ก็มีนัยะเยี่ยงเดียวกัน ซึ่งเป็นความว่าง-ความเบาของเจตสิก ๓ คือ เวทนาก็ว่างเบาสบายง่ายเร็ว สัญญาก็ว่างเบาสบายง่าย สังขารก็ว่างเบาสบายเร็ว

เป็น“กายุชุชุกตา”อีก ก็มีนัยะเยี่ยงเดียวกัน เป็น“ความตรง”ของเจตสิก ๓ ก็เวทนา,สัญญา,สังขารนั่นแหละ ซึ่ง“ความตรง”ที่ว่านี้ก็คือ ความรู้ยิ่งรู้จริงแล้ว และความเป็นยิ่งเป็นจริงแล้ว ในเวทนา,สัญญา,สังขาร แล้วคนผู้นี้ก็มีความรู้“รูปกับนาม(ธรรมะ ๒ = กาย)”ที่มีคุณสมบัติเป็นอย่างใดก็เป็นอย่างนั้น ไม่ผิดไปจาก“ความจริง”นั้น ชัดเจนยิ่ง ตามที่มี“ความรู้ยิ่ง”นั้นแล้ว ชนิดที่มีความซื่อสัตย์สุจริต ไม่ลด

เลี้ยวเบี้ยวบิดผิดเพี้ยนไปแล้วอย่างเด็ดขาด จึงไม่แปลกอะไร

"ความรู้"เป็น"ความจริง"อันเดียวกันเป๊ะ! ตรงกัน ไม่ใช่ว่า"ความรู้"ก็อย่างหนึ่ง ส่วน"ความจริง"ที่ตนเองมีตนเองเป็น ก็อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งยังไม่"ลงตัว"กัน ...มิใช่แค่นั้น

ที่กล่าวถึงนี้คือ "ธรรมะ๒"หรือความเป็น"กาย" ที่มีความสำคัญ ๆเพียง ๓-๔ อย่างเท่านั้น แต่ที่จริงความเป็น "กาย"นั้นมีมากมายหลากหลายนัย และหลายมิติจริง ๆ

(๑๖๐) "เจตสิก ๓"นี้ยิ่งใหญ่จนต้องเรียกว่า"คุณวิเศษ"

ผู้ที่สามารถรู้จักรู้จักแจ้งรู้จริงพลังงานคือ"เจตสิก ๓" นี้ของตน และได้ศึกษาฝึกฝนมาอย่างสัมมาทิฏฐิกระทั่งสามารถ"จัดการ"(อภิสังขาร)ควบคุมบงการให้พลังงานที่ว่านี้เป็นไปตามประสงค์ได้จริง ก็เป็นผู้มี"คุณวิเศษ"แท้

"คุณวิเศษ"คือความสามารถที่จัดการกับ"จิต"ตนเองให้พัฒนาได้ จนเจริญก้าวหน้าสูงสุด เป็นอรหันต์สำเร็จก็คือผู้ทำ"อภิสังขาร ๓ (ปุญญาภิสังขาร-อปุญญาภิสังขาร-อเนญชาภิสังขาร)"สำเร็จสัมบูรณ์ "เจตสิก ๓ "นี้จึงเป็น"คุณวิเศษ"แท้

"เจตสิก ๓"ที่มี"ภาวะ ๓ เส้าของกระบวนการจิต"นี้เป็นธรรมชาติของ"จิตนิยาม"แกนหลักของคนทุกคน

นั่นคือ "วิญญาณ"ในตัวคนทุกคนนั่นเอง วิญญาณของทุกคนมี"ภาวะ ๓ เส้า"เป็น"เครื่องอาศัย"

แต่เพราะยัง“อวิชชา”อยู่จึงไม่สามารถนำมันมาใช้ได้

“เครื่องอาศัย”นี้ ศัพท์วิชาการเรียกว่า “อาหาร”

“เครื่องอาศัย” ที่สำคัญของคนทุกคนคือ “อาหาร ๔” พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๔๐ ผู้ศึกษาศาสนาพุทธที่ได้เรียนรู้จะบรรลุธรรม ก็ต้อง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในความเป็น“อาหาร ๔”นี้ ได้แก่ ๑.กวฬิงการาหาร ๒.ผัสสาหาร ๓.มโนสัญเจตนาหาร ๔.วิญญาณาหาร

“วิญญาณ”นั้นเป็น“อาหาร ข้อที่ ๔”ของ“อาหาร ๔”

๑.กวฬิงการาหาร อาหารคือ สิ่งที่เรากินเข้าไปเลี้ยงร่างกายของเรานี่เอง “กิเลส”เกิดจาก“สิ่งที่เรากิน”นี่แหละสำคัญนัก กามคุณ ๕ เต็มอยู่กับอาหารการกินนี้ ผู้ปฏิบัติธรรมที่ใช้เอา“สิ่งที่เรากิน” นี้เป็น“กรรมฐาน” ปฏิบัติธรรมเป็นการปฏิบัติที่ไม่ผิดชนิด ๑ ใน ๓ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “การปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ”ถ้าปฏิบัติมี ๓ อย่างนี้พร้อม เป็นการปฏิบัติที่“ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ” สามารถจะบรรลุนิพพาน(พระไตรปิก เล่ม๒๐ ข้อ๔๕๕) แต่ถ้า“ไม่มี ๓ อย่างนี้” เป็นการ“ปฏิบัติผิดไปจากศาสนาพุทธ”

(๑๖๑) “หลับตา”ก็หมดสิทธิ์เกิด“คุณวิเศษ”ใด ๆในจิต

เรื่องนี้สำคัญมากยิ่ง ๆ ปฏิบัติกับ“อาหาร”นี้แลจึงจะบรรลุได้ ขืน“หลับตา”ไม่มี“อาหาร”สักอย่าง ก็จบเห่ทางธรรม

แม้แต่ใน“อาหารสูตร”นี้เองก็ทรงยืนยันชัดอยู่ตามข้อ๒ นั่นแท้ ๆว่า “มีผัสสาหาร” จึงจะสามารถศึกษา“เวทนา ๓”ได้ แล้วจึงจะมี“มโนสัญเจตนาหาร” จึงจะสามารถศึกษา“ตัณหา ๓” และต้องเรียนรู้จากมี“วิญญาณาหาร” อันจะศึกษาได้ด้วย“รูปกับนาม” ขึนไป“หลับตา”ปฏิบัติก็เป็น“โมฆะบุรุษ”ตามภิกษุสาติ ที่ไปยึดเอาได้แต่“วิญญาณ” ที่ไม่มี“ผัสสะเป็นปัจจัย”กันเท่านั้น

การปฏิบัติผิดไปจากศาสนาพุทธ ๓ อย่าง(ปัณณกปฏิปทา) นั้นคือ “การปฏิบัติที่ไม่มีความสำรวมอินทรีย์ ๖-ไม่มีการเรียนรู้จากการบริโภคและการใช้เครื่องอุปโภค-ไม่มีการพากเพียรในตื่นรู้”

สังเกตให้ดี ๆนะว่า การปฏิบัติที่ผิดของพุทธนั้นคือ “การปฏิบัติที่ไม่มีความสำรวมอินทรีย์๖”

ดังนั้น การปฏิบัติใดที่ไป“หลับตา”ปฏิบัติ โดยไม่มี “อินทรีย์๖”เปิดรับรู้นั้น เป็นการปฏิบัติผิดไปจากศาสนาพุทธ

มีพระวจนะที่ทรงสอนไว้มากมายเหลือเกิน ที่ว่าการปฏิบัติธรรมของพุทธนั้น ต้องมี“ผัสสะ”เสมอ ถ้าขืนตัด “ผัสสะ”หรือ“สัมผัส”ไม่ให้มี“สัมผัส”นั้นเป็น“การปฏิบัติผิด (ปัณณกปฏิปทา)”ไปจากวิธีปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ

การปฏิบัติที่ไม่ผิดวิธีของศาสนาพุทธ(อปัณณกปฏิปทา)”นั้นต้องมี“สำรวมอินทรีย์๖”

ไม่ใช่ไป“หลับตา”ปิดทวาร ๕ เหลือแต่“ทวารใจทวาร

เดียวที่ปฏิบัติอยู่ ตรวจคำสอนพระพุทธเจ้ากันดี ๆ นับตั้งแต่สูตรแรกคือ "พรหมชาลสูตร"ก็ดี ก็ชัดอยู่แล้วว่า ถ้าไม่มี "ผัสสะ"นั้นมันไม่มี"ฐาน"ที่จะปฏิบัติได้ แม้สูตรที่ ๒ "สามัญญผลสูตร"ก็ทรงยืนยันว่าต้อง"มีศีล-มีการสำรวมอินทรีย์ ๖-มีสติสัมปชัญญะ-มีสันโดษ" จึงจะเป็นฌาน เป็นสมาธิแบบพุทธได้ เป็น"สัมมาปฏิบัติ"บริบูรณ์ด้วย"ศีล-สมาธิ-ปัญญา"

(๑๖๒) "หลับตา"หรือหนี"ผัสสะออกป่า"คือความเสื่อม

ซึ่งสูตรที่ ๓ "อัมพัฏฐสูตร" ก็ทรงยืนยัน "ศีล-สมาธิ-ปัญญา"จึงจะเป็น"วิชชาจรณะ" ท้ายข้อ ๑๖๓ กับข้อ ๑๖๔ ๑๖๖ พระพุทธเจ้าก็ตรัสยืนยันว่า เป็น"ความเสื่อม"ของศาสนาพุทธชัด ๆ ศึกษากันดี ๆ อย่าหลับตาปฏิบัติ อย่าหนีเข้าป่า ไปหาอาจารย์ในป่า มันผิดไปจากศาสนาพุทธ

การศึกษาของศาสนาพุทธต้อง"มีสัมผัส"เป็นปัจจัย ไม่ใช่"หนีสัมผัส" พุทธนั้นปฏิบัติ"มีสัมผัส"เสมอ แล้วปฏิบัติให้สามารถ"อยู่เหนือ"(อุตตระ)สิ่งที่เรา"สัมผัสอยู่"นั้น ๆ ไม่เป็น"ทาส"สิ่งนั้น ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็น"โลก" หรือเป็น"อัตตา"

ทุกวันนี้คนชาวพุทธตั้งแต่ระดับปราชญ์และผู้เป็นครูบาอาจารย์สอนถ่ายทอดศาสตร์ที่เป็นพุทธธรรมได้เสื่อมไปจาก"เนื้อแท้"ของพุทธกันหมดแล้ว พากันยึดถือผิด และสอนผิดกันไปทั้งสิ้นแล้ว ตามคำพยากรณ์ของพระพุทธเจ้าตั้งแต่

ยังทรงพระชนม์อยู่ ที่ตรัสไว้ถึง ๔ ข้อ ใน“อัมพัฏฐสูตร”ดังที่อ้างอิงไว้ข้างต้น ประเด็นที่“นอกรีต”หลัก ๆใหญ่ ๆ ก็คือ

๑. หลงผิดว่า ผู้ออกบวชแล้วหากต้องการจะบรรลุธรรม(มีวิชชาจรณะ)นั้นคือ ผู้ต้องออกปฏิบัติธรรมกันในป่าเป็น“พระป่า” ข้อ๑นี้ยังพอเหลือวินัยอยู่บ้าง ไม่ขุดดิน ยังไม่เก็บพืชพันธุ์ธัญญาหารกินเองเลย ยังมี“วินัย”เหลืออยู่บ้าง “หาบบริขารดาบสเข้าไปสู่ราวป่า ด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคผลไม้ที่หล่น” ก็ออกไปเสาะแสวงหาผู้บรรลุ“วิชชาจรณะ”กันในป่านั่นแหละ

ก็ไปได้“อาจารย์ที่หลงยึดถือว่าเป็นผู้มีวิชชาและจรณะ” เรียกกันว่า พระธุดงค์บ้าง พระกรรมฐานบ้าง พระนักปฏิบัติบ้าง พระคาถาอาคมบ้าง พระปลุกเสกบ้าง พระศักดิ์สิทธิ์บ้าง พระทรงฤทธิ์ประกาศิตบ้าง พระยอดขลังบ้าง ฯลฯ แล้วก็บำเรอปรนเปรอกันอยู่ ด้วย“ความหลงผิด”แท้ ๆ แต่เชื่อกันเช่นนี้ เห็นกันเช่นนี้

ความเชื่อเช่นนี้เห็นเช่นนี้จึงเป็น“ความเสื่อม”ข้อที่ ๑ ซึ่งพุทธศาสนาในทุกวันนี้ เป็นเช่นที่ว่านี้กันจริง ๆแล้ว

นั่นคือ พุทธศาสนาในทุกวันนี้ มันได้เสื่อมแท้จริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้นั้นแล้ว

เพราะทุกวันนี้ก็มีเช่นนี้ เป็นเช่นนี้ จริงแท้แน่นอน

๒. หลงผิดเหมือนข้อ ๑ แต่คราวนี้ ไม่มีแม้แต่วินัย “ไม่สามารถที่จะหาผลไม้หล่นบริโภคได้ ถือเสียมและตะกร้า

เข้าไปสู่ราวป่าด้วยตั้งใจว่า จักบริโภคเหง้าไม้รากไม้และผลไม้”กันเลย เสื่อมหนักขึ้นเพราะไม่มีแม้แต่วินัย ก็ออกไปเสาะแสวงหาผู้บรรลุ“วิชชาจรณะ”กันในป่านั่นแหละ

แล้วออกไปได้“อาจารย์”ที่หลงยึดถือว่าเป็นผู้มีวิชชาและจรณะ ที่เรียกกันว่า พระธุดงค์บ้าง พระกรรมฐานบ้าง พระนักปฏิบัติบ้าง พระคาถาอาคมบ้าง พระปลุกเสกบ้าง พระศักดิ์สิทธิ์บ้าง พระทรงฤทธิ์ประกาศิตบ้าง พระยอดขลังบ้าง ฯลฯ แล้วก็บำเรอปรนเปรอกันอยู่ ด้วย“ความหลงผิด”แท้ ๆ แต่เชื่อกันเช่นนี้ เห็นกันเช่นนี้

ไม่ได้ฉุกคิด ไม่ได้สะดุดใจใด ๆ

(๑๖๓) แล้วเอา“ความเสื่อม”ที่ครบทั้งปวงมาแพร่ในบ้าน

ก็ไปได้ พระธุดงค์บ้าง พระกรรมฐานบ้าง พระนักปฏิบัติบ้าง พระคาถาอาคมบ้าง พระปลุกเสกบ้าง พระศักดิ์สิทธิ์บ้าง พระทรงฤทธิ์ประกาศิตบ้าง พระยอดขลังบ้าง ฯลฯ แล้วก็บำเรอปรนเปรอกันอยู่ ด้วย“ความหลงผิด”แท้ ๆ นั่นแหละเป็นอาจารย์ เชื่อกัน-เห็นกันเช่นนี้ หลงผิดกันเช่นนี้

ความเชื่อเช่นนี้เห็นเช่นนี้จึงเป็น“ความเสื่อม”ข้อที่ ๒ ซึ่งพุทธศาสนาในทุกวันนี้ เป็นเช่นที่ว่านี้กันจริง ๆแล้ว

ใครรู้สึกสลดใจบ้างมั้ยว่า พุทธศาสนาในทุกวันนี้ มันได้เสื่อมแท้จริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้นั้นแล้ว

๓. อาการหนักกว่าข้อ ๑-๒ “ไม่สามารถที่จะหาผลไม้หล่นบริโภคได้ และไม่สามารถจะหาเหง้าไม้รากไม้และผลไม้บริโภคได้” จึงสร้าง“เรือนไฟ”ไว้ใกล้บ้านหรือนิคม แล้ว “บำเรอไฟ”อยู่ ซึ่งก็ยังเป็น“ความเสื่อม”หรือลัทธิเดียรถีย์นั่นแหละทับถมใส่เข้าไปให้แก่ศาสนาพุทธ

ผู้จะบรรลุธรรม(มีวิชชาจรณะ)นั้นจึงต้องเป็นนักปฏิบัติกิจศาสนาด้วยการบูชาด้วยไฟมาจนกระทั่งทุกวันนี้ เห็นมั้ย?

เช่น จุดไฟให้เป็นควัน ๑ ให้เป็นเปลว ๑ = อัคคียัญ ติดต่อกับ“เทวดา(เทฺว)”เพ้อ ๆฝัน ๆกัน ยังเป็น“เทวนิยม”อยู่

หรือ ยังมีบูชาด้วยน้ำ(รดน้ำมนต์,พ่นน้ำมนต์ = สิญจนยัญ) โดยมี“น้ำมนต์”เป็นสื่อกับ“เทวดา(เทฺว)”ลม ๆแล้ง ๆ โดยมีการใช้“น้ำ”พ่นกันบ้าง รดกันบ้าง อาบบ้าง ดื่มบ้าง ไร้สาระ

ทุกวันนี้ก็ต้อง“จุดธูป-จุดเทียน”บูชา ภาษาโบราณเรียกสำนักที่มีวิหารเช่นนี้ว่า “เรือนไฟ” เป็นต้น เพราะใช้“ไฟเป็นสื่อติดต่อเทวดากัน” แล้วเรียกเจ้าสำนักกันว่า พระผู้เจริญบางจำพวกบ้าง พระเจ้าอาวาสบ้าง พระนักปราชญ์บ้าง พระอาจารย์ไตรปิฎกเคลื่อนที่บ้าง พระมหาเปรียญบ้าง พระด็อกเตอร์บ้าง พระเจ้าคุณชั้นนั้นชั้นนี้ จนถึงขั้นพระสมเด็จตามสมมุติสัจจะของโลกเขา ที่เป็นลัทธินอกรีต ใช้น้ำเป็นสิญจนยัญ-ใช้ไฟเป็นอัคคียัญกันอยู่เป็นเดียรถีย์ดังเดิม

๔. ยิ่งมีอาการหนักกว่าข้อ ๒-๓ “ไม่สามารถที่จะหาผลไม้หล่นบริโภคได้ ไม่สามารถจะหาเหง้าไม้รากไม้และ

ผลไม้บริโภคได้ และไม่สามารถจะ“บำเรอไฟ”ได้ จึง“สร้างเรือนมีประตูสี่ด้านไว้ที่หนทางใหญ่สี่แพร่ง” ซึ่งก็ยิ่งเป็น“ความเสื่อม”หรือยิ่งเป็นลัทธิเดียรถีย์ นั่นแหละหนักหนาเนียนเนื้อเข้าไปให้แก่ศาสนาพุทธ

ซึ่งร้ายหนักสุดยอดยิ่งครบบริบูรณ์ลัทธิเดียรถีย์ แถมมีการปรับปรุงพิธีกรรมที่เป็นการบูชาให้หรูหรามโหฬารขึ้นไปอีกจนสุดที่จะกล่าวแล้ว และใช้“พิธีการ”เดียรถีย์นี้เองเป็นเรื่องปกติสามัญอยู่ในศาสนาพุทธทุกวันนี้

(๑๖๔) ในยุคพระพุทธเจ้า“ความเสื่อม”ดังกล่าวนั้นไม่มี

ในยุคพระพุทธเจ้าทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ ศาสนาพุทธไม่มี“เรือนไฟ” ไม่มี“น้ำมนต์” ท่านปฏิเสธ“เรือนไฟ” ปฏิเสธ“น้ำมนต์”เด็ดขาด ถ้าขืนมีท่านก็พยากรณ์บริภาษไว้แล้วไง! ใน“ความเสื่อม ๔ ประการ” กับ“อัมพัฏฐมานพ”ใน“อัมพัฏฐสูตร”ดังที่อ้างอิงมานั้น ว่า เป็น“ความเสื่อมของศาสนาพุทธ” แท้ ๆ เป็น“ความสื่อม”ทีเดียว เป็น“ความเสื่อม”จริง ๆ ยังจะรู้จักคำว่า“ความเสื่อม”ได้กันอยู่ไหมเอ่ย? ว่าหมายถึงอะไร?

แล้วเดี๋ยวนี้ ทุกวันนี้ มันก็เสื่อมจริง ๆ ดังที่เป็นจริงอย่างที่เห็น ๆกันอยู่เต็มวงการพุทธศาสนา ..นั่นไง!!!!

จะเพราะ“สุดรู้”กันแล้ว หรือสุดจำนน หรือสุดวิสัยใดก็ไม่สามารถจะหยั่งรู้ได้ ว่าทำไมศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงเป็น

เดียรถีย์อย่าง“จำยอม”กันอย่างนี้

สร้าง“เรือนไฟ”และ“บำเรอไฟ(อัคยาคารัง กริตฺวา อัคคึ ปริจรันติ)” นั่นคือ มีวิหารหรืออาคารทำพิธีกรรมทางศาสนา เวลาทำพิธีก็จะต้อง“จุดไฟ”ก็คือ “จุดธูปจุดเทียน”นั่นเอง เสร็จแล้วก็สวดมนต์ ถือเป็น“ยัญญพิธีที่ได้บูชา” หรือนับเป็นการปฏิบัติธรรมเป็นกิจของนักปฏิบัติธรรม มีอยู่แค่นี้

“ยัญญพิธีที่ได้บูชา” คุณได้“ทำงานตามพิธีการ”โดยแน่ใจว่า เป็น“พิธีการ”ที่ถูกต้องตรงพระพุทธเจ้าทรงสอน

ไม่“มิจฉาทิฏฐิ”แน่ ลองตรวจสอบกันดูซิ

“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตารีสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕) ว่า ก็มิจฉาทิฏฐิ เป็นไฉน คือ ความเห็น(ทิฏฐิหรือทฤษฎี)ดังนี้ ว่า

๑.ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล ๒.ยัญที่บูชาแล้ว ไม่มีผล ๓.สังเวยที่บวงสรวงแล้ว ไม่มีผล ฯลฯ นี่ ๓ข้อแรกนี้ก็ชัด ๆ

คือ ข้อ ๑ เรื่อง“ทาน”หรือ“การทำทาน”ที่ทำกันอยู่ในวงการศาสนาพุทธ ทุกวันนี้ “ไม่มีผล”

แต่ผู้รู้ก็ยังพากัน“ทำทาน”อยู่อย่าง“หลงผิด”กันเต็มศาสนาพุทธอยู่นั่นแหละ ทำไมไม่สอนกัน“ทำให้ถูก” หรือ“ไม่เหลือผู้รู้”กันแล้วในศาสนาพุทธไทย

มิหนำซ้ำ“ปรุงแต่งพิธีกรรม-ปรับพฤติบท”กันให้ยิ่ง ๆ มากขึ้น หนักหนาสาหัสยุ่งยากมากขึ้นใส่เข้าไปอีกจนเป็น

"ภาระสังคมพุทธ"สุดแอ่นแอ้แล้ว ซึ่งเสียทั้งเวลา เสียทั้งแรงงาน เสียทั้งทรัพย์สินเงินทอง ทำลายเศรษฐกิจอยู่แท้ ๆ อย่างหนักก็ไม่เคยสำเหนียก ฉุกคิดกันเอาเสียเลย

ก็ยังเผยแพร่"ความเสื่อม"อยู่ ซ้ำมิหนำปรับปรุงให้ยิ่ง ๆขึ้นแล้วก็มี"จารีตประเพณีวัฒนธรรม"ผิด ๆนี้กันไป

(๑๖๕) "ความเสื่อม"มันเสื่อมกันตรงไหน? อย่างไร?

"ทานที่ให้แล้ว(ทินนัง)"ก็คือ "การทำทานเสร็จแล้วก็ไม่เกิดมรรคผลอะไร" ซ้ำแถม"ได้กิเลส"ใส่จิตเข้าไปอีกอย่างไม่รู้กันเลย(อวิชชา) แล้วกระหน่ำหนักให้ชื่นชมปรีดาปราโมทย์กันย้ำตอกด้วยนะ มันก็เสื่อมยิ่ง ๆขึ้นหนะสิ!!!

ทำไมไม่หยุดกันล่ะ? หรือต้องช่วยกันลดให้จริงจัง

นั่นคือ "ทำทาน"กันชนิดที่"ตั้งจิตไว้ผิด(มิจฉาปณิหิตตัง จิตตัง)" ก็เท่ากับ "โจรกับโจรหรือไพรีกับไพรี พึงทำความพินาศให้แก่กัน" และพระพุทธเจ้าย้ำอีกว่า "ส่วนจิต ที่ตั้งไว้ผิด พึงทำให้เสียหายยิ่งกว่านั้น"(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๙๒) โจรกับโจร ไพรีกับไพรี ตั้งหน้าตั้งตาห้ำหั่นกันนั้นมันก็เกิดความสูญเสีย กันหนักหนาสาหัสแล้ว

แต่.. จิตที่ตั้งไว้ผิดนี้ ทำความเสียหายร้ายแรงเสียยิ่งกว่า โจรกับโจร ไพรีกับไพรี ตั้งหน้าตั้งตาห้ำหั่นกัน จึงต้องตั้งใจศึกษา"การตั้งจิตตั้งใจให้ถูก"นี่เองที่สำคัญ

คือ “การทำทาน”ที่ไม่รู้จัก“การตั้งจิตในจิต” หรือไม่มีการศึกษาเรื่อง“มนสิการ”กันให้เป็น ให้จัดการกับจิตใจของ“ผู้ทำทาน” ให้เป็น“โยนิโสมนสิการ”

หาไม่แล้ว “การทำทาน”นั้นก็ยิ่งจะซ้ำร้ายซ้ำเติมตนเองยิ่ง ๆขึ้นหนักหนาสาหัสไปไม่มีหยุด

ใครก็ตาม ต้องศึกษาว่า ถ้า“ทำทาน”ก็ควรทำใจในใจ” โดยการ“ตั้งจิตใจให้เป็น” หรือ“ทำใจในใจให้เป็น”

“ทำใจให้เป็น” ก็คือ ต้องเรียนรู้ “รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ”ของตน แล้วจัดการ“เวทนา”(อภิสังขาร=จัดการอย่างมีความรู้ยิ่ง มี“ปัญญา”จริง)ซึ่งเป็นเจตสิกของ“วิญญาณ” โดยให้“ธรรมะ๒”เป็น“ธรรมะ๑” หรือเป็น“๐”ได้เป็นจริง

นั่นก็คือ การจัดการกับ“เวทนาในเวทนา”นี่แหละ

หมายความว่า “ทำทาน”แล้ว จัดการ“ทำจิตใจตน” อย่าให้จิตใจตนเกิด“มีความหวังว่าจะเอาอะไรตอบแทน” อยู่ในใจ คือ ไม่ให้มี“ความอยาก” ไม่ให้มี“ความหวัง”(ไม่มีสาเปกโข)เลยในใจ นี้แหละ“ได้สำเร็จ”จริง ๆ ก็เป็นอันสูงสุด จิตใจสิ้นภพจบชาติ “ไม่มีนรกหรือสวรรค์”

พุทธนั้น“ดับสวรรค์”ไม่มีสวรรค์“นรกก็ดับด้วย” นี่เป็น“ธรรมะ๑”ลำดับแรก แล้วดับให้เป็น“๐”ก็เป็นนิพพาน

ฉะนี้คือ“ฐานนิพพาน” เป็น“นิพพานขั้นพื้นฐาน”

“พ้นความเสื่อม”ตรงนี้แหละ ที่ต้องทำให้ได้

(๑๖๖) "ไม่มีนรกสวรรค์"คือ นิพพานขั้นพื้นฐาน และที่สุด

เมื่อเราได้"นิพพานขั้นพื้นฐาน"เราก็ได้"อาการของจิต"ที่เป็นตัวอย่าง"อารมณ์หรือความรู้สึก(เวทนา = อุเบกขา ๕ นั่นเอง)"ที่เป็น"นิพพาน"แท้ ๆ เราก็ทำ"จิต"ของเราให้ได้เช่นนี้อีก จะได้"ธาตุจิต"ที่เป็น"นิพพาน"ใส่"จิต"ตนเพิ่มขึ้น ๆ

"จิต"ที่มีอาการ"นิพพาน"ก็จะได้เพิ่มขึ้นมาควบแน่นกันเข้าสนิทยิ่ง ๆขึ้น ภาวะ"นิพพาน"ก็จะผนึกกัน"ตั้งมั่น" แน่วแน่(อัปปนา) แนบแน่น(พฺยัปปนา) เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธุวัง) ไม่แปรเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) ทุก"ปัจจุบัน"มีแต่เติมความแน่นเข้า ๆ(เจตโส อภินิโรปนา) แล้วตกผลึกสั่งสมลงเป็น"อดีต" ที่สุดถึงที่สุดก็มั่นใจได้ว่า"อนาคต"มีแต่"นิพพาน"เด็ดขาดแน่

"นิพพาน"จึงเป็น"อาการของจิต"หรือจะเรียกว่า "ความรู้สึก(อารมณ์)ของจิต"ก็ชนิดนี้แหละที่เพิ่มขึ้น ๆจาก "นิพพานตัวแรก"คือ "นิพพาน"ที่เราสามารถทำใส่จิตตนได้เป็น"ต้นแบบ"มาก่อนแล้วไง

นั่นก็คือ อาการ"อุเบกขาเวทนา ๕" ซึ่งมี"องค์ธรรมของจิต-เจตสิก ๕ อาการ(ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา)"นั่นเองที่เป็น"อาการของนิพพาน"อันต้อง"อนุรักขนา" คือ"รักษาผลของอุเบกขา ๕"นี้แลให้เจริญพัฒนายิ่ง ๆขึ้น ๆ ๆ

มิใช่ว่า"ว่าง"แบบ"อยู่ว่าง ๆ" อยู่เฉย ๆ นิ่ง ๆ ไม่มี"กรรม"

ใด ๆเลย "ว่าง"แบบไม่ขยันขวนขวายเอาการเอางานที่เป็นประโยชน์อะไรเลย โดยเฉพาะ"ทำงานที่เป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่น" ที่เป็น"ทาน"หรือ"มี"การให้"ผู้อื่นได้ มีการเสียสละ

ซึ่ง"การงานที่เป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่น"นี่แลที่ชี้ชัดบ่งบอกความแตกต่างของ"นักปฏิบัติธรรมแบบหนีสังคมออกป่า" กับ"นักปฏิบัติธรรมอยู่กับสังคมโลก"แล้วบรรลุ"ความสงบของจิต"ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"เคหสิตอุเบกขาอย่างดีด้วย" พร้อมกับรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"เนกขัมมสิตอุเบกขาอย่างดีด้วย"

ผู้ปฏิบัติที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"เวทนา ๑๐๘"ได้ดีและได้ปฏิบัติจนบรรลุด้วย"กระบวนการเวทนา ๑๐๘"กระทั่งสามารถบรรลุ"เนกขัมมสิตอุเบกขา ๓๖"ได้อย่างแท้จริง ก็จะไม่เกิด"อุเบกขา ๕"เป็นเด็ดขาด ขอยืนยัน

ผู้"มีอุเบกขา ๕"นี้แหละคือ ผู้มี"ความเจริญ" ที่เจริญ"ความว่าง"แบบที่เรียกด้วยภาษาบัญญัติว่า"นิพพาน"

หาก"ไม่มีอุเบกขา ๕"แบบปฏิบัติด้วย"กระบวนการเวทนา ๑๐๘"นี้บริบูรณ์จริง ก็เป็นผู้"ว่าง"แบบ"ความเสื่อม"

แต่นี่..มัน"ว่าง"แบบที่มี"ความเจริญ" ชัด ๆคม ๆดี ๆ

อรหันต์ทุกองค์ปฏิบัติเกิด"อุเบกขา ๕"นี้ ได้แล้ว

"อุเบกขา ๕ ที่เป็นเจตสิก ๕"นี้เองที่เป็น"ความจริงของใจ"อรหันต์ทุกองค์ทำ"กรรม"อยู่ใน"กาล" เท่าที่ยังทรงชีวิตอยู่ ท่านจึงเป็นคนที่ทำงานเป็นประโยชน์ผู้อื่นเท่านั้น เพราะประโยชน์ตนนั้นเสร็จแล้ว-ตนจบแล้ว แต่ยัง

ไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ยัง“ทรงไว้ซึ่งชีวิต(ยังเป็นคนผู้ทรงธรรม)”อยู่กับสังคมมนุษยชาติ ที่“ประโยชน์ตนหมดสิ้นแล้ว” มีแต่ประโยชน์ท่านหรือเพื่อผู้อื่นเท่านั้นต่อไป

ซึ่งก็ยังเป็นคนผู้มีชีวิตนะ แต่มีชีวิตที่เป็นผู้มี“จิตว่าง”สัมมาทิฏฐิแล้ว นั่นคือ “ว่างจากนรก-ว่างจากสวรรค์”

(๑๖๗) “ว่าง”จาก“จิตว่างแบบอันธพาลหรือมิจฉาทิฏฐิ”

และนัยสำคัญมากที่มีอีกประเด็นหนึ่ง ก็คือ “ว่าง” จากคนที่มีทิฏฐิว่า ตนมี“จิตว่าง”แต่มัน“ว่างแบบอันธพาล”

นั่นคือ “ว่าง”ที่ยังไม่มี“ปัญญา” เป็นคนที่“ว่างที่มีแต่เฉโก” เขามี“ความว่าง”จริงเหมือนกัน แต่เป็นผู้“ที่มีความเห็น(ทิฏฐิ)ว่า “ว่างแบบ‘จิตไม่รู้สึกอะไรเลย’ อยู่ว่าง ๆ อยู่เฉย ๆไม่ทำอะไร ไม่มี‘กรรม’ ไม่ทำการงานอะไร มันก็กลายเป็นคนไม่มีประโยชน์ไง! ไม่มีผลงานอะไรที่ตนทำขึ้นมาเลย มัน“ว่าง”หรือ“อยู่เฉย ๆ”ไม่ทำการงานทางกาย-การงานทางวาจา-การงานทางใจ” มันพาซื่อจริง ๆ เป็น “คนเอาแต่อยู่เฉย ๆ ลอยไป-ลอยมาอยู่แค่นั้น”

อรหันต์นั้น“กรรมทุกกรรมเป็นไปเพื่อผู้อื่น”เป็นหลักใหญ่ ส่วนตนนั้นให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้(ปรปฏิพัทธา เม ชีวิกา)

ประเด็น“อัพยกฤต”หรือ“กลาง ๆว่าง ๆเฉย ๆ”แบบพระป่า แบบเดียรถีย์ ที่ไม่มี“โลกวิทู” แบบ“หนีผัสสะ”

หรือ“หลับตาปฏิบัติ” ไม่เป็นศาสนาสังคม แต่เป็นศาสนาของคนหนีเข้าป่า ตามที่อ้างอิง“ความเสื่อม ๔ ประการ”ไง!!!!

ทีนี้มาสาธยายข้อ ๔ ของ“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐”กันต่อไป จะได้แจ่มแจ้งกันยิ่ง ๆขึ้นได้อีก “ข้อ ๑-๓”อธิบายมาแล้ว

ข้อ ๔.ผลวิบากของกรรมที่ทำดีทำชั่วแล้ว ไม่มี ฯลฯ”

นี่คือ “การปฏิบัติบูชา”แท้ ๆที่ออกนอกรีตมากมาย (พระบ้าน) ยิ่งกว่า“การปฏิบัติบูชา”ที่เขาพากันออกป่า(พระป่า)

ศาสนาพุทธทุกวันนี้ เหลืออยู่แค่นี้จริง ๆ คือ เหลืออยู่แค่“พระป่า”ซึ่งผิดแบบพุทธแน่ ๆ แม้“พระบ้าน”แท้ ๆก็ปฏิบัติผิดออกนอกคำสอนของพระพุทธเจ้าไปไกลจริง ๆ

ขออภัยเถิด ที่จะต้องกล่าวไม่ยกเว้นงานศาสนาขั้นรัฐพิธีก็มี“จุดธูปจุดเทียนบูชา” ก่อนเพื่อเป็นการเชื่อมโยงกับ“อะไรอันใดอันหนึ่ง” ซึ่งก็คือ ยังมีส่วนที่เชื่อมโยง“นิรมานกาย” อุปาทานชนิดหนึ่ง เข้าข่ายเป็น“เทวนิยม”อยู่นั่นเอง

สรุปก็คือ ศาสนาพุทธทุกวันนี้เหลือแต่“ความเสื่อม ๔ ประการ”นี้เท่านั้นเต็มรูป เต็มภาคภูมิ(พตปฎ. เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๓)

(๑๖๘) “ เสื่อม”จนเหลือแต่“การสวดร้อง”เป็นงานหลัก

มิใช่เสื่อมกันแต่ด้านวัตถุเท่านั้น แม้แต่ด้าน“ปรมัตถธรรม”คือ ด้านการปฏิบัติเข้าถึง“จิตในจิต” ภายในจิตส่วน“ปรมัตถสัจจะ”จะเป็น“อเทฺวนิยม” กันนั้นก็ยังน้อยเต็มที

ซึ่งส่วนใหญ่ล้วนยังเป็น“เทฺวนิยม”กันอยู่ทั้งนั้น

เพราะมิจฉาทิฏฐิกันอยู่ หาสัมบูรณ์ด้วยสัมมาทิฏฐิ ยังยากมาก เพราะยังทำ“ธรรมะ๒ (เทฺว ธัมมา)”ให้เป็น“ธรรมะ ๑ หรือ ๐ (อเทฺว ธัมมา)” ยังไม่ได้อย่างสัมมาทิฏฐิกันอยู่จริง ๆ

ศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงเหลือแต่“การสวด”ที่เป็นการสวดร้องที่มีทำนอง(คีต)กันทั้งสิ้น แล้วหลงผิดว่าเป็น“การกล่าวสรภัญญะ” จึง“อาบัติ”กันอยู่ตลอดการสวดนั้น ๆ

ซึ่งเป็นเรื่องของศาสนาเดียรถีย์ ออกนอกรีตทั้งสิ้น

พระในศาสนาพุทธทุกวันนี้ล้วนเป็นพระหลงทาง แสดงถึง“ความเสื่อม”ของศาสนาพุทธ กลายไปเป็นพระเดียรถีย์ บวชในศาสนาพุทธแต่เป็นพระนอกรีตพุทธทั้งนั้น

จะเป็น“พระ”ที่ทรงศีล-ทรงสมาธิ-ทรงปัญญา มีจรณะ ๑๕ วิชชา ๘ สัมมาทิฏฐิกันก็น้อยสุดน้อย หาทำยาหยอดตายากแสนยาก แม้“ศีล”ก็ไม่มีกันแล้ว มีแต่วินัย๒๒๗ “สมาธิ”ก็มีแต่“เจโตสมถะ(สะกดจิตให้สงบ)” “ปัญญา”ก็เหลือแต่“เฉโก(ความฉลาดที่วนอยู่ในวัฏฏะของโลกียะเท่านั้น ยังไม่ใช่โลกุตระ)”

จะว่า“ศาสนาพุทธ”เสื่อม ไม่ใช่เลย ที่จริงนั้นคนต่างหากที่“หลงยึดถือผิด” และพากันผิดไปตามที่ยึดผิดนั้น ๆ จนหลงสนิทกลับตาลปัตรว่า“ผิด”นั้นคือ“ถูก”กันจริง ๆจัง ๆ

จึง“เสื่อมสนิทแล้ว” แก้ยากส์ส์ส์ หรือแก้คงไม่ได้แล้ว

ศาสนาพุทธทุกวันนี้จึงเป็น“ศาสนาที่มีแต่“การสวดร้อง”เป็นงานหลักของพุทธศาสนา มีแต่“การสวด”นี่แหละ

เป็นเครื่องเลี้ยงชีพ ในชีวิตนักบวชของพุทธยุคปัจจุบันนี้

มันก็ตรงกับที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เช่นอย่างที่สมณะพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิด ด้วยติรัจฉานวิชาเห็นปานนี้” เพราะปฏิบัติ“วินัย”ก็เพี้ยน ยิ่ง“ศีล”ยิ่งผิด หรือไม่มีกันแล้ว

ขออภัยจริง ๆที่อาตมาพูด“ความจริง”ตรง ๆ ไม่อ้อมค้อมใด ๆ

(๑๖๙) “ เสื่อม”หนักจนไม่มีประตูจะรู้จัก“เทฺวดา”ได้เลย

ศาสนาพุทธทุกวันนี้“เสื่อม”กันถึงขนาดไม่มีประตูจะรู้จักรู้แจ้งรู้ จริง“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)”กันแล้วจริง ๆ นั่นคือ แม้แค่“รู้จัก”ความเป็น“เทฺวดา”คือ ความเป็น“ธรรมะ๒” แล้วทำ“ธรรมะ ๒”นี้ให้“ไม่เป็น ๒ (อเทฺว ธัมมา)”ก็ไม่“รู้จัก” จึงงมงาย

“เทฺวหรือเทพเจ้า”ก็เชื่อกันว่าเป็น“เทวดาที่มีตัวตน”

ภาษาที่ว่า เทฺวหรือเทพ..จึงพากันยึดมั่นอยู่ที่ความเป็น“อัตตา”ซึ่งยัง“มีตัว-มีตน”กันอยู่ ก็เห็นก็รู้กันได้จากที่แต่ละคนยังเป็น-ยังมีกัน ยืนยันกันได้อยู่โต้ง ๆเต็มวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้ ไม่ว่านักปฏิบัติที่เคร่ง เอาจริงเอาจังก็ตาม ไม่ว่าชาวพุทธทั่วไปก็ด้วย ตรวจสอบกันดูดี ๆสิ!!! จะเห็นได้รู้ได้ ว่า ตนเองยังเป็นอย่างนั้นอยู่จริงมั้ย?

ยังเชื่อว่า“เทวดา”เป็นตัวตน ยังหลงว่า“เทวดา”มีอยู่

ในที่เรามองไม่เห็น และเป็นเทวดาเหาะเหินเดินน้ำดำดินได้ หรือเก่งกว่าคนสารพัด ต่างก็หลง“เห็นเทวดา”ล่องลอยหายตัวได้ หรือแสดงตัวกันอยู่ใน“ภพ”ใน“ชาติ”ของแต่ละคน ผู้จมอยู่กับ“อัตตวาทุปาทาน”กันเท่านั้น เพราะยังแยก“สภาวะ”กับ“พยัญชนะหรือคำพูด(วาทะ)”ไม่ได้ เพราะยังสับสนปนเป เพราะ“แยกรูป-แยกนาม”ยังไม่เป็น เพราะยังแยก“กายกับจิตวิญญาณ”ไม่สัมมาทิฏฐิ นั่นคือ ยังเรียนรู้“ธรรมะ๒” แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑”ไม่ได้นั่นเอง

ขออภัยที่ต้องขอยกอ้างหลักฐานตัวตนบุคคลจริง

แม้แต่อาจารย์มั่น ภูริทัตโต หรือหลวงตาบัว ญาณสัมปันโน ที่หลงกันนักกันหนาว่าเป็น“อรหันต์”นั้นก็ยังพากันหลงผิดว่า“เทฺวดา”เป็น“ตัวตน”กันอยู่ ยังพูดเองเล่าเอง

ชาวพุทธไทยทุกวันนี้หลงผิดกันอย่างนี้กันแล้วจริง ๆ

ขออภัยอย่างมากที่กล่าวชื่อบุคคล แต่นี่เป็นการศึกษา เป็นวิชาการที่บริสุทธิ์ใจ มิได้มี“อุปกิเลส ๑๖”ใด ๆที่จะหมายกระทบบุคคล แต่เมื่อมีบุคคลจริงเป็นจริงตามสัจจะก็ขอยกขึ้นมาอ้างอิงเป็น reference (บุคคลที่อ้างถึง) เป็นความสัมพันธ์หลักฐาน อันมีจริงเป็นจริงอยู่แท้ มิใช่พูดเพ้อเจ้อ

[หลวงตาบัวเล่าว่าอาจารย์มั่นพูดถึงเทวดามีแม้เทวดาเยอรมัน ฯ]

เมื่อยังมิจฉาทิฏฐิกัน “เทวดา”จึงยังเป็น“ตัวตน” ดังที่กล่าวนั้นอยู่ นั่นคือ ยังเป็น“ธรรมะ๒”อยู่ เป็น“เทฺวนิยม” ตลอดไปนิรันดร ชาวพุทธก็ตามก็ยังเป็น“เทฺวนิยม”กันปานนี้

เมื่อทำ“เทฺว”ให้เป็น“อเทฺว”ไม่ได้ “ธรรมะ๒”ก็ไม่เป็น “ธรรมะ ๑” ไม่เป็น“๐” หมดสิ้นความเป็น“ธรรม”ไปเลย ไม่ได้จริงแน่นอน ก็ไม่สามารถจัดการกับความเป็น“เทวดา”ได้

ภาษาคำว่า“เทฺว”นี้ คือสภาวะ“ธรรมะ๒” คนผู้นี้ก็ยังไม่ไหวทัน ว่าภาษาหรือพยัญชนะมันหมายถึง “ธรรมะ๒”

ทั้ง ๆที่เรียนบาลีกันแท้ ๆ ก็แปลได้ ว่า“เทฺว”คือ “๒”

จึงพากันไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺวดา” ปิดประตูที่จะสามารถรู้จักความเป็น“เทฺวดา”สนิทแน่นเลยด้วยอวิชชาแท้

(๑๗๐) พุทธที่สัมมาทิฏฐิรู้แจ้งรู้จริง“เทฺวดา-มาร-พรหม”

เห็นมั้ยว่า ยังงมงายกันไม่เสร็จอยู่จริง ๆ

เพราะยังไปหลงผิดว่า “ธรรมะ๒”คือ “เทฺว”เป็น“ตัวตน” หลงว่า มี“สภาวะตัวตน”ของ“เทวดา” เห็นไม่ถูกว่า “ธรรมะ ๒”นี้คือ‘สภาวธรรม’ที่เรากำลังมีในจิตใจตนแท้จริง เช่น “กายในกาย หรือเวทนาในเวทนา หรือจิตในจิต หรือธรรมในธรรม”นั้นล้วนแล้วแต่เป็น“ธรรมะ ๒” แล้วเรียนรู้จัดการ“ธรรมะ๒”นั้นทำให้เป็น“ธรรมะ๑ หรือ๐”ให้สำเร็จ ก็จะหมดสิ้นความเป็น“เทฺวดา” ทั้งเทวดาเล็กทั้งเทวดาใหญ่

แต่ก็ไม่รู้(อวิชชา)ว่า “เทวดา”คือ“ธรรมะ๒”แล้วจัดการ “กำจัดหรือดับ”ความเป็น“เทวดา”เสีย ให้เป็น“๑ หรือ ๐”

จึงยังหลงความมี“ตัวตน(อัตตา)”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”อัน

คือ“เทฺว”อยู่อย่างไม่ประสีประสา ไม่ว่าเป็น“เทวดา” หรือ“ผี” หรือ“พรหม”กันอยู่จริงตามแบบ“เทฺวนิยม”คงเดิม

เทวดา จึงบานปลายไปเป็น“เทวดา ๖ ชั้น ๖ ชนิด” ซึ่งคือ ของเก๊ ของปลอม ของไม่จริงทั้งนั้น

พรหม ก็บานปลายออกไปเป็น“รูปพรหม ๑๖ ชั้น ๑๖ ชนิด แล้วหลงผิดเลยเถิดไปถึง“อรูปพรหม ๔ชั้น ๔ชนิด” ซึ่งก็คือ ของเก๊ ของปลอม ของไม่จริงทั้งนั้น แต่ก็หลงมีว่า“มีอยู่จริง”กัน ซึ่งล้วน“ไม่พ้นอุปาทาน ๔”

มาร หรือผี ก็บานปลายออกไปเป็นสารพัดผี สารพันมาร ทั้ง ๆที่พระพุทธเจ้าทรงชี้ชัดไว้ว่ามี“๒ ประเภท”ใหญ่ ๆ คือ “ขิฑฑาปโทสิกะ(การเล่น,การร่าเริง,กีฬาเป็นผีเป็นมารหลอกหลอนตนจึงเป็นโทสต่อตนอยู่ก็ไม่รู้ตัว) กับ“มโนปโทสิกะ(จิตใจเป็นอวิชชาเป็นโทสต่อตนอยู่ก็ไม่รู้ตัว)”

“ขิฑฑาปโทสิกะ”นั้นคือ การหลงความสุขสนุกที่เป็น“เชิงกาม”นั่นเอง เป็น“โทสภัยอันใหญ่หลวงของคน”

“มโนปโทสิกะ”นั้นคือ การหลงความเป็นจิต เป็นมโนเป็นวิญญาณที่เป็น“เชิงอัตตา”นั่นเอง เป็น“โทสภัยอันใหญ่หลวงของคน” ซึ่ง“มโนปโทสิกะ” คือ ความมุ่งร้ายด้วยใจ (ใจตัวเองแท้ ๆ มุ่งร้ายตนเองด้วยใจตัวเอง)

ถ้าได้เรียนรู้ความเป็น“กาม”และความเป็น“อัตตา” แล้วสามารถ“ดับกาม-ดับอัตตา”ได้สำเร็จแท้ ก็จบกิจแน่นอน

แต่ปิดประตูที่จะ“รู้จัก”ความเป็น“เทฺว”ของตนเสียนี่

ผู้ไม่มีความรู้ในการปฏิบัติ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑ หรือ ๐” ก็ยังหลงว่า“เทวดา-ผี(มาร)-พรหม”มี“ตัวตน”อยู่

ผู้มี“อวิชชา”จริง ก็ไม่รู้เรื่องว่า “กาย”คือ “ธรรมะ ๒ (รูปกับนาม)” จึงหลงผิดอยู่ว่า “กาย”เป็น“มหาภูตรูป”อย่างเดียว

การพิจารณา“กายในกาย”จึงโมฆะ ตั้งแต่เบื้องต้น

(๑๗๑) จึง“เสื่อม”หนักแม้จาก“กรรมฐาน”ที่แท้ของพุทธ

“กายในกาย”เป็น“กรรมฐาน”เบื้องต้นของพุทธก็หลงทางกันไปเสียแล้ว ก็เป็นอันออกนอกทางพุทธกู่กลับยากส์

ยิ่งละเอียดขึ้นไปเป็น“เวทนา”ให้พิจารณา“เวทนาในเวทนา”ไปทีละ“ธรรมะ ๒” แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑ ในธรรมะ ๒”นี่แหละให้ได้(เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ) ซึ่งเป็น“กรรมฐาน”ของพุทธ แท้ๆ ที่ต้องทำ นักปฏิบัติธรรมต้องเรียนรู้พิจารณา และต้องมี“เวทนา”ที่เกิดจาก“ผัสสะ”ในปัจจุบันนั้น ๆด้วยนะ ก็ไม่ใส่ใจจะทำ ไม่ใส่ใจเรียนไปหลงอยู่แต่“หลับตา”ปฏิบัติกัน ดังนั้นที่จะพิจารณาเรียนรู้ลงไปถึง“เวทนา ๑๐๘”ก็เป็นอันพูดกันไม่รู้เรื่อง

จึงมี“อัตตา”อยู่ กำจัด“อัตตา”ไม่ได้

เพราะไม่สามารถทำ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑ หรือ ๐”ในจิตตนได้ นั่นก็เพราะไม่ได้ทำที่“เวทนา” จึงไม่ชัดใน

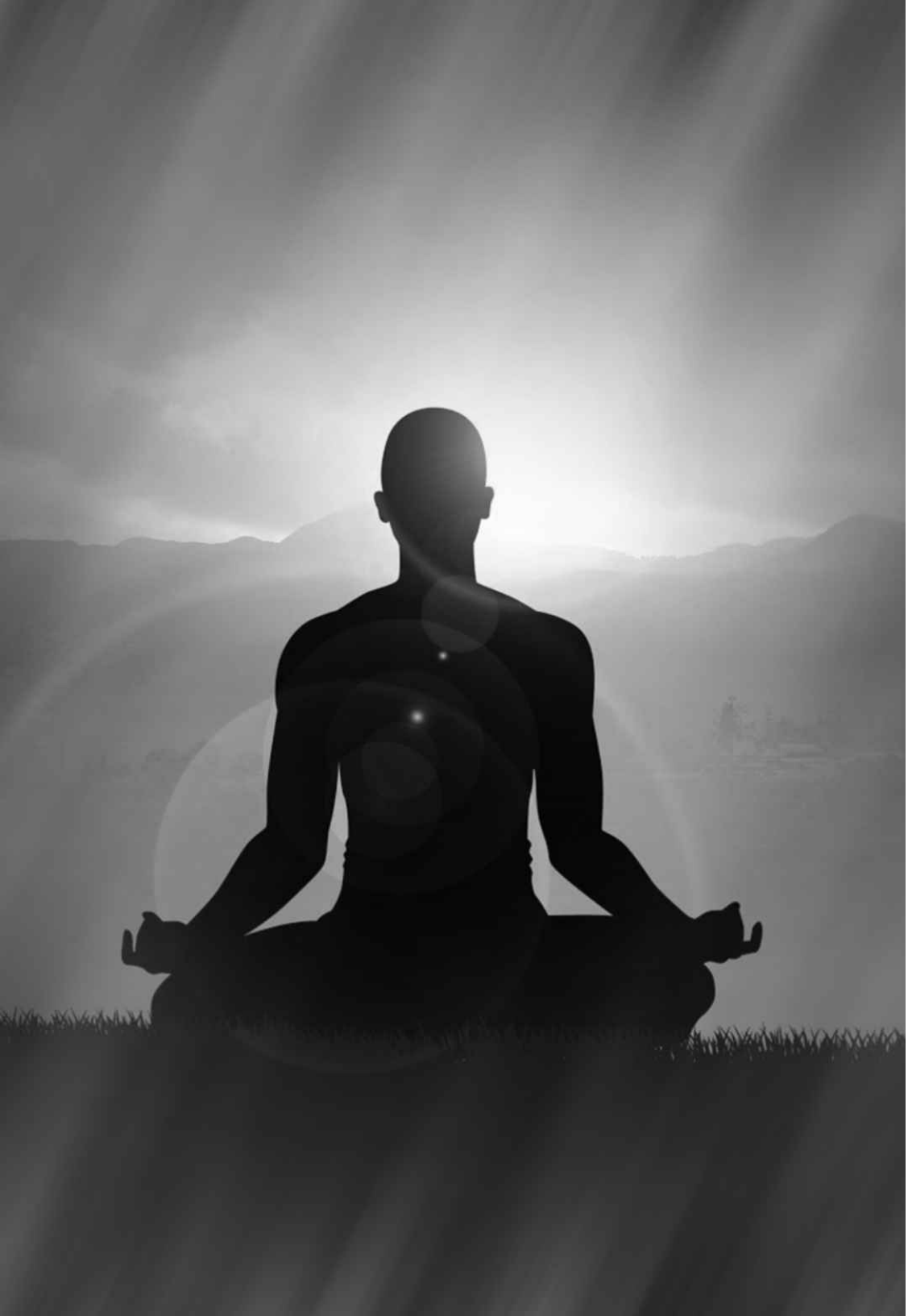

นัยสำคัญของ“ธรรมะ ๒”ที่เป็น“กรรมฐาน”ของพุทธอยู่แท้

เพราะ“รู้”กันแต่แค่“หลับตา”สะกดจิตให้“รวมเป็น ๑” แล้วก็หลงกันว่า นี่คือ ธรรมที่เป็น“เอกัคคตา” ซึ่ง“มิจฉาทิฏฐิ”กันอยู่ มันยังไม่ใช่“เอกัคคจิต(จิตเป็น ๑ ที่ยิ่งใหญ่)”

ซึ่ง“หลับตา”สะกดจิตให้ “รวมเป็น ๑”นั้นที่ได้ก็แค่สามารถ“ทำจิตให้เกาะตัวกันแข็งแน่นเข้าเป็น ๑” แบบนี้ก็แค่ “เอกจิต(จิตเป็น ๑ ธรรมดา ยังไม่ใช่“เอกอัคคตาจิต”เลย)”แค่สามัญของปุถุชนธรรมดาโลกีย์เท่านั้น มันยังไม่ใช่“อัคคะ”ของอาริยชนที่เป็น“วิสามัญขั้นโลกุตระ”แต่อย่างใดเลย มันยังไม่มี “ธรรมะ”ขั้นยอด ที่ยิ่งใหญ่ที่สมกับคำว่า“อัคคะ”จริงหรอก

“อัคคะ”แปลว่า เลิศ,ยิ่งใหญ่,ยอดเยี่ยม,ส่วนดีที่สุด

มันยังเป็นแค่ชาว“เทฺวนิยม”สามัญของปุถุชนโลกีย์ที่ศาสนาใด ๆทั่วไปยังไม่สามารถรู้ยิ่งเห็นจริงใน“เวทนา” เหมือนอย่างศาสนาพุทธ

เพราะยังไม่สามารถยิ่ง ในการพิจารณา“เวทนาในเวทนา”ไปทีละ“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)” แล้วสามารถ“จัดการ(อภิสังขาร)เวทนา”ให้เป็น“ธรรมะ ๑ ในธรรมะ ๒”นี่แหละจนเกิดผลเป็น“ธรรมะ ๑”ได้แท้ และที่สุดทำให้เป็น“๐”ถึงขั้น “นิพพาน”สำเร็จ (เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ) จึงยังไม่เป็น“พุทธ” ผู้รู้ผู้ตื่นผู้เบิกบานได้อย่างสัมมาทิฏฐิแท้จริง

ก็เพราะไม่รู้จัก“กรรมฐาน”ที่แท้ของพุทธนี้แล

(๑๗๒) “เสื่อม”หนักเพราะไม่รู้จัก“หัวใจของการปฏิบัติ”

โดยหลงผิดไปตามอาจารย์ผู้“หลงทาง”จึงพากัน “วิปริต ๓” และ“วิปริต ๔”กันไปหมดสิ้น ปฏิบัติออกนอกศาสนาพุทธไป(ออกนอกรีตไปเป็นศาสนาเดียรถีย์กันจนสนิทเนียนแล้ว)

โดยเฉพาะมันไม่ใช่ขั้นโลกุตรธรรม ที่ทำ“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)”ให้สำเร็จลงเป็น“ธรรมะ ๑”ได้ด้วยสามารถ และให้เป็น“๐”ถึงที่สุดขั้น“สุญญตา” ที่เรียกกันได้ว่า นิพพาน

เสื่อมหนักจนกระทั่งไม่รู้จัก“หัวใจของการปฏิบัติ”

“ทฤษฎีหัวใจธรรมของพุทธศาสนา”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ท่านแปลกันไว้ว่า “ธรรมทั้ง ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วน๒” ท่านก็“ไม่รู้จัก” ไม่เคยพูดถึง ไม่มีใครเห็นสำคัญ นำมาสาธยายอธิบายสู่ฟัง จึงยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ”ใน“กรรมฐาน”

เพราะคำว่า “ธรรมะ ๒”ที่พระพุทธเจ้าตรัสชัด “เทฺว ธัมมา” ท่านก็ยังไม่รู้สีรู้สากันว่า “เทฺว”ไม่ใช่“เทวดาที่เป็นตัวตน” แต่เป็น“ธรรมะ”ที่มี“สภาวะ”เกิดอยู่ใน“วิญญาณ (ธาตุรู้)ของตนขณะนี้” แม้แต่“รู้จัก”ความเป็น“เทฺว ธัมมา” คือ “ธรรมะ ๒” อันได้แก่ “กายในกาย”บ้าง “เวทนาในเวทนา”บ้าง “จิตในจิต”บ้าง และภาษาที่ระบุโต้ง ๆ คือ “ธรรมในธรรม”บ้าง ก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรม”ที่เป็น “สภาวะ” ซึ่งต้องอ่าน“ธรรมะ”ที่เกิดใน“จิต”ของเราขณะ

ปัจจุบันนี้ ที่มี“สภาวะ”เกิดอยู่เป็น“ธรรม”ในปัจจุบันขณะนี้ มันมี“อาการ”ที่เป็น“กาย” เป็น“เวทนา” เป็น“จิต” เป็น “ธรรมะ ๒”ของเรา ที่มีพฤติบท ๒ คือ “รูป”กับ“นาม”

ซึ่งต้องทำให้เป็น“ธรรมะ ๑” แล้วก็เป็น“๐”เป็นที่สุด

“รูป”คือ “สภาวะที่ถูกรู้” และ“นาม”คือ “สัญญา” ของเราที่กำลังทำงาน“กำหนดหมายรู้สภาวะ”นั้น ๆให้ได้ ซึ่งก็คือ การปฏิบัติพิจารณา“ธรรมะ ๒”ทั้งนั้น

ก็ไม่ได้มี“กระบวนการ”เหล่านี้เลย

ดังนั้น ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ จึงหมดสิทธิ์แม้ผลแค่ที่จะ“รู้จัก”สภาวธรรม ตามที่กำลังอธิบายนี้ ก็ไม่ได้แล้วชัด ๆ

ไม่ต้องไปพูดถึงขั้นสูงที่“รู้แจ้งรู้จริง”โน่นหรอก

“หัวใจ”ของศาสนาพุทธคือ “ดับทุกข์”โดยการหยั่งลงไป“ดับเหตุแห่งทุกข์” เป็นธรรมะขั้นอาริยะ เป็นโลกุตระ

และ“ความทุกข์”ที่เป็นอาการของความรู้สึก“ทุกข์” แท้ ๆจริง ๆ มันก็อยู่ที่“เวทนา” ..“ทุกขอริยสัจ”เรียนกันที่นี่

ดังนั้น “ภาวะที่เป็น‘หทัยรูป’ของการปฏิบัติจึงคือ ‘เวทนา’ เท่านั้น” ที่อื่นไม่ใช่“หัวใจ”ที่จะปฏิบัติจัดการเด็ดขาด “หัวใจของการปฏิบัติ”ก็คือ “หทัยรูป”ซึ่งไม่ยึดอยู่ติดอยู่ ณ ตรงไหนของ“ร่างกาย” แต่อยู่ที่“เวทนา” นั่นคือ อยู่ที่“ความรู้สึก”ในร่างกายของเรานี้ ต้องตามจับ“อาการ” นี้ในร่างกายของเรานี้ให้ได้ เราจึงจะมี“ฐาน”ปฏิบัติ

“เวทนา”นี้แหละที่เป็น“กรรมฐาน”แท้จริง

(๑๗๓) "เสื่อม"หนักถึงขั้นไม่รู้ว่า"ทุกข์"เกิดที่"เวทนา"

"กรรมฐาน"คือ"ฐานที่จะ"ทำการหรือจัดการ(อภิสังขาร)"

"ทำการหรือจัดการ"อะไร?

ทำการเผากิเลสที่เป็นเหตุทำให้ทุกข์หรือสุข(สุขัลลิกะ)

"ทุกข์หรือสุข"มันเกิดที่อื่นไม่ได้เลย จริง ๆ มันเกิดได้ที่"ความรู้สึกของคน"หรือ'เวทนา"นี้เท่านั้น ไม่มีที่อื่น

แล้วไป"ปิด"ทวารที่จะ"สัมผัส"ให้เกิด"ความรู้สึก(เวทนา)"ขึ้นมาเห็น"ความจริง"เพื่อปฏิบัติ ก็ไป"ปิด"มันเสียนี่

ดังนั้น "หัวใจของการปฏิบัติเพื่อดับทุกขอาริยสัจ"จึงเป็นที่ไหนอื่นไม่ได้ ต้องที่"เวทนา"หรือ"ความรู้สึก"ที่เกิดขึ้นเป็น"ปัจจุบัน"นี้เท่านั้น อย่าเพี้ยนเป็นอันขาด แต่ก็เพี้ยนกัน

ซึ่งจะมี"ความรู้สึก"หรือ"เวทนา"นี้เกิดขึ้นและ"ทรงอยู่"อย่างมี"สภาวะ"ที่เรียกว่า"ธรรม"อันมีอยู่ให้เราปฏิบัติก็ต้อง"ผัสสะ" เมื่อขาด"ผัสสะ"แล้ว"เวทนา"จะไม่เหลืออยู่เป็น"สภาวธรรม"ที่จริงแท้ จะเป็นได้ก็แค่"สัญญา"ที่กำหนดระลึกเอา"เวทนา"ใน"สัญญา"ที่เป็น"คลังของความจำ"ขึ้นมาแค่นั้น

หรือไม่ก็"ปั้น(นิรมาณกายหรือมโนมยอัตตา)ขึ้นมาได้สำเร็จแล้วก็"หลง'กาย'นี้"เป็น"จริง" แต่มันเป็นแค่"นิรมาณกาย" คือปั้นลม ๆแล้ง ๆขึ้นมาเป็น"ตัว"เอาเอง หรือเรียกว่า "มโนมยอัตตา" คือ อัตตาที่สำเร็จด้วยจิตอุปาทานของตนเอง

แท้ ๆแล้วมันยังไม่ใช่"ความจริง"ที่เป็น"ปรมัตถธรรม"

ของตนเอง ผู้จะสามารถ“ปฏิบัติจริงให้เกิดได้ ก็ต้องปฏิบัติได้ด้วย“รูป๒๘”และ“นาม๕” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส(พตปฎ. เล่ม ๑๖ “วิภังคสูตร”โดยเฉพาะข้อ ๑๔ จึงจะเกิด“ปฏิจจสมุปบาท”ครบครัน)

ไม่มี“ธรรมะ๒” อันได้แก่ “รูป๒๘”กับ“นาม๕”ปฏิบัติบรรลุ“อรหันต์”จนถึง“ปัญญวิมุติและ“อุภโตภาควิมุติ”ไม่ได้แน่นอน อาจจะปฏิบัติจนทำให้“อาสวะ”บางส่วนดับไปได้ แต่ไม่สูงสุดจบ ยั่งยืนถาวรตลอดกาลนิรันดรได้จริงเด็ดขาด

อย่างเก่งก็จะได้แค่เป็น“กายสักขี” ไม่มีปัญญาวิมุติ

ถ้าไม่ปฏิบัติเป็นลำดับมีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย อย่างเป็นกระบวนการของระบบ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่สัมมาทิฏฐิของพระพุทธเจ้า ก็หมดหวังที่จะบริบูรณ์สูงสุดแน่นอน

“หัวใจสำคัญในการปฏิบัติ”จึงเป็น“เวทนา”เท่านั้น

และ“เวทนา”ที่จะเกิดขึ้นมาให้เจ้าของผู้ปฏิบัติ“รู้-เห็น”ได้ก็ต้องมี“ผัสสะ”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ต้องสัมผัส‘วิโมกข์ ๘’ด้วย“กาย”เสมอ จึงจะสามารถปฏิบัติที่มี“เวทนา”จริงให้จัดการปฏิบัติได้มีผลสำเร็จแท้

(๑๗๔) “เสื่อม”หนักกระทั่งไม่รู้ว่า“โลกุตรธรรม”คือไฉน?

ผู้ปฏิบัติที่เป็นสาย“ศรัทธา”นั้น แม้จะแสวงหา“สัมมาทิฏฐิ” แต่ถ้าไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”แท้จริง ก็จะปฏิบัติได้ผลแค่ “ศรัทธาวิมุติ”ก็คือ“วิมุติ” แต่เป็น“วิมุติ”ตาม“ทิฏฐิ”ของตน ๆ

ยังไม่เป็น“สัมมาวิมุติ”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ตามแบบของพุทธศาสนาแท้ เพราะยังไม่เป็น“โลกุตรสัจจะ” ซึ่งผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”นั้นแม้“สมมุติสัจจะ”ก็ยังไม่มีเลย หลงงมอยู่กันแต่“ปรมัตถสัจจะ”ที่เป็น“ทิฏฐิ”ของตน ๆเท่านั้น

และมีแต่“ปรมัตถสัจจะ”ตาม“ทิฏฐิ”ของตน ๆแค่นั้นจึงยังไม่สามารถปฏิบัติให้เกิด“โลกุตรธรรม”มีผลเกิดได้จริง

“โลกุตรธรรม”ของผู้ที่ยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ”นั้นที่เขาหลงว่าเขาได้“โลกุตระ”ก็เป็นแค่“อัตตวาทุปทาน” คือ มีได้แค่“คำพูด(วาท)”ว่าเขาได้ แต่แท้จริงเป็นแค่“อุปาทาน”ของเขาเท่านั้น ที่เป็น“อัตตา”ของเขาเองที่เขาได้(ภาษาเต็ม ๆคือ“อัตตวาทุปาทาน”ไง!) ซึ่ง“ความจริง”นั้นจิตเขายังไม่เกิด“โลกุตรธรรม”อย่างมีจริงเป็นจริงขึ้นที่“จิตในจิต”หรอก

นัยสำคัญของ“โลกุตรธรรม”คือ ธรรมะที่สามารถทำให้“ตัวตน(อัตตา)”ของกิเลสใน“โลกียจิต”ถูกกำจัดออกไป(เนกขัมมะ)จากจิตได้อย่างเป็นจริง เริ่มตั้งแต่“โอฬาริกอัตตา”

ไม่ใช่“ตรรกะ(logic)”หรือปรัชญา(philosophy)แค่นั้น

“โลกุตรธรรม”นั้นต้องปฏิบัติ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันอย่างมีกระบวนการของ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”คู่กับ“เคหสิตเวทนา ๑๘”จริง ๆ เป็น“ธรรมะ ๒”แล้วจัดการทำให้กิเลสในจิตของเราเองถูกกำจัดออกไปได้จริง ๆ(อภิสังขารหรือเนกขัมมะ) เรียกว่ามี“ผล”เป็น“บุญ(ปุญญ)” ถ้ากำจัดออกไปได้บางส่วนก็เป็น“ส่วนบุญ” บาลีก็

ว่า“ปุญญภาคหรือปุญญภาคิยา” นั่นคือ กิเลสสลายไปบางส่วน ยังมีส่วน“เหลือ(เสส)”อยู่อีก ภาษาก็ว่า“สาสวะ” คือยังไม่หมดสิ้นอาสวะหรือยังไม่สิ้น“อาสวะ”ทั้งหมด จึงเรียกด้วยภาษาว่า“สาสวะ” ยังไม่เรียกด้วยภาษาว่า“อนาสวะ”

“หมดสิ้น‘อาสวะ’เกลี้ยงแล้ว”จึงจะชื่อว่า“อนาสวะ”

คำว่า“โลกุตรธรรม”นั้น หมายความว่า “จิต”ใครก็ตามเริ่ม“รู้จัก”แยกจิตตนเองออกเป็น“ธรรมะ๒” ว่า เป็น“ตัวตนกิเลส(สักกาย=รูปกับนาม(ธรรมะ ๒)ของตน)”เรียกว่า“อกุศลจิตหรือบาป”นี่ส่วน๑ เป็น“ธรรมะ๑”ที่มัน“ไม่ใช่เรา”ต้องกำจัด

และอีกส่วน๒ นั้น“จิตที่เป็นประธาน”หรือเป็น“จิตส่วนใหญ่ของเรา-จิตส่วนนี้จะทำหน้าที่“กำจัดส่วน๑ หรือธรรมะ๑ ที่มันไม่ใช่เรา” จนอีก“ส่วน๑”ดับไปสิ้นสำเร็จจริง

ก็จะเหลือแต่“จิตส่วนใหญ่(หรือเรียกว่า“ส่วน๒ หรือ“ธรรมะ๒ (เทฺว ธัมมา)เสมอ”คือ ส่วนใหญ่ของเรา แต่ส่วน๑ ที่เรากำจัดออกไปทีละ“ส่วน”นั้น เป็น“ส่วนน้อย”เสมอ) “ส่วนใหญ่”นี้เป็นประธานอยู่แท้ ตราบที่เรายังอาศัยความเป็น“ตัวตน”ที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกทำงานเพื่อผู้อื่นอยู่ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็ชื่อว่า“ธรรมะ๒ (เทฺว ธัมมา)”เสมอ

ประโยคที่ว่า “เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ(พตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)นี้จึงเป็นสุดยอดหัวใจของ“โลกุตรธรรม”ทีเดียว

สรุปขั้นต้น “โลกุตรธรรม”คือ คนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ในความเป็น“จิตวิญญาณ”แล้วทำให้“กิเลสในจิตตน”สลายไปจริง ๆได้แท้ ๆ แม้จะเริ่มเป็น“ส่วน ๑ ที่น้อยที่สุดปานใดก็ตาม” แต่เป็น“ความจริงของแท้” นี่คือ “โลกุตรธรรม”

(๑๗๕) “จิตที่เป็นพลังงานถึงขั้นฌาน”คืออาวุธของ“บุญ”

“โลกุตรธรรม” ไม่ใช่“ความรู้”แค่ขั้น“ตรรกะ(logic)” หรือแค่ปรัชญา(philosophy) หรือแค่“ญาณวิทยา(epistemology)” เท่านั้น แต่เป็น“ความจริง”ที่มี“ภาวะปรากฏให้ผู้อื่นสัมผัสได้ด้วย” ถึงขั้น“ปรากฏการณ์วิทยา(Phenomenalogy)”ที่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”ด้วยทวาร ๖ เป็นกระบวนการศึกษา

“ศึกษา”อย่างสัมมาทิฏฐิที่เข้าขั้น“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ของพุทธที่เข้าถึง“จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

คนใดที่สามารถทำจิตหรือวิญญาณของตนให้“กำจัดกิเลสถูกตัวตนของกิเลส”จริง ๆได้สำเร็จแท้เป็นส่วนแรกได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” ผู้นี้เริ่มเรียกว่า เข้ากระแส“โลกุตรภูมิ” หรือ“อาริยธรรม” เริ่มมี“โลกุตรธรรม”ขั้นปรมาณูแรกได้ล่ะ

“จิต”นี้เป็น“พลังงาน”ที่ผู้สัมมาทิฏฐิเรียนรู้จัดการได้

พลังงานจิตที่เป็น“ฌาน”นั้น คือ “อาวุธ”ของ“บุญ” คนสามารถทำจิตตนเองให้เกิดเป็นพลังงานที่จะมีประสิทธิภาพในภาษาว่า“ฌาน”หรือ“ไฟ”อันเป็น“อุณหธาตุ”ได้จริง ๆ

ผู้ทำ“ฌาน”สัมมาทิฏฐิแท้สำเร็จจริงก็คือ ผู้ทำจิตเป็น

พลังงาน“ไฟวิเศษ”ที่สามารถเผาไหม้“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ได้อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวธรรม” นี่คือ“โลกุตรธรรม”

ผู้ทำ“จิตให้มีพลังงานถึงขั้นฌาน”แล้วเผาไหม้กิเลสออกไป นั่นคือ เผาไหม้“ธรรมะ ๑”ออกไป

“ธรรมะ”ส่วน ๑ ที่ถูกกำจัดอย่างเผาไหม้ออกไปไม่เหลือแล้วนั้น คือ ส่วนที่เป็น“อธรรม” หรือ“ธรรมที่ไม่ดี”

ผู้ทำ“ธรรมที่ไม่ดี”ออกไปได้ นี้คือ ผล“บุญ” คือ ได้สูญเสีย“ธรรมที่ไม่ดี”ออกไปจากจิตเรา ไม่ใช่เราได้อะไรมาใส่จิตเลย มันเป็นการ“เสียไป-เอาออกไป-ทำลายให้สูญสิ้นไปไม่เหลือ” เมื่อ“ไม่เหลือ”แล้ว จะมีการได้อะไรมา ..หา!

นี่คือ กระบวนการของความเป็น“โลกุตรธรรม”

ส่วน“โลกียธรรม”นั้น ไม่เคยเรียนรู้กระบวนการของ“การเสีย-การได้”นี้ จิตส่วนที่“สูญสิ้นออกไปจากจิต มีแต่“การได้สิ่งนั้น”และ“การไม่ได้สิ่งนั้น” แล้วก็วนเวียนอยู่กับ“การได้-การไม่ได้”นี้แหละอยู่ไม่มีความหยุดวนตลอดกาลนานนิรันดร

“บุญ”จึงไม่ได้หมายความว่า “ได้อะไรมาให้ตน” มีแต่“เสียส่วนที่เป็นตัวตนบางส่วนออกไป” หรือเสียออกไปทั้งหมดจนสิ้นที่เป็น“กิเลสาสวะ”ต่างหาก

(๑๗๖) “โลกุตรธรรม”มีให้ศึกษาถึง ๔๖ หัวข้อธรรม

“โลกุตรธรรม”นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัด ๆเจน ๆ คือ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐) ซึ่งเริ่มด้วย

"สติปัฏฐาน ๔"ได้แก่ พิจารณาสภาวะตั้งแต่ต้นไป และอื่น ๆ แล้วปฏิบัติ"อภิสังขาร ๓" แล้วจะเกิด"โลกุตรผล ๙" รวมเป็น "โลกุตรธรรม ๔๖" ซึ่งจะต้อง"สัมมาทิฏฐิ"ตั้งแต่คำว่า "กาย" จึงจะเริ่มปฏิบัติ"กายในกาย"ถูกต้อง มี"สัมมาผล"จริงได้แท้

ส่วนผู้"หลับตา"ปฏิบัตินั้นทิฏฐิหลงผิดว่า"กาย"คือ มีแต่"ภายนอก" หมายเอาแค่"ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม" ซ้ำมิหนำตนเองปฏิบัติก็"หลับตา"เข้าไปอยู่"ภายใน" ตัดทิ้ง"ภายนอก"ไปเสียอีก ไม่มี"กายภายนอก"ไว้ศึกษาเลย มันก็ไม่ครบเหตุปัจจัย

จึง"มิจฉาทิฏฐิ"แท้ ไม่มีมรรคผลที่เป็นพุทธเลย

แม้ไม่สัมมา มันก็มีผล แต่เมื่อ"เหตุ"ผิด "ผล"ย่อมผิด

มันก็"รู้"ได้เหมือนกัน แต่เป็น"ความจริง"ผิด ๆ แค่ที่คุณรู้ คุณยึดว่าแบบนี้เป็น"ความจริง" แต่มันไม่ใช่แบบพุทธจริง

มันก็ธรรมดา ตามเหตุปัจจัยสากลทั่วไป ที่พูดกันว่า"ความจริง" แต่ยังมิใช่"ความจริง"เฉพาะเรื่องสำคัญ คือ ยังไม่ใช่"ความจริงที่ประเสริฐ"ที่เรียกว่า "อาริยสัจ" อันหมายเอาเรื่อง"ความทุกข์-ความสุข"ที่มนุษย์สามารถ"เรียนรู้และดับมันไปจากจิต" จาก"ความเป็นคน"ได้เด็ดขาดแท้จริง

ซึ่ง"ความจริง"ของ"ทุกข์-สุข"นี้แหละ ที่คนผู้มี"ยอดแห่งความรู้"ระดับ"พระศาสดา"เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทีเดียวจึงจะสามารถ"ตรัสรู้" และทำ"ความสูญ"ไปจาก"ทุกข์-สุข"ได้จริง

แม้ที่สุดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"อัตตาหรืออาตมัน"ได้อย่างแท้จริง และสามารถ"ดับความเป็นอัตตาหรืออาตมัน"ได้

เอง ไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า” หรืออยู่กับใครอีกในที่ไหน ๆ เพราะ“สูญ”ไปจากความมี“อัตตาหรืออาตมัน”ที่จะวนเวียนหรือยังเหลืออยู่ในที่ใด ๆของวัฏฏสงสาร“นิรันดร”ได้แท้

ไม่ต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”ให้พระเจ้าสั่งไปนรกไปสวรรค์ ไม่ต้องอาศัย“พระเจ้า”หรือ“ทำตนอยู่เหนือความทุกข์-ความสุขได้เอง” โดยไม่ให้“พระเจ้า”มาเป็นผู้บัญชาหรือบงการเลย

จึงชื่อว่า คนผู้สามารถ“เหนือโลกที่มีทุกข์-มีสุข”ตามแต่“พระเจ้า”บงการได้อย่างแท้จริง ด้วยทฤษฎี“โลกุตรธรรม”ให้ศึกษาถึง ๔๖ หัวข้อธรรม ซึ่งใช้ปฏิบัติ“พ้นทุกข์-พ้นสุข”หรือ“ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข”ได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องได้จาก“พระเจ้า” พิสูจน์“การพ้นทุกข์-พ้นสุข”โลกีย์ได้ด้วยทฤษฎี“โลกุตรธรรม ๔๖”

ผู้“พ้นทุกข์-พ้นสุข”นี้จริงจึงชื่อว่าเป็นผู้“อยู่เหนือโลกีย์สามัญ(โลกียะ =mundane)”ที่เรียกว่า“โลกุตระ(Supra mundane)”

(๑๗๗) “โลกุตรธรรม”รู้จริง“ทุกข์-สุข”เท่ากับรู้“พระเจ้า”

“ความจริง”ของ“ทุกข์-สุข”ที่เป็น“โลกุตระ”นี้เป็น“สุดยอดแห่งความจริง” แม้แต่ที่สุด“ตายแล้วก็ไม่ต้องไปอยู่กับพระเจ้า”หรือไม่ต้องเหลือความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ใดที่จะต้องไปอยู่กับ“พระเจ้า”ได้จริง ๆ คนผู้นี้จึงเป็นผู้ที่มี“ความอิสระสุดยอด” ไม่เป็นผู้อยู่ใน“อาณัติ”หรือการบัญชาหรือบงการ”ด้วย“พระเจ้า”แท้จริง เพราะพิสูจน์ได้ตั้งแต่ยังไม่ตาย

เพราะสามารถ“ดับสิ้นความเป็น‘เทฺว’อันเป็นธรรมะ ๒” จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ๒” หรือเป็น“เทฺว ธัมมา”ไม่ว่าจะเป็น“เทฺว ธัมมา”ที่เล็กน้อยหรือยิ่งใหญ่สุดใหญ่ขนาดไหน ก็สามารถทำให้เป็น“ธรรมะ๑” และดับให้หมดสิ้นเป็น“๐”ได้แท้จริง

ผู้ทำความเป็น“เทฺว”ตั้งแต่“ธรรมะ ๒”แต่ละคู่ ไปตามลำดับ ตลอดไปจนกระทั่งเป็น“เทฺว”ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งยอดที่เรียกว่า“พระเจ้า”จึงสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“พระเจ้า”ได้จริง และ“ดับ”เทฺว หรือดับ“ธรรมะ๒”ได้สำเร็จจริงเป็นที่สุด

ซึ่งเรียนรู้ได้ด้วยความเป็น“กาย”ซึ่งเป็น“องค์ประชุม”ของ“รูปธาตุและนามธาตุ”ตั้งแต่“ธรรมะ๒”ขึ้นไปตามลำดับอันเป็น“การตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า” จะสามารถ“ดับอัตตา”สูญสิ้นได้หมดเกลี้ยงอย่างแท้จริงตาม“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า

จึงจะ“ดับอาตมัน”ได้แท้ ไปจนถึงที่สุด“ดับปรมาตมัน” ก็คือ “ดับความเป็นพระเจ้า”นั่นเอง

ฉะนี้เป็น“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์

(๑๗๘) พระพุทธเจ้าตรัสรู้ความเป็น“พระเจ้า”แท้จริง

ถ้าไม่ใช่“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”จะไม่สามารถ“ตรัสรู้” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ชนิดนี้ได้ แม้จะเป็น“พระศาสดา” ในระบบที่ถือว่า“รู้จักจิตวิญญาณ”ถึงขนาดนับถือกันว่า เป็น “เจ้าแห่งจิตวิญญาณทั้งหมด” เป็น“เจ้าของวิญญาณใด ๆหรือเป็นผู้ประทานจิตวิญญาณให้แก่สัตว์โลกใด ๆ” โดยเฉพาะ

เป็น“เจ้าของความเป็นมนุษย์”กันทีเดียว ที่เรียกว่า“พระเจ้า”

ซึ่ง“พระเจ้า”มีสิทธิ์ในจิตวิญญาณของมนุษย์ทุกคน “พระเจ้า”มีสิทธิ์แต่ผู้เดียวที่จะให้“ทุกข์”หรือให้“สุข”แก่ใคร ๆ จะให้เป็นอะไรก็ต้องเป็นไปตามนั้น “ความทุกข์-ความสุข”จึงอยู่ในมือ“พระเจ้า”แต่ผู้เดียว ..แล้วอะไรล่ะคือ “พระเจ้า”..?

“พระเจ้า”คือ เจ้าของ“จิตวิญญาณ” ไม่ใช่อื่นไกลเลย เมื่อคนมี“จิตวิญญาณ” คนก็เป็น“เจ้าของจิตวิญญาณ”..ไง!

ดังนั้น ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิตวิญญาณ”หรือ “ธาตุรู้”อันเกิด“ทุกข์”ก็เท่ากับ“นรก” อันเกิด“สุข”ก็เท่ากับ “สวรรค์”ได้อย่างแท้จริง และสามารถทำ“ทุกข์”ทำ“สุข”ให้หมดไปจาก“จิตตนเอง”ได้จริงแน่ จึงเป็น“พระเจ้า”ในตัวเองแท้

เพราะคนไม่เรียนรู้“อัตตา”หรือ“ตัวเอง” และไม่เรียนรู้“ทุกขอริยสัจ”ซึ่งเป็น“สัจจะอันยิ่งใหญ่” ก็ไม่สามารถบรรลุถึงความเป็น“พระเจ้าที่ยิ่งใหญ่”ดังกล่าวนี้ได้แท้จริง

แต่ใน“โลก”ใบนี้มีมนุษย์แท้ ๆใน“โลก”สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ใน“ความทุกข์-ความสุข” และสามารถยิ่งยอดที่“ดับความทุกข์-ความสุข”ได้ด้วยตนเอง จึงเท่ากับผู้นี้เป็น“พระเจ้า”ในตนเองได้แท้จริง

(๑๗๙) จริง ๆนั้น“พระเจ้า”คือ “ธรรมะ ๒” คือ“เทฺว”แท้ ๆ

จริง ๆแล้ว“พระเจ้า”คือ “ธรรมะ ๒” หรือ“เทฺว”ที่ศาสนา “เทฺวนิยม”ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตนเอง”ใน“ตัวเอง”

"พระพุทธเจ้า"นี้แหละสามารถ"ตรัสรู้"เรื่อง"ความทุกข์-ความสุข"ของมนุษย์ และทรงสอนให้มนุษย์สามารถทั้งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ความทุกข์-ความสุข"นี้จริง และทั้งสามารถ"จัดการกับความทุกข์-ความสุข"นี้ให้หมดสิ้นไปได้ด้วยความเป็นมนุษย์นี้แหละเองในตนเองได้สำเร็จแท้จริงด้วย

ความรู้เรื่อง"ทุกข์-สุข"คือความรู้เรื่อง"ธรรมะ ๒"จึงเป็นเรื่อง"พระเจ้า" ซึ่งเป็นความรู้และความจริงที่ยิ่งใหญ่ พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า เป็นเรื่อง"ทุกขอริยสัจ" และแท้จริง"ทุกข์"กับ"สุข"เป็นเหรียญเดียวอยู่แท้ ๆ

พระพุทธเจ้าจึงตรัสเรียก"ความทุกข์"ว่าเป็น"ความจริง(สัจหรือสัจจะ)"ที่เป็นเรื่องยิ่งใหญ่สุดประเสริฐขั้น"อริยะ" รวมพยัญชนะก็ได้ว่า "ทุกขอริยสัจ" ซึ่งคนโลกีย์ปุถุชนจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องนี้อย่างสุดยอด และนำมาเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ให้คนเรียนรู้และปฏิบัติ

และสามารถ"ดับทุกขอริยสัจ"ได้หมดสิ้นไปจากจิตตน

การดับทุกขอริยสัจนี้ได้จึงเท่ากับผู้เข้าถึง"พระเจ้า"แท้

มนุษย์แท้ ๆสามารถพิสูจน์ความเป็น"เจ้าของความทุกข์-ความสุข"และจัดการ"ดับสิ้นความทุกข์-ความสุขของตนได้เอง"ทั้ง ๆที่เป็นมนุษย์ที่อยู่ใน"โลก"นี้ จึงชื่อว่า มนุษย์ที่มี"ความเหนือโลกสามัญปุถุชน(โลกุตระ)"

เพราะสามารถเป็น"เจ้าแห่งความทุกข์-ความสุข"เองและ"ดับความทุกข์-ความสุข"ได้ด้วยตนเองใน"โลก"นี้ไม่ต้อง

ให้“พระเจ้า”มาจัดการหรือบงการใด ๆเลย

นี่สิ..มันสำคัญยิ่ง ที่สำคัญยิ่งกับคนกับสังคมมุษย์ทั้งหลายในโลก ซึ่งคนธรรมดาสามัญทั่วไป แม้ถึงขั้นปราชญ์เป็นศาสดาของ“เทฺวนิยม” ก็ยังเป็นคนปุถุชนทั้งหลาย คิดไม่ออกหรอกว่าเรื่องนี้มันสำคัญสุดยอดยิ่งยอดกว่าอื่นใดหมด

(๑๘๐) “พระเจ้า”ยังเป็น“รห” จึงต้องทำ“อรห”ให้ได้จริง

ถ้าแม้น“ความเป็นคน”แต่ละคน สามารถ“ดับทุกข์-สุข”นี้สำเร็จหมดไปจากจิตใจของตนได้จริงแล้วก็จะเป็นคนผู้“หมดความลับ”ที่บาลีว่า“อรห” จะเป็นการแก้ปัญหาทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นประดามีในตน และในสังคมมนุษย์ได้ทุกประการเลย คนผู้นี้จะชื่อว่า“อรหันต์”ซึ่งเป็นผู้“ถึงที่สุดแห่งความลับ” แล้วจะเป็นคนที่มีชีวิตอยู่ในโลกที่ไม่มีโทษไม่มีภัยใดแก่ใคร ๆแก่สังคมมนุษย์อีกต่อไปเลยตลอดกาล จะมีแต่ทำประโยชน์คุณค่าอันประเสริฐให้แก่สังคมมนุษย์ไปตลอดกาลนาน ศาสนาที่ยึด“พระเจ้า” ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ยังลึกลับใน“พระเจ้า”ที่คือ“อัตตาหรืออาตมัน” ใหญ่ยิ่งที่สุดก็“ปรมาตมัน”

ที่สำคัญสุด ๆก็คือ สามารถ“ดับความเป็นอัตตา-เป็นชีวะ”อันเป็น“จิตนิยามของตน”ที่วนเวียนเกิดเวียนตายอยู่ในโลกน้อยโลกใหญ่ ในจักรวาฬ จนคนฝ่าย“เทฺวนิยม”เชื่อว่าเป็นนิรันดร หลงกันว่า มี“ปรมาตมัน”ยิ่งใหญ่ที่ลึกลับเป็น

ยอดแห่งผู้บงการ“สุข-ทุกข์”ในความเป็นมนุษย์อยู่

“ทุกข์-สุข”เป็น“ธรรมะ ๒” เทฺวนิยมยังลึกลับกันอยู่

“พระเจ้า”ก็ยัง“รห” ยังเป็น“ความลึกลับ” หรือก็คือ “ความทุกข์-ความสุข” หรือแท้ ๆคือ“นรก-สวรรค์”นี่เองลึกลับ

มันจะหยุดแค่“นรก” มีแต่“สวรรค์”ไม่ได้ นั่นคือ ทำ “ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑”ไม่ได้ หรือยิ่งให้เป็น“๐”สุดเลย เป็นผู้หมดสิ้น“นรก-สวรรค์”เลยไม่ได้แท้จริง จึงไม่สงบลงได้

ซึ่งมันจะทำให้เกิดสงบ เกิดสุขวิเศษ เกิดความอุดมสมบูรณ์ เกิดการเป็นอยู่ของสังคมที่สุดแสนประเสริฐยอดเยี่ยม เพราะหยุดแย่ง หยุดแข่งขัน“สวรรค์-นรก”กันได้เด็ดขาด

มาจาก“เหตุ”จาก“ปัจจัย”ของ“ธรรมะ๒(เทฺว ธัมมา)”ทั้งสิ้น ศาสนาพุทธไข“ความลับ(รห)”นี้แล้ว มี“ทิฏฐิหรือทฤษฎี”ให้ปฏิบัติ พ้น“ความลับ”นี้ได้แท้ จึงมีผู้บรรลุ“อรห”จริง จนถึง“อรหันต์”

---

(๑๘๑) “พุทธ”ที่สัมมาทิฏฐิ ก็คนละอย่างกับมิจฉาทิฏฐิ

“พุทธ”ที่สัมมาทิฏฐิ อย่างหนึ่ง คือการปฏิบัติ มีผล ซึ่งปฏิบัติในชีวิตประจำวัน “ลืมตา”มีชีวิตสามัญนี่เองปฏิบัติธรรมในขณะทำงานอาชีพเลี้ยงตน(สัมมาอาชีพ) ทำการงานต่าง ๆทุกอย่าง(สัมมากัมมันตะ) พูด(สัมมาวาจา) และคิดนึกอยู่(สัมมาสังกัปปะ) ตามหลัก“มรรคองค์ ๘” ไม่ใช่ไป“หลับตา”หยุดการงาน หยุดกรรมกิริยาใด ๆ นั่น..มันขัดแย้งกับหลัก“มรรคองค์ ๘”อยู่โต้ง ๆ

โลกุตรธรรม เริ่มไปตั้งแต่"พิจารณา"กายในกาย"ไปทีเดียว ซึ่ง"กาย"ก็คือ "รูปกับนาม" ก็เป็น"ธรรมะ๒"เป็นคู่ ๆไป

เป็นความเปิดเผย แจ้ง ๆ รู้กันได้ปกติ ไม่ลึกลับใด ๆเลย พุทธที่สัมมาทิฏฐิ ไม่มี "รห" มีแต่ไขความเป็น"อรห" ลืมตารู้เห็น

อย่าไป"หลับตา"ปฏิบัติ นั่น..มันออกนอกศาสนาพุทธ

ถ้า"ทิฏฐิ"ก็ผิด แถม"หลับตา"ปฏิบัติซ้ำเข้าไปอีก แล้วมันจะมี"กาย"มาปฏิบัติกันตรงไหนล่ะ จึงหมดประตูเป็น"อรหันต์"

หรือถ้าคุณเชื่อว่าคุณก็เป็น"อรหันต์" มันก็ของคุณ ก็"อรหันต์"คนละอย่างแค่นั้นเอง เราก็รู้ เราไม่มีปัญหาเลย

แบบของคุณ ก็ของคุณไป แต่แบบของพุทธที่สัมมาทิฏฐิแท้จริง ก็ต้องมี"โลกุตรธรรม ๔๖"นี้เป็นหลักยืนยัน ถ้านอกไปจากหลัก"โลกุตรธรรม ๔๖"นี้ มันก็มิใช่พุทธ ต้องมี"โลกุตรธรรม ๔๖" ถ้าพูด"โลกุตรธรรม ๔๖"กันแล้ว ต่างก็เข้ากันไม่ได้ ไม่รู้เรื่องกัน มันก็พระพุทธเจ้าคนละองค์กันไป

แจ่มแจ้งมั้ย ว่า การปฏิบัติ"หลับตา"นั้นมันไม่ใช่ศาสนาพุทธ มันยังเป็น"เทฺวนิยม" มันยังเป็นพวกเดียรถีย์ เพราะไม่มี"โพธิปักขิยธรรม ๓๗"และ"โลกุตรธรรม ๙"ก็ชัด ๆ

(๑๘๒) "เทฺว"หรือ"อเทฺว"เป็นทั้งภาษาและทั้งสภาวธรรม

อีกอย่างที่ชัดมาก..อาตมาสาธยายความเป็น"เทฺว" "ธรรมะ ๒" อันคือ กระบวนการของ"เทฺว"และ"อเทฺว"คือ

กระบวนการที่ทำให้เป็น“ธรรมะ ๑” และแม้ที่สุดทำได้ไปถึง“๐” ซึ่งทำให้หมดสิ้น“ตัวตน”อันเป็น“อัตตา”ไปได้จริง

นี่คือ การทำ“ธรรมะ ๒” คือ “เทฺว” ให้เป็น“ธรรมะ ๑” และที่สุดเป็น“๐”ได้สำเร็จจริง นี่คือ ความเป็น“อเทฺว”

อย่าเพ้อหลงใหลเลยเถิดไปกับภาษาให้เป็น“ตัวตน”กระทั่งเป็น“สัตว์” เป็น“บุคคล”ไปเป็นอันขาด

“ธรรมะ ๒”ก็มี“สภาวธรรม”จริง ๆให้ปฏิบัติ อย่าหลงผิด ต้องชัดเจนในทั้ง“ภาษา” ทั้ง“สภาวธรรม”

หนักหนาสาหัสขึ้นไปอีก ก็ไปเข้าใจเอาว่า “เทฺว”เป็น“สัตว์-ตัวตน-บุคคล-เรา-เขา”ที่ยึดเอาได้แต่ความเป็น“ธาตุรู้” แม้จะสาธยายให้เห็นความเป็น“เหตุเป็นปัจจัย”กันและกันตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งสายที่เกิดจาก“รูป”กับ“รูป” เกิดจาก“รูป”กับ“พีชะ” แล้วจึงเกิดเป็นจาก“รูป”กับ“นาม”ที่เป็น“จิตนิยาม” แล้วจึงเป็น“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์” ก็ไม่สามารถรู้เนื้อแท้ที่หมายถึงกันได้

กระทั่งไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิวัฒนาการ”ของ“ธรรมะ๒” ตั้งแต่เกิดพลังงานขั้น“อุตุนิยาม”ที่พัฒนามาเป็นพลังงานขั้น“พีชนิยาม” แล้ววิวัฒน์พัฒนามาเป็น“จิตนิยาม” มี“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์-วิญญาณขันธ์”

ซึ่ง“วิญญาณ”นั้นคือ “ธาตุรู้”ที่มีองค์ประกอบของ“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขารขันธ์”รวมกันขึ้นเป็น“วิญญาณขันธ์” และ“วิญญาณ”คือ“ธาตุรู้”ก็ก่อเกิด

มาจาก“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม” ที่มี“ธรรมะ ๒”ทั้งหลายทั้งมวลที่ประดามีในมหาจักรวาลนั่นเองที่สามารถก่อเกิดเป็น“จิตนิยาม”มาโลดแล่นเป็นสัตว์-เป็นมนุษย์ อยู่ในโลกใบนี้ให้เราได้เรียนรู้จนสามารถ“จะเกิด”หรือ“จะดับ”ได้อย่างเป็นจริงสูงสุด-จบสุดสนิท ไม่มีการ“ก่อเกิด”ขึ้นมาได้อีก (ไม่มี“อุปจยะ”ด้วยการตัด“สันตติ”สุดท้าย)เด็ดขาด ยกเลิก“วิบาก”แก่กันและกัน ที่จะก่อทุกข์ก่อสุขแก่กันและกันอีกนี้แล้วได้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุดด้วยความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

มนุษย์ทั้งหลายในโลกจึงสามารถรู้ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ซึ่งล้วนตรัสรู้“โลกุตรธรรม” แล้วนำมาประกาศแก่โลกให้รู้ตามทุกพระองค์

มนุษย์จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกุตรธรรม ๔๖” ได้ด้วยการศึกษาตามหัวข้อธรรมทั้ง ๔๖ ดังที่เราได้นำมาสาธยายกันอยู่นี้แล

(๑๘๓) ทุกวันนี้“โลกุตรธรรม”ได้เสื่อมสิ้นไปแล้วจริง ๆ

ผ่านมาถึงปัจจุบันนี้ จึงตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อาณีสูตร”ที่ว่า *“ดูกรภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว เมื่อตะโพนที่ชื่ออานกะของพวกกษัตริย์ผู้มีพระนามว่าทสารหะได้มีแล้ว เมื่อตะโพนแตก พวกทสารหะได้ตอกลิ่มอื่นลงไป สมัยต่อมาโครงเก่าของตะโพนชื่ออานกะก็หายไป*

ยังเหลือแต่โครงลิ่ม แม้ฉันใด ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกภิกษุในอนาคตกาล เมื่อเขากล่าวพระสูตรที่ตถาคตกล่าวแล้วอันลึก มีอรรถอันลึก เป็นโลกุตระ ประกอบด้วยสุญญตธรรม อยู่ จักไม่ปรารถนาฟัง จักไม่เข้าไปตั้งจิตเพื่อรู้ และจักไม่สำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเล่าเรียน ควรศึกษา แต่ว่าเมื่อเขากล่าวพระสูตรอันนักปราชญ์รจนาไว้ อันนักปราชญ์ร้อยกรองไว้ มีอักษรอันวิจิตร เป็นของภายนอก เป็นสาวกภาษิต อยู่ จักปรารถนาฟังด้วยดี จักเงี่ยโสตลงสดับ จักเข้าไปตั้งไว้ ซึ่งจิตเพื่อรู้ และจักสำคัญธรรมเหล่านั้น ว่าควรเรียนรู้ ว่าควรศึกษา ฯ"

ศาสนาพุทธทุกวันนี้ก็คือ ความจริงตรงตาม"อาณีสูตร"ที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้นั้นทุกประการ ที่อาตมาพูดว่าศาสนาพุทธทุกวันนี้ไร้มรรคผลอันเป็น"โลกุตระ"สนิทเพราะมันเสื่อมถึงขั้นหลง"เทฺว"คือ"เทวดา"ที่มี"ตัวตน" มีรูปมีร่าง เป็น"อุปาทาน"คือยึดมั่นถือมั่นกันเพี้ยนหนักกระทั่งเป็น"โอฬาริกอัตตา"แล้วก็ไม่รู้ตัว เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"อัตตา" ว่า เป็น"ตัวตนอย่างหยาบใหญ่"อยู่แท้ ๆ ภาษาก็คือ "โอฬาริกอัตตา"นี่แหละ ต่างไม่รู้สีรู้สาอะไรกันเลย ปล่อยให้ตนมี"อัตตาหยาบ"นี้บงการตนเองอยู่จริง

ส่วน"มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา"นั้นยังไม่ต้องพูดถึงหรอก เพราะ"อัตตา"หยาบใหญ่ขั้นต้นก็ไม่รู้สีรู้สากันแล้ว มันก็ต้องกำจัด"อัตตา"ตัวต้นนี้ให้ได้ก่อน จึงจะเหลือเป็น

"มโนมยอัตตา"ขั้นกลาง เมื่อกำจัด"อัตตา"ขั้นกลางนี้ได้อีก จึงจะเหลือ"อรูปอัตตา"ขั้นปลายให้กำจัดขั้นสุดท้าย

"อัตตาใหญ่"ก็ยังกำจัดไม่ได้ หรือไม่ได้กำจัดนี้เองที่ยังเป็น"อัตตา"ของ"เทฺวนิยม" สำหรับผู้ไม่รู้ คือ อวิชชา

"เทฺว"หรือ"เทฺวตา"จึงเห็นเป็น"ตัวตน"อยู่ในจิตแน่ ๆ

(๑๘๔) ชาวพุทธทุกวันนี้จึงเสื่อมหนักจนกู่ไม่กลับกันแล้ว

"เสื่อมหนักยิ่งกว่านั้น" ถึงกับแต่งคำเรียกร้องเชิญชวน"เทวดา"(ที่หลงกันว่า"เป็นตัวเป็นตน"อย่างสนิทแน่ใจ)ขึ้นสวดกันอย่างสนุกสนานครื้นเครงอย่างไม่รู้สีรู้สา น่าสังเวชใจจริง ๆ

เห็นได้ชัด ๆ ทุกวันนี้ก่อนจะสวดมนต์ทำพิธีกรรมของศาสนาพุทธ ก็"สวดเชิญชุมนุมเทวดา"กันจริง ๆจัง ๆ

"สัคเค กาเม จะ รูเป ฯ..." เสียงโหยหวน เป็นต้น

ซึ่งหลงทั้งว่า"การสวด"มีผลจริง เรียก"เทวดา"มาได้ จึงประพฤติกันอยู่ไม่รู้สีรู้สา สวดกันอยู่หน้าตาเฉยทุกวันนี้

และหลงทั้ง"ความมี'ตัวตน'ของจิต-ของวิญญาณ" จึงเป็น"เทฺวนิยม"มี"ตัวตน"อยู่เต็มตัว เต็มที่ ไม่เงยหูไม่โงหัว

ก็แน่ชัดยิ่งว่า ยังหนัก ยังแน่นอยู่กับ"ลัทธิเทฺวนิยม" ที่ยังทำเช่นเดียวกันกับคนนอกพุทธชาวเดียรถีย์เขาทำกัน

"มิจฉาทิฏฐิ"หนักหนาสาหัสนี้ จึงยากจริง ๆที่จะแก้ไข

เพราะล้วนพากัน"มิจฉาทิฏฐิ-อวิชชา"ไปด้วยกันอยู่

ทั้งนั้น เป็นหมู่กลุ่มใหญ่ เป็นกระแสหลักของประเทศด้วย

จึงยากส์ส์ส์จริง ๆที่ใครจะสามารถจูงดึงชาวพุทธยุคนี้ออกมาจาก“หลุมดำเบอมิวดา”นี้ได้

แม้จะมีผู้เป็น“สยัง อภิญญา”จริง ๆมาช่วยสืบทอดศาสนาพุทธแท้จริง มาสร้างคนเกาะกลุ่มกันขึ้นใหม่ และมุ่งมั่นทำ“ความถูกต้อง”นั้น ๆให้มีขึ้นมาใหม่เพื่อรักษา“ความถูกต้อง”ที่สัมมาทิฏฐิให้ช่วยพยุงศาสนาพุทธให้ยืนยาวต่อไปอีกครบ ๕ พันปี ก็มีผู้มี“บารมีเดิม”มารวมตัวกัน และผู้แสวงหา“โลกุตรธรรม”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ถูกต้องแท้ ๆมาปฏิบัติเพิ่มเติมได้ ช่วยกันประกาศธรรมต่อโลกต่อไปจริง ซึ่งมี“รูปธรรม”เกิดขึ้นยืนยันจริงได้ปานนั้น ก็ยังดูกันไม่ออก

ทั้ง ๆที่หลักฐานก็มีพระไตรปิฎก ที่สามารถใช้ตรวจสอบ“ตามคำสอน-คำตรัส”ของพระพุทธเจ้าได้อยู่โต้ง ๆ กับหมู่กลุ่มคนยืนยันเป็น“โลกุตรชน”ที่เกิดขึ้นในยุคนี้ เต็มใจให้พิสูจน์ได้จริง ปานนั้น ผู้ที่ยัง“ไม่ตื่น” ยังหลงยึดมั่นถือมั่นอยู่กับ“หมู่ใหญ่”ที่เป็นกระแสหลักซึ่ง“มิจฉาทิฏฐิ”กันหนักแล้วอย่างไม่รู้สีรู้สา ยังทำระริกระรี้กันอยู่กับ“ความเสื่อมหนัก”ที่เป็นกัน ที่มีอยู่ตามจริง อย่างไร้เดียงสา น่าสงสารจริง ๆ!!!

(๑๘๕) มันต้องเกิดถึงขั้นเป็นได้ด้วยตนเองคือ“ปัจจัตตัง”

แต่เพราะโลกยุคนี้ ยังไม่สิ้น“พุทธกัปป์”ขององค์พระ

พุทธเจ้าสมณโคดม จึงยังจะต้องฟื้นคืนชีพความเป็นสัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธของศาสนาพุทธขึ้นมาสืบทอดความเป็นพุทธต่อไปอีกให้ได้

จึงต้องมีผู้มีปัญญาบารมีของตนๆ และผู้แสวงหาที่มุ่งมั่นจริงใจถึงจะเป็นผู้พากเพียรสะสมบารมีแต่ละคน ตามที่พอรู้ได้ด้วยตน เข้าใจได้เอง เพราะศาสนาพุทธต้องอาศัย "ปัจจัตตัง"คือ ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตนเอง เชื่อมั่นได้เอง แม้จะมารู้ได้ทีหลัง ก็ต้องมี"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"

จะให้"ผู้อื่น"มารู้จัก"โลกุตรธรรม"แทนเรานั้นไม่ได้เด็ดขาด เราต้องปฏิบัติของเราเอง และบรรลุธรรมได้เอง

ที่สำคัญที่สุดคือ ต้อง"สัมมาทิฏฐิ" และจะสัมมาทิฏฐิได้แท้ ก็ต้องได้"ฟังธรรมจากสัตบุรุษ"หรือผู้มี"สยัง อภิญญา" ที่แท้จริง จึงจะมั่นใจได้ เพราะคุณไม่ใช่ "สยัง อภิญญา"เอง คุณก็ยังไม่ใช่"สัตบุรุษ"แท้ เนื่องจากเป็นไปไม่ได้ที่คุณจะ "รู้เอง" โดยไม่เริ่มจาก"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"

"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ" คือ "ความรู้"แบบโลกุตระที่เป็น"ธาตุรู้อันยิ่ง"ซึ่งสามารถรู้"ความตรัสรู้"ของพระพุทธเจ้าได้อย่าง"สัมมาทิฏฐิ"แท้จริง(ความรู้นี้หากจะเรียกว่า "พระเวท"ก็ต้องเป็น"พระเวท"ของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฏฐิที่ถูกแท้ตรงจริง ไม่ใช่"พระเวท"ของพราหมณ์หรือแม้แต่"พระเวท"ของเดียรถีย์) จึงจะชื่อว่า เกิด"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"ขึ้นในจิตคนผู้นั้น

คนผู้จะเกิด"ปัจจัตตังฯ" ก็คือ ผู้เริ่มมี"อัญญธาตุ"

(อัญญธาตุ คือ ธาตุจิตที่เกิดใหม่ เป็น“ตัวอื่น”อันแตกต่างจากธาตุรู้เดิมแบบโลกีย์เก่า ๆ ที่หลงงมงายยึดอยู่นั่นแล้ว)นี่เอง นี้คือ“ธาตุรู้”ของเรา“ตัวใหม่”ที่ไม่เหมือนความรู้ตระกูลโลกีย์เดิม ซึ่งโลกีย์เดิมก็อยู่ใน“วงวน”ของการได้ลาภยศสรรเสริญสุขแล้วเป็นสุขหรือเสื่อมลาภยศสรรเสริญก็ทุกข์ วนไปวนมาอยู่แล้ว ๆเล่า ๆ ออกจาก“โลก”แบบเก่านี้ไม่ได้สักที หมุนไปหมุนมาอยู่กับโลกธรรม ๘ นี้ ไม่ออกไปได้นั่นแหละ

ผู้เกิด“ปัจจัตตัง ฯ”ตัวใหม่ ซึ่งเป็น“ธาตุรู้”แบบใหม่

(๑๘๖) ผู้“หลุดพ้น(วิมุติ)” คือ ผู้มี“อิสระเสรีภาพ”ที่ยิ่งใหญ่

“ธาตุรู้ที่เป็น‘อัญญะ’นี้มันรู้แบบใหม่”ซึ่งเป็น“การมี“ปัญญา”รู้พิเศษออกจากกรอบโลกีย์ที่วนไปวนมาในโลกธรรมนั้นได้” “จิตเป็นอิสระ” ตนเอง“หลุดพ้น”ออกมามี“อิสระ” จิตไม่มีอาการผูกใจเป็นกิเลสอยู่หรือยึดกับการได้สิ่งนั้นหรือไม่ได้สิ่งนั้นแล้วก็“สุขหรือทุกข์” ผู้“หลุดพ้น”จิตก็เป็น“เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน”

จิต“หลุดพ้น”หรือ“จิตหมดสิ้นความติดยึด”นี้ สามัญปุถุชนก็มี ก็เกิดได้เหมือนกัน แต่มันอยู่ในบริบทของโลกีย์ปุถุชน คนไม่รู้เรื่องของ“จิตวิญญาณ” ไม่ได้ศึกษาอย่างเป็นกิจจะลักษณะซึ่งมีความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าให้เรียนรู้ชนิดที่มี“หลักสูตรวิชาการ”ให้เรียนรู้ได้บริบูรณ์ทีเดียว

ซึ่งต้องเรียนรู้ตามบทเรียนของพระพุทธเจ้าให้สัมมาทิฏฐิ และปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติจึงจะเกิดสัมมาปฏิเวธผล (สัมมาปฏิเวธที่สัมบูรณ์) ได้จริง

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ที่อุบัติขึ้นเป็น "พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง"ทุกพระองค์ คือ พระผู้ทรง "ประกาศ"ความตรัสรู้ของพระองค์ต่อโลกมนุษย์ให้ได้รู้ แล้วผู้คนก็เรียนรู้ปฏิบัติตามให้เกิด"ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ"ได้ตาม ด้วยหลัก"๓ เส้า"แห่งการศึกษาคือ "ศีล-สมาธิ-ปัญญา"เป็นหลักใหญ่สำคัญที่สุด ที่ผู้ศึกษาต้อง"สัมมาทิฏฐิ"ในการเรียน และ"สัมมาปฏิบัติ" จึงจะ"สัมมาปฏิเวธ"

ด้วยความเป็น"เทฺว"และ"อเทฺว"ที่ยิ่งใหญ่

ถ้ามิจฉาทิฏฐิ ก็จะหลง"เทฺว"เป็น"เทวดา"ที่มีตัวตน ยังไม่มี"ภูมิ"ถึงขั้น"เทฺวธรรม" ยังหลงความเป็น"เทวดา"อยู่

"เทฺว"คือ"๒" ซึ่งจะเรียนรู้ได้ด้วย"ธรรมะ๒"เป็นคู่ ๆไปเสมอ ด้วย"พยัญชนะหรือภาษา"กับ"สภาวะ" ซึ่งเป็น"ธรรมะ ๒" แล้วต้องทำ"ธรรมะ ๒"ให้เป็น"ธรรมะ ๑" และเป็น"๐"ที่วิเศษต่อไปตามแบบพุทธ ผู้ทำได้จึงชื่อว่า"อเทฺวนิยม"

ผู้ทำไม่ได้ก็ยังคงเป็น"เทฺวนิยม"อยู่ คือ ยังมี"หมุนวนอยู่กับทุกข์-สุข"ที่เป็น"ธรรมะ๒"ของ"นรก-สวรรค์"ไปตราบที่ยัง"อวิชชา" ที่ไม่รู้จัก"ปฏิจจสมุปบาท"นั่นเอง

ผู้ยังติด"สุข"ยังมี"ทุกข์" จึงคือผู้ยังไม่มี"อิสระเสรีภาพ"ที่ยิ่งใหญ่ แม้เบื้องต้นขั้นโสดาบันที่หลุดพ้นจากอบาย

(๑๘๗) "เทฺวนิยม"คือผู้ไม่มี"๐" ไม่ทำ"๐" จึงไม่มี"นิพพาน"

ผู้ไม่ได้ศึกษาหลักสูตรของพุทธศาสนาให้"สัมมา-ทิฏฐิ" แล้วเริ่มเรียน"สัมมาปริยัติ"จริง แม้จะสัมมาปริยัติ" แต่ไม่ปฏิบัติให้"สัมมาปฏิบัติ" ก็จะไม่เกิด"สัมมาผล"ได้แท้ ต้อง"สัมมา"ให้ได้ทุกธรรมะ ทุกเส้า กระทั่งบรรลุ"สัมมา-ปฏิเวธ" ซึ่งเป็น"ธรรมะ ๓ เส้า"

ถ้าทำไม่ได้ทุก ๆธรรมะ ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" อันเป็นหมวดแห่ง"อภิธรรม"ทั้งหลาย หมวดใหญ่หมวดแรก

จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"จิต" เป็น"วิญญาณ" บริบูรณ์สัมบูรณ์

นั่นก็เพราะเป็นมนุษย์ปุถุชนที่ไม่มีความรู้ในความเป็น"ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)" แล้วทำให้เป็น"ธรรมะ ๑"ได้อย่างวิเศษ แม้ที่สุดเป็น"๐"ได้สำเร็จ ก็"๐"นี่แหละคือ นิพพาน

"๐"คือ ภาวะที่"ไม่มีภาวะนั้น ๆ" หรือ"ภาวะนั้น ๆไม่ทรงอยู่-ไม่ทรงไว้ในที่นั้นแล้ว" ภาษาก็ว่า"สุญญ"หรือ"สูญ"

เพราะไม่มีความรู้ตามศาสนาพุทธ ที่"สัมมาทิฏฐิ"

ผู้ไม่สามารถทำ"ธรรมะ ๒"ให้เป็น"๐"ได้สำเร็จจริง จึงคือผู้ชื่อว่า"เทฺวนิยม" หรือศาสนาที่ยังเป็น"เทฺวนิยม"

เพราะยังมี"ธรรมะคู่"หรือ"ธรรมะ ๒" ยังอวิชชาอยู่

ในความเป็น“เทฺว” ยังไม่สามารถทำ“ความอิสระ”ให้แก่ตนได้อย่างวิเศษ จึงชื่อว่า ยังไม่มี“ความอิสระ”ที่ยิ่งใหญ่

เพราะปุถุชนจะยังไม่สามารถอ่านและแยก“วิญญาณธาตุ”ของตนออก แม้ขั้นต้นว่า อาการอย่างนี้ ๆคือ“จิต” อาการอย่างนี้ ๆคือ“เจตสิก” อาการอย่างนี้ ๆคือ“รูป” อาการอย่างนี้ ๆคือ“นิพพาน” เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”เป็นต้น

ผู้มี“วิญญาณ”จะต้องมีความรู้ภาวะที่เป็น“รูป”และภาวะที่เป็น“นาม” แล้วเรียน“วิญญาณ”ซึ่งอาศัย“นามรูปเป็นปัจจัย” คือ“ธรรมะ ๒” คู่แรกที่ผู้มี“วิญญาณ”จะต้องศึกษา

แล้วจึงจะเรียนไล่เรียงไปถึง“เวทนาในเวทนา”หรือ“เวทนา๒” แล้วทำให้“เป็น“เวทนา๑” (ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโม สรณา ภวันติ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) ได้สำเร็จ และสามารถเรียนรู้ปฏิบัติไปถึงทำความเป็น“๐”ได้แท้จริง

ผู้เรียนรู้“ธรรมะ”ที่เป็น“ความมี” จนกระทั่งสามารถทำ“ความไม่มี”ซึ่งก็คือ ความเป็น“๐”ได้จริงแท้ ชื่อว่านิพพาน

(๑๘๘) ผู้มี“๐”คือ ผู้ทำ“๐”ที่สัมมาทิฏฐิ จึงมี“นิพพาน”

“เวทนา”จึงคือ “กรรมฐานหลัก”ของพุทธ ที่จะต้องเรียนรู้ปฏิบัติกับ“ภาวะนี้” ก็จะ“ดับทุกข์-ดับสุข”กันอย่างเป็นของจริง เว้น“เวทนา”ก็ไม่มี“ฐาน”ให้เรียนรู้“ของจริง”กันแท้

เพราะ“สุข”หรือ“ทุกข์”ของจริงคือ “เวทนา(ความรู้สึก)”

ผู้จะมี“เวทนา”ก็จะต้องมี“ผัสสะ”เป็นเหตุเป็นปัจจัย จึงจะมี“ภาวะจริง”ให้เราศึกษาของจริง จึงจะมี“อาการ”ของ “ตัณหา”ที่เป็นปัจจัย และภาวะของ“อุปาทาน”ที่เป็นปัจจัย กันและกันให้เราได้ศึกษา“ของจริง” และสามารถทำ“๐”ได้แท้

ซึ่ง“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”ติดยึดอยู่ก็ดี เรียกว่า “อุปาทาน” หรือความรู้สึก“อยาก”อยู่ก็ดีเรียกว่า“ตัณหา” ของปุถุชนโลกีย์สามัญนั้น ก็สามารถเรียนรู้อย่างถูกต้อง ใน“อาการ”ของภาวะต่าง ๆได้ และปฏิบัติจนกระทั่งทำให้ “ดับ”ก็ได้ ทำให้“เกิด”ก็ได้ เป็นจริง กระทั่งทำให้“ดับ”เป็น“๐” จริง ซึ่งก็คือ มันไม่มี“อาการ”นั้น ๆใน“เวทนา”ของเราชัด ๆ

การทำ“๐”ใน“เวทนา”นี้จึงเป็นการทำ“ธรรมะ ๒”ให้ เป็น“ธรรมะ ๑” เป็น“ธรรมเอก”ได้ ก็เป็นผู้“พ้นการปรุงแต่ง” ได้ระดับหนึ่ง จะ“พ้นทุกข์หรือพ้นสุข”ได้มี“อาการ”จริง แล้ว ผู้นี้จะสามารถเรียนรู้“๐” และทำ“๐”ได้เป็นนิพพาน

จิตหมด“ความติดยึด”ที่ภาษาวิชาการว่า“อุปาทาน” นั้นเองแหละ ที่แต่ก่อนเรา“มี”ความรู้สึกสุขอยู่กับ“การได้” ตามที่เรา“ยึดฝังอยู่ในใจ”ว่า ต้องได้“อย่างนี้ ๆ”แล้วจะสุข เมื่อได้มาสมใจ เราก็มี“ความรู้สึกสุข” นี่คือ“ความยึดติด”

แต่บัดนี้เราได้เรียนรู้และปฏิบัติจนอาการของ“ความ ยึดติดหรือยึดมั่นถือมั่น”นั้นไม่มีแล้ว มีแค่อาการของ“ความ ยึดไว้เพื่อทำงานแก่ผู้อื่น”เท่านั้น อย่างนี้ จิตมี“อาการ ๐”

(๑๘๙) ผู้มี“๐”จากกิเลสนี้“เทฺวนิยม”ไม่มี จึงมีแต่นิรันดร

“การได้” ที่บาลีว่า ‘ลาภ’ก็ดี เมื่อเรา“ทำงาน”มันก็ย่อมมีลาภเกิดโดยธรรม(ลาภธรรมิกา) แต่เราก็“ไม่มี”ความรู้สึกสุข หรือแม้แต่“ การเสีย”ก็“ไม่มี”ความรู้สึกทุกข์

ซึ่ง“ความรู้แบบนี้” มันเป็น“ความรู้ลักษณะอื่น(อัญญะ)” ที่แตกต่างจาก“ความรู้แบบโลกียะ”เดิมที่เคยมี ชนิดกลับทิศกันคนละทิศทีเดียว ตรงกันข้าม ..ดำกลายเป็นขาวไปเลย

เดิมนั้นถ้าเราได้มาตามที่ยึดมั่นถือมั่นก็“สุข” และไม่ได้ตามที่ยึดมั่นถือมั่นก็“ทุกข์” เดิมก็เป็นเช่นนั้นตลอดมา

แต่บัดนี้ แม้จะได้มา ก็รู้สึกเฉย ๆ หรือไม่ได้มา ก็เฉย ๆ ความรู้สึกกลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ และเป็นได้ยั่งยืนด้วย

“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ นี้ ที่ภาษาศัพท์ก็คือ “อุเบกขาเวทนา” ซึ่ง“อาการจิต”แบบนี้เราได้มาด้วยการเรียนรู้ศึกษาและปฏิบัติตามความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วนำมาสอน “จนเกิด-จนเป็น”ขึ้นในจิตเราจริง ๆ

จิตที่มี“อาการ”เฉย ๆ ความรู้สึกกลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ นี้แหละ ที่เรียกสั้น ๆกันว่า “จิตว่าง”หรือ“อาการ ๐” คือ ภาวะ“๐”จากกิเลส “กิเลสไม่มีในจิตใจ” ฉะนี้คือ ภาวะของ“นิพพาน” ซึ่ง“เทฺวนิยม”ทั้งหลายไม่มีหลักสูตรนี้ศึกษา

“เทฺวนิยม”ทั้งหลาย ไม่ได้เรียนรู้อย่างนี้ ไม่มี“อาการ

ของจิตใจ”อย่างนี้ “เทฺวนิยม”ทั้งหลายไม่มีความ“๐”แบบนี้

“เทฺวนิยม”คือผู้ไม่มี “๐” ไม่ทำ“๐” จึงไม่มี“นิพพาน”

ตรงกันข้ามกันด้วยซ้ำ “เทฺวนิยม”ทั้งหลายมี“นิรันดร”

(๑๙๐) ทำ“ฌาน” คือ การทำจิตให้มีพลังงาน“ไฟ”เผากิเลส

“จิตว่างจากกิเลส” เพราะเรามีทฤษฎี(ทิฏฐิ) มีกรรมวิธีปฏิบัติ จนกระทั่งบรรลุผลสำเร็จ ด้วยความรู้ยิ่งเห็นจริงในความเกิด-ความดับของกิเลสจริง เป็นจริงในมรรคผลตามทฤษฎีวิเศษของพระพุทธเจ้า จึงเกิด“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เกิดเป็น“ผล”ของการปฏิบัติธรรม

ภาษาศัพท์เต็ม ๆก็คือ “เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา” คือ ความรู้สึกเฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ เพราะไม่มีกิเลส

ผู้ปฏิบัติสัมมาทิฏฐิก็มีพลังงาน“ฌาน”เผากิเลสได้จริงตามหลัก“จรณะ๑๕”และ“วิชชา๘”หรือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

ฌาน๑-๒-๓-๔ คือ จรณะลำดับที่๑๒-๑๓-๑๔-๑๕

“ฌาน”คือ“ไฟ” เมื่อเผาไหม้กิเลสลดละได้ก็คือ“บุญ”

“บุญ”คือ“การชำระกิเลสลงได้” นั่นคือ เผาไหม้กิเลสให้ละลดหมดสิ้นไปจากจิตจนกระทั่งสำเร็จเสร็จสิ้น เป็นจบกิจ แล้วความเป็น“บุญ”ก็จะไม่มีหรือไม่เกิดในคนผู้นั้นอีก

คนสะสม“บุญ”ไม่ได้ “บุญ”ไม่ใช่“สมบัติ”ที่จะสะสม

แต่“บุญ”เป็นพลังงานที่ทำ“วิบัติ”คือทำความฉิบหาย

ให้แก่กิเลสที่มีอยู่ในจิตสันดานให้หมดไปสิ้นเกลี้ยง

เมื่อ“บุญ”ทำหน้าที่สำเร็จเร็จลง “บุญ”จะไม่มีในคนผู้นั้น หรือ“บุญ”ไม่มีเหลืออยู่ในคนผู้นั้นอีก เช่น อรหันต์ทุกองค์ คือ ผู้หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญญปาปปริกฺขีโณ)

ทำความเข้าใจกับประเด็นนี้กันดี ๆ เพราะชาวพุทธทุกวันนี้“มิจฉาทิฏฐิ”กันในประเด็นนี้เป็น“เทฺวนิยม”จนเกือบทั้งหมดทั่วถ้วนแล้ว เพราะมิจฉาทิฏฐิในความเป็น“บุญ”

“บุญ”คือ การทำให้กิเลส“๐”ไปจากจิตของตน

“เทฺวนิยม”ไม่มีการทำ“๐” จึงไม่มีนิพพาน เพราะ“เทฺวนิยม”เป็นศาสนาที่ไม่รู้จัก“ธรรมะ๒”ที่ตนเองเป็นอยู่ด้วยซ้ำ

(๑๙๑) “สติปัฏฐาน๔”นี้ปฏิบัติ“ธรรม ๒”สู่“๐”แท้ ๆตรง ๆ

ผู้ปฏิบัติ“ฌาน”คือ ผู้เพ่งปฏิบัติพิจารณา“สติปัฏฐาน ๔ (กายในในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม)”ด้วยพฤติบทของ“สัมมัปปธาน ๔ (สังวรปธาน-ปหานปธาน-ภาวนาปธาน-อนุรักขนาปธาน)”โดยมีความพากเพียร“อิทธิบาท ๔ (ฉันทะ-วิริยะ-จิตตะ-วิมังสา)” ก็จะเกิด“อินทรีย์ ๕ (ศรัทธินทรีย์-วิริยินทรีย์-สตินทรีย์-สมาธินทรีย์-ปัญญินทรีย์)” และ“เจริญยิ่ง ๆ”ก้าวขึ้นเป็น“พละ ๕ (ศรัทธาพละ-วิริยพละ-สติพละ-สมาธิพละ-ปัญญพละ)” มีกระบวนการใหญ่ คือ “โพชฌงค์ ๗ และมรรคองค์ ๘”ก็เป็น“ธรรมะ ๒”

ซึ่งไม่ใช่“หลับตา”ปฏิบัติ แล้วข่มจิตหรือสะกดจิตให้

มันว่าง ๆเกิด“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ “ไม่สุขไม่ทุกข์”แต่อย่างใดเลย ดังที่ได้พากัน“หลงผิด”กันไปใหญ่ในวงการพุทธ

และไม่ใช่“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ เกิด“จิตว่าง ๆ”ที่เกิดในคนสามัญทุกคนบางครั้งบางคราว ที่มันเกิดตามธรรมชาติ เป็น“จิตอุเบกขา” ด้วยนะ!

ความเป็น“อุเบกขา”นี้ มีนัยสำคัญอย่างยิ่ง

“อุเบกขา”นี่แหละ ที่เป็น“อาการ”ของ“๐”จากกิเลส หรือจิตเฉยต่อกิเลสที่กระทบสัมผัส หรือจิตว่างจากกิเลส ซึ่งเกิดจากการปฏิบัติ“ธรรมะ๒”นี้เอง ให้เป็น“ธรรมะ๑ แล้ว๐”

ถ้าโลกีย์ธรรมดานั้น“อาการจิตว่าง”ตามธรรมชาติที่ครบเหตุปัจจัยมันก็เกิดก็เป็นเองได้ ตามยถากรรม ในบางโอกาส ซึ่งเรียก“ความรู้สึก”นี้ในภาษาวิชาการว่า “เคหสิตอุเบกขาเวทนา” แต่อาจจะได้น้อย หรือได้สั้น ๆ หรือไม่ได้เลยกับคนที่กิเลสฟุ้งซ่านมาก จึงยังไม่ใช่ผู้ปฏิบัติ“ธรรมะ๒”

แม้จะเป็นนักปฏิบัติที่สามารถสะกดจิตตนเองก็ดี หรือวิจัยที่ใช้ความฉลาดโลกีย์ก็ดี ซึ่งยังเป็นวิธีการแบบ “เทฺวนิยม”ที่ไม่เรียน“ธรรมะ๒ (เทฺว ธัมมา)” ไม่ได้ใช้“ธรรมะ๒” เป็นหลักในการเรียนรู้ปฏิบัติเพื่อทำให้เกิด“ธรรมะ๑”และ“๐”

จึงยังไม่ใช่““อาการจิตว่าง” ที่เป็น“จิตว่างจากกิเลส” เพราะได้ปฏิบัติ“ธรรมะ๒” แล้วทำให้เกิด“ธรรมะ๑”และ“๐” เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา” หรือเป็น“จิตว่างจากิเลส”ที่สามารถทำให้เกิด“ธรรมะ๑”แล้วจึงจะไปสู่“๐”ได้สำเร็จมีลำดับจริง

(๑๙๒) "เทฺวนิยม"ยังไม่ใช่"อเทฺวนิยม"เพราะมิจฉาทิฏฐิ

แม้จะเป็นชาวพุทธผู้ปฏิบัติเก่งกาจแค่ไหน ๆ เป็นอาจารย์ที่เปรื่องปราดยอดฉลาดยอดรู้ เป็นพระกรรมฐานที่บุกป่าฝ่าดงมาทะลุปรุโปร่ง แต่ไม่เรียน"ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)" หากยังไม่ได้ใช้"ธรรมะ ๒"เป็นหลักในการเรียนรู้ปฏิบัติเพื่อทำให้เกิด"ธรรมะ ๑"และ"๐" คนผู้นี้ก็ยังเป็น"เทฺวนิยม"

ก็ยังไม่ใช่"อเทฺวนิยม"ที่จะทำ"นิพพาน"ที่สัมมาทิฏฐิ

ซึ่ง"ธรรมะ ๒"ต่าง ๆนั้นจะเรียนรู้ได้ด้วย"รูป"กับ"นาม" แล้วทำ"ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)"ที่มี"ธรรมะ ๒"หลายคู่หมุนรอบเชิงซ้อนหลายชั้น ทำให้เป็น"ธรรมะ ๑"และ"๐"เป็นที่สุดได้เสมอ ด้วยความสามารถของตน ๆ ตาม"ธรรมะ ๔ เส้า"ได้แก่ "อาการ-เพศ(ลิงคะ)-นิมิต-อุเทศ" (เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

หรือคนมากหลายที่จิตมัน"ว่าง"ไม่ได้เลย มันวุ่น มันต้องมีความคิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ มีอารมณ์อย่างนั้นอย่างนี้อยู่ตลอด ทำให้"ว่าง"ไม่ได้ ก็เป็นความจริงของปุถุชน

ซึ่งยังไม่ใช่"ความว่างหรือจิตว่าง"ชนิดที่เรียกได้อย่างถูกธรรม ตามทฤษฎีของพุทธ ว่า "เนกขัมมสิตเวทนา"

หรือแม้แต่ผู้ที่เรียนรู้ศึกษา แต่ยังมิจฉาทิฏฐิ เขาก็สามารถเรียนรู้แล้วทำให้เกิด"ความรู้สึก"เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์นี้ได้นะ ทว่าเป็นแบบสมถะ เพราะยังไม่เข้าถึง"เทฺว"หรือ"ธรรมะ ๒" นั่นคือ ไม่มีกระบวนการของ"เวทนา

๑๐๘”ตามหลักวิชาของพระพุทธเจ้า ที่ใช้ฝึกปฏิบัติจนมีผลสำเร็จเป็น“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เป็น“อเทฺวนิยม”ได้แท้ มันไม่เป็น“สัมมาผลหรือสัมมาปฏิเวธ” เดียวกันกับของพระพุทธเจ้า เพราะมันไม่ได้ปฏิบัติตามกระบวนการของ“เวทนา ๑๐๘”อย่างสัมมาทิฏฐิได้จริง

ผลของผู้มิจฉาทิฏฐิหรือผู้อวิชชามันคนละอย่างเลย

นั่นคือ “ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ของผู้มิจฉาทิฏฐิหรือผู้อวิชชานั้นมันแบบสามัญปกติของปุถุชนคนทั้งหลาย เขามีเขาเป็นกันอยู่ เพราะยังไม่ใช่“อเทฺวนิยม”

(๑๙๓) “ความรู้อื่น”จึงจะเป็น“ปัญญา”ของพระพุทธเจ้า

แต่ที่ผู้เรียนรู้และปฏิบัติได้จริงตามที่สามารถเกิดผลแท้นี้ ชื่อว่า “เนกขัมมสิตเวทนา”ตามหลักสูตรอันวิเศษที่เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ก็พากเพียรเรียนรู้ปฏิบัติตามจนบรรลุผลธรรมได้สำเร็จ ตามหลักสูตรที่แสนวิเศษนี้จริง

จึงเป็น“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่เราได้เรียนรู้ตามวิชาการของพระพุทธเจ้า ที่ทรงสอนไว้ มีเงื่อนไข มีหลักสูตร มีทฤษฎี เป็นกิจจะลักษณะ เป็นระบบระเบียบ มีองค์ประกอบ มีกระบวนการ มีมรรคผลเป็นลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

ซึ่ง“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์”ที่ตรัสรู้

ด้วยพระองค์เองนี้ ผู้ไม่มี“ปัญญา”เข้าขั้น“ความรู้อื่น”อันเป็นของพระพุทธเจ้า จะไม่สามารถเข้าถึง“ความจริง”นี้ ด้วยตรรกะนั้นแน่ยิ่งกว่าแน่ว่าไม่บังอาจจะรู้ได้

หรือด้วยการปฏิบัติแบบ“หลับตา”ก็หมดประตูที่จะมี“ความรู้อื่น”นี้ แม้ด้วย“ความรู้”ที่ยังเป็น“เทฺวนิยม” หรือจะเป็น“ความรู้”ของศาสดาใด ๆที่ไม่ใช่“ปัญญา” ก็จะไม่สามารถเข้าไปหยั่งรู้ “ความจริง” ที่เป็น“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ “ไม่สุขไม่ทุกข์”แบบ“ความรู้อื่น”ของพระพุทธเจ้าได้

“ความรู้สึก”เฉย ๆ กลาง ๆ ไม่สุขไม่ทุกข์ ที่ได้จากการปฏิบัติตามหลักสูตรของพระพุทธเจ้านี้ คือ “ความรู้อื่น”

ที่ว่า “อื่น”นี้มันมีความเป็นอื่น ที่“อื่น”หรือแตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงทีเดียว มีลักษณะอื่น มีคุณสมบัติอื่น เป็นความรู้อื่น เป็นความรู้สึกอื่น เป็นพฤติบทอื่น เป็นโลกอื่น ฯลฯ เป็น“ปัญญา”ที่เข้าขั้น“คุณวิเศษ”ซึ่ง“อื่น”ไปจาก“เฉโก”

“ความรู้อื่น”นี้ เป็น“ความแตกต่าง”อย่างพิเศษที่ไม่เหมือนของศาสดาใดเลยในโลก เป็น“ความรู้อื่น”ของพระพุทธเจ้าที่ทรงค้นพบ แล้วเอามา“ตรัส”บอกแก่ชาวโลกมนุษย์ “ความรู้”นี้จึงชื่อว่า“อัญญา” แล้วมาเป็น“ปัญญา”

(๑๙๔) “ความรู้อื่น”ของพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ชื่อว่าปัญญา

“ปัญญา”จึงเป็น“ความรู้อื่น”ที่แตกต่างไปจาก“ความ

รู้”ของโลกีย์ทั้งหลายทั้งหมดของโลก และของศาสดาใด ๆ ในโลกทั้งหลายทั้งหมด เพราะเป็น“ความรู้”ที่สอนจำเพาะเรื่อง“ทุกข์” และ“การดับทุกข์”เป็นแก่นเลย

แต่ทุกวันนี้ฟั่นเฝือไปยึดเอาอะไรกันไปนอกแก่น

“แก่น”ของศาสนาพุทธจึงอยู่ที่การกำจัด“ความทุกข์-ความสุข”ไม่ให้เหลืออยู่ในจิตใจ จึงจะเป็นผู้ได้“นิพพาน”

มันจึงมีความยากมากที่จะเรียนรู้การกำจัด“ทุกข์-สุข” และการมี“ทุกข์-สุข”เหลือ กับ“ไม่มีทุกข์-สุข”เหลือเลย มัน“ว่าง”จากทุกข์-สุข หรือ“ว่าง”จากนรก-สวรรค์กันนั่นเอง มันเป็น“แบบอื่น”ที่เป็น“ความรู้อื่น”แท้ ๆ ซึ่งเกิด“ความเป็น-ความมี” และ“ความไม่เป็น-ความไม่มี” ที่เป็น“ความจริง” ตรงกันข้ามกันเลยกับ“ความรู้”ใด ๆในโลก

ซึ่ง“ความรู้อื่น”นี้คือแบบของพระพุทธเจ้าเกิดในจิตตนเองด้วยตนเอง “ธาตุรู้”นี้เรียกกันว่า“ปัญญา”ที่พิเศษแท้

และ“ปัญญา”นี้นั้นเป็น“ความรู้-ความฉลาด”ที่เกิดจาก“ธรรมะ ๓ เส้า” เพราะ“ปัญญา”นี้ไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”ที่ปุถุชนทั้งหลาย หรือชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลายมีกัน

เพราะ“ปัญญา”เป็น“ความรู้-ความฉลาด”อีกอย่างหนึ่งที่เกิดได้จาก“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า

ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้า“ปัญญา”จะไม่มีเลยในโลก

จะมี“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นเฉโก”เท่านั้น ที่เป็น“ความรู้”โลกีย์ในโลกสามัญ มาตลอดกาลนาน และเป็นอยู่

แต่"ความรู้-ความฉลาด"ของพระพุทธเจ้านี้เป็นแบบ"อื่น" ที่แตกต่างจาก"ความรู้-ความฉลาด"แบบโลกีย์ หรือแบบ"เทฺวนิยม" ซึ่งเป็น"ความรู้-ความฉลาด"ที่เรียกว่า"โลกุตระ" มีนัยสำคัญอันประกอบไปด้วยเหตุปัจจัยที่กำหนดไว้เฉพาะความเป็น"ปัญญา"อย่างชัดเจน หรือเกิดจาก"ธรรมะ ๓ เส้า"เป็นที่กำหนดเงื่อนไขไว้แน่นอน

"ธรรมะ ๓ เส้า"คือ เมื่อตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ นี้ ๑ "สัมผัส"กับรูปหรือเสียง,กลิ่น,รส,โผฏฐัพพะ,ธรรมารมณ์ (สิ่งที่ถูกรู้=object)นี้ ๒ ซึ่งตนเองก็มี"นาม"(consciousness) ที่เป็นประธาน(subject)ของเราเองด้วย นี้ ๓ ก็มี"ธรรมะ ๓ เส้า" นี้เกิดเต็มสภาพของความเป็น"วิญญาณ"

แล้วเราก็ทำ"วิญญาณ"ของเราให้เกิด"ปัญญา"ได้ด้วยการปฏิบัติ"โพธิปักขิยธรรม ๓๗" จนกระทั่งเกิด"อินทรีย์ ๕-พละ ๕" หรือเกิดปัญญาตาม"กระบวนธรรม๖" คือ "ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรคทั้ง ๘"(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

(๑๙๕) "ธรรมะ ๓ เส้า"นี้สร้าง"ปัญญา"อย่างมีระบบวิธี

เห็นชัดเจนแล้วนะว่า "ปัญญา"คือ "ความรู้อื่น" ที่ไม่ใช่"ความรู้-ความฉลาด"สามัญทั่วไปของปุถุชนทั้งหลาย

"ธรรมะ ๓ เส้า"ก็คือ เมื่อ"นาม(ธาตุรู้=consciousness ซึ่งรวมเรียกว่า"วิญญาณ"นั่นเอง)นี้ ๑" สัมผัสกับ"รูป"(object)นี้ ๒ ซึ่ง

ตนเองก็มี“นาม”(ปัญญา=ธาตุรู้แบบพุทธที่เป็นโลกุตระ ที่ยังไม่มีศัพท์เป็นภาษาอื่นนอกจากบาลีที่บัญญัติว่า“ปัญญา”นี้เท่านั้น)อีกส่วนหนึ่งที่เป็นประธาน(subject)ในตนเองด้วยนี้รวมเป็น ๓ เส้า เกิดเต็มสภาพของความเป็น“วิญญาณ” แต่สัตว์ที่ยังไม่มี“ธาตุรู้”เข้าขั้น“ปัญญา” ยัง“อวิชชา”อยู่จะยังไม่สามารถ“รู้” ก็เป็นธรรมดาสามัญของ“ธาตุรู้”ที่เกิดในสัตว์“จิตนิยาม”ทุกตัว

ซึ่ง“วิญญาณ”หรือ“ธาตุรู้”องค์รวมนี้ ผู้มี“วิชชา”ของพระพุทธเจ้าจะสามารถพัฒนา“ธาตุรู้”ของตนให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นเป็น“ปัญญา”ได้แท้จริง เป็น“โลกุตรธรรม”ที่สามารถพิเศษ

และ“ปัญญา”หรือพลังงาน“ความรู้-ความฉลาด”นี้สามารถพัฒนาให้“ฉลาดยิ่ง ๆขึ้นได้”ทุกคนที่มีสัมมาทิฏฐิและมีภูมิถึงขีดเป็น“เวไนยสัตว์ขั้นโลกุตระ” จะสามารถสร้าง“พลังงานจิต”ที่มีสมรรถนะสูงเป็น“ตัวแปร”เสริมสร้างให้“ปัญญา”ที่เป็นพลังงานจิตมีประสิทธิภาพวิเศษแล้ว ให้วิเศษวิศิษฏ์ยิ่ง ๆขึ้นได้อย่างพิเศษวิสุทธิ์ ที่“อจินไตย”ยิ่งนัก

“ตัวแปร”ที่ว่านี้ คือ พลังงาน“สัมประสิทธิ์”ซึ่งวิเศษยิ่ง

“ตัวแปร”ที่สร้างเสริม“ปัญญา”เรียกว่า “สัมประสิทธิ์” ที่เราใช้ภาษาคำว่า Coefficient นี้เรียนรู้ได้ในศาสนาพุทธ

ซึ่งผู้มี“ปัญญา”รู้ยิ่งใน“อภิธรรมหรือปรมัตถธรรม” อันเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ก็สามารถฝึกฝนตนเองกระทั่งมี“สัมประสิทธิ์”ที่เป็นจริง และสามารถใช้กับตนเองได้แน่แท้ถ้ามี“ความรู้อภิธรรมอย่างสัมมาทิฏฐิ”แท้จริง

(๑๙๖) "สัมประสิทธิ์"นี้มี"มุทุภูตธาตุ"ตัวสำคัญยิ่งใหญ่

Coefficient ของจิตจึงเป็น"สัมประสิทธิ์"คือ ตัวแปรสำคัญแท้ ๆของ"พลังงานจิต"ที่แต่ละคนสามารถทำได้ ซึ่งผลสูงสุดที่จะได้ ที่วิเศษยิ่ง ๆนั้นก็คือ จะมีคุณวิเศษลักษณะพิเศษขั้น"ปริสุทธา,ปริโยทาตา,มุทุ,กัมมัญญา,ปภัสรา"อันเป็น"องค์คุณวิเศษ" ๕ ประการที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ แล้วนำมาประกาศในโลกมนุษย์ ให้คนทั้งหลายศึกษา"ความรู้"นี้และนำไปปฏิบัติจนกระทั่งเกิด"ความจริง"ได้แท้จริง

พระอรหันต์ทุกองค์มี"พลังงานจิต"ที่มี"สัมประสิทธิ์ (coefficient)"นี้เป็นเครื่องอาศัย เป็นคุณสมบัติของ"อุเบกขา"

"ธาตุรู้"ตัวแปรสำคัญของ"อุเบกขา ๕"คือ ตัว"มุทุ"

"มุทุ"จึงเป็น"ธาตุจิตวิญญาณ"ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ใน"จิตนิยาม" โดยมีประธานควบคุมจัดการกับ"ธรรมะ ๒"

"ธรรมะ ๒"คือ nucleus นี่เอง เมื่อมี"ประธานที่เป็น"จิตนิยาม"ก็เกิดเป็น"๓ เส้าในตนเอง" คือ มีประธานเป็น"ปัญญา"ที่สามารถควบคุม"สัญญา"ทำงานอีกที "ปัญญา"เป็นผู้สั่งพลังงาน nucleus ซึ่งก็คือ "ธรรมะ ๒"ของตนเอง

"พลังงานจิต"ที่มี"องค์คุณวิเศษ ๕ ประการ"นี้คือผู้มีความสามารถถึง"ฌาน"ขั้นที่ ๔ ในชีวิตสามัญ"ลืมตา"

ไม่ใช่ภาวะ"ฌาน ๔"ที่เกิดจากการปฏิบัติแบบ"หลับตา" ตามที่พากัน"หลงผิด"ในวงการพุทธนั้นดอกนะ!

"ปัญญา"มีได้ เกิดได้ขณะ"ลืมตา" ขืน"หลับตา"เกิด "ปัญญา"ไม่ได้ เพราะ"หลับตา"จะเกิดได้แค่"สัญญา"เท่านั้น

"สัญญา"สามัญปกติธรรมดายังไม่ใช่"คุณวิเศษ"นะ!!

"สัญญา"เป็นได้ทั้ง๒สภาพ ทั้ง"โลกีย์"หรือ"โลกุตระ"

แต่"ปัญญา"นั้นเป็น"คุณวิเศษ"ที่พัฒนาขึ้นมาต่างจาก"เฉโก"อันเป็น"ความฉลาดโลกียะ"ชนิด"ทวนกระแส(ปฏิโสต)"กันเลย เป็น"ความฉลาดโลกุตระ"แท้ ๆ จึงต่างจาก "สัญญา"ทุก ๆการเกิด-การมี-การเป็น ของพลังงานที่ชื่อว่า"ปัญญา"อย่างมีนัยสำคัญที่ต้องศึกษา

นี้คือ "คุณวิเศษ"ของศาสนาพุทธ ทำทิฏฐิให้ตรงดี ๆ

(๑๙๗) "ปัญญา"แก้"ปัญหาเศรษฐกิจ"ด้วยการเป็นคนจน

"ความรู้"ที่สามารถ"รู้"ชนิดนี้คือ "ปัญญา" ที่สามารถแก้ปัญหาได้จริงครอบทุกด้านในสังคมมนุษย์ ไม่ว่าทางสังคม ทางการเมือง หรือทางด้านเศรษฐกิจ ฯลฯ

ขอยืนยันว่า ความฉลาดโลกีย์ ขั้น"เฉโก"นั้นแม้แก้ "ปัญหาเศรษฐกิจ"ได้ ก็ไม่ยั่งยืนถาวร แค่"สมบัติผลัดกันชม"

สังคมที่จะมีเศรษฐกิจดี ต้องมีความสำนึกสำเหนียกของคนผู้ไม่กลัว"ความจน" แต่เต็มใจ"จน"อยู่ในสังคม

ในสังคมที่มีคนเต็มใจ"จน"และตั้งใจเป็น"คนจน"อยู่ในสังคมอย่างมีสำนึกสำเหนียกจริง ๆ ด้วย"ปัญญา"แท้ ๆ

จึงจะแก้ปัญหาเศรษฐกิจของตนและของสังคมได้สำเร็จก่อน แล้วจะเป็น“ตัวอย่าง”ให้แก่สังคมอื่น แก่ประเทศอื่นในโลกต่อไป คนผู้มีปัญญา สังคมที่มีปัญญา ประเทศที่มีปัญญาก็จะได้เห็น“เศรษฐกิจ”อันประเสริฐ ที่เป็นโลกุตระนี้

ผู้ไม่มี“ปัญญา”จึงได้แต่..งม ๆคลำ ๆอยู่กับ“การแก้ปัญหาสังคม” ด้วยความฉลาด“เฉโก”อยู่เท่านั้น แบบโลกีย์

“การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”แบบโลกีย์ปุถุชน จึงได้แค่“สมบัติผลัดกันชม” ตั้งแต่ขั้น“คน”แต่ละคน “สังคม” แต่ละสังคม “ประเทศ”แต่ละประเทศ ต่างก็แย่งกันไป-แย่งกันมา เป็น“สมบัติผลัดกันชม” ไม่เคยจบสิ้นได้สักที

เพราะไม่มี“ความหยุดเป็นคนรวย” มาเป็น“คนจน” ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” โดยไม่ต้องไปอยู่ในวงจรของ“สมบัติผลัดกันชม”อีกเลยตลอดไป เป็นคนผู้มี“ความพอ”ได้แท้

คนผู้หยุดเป็น“คนรวย” และเต็มใจเป็น“คนจน”ในสังคมนี้ ในประเทศนี้ จึงแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้ตนเองสำเร็จเสร็จจบแท้จริง แล้วไปช่วยผู้อื่นอีกที จึงจะจริง

เพราะมี“ปัญญา”นี้แหละ จึง“พ้นจากการแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ดีสงบยั่งยืนได้แท้ เกินความฉลาด“เฉโก”เท่านั้น

(๑๙๘) ทำ“ปัญญา”ได้ก่อนแล้วจะแก้“ปัญหา”สำเร็จแน่

“ปัญญา”จึงเป็นความจำเป็นหลักในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ไม่เพียงแต่เรื่อง“เศรษฐกิจ” ทุกเรื่องถ้ามี“ปัญญา”

ที่เป็น“โลกุตรธรรม”แท้แก้ได้ แต่แค่“เฉโก”ที่เป็นความฉลาดโลกีย์อยู่เท่านั้นมัน“แก้ปัญหา”ได้ก็เพียง“สมบัติผลัดกันชม”

แม้จะแก้ปัญหาได้บ้าง ก็ไม่ยั่งยืน ไม่มั่นคงถาวรยาวนานเป็นอันขาด เป็นแค่“สมบัติผลัดกันชม”แย่งกันไปแย่งกันมา วนไปเวียนมา ทรมานทุกข์ร้อนอยู่อย่างไม่รู้จบ

แย่งกันในระดับบุคคลแต่ละบุคคล แย่งกันในระดับหมู่กลุ่มแต่ละหมู่กลุ่ม แย่งกันในระดับสังคมแต่ละสังคม แย่งกันในระดับประเทศแต่ละประเทศ แย่งกันในระดับโลก ไม่ว่าใครก็มุ่งแต่จะต้องเป็น“ผู้ร่ำรวย”ที่สุดในโลก จึงแย่งไม่จบ

เว้นสังคมคนที่มี“ปัญญา”เป็นโลกุตระ”จริงเท่านั้น

จากความเป็น“คน(อัตตา)”ไปจนถึงความเป็น“โลก” ผู้ไม่มี“ปัญญา”จะยื้อแย่งกันอยู่ไม่มีจบสิ้น ตลอดกาลนาน

ผู้มี“ปัญญา”จริงเท่านั้นจะหยุด“แย่ง”อย่างแท้จริง

และจะเป็นผู้มีแต่“ช่วยมวลมหาชนให้ได้ประโยชน์(พหุชนหิตายะ)” “ช่วยมวลมหาชนให้เป็นสุขสงบสบาย(พหุชนสุขายะ)” “เป็นผู้อนุเคราะห์เกื้อกูลโลก(โลกานุกัมปายะ)”ไปเท่านั้น

เพราะเป็นผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”สำเร็จจริง

(๑๙๙) คนผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ที่แท้จริง คือใฉน?

ผู้มี“ปัญญา”จึงเป็นคนมี“ความพอเพียง(sufficiency)” โดยการทำตนเป็นคนมี“ความพอ,ใจพอ(สันตุฏฐิ,สันโดษ)” และ

เป็นคนมี“ของตนน้อย ๆ(อัปปิจฉะ)-มักน้อย(อัปปิจฉะ)” เป็นคนไม่สะสม(อปจยะ) แต่เป็น“คนขยันเสมอ,ปรารภความเพียรไม่ขาด(วิริยารัมภะ)”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“วรรณะ ๙” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐) ทำงานอุตสาหะอยู่ในสังคม รับใช้สังคมเป็น“คนจน”ที่สร้างสรร มีชีวิตเจริญทางเศรษฐกิจและทางการเมือง อยู่ในสังคม ช่วยสังคม ดังนี้เป็นต้น

คนผู้เจริญในเศรษฐกิจจริง ๆจะเป็น“คนจน” และต้องบริหารประเทศ“แบบคนจน”ดังว่านี้ เท่าที่เคยได้ยินก็มีแค่“พระดำรัส”ของในหลวง ร. ๙”ของไทยนี้แหละที่ชัดเจนที่สุด ที่ตรัสด้วย“พระปัญญา” และ“จริงพระทัย”แท้ ๆ

แต่คนไทยก็ไม่เข้าใจ แม้ผู้บริหารของประเทศก็ยังงง ๆ จึงไม่ดำเนินตามคำตรัส ไม่สนองพระราชดำรัสยังคงงมงายไปกับ“การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ด้วยมุ่งจะทำให้“คนรวย”กันทั้งประเทศอยู่นั่นเอง ไม่กล้าทำ“แบบคนจน” ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่มี“ไตรสิกขา”หรือ“วรรณะ ๙”

จึง“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ไม่สำเร็จยั่งยืนถาวรสักที

เพราะมันขัดแย้งกับ“สัจจะ” ไม่สมคล้อยอยู่ชัด ๆ

(๒๐๐) “ความจน”ที่ประเสริฐ ก็จะเป็น“คนจน”แสนวิเศษ

ขอยืนยันว่า ต้อง“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ด้วยการทำให้คนมารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจน” และเป็นผู้มี“ความจน”

อันแสนประเสริฐ ซึ่งจะเป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจแสนวิเศษ เป็นผู้มีประโยชน์คุณค่ามากต่อสังคม

“จน”ในที่นี้หมายความว่าอย่างไร? ก็หมายความว่าผู้นี้คือคนที่ไม่มีสมบัติเป็นของตนมาก แต่ต้องพยายามเป็น“คนมีความรู้ความสามารถมาก และขยันสร้างสรรเก่งๆ” แล้วสะพัดผลผลิต บริจาคแรงงาน ให้ความรู้ของเราแก่ผู้อื่นมากๆ ก็เป็น“คนจน”สำเร็จ เพราะเราเองเป็น“คนไม่สะสมอะไรไว้ที่ตนมาก” เป็นคนมี“ความพอ”แท้จริง

ถ้าคนในสังคมใด มีปัญญาชัดเจนใน“ความจริงนี้”

เพราะ“ธรรม”ของพระพุทธเจ้ามี“ความเป็น”ทุกสิ่งทุกอย่าง ทุกระบบ ทุกระบอบ ทุกระเบียบ ทุกระแบบ ทุกระบิล ฯลฯ ที่ประดามี บริบูรณ์สัมบูรณ์แล้วทุกอย่าง

เอาแค่เรื่อง“รายได้”ของคนแต่ละคน ซึ่งเป็นมวลของสังคม ของประเทศ ของโลกเป็นตัวอย่าง ก็เห็นชัดเจนได้

ว่า การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ โดยจะทำให้คนแต่ละคน มี“ความรวย”กันมากที่สุดทั้งประเทศมาเป็นเป้าหลักนั้นมันก็แก้ปัญหาที่เป็น“วัวพันหลัก” วนแล้ววนเล่าอยู่นั่นเอง

มัน“ไม่มีวันจบ”สัมบูรณ์ที่ไม่ต้องแก้กันอีกได้แท้เลย

(๒๐๑) “ความจน”จึงเป็นความประเสริฐสำคัญของโลก

การบริหารประเทศทุกคณะทุกระบอบการปกครอง

ล้วนต้องการ“เงินทองทรัพย์สิน”ที่เป็น“รายได้”ของคนในหมู่ของตน ของประชากรในสังคมของตน หรือในประเทศของตน เข้ามารวมเป็น“ของส่วนรวมหรือของส่วนกลาง”ของตน

โดยพยายามหา“วิธีการ”มาใช้เพื่อจะได้“รายได้เข้าส่วนรวม”ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อจะได้มี“ทรัพย์สินเงินทองส่วนรวมหรือส่วนกลาง”มากๆ ใช้ในการบริหารสังคมหรือบริหารประเทศ

แต่พร้อมกันนั้น ก็ต้องการให้คนทุกคนแต่ละคน“มีรายได้”หรือ“มีเงินมีเงินทองมีทรัพย์สิน”มาก ๆทั่วถ้วนเพื่อจะได้ใช้สอยอย่างสะดวกเป็นอยู่สุขกัน ..ว่างั้นเถอะ

พูดชัด ๆความเข้าใจง่าย ๆ ตื้น ๆ ก็คือ ประสงค์ให้ทั้งประเทศ ทั้งประชากรทุกคน มี“เงินทองทรัพย์สิน”มาก ๆ

ซึ่งมันก็เป็น“ความขัดแย้งกัน”อยู่โต้ง ๆ แท้ ๆ แต่ผู้บริหารทั้งหลายทุกประเทศ ก็ดันทุรังพากเพียรพยายามทำกันอยู่ทุกประเทศ ที่จะให้คนในชาติตน“รวย”กันทุกคน

โดยเพียงแต่อ้างว่า ขอให้นำมาเข้าเป็น“กองกลาง”มาเป็น“ของส่วนรวม”กันมาก ๆ แล้วผู้บริหารก็ยืนยันจะจัดการสะพัดออกไปสู่ประชาชนเองด้วยซื่อสัตย์ ไม่มีอคติ

แต่แล้วก็พ้น“การโกง-การกิน” พ้นทุจริตไม่ได้

เพราะไม่แก้ปัญหาที่“จิตใจคน”กันเป็นสำคัญก่อน

(๒๐๒) "ความรวย"จึงเป็นความไม่ประเสริฐ หรือเป็นบาป

ถ้าแก้ปัญหาที่"จิตใจคน" โดยเริ่มทำความเข้าใจกันให้ได้ว่า "คนจน"นั้นเริ่มมี"ความดี"บทแรกก็เป็นคนจนต้อง"ทำงาน"เพื่อเลี้ยงชีพ หากไม่ทำก็ไม่มีกินมีใช้ ก็ตาย

มันก็โง่ยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน สัตว์บางชนิดมันยังทำงานเป็นประโยชน์แก่โลกได้ สัตว์แท้ ๆยัง"ดี"กว่าคนได้

แต่ถ้าเป็น"คนรวย"แล้วไม่ทำงาน เอาแต่กินแต่ใช้ จึงไม่มี"ความดี"แม้ข้อแรก ดังนั้น"ความดี"ต่อ ๆไปก็ไม่มีแน่ ก็มีแต่ได้"บาป"เพิ่มขึ้น ๆ หรือ"กินกุศลเก่า"พร่องไป ๆ ๆ

"คนรวย"ที่ทำงาน"ไม่เป็นกุศล(ความดี)" หรือยิ่งไม่เป็น"บุญ(ไม่ชำระกิเลส)" จึงไม่ประเสริฐเลย มีแต่"บาป" ๆ ๆ ๆ

หรือคน"ไม่ทำงาน"ก็ยังมิใช่"มนุษย์" ชีวิตยังแค่สัตว์เดรัจฉานทั่วไปที่มันไม่ทำงาน ก็ยังเป็นสัตวโลกที่เลวอยู่

ยิ่งเป็น"คน"ที่มีแต่เสวยสุข หลงบันเทิงเริงรมย์ มีแต่เต้นกินรำกิน มีแต่เล่นเกมส์ มีแต่หลงสนุกสนาน(ขิฑฑาปโทสิกนรกหรือปหาสนรก) เอาแต่กินแต่ใช้ บำเรอตนด้วยกิเลสมากมาย ไม่เรียนรู้"นรกขิฑฑาปโทสิกะหรือนรกมโนปโทสิกะ" ก็เป็น"คน"ที่เท่ากับสัตว์ หรือแย่ยิ่งกว่า"เดรัจฉาน"

หรือเป็น"สัตวโลก"ที่หลงว่า"ตนทำงาน" แต่ที่แท้งานที่ทำนั้นคือ งานทำสิ่งที่เป็นพิษ-ทำสิ่งที่มอมเมา หรือการงานที่หาทางเอาเปรียบผู้อื่น แย่งชิงผู้อื่น จะเอาให้ได้

มาก ๆ เกินกว่าผู้อื่นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เบ่งอำนาจเหนือผู้อื่น ทั้งหลอก ทั้งเล่ห์ ทั้งเหลี่ยม ทั้งมอมเมา ก็ยังเป็น "สัตว์มโนปโทสิกะ" ซึ่งเป็น"สัตว์ที่ยังโง่มีจิตใจเป็นโทษมุ่งร้ายด้วยใจ" เพราะยัง"มีจิตไม่พ้นความเป็นเดรัจฉาน"

พระพุทธเจ้าตรัสไว้สำคัญมาก คือ ทุคติ ๒ อย่างต่ำที่สุด สำหรับผู้ตกต่ำที่สุด มี ๒ ทางเท่านั้น ทางอื่นไม่มี

มี ๒ ทางเท่านั้น ได้แก่ ๑.นรก กับ ๒.เดรัจฉาน

"คนรวย"ถ้าไม่มี"ปัญญา"แท้ จึงยากมากที่จะใช้ "ความรวย"เป็น"คุณ"แก่ตน-แก่ผู้อื่น หรือไม่เป็น"บาป"

ต้องขออภัยเป็นอย่างยิ่ง ต่อผู้ที่ยังทำสิ่งไม่ดีตามที่ว่านี้อยู่ มันก็ต้องกระทบเป็นธรรมดา แต่นี่คือ "ความรู้" เป็นวิชาการ ที่พูดนี้เป็น"การศึกษาความจริง"ตามสัจจะ

อาตมาพูดด้วยความจริงใจ สะอาดใจ พูดซื่อที่สุด

(๒๐๓) ผู้มี"ปัญญา"เป็น"คนจน"ได้ถึงขั้น"สาธารณโภคี"

ผู้บริหารสังคมหรือบริหารประเทศทุกระบอบ มีจุดขายสำคัญ คือ ประกาศตนว่า หา"ทรัพย์สินเงินทองเข้ากองกลาง"เก่ง ไม่ว่าการปกครองระบอบใด ทุกระบอบ

นั่นก็คือ ประสงค์ให้มี"ทรัพย์สินเงินทองเป็นของส่วนรวมหรือส่วนกลาง"มาก ๆ แล้วผู้บริหารจึงพยายามทุกคณะบริหารที่จะให้ได้ "ทรัพย์สินเงินทองมาเป็นของส่วน

รวมหรือส่วนกลาง”ดังว่านี้ ไม่แค่จากคนประเทศตนเท่านั้น พยายามแย่งจากประเทศอื่น ๆทั้งนั้น ๆ อย่างไม่มีวันพอ

แต่ถ้า“มิจฉาทิฏฐิ”จิตไม่เข้ากระแส“โลกุตระ” ตั้งแต่เริ่มต้นทิฏฐิมี“อัญญะ” “ทิฏฐิ”ก็จะเป็นแบบโลกียปุถุชนอยู่เต็ม และไม่เริ่มมีทิศทางที่จะพากเพียรสะสม“โลกุตรจิต”

ศาสนาพระพุทธเจ้ามีทฤษฎีสามารถให้คนทำจิตเป็น“โลกุตรจิต”ได้สำเร็จบริบูรณ์สัมบูรณ์ กระทั่งมี“ปัญญา” สร้าง“เศรษฐกิจ”ให้แก่สังคมสูงสุดได้ถึงขั้น“สาธารณโภคี”

ซึ่งสร้าง“คน”ให้กำจัดกิเลสตนได้ตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ เพราะดีจริง สะอาดจริง กำจัดกิเลสได้จริง เป็นทางลัดที่สุด ตรงที่สุด ไม่โค้งงอ ไม่วกวน ไม่อ้อยอิ่ง เสียเวลา

คนที่ลดกิเลส“ตัวตน” ลด“ความเห็นแก่ตัว”ที่กำจัดกิเลส“ถูกตัวกิเลสหรือตัวตนแท้จริง”ไปทีละตัวทีละลำดับ จึงเป็น“ความสำเร็จที่จบในตัวเองได้แท้ ๆ” จบแล้วจบเลย ไม่วนมาซ้ำซากกันอีกเด็ดขาด

“ทฤษฎี”ที่จะหา“วิธีการ”ให้“คนเสียสละ” แต่ถ้าไม่มี“คนจริงใจชนิดโลกุตระ”เป็นผู้นำ และมี“ทฤษฎีโลกุตระ” จะไม่เริ่มต้น“ถูกจุดของพลังงานจิตนิยาม”อย่างมีความรู้ใน“ธรรมนิยาม ๕” ที่สามารถแยก“รูป”แยก“นาม”

ที่สำคัญมากคือ “แยกกาย-แยกจิต”อย่างสัมมาทิฏฐิ และสามารถมีความรู้ในทฤษฎี“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)”แล้วทำให้เป็น“ธรรมะ ๑ (เอกัคคตา ธัมมา)”ไม่เป็น จึงชื่อว่า“เทฺวนิยม”

ส่วนผู้"อภิสังขาร"ที่เป็น"บุญ"ได้อย่างถูกต้องจริง มีความรู้ในทฤษฎี"ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)"แล้วทำให้เป็น"ธรรมะ ๑ (เอกัคคตา ธัมมา)"เป็นสัมมาทิฏฐิแท้จริง ก็ชื่อว่า"อเทฺวนิยม"

ศาสนาพุทธเป็น"อเทฺวนิยม"แท้ ที่มีทฤษฎีปฏิบัติบริบูรณ์พาไปสู่"โลกุตระ"ได้เป็น"นิพพาน"ถึงที่สุด

ซึ่ง"นิพพาน"นั้นคือ ทำ"ธรรมะ ๒"ให้เป็น"ธรรมะ ๑ (ปุงลิงค์)"ได้จริง และทำได้ยิ่งไปถึงขั้นเป็น"๐ (นปุงสกลิงค์)" เป็นผู้"จัดการ(อภิสังขาร)"ความเป็น"ธรรม(ทรงอยู่)"ให้สลายสูญไปได้แท้ นั่นคือ ทำให้เป็น"อธรรม"ด้วยพลังงาน"บุญ"

เรื่องนี้ เป็นเรื่องของความรู้ทาง"จิตนิยาม"โดยแท้ ที่ต้องมีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"ธรรมนิยาม ๕"ที่สามารถ"รู้ยิ่ง"หรือมี"ปัญญา"ใน"อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐"เพียงพอจริง ๆ

(๒๐๔) "เศรษฐกิจ"สุดวิเศษ คือ"สาธารณโภคี"ของพุทธ

ความเป็นสังคมเศรษฐกิจถึงขั้น"สาธารณโภคี" จะเกิดไม่ได้เป็นอันขาด ถ้า"ทฤษฎี"ไม่เป็น"โลกุตรสัจจะ"

ซึ่ง"โลกุตระ"ต้องได้รับฟังถ่ายทอดมาจากสัตบุรุษ หรือจากผู้"สัมมาทิฏฐิ"ที่แท้จริงเท่านั้น หรือจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรง จึงจะเป็นของแท้ รับจากผู้อื่นที่ไม่สัมมาทิฏฐิไม่ได้เลย หรือผู้ใดจะค้นคิดเองก็ไม่ได้

"ธรรมะ"ชนิดนี้จึงชื่อว่า "สัพพัญญุตาธรรม" ที่มี

มนุษย์ผู้"สัมมาสัมพุทโธ"เท่านั้นที่เป็น"เจ้าของความรู้โดยเฉพาะ(ธัมมสามี)" ผู้อื่นรู้"ธรรมะ"นี้เองไม่ได้ จะต้อง"เรียนรู้ตาม"ที่ท่านถ่ายทอดให้

เพราะ"พุทธธรรม"ที่เป็น"โลกุตรธรรม"นี้ สืบทอดและถ่ายทอดกันมาด้วย"ธรรมะ๒"ของ"จิตนิยาม"

ซึ่งจะต้องมี"วิชชา" จึงจะเรียนรู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"สังขาร" ที่มีทั้ง"สังขาร(การประชุมปรุงแต่งกันอยู่)"ของ"อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม" จนกระทั่งสามารถ"จัดการ"กับ"สังขาร"ของตนที่เป็น สังขตธรรมขั้น"จิตนิยาม"ด้วย"กรรม"ของตนเองได้ตามประสงค์ ซึ่งก็ได้ตามขั้นตอนแห่งบารมีแต่ละขั้น ๆ

"ความรู้-ความสามารถ"ขั้นนี้คือ "โลกุตรธรรม"ที่ตรัสรู้โดยพระพุทธเจ้าเท่านั้นทุกพระองค์เหมือนกันทั้งนั้น

"โลกุตระ"นั้นเป็น"พระสัพพัญญู"ความรู้สูงสุดของความเป็นคน ที่พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ทรงถ่ายทอดกันและกัน ผู้ได้รับ"สัมมาทิฏฐิ"แล้วก็ยังต้องอบรมฝึกฝนบำเพ็ญบารมีไปตามลำดับขั้นอีกไม่รู้กี่ชาติต่อกี่ชาตินับชาติไม่ถ้วนกว่าจะได้เป็น"อรหันต์"ที่มี"นิพพานธรรม"ผู้"พ้นทุกขอาริยสัจ"แท้ และสามารถดับ"อัตตา"ของตน"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"สูญสิ้นไปจากโลกก็ได้จริงแล้ว แต่ถ้าประสงค์จะบำเพ็ญ"โพธิสัตวภูมิ"ต่อไปอีกก็ได้ต่อจากอรหันต์เป็น

"โพธิสัตว์" ซึ่งโพธิสัตว์ก็มีอีกถึง ๙ ขั้น จึงจะมี"ภูมิ"ถึงขั้นพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะและพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ซึ่งมิใช่เรื่องสามัญของโลกียภูมิหรือเทวนิยมเลย

เพราะ"เศรษฐกิจ"ที่เกิดได้ถึงขั้น"สังคมสาธารณโภคี"นั้น เป็น"เศรษฐกิจ"ขั้นสุดยอดในวิชาเศรษฐศาสตร์ทั้งหลายของโลก "เศรษฐศาสตร์สูงสุดขั้นสาธารณโภคี"นี้มีผู้เป็นพระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสตร์หรือเจ้าของทฤษฎีลอกเลียนไม่ได้ ปลอมแปลงไม่ได้ ต้องเรียนรู้ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าอย่าง"สัมมาทิฏฐิ"เท่านั้น

ซึ่ง"ความรู้"ที่สัมมาทิฏฐิต้องรับจากพระพุทธเจ้าหรือสัตบุรุษจริง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"วิธีการหรือมรรควิธี"

(๒๐๕) "สาธารณโภคี"จึงต้องก้าวด้วย"สัมมาอาริยมรรค"

เพราะ"วิธีการ"หรือ"มรรควิธี"ของพุทธนั้นมีเป็นพิเศษเฉพาะหนึ่งเดียวเรียกว่า"สัมมาอาริยมรรค" ซึ่งพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ตรัสรู้แล้วเอามาประกาศแก่โลก

ใครจะปลอม จะทำเทียมไม่ได้เลย ทั้ง ๆที่ประกาศเปิดเผย ไม่เคยปิดบัง"พุทธสัจจะ"นี้เลย ต้องการให้คนทุกคนได้"รู้จริงรู้แจ้ง"ด้วยซ้ำ ไม่มีความหวงแหนเลยแม้นิด

ในเรื่องเศรษฐกิจสังคม "วิธีการ"ที่ผู้บริหารทั้งหลายของโลก ต่างมุ่งจะให้ทุกคนเสียสละ หรือยอมเสียภาษีให้มา

เป็น“ของส่วนรวมหรือส่วนกลาง”อย่างยินดีเป็นสำคัญ

ซึ่งจะ“เต็มใจ”..หรือไม่? ...นี่สิ! สำคัญ

หากไม่ใช่โลกุตระที่แท้ ก็แน่นอนว่ายัง! มันยังปลอมอยู่ทั้งนั้น ไม่สะอาด ตรงแท้ “ยัง”ไม่อยู่ใน“วรรณะ ๙”จริง

“โลกุตระ”ตรงแท้นั้น ขั้น“สาธารณโภคี”จะเห็นได้ชัดเจน ตรวจสอบได้ ตาม“วรรณะ ๙”หรือตาม“กถาวัตถุ ๑๐” หรือ“ตามหลักตัดสินธรรมวินัย ๘ (โคตมีสูตร)” เป็นต้น

ผู้ที่อยู่ในระบบ“สาธารณโภคี”จะเป็น“คนที่อยู่กับของส่วนรวมหรือส่วนกลาง”อย่างสบายใจจริง ๆ ตัวใครก็ดูที่ตน

ส่วนตนไม่ต้องสะสมมาเป็น“ของส่วนตน”มากมายอะไร ส่วนตนชอบ(มัก)จะมีเพียงเล็ก ๆน้อย ๆพอใช้(อัปปิจฉะ) นอกนั้นก็เป็นของส่วนรวมหรือของส่วนกลาง(สาธรณะ)

คนแต่ละคนจึงไม่ต้องมีมาก ไม่ต้องร่ำรวย เรียกได้ว่า เป็น“คนจน”อย่างมี“ปัญญา” ชนิดที่ยินดีเป็น“คนจน”

ก็มีบ้างบางคน คือ ผู้บำเพ็ญที่ยังมีกิเลสส่วนเหลือ ก็ต้องสู้ ต้องอดทนเอา แต่ถ้า“เข้ากระแส”ถึงขั้นถึงขีด ก็จะไม่กล้าละเมิดออกมาภายนอก จะเพียงเหลือกิเลสส่วนตนเท่านั้น แต่ก็อดได้ทนได้โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากอยู่ในหมู่

แต่ถ้าแม้นผู้ใด“ภูมิไม่เข้าขั้น” ก็จะไม่สามารถทนได้ จะลำบากจนทนอยู่ในหมู่ไม่ได้จริง ๆ จึงอยู่ร่วมกันไม่ได้ ก็จำต้องออกไปจากหมู่ ซึ่งอย่างนี้ก็เป็นอยู่จริง ดังนี้

(๒๐๖) "เศรษฐกิจ"ที่มีทฤษฎีสำเร็จสูงสุดคือ"สาธารณโภคี"

ผู้บริหารที่สามารถทำให้มวลประชากรของสังคม มี"ปัญญา"แท้ ๆจริง ๆ เข้าใจและยินดีเสียสละแรงงานหรือผลผลิตของตนให้เป็น"ของส่วนรวมหรือส่วนกลาง" จึงเป็นความสำเร็จสูงสุด ในการบริหารสังคม หรือบริหารประเทศ

พระพุทธเจ้าสามารถสอนคนให้เข้าใจเรื่องนี้ และพาคนในสังคมของท่านมามี"เศรษฐกิจ"ตามที่ว่านี้ได้จริง

เพราะทฤษฎีของท่าน"กำจัดกิเลส"ได้จริงอย่างวิเศษ

คำว่า"ของส่วนรวมหรือส่วนกลาง" ก็คือ สาธารณะ

คำว่า"โภคี" ก็คือ ผู้บริโภค,คนมีโภคะ,คนมีทรัพย์

"สาธารณโภคี" จึงคือ "ผู้บริโภคของส่วนกลาง"

ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าจึงเกิดคนลดกิเลสอย่างเป็นจริง และแถมมี"ปัญญา"เห็นแก่ส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัวจริง ๆ เพราะกิเลสในตัวเอง"ลดได้หรือหมดสิ้นไปได้"จริง ๆ

ที่สำคัญมี"อิสระเสรีภาพ"ที่สัมบูรณ์สุด เพราะเป็น"ความอิสระ"ที่"จิตของผู้นั้นมีทั้งปัญญาและมีทั้งความเป็นตนเอง"แท้ หลุดพ้นจากอำนาจ"ของโลกของอัตตา" เพราะบรรลุธรรมที่เป็น"อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐"ได้จริง

เพราะได้เรียนรู้ธรรม"ที่เป็นจิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน" จนบรรลุนิพพาน จึงสามารถรู้แจ้ง"ธรรมนิยาม ๕"ได้แท้

ความเป็น"สาธารณโภคี"จึงเป็นไปได้อย่างดี สงบ

เรียบร้อย ราบรื่น ง่าย สะดวก เป็นสังคมสันติภาพที่งดงาม

นับเป็นสุดยอดของ“เศรษฐกิจ”ที่สังคมใด ประเทศใด ทำได้ ถึงขั้น“สาธารณโภคี”ก็เป็นยอดสุดของเศรษฐศาสตร์

(๒๐๗) การบริหารจะเกิดลัทธิต่าง ๆ ระบอบนานาขึ้นในโลก

สังคมหรือประเทศที่บริหารเศรษฐกิจสำเร็จได้ถึงขั้น“สาธารณโภคี”ซึ่งแตกต่างจากการบริหารทั้งหลายที่ล้วนหา“วิธีการ”สารพัดต่าง ๆเพื่อจะได้ทรัพย์สินเงินทองมาเป็น“ของส่วนกลาง” โดยการบริหารที่ไม่ได้คำนึงถึง“การกำจัดกิเลส”เลย หรือมีการคิดบ้างแต่“กำจัดกิเลส”ไม่ได้จริง หรือกำจัดไม่ได้เลย ข้อกำหนดกฎบังคับของผู้บริหารก็เกิดมากขึ้น ๆ และหนักขึ้น ๆ ๆ ตามที่เห็นและเป็นกันอยู่ทั่วไป

คนมีกิเลสก็เห็นแก่ตัวแน่นอน จึงจำใจให้ หรือเสียออกไปอย่างฝืนสละ มีโอกาสเลี่ยงก็เลี่ยง ถึงขั้นโกง ถึงขั้นทุจริต ก็เป็น“สัจจะ” จึงแตกต่างกันคนละขั้วกับ“เศรษฐกิจขั้นสาธารณโภคี”ของผู้มี“ปัญญา”จริง ใจจึงยินดีเต็มใจให้

“เศรษฐศาสตร์”ของชาวโลกีย์ คนยอม“ให้”ก็เพราะถูกบังคับ เพราะจำนนทั้งนั้น บังคับด้วยกฎหมาย เป็นต้น

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลางมาก ๆ โดยออกแบบระบอบใหม่ เช่น ระบอบคอมมูนิสต์ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มาก ๆ

แต่ก็เป็นแค่ความฉลาดโลกีย์ ซึ่งมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่างบีบบังคับ ไม่ใช่อิสระเสรีภาพ ในโลกจึงมีระบอบนี้ไม่มาก

ระบอบประชาธิปไตยชื่อว่าให้อิสระเสรีภาพเต็มที่แล้ว ในโลกหารายได้เข้าส่วนกลาง แต่ประชากรในประเทศก็ยังเลี่ยง ยังหนีการจ่ายเข้าส่วนกลาง ยังโกงการจ่ายเข้าส่วนกลาง หรือซ้ำมิหนำต่างโกงกินส่วนกลางอย่างหนักเอาด้วย

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึงกลายเป็นระบบ“ละเมิดอิสระเสรีภาพ”ทั้งนั้น ระบบคอมมูนิสต์ใช้การบังคับมากกว่า มนุษย์ถูกริดรอนอิสรภาพมากกว่า คอมมูนิสต์จึงมีจำนวนน้อยกกว่าประชาธิปไตยในโลก

(๒๐๘) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา

“สาธารณโภคี”คือ ชีวิตสังคมคนที่มีทรัพย์สินสมบัติอยู่กันอย่างเป็น“ส่วนกลาง”ด้วย“ปัญญา” จึงเต็มใจสละรายได้ สละผลผลิตเข้าส่วนกลางทั้งหมด สละแรงงานทำงานไม่รับรายได้มาเป็นของตนเองเลย ทุกคนมีสิทธิ์ร่วมกันในทรัพย์สินส่วนกลางนั้นตามหลักเกณฑ์ที่สังคมนี้กำหนดกัน

สำหรับ“ส่วนตัว”นั้นเป็น“คนจน” คือ ไม่แบ่งสมบัติมาเป็นของตน ไม่สะสมสมบัติส่วนตนอีกแล้ว ซึ่งเป็น“คนจน”ที่ตนเองสมัครใจเองด้วย“ปัญญา”เข้าใจ“ความจน”ดีว่า เป็นเรื่องประเสริฐของมนุษย์แท้ ๆ จึงเต็มใจเป็น“คนจน”

✷หมู่บ้านราชธานีอโศก อยู่กันอย่าง “สาธารณโภคี” อยู่ริมแม่น้ำมูน ฤดูน้ำหลากมักมีน้ำท่วม บางปีมีการฉลองน้ำ

เป็นคนที่อยู่ในสังคมที่ไม่มีการสะสมเงินทองข้าวของสมบัติเป็นส่วนตัว ไม่คิดเอารายได้เป็นของตน ไม่เอารายได้มาให้ตนเอง เพราะแต่ละคนในสังคมกลุ่มนี้ตั้งใจจริงช่วยกันทำงานเข้าส่วนกลาง เป็นของส่วนกลาง กินใช้อาศัยของส่วนกลางร่วมกันอยู่ในสังคมหมู่ชน“สาธารณโภคี”นี้ ทุกคนทำได้ดังว่านี้จริงอย่างเรียบร้อย สงบสุขสำราญเบิกบานใจ ชื่อว่าบรรลุธรรมนี้ได้อย่างเป็นจริง

สมาชิกของสังคม“สาธารณโภคี”จึงต้องเป็นคนไม่มีกิเลส หรือกิเลสไม่มาก ไม่จัดจ้านอย่างแท้จริง จึงจะเป็น“สังคมสาธารณโภคี”ได้อย่างสงบ อบอุ่น สันติ สุขสำราญเบิกบานใจ คนที่มีกิเลสมากนั้นจะอยู่ในสังคมนี้ไม่ได้ หรือถ้ามีแต่คนมีกิเลสมาก ก็เป็น“สังคมสาธารณโภคี”ไม่ได้

(๒๐๙) ยุคนี้ยังมี“จิตจริง-ปัญญาแท้”ใน“สาธารณโภคี”มั้ย?

ในยุคสมัยพระพุทธเจ้า“สาธารณโภคี”ทำได้แต่แค่ในหมู่ภิกษุสงฆ์หรือนักบวชเท่านั้น ในหมู่ฆราวาสยังทำระบบ“สาธารณโภคี”ไม่ได้ เพราะมีข้อจำกัดหลายอย่าง เช่น ยังเป็นระบบสมบูรณาญาสิทธิราช สังคมเป็นยุคทาส ผู้คนในยุคนั้นยังไม่เข้าใจเรื่อง“สิทธิ”ต่าง ๆกันเลย

และภิกษุสงฆ์ในยุคพระพุทธเจ้าก็ทำ“สาธารณโภคี”ได้ดีจริง ๆด้วย ซึ่งไม่เหมือนสงฆ์ชาวพุทธยุคนี้แน่นอน

ยุคนี้จะหาสงฆ์ที่เอาภาระในเรื่อง“สาธารณโภคี”กันจริงจังไม่ได้แล้ว หรือจริง ๆแล้วไม่รู้ด้วยซ้ำไปมั้งว่า ความเป็น“สาธารณโภคี”มันคืออะไร? อย่างนี้มีด้วยเหรอในโลก?

ในพุทธศาสนามี“สาธารณโภคี”ด้วยเหรอ?

แต่ขอยืนยันว่า แม้ยุคนี้ที่ลัทธิทุนนิยมจัดจ้านทั้งโลกก็ยังมีคนและกลุ่มบุคคลที่มี“จิตจริง-ปัญญาแท้”มีชีวิตจริงประพฤติตนเป็นสังคมกลุ่ม“สาธารณโภคี”สำเร็จกันได้จริง

ทุกวันนี้มี “ชาวอโศก”ได้พิสูจน์ความเป็นจริงนี้ถึงขั้นมีวัฒนธรรมของสังคมดำเนินชีวิตขั้น“สาธารณโภคี”กันได้แต่แน่นอนยังเป็นกลุ่มน้อยของประเทศ มีเป็นกลุ่มหมู่แบบปิรามิดหรือ“เครือแห”กระจายกันอยู่ทุกภาคของประเทศ

ซึ่งสาธารณโภคี”นี้เป็น“เศรษฐศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษย์โลก”แท้ ๆ ที่มนุษย์สังคมกลุ่มใด หรือประเทศใดถ้าทำได้ โดยเฉพาะทำได้อย่างถาวรยั่งยืนยาวนานด้วย มันยอดยากแท้ ๆ แต่มีในสังคมกลุ่มคนในประเทศไทยทำได้

(๒๑๐) มีแค่“เฉโก”มิใช่“ปัญญา”จะเป็น“สาธารณโภคี”ไม่ได้

และ“สาธารณโภคี”นี้ จะเกิดอย่างเป็นจริงได้ คนในสังคมกลุ่มหรือในประเทศนั้นจะต้องมีทั้ง“จิตจริง”ที่กล้าจนจริง ๆ ไม่ใช่ทำเล่น ๆ หรือทำกันชั่วครั้งชั่วคราว แล้วเลิก

และสำคัญยิ่งต้องมี“ปัญญาแท้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า

"เป็นคนจนไปทำไม?" จำเป็นด้วยหรือที่จะต้องทำอย่างนี้? มันเป็นประโยชน์คุณค่าอะไรในโลกในสังคมในประเทศ? หรือมันเป็น"เศรษฐศาสตร์"แบบไหน? ที่จะต้องเป็น"คนจน"

บ้าหรือเปล่า? พิสดารวิตถารไปหรือเปล่า?

แล้วแท้ ๆมันเป็น"เศรษฐศาสตร์"จริง ๆหนะหรือ?

ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย"ปัญญาอันยิ่ง(อภิปัญญา)"

เพราะฉะนั้น "ปัญญา"ของคนในสมาชิกสังคมกลุ่มหรือประเทศที่จะมีระบบหรือระบอบเป็น"สาธารณโภคี" ได้ จะต้องเป็น"ความฉลาดขั้นโลกุตระ" ระบบหรือระบอบ "สาธารณโภคี"จึงจะเกิดจริงจะเป็นแท้อยู่ได้อย่างถาวร ยั่งยืนยาวนานตลอดไปจนหมดกัปป์ของศาสนาพุทธ

สังคมกลุ่มใดหรือประเทศใดทำได้จึงนับว่า"ยอด" จริง ๆ ที่พูดนี้ไม่ใช่การยกยอ หรือมีเจตนายกยอ แต่เป็นการพูด"สัจธรรม"ที่เป็นเรื่องยอดยิ่งใหญ่นี้ในโลกให้รู้กัน ว่าในโลกนี้มีระบบหรือระบอบ"เศรษฐศาสตร์"ชนิดนี้อยู่จริง

มิใช่มีแค่"ความคิดเพ้อฝัน"แค่นั้น แต่เป็น"เศรษฐกิจการเมืองหรือเศรษฐศาสตร์การเมือง"แท้จริงที่เกิดได้เป็นได้

ถ้า"สัมมาทิฏฐิ"ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้จริง และพากเพียรปฏิบัติจนมีมรรคผลจริงแท้ เริ่มตั้งแต่มีบุคคลหนึ่งคนที่สัมมาทิฏฐิแท้แล้วเกิดกลุ่มหมู่ที่เป็น"สาธารณโภคี" ยืนยันได้ ทุกกาลสมัย แม้โลกยุคนี้ ตาม"สวากขาโต"

(๒๑๑) ยุคเสื่อมนั้นถ้ามี"สาธารณโภคี"ขึ้นมาจึงดูประหลาด

"สาธารณโภคี"ที่บริบูรณ์ คนในสังคมนั้นมีทรัพย์สินเงินทองเป็นของส่วนกลาง ส่วนใหญ่ส่วนมากในสังคมทำงานแล้วนำรายได้เข้าส่วนกลางหมด คือทำงานฟรี หรือเสียภาษีให้กองกลาง ๑๐๐ % นั่นเอง โดยเฉพาะสมาชิกแท้ที่เป็นแก่นของสังคมหมู่ไม่เอารายได้มาเป็นส่วนตน ทั้งภิกษุสงฆ์ ทั้งฆราวาส แต่ก็มีผู้ที่ยังอนุโลมตนอยู่อย่างรู้ ๆว่า ตนมีอินทรีย์พละยังไม่ดีพอก็จะมีของตนบ้าง ทว่ามีสัมมาทิฏฐิไม่เอารวยกันแล้ว แค่นี้ก็เป็นสังคมที่ดำเนินชีวิตอยู่ด้วยพฤติกรรมสังคมที่วิเศษจริง ๆยิ่งแล้วในโลกปัจจุบันนี้

ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ในประเทศไทยยุคสมัยนี้ ไม่มี"สาธารณโภคี"กันแล้ว ไม่ทำกันแล้ว ทำไม่ได้แล้ว ใครจะสะสมก็สะสมไป ใครจะไม่สะสมเงินทองเลยก็เป็นเรื่องเฉพาะตน ไม่มีแล้ว"กลุ่มคนสาธารณโภคีทั้งฆราวาสทั้งภิกษุ"ที่เป็นสังคมทำงานฟรี ไม่มีรายได้ส่วนตนจริง ๆจัง ๆ

มีบ้างเฉพาะภิกษุสงฆ์คณะหนึ่งคณะใดที่เคร่งครัดแต่ก็กระจัดกระจายกันอยู่เป็นกลุ่มของตน ๆกันเท่านั้น ไม่เชื่อมโยงกันมีระบบ-ระบอบเป็น"เครือแห(pyramidal web)"

จึงไม่ใช่สังคมกลุ่มเชื่อมโยงเป็น"เครือแหแห่งสาธารณโภคี"ประสานกันอยู่มีระบบ-ระบอบที่เป็นกิจจะลักษณะตรงตาม"สาราณียธรรม๖" เพราะได้ปฏิบัติกันมาจนเกิด"องค์๗

ของจิต(สาราณียะ-ปิยกรณะ-ครุกรณะ-สังคหะ-อวิวาทะ-สามัคคียะ-เอกีภาวะ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓)”ตามพุทธพจน์เป็นอาริยบุคคลทั้งฆราวาสและภิกษุรวมกันเป็น“สังคมสาธารณโภคี”

ชาวโลกีย์จึงไม่เห็น“ความสำคัญชนิดนี้”ว่าเป็นเรื่องที่ควรส่งเสริมกัน เขากลับเห็นสังคม“สาธารณโภคี”นี้เป็นสังคมหมู่กลุ่มสุดโต่งที่แปลกประหลาดไปเลยด้วยซ้ำ

(๒๑๒) ภิกษุมี“เงินทองเป็นของส่วนตัว”ยังเป็น“อาบัติ”

พุทธศาสนาทุกวันนี้ผ่านกาลล่วงเลยมาถึง พ.ศ. ๒๕๖๐ กว่าแล้ว ความเสื่อมของพุทธศาสนิกชนมันเสื่อมไปมากถึงขนาดไม่เข้าใจความเป็น“สาธารณโภคี”กันจริง ๆ

อย่าว่าไปถึงขั้นเป็น“สาธารณโภคี”ได้เลย สงฆ์หมู่ใหญ่ทุกวันนี้รวมใจกันไม่ได้ ไม่เป็น“สีลสามัญญตา-ทิฏฐิสามัญญตา”กันเท่าที่ควรเลย แยกนิกายกันด้วยซ้ำ แม้แต่“นานาสังวาส”ก็ยังไม่สามารถเข้าใจกันเป็น“สัมมาทิฏฐิ”

ภิกษุยุคนี้ส่วนใหญ่จึงมีแต่ที่ต่างก็สะสมทรัพย์สินเงินทองเป็นของส่วนตัวกัน จนต้องถึงกับยินยอมให้ภิกษุมีเงินทองเป็นของส่วนตัวกันได้ ปานนั้นเลย

ภิกษุมี“เงินทองเป็นของส่วนตัว”นั้น“ต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์” ซึ่ง“นิสสัคคียปาจิตตีย์”นี้ถ้าผู้ใดยังไม่สละเงินทองออกไปเสียก่อนจะปลงอาบัติ ก็คือภิกษุไม่บริสุทธิ์

ซึ่ง“การมีเงินเป็นของส่วนตัวอยู่”มันปลงอาบัติไม่ตก ปลงอย่างไรก็ไม่ตก ตราบที่ยังมีเงินทองเป็นของส่วนตัวอยู่ หรือยังยินดีเงินทองนั้นเป็นของส่วนตัวอยู่ ก็คือผู้ต้องอาบัติ

แล้วภิกษุที่มีเงินทองเป็นของส่วนตัว คือ ผู้ยังต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์อยู่ เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา แต่ก็เข้าร่วมทำสังฆกรรมกับสงฆ์กันหน้าตาเฉย ไม่สะดุดอะไรเลย ไม่ว่าจะเข้าร่วมกับ“สงฆ์ปัญจวรรค-สงฆ์ทสวรรค-สงฆ์วีสติวรรค”ทำสังฆกรรมกันอยู่ในทุกวันนี้ สังฆกรรมนั้นล้วนโมฆะทั้งสิ้น แล้ววงการสงฆ์ของพุทธส่วนใหญ่ จะไม่มีแต่สังฆกรรมที่“วิบัติ”กันหรอกหรือ?

จะมี“สังฆกรรม”ที่บริสุทธิ์ถูกต้องครบถ้วน“สมบัติ” ได้กี่สังฆกรรมกันหนอ?

โดยเฉพาะ“คณะสงฆ์”ที่ทำพิธีบวชกันในยุคนี้ จะมีภิกษุไม่ต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์ร่วมคณะเลย ได้หรือ?

เท่าที่เห็นและเป็นจริงอยู่ภิกษุผู้ที่ยกย่องกันขึ้นไปมีตำแหน่งสูง ๆใหญ่ ๆ บริหารสงฆ์ในวงการศาสนาพุทธกันนั้นจะค่อนข้างมีทรัพย์สินเงินทองข้าวของส่วนตัวมากมาย หรูหราเสียด้วยซ้ำ แล้วก็เข้าร่วมทำสังฆกรรมพิธีบวชด้วย

(๒๑๓) ต้องขออภัยอย่างมากจริง ๆ ที่ต้องอ้างอิงสัจจะ

ขออภัยจริง ๆ ที่สาธยายอยู่นี้ไม่ได้หาเรื่องแต่อย่าง

ใด และไม่ได้มีจิตข่ม จิตดูถูกเลย มีแต่เห็นสงสาร เห็นในเวทนาจริง ที่พูดพาดพิงไปถึงสงฆ์หมู่ใหญ่ก็เพียงเพื่อขออนุญาตว่ามี“ความจริง”ที่เป็นปรากฏการณ์จริงว่าเป็นจริงในยุคนี้กันเท่านั้น มันจำเป็นที่จะต้องยืนยันอ้างอิงความเป็นจริง จำเป็นจริง ๆอาตมาต้องขออภัยอย่างมาก

เอาล่ะ..พูดถึงความเสื่อมแล้ว มันสุด ๆที่จะพูดจริง ๆ เพราะมันมีมาก กระทั่ง“คนที่เสื่อมจากศีลจากวินัยของพุทธศาสนา” คนเสื่อมรวมตัวกันจนเป็น“สังคมคนหมู่ใหญ่”กันแล้ว ถ้าจะนับเอาความปกติที่เป็นสามัญทั่วไปของคนส่วนใหญ่คนหมู่มากในโลกปัจจุบันนี้(normality) “คนเสื่อมจากคุณธรรมหรือคนมีกิเลส”นั้นเป็นส่วนมากของโลกกันแล้ว

ส่วน“กลุ่มของคนที่เป็นสาธารณโภคี”มันน้อยนิดจนถูกหาว่า“สุดโต่ง”บ้าง “เป็นกลุ่มคนประหลาดวิตถาร”บ้าง ก็เป็น“ความจริง”ตามที่เห็นและเป็นอยู่ ในสังคม พ.ศ.นี้

ดังนั้น เพื่อความสงบระงับของ“วิวาทาธิกรณ์”นี้ อาตมาก็จึงจำนนด้วย“เยภุยยสิกา” นั่นคือ “กิริยาเป็นไปตามข้างมาก-ถือเสียงข้างมากในการตัดสิน” ฝ่ายสงฆ์หมู่ใหญ่ย่อมเป็น“ข้างมาก”แน่นอน ก็ต้องยอมให้เป็นใหญ่ ฝ่ายอาตมาเป็นฝ่ายน้อยก็ต้องยอมแพ้ เพราะน้อยจริง ๆ ก็เป็นจริงอยู่แล้ว โลกอิสระทุกคนมีสิทธิ์เลือกได้ตามใจตน

สังคมประชาชนส่วนใหญ่จึงพึ่งสงฆ์หมู่ใหญ่ก็เป็นจริงชัด ๆ อย่างที่เป็นและเห็นกันอยู่ สงฆ์หมู่น้อยก็เป็นที่

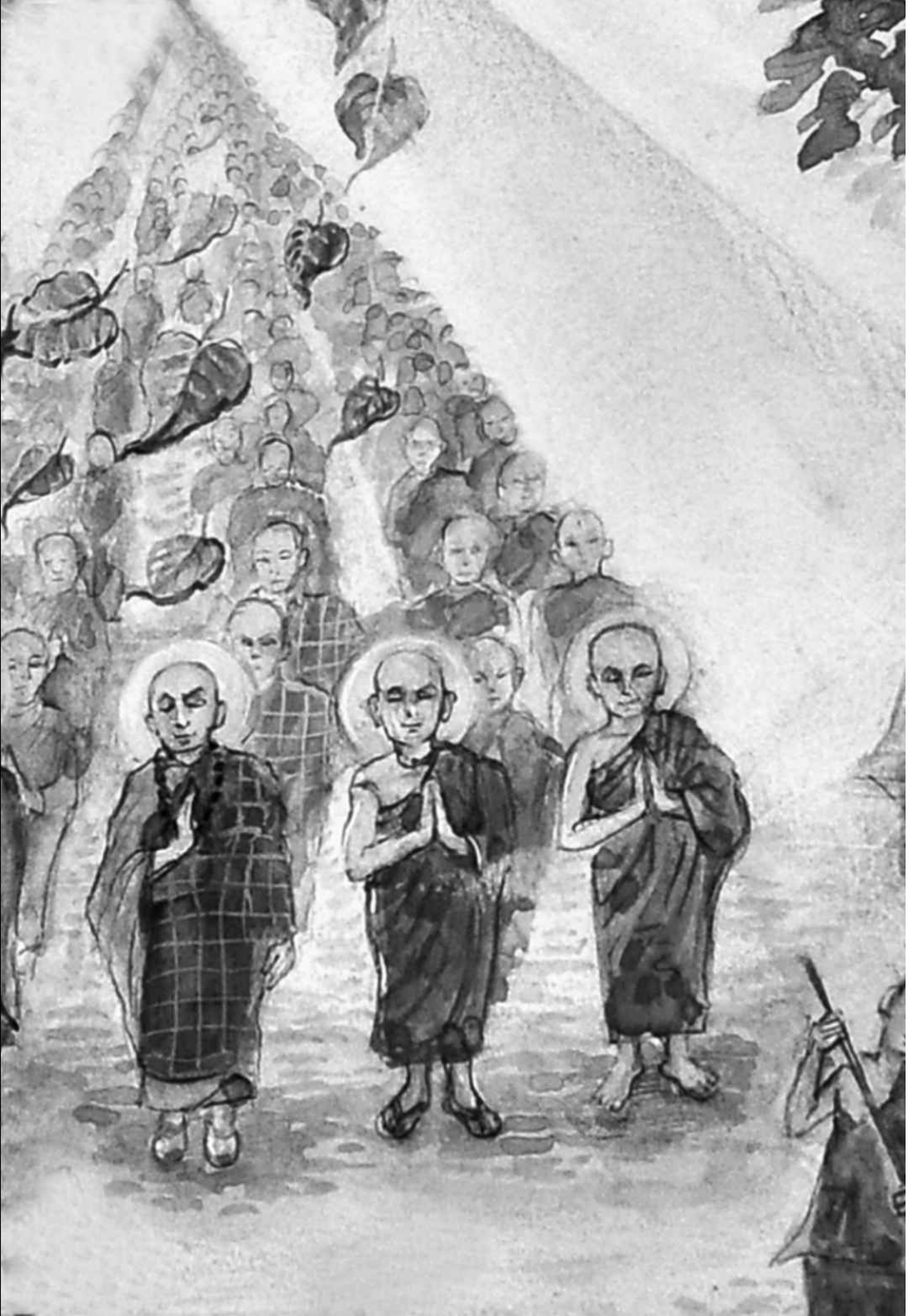

พึ่งของประชาชนส่วนน้อย เราเป็น“ผู้แพ้”แท้ เราแพ้จริง ๆ ต่างคนต่างมีสิทธิ์อิสระ เราก็แค่ขอสิทธิ์อิสระเท่านั้น

ไม่ได้มี“ปัญหา”แต่อย่างใดเลย อาตมาชัดเจนมาก เราอยู่เป็น“นานาสังวาส”กันมาแล้วตั้งแต่ ๗ ส.ค.๒๕๑๘

(๒๑๔) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสงบยิ่งเป็นสัจจะเสมอ

“นานาสังวาส” คือ เป็นพุทธร่วมกันแน่นอน(สังวาสเดียวกัน) สงฆ์หมู่ใหญ่ก็เป็นพุทธ เราก็เป็นพุทธ ก็อิสระทั้งคู่

เพียงแต่มีความแตกต่างกัน(นานา)จริง เป็นต้นว่า มีศีลไม่เสมอสมานกัน(ศีลไม่เป็นสีลสามัญญตา) คือ ถือศีลกันคนละอย่าง สงฆ์หมู่ใหญ่ถือศีลคือ“วินัย ๒๒๗” ส่วนเราชาวอโศกถือศีลคือ“จุลศีล๒๖, มัชฌิมศีล ๑๐, มหาศีล ๗ เป็น“ศีล ๔๓”

มีกรรม(การกระทำ)หรือการประพฤติ)ก็ต่างกัน เราไม่นิยมกินเนื้อสัตว์ สงฆ์หมู่ใหญ่นิยมกินเนื้อสัตว์ สงฆ์อโศกไม่นิยมใช้เงิน สงฆ์หมู่ใหญ่นิยมใช้เงิน เราไม่มีเดรัจฉานวิชา สงฆ์หมู่ใหญ่มีเดรัจฉานวิชา เราไม่นิยมสวดมนต์อย่างเทวนิยม สงฆ์หมู่ใหญ่นิยมสวดมนต์อย่างเทวนิยม ฯลฯ

อุเทศต่างกัน คือ หัวข้อธรรมต่าง ๆยกขึ้นมาสาธยายอธิบายขยายความแตกต่างกัน เช่น“ศีล”ก็อธิบายต่างกัน “สมาธิ”ก็อธิบายต่างกัน “ปัญญา”ก็อธิบายต่างกัน “วิมุติ”ก็อธิบายแตกต่างกัน แม้แต่คำว่า“บุญ” คำว่า“กาย”

คำว่า“ปัญญา” คำว่า“โลกุตระ” คำว่า“อาริยะหรืออริยะ”

โดยเฉพาะคำ“บาลี”ต่าง ๆมากมาย อธิบายขยายความแตกต่างกัน ดังนี้เป็นต้น ตรวจสอบกันดี ๆเถิด

เราจึงเป็น“นานาสังวาส”กันจริง ๆตามพระวินัยของพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ถูกต้องที่สุดแล้ว เป็นจริงแล้ว

(๒๑๕) “สาธารณโภคี”ไม่ใช่เหลือแค่ตำนานเล่าขานเท่านั้น

“สาธารณโภคี”ของพระพุทธเจ้าในสังคมสงฆ์พุทธศาสนาหมู่ใหญ่กระแสหลักทุกวันนี้มันเหลือแค่เป็นตำนานเล่าขานในยุคเท่านั้น แต่จริง ๆแล้วสงฆ์หมู่ใหญ่ไม่ค่อยรู้เรื่อง“สาธารณโภคี”กันหรอก ว่าคืออะไร? ทำได้กันหรือ?

กระนั้นแม้ยุคนี้ก็ยังมี“ส่วนน้อย”คือชาวอโศกที่ยืนหยัดยืนยันความเป็น“สาธารณโภคี”ของพระพุทธเจ้าได้จริงอยู่ เพื่อพิสูจน์ทฤษฎีวิเศษที่เป็น“เศรษฐศาสตร์”สุดยอดนี้

แม้จะยังไม่ดีเลิศประเสริฐศรีเท่ายุคพระพุทธเจ้า

แต่สังคมยุคนี้สมัยนี้ไม่ใช่ยุคทาสกันแล้ว ไม่ใช่ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชแล้ว มีสิทธิอิสระเต็มเปี่ยม เป็นยุคที่เจริญ เจริญ“รู้”สุดขีดแล้ว เลิก“ความไม่เจริญ”สำหรับส่วนที่เป็น“ความรู้”กันสิ้นเกลี้ยงทีเดียว ..ว่างั้นกันเลย!

ซึ่งยุคปัจจุบันนี้เป็นยุคที่คนในประเทศทั้งหลายหรือในโลกต่างก็มีสิทธิเสรีภาพ“ทางวัตถุ”บริบูรณ์กันจริงแล้ว

ส่วนสิทธิเสรีภาพ“ทางจิตใจ” ซึ่งแน่นอนที่สุด ของใครก็ของตน ไม่มีใครล่วงล้ำ“สิทธิทางใจ”ของ“คนผู้ทำเอกสิทธิ์แห่งจิตใจให้แก่ตนเองได้สำเร็จ”จริงจังได้เป็นเด็ดขาด สำหรับ“จิตใจ”ของแต่ละคน คนจึงมีสิทธิ์ทำ“อิสระ”ให้ตนเองได้เต็มที่เด็ดเดี่ยวแน่นอน ไม่มีใครบังอาจล่วงล้ำ“อิสระเสรีภาพ”ของใครได้เลยเป็นอันขาด(สัญญายะ นิจจานิ)

เว้นแต่คนผู้ใดฝึกฝน“ทำใจในใจของตน(มนสิกโรติ)” ไม่ได้เองเท่านั้น เพราะ“อัตตา”ของใครก็ของตนคนนั้น ๆ

“อัตตาหรืออาตมัน”ของเราย่อมเป็น“ของเรา” จะเป็นของคน“อื่น(อัญญะ,ปร)”ได้อย่างไร?

จึงเหลือไอ้ตัว“อัตตา”นี้เองที่เจ้าตัวต้อง“ทำอิสระเสรีภาพ”ให้ตนเอง“ตัวแท้” ..ตัวนี้แหละตัวสำคัญมากยิ่ง ๆ

(๒๑๖)ทั้ง“โลกียะ”ทั้ง“โลกุตระ”ต่างก็มีความเป็น“นิรันดร”

ตัว“อัตตา”มันยังไม่หมด“ความเป็นตัวของตน”แท้

มันยัง“ไม่อิสระเสรี”อย่างเป็นจริงเป็นแท้เลย

จุดนี้เองที่เป็นจุดแยกระหว่าง“ความมี(อัตถิ)”เด็ดขาด“นิรันดร” กับ“ความไม่มี(นัตถิ)”เด็ดขาดที่“นิรันดร”เช่นกัน

ฝ่าย“นิรันดร”ของ“ความมีอัตตา(หรืออาตมัน)”นั้นคือฝ่าย“เทฺวนิยม” เขาก็“นิรันดร”แต่ของเขา“<u>มีอัตตานิรันดร</u>”

ส่วนฝ่าย“นิรันดร”ของ“ความไม่มีอัตตา(สุญญตา)”นี้

คือฝ่าย“อเทฺวนิยม(ฝ่ายพุทธ)” เราก็“นิรันดร”แต่ของเรานั้น “ไม่มีอัตตานิรันดร”ต่างหาก ..มันแตกต่างกันคนละขั้ว!!!

ฝ่ายหนึ่ง“มีอัตตานิรันดร” แต่อีกฝ่ายหนึ่ง“ไม่มีอัตตานิรันดร” มัน“นิรันดร”เหมือนกัน..แต่ไม่เหมือนกัน

ชัดเจนแจ่มแจ้งมั้ย?

“นิรันดร ๒ ชนิด”นี้ล้วนเป็น“อิสระเสรีภาพ”ของแต่ละคน แต่ละฝ่าย ที่“ยึด”ความเป็น“อัตตภาพ”หรือ“ยึด”ความเป็น“อัตตา(อาตมัน)”ไปคนละทิศคนละทาง แตกต่างไปคนละอย่าง ฝ่ายหนึ่งยึดว่า“มี(อัตถิ)”นิรันดร แต่อีกฝ่ายหนึ่งยึดว่า“ไม่มี(นัตถิ)”นิรันดร

เทฺวนิยม เขาก็ยึด“ความมีอัตตา”นิรันดร ก็จริง

อเทฺวนิยม เราก็ยึด“ความไม่มีอัตตา”นิรันดร ก็ถูก

ต่างคนต่างพอใจ สมัครใจ“ยึด”กันคนละแบบเท่านั้น

(๒๑๗) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด

แต่ของชาวพุทธที่เป็น“อเทฺวนิยม”นี้หมายใจเอาว่า “ความไม่มีอัตตา”สิ้นสนิทเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็น“เทพเจ้าหรือพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่(ปรมาตมัน)”ปานใด ๆ ก็ไม่มีในตนแล้ว หรือ“พระเจ้า”ไม่ใช่ผู้บงการเราแล้ว บงการเราไม่ได้แล้ว

เพราะเรามี“กรรม”เป็นของตน เป็นเจ้าของตนเอง

ไม่มี God หรือ“พระเจ้า”เป็นเจ้าของ หรือไม่มีเจ้า-

ไม่มี“พระเจ้า”เป็นเจ้าของตัวเราแล้ว หมด“นายทาส”แท้จริง

จึงเป็นผู้“อิสระเสรี”ยิ่งยอดจริงแท้แน่ชัดเด็ดขาด

เพราะศึกษาภาวะ“อัตตา”ที่มันมีอยู่ในจิตวิญญาณแล้วกำจัด“ภาวะ‘อัตตา’นั้น ๆให้หมดสิ้นเกลี้ยงไปจาก‘จิตวิญญาณแท้ ๆ’ กันจริง ๆ”ทุกขนาดอย่าง“รู้ ๆ”ด้วยปัญญา

อัตตาทุกขนาด ตั้งแต่“ปรมาตมัน”และ“โอฬาริกอัตตา-มัชฌิมอัตตา-อรูปอัตตา”จึงหมดสิ้นเกลี้ยงได้แท้

ถ้าแม้นใครไม่เรียนรู้ และไม่กำจัด“ภาวะอัตตา”ออกจาก“จิตวิญญาณ”ได้จริง ผู้นั้นก็ยัง“อวิชชา”คือคงมีความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”อยู่ “ธาตุรู้” ก็มีความรู้แค่ขั้นโลกีย์ ยังไม่ เป็น“อื่น(อัญญะ)” นั่นคือยังไม่เป็น“โลกุตระ”

คำสอนของพระพุทธเจ้าให้เรียนรู้ลดละ“ดับ‘อัตตา’ในจิตวิญญาณ”ไปตามลำดับ ซึ่งมี“โอฬาริกอัตตา” และต่อมาก็“มโนมยอัตตา” เหลือสุดท้ายเศษเล็กเศษน้อยขั้นปลาย“อรูปอัตตา”อยู่ใน“จิต” ก็สามารถดับได้หมดสิ้นเกลี้ยง “จิตหรือวิญญาณ”ก็สะอาดเป็นจิตบริสุทธิ์ “ไม่มีอัตตา”หมดสิ้นเกลี้ยงสนิท

จึงเป็น“จิตที่‘ดับอัตตา’ใหญ่ยิ่ง ๆ(ปรมาตมัน)”ได้จริง

เพราะศาสนาพุทธศึกษาความเป็น“ธาตุ”และความเป็น“ธรรม”ได้ครบบริบูรณ์ถ้วนรอบ ทั้ง“รูปธาตุ-นามธาตุ”ทั้ง“โลกียธรรม-โลกุตรธรรม”หรือ“ธาตุ”ที่เป็น“ธรรม”ทั้ง๒

เช่น ความเป็น“ธาตุ” ก็ศึกษาวิจัยด้วย“รูปธาตุ ๒๘

(มหาภูตรูป ๔,อุปาทายรูป ๒๔)" และ"นามธาตุ"ก็ศึกษาด้วย"นาม ๕ (เวทนา,สัญญา,เจตนา,ผัสสะ,มนสิการ)" หรือความเป็น"ธรรมนิยาม"ก็ศึกษาด้วย"อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม" ส่วนความเป็น"ธรรม"ก็ศึกษาทั้ง"กุศลธรรม-อกุศลธรรม"ที่เป็นทั้ง"โลกียธรรม-โลกุตรธรรม"รอบถ้วนกระบวนธรรม สัมบูรณ์กระบวนธาตุ

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว"อัตตา"ครบหมดได้

แม้แต่ความเป็น"ปรมาตมัน"หรือ"อัตตาใหญ่ยิ่ง ๆ"

(๒๑๘) "อัตตาใหญ่ยิ่ง ๆ"นั้นมีแต่ตัวตนหนึ่งเดียวเด็ดขาด

ซึ่ง"อัตตาใหญ่ยิ่ง ๆ(ปรมาตมัน)"นี้ใน"เทฺวนิยม"มีแต่ความเป็น"ปรมาตมันหรือปรมอัตตา"ถ่ายเดียว เด็ดเดี่ยวทีเดียว ไม่ยอมมีความเป็น"มัชฌิมอัตตา(อัตตาอย่างกลาง)และ"อรูปอัตตา"ที่เป็นลำดับแต่อย่างใดเลยเด็ดขาด

"ปรมาตมัน"จึงเป็น"อรูปอัตตา(อัตตาที่ไม่มีรูป หรือจิตวิญญาณที่ไม่มีกาย-มีแต่นาม-ไม่มีรูป)ใหญ่ยิ่งหนึ่งเดียวแท้ ๆยิ่ง ๆสุด ๆ"ที่มีแต่"ปรมาตมันหรือบรมอัตตา"แค่นั้น ไม่มีหรือไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"โอฬาริกอัตตา-มัชฌิมอัตตา-อรูปอัตตา" อันมี"ต้น-กลาง-ปลาย"ตามลำดับแห่งสัทธรรมเลย

เพราะเทวนิยมยึดมั่นถือมั่นใน"อัตตาเดียวเดี่ยวโดดเด็ดขาด" ถ้าเป็น"เทพผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดแล้ว(ปรมาตมัน)"

แยก ๒ ไม่ได้เลย ไม่ยอมมี ๒ เทวะ ไม่ยอมมีพระเจ้าอื่น ไม่ยอมรับพระเจ้าองค์เล็กองค์น้อยใด ๆ ยึดมั่นถือมั่น "พระเจ้าองค์เดียว" ไม่ยอมมีพระเจ้าอื่น หรือมี ๒ เทวะไม่ได้

นี่คือ ลัทธิ "เทวนิยม ที่ถือพระเจ้าองค์เดียวเดี่ยวแท้"

เพราะยึด "เทฺว" เป็น "ตัวตน" อยู่หนึ่งเดียว "ธรรมะ" จึงเป็น "ตัวตน" ไปหมด แยกเป็น "ธรรมะ ๒" ไม่ได้ ยึดเป็นแค่ "สภาวะ(ธรรมะที่ปรากฏ)" ๑ เดียว เป็น "พยัญชนะ(บัญญัติ)" ไม่ได้

"ความยึดมั่นถือมั่น" นี้จึง "ลึกลับอยู่หนึ่งเดียว" ที่ไม่สามารถวิจัยแยกแยะออกมารู้รายละเอียดกันได้ จึงคงอยู่เป็น "หนึ่งเดียวนิรันดร์" ตามความยึดถือของ "เทวนิยม" ถาวร

ความเป็น "อัตตาหนึ่งเดียว" จึงอยู่ยงคงกระพันนิรันดร ก็เป็นจริงตามที่เขายึดมั่นถือมั่นกัน ไม่แปลกเลย

(๒๑๙) "ปรมาตมัน" เทวนิยมนั้นตัดขาดจากจิตวิญญาณอื่น

เขาก็คงความเป็น "อัตตาหนึ่งเดียว" อยู่เที่ยงแท้ถาวรไปนิรันดรจริง ๆ "พระจิตวิญญาณ" จึงต้องยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว จะมี..จะเป็น "จิตวิญญาณอื่น" ไม่ได้เลยเด็ดขาด

ความเป็น "อิสระเสรีภาพ" ของ "พระเจ้า" จึงตัดขาดจากความเป็น "จิตวิญญาณ" ใด ๆ หมด "สุดโต่ง" โดดเดี่ยว เพราะ "สงวนสิทธิ์" ที่วิเศษสุดของตนไว้ที่ "พระเจ้า" เท่านั้น ชนิดที่ "จิตวิญญาณ" ของผู้ใดใครอื่นในมหาจักรวาลหรือ

ในมหาเอกภพใด ๆ หากจักเกิดใน“กาล”ใดขึ้นมาก็ดี หรือจะ“มี”ใน“กาล”ไหนอยู่ก็ดี เอกภพนั้นก็ต้องเป็น“สิทธิ์”ของพระเจ้าเท่านั้นที่จะบันดาลให้เป็นได้ ให้มีขึ้นมาได้

“จิตวิญญาณ”ใด ๆของใคร ๆในมหาเอกภพไหน ๆ ก็“ทำตน”ให้สูงสุด ยิ่งใหญ่สุดดั่ง“พระเจ้า”ผู้เป็นนายไม่ได้

“พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”จึงเป็นผู้ยึดเอา“อิสระเสรีภาพ”จาก“อัตตา”ต่าง ๆของเราไปทั้งหมด เราจึง“ลึกลับ”ในความเป็น“อัตตา”ไม่มี“ธาตุรู้”เป็น“อิสระ”ใดเลยในตนที่จะพึงล่วงรู้ใน“ปรมาตมัน”ได้เลย เพราะเรายอมจำนนแล้วอย่างเด็ดขาด

ดังนั้น “อัตตา”ที่เป็น“ธาตุรู้”หรือ“วิญญาณ”ที่มีหลากหลายมหาศาล จึงแยกเป็น“โอฬาริกอัตตา หรือมโนมยอัตตา หรืออรูปอัตตา”ก็แยกไม่ได้เลยเด็ดขาด เนื่องจาก“ยึดมั่นหรือสงวนสิทธิ์ความเป็นอัตตา”เป็น“ปรมาตมันหนึ่งเดียวเดี่ยวโดดยิ่งใหญ่กันสุด ๆจริง ๆจัง ๆ”ไว้ที่ตัวพระเจ้า-ที่อัตตาพระเจ้าสุด ๆเสียแล้ว

“ธาตุรู้”หรือ“วิญญาณ”อยู่ที่“พระเจ้า”ทั้งหมด เราเองมิสามารถแยก“ธาตุรู้”มา“รู้”ด้วยตนเอง มาทำ“กรรม”เองได้เลย “พระเจ้า”กำหนดทั้ง“รู้”ทั้ง“กรรม”ของเราไว้หมดสิ้น

ความเป็น“ตน”หรือ“อัตตา”ของพระเจ้ายึดใหญ่-ยึดยิ่งหนึ่งเดียวเด็ดเดี่ยวเดียวโดด “จิตใด-วิญญาณใด”จะเป็นเช่นตน เหมือนตน เท่าตนไม่ได้เด็ดขาด อย่างเก่ง

สุดก็แค่เป็น“ลูก(พระบุตร)”ที่ท่านก็เป็นผู้สร้างหรือผู้บันดาลให้เกิด พระเจ้าบงการ“กรรม”และครอบงำแม้แต่“ความรู้”

“อัตตา”พระเจ้า จึงมี“อัตตาหนึ่งเดียว”แยกไม่ได้ใหญ่ยิ่งชนิดสงวนสิทธิ์ไว้แต่เดียว เดียวดาย ขาดลอยจริง ๆ

(๒๒๐) “อิสระเสรีภาพ”พุทธนั้นมีนัยสำคัญยิ่งกับ“อัตตา”

ทีนี้พุทธนั้นศึกษารอบถ้วนในความเป็น“อัตตา” จึงชัดเจนยิ่งว่า “อัตตา”เป็นนามธรรมที่เกิด“ความยึด”มันก็ยึด และถ้าเกิด“ความสัมพันธ์”มันก็สัมพันธ์ มันอยู่ที่“เจ้าตัว” ซึ่งก็คือ “ความเป็นอัตตาอีกแหละ”ที่จะ“ยึด”หรือจะ“สัมพันธ์” ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” ซึ่งเป็น“ปัญญาขั้นโลกุตระ”แท้ ๆ

“จิตของใครก็ของคนนั้น” จิตเป็นประธานทั้งตนเอง และสามารถเป็นประธานที่จะขยายความสัมพันธ์ไปร่วมกับอื่น ๆได้อีกที่เป็นอุตุ-พีช-จิต-กรรม-ธรรมโดยไม่ตกเป็นทาส

เพียงแต่สร้าง“พลังจิตให้แข็งแรงมีภูมิคุ้มกันตนเองได้” ไม่ตกเป็นทาส“พลังจิตหรือพลังงานอื่นที่เราสัมพันธ์ด้วย”เท่านั้น จึงนับเป็น“ความอิสระเสรีภาพ”สำหรับตนแล้วสัมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็น“พลังงาน”ของ“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง และเรียนรู้ให้สามารถ“อยู่เหนือ(อุตระ)”สิ่งใดสิ่งนั้น ๆได้แท้จริงมาตามลำดับ หยาบ-กลาง-ละเอียด พยายามให้ได้จนหมดสิ้น

เมื่อ“อาสวะ”ของตนหมดสิ้น ก็ชื่อว่า อรหันต์

ดังนั้น “จิตที่‘ดับอัตตา’ใหญ่ภายนอก(โอฬาริกอัตตา)”ได้และสามารถดับอัตตากลาง(มโนมยอัตตา)-อัตตาเล็กสุด(อรูปอัตตา) ซึ่งเล็กสุดเล็กในตัวตน(อนุสัย)ใด ๆ หมดสิ้นเกลี้ยงจริง จึงหมดสิ้น“อวิชชา”(ซึ่งจะหมดไปตามลำดับจนสิ้น“อวิชชาสวะ”ก่อน และที่สุดแห่งที่สุดก็สิ้น“อวิชชานุสัย”กันทีเดียว ครบ“อุภโตภาควิมุติ”จริง)

ความเป็นตัวตนคือ “อัตตาหรืออาตมัน”ก็สิ้นเกลี้ยง

ความอยู่เหนือพลังงานตัวตนและพลังงานอื่น จึงอยู่ที่เราจะจัดสรร เลือกเฟ้นจะร่วมด้วยอย่างมีประสิทธิผลก็เป็นอันบริบูรณ์ เป็น“อิสระเสรีภาพ”ที่อยู่เหนือ“อัตตา”ต่าง ๆ

(๒๒๑) ผู้เป็น“เจ้าแห่งการตาย”ของพุทธที่เก่งวิเศษสุด

ผู้สามารถปฏิบัติตาม“มูลสูตร ๑๐”เมื่อบรรลุ“วิมุติ” หลุดพ้นเป็น“อรหันต์”ได้ครบแล้ว ก็เป็น“อมตบุคคล”ที่สามารถจะตัด“สันตติ”เมื่อตายลงในชาติใดชาติหนึ่งทำตน “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ได้ หรือจะยัง“ไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ได้ ซึ่งสามารถทำ“การตาย”ลงแบบใดแบบหนึ่งใน“นิพพาน ๓”ให้แก่ตนได้จริง เป็น“เจ้าแห่งการตาย”

“นิพพาน ๓”ได้แก่ (๑)“สุญญตนิพพาน”คือ สามารถทำ“กิเลสตายหมดสิ้นอัตตาไปจากจิตของตนได้แล้วสนิท” ส่วนจะ“ตายแบบใดแบบหนึ่งใน“๒ นิพพาน”ต่อไปนี้ก็แล้ว

แต่ละท่าน เป็นสิทธิของท่าน ที่จะเลือกตายแบบใด ..นั่นคือ

(๒)"อนิมิตตนิพพาน"หมายถึง ผู้สามารถทำ"สุญญตา"ให้แก่จิตตนได้แล้วจริงคือ มี"สุญญตนิพพาน"แล้วในชีวิต และเมื่อจะดับชีวิต ตายลงในบัดใดก็ไม่ตั้งจิตต่อภพภูมิใดอีกเลย ตายด้วย"อนิมิตตนิพพาน" นั่นคือ ตายลงแบบ"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน" เป็นการตายหายสูญไปจากวัฏฏสงสารกันเลย หมดนิมิตใด ๆสิ้นเกลี้ยงสูญสุดโดยแท้

(๓)"อัปปณิหิตนิพพาน"เป็นผู้"ทำการตายให้แก่ตนได้อย่างเก่งสุด" คือ พระโพธิสัตว์มหาสัตว์ ซึ่งสามารถจะตายสูญจบสิ้นขั้น"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"ก็ได้ จะตายฟื้นเหมือนนักมายากลผู้เก่งกล้า หรือเป็น"สิริมหามายา"กลับไปกลับมา คือ ให้เกิดก็ได้-ให้ตายก็ได้ มีอมตธรรม เป็นอมตบุคคล ผู้เป็น"เจ้าแห่งความตาย" ตาม"มูลสูตร ๑๐ ข้อ ๙"

"เจ้าแห่งความตาย"นี้ศาสนาพุทธสามารถพิสูจน์ได้ทั้งที่เป็น"ธรรมะ"ทั้งที่เป็น"ตัวตนบุคคล"

ที่เป็น"ธรรมะ"ก็เช่น "ความตายทางธรรม" นั่นคือ ผู้ปฏิบัติธรรม ก็คือ ปฏิบัติ"ธรรมะ ๒"นั่นเอง ให้บรรลุผล

"การบรรลุผล"คือ ทำให้"ธรรมะ ๑"หรือ"อกุศลธรรม, บาป"นั้น ๆตายพ้นไปจากจิตใจ "ธรรมะ ๑"ที่เป็น"กิเลสตายสนิท" จนกิเลสเป็น"๐" แล้วในจิตใจก็จะเหลือเป็น"ธรรมะ ๑ (เอกัคคธรรม)"อยู่ในจิตใจ เป็น"จิตใจ"ที่สะอาดจากกิเลส

ผลที่จิตใจ"หลุดพ้นจากกิเลส หรือกิเลสตายไปจาก

จิตใจ”นี้เอง คือ “การตาย”ที่เรียกว่า “วิมุติหรือนิพพาน”

ผู้ทำสำเร็จได้จริง ก็เป็นผู้มี“นิพพาน” เป็น“เจ้าแห่งการตาย” อันยิ่งใหญ่ของวิชาการทางศาสนาในโลก

(๒๒๒) “อัตตาหรืออาตมัน”ของพุทธเราเองเป็นเจ้าของ

ส่วน“การตาย”ที่เป็นเรื่องของการจะให้มี“ร่างกาย” หรือมี“สรีระ”ที่จะเกิดจะตายวนเวียนอยู่ใน“อาโลก”คือ ในโลกที่มี“กรรมกับกาล” หรือมี“ความเป็นคนของเราที่ยังมีชีวิต”หมุนวนอยู่ใน“อาโลก” ซึ่งเป็น“โลก”ที่มีดวงอาทิตย์สาด“แสงสว่าง”อยู่นั้นเอง ก็สามารถจะให้มี“การตาย-การเกิด”ทาง“ร่างกาย”อยู่ใน“อาโลก”นี้ได้ จะตายสูญไปเลยก็ได้

เท่ากับดับหมดสิ้นไปทั้งหมดสิ้น“อาทิตย์”สิ้น“โลก”ก็ได้ ก็คือ การจัดการกับ“ธรรมะ๒”ได้สำเร็จเด็ดขาดทุก“ธรรม”

ก็เป็น“เจ้าแห่งการตาย”ที่เป็นผู้มีความสามารถเหมือนพระมหาโมคคัลลานะ เป็นต้น ซึ่งจะ“ตาย”แล้วฟื้นคืนมาใหม่อีกก็ได้ หรือสุดท้ายจะตาย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไม่เกิดอีกเด็ดขาด ก็ย่อมทำได้จริงแล จึงชื่อว่า “เจ้าแห่งความตาย”ให้แก่ตนเองจริง ๆ ไม่มีผู้ใดกำหนดให้อีก

ซึ่งเป็น“อจินไตย” คือ ไม่น่าเชื่อ คิดเอาไม่ได้-คิดไม่ถึง-คิดไม่ออก แต่เป็น“ความจริง”ที่สูงส่งแท้ ต้องปฏิบัติกระทั่งมีความจริงนี้เองได้ในตน จึงจะเป็นผู้มี“ความจริง”นี้แท้

ศาสนาพุทธจึงเป็น“พญามัจจุราช”ตัวแท้ในตนเอง

คือ ผู้นำจิตวิญญาณ”ไปสวรรค์หรือไปนรกแท้จริง

และพุทธหมดสิ้น“ตัวตน”หรือ“อัตตา”ยิ่งกว่านั้น นั่นคือ แม้แต่ที่เรียกว่า “พญามัจจุราช” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนมัจจุราช” และ“ดับตัวตนมัจจุราช”เสียเองสิ้นสนิทได้ด้วย

เพราะทั้งหลายทั้งหมดนั้น คือเรื่องของ“จิต”ของ“วิญญาณ” ที่ผู้ไม่รู้คือยังอวิชชา ก็จะยังเป็น“อัตตา(อาตมัน)”

แต่“ผู้รู้”คือ ผู้มีวิชชาก็สามารถ“ดับอัตตา”ได้หมดสิ้น

(๒๒๓) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด

เพราะเป็น“จิต”เป็น“วิญญาณ”ของตน(จะใช้บัญญัติเรียกว่า“อัตตา”ก็ได้ก็อาศัยเป็นการสื่อสารต่อกันให้รู้ได้) ที่อยู่เหนือ“อาตมันหรืออัตตา”ทุกขนาด เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิตวิญญาณ”ที่เป็นประธานในทุก“กรรม”ตราบที่มีอยู่ใน“กาล”

หรือมี“ตัวตน(อาตมัน)”อยู่ในเอกภพหรือมหาจักรวาฬ

ซึ่งต่างกันกับความเชื่อมั่นยิ่งของ“เทฺวนิยม”ที่เรียกว่า “ปรมาตมัน”อันเป็น“นามธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด(พระเจ้าของเทฺวนิยม)” เป็น“อรูปแท้ ๆ” ไม่มีรูป-ไม่มีร่าง-ไม่มีโฉมให้ใครสัมผัสได้เลย เป็น“นามธรรมในธาตุรู้ ที่ชาวเทฺวนิยมยึดมั่นเชื่อมั่นทุกคนว่า ‘มีอยู่จริง’ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่านั้น”นิรันดร

“พระเจ้า”ที่เป็นปรมาตมันของเขาไม่มี“กาย” จะมีก็

เฉพาะ“มโนมยอัตตา”ส่วนเดียว จึงเป็น“อรูปอัตตา(ตัวตนที่ไม่มีรูป)แท้ ๆ” ซึ่งผู้เคารพนับถือบูชา“ปรมาตมัน”ชนิดนี้จะไม่มีความเป็น‘มัชฌิมอัตตาหรืออรูปอัตตา’ใด ๆเลย” มีแต่ความเป็น“ปรมาตมัน(ปรมัตตา = บรมอัตตา)แต่ถ่ายเดียว”

และเป็น“ปรมาตมันถ่ายเดียว”ที่สัมผัสไม่ได้ เพราะมันไม่ชื่อว่า“โอฬาริกอัตตา”ที่เกิดจาก“รูป”กับ“นาม”ที่เป็น“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)”ที่แท้จริง อันมีภายนอกกับภายในให้คนสัมผัสและเรียนรู้“พรหมกาย”คือ“กายพระเจ้า”นี้ได้จริง

ดังนั้น “ปรมาตมันแต่ถ่ายเดียว”นี้จึงหลงยึดเป็นหนึ่งเดียว เพราะยึดมั่นถือมั่นเด็ดเดี่ยวว่า“เป็นหนึ่งเดียวที่ยิ่งใหญ่-ไม่มีใครจะเป็นที่สุดเท่านี้” ไม่ได้เรียนความเป็น“อัตตา”ในภาวะที่เป็น“วิญญาณธาตุ”อย่างแท้จริง ซึ่งไม่สามารถแยก“วิญญาณ”ออกไปเป็น“อัตตา ๓” ที่มี“โอฬาริกอัตตา”ให้ตัวเองศึกษาเริ่มแรก และอีก“๒อัตตา”เป็นลำดับ ๆไปได้เลย

เมื่อตนเองเอาแต่ยึดมั่นถือมั่นอยู่กับ“ปรมาตมันหนึ่งเดียวในตน”เท่านั้น นั่นเอง แยกเป็น“โอฬาริกอัตตา”ไม่ได้ แล้วจะแยกเป็น“มโนมยอัตตา”ได้ไฉน? ยิ่งละเอียดเป็นที่สุดเข้าขั้น“อรูปอัตตา”ย่อมเป็นไปไม่ได้แน่ ..ชัดเจนนะ!

เพราะ“ปรมาตมัน”ของ“เทวนิยม”นั้นไม่มีการศึกษาความเป็น“อัตตา ๓” จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”ทั้งหลายไม่ได้

“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมดทั้ง ๓ อัตตาตามที่มีพระพุทธวจนะในพระไตรปิฎก เล่ม๙ ข้อ๓๐๒ ต่อไป

จนจบข้อ ๓๑๓ และความเป็น“อัตตา”อย่างพิสดารอีกหลากหลายมิติ ในเล่ม ๙ นี้แหละระบุไว้อีกมากที่พระพุทธเจ้าตรัสใน“พรหมชาลสูตร” ทั้งสาธยายแจกแจงพิสดารไว้อีกมากมายในหลากหลายสูตร ครบครันเรื่อง“โลก”หรือเรื่อง“อัตตา”ใน“อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐” ศึกษาพุทธศาสตร์ดี ๆเถิด

(๒๒๔) “อัตตา”เป็น“ปรมาตมัน”ยิ่งใหญ่แค่ใด ก็คือ“ตน”

“ตน”คือพยัญชนะ“ต + น” ซึ่ง“ต”ก็คือ “นั้น,เขา,มัน” คือความมี ส่วน“น”ก็คือ “ไม่,หามิได้” คือความไม่มี

รวมความแล้ว “ตน”มีทั้ง“ความมี”และ“ความไม่มี” เป็น“ธรรมะ ๒”ที่ต้องเรียนรู้ตาม“สมมุติ”ที่“คน”สมมุติกัน

เมื่อสภาวะของคำว่า “ตน”คือ สภาพของสิ่งที่มีตั้งขึ้น-ปรากฏขึ้น เมื่อถึงขั้นชีวะ ก็มี“อัตตา”เป็น“ตัวตน”

ผู้มี“ชีพ”ที่เรียนรู้ความมี“ชีวะ”ขั้น“จิตนิยาม”ของ“ตน”ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้าสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา”ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์ ทำตาย-ทำเกิดให้แก่อัตตาได้จริง ทำให้“มี”หรือ“ไม่มี”ได้สำเร็จเด็ดแท้จริง ๆ

ไม่ว่า“อัตตาหรืออาตมัน”จะเป็น“ปรมาตมัน”หรือเป็น“พระเจ้า”ที่ยิ่งใหญ่วิเศษเก่งกาจแค่ไหน? จะเป็นผู้“คอยช่วย”เราจริงหรือไม่? สำหรับพุทธศาสนา เราก็“พึ่งตนเอง-ช่วยตนเอง”ได้หมดจนเสร็จกิจในความเป็น“ตัว

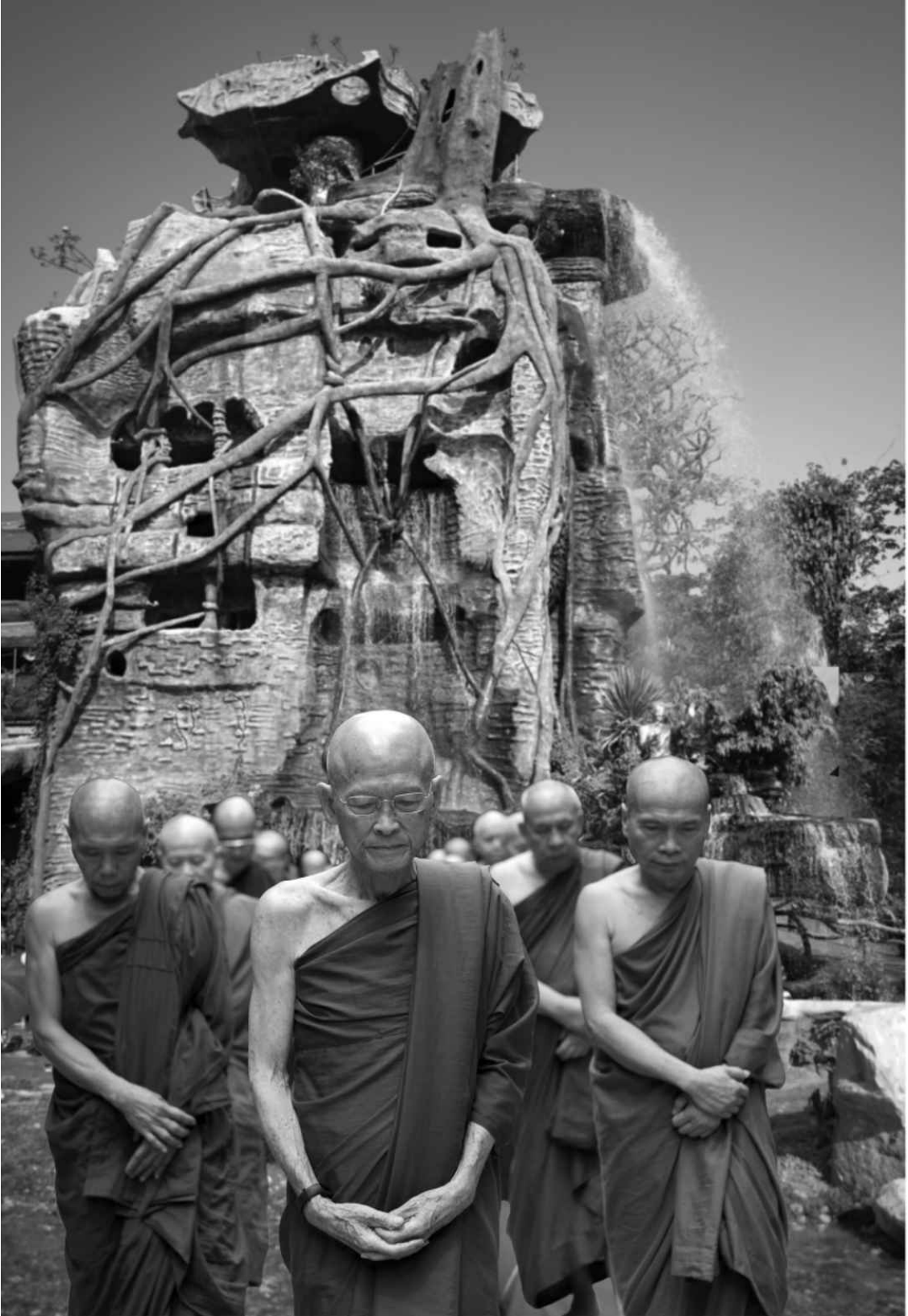

ตน”หรือ“อัตตา-อาตมัน”จนกระทั่งสามารถ“ดับสิ้นอัตตาของตนด้วยตนเอง”ได้จริงหมดสิ้นไม่เหลือเศษเลย

เมื่อเสร็จกิจนั้น ๆแล้วจริง ก็จบได้แล้วนี่!

พระเจ้าจะมีหรือไม่มี ก็ไม่เป็นภาระอะไรที่ต้องให้“พระเจ้า”จัดการกับ“อัตตาหรืออาตมัน”ของตนแล้ว

เพราะเจ้าของ“อัตตา”ได้จัดการทำ“ตน”สูญสิ้นไปจาก“กาล” จากภาวะที่ยังปรากฏ“กรรม”ใด ๆในทุกเอกภพไหน ๆให้“เกิด”ให้“ตาย”เองได้เสร็จสิ้นสัมบูรณ์แล้วนี่!!!

จึงไม่ต้องไปรบกวน“พระเจ้า” ไม่ต้องเป็นภาระรอให้“พระเจ้า”มาช่วยตัวเราเลย เพราะเราช่วยตัวเองได้แล้ว

ศาสนาพุทธจึงมีคำสอนว่า “ตนเป็น‘ที่พึ่ง’ของตนนอกจาก‘ตน’แล้วจะพึ่งใครได้” หรือบาลีที่ว่า “อัตตา หิ อัตตโน นาโถ โก หิ นาโถ ปโร สิยา” คัด-สั้น..ชัดเจนยิ่ง

แต่ผู้ที่ไม่ได้ศึกษาและไม่ได้ปฏิบัติเรื่อง“อัตตา” หรือแม้ศึกษาแต่รู้ผิดปฏิบัติผิด มันก็จัดการ“อัตตา”ไม่ได้

(๒๒๕) พุทธช่วยตนเองก่อน จึงไม่รอ“พระเจ้า”ช่วย

“อัตตา”ที่มโหฬารยิ่งใหญ่ที่มีอำนาจเป็น“โอฬาริกอัตตา”แค่ใดก็ไม่มีสิทธิ์สัมผัสได้เลย มันก็มีแต่เชื่อว่า“พลังยิ่งใหญ่มโหฬาร”ที่ช่วยคนทุกคนช่วยโลกทั้งโลกอยู่อย่างลึก ๆลับ ๆ จึงได้แต่เพ้อ ๆฝัน ๆไปเท่านั้น ว่า“จงช่วยตนเอง

ก่อน แล้วพระเจ้าจะช่วยท่านภายหลัง”..ว่าเข้านั่น?!!!

ก็ในเมื่อ“เราช่วยตนเองแล้วจบแล้ว” นรก-สวรรค์ก็ดี เกิด-ตายก็ดี ดี-ชั่วก็ดี คุณ-โทษก็ดี ฯลฯ ที่เป็น“ธรรมะ๒” เราก็ทำให้“ตน”ได้ทุกอย่าง ได้ครบสิ้นแล้ว มันก็พึ่งตนเองได้แล้ว ยิ่งกว่านั้น สามารถจัดการกับ“จิตวิญญาณ”ของตน จะเกิดหรือจะตาย จะมีอยู่ในโลกวัฏฏสงสารนี้ หรือจะไม่มีอยู่ในโลกวัฏฏสงสารก็ทำได้แล้ว มันก็เป็นอันจบสิ้นสูงสุดแล้วล่ะ สำหรับการเป็นคน ๆหนึ่ง ที่เกิดมาในโลกสันนิวาสนี้ “พระเจ้า”ไม่ต้องเป็นภาระ หรือไม่ต้องห่วง

เพราะ“จิตวิญญาณ”เป็นประธานสิ่งทั้งปวง

“จิตวิญญาณ”เราเอง ก็ต้องพึ่งจิตวิญญาณเราเอง

ถือว่า“พึ่งตนเอง”ได้ครบถ้วนในความเป็นคนแล้ว

ถ้าคนเอาแต่จะพึ่ง“พระเจ้า” ไม่เชื่อในตนเอง ไม่มั่นใจในตนเอง ว่าเราเป็น“คน”ที่สามารถทำตนให้“พ้นภาระ”ผู้อื่นได้ “พ้นอกผู้ปกครองเลี้ยงดูเรา”ได้เป็นที่สุดจริง ก็จะเท่ากับว่า เราเป็นเด็กที่เลี้ยงไม่โตตลอดกาลเท่านั้นเอง

เพราะ“พลังงานแห่งจิตวิญญาณ”ที่พึงมีใน“คน”ใน“สัตว์”ขั้น“จิตนิยาม”ได้นั้น จะมีฤทธิ์แรงปานใดจะดีจะเลวขนาดไหน? จะประเสริฐเลิศยอดสุดยอดสุด ๆใด ก็เป็น“จิตวิญญาณ”อย่างหนึ่งอย่างเดียวกันกับของ“พระเจ้า” ดังนั้นผู้เป็น“คนเอง”แท้ ๆนั้น ย่อมรู้ในตน ก็“ในตน”มันก็ศึกษาพิสูจน์รู้ความเป็น“จิตวิญญาณของตนในตนแท้ ๆนี้” ย่อมได้สิ!!!

จะเป็นคนสุขหรือทุกข์ จะเป็นคนดีศรีประเสริฐ หรือชั่วเลวต่ำทรามปานใด เราก็น่าจะรับผิดชอบตนเองได้แท้จริง

ไม่ใช่"เด็ก"ที่เลี้ยงไม่รู้จัก"โต"ตลอดกาล จนโลกแตก

(๒๒๖) พุทธอยู่กับ"ความจริง"ที่สัมผัสได้ รู้แจ้ง ไม่ลึกลับ

เอาเถอะ จะขนาด"อำนาจที่มโหฬารยิ่งใหญ่ของพระเจ้า" จะสุดวิเศษแค่ใด? ก็ยกไว้ แต่"คน"มี"จิต" มี"วิญญาณ"ในตนเป็น"ของตน" นี่สิ..ที่จะ"รู้ทุกข์-รู้สุข"ก็ดี จะเป็น"ประโยชน์หรือโทษ"ก็ดี จะเป็น"คนดีหรือเป็นคนชั่ว" มันต้องเป็นจริง และมีพลัง มีแรงที่จะเกิดผลต่อภาวะอื่น ๆในโลกสันนิวาส หรือใน"อาโลก"ภายใต้แสงอาทิตย์ดวงเดียวกันนี้ มันก็ต้อง"อาศัยใช้สอย"กันจริง ๆ ..ทำ"ตัวเอง" ทำ"ตน"ให้ได้จริง ๆเถิด!

เอาแค่นี้ก็"สุด ๆแล้ว"ในความเป็น"คน" จนกว่าจะ"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน" ไม่ต้องเพ้อเจ้อไปมากกว่านี้เลย มันบริบูรณ์สัมบูรณ์ใน"สัจจะ-ความจริง"ทั้งหมดแล้ว

ศาสนาพุทธจึงเรียนรู้ศึกษาค้นคว้า"ความจริงอันยิ่งใหญ่"เท่านี้ และปฏิบัติตนจนสามารถ"สัมผัสรู้เห็นอำนาจนั้น ๆ"ได้ แล้วอาศัยในชีวิตไปจน"สุดชีวิต"ที่"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"ได้จริงก็ไม่มี"ปัญหา"ใด ๆ ไม่เป็น"พิษภัยโทษใด"แก่สรรพสิ่งใด ๆในโลกได้บริสุทธิ์แท้จริง ก็ไร้ภัยจบแล้ว

เป็น“คน”ที่มีชีวิตอยู่ไม่เป็นภัยเป็นโทษแก่ตนแก่โลกเลย มีแต่ประโยชน์แก่ตนแก่โลกได้จริงแท้ ชัดเจน ไม่งมงาย

สามารถพิสูจน์“ความจริง”นี้เป็นจริงยิ่งใหญ่จริงได้แท้ใน“โลกสันนิวาส”หรือ“อาโลก”ที่คนทุกคนสัมผัสรู้ร่วมกันได้ พลังงานหรืออำนาจที่ยิ่งใหญ่ปานใดที่บงการโลกนี้อยู่“ไม่ลึกลับ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“พลังงาน”หรืออำนาจนั้น ๆได้ทำได้ พิสูจน์ความจริงนี้ในโลกที่คนสามัญทั่วไปก็สามารถร่วมพิสูจน์กันได้นี้ ก็ควร“พอ”ได้แล้ว

(๒๒๗) อัตตาที่เป็น“ปรมาตมัน”ที่สัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ได้

ดังนั้น อัตตาหรือปรมาตมันที่ยิ่งใหญ่ได้ยิ่ง ๆสุดปานใด ศาสนาพุทธก็พากเพียรศึกษาและทำให้“เกิดภาวะจริง”ของอัตตาของปรมาตมันนั้น ๆในตน ซึ่งก็คือ ความเป็น“จิต”เป็น“วิญญาณ”หนึ่งเดียวกันกับ“พระเจ้า”

แต่“เทวนิยม”นั้นไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“วิญญาณ”หรือ“จิต”ที่เป็น“ปรมาตมัน”เลย จึงไม่มีใครสัมผัสความเป็น“ตัวตนพระเจ้า”ได้ จึงหมดประตูจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน(อัตตา)ของพระเจ้า”ในทุกมิติ ทุกชนิด ทุกประการ

เริ่มต้นตั้งแต่“อัตตา”ที่จะเป็น“ปรมาตมัน”ตัวต้นไปจนกระทั่งตัวปลายสุด ๆ ที่พระพุทธเจ้ามี“กรอบ”แห่งการศึกษาไปเป็นลำดับ ๆอย่างวิเศษสุดน่าอัศจรรย์ที่สุด

ไว้แล้ว มันก็"สูงที่สุดแห่งที่สุด"ของความเป็น"คน"ในโลกสันนิวาสหรือใน"อาโลก"ที่มีจริงเป็นจริงได้แท้นี้ เราก็"เอา"แค่นี้ มันก็"เต็มสุด"ในความเป็น"คน"ของตนแล้วนี่

"สัมผัสของจริง"ได้หลัด ๆ โทนโท่ อยู่ ณ บัดนี้แท้ ๆ

จะเพ้อ"หาเอา"เกินกว่า"ความเป็นคนของคน"ไปอีกให้มี"ตัวตน(อัตตา)"ต่อไปยิ่ง ๆขึ้นอีก มันก็มีแต่"กองทุกข์-กองสุข" หรืออย่างเก่งก็แค่"ไม่ทุกข์-ไม่สุข"แบบโลกุตระเท่านั้นแหละเป็น"สูงสุด ๆ"คงที่ ไม่มีเปลี่ยนแปลงไปอีกแล้ว ก็ไม่มีอะไรจะ"เหนือ"ไปกว่านี้ได้อีกแล้วนี่!!!

ใครจะเอาเท่านี้ พุทธก็มีหลักสูตรให้อยู่แล้ว ครบ

ซึ่ง"สัมผัสของจริง"ได้จริงทั้งทวารภายนอกหยาบใหญ่สุด ๆ"๕ ทวาร"ร่วมกันกับ"ทวารที่ ๖ คือใจ"หรือ"จิตวิญญาณ"ที่มีครบ"มหาภูต ๔" ไปถึงภายใน"อุปาทายรูป ๒๔" ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"ความจริง"ของ"โลก"ของ"อัตตา" ของสัตว์ ของพระพุทธเจ้า(ตถาคต ไม่ถึงขั้นความเป็น"พระเจ้า") ทั้งที่เป็น"ชีวะ"และไม่เป็น"ชีวะ" ทั้งที่เป็นแค่"รูปร่างหรือสรีระ"หรืออื่น ๆ และ"ความเป็นที่สุด"และ"ความไม่เป็นที่สุด"ได้สัมบูรณ์

(๒๒๘) พุทธมีการศึกษาที่เป็นลำดับ..หยาบ-กลาง-ละเอียด

การศึกษา"อัตตา"ไปจนกว่าจะถึง"ปรมาตมัน"สุดสูงสุด ๆได้จริง จึงเริ่มในตนของตนตั้งแต่"โอฬาริกอัตตา"

ที่เป็น“อัตตาที่หยาบใหญ่”ขั้นต้น แล้วก็เรียนรู้ปฏิบัติจนกระทั่ง“จบหลักสูตร”ในความเป็น“โอฬาริกอัตตา”

จากนั้นก็เป็นขั้น“มโนมยอัตตา” แล้วขั้นปลายสุดท้ายก็ขั้น“อรูปอัตตา” ก็เป็นจบสุดสูงสุด ซึ่งจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบครันสุดยอด เป็นลำดับ

มีลำดับที่ลึกซึ้ง ซับซ้อน หมุนรอบเชิงซ้อนวิเศษสุดอย่างเป็นลำดับ เหมือน“มหาสมุทร ลุ่ม ลึก ลงไปตามลำดับไม่โกรกชันเหมือนเหว ฉันใด ในธรรมวินัยนี้ก็เหมือนกัน มีการศึกษาไปตามลำดับ มีการกระทำไปตามลำดับ มีการปฏิบัติไปตามลำดับ มิใช่ว่าจะบรรลุอรหัตผลโดยตรง นี้เป็นธรรมน่าอัศจรรย์อันไม่เคยมีมา” ตามพระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ๑๐๙ ซึ่งเป็นประการที่๑ใน ๘ ประการของพระสูตรนี้

หลุดพ้น“โอฬาริกอัตตา”แล้วก็หมด“อัตตา”ขั้นหยาบ

ขั้นต่อไปก็“มโนมยอัตตา(รูปหรืออัตตาที่สำเร็จด้วยจิตวิญญาณของตน)ก็มี“เฉพาะตน”ที่ตนยึดมั่นถือมั่นยิ่งสุด ๆ เท่านั้น”ของใครก็เป็นส่วนตัวของตนเฉพาะตนในตน และเป็นทั้ง“อรูปอัตตาอย่างยิ่ง(ตัวตนที่เป็นรูปไม่มีรูปแล้ว)” มี“อัตตา”ของตนผู้เดียว แม้จะยึดเองในตนที่ถึงขนาดเป็น“โอฬาริกอัตตา”แต่เป็นจิตภายในจิต คือ ตนใหญ่ยิ่ง-ยิ่งใหญ่สุด ๆ (ปรมาตมัน,ปรมัตตา,บรมอัตตา)ในภายในของตนเท่านั้น

(๒๒๙) “โอฬาริกอัตตา”คือ ปรมาตมันหยาบใหญ่ขั้นต้น

“โอฬาริกอัตตา”นี่แหละคือ “อัตตาหรืออาตมัน”ขั้น “ปรมาตมัน”แท้ ๆ และนี่แหละที่เป็น“ตัวตน”ใหญ่ยิ่งจริง ๆ

ที่เป็น“จริง”เฉพาะ“อัตตา”ของตัวของตนจริง ๆแท้ ๆ

พิสูจน์กันเถิด จากตัวตนของเราที่มี“วิญญาณ” หรือ“จิต”ตนเอง ศึกษาจากที่อื่นไม่ได้ เพราะมันไม่ใช่“จิตวิญญาณ”ไง!!!! “จิตวิญญาณ”ในตัวเรา มันจึงจะ“จริง”

ถ้าไม่มี“จิตวิญญาณของคน” ปรมาตมันก็ไม่มีเลยในโลก ในมหาจักรวาฬ หรือในวัฏฏจักรใด หรือในสมมุติใด

ดังนั้น ความเป็น“โอฬาริกอัตตา”อันเป็น“อัตตาใหญ่ภายนอก”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”ดินน้ำลมไฟประชุมกันเกิดเป็นพืช สัตว์ และอื่น ๆอยู่นั้น

ถ้าแม้น“ปรมาตมัน(พระเจ้า)”ไม่มี“การยื่นส่วนใดออกมาสัมผัสแตะกับคนได้เลย” อยู่ไหนก็ไม่รู้ อยู่คนละสัดละส่วน ไกลแสนไกลลิบลับลึกลับ มืดลับมิดลับด้วยซ้ำ จึงไม่มี“โอฬาริกอัตตา” มีแต่“ปรมอัตตา(ตัวตนที่ยิ่งใหญ่)ของตนเองแค่นั้น” หาชิ้น-หาเนื้อ-หาตัว-หารูปไม่ได้เลย

“สมมุติธรรม-โอฬาริกธรรม”ไม่มีให้เห็นได้เลย

แม้แต่ภาวะ“มี(อัตถ)”อย่างยิ่ง ก็มีใน“ภพ”ของตนเองเฉพาะ ๆ ซึ่งไม่มีส่วนออกมามี“สัมผัส ๕”กันเด็ดขาด

จึงไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่จะ“สัมผัสด้วยทวาร ๕” กับความเป็น“ปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า”ได้เลย

(๒๓๐) อัตตาที่เป็น“พระเจ้า”จึงสัมผัสด้วย“ทวาร ๕“ไม่ได้

“พระเจ้า”จึงลึกลับที่สุด เพราะไม่มี“สัมผัส”อะไรกับใครเลย โดดเดี่ยว เดียวแดแท้ ๆ

มีแต่“คน”เท่านั้นที่“ตาย”แล้ว“วิญญาณ”จะต้องไปหา“พระเจ้า” แล้วพระเจ้าจะส่งลงนรกหรืออยู่สวรรค์

เพราะ“ลัทธิเทวนิยม”เองไม่มีใครใด ๆที่เป็นมนุษย์ในโลกจะสามารถรู้ร่วมหรือเห็นร่วมความเป็น“พระเจ้า”โดยการสัมผัสทางทวาร ๕ ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความปรากฏที่เห็นได้(ปาตุภาวะ)หรือเป็นปรากฏการณ์(phenomenon)ซึ่ง“ร่วมรู้ร่วมเห็น”ยืนยันกันแจ้งชัดจริงแท้ได้เป็น“สัจฉิกตา(แจ้งจริง) หรือสัจฉิกัตวา(แจ้งจบ)”ในโลกสันนิวาส(การอยู่ร่วมกัน)นี้หรือใน“อาโลก”(โลกที่เห็น ๆกันได้ด้วยแสงของดวงอาทิตย์)นี้เลย

จึงไม่เป็นสิ่งที่ปรากฏขึ้นแก่มนุษย์ในโลกด้วยกันเลย แม้แต่คนที่สอง(ปาตุสัจจะ) จึงแต่ละคนต่างคนต่างก็“กำหนดสมมุติพระเจ้า”ขึ้น ว่ามี“พระเจ้า”อยู่เฉพาะตนเท่านั้น ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่แค่ใด? เก่งแค่ใด? รู้ยิ่งยอดแค่ไหน? ทำอะไรได้ยิ่งเยี่ยมไฉน? บันดาลอะไร ๆก็ได้จริงแค่ไหน? ฯลฯ

เพราะแท้จริงก็“เราเอง”นี่แหละคือ“อัตตาหรือ

อาตมัน” ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่แค่ใด? เก่งแค่ใด? รู้ยิ่งแค่ใด? ทำอะไรได้ยิ่งยอดไฉน? บันดาลอะไร ๆได้จริงแค่ไหน? ฯลฯ ที่เรียกว่า“ปรมาตมัน”ที่หมายถึง“ตัวตนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด” เป็น“โอฬาริกอัตตา”ที่สุดแห่งที่สุดปานใด ก็“เราเอง” นี่แหละ มันไม่ใช่“พลังงานพิเศษ”ที่ลึกลับอยู่ที่ไหนหรอก ที่จะ“ช่วยเรา” หรือหลงว่า“มีอะไรอยู่-อยู่ที่ไหนก็ไม่รู้จักรู้แจ้งเลยจริง ๆ” แต่ก็หลงเชื่อว่า คอยช่วยคนทุกคนอยู่

(๒๓๑) “ตัวตน”หรือ“อัตตา”นั้น คือ“ตัวเอง”ช่วยตัวเอง

“ตัวใครก็ตนเอง”เท่านั้นแหละที่ต้องช่วย“ตัวเอง”

จริง ๆแล้ว ไม่มีใคร“ช่วยเรา”หรอก นอกจากตัวเอง

ดังนั้น ศาสนาที่นับถือ“พระเจ้า”จึงมีคำพูดว่า “จงช่วยตัวเองก่อน แล้วพระเจ้าจะช่วยท่านภายหลัง” ความหมายแท้จริงก็คือ “ตัวเราเอง”แท้ ๆนั่นเองที่“ช่วยตนเอง” ความจริงไม่มี“อำนาจลักลับยิ่งใหญ่”ที่ไหนหรอกที่“ช่วยเรา”

ก็ตรงกับศาสนาพุทธที่ว่า“ตนเป็นที่พึ่งของตน(อัตตา หิ อัตตโน นาโถ)” เพราะเมื่อเรา“ช่วยตัวเองได้แล้ว-สำเร็จแล้ว” ก็ไม่ต้องไปกวนใจ“พระเจ้า”ให้เป็นภาระเลย เพราะตัวเราเองทำเองสำเร็จแล้วนี่!

ศาสนาพุทธจึงไม่ต้องไปรอ“พระเจ้า”มาช่วยทีหลัง “ตนเป็นที่พึ่งของตน(อัตตา หิ อัตตโน นาโถ)”ก็เป็นอันเสร็จแล้ว

ก็จบแล้ว ในตนเอง เพราะ“อัตตา”มันตัวของตนเอง

จึงไม่ต้องรบกวน“พระเจ้า”เลย ทั้ง“กาย”ทั้ง“จิต”ของ“พระเจ้า” ไม่ว่าท่านจะอยู่ในที่ไหน จะมี“พระเจ้า”หรือไม่มี

แต่ความเป็น“ตัวตนของคนในตนเอง”นี้ เมื่อ“ได้ความเป็นตัวตน(อัตตปฏิลาโภ)”

(๒๓๒) “กายพระเจ้า”นั้น คืออย่างไร? เป็นไฉน?

เพราะ“กาย”ของ“พระเจ้า”ที่คนแต่ละคน“ยึดถือกัน” ล้วนเป็น“นิรมานกาย” หมายความว่า เป็น“กาย”ที่ตนเองเนรมิตขึ้นในใจเองคนเดียว คนใดก็ของคนนั้นเท่านั้น

ซึ่งไม่เป็น“สัมโภคกาย ”(เพราะไม่มี“กาย”ที่ใครอื่นร่วมใช้สอย, กิน,เสพด้วยกันได้เลย) เพราะเป็น“กาย”ที่แม้ตนเองก็“ไม่เห็นพระเจ้า” นี้เลย เพราะ“พระเจ้า”ไม่มี“รูป”ภายนอกให้เห็นได้ “นาม”ภายในก็ไม่มีใครสัมผัสได้เลย ซึ่งไม่มีใครเห็นได้เลยทั้ง“รูป”และทั้ง“นาม” “พระเจ้า”จึงไม่เป็นแม้แต่“อาทิสมานกาย”

เพราะ“พระเจ้า”ไม่มีทั้ง“รูป” และไม่มีทั้ง“นาม”

สรุปแล้ว “ไม่มีพระเจ้าที่เป็นทั้งกาย-ไม่มีทั้งจิต”เลยในที่ไหน ๆ? หรือมี“ตัวจริง”อย่างไร?

“ตนเอง”แท้ ๆที่มี“ความยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)”ว่า“พระเจ้า”มีอยู่ แล้วก็“เนรมิตพระเจ้า”มา“มี”เอง จึงเรียกโดยภาษาว่า“นิรมานกาย”

และ“กาย”ก็เป็น“กายที่อุปาทาน(ความยึดมั่นถือมั่น)ว่ามี“ตัวตนเอง”เอาเองอีกด้วย ผู้อื่นคนใดก็ไม่เกี่ยวด้วยเลย

“กาย”ที่ไม่มีแม้แต่ความเป็น“กาย”(เพ้ออยู่ลม ๆแล้ง ๆ จริง ๆแท้ ๆ) หลง“ความสูญ”ว่าเป็น“ตัวตน”เอาเองคนเดียว

ความสับสนวนวกของ“ความว่างปล่า”กับ“ตัวตน”ที่มันทับซ้อนย้อนยอกหลอกตนเองได้อย่างสนิทเนียนที่สุด

“ความจริงยิ่งใหญ่”หรือ“พระเจ้านี้จึงตีกรอบจำกัดอยู่เฉพาะ “ตนเอง”แต่เดียวดายเดี่ยวโดดแท้ ๆ มันก็เป็น“ความอิสระเก๊” ความอิสระที่โดดเดี่ยวเดียวดาย“ของตน”แต่เพียงผู้เดียว เปล่า ๆ ไม่เป็น“ความอิสระ”ที่เป็นปรมัตถสัจจะแท้จริงได้เลย แม้แต่“ความอิสระ”ก็เก๊! ก็เท็จ! ..พินิจคิดดูกันดี ๆเถิด

เพราะมัน“เลยเถิดหรือสุดโต่ง”ไปจาก“ความอิสระ”ที่ต้อง“รู้ร่วมกันกับผู้อื่น” มีผู้อื่น“ตกลงด้วย”ว่าอย่างนี้คือ“ความอิสระ” มันไม่มี“ผู้อื่น”แม้หนึ่งคนร่วมรู้-ร่วมเห็นด้วย-ร่วมพิสูจน์-ร่วมตัดสินเลย-ร่วมยืนยันด้วยเลย มันมีแต่“ตนเองโดด ๆเดี่ยว ๆเดียวดาย”รู้เองเห็นเอง ตัดสินเอง ตอบเองว่า“ตนเองอิสระ” ใครรับรอง ใครเห็นด้วย ไม่มีเลย!!!!

(๒๓๓) “ความอิสระ” ที่แสนเพ้อเจ้อ อยู่โดดเดี่ยว เดียวโด่

แท้จริงนั้น“มันเลยกรอบของความเป็นอิสระที่เป็นสัจจะ” จะเรียกว่าเป็น“สมมุติสัจจะ”ซึ่งหมายถึง สัจจะที่มีคน

ร่วมรู้ด้วยและยอมรับกันก็ไม่ได้ หรือแม้จะเรียกว่า“ปรมัตถสัจจะ”ก็เป็นแค่“เฉพาะตัวกำหนดเอง-รู้อยู่คนเดียว-เพ้ออยู่คนเดียว” ซึ่งจะเป็นอะไรก็ได้ ตามแต่ตนคิดปั้นลม ๆแล้ง ๆ ขึ้นมาก็สร้างวิมาน(นิรมาน)ขึ้นมาเองได้สารพัดปั้นน้ำเป็นตัวอย่างไรก็ได้แท้ ๆ เพ้อฝันอยู่-มีอยู่-เป็นอยู่คนเดียว

หลงว่าเป็น“ของแท้ของจริงที่แท้ที่เที่ยง”อยู่เฉพาะตนคนเดียว จึงเป็น“สัญญายะ นิจจานิ”ของตนเดี่ยว ๆโดด ๆ

“มีภาวะเองคนเดียว” ไม่มีใครสมมุติด้วยหรือไม่มีใครร่วมรู้-ร่วมตกลงด้วยเห็นด้วย-ยอมรับด้วย-ยืนยันด้วยเลย เราจึงมี“พระเจ้า”ของเรา ที่เรายอมรับของเราแต่เพียงที่เรา“สมมุติขึ้นในใจของเรา”คนเดียวนั้นเอง แท้ ๆ

เพ้อไปกับลม ๆแล้ง ๆ ฝันเอง ปั้นเอง เท่านั้น

แท้ ๆก็คือ “ความว่างเปล่า”ที่เรา“ปั้น”ขึ้นมาเอง

จะเป็น“ปรมัตถสัจจะหรือหลงว่าเป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ปานใดขนาดไหน” มันก็คิดเอา-นึกเอา-ยึดเอาได้ทั้งนั้น

จริงหรือไม่จริง ไม่มี“คนผู้อิสระเสรีอื่นที่สัมบูรณ์”เป็นผู้รับรอง“ความจริง(สัจจะ)”นั้นเลย ไม่มีเลย ไม่รู้ด้วยได้เลย

แล้วจะถือว่าเป็น“ความจริงหรือสัจจะ”กัน มันก็“จริง”อยู่แต่เดี่ยวเดียวดาย ไม่มีใครรับรองยืนยันเลยด้วย

คุณผู้ยึดถือ“อันนั้น-สิ่งนั้น-ภาวะนั้น”ก็เพ้อเจ้อคนเดียว ฝันเพื่องไปแบบไหนก็ได้ตาม“ความฟุ้งซ่าน”ของตน

อีกอย่างที่“ไม่อิสระ”แท้ที่สุดก็คือ “พระเจ้า”จะมีแต่

"การบังคับให้คนอื่นเชื่อ แล้วอ้างว่านั่นคือ"พระเจ้า"ที่ใหญ่ยิ่งที่สุด ไม่มีใครใหญ่ยิ่งกว่า ต้องเชื่อ"พระเจ้า"นี้เท่านั้น" บังคับคนอื่นห้ามแย้งใด ๆด้วยนะ!!! ขืนแย้ง"บาป"นะ!!!!!!

ชัดเจนขึ้นบ้างมั้ยใน"นัยสำคัญ"ของคำว่า "อิสระ" ชนิดที่ยังไม่ใช่"ความอิสระ"ตาม"สมมุติธรรมและปรมัตถธรรม" ที่สามารถร่วมรู้กันในความเป็นมนุษย์ในโลกสันนิวาส

(๒๓๔) "ปัญญา"ที่รู้ยิ่งว่า"อิสระ" คืออย่างไร? เป็นไฉน?

เพราะคำว่า "อิสระ"นี้ ต้องมีภาวะ"สระ ๓ เส้า"ร่วมกันอยู่ ซึ่งได้แก่ "ความรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นตัวเรา" ว่า มีอยู่อย่างไร? และ"ผู้อื่น-อันอื่น" มีอยู่อย่างไร?

แล้วมัน"อิสระ"จากกันนั้น เป็นไฉน?

"อิสระ"คือ "หลุดพ้นจากอันอื่น" ตั้งแต่เราหลุดพ้นจาก"อีกอันหนึ่งที่เราเกี่ยวพันหรือผูกพันอยู่" ถึงขั้นผูกพันอยู่ ที่มันขาดไม่ได้ แต่เราก็"หลุดพ้น"ตัดขาดมาได้ ชนิดที่ไม่ต้องพึ่งสิ่งนั้น ไม่ต้องห่วงหา ไม่โหยหา ขาดเยื่อขาดใยไม่ต้องทุกข์เลยเมื่อไม่มีสิ่งนั้น ไม่ต้องสัมผัสแตะต้องสิ่งนั้นแล้ว ที่สุดแม้สัมผัสสิ่งนั้นอยู่ก็"ไม่มีความรู้สึก"ผลักหรือดูดเลย มีความรู้สึกกลาง ๆ เฉย ๆ ว่าง ๆ คือ "เนกขัมมสิตอุเบกขา"

แต่เราก็สามารถสัมพันธ์อยู่กับสิ่งเหล่านั้นได้ร่วมงานกันด้วยดีมีประโยชน์ช่วยเหลือสนับสนุนกันด้วยซ้ำ อย่าง

สมัครใจเอง หรือจะไม่ทำงานร่วมอยู่ด้วยก็ได้ โดยไม่มีอะไรขัดข้องเลย ไม่มี“ปัญหา”เลย มีแต่“ปัญญา”ชัดเจนทุกอย่าง

เรามาขยาย“ความอิสระเสรี”ที่ลึกซึ้งสุดลึก สุดวิเศษ สุดพิสดาร กันดูบ้าง

(๒๓๕) คนรู้ยิ่งได้ด้วย“สภาวะ”จริง และกำหนด“บัญญัติ”

เริ่มต้นจาก“ภาวะว่างเปล่า”และ“ความเคลื่อนไหว” กระทั่งเป็น“พลังงาน”ละเอียดเล็กสุด ด้วยการใช้“บัญญัติ” เป็น“คำพูด-ภาษา” แล้วสร้างสมมุติที่เป็น“สระ-พยัญชนะ” กำหนดเรียก“สัจจะ”ต่าง ๆกันขึ้นมา

เริ่มภาวะ“สระ ๓ เส้า”แรกก็คือ “อะ-อา-อิ” ๓ สระนี้ที่จับตัวกันขึ้น เป็น“ตัวตนตนแรกเริ่มแห่งตัวตน” โดยมี“อะกับอิ”สลับกันเป็นประธานทำงานก่อสร้างตัวตนคือ“อา”เกิด “อาสยหรืออาสัย(ตัวเรากำลังถูกสร้างด้วยพลังงานที่ใช้พยัญชนะเศษวรรคคือ ส..กับ..ย เริ่มจาก อะคือ ๑ แล้วก็ อาคือ ๒ เพิ่มขึ้นทีละก้าวแล้วก็เป็น ๓ คือ อิ ต่อมา)”

อะ-อา-อิ นี้เป็น ๓ เส้าแรกแห่งตัวตน “อะ-อา-อิ” เป็น“สระ”ทั้งนั้น ยังไม่ถึงขั้นเป็น“พยัญชนะ ๕ วรรค”

“สระ”นี้ยังเป็นอักษรหรือยังเป็นตัวหนังสือที่คู่กับ “พยัญชนะ” เริ่มต้นก็ยังเป็นภาวะแค่“สระ” ยังไม่ใช่แม้แต่ภาวะที่ต้องใช้ตัวหนังสือขั้น“เศษวรรค”มาใช้สื่อสภาวะเลย

"วิวัฒนาการ"ก็มีขึ้นไปตามลำดับ ซึ่งเป็น"ตัวตน"ที่เจริญขึ้นหรือเสื่อมลงด้วย"วิชชา"หรือ"อวิชชา"ของแต่ละคนตามสังขารธรรมที่เกิดจริงเป็นจริงในจิต"ปัญญา"

(๒๓๖) สภาวะกับบัญญัติจะทำให้ความฉลาด"ปัญญา"

และเมื่อเป็น"ตัวตน"แล้ว ก็เป็น"ตัวเอง"ที่มีขึ้นมาในโลก จนกว่าจะโตก้าวหน้าขึ้นมาจาก"อุตุนิยาม" แล้วก็พัฒนามาเป็น"พีชนิยาม" แล้วจึงจะพัฒนามาถึงขั้น"จิตนิยาม"ที่เป็นสัตว์ ถึงขั้นสัตว์ที่เป็น"คน"จึงจะสามารถเรียนรู้ความเป็น"กรรมนิยาม" และปฏิบัติตนให้บรรลุ"ธรรมนิยาม" จากเจริญทาง"โลกียธรรม"วนเวียนเป็น"กุศล-อกุศล" สูงขึ้น-ต่ำลง อยู่นานจนกว่าจะเจริญ"ธาตุจิต"เป็น"อัญญธาตุ"ข้ามตระกูลของ"โลกียธรรม"ไปเป็น"โลกุตรธรรม"ที่ไม่เวียนวนลงต่ำอีกตามลำดับ แล้วสูงขึ้น ๆ กระทั่งจบอรหันต์ไปเป็นรอบ ๆ และสูงที่สุดถึง"สัมมาสัมโพธิญาณ"ได้

"ธรรมนิยาม"ที่เจริญเป็น"สัตว์"ก็จะวิวัฒน์พัฒนาจิตวิญญาณของสัตว์แต่ละตัวอยู่นานแสนนานสะสมวิบาก กว่าจะเจริญพัฒนามาเป็นคนได้ แม้กระนั้นก็ยังเป็นคนกว่าจะเจริญขึ้นมาเป็นคนผู้มี"คุณธรรมสะสมใส่วิบากตัวเองเป็นคนดีทางโลกีย์"ได้ และพยายามให้มันตั้งมั่นถาวรเพราะเข้าขั้น"โลกุตรธรรม" ก็อีกนานแสนนาน

แต่โลกียธรรมมันไม่มี“คุณภาพของคุณธรรม”ทรงอยู่ถาวรยั่งยืน ตลอดไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก ไม่มีอะไรหักล้างได้อีก หรือไม่กลับกำเริบ ได้หรอก ถ้าไม่ใช่“โลกุตรธรรม”

ซึ่งจะต้องศึกษาความเป็น“สภาวธรรม”ที่อธิบายได้ด้วย“บัญญัติ”กันสุดแสนยาก แต่พระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้“ความจริง”นี้มาเปิดเผยให้คน“รู้ตาม”ได้แท้จริง แล้วสอนคนด้วย “บัญญัติ”เพื่อใช้หยั่งเข้าไปรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สภาวธรรม” จนได้

(๒๓๗) ความรู้ขั้น“ปัญญา”จึงทำให้รู้แจ้ง“ธรรมนิยาม ๕”

คนผู้ที่“ภูมิรู้”ยังไม่สามารถจะ“รู้”ในขั้นสูงกว่า“ภูมิตนเอง”ได้นั้น ก็เป็นการสุดวิสัยจริง ๆ จึงเรียกว่า“อจินไตย”

“การเกิด-การตาย”ของสัตวโลกขั้น“จิตนิยาม”(reincarnation,rebirth) จึงเป็นเรื่องที่สูงส่งสุด ๆ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขั้นสามารถแยก“รูป-นาม”ไว้ แล้วแยก“ธรรมธาตุ”ต่าง ๆออกจำกัดความไว้เป็น“ธรรมนิยาม ๕ (อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม)”ให้มนุษย์ได้รู้ได้เรียนตามนั้น ถึงจะรู้

จึงไม่ใช่“ความรู้”ขั้นสามัญปุถุชน ของความฉลาดแบบ“เฉกา(ความฉลาดทางโลกียภูมิ)”จะพึงรู้ได้

แต่เป็น“ความรู้”ที่ต้องเรียกว่า“ปัญญา”

(๒๓๘) สัตวโลก“เกิด-ตาย”วนเวียนนับชาติไม่ได้จริง ๆ

“ปัญญา”นี้เป็น“บัญญัติเฉพาะ”สำหรับ“จิตนิยาม”ขั้นโลกุตระกันแท้ ๆ ที่แยกแตกต่างไปจากสภาวะและบัญญัติของโลกีย์เป็นคนละ“ความจริง”และคนละ“ความรู้”กันแล้ว

จริง ๆแล้ว “ความรู้หรือความฉลาด”ในศาสนาอื่นจะใช้บัญญัติว่า“ปัญญา”เรียกไม่ได้เลย เพราะ“ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกีย์หรือเทวนิยมนั้น เจริญได้สูงสุดปานใดก็วนเวียนอยู่ในตระกูลของโลกียะ เป็นได้แค่“เฉโก”เท่านั้น

ดังนั้น การศึกษาที่ศึกษามี“ความรู้”จาก“ความจริง”ได้สูงสุดจากความเป็น“คน”แค่ในร่างมนุษย์“ชาติเดียว”เท่านั้นตามที่“ศาสนา”ที่ไม่เรียนรู้“การเวียนว่ายตายเกิด”มาเป็น“คน”หรือเป็น“สัตว์”อยู่ในโลก“สันนิวาส” คือ ชาติที่เกิดมาเป็น“มนุษย์”ในโลก ไม่ว่าจะยุคกัปป์ใดปางใดในเอกภพไหนก็ตาม ตายจากความเป็น“คน”แล้วก็หมดการศึกษาความเป็น“มนุษย์”จาก“การเกิดจริง-ตายแท้” ในร่าง“กาย”อันประกอบขึ้นด้วย“มหาภูต ๔ กับจิตนิยามครบเวทนา,สัญญา,สังขาร,วิญญาณ”ที่ศึกษาได้จาก“รูป ๒๘ กับนาม ๕”และต้องลงมาเกิดใน“โลกสันนิวาส”จึงจะได้ศึกษาความเป็น“โลกกับอัตตา”กันจริง ๆนั้น อันต้องศึกษาจากความเป็น“คนจริง-มนุษย์จริง”ที่มี“โลกจริง”มี“พระอาทิตย์แท้” เป็น“อาโลก”ถ้วนครบ จึงจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”สัมบูรณ์ได้

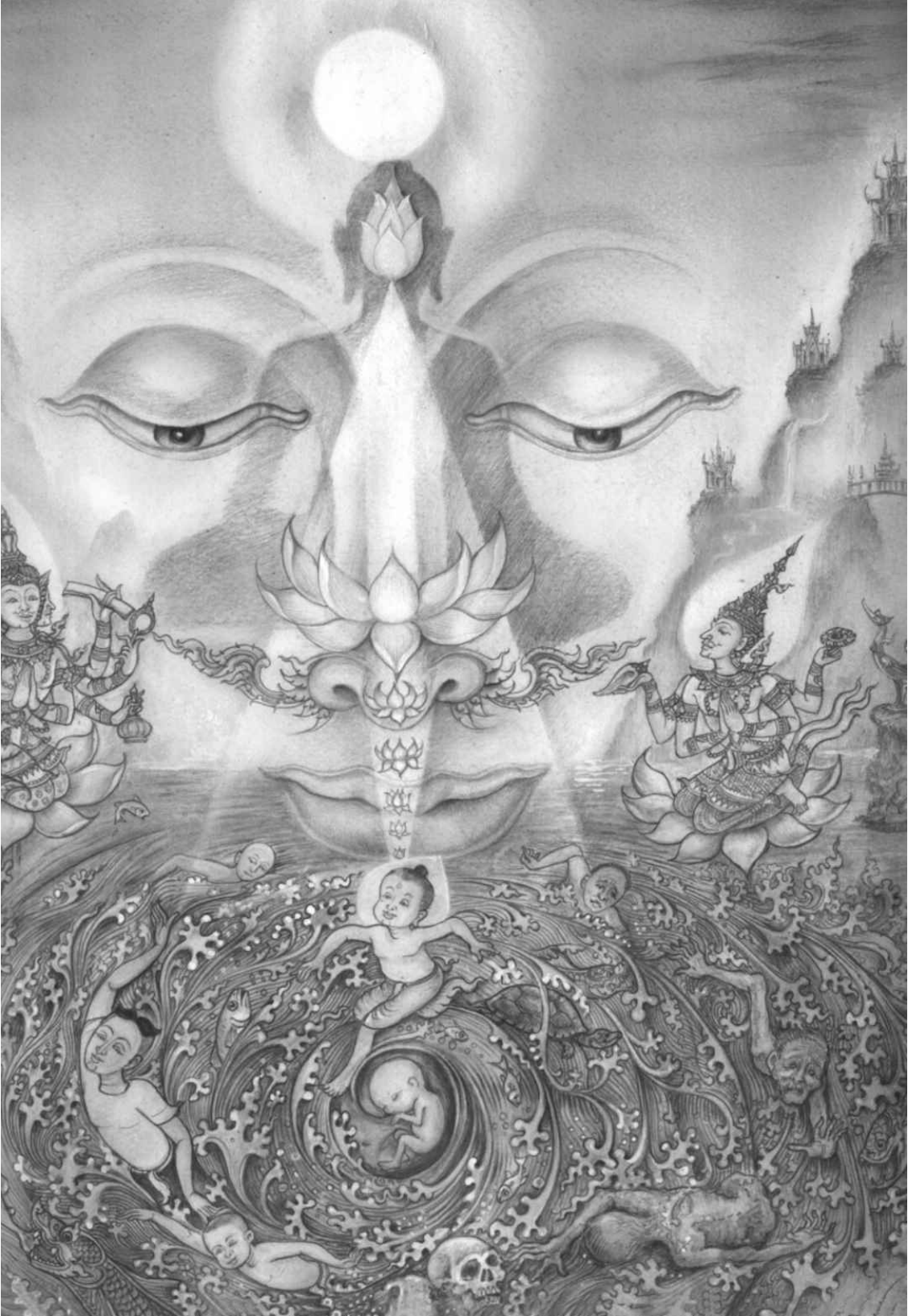

มันก็ไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“สัตวโลก” ที่เกิด-ตายและตาย-เกิด วนเวียนอยู่ใน“โลกสันนิวาส”ที่อยู่ร่วมกันกับสรรพสิ่งที่เป็น“ธรรมนิยาม ๕” หรือใน“อาโลก” ที่มีแสงสว่างของพระอาทิตย์ดวงเดียวกันอยู่นี้ ที่สามารถพัฒนา“ธาตุจิต-ธาตุวิญญาณ”ของตนให้สูงขึ้น ๆ จนบรรลุ “อรหันต์” และสามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” สูญสิ้นความเป็น“อัตตา”หรือเป็น“ปรมาตมัน”ใด ๆอยู่ในมหาจักรวาฬกันอีกแล้ว ได้แน่นอน

ดังนั้น การ“หลับตา”ปฏิบัติจึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงการเวียนวนคือ“ความเป็นโลก” หรือการเกิด-การตายของความเป็น“อัตตา”จาก“ธรรมนิยาม ๕” แน่นอนเช่นกัน

...เข้าใจชัดขึ้นมั้ย?

(๒๓๙) สัตวโลกที่ไปอยู่กับพระเจ้า “เกิด-ตาย”ชาติเดียว

เพราะฉะนั้น ผู้หลงผิดว่าคนมี“ชาติเดียว” เมื่อตายแล้วก็ไปเกิดอยู่กับ“พระเจ้า” จากนั้นก็เป็นเรื่องของ “พระเจ้า”ที่จะตัดสินพระทัยเองบัญชาให้คนนั้นคนนี้ตกนรกหรืออยู่สวรรค์ร่วมกับ“พระเจ้า”ไปนิรันดร จึงไม่สามารถจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“โลก”กับความเป็น“อัตตาในความเป็นสัตว์” ครบความเป็น“อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐”ได้เลย เป็นอันขาด เพราะไม่มี“กาย-จิต”ให้ศึกษา

ความเป็น“อาตมัน”คือ ภาวะ“๓ เส้า”ของพลังงาน“จิตนิยาม” ได้แก่ “พลังงานบวก(ชาย = H)-พลังงานลบ(หญิง = S)-และประธาน(คือเราเอง = I)เป็นผู้จัดการบังคับบัญชา“พลังงานจิต” ๓ เส้านี้ เริ่มตั้งแต่เป็น“พีชนิยาม”ก็จัดการด้วย“พีชธาตุ” และถึงขั้น“จิตนิยาม”สูงขึ้นก็จัดการด้วย“วิญญาณธาตุ”อันมี“เวทนา-สัญญา-สังขาร”เป็นหมวดของ“เจตสิก ๓”ดำเนินการทำงานอยู่ตลอดเวลาในความมีอยู่ของ“จิตนิยาม”ไปกับความเป็น“กาล”อันยาวนาน และ“กรรม”อันมากหลาย

ซึ่งจะเกิด“กรรมนิยาม(มีลักษณะ dynamic)”และ“ธรรมนิยาม(มีลักษณะ static)” โดยมี“อัตตาหรืออาตมัน”เป็นปรมาณูหนึ่ง(nucleus)ที่มี I (พลังงานประธาน)เป็นผู้จัดการ S(พลังงานลบ)กับ H (พลังงานบวก) อยู่ในวงวนหรือวงวัฏฏะของ“๓ เส้า”ของ“จิตนิยาม”ในโลกนี้ ที่มีความเป็น“โลก”ก็หลากหลายนัยะหลายหลากมิติ ความเป็น“อัตตา”ก็มากมายมิติ มากมายนัยะ

เพราะเป็น“คน”แค่ชาติเดียว แล้วต้อง“ตาย”ไปให้“พระเจ้า”ตัดสินว่าจะลงนรกหรือจะอยู่สวรรค์กับ“พระเจ้า”

(๒๔๐) เพราะ“เกิด-ตาย”ชาติเดียวนี้แหละที่โอกาสหมด

ดังนั้น ชีวิต“คนหรือมนุษย์”ที่มี“การเกิด-ตาย”แค่เพียงอาศัยอยู่“ในโลก”ชาติเดียวเท่านั้น แล้วก็ไม่มีชีวิตเป็น“คน”อยู่ต่อ เพราะต้องตายไปอยู่กับ“พระเจ้า” มันก็ไม่ได้

เรียนรู้ทั้งความเป็น“โลก”หลายยุคหลายสมัย และความเป็น“คน”ที่มี“อัตตาในคน”อันแตกต่างกันหลายหลากมากมาย“กรรม” มากมาย“วิบาก”เหลือเกิน นับไม่ถ้วนในกาละ

มันก็หมดโอกาสที่จะได้เรียนรู้จาก“กรรม”ที่ไปกับ“กาล”อันมีเหตุมีปัจจัยที่ครบ“ของจริง”ที่ได้เรียนรู้จริง

เพราะ“กรรม”ที่ไปกับ“กาล”นั้น จะเกิด“กุศล-อกุศล” มากมายนับไม่ถ้วนที่สะสมเป็น“วิบาก” และจะปฏิบัติเป็น“อกุศล,บาป”นั้นแหละมาก แต่เป็น“บุญ”นั้นยากมากที่จะชำระ“บาป”ชำระ“อกุศล”ได้เป็นโลกุตระขั้น“ปุญญาภิสังขาร”

เพราะไม่ได้เรียนจากการสัมผัสของจริง ไม่ได้รู้อย่างถูกอย่างต้องละเอียดครบครันจนกระทั่งมากมายเพียงพอก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในความเป็น“โลก”ก็ดี ในความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ก็ดี ได้ทั่วถ้วนครบกระบวนการ-จนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในกระบวนธรรม บริบูรณ์ สัมบูรณ์จริง

เพราะเป็น“คน”ชาติเดียว แล้วรีบ“ตาย”ไปเสียนี่!

ก็ไม่ได้ศึกษา“อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐” ที่มี“กาย”มี“จิต” ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”ของความเป็น“คน”ให้ศึกษา จึงไม่มีเหตุปัจจัยให้ศึกษา ก็ไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ๑.โลกเที่ยง ๒.โลกไม่เที่ยง ๓. โลกมีที่สุด ๔.โลกไม่มีที่สุด ๕.อัตตาอันนั้น สรีระก็อันนั้น ๖.อัตตาก็อย่าง สรีระก็อย่าง ๗.สัตว์ตายแล้วยังมีอยู่ ๘.สัตว์ตายแล้วย่อมไม่มีอยู่ ๙.สัตว์ตายแล้วทั้งมีอยู่ ทั้งไม่มีอยู่ ๑๐.สัตว์ตายแล้วจะมีอยู่ ก็ไม่ใช่ ไม่มีอยู่ก็ไม่ใช่ ได้

อย่างสัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธบริบูรณ์สัมบูรณ์

เพราะ“เกิด-ตาย”ชาติเดียวแท้ ๆ จึงหมดโอกาส

(๒๔๑) ภาษาที่เรียกผู้บรรลุโลกุตระ ๓ คำ ที่ใช้ชี้สัจธรรม

ซึ่งมี“ความจริงและความรู้”ของ“มนุษย์”อีกมากกว่ามาก ตั้งแต่เริ่มเป็น“คน”ปุถุชนขั้น“อเวไนยสัตว์”ที่ต่ำสุดก็ต้องเวียนเกิด-เวียนตาย“ต่ำลง-สูงขึ้น”แล้วก็“สูงขึ้น-ต่ำลง” ด้วยอวิชชาจนนับชาติไม่ถ้วนตามวิบากของแต่ละคน

จนกระทั่งเป็น“คน”ปุถุชนขั้น“เวไนยสัตว์”ก็ต้องหมุนเวียน“ต่ำลง-สูงขึ้น”และ“สูงขึ้น-ต่ำลง” ด้วย“ความไม่เที่ยง (อนิจจัง)”ที่อวิชชาของตน วนเวียนอีกนับชาติไม่ถ้วน

ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าสามารถทำให้คนปฏิบัติธรรมเกิด“จิตใจ”บรรลุการเกิดใหม่เป็นผู้เจริญเข้าสู่“โลกใหม่”ที่เป็น“โลกอื่น”แตกต่างไปจาก“โลก”โลกียะได้แท้

เป็น“การเกิดได้”ด้วย“กรรม” ซึ่งผู้จะเกิดได้นอกจากมีความรู้ใน“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม”แล้ว ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”อย่างสัมมาทิฏฐิจึงจะสามารถบรรลุ“โลกุตรธรรม”ได้จริงแท้ มีความรู้“ปัญญา”จริง

จึงจะเป็นผู้จัดการกับ“กรรม”ของตนให้เป็น“กรรมโยนิ”ถึงขั้น“โยนิโสมนสิการ”บรรลุธรรมสำเร็จผลจริง

ผู้มีแค่ความรู้ “เฉโก”อยู่ ความรู้ยังไม่ใช่“ปัญญา”จริง

ยังไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”ของโลกุตรธรรมแท้ได้ เพราะยังไม่มี“ปัญญา” มีอยู่แต่“เฉโก” ยังเป็“อเวไนยสัตว์”

ต้องเป็น“เวไนยสัตว์ขั้นมีปัญญา” จึงจะ“รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง”สัจธรรม”เหล่านี้ได้จริง ที่ลดการเวียนเกิด-เวียนตาย ต้องมี“การศึกษา”แท้จริงเจริญถึงขั้น“อาริยภูมิ”เป็น“โลกุตระ” ซึ่งมีถึง ๔ ขั้นคือ โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์

จึงจะสามารถชัดเจนแจ่มแจ้งความเป็น“โลก” และความเป็น“อัตตา”ที่มี“ความเจริญ”เข้ากระแส“โลกุตรภูมิ”

ซึ่งมีภาษาที่ใช้กันอยู่ ๓ชนิด” เรียกว่า “<u>อารยะ</u>”บ้าง “<u>อริยะ</u>”บ้าง “<u>อาริยะ</u>”บ้าง ภาษาคำว่า“อารยะ-อริยะ”ทุกวันนี้คนได้พากันเข้าใจผิดเพี้ยนไปจาก“สภาวธรรม”แท้ ๆแล้ว

โดยเฉพาะ“ความเจริญ”ที่เป็น“<u>อาริยะ</u>”นั้น ต้องรู้และต้องเป็นจริงมีจริงเองให้ได้ครบครันก็เป็น“อาริยบุคคล”ที่สัมมาทิฏฐิด้วยโลกุตรธรรม จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงบริบูรณ์และสัมบูรณ์ได้แจ้ง ๆจริง ๆแน่ ๆ คมชัดลึกตรงแม่นถูกต้อง

อาตมาเจตนาใช้คำว่า“อาริยะ”เพราะคำว่า “อารยะ” กับ“อริยะ”ทุกวันนี้พากันเข้าใจผิดเพี้ยนออกจาก“สารสัจจะ” ที่เป็น“โลกุตรธรรม”ไปหมดสิ้นแล้ว อาตมาจึงไม่ถนัดที่จะใช้

ที่จริงนั้น “อารยะ”หรือ“อริยะ”แม้“อาริยะ”นั้นมีความหมายเหมือนกัน คือ ผู้บรรลุธรรมทางศาสนาพุทธ เพียงแต่ว่า “อารยะ”เป็นภาษาสันสกฤต ส่วน“อริยะ”นี้เป็นภาษาบาลี ส่วน“อาริยะ”นั้นเป็นภาษาสันสกฤต เช่น“พระศรีอาริยเมต

ไตรย” แต่มาถึงนี้มันเสื่อมไป มันผิดเพี้ยนกันไปตามความเสื่อมของคน อาตมาเห็นว่าทั้ง“อารยะ”ทั้ง“อริยะ”ล้วนเพี้ยนผิดไปจากสัจจสาระของสภาวธรรมจริงแท้แล้วจึงขอเอาคำว่า “อาริยะ”มาใช้แทนเสียเลยเพื่อยังพอจะชี้สารสัจจะได้บ้าง

“อารยะ”ก็ดี “อริยะ”ก็ดี “อาริยะ”ก็ดี จะต้องศึกษานัยสำคัญของความแตกต่างกันให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจึงจะสามารถปฏิบัติหลุดพ้นได้จากความเจริญที่เป็น“อารยะ”เท่านั้นได้ หรือแม้แต่ความเจริญที่เป็น“อริยะ”ที่มิจฉาทิฏฐิกันไปมาก หรือหลงผิดกันไปเกือบหมดแล้วทุกวันนี้ มันแทบไม่มีความหมายถูกต้องเดิมแล้ว ก็ต้องมาศึกษาปฏิบัติให้ถูกต้องกันใหม่ แล้วปฏิบัติกระทั่งบรรลุมรรคผลกันใหม่กันจริง ๆ

เพราะ“มรรคผล”ที่ได้กันอยู่ทุกวันนี้ มันผิดเพี้ยนไปแล้วจริง ๆ มันไม่ถูกต้องตามพระวจนะ ตรวจสอบให้ละเอียดกันเถิด

(๒๔๒) “อาริยะ”ต้องมีสภาวธรรมที่เป็น“โลกุตระ”จึงจริง

“ความเจริญ”ทุกวันนี้ แม้ในศาสนาพุทธ ก็หลงยึดได้“ความเจริญ”กันแค่แบบ“อารยะ”เท่านั้น เต็มสังคมพุทธ

“อารยะ”ยังเป็น“โลกียธรรม” ยังเป็นความเจริญแค่ “ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”อย่างดีก็ได้เจริญที่“สุจริต”เท่านั้น นั่นคือ “ความเจริญ”ที่ไม่ผิดกฎหมาย แต่ยัง“ผิดศีล” แม้

"ศีล ๕"ก็ยังไม่ครบ เป็นต้น แม้แค่"ความเมาระดับ'สุรา'ที่มีความหมายเพียงขั้นต้นหยาบใหญ่ที่สุด" มิใช่แค่เมาเหล้ากันอยู่เท่านั้น แต่หมายถึง"ความเมาในโลกธรรม"ทั้งหลายที่ยังหลงมัวเมางมงายติดยึดกันอยู่

หรือไม่ผิด"ศีลหยาบ" แต่ยังผิด"ศีล"ที่สูงขึ้น "ศีล"ที่มีอีกสูงขึ้น ๆเป็นลำดับ ๆ ที่มีความหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีราวภาโส,ปฏินิสสัคคะ)อยู่อีกมาก ซึ่งมีนัยสำคัญที่ต้องศึกษากันอย่างถ่องแท้ ดี ๆ

ตั้งแต่ยุคพระพุทธเจ้านั้นยังเป็น"อริยะ"ที่สัมมาทิฏฐิเป็น"อาริยบุคคล"ได้แท้ถูกต้อง"สัมมาปฏิเวธ"จริง แต่ปัจจุบันนี้คำว่า"อริยะ"ก็เข้าใจผิดเพี้ยนไปจากความถูกต้องเดิมไปหมดสิ้นแล้ว จึงต้องนำคำว่า"อาริยะ"มาใช้เรียก"ความเจริญของพระพุทธเจ้าแท้ ๆ"แทนคำว่า"อริยะ" ต้องสาธยายอธิบายแจกแจงกันจนปากเปียกปากแฉะกันอยู่นี้

มันยากเหลือเกินที่จะถอนอุปาทาน ที่ไปหลงผิดติดยึด หลงเชื่ออย่างยึดมั่นถือมั่นไม่ถอดถอนใน"มิจฉาทิฏฐิ"กันอยู่เหนียวแน่น ให้หลุดพ้นออกมาเป็น"อาริยะ"ได้

(๒๔๓) นัยสำคัญยิ่ง ที่เป็นความเจริญแบบ"อริยะ"

ซึ่ง"อริยะ"นั้นก็นิยามกันว่า เน้นความเจริญของ"อัตตา" ไม่ยุ่งเกี่ยวกับ"โลก" แต่"หนีโลก" ออกไปสู่ป่า หลีก

ลี้หนีสังคมคน เป็นลัทธิหลงป่า จึงสุดโต่งไปทาง“จิตนิยม” มันจึงยังเป็น“แบบโลกีย์” ยังไม่ใช่“โลกุตระ”ที่สัมมาทิฏฐิ แม้ชาวพุทธส่วนมากในปัจจุบันนี้ จะใฝ่“นิพพาน”ที่ยังเป็นลัทธิ“คนเมืองคนบ้าน” แต่“ทิฏฐิ”ยังมี“อริยะ”ได้เท่านี้เช่นนี้

“ความจริงและความรู้”ยังไม่เป็น“อาริยะ” ศึกษาดี ๆ

ส่วน“อาริยะ”ซึ่งมีนิยามที่อาตมาเองเน้นในความเป็น“ศรีอาริยเมตไตรย์(ศาสนาพุทธที่จะเจริญในข้างหน้าต่อไป)”ว่าเป็นความเจริญของ“โลกุตระ” ที่ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งความเป็น“โลก” และความเป็น“อัตตา” แล้วไม่ตกเป็นทาสของ“โลกและอัตตา” ก็คือ สามารถ“อยู่เหนือ”หรือ“หลุดพ้น” ความเป็น“โลก”และ“อัตตา”นั่นเอง

แต่“ความรู้”ยังไม่เข้าขั้น“โลกุตระ” ความจริงก็ยังไม่มี

หากเป็น“ความเจริญ”แค่แบบ“อารยะ”กับ“อริยะ” เท่านั้น ที่คนผู้นั้นไม่มีความรู้หรือทฤษฎีที่จะต้องปฏิบัติตนมี“ธรรมะ ๒”คือ“รูป-นาม”หรือ“กาย”ซึ่งต้องมี“การสัมผัส” อันเป็นเงื่อนไขสำคัญในการศึกษาแบบพุทธ จนกระทั่งสามารถ“รู้จัก”อย่างแจ้งอย่างจริงของ“การเกิด-การตาย”ในความเป็นสัตวโลกเป็นอันขาด

เพราะผู้ยังไม่มีความรู้หรือ“มิจฉาทิฏฐิ”จะไม่เข้าใจว่า ต้องมี“รูป-นาม”คือ ธรรมะ ๒ หรือ“กาย” ให้เราเรียนรู้จากการ“สัมผัส” แล้วมันจะ“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”ให้เรามี“สติสัมโพชฌงค์-ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์-วิริยสัม

โพชฌงค์”ทำการปฏิบัติธรรม ได้ตลอดเวลา ก็จะเจริญ “โพชฌงค์ ๗-มรรค ๘” หรือเจริญ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”

(๒๔๔) แบบ“อริยะ”มีนัยที่ผิดแผกจาก“อาริยะ”สำคัญยิ่ง

ทั้งนัยะของทฤษฎี-ของการปฏิบัติ-ของผลที่เกิด

ซึ่งการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”นั้นต้องมี“กาย” มี“ธรรมะ ๒”ต้องมี“สัมมัปปธาน ๔” จึงต้องมี“สำรวมอินทรีย์ ๖” ต้องมีภายนอกสัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ ไม่เช่นนั้น ก็เป็น“การปฏิบัติผิด”ไปจาก“อปัณณกปฏิปทา ๓”ไง!

เป็นการออกนอกพุทธศาสนา ชัด ๆก็คือ “แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธ” เพราะการหลับตาปฏิบัติ แถมปิดทั้ง ๕ ทวารด้วยนั้น ไม่มีสิทธิ์จะเกิด“บุญ”ได้เลย

กล่าวคือ มัน“ไม่มีทางชำระกิเลส”ได้

ผู้ที่ปฏิบัติเอาแต่“หลับตา”ปิดทวาร ๕ คือ ปิดตาหูจมูกลิ้นกาย ไม่รับรู้ใด ๆภายนอก จึงผิดไปจาก“การปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”(อปัณณกปฏิปทา๓) ตั้งแต่ข้อแรก “ไม่มีสำรวมอินทรีย์ ๖”กันแล้ว ...เข้าใจชัดมั้ย?

“อปัณณกปฏิปทา ๓ (พตปฎ. เล่ม ๒๐ ข้อ ๔๕๕)”ซึ่งมีอินทรียสังวร(สำรวมอินทรีย์ ๖)ไง!-โภชเนมัตตัญญุตา(ระมัดระวังในเรื่องกินอาหารอย่าตกเป็นทาสกิเลส)-ชาคริยานุโยคะ(การเพียรให้ตนมีสติตื่นรู้ในการสัมผัสทั้ง ๖ และเรียนรู้ปฏิบัติด้วยการตื่นอยู่เสมอ)

การปฏิบัติธรรมของพุทธ จึงปฏิบัติธรรมได้ทุกขณะตลอดเวลาในชีวิต ทั้งในขณะทำอาชีพ(ทำสัมมาอาชีวะ)-ทั้งขณะมีการกระทำทุกอย่างอยู่(ทำสัมมากัมมันตะ)-ทั้งขณะพูด(ทำสัมมาวาจา)-ทั้งขณะคิดพิจารณา(สัมมาสังกัปปะ) ตามหลัก"มรรคอันมีองค์ ๘"ซึ่งต้องปฏิบัติ"มรรค ๗ องค์"นี่เอง

การปฏิบัติธรรมของพุทธ จึงมิใช่ต้องปลีกเวลาต่างหากไปปฏิบัติธรรมให้เสียเวลา ไม่ว่าจะทำฌาน ทำสมาธิ ทำนิโรธ หรือทำให้เกิด"อธิจิต" พุทธทำได้ทุกเวลา ในที่ทุกแห่ง ไม่ต้องอยู่ในสถานที่เฉพาะเท่านั้น เพื่อปฏิบัติหา"ความจริงและความรู้" แล้วก็ทำการ"สะกดจิตตนเอง"เข้าไป ๆ ๆ ๆเสียอีก ..ซึ่งไม่ใช่เช่นนั้นเลย

(๒๔๕) "อาริยะ"สำคัญอย่างไร? ต้องศึกษาให้ถ่องแท้จริง ๆ

พุทธนั้นมีการศึกษาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ธรรมนิยาม ๕" เริ่มนับตั้งแต่มีพลังงานขั้น"อุตุ(วัตถุ = ดินน้ำไฟลมอากาศ, พลังงาน)" และสูงขึ้นเป็น"ชีวะ"จาก"พีชนิยาม"คือพืชต่าง ๆ แล้วจึงจะสูงขึ้นเป็นขั้น"สัตว์" คือขั้น"จิตนิยาม" เริ่มตั้งแต่สัตว์ชั้นต่ำ แล้วพัฒนาสูงขึ้นไปตามลำดับของความเป็น"สัตว์" จากเป็น"เวไนยสัตว์"แบบโลกียะ สูงขึ้นเป็น"เวไนยสัตว์"แบบโลกุตระ จนกระทั่งสูงสุดแห่งที่สุดถึงขั้น"ตรัสรู้"เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากันเลย

"เทวนิยม"มีความรู้เพียง"ปรมาตมัน"มีองค์เดียว มีขนาดเดียวคือ"พระเจ้า"เท่านั้นด้วย จึงมีเฉพาะ"พระเจ้า" องค์เดียวที่ลึกลับ"สัมผัสไม่ได้ด้วยทวาร ๕ จึงไม่เป็น "ความรู้และความจริง"ที่ศึกษากันได้ทั่วไปขั้นสากลเลย

และ"เทวนิยม"ที่มี"พระเจ้า"องค์เดียวนี้รู้เพียงขั้น "การเกิด-การตาย"จากความเป็น"คนชาติเดียว" เมื่อ "ตาย"ไปก็ไปอยู่สวรรค์กับ"พระเจ้า"นิรันดร หรือไม่ก็ "พระเจ้า"พิพากษาให้ลงนรก จึงเป็นการศึกษาที่ไม่สามารถ จะ"รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"นิพพาน หรือรู้ความเป็น "มนุษย์อมตะ" ที่สามารถทำตนเองให้"ตาย"ชนิดที่"ดับ"อย่าง"สูญสิ้น"ความ เป็นอาตมันหรืออัตตาได้แท้จริง ไม่มี"อาตมัน"ไปอยู่ กับ"พระเจ้า"ใน"สวรรค์หรือนรก"ไหนใดอีกเลยนั้น

จึงเป็น"โลกุตรธรรม"ที่เหนือความสามารถในความรู้ และความจริงขั้น"โลกียธรรม"จะพึง"รู้แจ้งเห็นจริง"ได้แน่แท้

(๒๔๖) นัยสำคัญยิ่ง ที่เป็นความเจริญแบบ"อาริยะ"

ความเจริญแบบ"อาริยะ"นี้เป็นภูมิ"โลกุตระ"แท้จริง

"โลกุตระ"นั้น ไม่นิยม"สวรรค์และนรก"แล้วจริง ๆนะ!!!

"อาริยบุคคล"ของพุทธต้องพิสูจน์"ความจริง"นี้

ซึ่งจะพิสูจน์ความจริงได้แท้ว่า "สวรรค์"มันไม่มีจริง มันเป็นอุปาทาน(ความยึดมั่นถือมั่นที่ตนยึดมั่นสิ่งนั้นอยู่) มันเป็น

นิรมานกาย(กายที่ตนปั้นเอาเองผู้เดียวหลงอยู่ของตนผู้เดียว) มันเป็นของเก๊ ที่ตนเองปั้นลม ๆแล้ง ๆขึ้นมาเพ้อหลงเอง-เสพสมเอง

โลกุตระนั้นหมดสิ้นเกลี้ยงความเป็น“ตัวตน” ไม่เห็นแก่ตัวเด็ดขาด “ไม่มีอาตมันหรืออัตตา” เหลือเศษอยู่ในที่ใดอีกเลย ครบทั้ง“ความรู้และความจริง” ซึ่งเป็น“ความประเสริฐยิ่ง”ในความเป็น“จิตวิญญาณ”หรือความเป็น“มนุษย์”

ซึ่ง“ความรู้”แบบโลกีย์นั้น ถึงแม้จะสุดแสนชาญฉลาดอัฉริยะสูงสุดสูง และดีเยี่ยมเป็น“ศาสดา”ของโลก“เทวนิยม” ปานใด ๆ ก็ยังไม่ใช่“ความรู้”แบบ“โลกุตระ”ที่เรียกว่า“ปัญญา”

“ความรู้”หรือ“ความเฉลียวฉลาด”ขั้นโลกีย์เก่งที่สุดก็แค่เรียกด้วยภาษากันว่า “เฉกา(พหูพจน์) หรือเฉกะ,เฉโก(เอกพจน์)”เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่“ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด”ที่ภาษาบาลีบัญญัติว่า“ปัญญา”

“ปัญญา”เป็น“ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด” แบบ“โลกุตระ”เฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น

แต่ทุกวันนี้ฟั่นเฝือ สับสนปนเปกันไปหมดโดยเอาคำว่า“ปัญญา”ไปเรียกความรู้ความฉลาดแบบ“โลกีย์”เสียจนกระทั่งไม่มีใครรู้กันแล้วว่า “ความรู้ความฉลาดแบบโลกีย์”นั้นภาษาบาลีมีคำเรียกเฉพาะอยู่แล้วว่า “เฉโก”หรือ“เฉกะ”

“ความรู้หรือความฉลาด”ขั้นโลกีย์จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงหรือมี“ปัญญา”ได้หรอกว่า เป็นความเจริญขั้น“อาริยะ” คือสภาวธรรมแบบไหน? อย่างไร? โลกีย์จะ

รู้จักรู้แจ้งแค่ความเจริญขั้น“อารยะ”เท่านั้น

และในชาวพุทธทุกวันนี้ก็จะรู้จักรู้แจ้งได้แค่ความเจริญขั้น“อริยะ”เท่านั้นด้วย จะไม่ถึงขั้นความเป็น“อาริยะ”

“อาริยะ”จึงจะมี“ความรู้ความฉลาด”ขั้น“ปัญญา”

“อริยะ”จะมี“ความรู้ความฉลาด”ได้แค่ขั้น“เฉโก” หรือ“เฉกา” หรือ“เฉกตา”เท่านั้น ในทุกวันนี้

ดังที่ได้สาธยายผ่านมาแล้วนั่นเอง

(๒๔๗) “ความรู้และความจริงที่ยิ่งใหญ่”มิใช่จะรู้กันง่าย

ความเป็น“ปรมัตถ”ซึ่งหมายถึง “ความรู้และความจริงอันยิ่งใหญ่(ปรม + อัตถ)”นั้น มิใช่จะมีได้ หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่าย ๆเลย ต้องเรียนรู้กันนานับชาติไม่ถ้วนจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้บริบูรณ์สัมบูรณ์กันจริง ๆแท้ ๆถ้วนหมดครบครัน

หรือความเป็น“ปรมัตต”ซึ่งหมายถึง “ความเป็นตัวตนอันยิ่งใหญ่”ก็เช่นกัน โดยเฉพาะศาสนาที่เป็น“เทวนิยม”จะไม่มีการศึกษาเรื่อง“ปรมัตต(ความเป็นตัวตนอันยิ่งใหญ่)”ของตัวเองนี้เลย จึงไม่สามารถมี“ความรู้”เรื่องนี้ มีแต่ต้องเชื่อคำสั่งคำสอนในความเป็น“ปรมัตต”หรือของ“ปรมาตมัน”นี้โดยดุษณีย์ ถ้าไม่เชื่อถือว่า“ตกนรก”เลยนะ ยึดถือกันขนาดนั้น

ผู้จะสามารถมี“ความรู้และความจริง”ในความเป็น“ปรมัตถและปรมัตตทั้งหลาย”ได้บริบูรณ์และสัมบูรณ์ต้อง

บำเพ็ญเป็น“โพธิสัตว์”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้บริบูรณ์ สัมบูรณ์ได้หมดสิ้น นั่นคือ สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปรมัตถ และปรมัตต”ทั้งหลายไปตามลำดับละเอียดขึ้น ๆ จนที่สุด จะรู้จบครบถ้วนหมดสิ้นถึงขั้นเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

ซึ่งต้องศึกษาใช้“ชาติ”แห่งการเกิดเป็น“โพธิสัตว์”อีก นานนับชาติไม่ถ้วน เพราะ“โพธิสัตว์”มีถึง ๙ ระดับที่ต้อง ใช้“การเกิด-การตาย”เพื่อสะสมบารมีเพื่อ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ตาม“ความเป็นจริง”ในความเป็น“มนุษย์”สุดประเสริฐแท้จริง ถึงขั้น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น มันคือ“สุดยอดของ“ความ รู้สัจธรรม”ที่พึงมีใน“โลก”ของเอกภพทั้งหลายที่ยังเป็นกาละ

(๒๔๘) “ปรมัตถ”และ“ปรมัตต”มิใช่จะรู้กันง่าย แต่รู้ได้แท้

ผู้จะมี“ความรู้และความจริง”ในความเป็น“ปรมัตถ และปรมัตตทั้งหลาย” ต้องบำเพ็ญบารมีจากความเจริญทั้ง ในแบบโลกียะ ทั้งในแบบโลกุตระ อย่างมีขั้นมีตอนมีลำดับ

และกว่าจะพัฒนาขึ้นไปเป็น“คนดีของโลกีย์” และ วนหลงอยู่ในโลก“โลกีย์”ก็นานแสนนานนี่สัจจะหนึ่งแห่ง ความเป็น“ภพ”หรือเป็น“ดาว”ดวงหนึ่ง ที่จะออกไปได้

แม้จะมีศาสนา หรือจะมีศาสดา ก็จะ“วน”ในโลก “เทวนิยม”นี้ หรือโลกที่เป็น“โลกีย์”นี้ นานสุดแสนนาน

กว่าจะได้รับ“เชื้อโลกุตระ”ที่เป็น“ภพ”ใหม่ หรือ

เป็น“ดาว”ดวงใหม่ อันเป็น“คนต่างดาว”กันกับความรู้และความเป็นของ“สัตว์ต่างดาว”กันนี้ ก็นานนับชาติเป็นตัวเลขที่นับไม่ได้กันจริง ๆ เพราะอวิชชาในความเป็นสัตว์นั้นยาวนานมาก กว่าจะหลุดพ้นจาก“สัตตาวาส ๙”ได้หมดจริง

โดยการศึกษาปฏิบัติด้วย“กาย”ด้วย“สัญญา”อย่างสัมมาทิฏฐิ มี“การสัมผัสวิโมกข์(สัมผัสความหลุดพ้น) ๘ ด้วยกาย(ธรรมะ ๒)” ปฏิบัติในขณะที่มี“วิญญาณฐีติ ๗”จึงสามารถ“ดับความเป็นสัตว์(สัตว์โอปปาติกะ)” หลุดพ้นจากความเป็น“สัตว์”ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์หมดสิ้นเกลี้ยงจากที่เป็น“ปรมัตตะ(อัตตาหรืออาตมันที่เป็นปรมาตมัน)” และทั้ง“ปรมัตถะ(แก่นสารเนื้อแท้อันเป็นที่สุดของสัจธรรม)” จึงครบครันสัจธรรมหมดถ้วน

ขั้นแรกของคน ขั้นต้นที่ฉลาดกว่าสัตว์เดรัจฉานกว่าจะเจริญในโลกีย์ และจะต้องก้าวหน้าขึ้นเป็นลำดับ ๆ จน“หลุดพ้นจากโลกีย์”ออกมาเป็น“คนโลกุตระ”ได้จริงนั้น กล่าวไปแล้วมันฟังแล้วคนที่ไม่ศรัทธาเขาก็จะเห็นว่าเป็น“เรื่องโม้คุยโต”เกินการกันทีเดียว แต่จริง ๆนั้นเป็นความจริงอย่างนั้น เพราะ“วัฏฏสงสาร”นั้นยาวไกลจนสุดกล่าว

(๒๔๙) “โลกุตระ”นั้นพุทธรู้ได้ด้วยการไม่เป็น“ธรรมะ ๒”

เพราะคนหรือมนุษย์นี้เกิดอยู่ในโลกกว่าจะพัฒนามาถึงขั้น“โลกุตระ”ซึ่งเป็นผู้สามารถพัฒนาจิตวิญญาณของตนให้

เป็น“เจ้าของจิตวิญญาณ”และทำ“การดับ-การเกิด”ได้อย่างมีลำดับเป็นที่อัศจรรย์นั้น มันไม่ใช่ธรรมดา เพราะมันเป็นขั้น“อาริยธรรม”ของ“โลกุตระ”กันจริง ๆ ที่มีในแบบพุทธ

เรียนรู้กันให้ดี ๆ จริง ๆ แม่น ๆคม ๆลึก ๆกันเถิด จึงจะบรรลุธรรมทั้ง“ปรมัตตะ”ทั้ง“ปรมัตถะ”ด้วย“ธรรมะ ๒” ทุกมิติแห่งความเป็น“ธรรมะ๒” แล้วทำ“ความเป็น๑” ได้ทุกมิติ กระทั่งถึง“ความเป็นสูญ”ทีเดียว จึงชื่อว่า“อเทฺว”(ไม่ ๒)

ศาสนาพุทธจึงเป็นผู้มีผลสำเร็จใน“อเทฺวนิยม” คือไม่มีตกอยู่ในภาวะเป็น“สอง”ได้เด็ดขาด (เทฺว แปลว่า สอง)

เพราะแยก“ความเป็น๒(เทฺว)”ได้จริง แล้วทำให้เกิด“ความเป็น๑ (เอก,เอ)”ได้แท้ จึงหมดสิ้นเมถุน ไม่เสพรสคู่จริง

และสามารถบรรลุถึงขั้นทำ“ธรรมะ”ให้เกิด-ให้ตายก็ได้ หรือไม่เกิด-ไม่ตายก็ได้ตามประสงค์ หรือจะทำให้มีเท่าไหร่ก็ได้ แม้กระทั่งทำให้เป็น“สูญ” จึงชื่อว่า“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”ด้วยธรรมะ ๒ ทั้ง“สภาวะ”และทั้ง“บัญญัติ” ไม่สับสนในความเป็น๒ ของสรรพสิ่งทั้งหลายใด ๆเลย เพราะมี“ปัญญา”ที่เป็นแบบพุทธ

(๒๕๐) คนรู้ยิ่งได้ด้วย“สภาวะ”จริง และกำหนด“บัญญัติ”

ความเป็น“จิตนิยาม”ที่เป็น“ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“ตัวตนอื่น(อัญญะ)” โดยเฉพาะ“ตัวอื่น”จาก

ตัว“โลกียธรรม” และ“ปัญญา”จะรู้จริงอีกด้วยว่า ตนเองหลุดพ้นเป็น“อิสระเสรี”จาก“โลกียธรรม”ใด ตัวเรา“อยู่เหนือโลกียธรรม”ใดได้แล้ว เราเป็น“อิสระ”หลุดพ้นจากอำนาจโลกียธรรมนั้น ๆได้แล้ว แท้จริง และหลุดพ้นชนิดที่เด็ดขาดแล้วด้วย ไม่หลงกลับไปเป็น“ทาสโลกียธรรม”นั้น ๆอีกเด็ดขาด

“ความเป็นอิสระ”ก็ต้องชัดเจนว่าเรา“หลุดพ้น”จากอะไร? มิใช่ว่า“อิสระ”คือ อยู่กับตนเองผู้เดียวเดี่ยวโดด แล้วกำหนดเอาแค่“เราอยู่คนเดียว”นี้แหละ คือ“อิสระ”

นั่นมันอิสระ”สุดโต่ง เป็น“ธรรมะเดียว”เดี่ยวโดด

“อัตตา”เต็มรูป ไม่มี“โลก”กับเขาเลย ไม่มีธรรมะ ๒ กับใคร?กับอะไร? มันก็พิสูจน์อะไรกับใครไม่ได้ ผิดหรือถูก?

ไม่มี“สภาวะ” ไม่มี“บัญญัติ” ไม่มี“สมมุติธรรม”ไม่มี“ปรมัตถธรรม”ที่เป็น“ธรรมะ๒” เป็นต้น ยืนยันใด ๆได้เลย

มันต้องมีอีก“ภาวะหนึ่ง” ที่เรา“หลุดพ้น”ออกมาจาก“ภาวะนั้น ๆ”ได้แล้วจริง ๆ นั่นคือ หลุดพ้นออกมาจาก“โลกียธรรม”ทั้งหลาย มาเป็น“โลกุตรธรรม”

ว่า เรา“หลุดพ้น”จาก“โลกีย์”เรื่องนั้นแล้ว ภาวะนี้แล้วจึงจะชื่อว่า “โลกุตระ”ที่มีทั้ง“สภาวะและบัญญัติ”ให้รู้ทั้ง ๒

จึงจะเรียกว่า เป็น“อิสระ” หรือมี“อิสระ”กันแท้จริง

(๒๕๑) ความเป็น“อิสระ”ที่มีนัยสำคัญอันถ่องแท้ชัดเจน

“อิสระ”จึงไม่ใช่“ความเป็นอยู่เดี่ยว ๆโดด ๆ ไม่มีผู้คน

ไม่มีอะไรเลย โดยเฉพาะไม่มี“ภายนอก”ที่เรา“สัมผัส”ทางตา หูจมูกลิ้นกายอยู่ขณะนั้น แล้วเกิดภาวะให้เรารู้“ความจริง”นั้น

แต่เป็น“ความอิสระ”ที่มีนัยสำคัญชัดเจนถ่องแท้ว่า เรามี“เหตุ(สมุทัย)ภายนอก”ที่เรา“สัมผัสอยู่”ขณะนั้นโทนโท่แล้ว เราก็รู้ว่า ในจิตเราขาดจาก“ความรู้สึกเสพรสกิเลส”นั้น

ในจิตเราจะมีอยู่ก็เฉพาะ“ความรู้ที่รู้ความแท้ของสิ่งที่เราสัมผัส”นั้นเป็น“ธรรมะ ๑” แม้เราจะมี“สัมผัส”ทางทวารภายนอกเป็น“ธรรมะ ๒”อยู่หลัด ๆโต้ง ๆ ก็ไม่มี“รสเสพสุขหรือเสพทุกข์”จากคู่ ที่“สัมผัส”อยู่ จาก“สิ่งที่เรา‘สัมผัส’นั้นแท้ ๆ เป็นปัจจุบันขณะนี้ ๆ” มี“ธรรมะ ๒”ภายนอก-ภายในยืนยันรู้ยิ่งเห็นจริง จึงจะเป็น“ความอิสระ”ที่ถูกต้องถ่องแท้ชัดเจน

จึงจะครบบริบูรณ์“สภาวะ”ที่เป็น“ปรมัตถธรรม”ก็ดี

“บัญญัติ”ที่เป็น“สมมุติธรรม”ก็ดี มี“ธรรมะ ๒”ครบพร้อม ที่ชี้บ่งถึง“ความหลุดพ้น”หรือ“อิสระเสรี”

“อิสระ”จึงไม่ใช่ อยู่โดด ๆเดี่ยว ๆ เดียว ๆ ดาย ๆ เป็น“อัตตา”เดี่ยว ๆ ที่พิสูจน์ไม่ได้ว่า มีภาวะอื่นยืนยันร่วมด้วย

“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภพภายในไม่มี“กามาวจร” ขาดจาก“ภพ”ภายนอกอยู่อย่างพรักพร้อม ก็มีแต่“อัตตา”ภายในของ“จิตในจิต”เท่านั้น ซึ่งไม่มี“กาม”พิสูจน์“ธรรมะ๒”ยืนยัน

ถ้าอย่างนี้ไม่นับว่าเป็น“ความอิสระ”ของ“โลกุตรธรรม

“อิสระ”ก็ดี “ความหลุดพ้น”ก็ดี ทำความเข้าใจดี ๆ ว่าต้องเป็นความอิสระที่อยู่ในพฤติบทที่มี“ธรรมะ๒” มี“กาย”

แม้แต่คำว่า“สุญญตา”ก็ดี ก็ไม่ใช่“ภาวะโดดเดี่ยว”

ผู้“สัมผัสโลกธรรม”อยู่หลัด ๆ ขณะนี้อยู่โทนโท่ เป็นปัจจุบัน เราก็“หลุดพ้น”อยู่ แม้จะเป็นเวลาผ่านมานานแสนนานเป็น“อดีต”เราสัมผัสโลกียธรรมนั้น ๆเมื่อใด เราก็ยังคงตั้งมั่น“ความหลุดพ้น-ความอยู่เหนืออำนาจโลกีย์นั้น ๆอยู่” ไม่กลับกำเริบเลยสักครา เป็น“นิจจัง,ธุวัง,สัสสตัง,อวิปริณามธัมมัง,อสังหิรัง.อสังกุปปัง”

(๒๕๒) จึงจะเป็น“ความอิสระ”ที่“หลุดพ้น”ถ่องแท้แน่แท้

เราก็แน่ใจเราได้ว่า จิตเราหลุดพ้นแล้วแน่แท้ ชนิดที่มี“ความตั้งมั่นแข็งแรงทั้งในอดีตทั้งปัจจุบัน”ที่ควบแน่นมากสะสมลงเป็น“แกนความแนบแน่นแน่วแน่(อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภินิโรปนา)แข็งแรงมั่นคงเกินพอที่จะรับมือกับ“อนาคต”ที่จะเดินทางมาถึงได้ อย่างมั่นใจยิ่ง ๆว่า เรายังคงมีจิต“หลุดพ้นหรืออยู่เหนือ”โลกียะนั้น ๆได้เด็ดขาดแล้วทีเดียว ชนิดที่ประพฤติ“อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง”

เราก็ได้ประพฤติย้ำซ้ำสะสมลงเป็น“อดีต ๓๖”มั่นคงยิ่งทั้ง“เวทนา ๓ กาละ”คือ ทั้ง“กาละปัจจุบัน ๓๖” ทั้ง“กาละอดีต ๓๖” ซึ่งแข็งแรงมั่นคงอย่างมั่นใจว่า แม้ภาวะ“กาละอนาคต ๓๖”ที่จะเดินทางมาถึงเราเมื่อใด เราก็ยังแข็งแรงบริบูรณ์ความเป็น“๑๐๘ เวทนา”อย่างจบสัมบูรณ์กันเลย

เพราะเราได้ปฏิบัติ“เวทนา ๑๐๘”จนมีผลบรรลุแล้วจริง กระทั่งมี“ความหลุดพ้น-อยู่เหนือโลกียะนั้น”ได้จริงเป็น“อิสระ”เด็ดขาด ไม่ตกเป็นทาส“โลกียะ”นั้น อย่างสัมผัส“ตัวเหตุ คือ โลกธรรมที่เราเคยตกเป็นทาสมาก่อน”อยู่โต้ง ๆ เราก็“หลุดพ้น-อยู่เหนือ”อย่างเด็ดขาดแท้จริง ยืนยันอยู่โทนโท่

ฉะนี้แลคือ “ความอิสระ”หรือ“หลุดพ้น(วิมุติ)-อยู่เหนือ(อุตระ) ที่ยืนยันความจริงมี“เหตุแห่งทุกข์”นั้น ๆสัมผัสอยู่หลัด ๆ โทนโท่ เราก็“หลุดพ้น-อยู่เหนือ”โลกียะนั้นจริง ๆ

จึงชื่อว่า“อิสระ” หมดจากความเป็นทาสสิ่งนั้น ไม่เป็นทาสอำนาจของสังคมนั้น ไม่เป็นทาสอำนาจของกระแสโลกนั้น ๆเด็ดขาด “พ้นโลก(โลกีย์)”แท้จริง

(๒๕๓) “พระเจ้า”จึงเป็นผู้“โดดเดี่ยว”สุด ๆ ไม่ใช่“อิสระ”

แต่“ความจริงยิ่งใหญ่”หรือ“พระเจ้า”นั้น อยู่ลึก-อยู่ลับสุด ๆ ไม่มี“สัมผัสใด”กับอะไรในโลก ในมนุษยโลกเลย มนุษยโลกใดก็“สัมผัสพระเจ้าไม่ได้” มีแต่สมมุติว่า“มีพระบุตร”(ตัวแทนที่เป็นมนุษย์คนหนึ่งคนเดียวเท่านั้นอีกด้วย เท่านั้นนะ! มี ๒ คนก็ไม่ได้) เพราะ“พระเจ้า”โดดเดี่ยว หนึ่งเดียวมีแต่ตนจริง ๆ[สัญญายะ นิจจานิ]นั่นเอง แม้แต่“พระบุตร”เมื่อมาได้ร่างมนุษย์ ก็หมดสิทธิ์“สัมผัส”พระเจ้า ด้วยทวาร ๕

“พระบุตร”มีหน้าที่นำ“ความจริง”ของ“พระเจ้า”มา

"ประกาศ"แก่มนุษย์เท่านั้น "พระบุตร"เมื่อมาได้ร่างเป็น"มนุษย์"มี"ทวาร ๕"ภายนอกแล้ว ก็ไม่มีสิทธิ์"สัมผัสพระเจ้า"ด้วย"ทวาร ๕"เลย กรอบจำกัดกันมีถึงขนาดนั้น

ซึ่งไม่เป็นสาธารณะเลย ไม่อิสระสัมบูรณ์เลย

เห็นมั้ยว่า มันไม่เป็นสากลเลย "ผู้รู้คำสอนพระเจ้า" นี้ที่แท้เป็น"คำสั่งจากพระเจ้า(command)เสียด้วยซ้ำ"มีได้คนเดียวเท่านั้นด้วย คนอื่นรู้ไม่ได้ คนใด ๆจะเรียนรู้คำสอนที่เป็นคำสั่งนี้ของพระเจ้าได้มากเท่าใดก็เป็น"พระบุตร"ตัวจริงไม่ได้ เพราะ"พระบุตร"ตัวจริงก็มีคนเดียวโด่เด่ จะมีความเป็น"พระบุตร" ๒ คนก็ไม่ได้ จึงเป็นเรื่องจำกัด"ความแคบ"อยู่อย่างยิ่ง ซึ่งเป็น"ส่วนตัว"อยู่แต่ผู้เดียวจัดหนักมาก ยังมีความเป็น"ตัวตน"เหลืออยู่จริงแท้

ในโลกมนุษย์จึงมีแต่"พระบุตร"หนึ่งเดียวแค่นั้นที่มีสิทธิ์เป็น"พระบุตร"ถ่ายทอด"คำสอน"ของพระเจ้าได้ หนึ่งเดียวเท่านี้เท่านั้น มาสั่งมนุษย์ มาบอกมนุษย์ คนอื่นจึงเป็น"ลูก"พระเจ้าไม่ได้ เพราะ"ลูก"ก็จำกัดแค่"พระบุตร"

และสั่งเด็ดขาดอีกว่า"ต้องเชื่อ"พระบุตรองค์เดียว" เท่านั้นอีกแหละ และ"พระบุตร"ก็มีได้แค่คนเดียว" พระเจ้าก็ต้องเป็น"พระเจ้าองค์เดียว"อีกด้วย อะไรก็"หนึ่งเดียว" จำกัดความเป็น"หนึ่งเดียว"โดดเดี่ยว คับแคบยิ่ง ๆสุด ๆ

"ความโดดเดี่ยว"ตามนัยะนี้จึงแตกต่างจากความเป็น"อิสระ"ที่"อยู่เหนือความเป็นโลกีย์" นั้นสำคัญมาก

(๒๕๔) “อิสระ”ไม่ใช่“ความขาด”สิ้นเด็ดไปจากสรรพสิ่ง

“ความอิสระ”สมบูรณ์แบบนั้นไม่ใช่“ความโดดเดี่ยว” และไม่ใช่ภาวะที่“ขาด”จากกัน จนไม่มีรอยภาวะที่เหลือ แม้เงาหรือแม้แต่อรูป

หรือ“แตก”ออกไปจากกัน “เด็ด”ให้หลุดขาดจากกัน และทิ้งพรากหนีห่างไกล ไปจากสรรพสิ่งทุกสรรพสิ่งชนิด ที่หาร่องรอยสัมผัสกันไม่ได้อย่างยืนยันชัดเจนเลยด้วย จน กลายเป็น“ลึกลับ” คือ ทั้ง“ลึก” ทั้ง“ลับ” ไม่กระจ่างแจ้ง

“พระเจ้า(God)”ของ“เทฺวนิยม”นั้นโดดเดี่ยวมาก ๆ ๆ จริง ๆ และไม่มี“ความอิสระ”แท้จริงด้วย ภาษาจึงเป็น “ธรรมะ ๒”คือ “เทฺว”เต็มตัว อยู่นั่นเอง เพราะไม่สามารถ เป็น“ธรรมะ ๑”ในตนเอง แสดงตนกับผู้อื่นได้ นั่นคือยังทำ ตนเองเป็น“อเทฺว”คือ ทำ“ความเป็น ๑”หรือ“ธรรมะ ๑” และที่สุด“๐”ให้แก่ตนเองไม่เป็น ยังทำไม่ได้ ยังไม่มีวิธี

เพราะ“ปรมัตถ”หรือ“ความจริงยิ่งใหญ่”นั้น มนุษย์ เท่านั้นที่จะค้นหาพบ“ความจริง”นี้ได้ สัตว์อื่นใดยังไม่นึก ไม่คิดกันหรอก จึงมีมนุษย์เท่านั้นที่จะได้“สัมผัสความจริง ยิ่งใหญ่”กันได้ สัตว์อื่นใดในโลกไม่มีสิทธิ์ได้สัมผัสแน่

แม้แต่มนุษย์ที่ศึกษาทว่ายัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ก็ยัง ไม่มีสิทธิ์ที่จะได้“สัมผัส”ความจริงที่ยิ่งใหญ่(ปรมัตถสัจจะ)นี้

สำหรับ“เทฺวนิยม”ทำลึกลับสงวนสิทธิ์ไว้ที่“พระเจ้า” และมีแค่“พระบุตร”องค์เดียวแค่นั้นคือ“ลูก”ที่พอจะเชื่อมต่อกันอยู่ คนอื่นไม่มีสิทธิ์เป็น“ลูก”ที่มี DNA เดียวกัน

นี่คือ “ความขาดตอน”ที่ไม่เชื่อม“เชื้อแท้ของศาสนา” หรือของ“ศาสตระ”แท้จริง

พอชัดเจนในนัยสำคัญที่กล่าวนี้ ได้มั้ย?

(๒๕๕) “พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”มนุษย์ต้องสัมผัสได้

ขออภัยจริง ๆนะ ที่เรากำลังสาธยายกันอยู่นี้คือ “การศึกษา” เป็นเรื่องของวิชาการ ไม่ใช่เรื่องพูดนินทาว่าร้าย ข่มเบ่ง หรือยกตนข่มท่าน ดูถูกดูแคลนอะไรกันเลยเป็นอันขาด

เรากำลังอธิบายความเป็น“ปรมาตมัน-บรมอัตตา”

นั่นคือ“ปรมาตมัน(ปรม + อัตตา,อาตมัน)”ที่เป็น“อัตตายิ่งใหญ่”หมายถึง“พระเจ้า”ในศาสนาเทวนิยมนั้น ลึกลับมากยิ่ง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว

“พระเจ้า”จึงไม่ยอมให้“สัมผัสตัวตน”จริง จึงไม่มีใครสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นั้นได้เลย ไม่ว่าจะเป็น“ความจริง”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”หรือ“ปรมัตถสัจจะ”

ซึ่งเป็น“สัจจะ ๒ หรือธรรมะ ๒”ที่ต้องศึกษาจริง ๆ

“ธรรมะ ๒”ในความเป็น“พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน” ของพระเจ้าจึงเดาเอา ใช้“ตักกะ”(ตรรกะ)เอา ใช้จินตนาการ

และรู้จักกันอย่างคลุมเครือมาตลอดกาล ไม่เปิดเผยกระจ่าง "สัมผัส"ไม่ได้อยู่เป็นปัจจุบันนี้ร่วมกันโทนโท่ ร่วมกันรู้ ร่วมกันเห็น สัมผัส"รูป"สัมผัส"กาย"กันอยู่โต้ง ๆ

จึงเป็น"ความขาดตอน" หรือขาดจากทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพหรือมหาจักรวาฬใด ๆ ไปอย่างแท้จริง

"อิสระ"นั้นจะต้องมี"ธรรมะ ๒" ยืนยันความเป็น"อิสระ"หรือ"ความหลุดพ้น"จากกันและกันอยู่โต้ง ๆ อย่างมีภาวะ ๒ ให้เห็นให้รู้ได้ว่า"ขาดจากกัน" ขาดไปจากการเป็น"คู่" คือแยกคู่ ไปเป็น"ธรรมะ ๑"ก็รู้ชัดเจน จนกระทั่งทำให้เป็น"๐"ไม่มีภาวะเลย ก็ทำได้ และรู้แจ้งชัด ๆสัมผัสได้

ซึ่งต้องมี"ธรรมะ๒" เปรียบเทียบกันอยู่เสมอ

"ลักษณะ๒"คือ"เทฺว"นี้จึงเป็นสุดยอดแห่งการศึกษา

อันเป็น"สัจจะ ๒ อย่าง"หรือเป็น"ธรรมะ ๒"ที่คือ"กาย"นี่เองของการศึกษาใน"ธรรมนิยาม ๕" ซึ่งเป็นยอดสุดสำคัญยิ่งยวด ที่จะต้องศึกษาทั้งพยัญชนะที่เป็น"เทฺว" ที่จะต้องศึกษาทั้งความเป็นสภาวะที่เป็น"เทฺว" อย่าให้สับสนเป็นอันขาด เมื่อเราจะกำหนดหมายลงไปที่"ธรรมะ"ใด

"การศึกษา"ที่ไม่ชัดเจนเป็นลำดับ"ธรรมะ๑-ธรรมะ ๒-ธรรมะ ๓-ธรรมะ ๔-ธรรมะ ๕ ฯลฯ"แล้ว"ปรุงแต่งกัน" เริ่มตั้งแต่"ธรรมะ ๒"สังเคราะห์สังขารกันเป็น"๓ เส้า"

ซึ่งเมื่อเป็น"๓ เส้า"ก็จะมี"ธรรมะ๒ กับประธาน๑" รวมเป็น"๓"(ISH หรือ nucleus ที่มี"จิตนิยาม"เป็นประธานเสมอ

คือส่วน I และมี S กับ H คือ บวกกับ ลบ) นั่นคือ “จิตนิยาม ๓ เส้า” จะสามารถเรียนรู้ได้ และมีการเจริญขยายเป็น“ธรรมะ ๔”เป็นธรรมะ ๕-๖-๗-๘-๙-๐ หรือ ๑๐ ชนิดหมุนรอบเชิงซ้อนไล่เรียงกันเจริญขึ้น ๆเป็นลำดับ เป็น ๒๐-๓๐-๔๐ -๕๐ ฯลฯ สละสลวยสนิทเนียนอย่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก

(๒๕๖) พระเจ้ากับพระบุตรของเทวนิยมก็ถูก“ตัดตอน”

เพราะ“เทวนิยม”นั้นสงวนสิทธิ์“ความรู้และความจริง”ไว้เฉพาะ“พระเจ้า”แล้ว“ตัดตอน”ความเป็น“วิญญาณ” ตัวตนของพระเจ้าไว้เฉพาะสุด ๆ “ลึกลับ”ที่สุดแห่งที่สุด แล้วยก“พระเจ้า”ไว้ว่ามี“ความรู้และความจริง”อยู่เต็มองค์ผู้เดียว มนุษย์คนใดจะมี“ความรู้-ความจริง”เองเก่งเองไม่ได้

มนุษย์“ทำเอาเอง”หรือมี“กรรม”เองไม่ได้ ทุกอย่างอยู่ในบัญชาหรือการบงการของ“พระเจ้า”ทั้งสิ้น

“เทฺวนิยม”ไม่เชื่อ“กรรม ๔” นั่นคือ “ไม่เชื่อกรรม-ไม่เชื่อวิบาก(วิบากคือผลของกรรม)-ไม่เชื่อว่ากรรมเป็นของตน (เชื่อว่าทุกอย่างเป็นของพระเจ้าหมดสิ้น แม้แต่“กรรม”ก็ตาม)-ไม่เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า” นี่คือ ไม่เชื่อ“กรรม ๔”

เพราะ“เทฺวนิยม”เชื่อว่า“พระพุทธเจ้า”เป็นคนเท่านั้น เป็นมนุษย์เท่านั้น ไม่ใช่“พระเจ้า” แม้แต่“พระบุตร”ยังคลุมเครือมาก ว่าเป็น“คน”หรือเปล่า? เกิดตามธรรมชาติ

ของสัตวโลกหรือไม่? มีแต่"แม่"บ้าง จะมี"พ่อ"ก็ไม่ชัดเจน

หรือ"คน"เกิดจาก"ซี่โครง"ซี่ที่ ๗ ก็ไม่สามารถรู้แจ้งชัดว่า "๗"คืออะไร? เพราะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จริง ในลำดับของ"ธรรมะ ๑ ธรรมะ ๒ ธรรมะ ๓" และสภาพ"หมุนวนของธรรมะ ๓ เส้า"ที่เป็น"๓"-เป็น"๖"-เป็น"๙" แล้วเป็น"๑๐"หรือเป็น"๐"อย่างมี"สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน (คัมภีราวภาโสหรือปฏินิสสัคคะทั้งหลาย)"ที่มีความหมุนรอบ"เชิงซ้อนที่ซับซ้อน"ไปมา ชนิดที่เรียง"ชั้น"ลำดับซับซ้อนเชิงชั้นกันไปมาอย่างน่าอัศจรรย์ได้ มีระบบระเบียบเป็น cyclic order ที่สมบูรณ์แบบหมดปัญหาความเป็น chaos

"เทฺวนิยม"ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงพลังงาน"อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม"ทั้งหลายอย่างชัดแจ้ง จึงไม่สามารถพิสูจน์"กรรม ๕"ซึ่งได้แก่ "กัมมัสสกะ-กัมมทายาท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรณะ" เพราะไม่เชื่อ"กรรม ๔"นั่นเอง

"เทฺวนิยม"จึงต้องมีตัวตน(อัตตา)อยู่กับ"ความเป็น ๒" แยกแยะ"ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)"ไม่ออก รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"สภาวะ"กับ"บัญญัติหรือพยัญชนะ" ไม่ได้

เพราะไปมี"ความเชื่อ"ว่า ความเป็น"คนหรือมนุษย์ในโลก"นั้นต้อง"แบ่งแยก"ออกไปจาก"พระเจ้า"เด็ดขาด

นั่นคือ แยก"ความจริงสูงสุด-ความรู้สูงสุด"นั้นไม่มีใครจะเป็นได้ หรือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ มีแต่"พระเจ้า"องค์

เดียวเท่านั้นที่เป็นที่มีได้

นั่นก็เพราะไม่สามารถแยก“ธรรมะ๒”อันคือ “เทฺวธัมมา” เป็นตัวตนบุคคลเราเขา กับสมมุติสัจจะได้เลย

คนหรือมนุษย์ในโลกบังอาจสามารถมี“ความจริงหรือความรู้”เท่า“พระเจ้า”หรือเหมือน“พระเจ้า”ไม่ได้ แม้ความเป็น“ชั้น” เป็น“ลำดับ”

“ตัดตอน”ความเป็น“พระเจ้า”ลึกลับไปจาก“มนุษย์” จะเป็น“วิญญาณเช่นเดียวกัน”ไม่ได้แท้ “สัมผัส”กันไม่ได้เลย

(๒๕๗) พระเจ้ากับมนุษย์ของเทวนิยมจึงถูก“ตัดตอน”

ศาสนาพุทธ“อเทฺวนิยม”ไม่ได้“ตัดตอน”เด็ดขาดปานนั้น พุทธมี“ลำดับ”แห่งความสลับซับซ้อนได้จริง อย่างเป็นระบบระเบียบอย่างน่าอัศจรรย์(พระไตรปิฎก เล่ม๒๓ ข้อ๑๐๙)

จึงพาให้“เทฺวนิยม”หลงผิดกันไปใหญ่ แล้วเชื่อสุดโต่งไปว่า “พระพุทธเจ้า”ไม่รู้เรื่อง“วิญญาณ” ไม่ใช่“พระวิญญาณบริสุทธิ์” จำกัด“ความบริสุทธิ์”ว่า มีได้แต่“พระเจ้า”เท่านั้น ทั้ง ๆที่“วิญญาณ”นั้น สามารถทำ“ความบริสุทธิ์สะอาด”ได้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างแท้จริง ที่สามารถพิสูจน์ได้ในมนุษย์

เพราะความมี“ลำดับ”แม้แต่ใน“ความบริสุทธิ์ของวิญญาณ”ซึ่งมีได้เป็น“ลำดับ ๆ” เช่น โสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ เป็นต้น “เทฺวนิยม”ก็ไม่รู้จัก แยกไม่ได้

จึงหลงผิดจนเลยเถิดไปอีกว่า "ศาสนาพุทธ"ไม่ใช่ "ศาสนา(religion)" เป็นเพียงแค่"ปรัชญา(philosophy) เพราะศาสนาพุทธ"ไม่มีวิญญาณ" ไม่มีความรู้หรือไม่มีความจริงในวิญญาณ หารู้ไม่ว่า พุทธนี้ยอดรู้"ขันธ์ ๕"ได้ละเอียดยิ่ง

"รูป"ก็ดี "เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ"พุทธนั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ถึงขั้นแยกแยะเป็น"ธรรมนิยาม ๕"ได้ด้วย

ทั้ง"อุตุ-พีช-จิต-กรรม-ธรรมะ"ชัดเจนทั้ง "๕ นิยาม"

เพราะไม่เชื่อ"กรรม ๔" ก็ไม่มีภูมิสามารถหยั่งรู้ถึงใน"อจินไตย"ที่ถึงขั้น"ฌานวิสัย-กรรมวิบาก-โลกจินตา"ได้

โดยเฉพาะไม่รู้ว่า"กรรมวิบาก"ต่าง ๆที่"ทำดีหรือชั่วย่อมมีผลมีวิบาก" และ"กรรมเป็นของตน(กัมมัสสกะ)"แท้ ๆ

จึงไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน"กรรม ๕" ไม่ได้พิสูจน์"กรรม"จึงไม่ชัดแจ้งว่า"กรรมเป็นของตน(กัมมัสสกะ)" ยังเชื่อ"พระเจ้า"บงการ"กรรม"ของมนุษย์ทุกคนอยู่นั่นเอง

"มนุษย์"จะมี"ความรู้และความจริง"เท่า"พระเจ้า"ไม่ได้ ต้องฟังและทำตามเท่านั้น จะ"สัมผัส"รูปร่างหรือตัวตนวิญญาณของ"ความจริงและความรู้นี้"ไม่ได้เป็นอันขาด

แม้จะมี"พระบุตร"แท้ ๆลงมาอุบัติในโลกมนุษย์มาเป็น"ศาสดา"ผู้ประกาศคำสอนของพระเจ้า(ปกาสก,Prophet) ก็ยัง"สงวนสิทธิ์"เป็นว่า มีมนุษย์"คนเดียว"เท่านั้น ที่จะพอจะมี"ความรู้ที่เป็นความจริงอันยิ่งใหญ่ในมหาจักรวาฬ"นี้ของพระเจ้าได้ "ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่"นี้จึงถูกสงวน

สิทธิ์ไว้เฉพาะ“คน”ที่เกิดมาได้เป็น“ร่างมนุษย์” ก็จะมี“คนเดียว”เท่านั้น ที่พอจะสามารถรู้“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่”นี้ “คน”หรือ“มนุษย์”ที่มีร่างมีกายอื่นใดในโลก ไม่สามารถศึกษาฝึกฝนตนให้มี“ความรู้และความจริงอันยิ่ง”นี้ได้ แม้เป็นขั้นเป็นตอน ถ้ามนุษย์ก็มีแค่“พระบุตร”พอรู้

ใครที่มี“ความเป็นมนุษย์”ไม่สามารถมี“ความจริงและความรู้”ของ“ศาสดา”ได้เป็นเด็ดขาด ..นี่“ตัดตอน”แล้ว

ยังกั๊ก“ส่วน”ที่“พระเจ้า”ทรงมี ทั้งหมดของพระเจ้าเอาไว้ เป็น“ความสูงสุด”ที่มนุษย์ไม่อาจมีเท่าเทียมได้

นี่คือ การ“ตัดตอน” คือ ความแคบในที่“แคบส่วนตน”เป็นลัทธิหรือศาสนาเดี่ยว ๆ เดียว ๆ โดด ๆ เพราะยังมี“กักสมบัติ”ความจริงและความรู้อันยิ่งใหญ่ไว้ส่วนหนึ่งเฉพาะตนไว้ที่“ตนเอง” ไม่ยอม“ให้”ความสูงสุดแก่มนุษย์

(๒๕๘) “ ความจริงสำคัญยิ่งสุด”ก็อยู่กันที่“สัมผัส”นี่เอง

เมื่อมาเป็น“มนุษย์”หรือได้ร่างความเป็น“คน”ขนาดมาเป็น“พระบุตร”แท้ ๆ ก็ยังไม่สามารถ“สัมผัสพระเจ้า”ที่เป็น“ภาวะวิญญาณใหญ่”(ซึ่งก็คือ“ความเป็นวิญญาณพระเจ้า”นั่นเอง) ปรากฏให้พระบุตร“สัมผัส”ได้เลย เพียงแต่ให้“พระบุตร”มี“หน้าที่”เอาคำสั่งมาประกาศ หรือมาสอนต่อมนุษย์ในโลก ที่เรียกว่า“อาโลก”ให้ได้รับความรู้กันบ้าง ขนาด“พระ

บุตร”แท้ ๆก็ยังมีส่วนแห่ง“การตัดตอน”จาก“พระเจ้า”อยู่ เป็น“ความลึกลับ”อีกขั้นหนึ่งอยู่ ไม่มี“สัมผัส”เต็มสภาพ

[“อาโลก”คือ “โลก”ที่มีแสงสว่างของพระอาทิตย์ ซึ่งคนใน“โลก”ตามที่ว่านี้ได้ใช้สอยแสงพระอาทิตย์นี้เห็นอะไร ๆทำประโยชน์ได้ จึงเรียกว่า“อาโลก” หรือหมายถึงว่าเป็น“โลก”อีกชนิดหนึ่ง ที่มีแง่แตกต่างกันไปเป็น“โลก”อื่น เป็นมิติอื่น ๆ เช่น ถ้าเป็นนามธรรมก็หมายถึง ความเห็นแจ้ง ถ้าเป็นคนก็หมายถึง เปิดตาเห็นได้ ไม่ใช่ตาบอดเลย]

การ“ตัดตอน” คือ ความแคบในที่“แคบส่วนตน” ยก“พระเจ้า”ให้ไว้สูงสุดจนไม่มีใครแตะต้อง“สัมผัส”ได้ “มนุษย์”คนใดก็ไม่สามารถแตะต้อง“ความจริงสูงสุด ๆเท่าที่พระเจ้ามี”ทั้งหมดนั้นได้เลย ความจริงสูงสุด ๆที่พระเจ้ามีทั้งหมดนั้นใครจะ“เห็น”ด้วย“สัมผัส”ไม่ได้เป็นอันขาด

โดยไม่ให้สิทธิ์แก่ความ เป็น“มนุษย์”เต็มที่ ที่จะ“มีความจริงและมีความรู้”เท่าเทียมพระเจ้า

“ความจริงในพระเจ้าสูงสุด”จึงเป็น“ความลับ”ตลอดกาล นิรันดร ไม่เปิดเผย ไม่มีใครรู้ใครเห็น ใคร ๆในโลกหรือในที่ไหน ๆจึงมี“ความจริง”ตามพระเจ้าไม่ได้เลยนิรันดร

นี้คือ “ความเป็นตัวตน”ที่ยังหวง ยังเหลือ“ความเป็นตัวตนของตนอยู่” ที่ชื่อว่า“ความเห็นแก่ตัว”อยู่ส่วนหนึ่งแท้ ๆ ไม่สะอาดหมดจดจาก“ความเห็นแก่ตัว” เพราะยัง“กั๊ก”ความเป็นตัวตน(อาตมันแม้จะเป็นขั้นปรมาตมัน)อยู่แท้

คือ “ส่วนสูงสุดของพระเจ้า”นี่เอง ที่“กั๊ก”ไว้
ซึ่งไม่ยอมให้มนุษย์“สัมผัส”ได้ เป็น“ความลึกลับ”

(๒๕๙) “ความจริง”ทั้งหมดจึงสัมผัสครบปรากฏทุก“ภพ”

ศาสนาพุทธต้องเรียนรู้ด้วย“การสัมผัส”จึงชัดจริง ปรากฏ“ความจริง”ได้จริง เปิดเผย“ความจริง”หมดเกลี้ยง

ไม่ว่าจะเป็น“กามภพ”ก็เรียนรู้เป็น“กามาวจร”ลดกิเลสขั้น“กามราคะ”ได้แล้ว “กามราคะ”ไม่มี จึงจะเรียนสืบต่อไปใน“รูปภพ” เป็นปกติ“ลืมตา”เห็นใน“อาโลก”อยู่เสมอ

แล้วก็เรียนต่อไปใน“รูปาวจร”ที่เป็น“รูปภพ”ขั้นต่อจาก“กามภพ”โดยยังมี“สัมผัส”ภายนอกอยู่เป็นปกติอยู่ตามเดิม แต่กิเลสขั้น“กามราคะ”ได้หมดไปเป็นลำดับต้นก่อนแท้

แม้ที่สุดหมดกิเลสขั้น“รูปภพ”เหลือกิเลสขั้นสุดท้าย “อรูปภพ”ก็“ลืมตา”เรียนรู้ใน“อรูปาวจร”อยู่นั่นเอง

ไม่มีการ“หลับตา”เข้าไปเรียน“รูปภพ”แต่อย่างใด

นอกจาก“หลับตา”ทำ“เตวิชโช”เพื่อตรวจสอบ“อดีต” (ปุพเพนิวาสานุสติญาณ) ว่า เราได้ทำ“เกิด(อุปปัติ)”ทำ“เคลื่อนไปสู่ที่สูง(จุติ)”หรือ“เคลื่อนไปถึงจุดดับ(จุติ)”(จุตูปปาตญาณ) เราได้ปฏิบัติมาบรรลุผลแล้วครบจนสิ้น“อาสวะ”หรือยัง ..?

ไม่มีการเรียนหรือการปฏิบัติธรรม“หลับตา”เลยในศาสนาพุทธ เพราะ“หลับตา”ไม่เป็น“ความจริงในปัจจุบัน”

มันไม่มี“ทิฏฐธรรม” มันไม่เป็น“ความจริง” เสียเวลาเปล่า ๆ ที่จะไปมัวงม ๆคลำ ๆอยู่กับ“ความไม่จริง”

“นิพพาน”จึงต้องมีใน“ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ” ไม่ว่าจะเป็น“กาม” หรือ“ฌาน ๑-๒-๓-๔” ก็ต้องลืมตาเป็น“ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ”ทั้งนั้น คือ ต้องทำ“นิพพานในขณะปัจจุบัน” ลืมตาเป็นสามัญคนที่มีทวารครบครัน

“ทิฏฐธรรม”แปลว่า สิ่งที่มองเห็น,สภาวะหรือเรื่องที่เห็นได้ คือ ปัจจุบัน,ชีวิตนี้,ชาตินี้,ทันเห็น,จำพวกวัตถุ,ด้านรูปกาย ส่วน“นิพพานทิฏฐิ”นั้นแปลว่า “ความรู้เรื่องนิพพาน”

“ความรู้เรื่องนิพพาน”ถ้าไปหลงผิดว่า ต้อง“หลับตา” ปฏิบัติ จึงเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ในศาสนาพุทธ ที่ทุกวันนี้ยุคนี้ได้“มิจฉาทิฏฐิ”สนิทเนียนไปจนปักใจมั่นกันว่า เป็น“สัมมาทิฏฐิ”แล้วสนิทใจแล้ว อย่างน่าสังเวชใจเป็นที่สุด

ศาสนาพุทธเรียนรู้และสามารถเข้าถึง“ความจริงสูงสุด”กันได้ทุกคน ไม่สงวนสิทธิ์เลย ถ้าสามารถบำเพ็ญให้เป็นผู้เข้าถึงขั้นสูงสุด“สัพพัญญู” ซึ่งเป็น“สัมมาสัมพุทธะ”ได้ด้วยตนเอง นั่นคือ สามารถเอา“ตนเอง(อัตตา)”ของตนเองนี้แหละบำเพ็ญบารมีได้จนถึงที่สุด ซึ่งไม่ต้องถ่ายทอดกันด้วย“พระบุตร” คนใดก็มีสิทธิ์ ถ้าสามารถบำเพ็ญจนถึงได้

(๒๖๐) “ความจริงสูงสุด”จึงสามารถ“มี”ในตัวคนจริงได้

ศาสนาพุทธมี“ความจริงสูงสุดในตัวคนจริง” ที่สั่งสม

บารมีเป็น“พระโพธิสัตว์”แล้วเป็นผู้มี“ความจริงสูงสุดที่สูงที่สุดในความจริง”นี้ได้ทุกคน ถ้าผู้นั้นสามารถสั่งสมบารมีได้มาตามลำดับ “โพธิสัตว์ ๙ ลำดับ”และถึงที่สุดเอาได้ ไม่ลึกลับและไม่ตัดตอน ไม่“กั๊ก”สงวนสิทธิ์ไว้ที่ใด ณ ที่ไหน ๆกันเลย

ความเป็น“คน(มนุษย์)”ในโลกจึงมีสิทธิ์มี“ความจริงสูงสุดในตัวคนจริง” ไม่ลึกลับ ไม่เพ้อเจ้อ ไม่ลม ๆแล้ง ๆ

คนทุกคนบำเพ็ญบารมีถึง“ความจริงสูงสุด”ได้ทุกคน ศาสนาพุทธจึงไม่มี“พระบุตร” ทุกคนที่ปฏิบัติสัมมาทิฏฐิจริงจะมี“ความจริงสูงสุด”ได้ สามารถเห็นชัดด้วยตนเอง(สันทิฏฐิโก)

ส่วน“เทฺวนิยม”นั้นถึงจะเป็น“พระบุตร”เองแท้ ๆ ก็ไม่สามารถมี“ความจริง” นี้ได้ แค่จะ“เห็น”ตัวตนของพระเจ้า หรือแค่จะ“สัมผัส”ก็ไม่เคย“สัมผัสตัวตนจริงของพระเจ้าด้วยทวาร๕”เลย ซึ่งเป็นได้ก็แค่“ประกาสก(prophet)”ให้“พระเจ้า”

ความไม่เนื่องต่ออย่างสัมบูรณ์นี้ เป็น“ความตัดตอน” ที่มีนัยสำคัญยิ่งอยู่ ฉะนี้จึงมี“ตัวตนแท้ ๆของพระเจ้า” ที่“ตัดตอน”ความเป็นตน-เป็นของตนไว้ ไม่ให้ใคร“สัมผัส”ได้ “ตัวตน”ของ“พระเจ้า”จึง“ลึกลับ”อยู่จริงฉะนี้แล

“ปรมาตมัน”จึง“มีอยู่”จริงที่สุด “ตัวตน”ใหญ่สุด ๆ ไม่มี“สูญ”ไปได้ นิรันดร “เทฺวนิยม”จึงไม่มี“นิพพาน”

สำหรับศาสนาพุทธนั้น “ปรมาตมัน”จะยิ่งจะใหญ่ปานใดก็สามารถศึกษา“สัมผัสของจริง”พิสูจน์กันได้ด้วยความเป็น“วิญญาณ”คือ“ธาตุรู้”ทั้งหลายของมนุษย์ทุกคน ที่พัฒนา

เป็น“ปัญญา”อันเป็น“ธาตุรู้”ที่วิเศษขั้น“โลกุตระ”ด้วยสัมผัส

“สัมผัส”ทั้งหมดมี ๖ หากได้ “สัมผัสด้วยทวาร ๕” ก็จะเกิดครบ“สัมผัส ๖”จึงจะบริบูรณ์และสัมบูรณ์ด้วย “ความจริง”ที่สามารถมี“ความรู้แจ้งจริง”ได้ครบถ้วนไม่มีอะไรหลงเหลือเลยที่เป็น“ความจริงและความรู้”ทั้งหลายของมนุษย์ในมหาจักรวาฬหรือในเอกภพเท่าที่มีได้

“การจะรู้ยิ่งครบ ๆหรือได้ความจริงหมด ๆ”จึงต้องมี“สัมผัส ๖”จึงจะครบถ้วนไม่หลงเหลือเศษธุลีใด ๆเลย

หากไม่มี“สัมผัส ๖”ก็ไม่มี“ความรู้ในความจริง”ครบถ้วนบริบูรณ์ และทำ“ความจริงตามที่รู้”ไม่ได้หมดครบแท้

“ความสัมผัส”จึงเป็นเหตุ(สมุทัย)สำคัญสูงสุด ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร” เพราะเป็น“มูล”หรือเป็น“ต้นเค้า ๑๐ หรือเชื้อของเหตุสำคัญที่ขึ้นต้นแก่ผล ๑๐” จริง ๆ อันมีตาม“มูลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

(๒๖๑) นัยะที่แตกต่างยิ่งของ“ปรมัตตะ”กับ“ปรมัตถะ”

เห็นมั้ย? เห็นร่องรอยของความเป็น“ตัวตน”แท้ ๆ ที่เป็น“อัตตา”จริง ๆ โดด ๆ เดี่ยว ๆ เดียว ๆของ“พระเจ้า”ได้มั้ย? ทั้งที่เป็น“ปรมัตตะ” และทั้งที่เป็น“ปรมัตถะ”

ซึ่ง“พระเจ้า”นั้นยัง“กั๊ก”ความเป็น“ตัวเอง(อัตตา)”ไว้เพียงโด่เด่ เดียวดาย “ตัดขาด”ไม่มีใคร“สัมผัส”แตะต้อง

ได้เลยจริง ๆ ชัด ๆ เห็นได้มั้ย?

จึงเป็น“ปรมัตตะ(ปรม + อัตต ก็ที่สันสกฤตเรียกว่า “ปรมาตมัน”[ตัวตนเต็ม ๆสุด ๆ]อยู่โต้ง ๆ)” คือ “ตัวตนที่ยิ่งใหญ่ไม่มีอะไรเทียบได้” ซึ่งแตกต่างจากสัจจสาระของ“ปรมัตถะ (ปรม + อัตถ [แก่นสารเนื้อหาแท้]กันอยู่)” ยังต่างภาวะ ต่างมิติ

การยึด ยังหวง“ความเป็นตัวตน”หรือ“ปรมัตตะ” อยู่ ไม่เปิดเผยหมดสิ้น ก็เป็นส่วนเหลือที่เป็น“ตน”อยู่

ทั้ง“พระเจ้า”ทั้ง“พระบุตร”จึงล้วนยังมี“ความเป็นตัวตน(อัตตา)เฉพาะตนเอง”อยู่อีกส่วนหนึ่งทั้งคู่ ต่างก็ยังมี“ความเป็นตัวเองตนเองเฉพาะตัว”อยู่ทั้งพระเจ้าทั้งพระบุตร นั่นคือ พระเจ้าก็ดี พระบุตรก็ดี ยังมีส่วนที่เหลือ“ตัวตนไว้”อยู่เต็ม ๆแท้ ๆ ไม่เผยสิ้น

นั่นคือ เมื่อ“พระบุตร”มาเกิดเป็น“มนุษย์”นั้นได้ร่างเป็น“คน” พระบุตรก็ไม่สามารถ“สัมผัส”พระเจ้าด้วย“ทวาร ๕”ของตนได้ ซึ่งเป็นทวารภายนอกของความเป็น“คน”ทุกมนุษย์ในโลก ให้“สัมผัสรู้”ได้ครบครันเลย

จึงยังมี“ส่วนที่ถูกปกปิดซ่อนเร้น”อยู่ ..พอเห็นมั้ย?

(๒๖๒) ทำไม“ปรมัตตะ”หรือ“ปรมาตมัน”เปิดเผยไม่ได้?

“ความจริง(ปรมัตตะ)”ในความเป็น“พระเจ้า”เป็นอย่างไร? ก็ควรเปิดเผยได้ ไม่ใช่เรื่องน่าอายนี่นา เป็นเรื่อง

ดีสุดวิเศษด้วย แต่ทำไม“ปกปิด”ซ่อนเร้น ไม่เปิดเผยให้สามารถ“สัมผัสความจริง”นั้นได้ด้วยทวาร ๕ ให้มนุษย์รู้

“ปรมัตถะ”แก่นแท้ของ“ความรู้”ที่ว่า“ยิ่งใหญ่” พระบุตรก็นำมาเปิดเผย หรือเผยสัจจะกับคนกับมนุษย์ แต่“ปรมัตตะ(ส่วนที่เป็น“ตัวตน = อัตตา”ของพระเจ้า)ทำไมจึงไม่เปิดเผย

ดังนั้น “ตัวตนของพระเจ้า(ปรมาตมัน)”ก็ยัง“ลึกลับ” สุด ๆ ไม่มีมนุษย์“สัมผัสพระองค์”ได้ แม้แต่ผู้เป็นมนุษย์คือ“พระบุตร”แท้ ๆ ก็สัมผัสด้วยทวาร ๕ ไม่ได้

ปกปิด“ตัวตน(อัตตา)”ไว้ทำไม?

นัยสำคัญแท้จริงลึกซึ้งยิ่งก็คือ “เทวนิยม”ยังไม่ชัดแจ้งถ่องแท้ในความเป็น“อัตตา ๓”ด้วย“ความรู้ยิ่ง(ปรมัตถะ)” หรือด้วย“ปัญญา”แบบพุทธนั่นเอง

“มนุษย์”ใน“อาโลก”หรือ“โลกสันนิวาส”นี้หมดสิทธิ์ที่จะได้สัมผัสความเป็น“ปรมัตตะ”ซึ่งเป็น“ตัวตนพระเจ้า” ที่ยืนยันกันว่าเป็น“ความจริง”ที่ยิ่งใหญ่สุด ๆ อย่างลึกลับ

ทำไม..ความจริง“ปรมัตตะ”สัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ไม่ได้

“ปรมัตถะ”หรือ“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่”ที่พระบุตรผู้เป็น“ศาสดา”ก็นำของพระเจ้ามาเปิดเผยได้ แต่“พระบุตร”ก็ยัง“ถูกตัดตอน”จนกระทั่ง“ขาดตอน”ไปแล้วขั้นหนึ่ง คือ เมื่อ“พระบุตร”มาเป็นคนหรือมนุษย์แล้วไม่สามารถ“สัมผัส”ความเป็น“จิตวิญญาณของพระเจ้า”ด้วย“ทวาร ๕”ได้นั่นเอง “พระบุตร”มีหน้าที่แค่เป็น“ปกาสกของ

พระเจ้า” นั่นคือ พระบุตรได้แต่เพียงเป็น“ผู้ประกาศคำสั่งคำสอนของพระเจ้า”เท่านั้น

นี่ก็คือ “อัตตาหรือปรมาตมันที่เป็นตัวตนของพระเจ้าแท้ ๆ”นั้น “พระบุตร”ที่เกิดจาก“พระเจ้า”แท้ ๆ เมื่อมามีร่างเป็น“ศาสดา”ในโลกมนุษย์หรือ“อาโลก(โลกที่คนต้องอาศัยแสงพระอาทิตย์)ก็ยังถูก“ตัดตอน”จาก“พระเจ้า”

เห็น“ความถูกตัดตอน”ได้ชัดเจนยิ่งมั้ย?

(๒๖๓) “ความรู้ในความจริง”เกิดไม่ได้ ปรมัตถ์จึงไม่เต็ม

ซึ่ง“ปร<u>มัตตะ</u>”นั้นเป็นภาวะของ“ความจริงที่ยิ่งใหญ่” มนุษย์จึงควรได้สัมผัสกันอย่างถึงที่สุด ก็ไม่มี“ความปรากฏ” (ที่ศัพท์ว่า“ภาวะ”) และไม่มีอะไร“ทรงอยู่”(ที่ศัพท์ว่า“ธรรม”)ให้สัมผัสด้วยทวาร ๕ ภายนอกของ“มนุษย์”ได้บริบูรณ์

“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่”คือ“ปร<u>มัตถะ</u>”จึงเป็น“ความรู้”ที่ไม่บริบูรณ์ครบถ้วนเต็มสัมบูรณ์ได้แท้

มีแต่ปรากฏว่า “พระบุตร”เป็นมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้นที่มีสิทธิ์เป็นผู้นำ“ความจริงที่ยิ่งใหญ่”อันมนุษย์พึงได้สัมผัสกันที่“พระเจ้าเท่านั้นเป็นความจริง”นี้ หรือมนุษย์ผู้นี้แหละที่เป็นตัวแทน“พระเจ้า”ที่จะนำ“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่วิเศษทั้งหลาย”นั้นมาประกาศแก่มนุษย์ในโลก และมนุษย์คนนี้(พระบุตร)เท่านั้นที่มีสิทธิ์นำ“ความจริงของพระเจ้า”มา

กล่าวประกาศแต่ผู้เดียว คนอื่นไม่มีสิทธิ์มี“ความรู้ยิ่งใหญ่” นี้บริบูรณ์สัมบูรณ์ได้ ก็ยังมี“กั๊ก”อยู่อีกด้วย พอเห็นได้มั้ย?

เห็นความสงวนสิทธิ์หรือตัดตอน ชัดมั้ย?

“พระบุตร”เท่านั้นที่“รู้”ได้ยอดสุด คนหรือมนุษย์คนอื่นหมดสิทธิ์มี“ความรู้ยอดยิ่งใหญ่”เท่า“พระบุตร”

แม้แค่“ความรู้”ก็ถูก“ตัดตอน”ให้มีได้แค่“พระบุตร”

คนหรือมนุษย์อื่นเลยเป็นผู้ถูก“พระเจ้า”ครอบงำ

“คน(มนุษย์)”ใดก็ไม่มีสิทธิ์มี“ความรู้”แล้วปฏิบัติให้เป็น“ความจริง”เองเท่ากับ“พระบุตร”และเท่ากับ“พระเจ้า”ได้เลย

คนหรือมนุษย์จึงเท่ากับถูก“ข่ม”ไว้ตลอดกาล เป็น“อิสระ”บริบูรณ์สัมบูรณ์ไม่ได้ แม้แต่จะมี“ความรู้”

(๒๖๔) “ความอิสระ”ที่เท่าเทียมกันในความเป็น“มนุษย์”

ศาสนาพุทธนั้นทุกคนมี“อิสระ”เท่าเทียมกันทุกคน มีสิทธิ์ที่จะบำเพ็ญตนจนกระทั่งมี“ความรู้อันวิเศษยิ่งใหญ่” คือ “ปรมัตถะ”ดังที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงมีได้ทุกคน ขอให้เรียนรู้ปฏิบัติบำเพ็ญให้ถึงที่สุดเถิด

ซึ่งผู้บำเพ็ญสะสมบารมีก็ต้องเกิดมาในร่างความเป็น“มนุษย์”ชาติแล้วชาติเล่า เป็นล้าน ๆชาติ นับชาติไม่ถ้วน

แต่“เทวนิยม”คนตายจากชาติเป็น“มนุษย์”แล้วไม่มี“การเกิดวนเวียน(Rebirth,Reincarnation)” อยู่ในโลกมนุษย์อีก

"คน"เกิด-ตายเพียง"ชาติเดียว"แล้วก็ต้องไปอยู่กับ "พระเจ้า"นิรันดร แถม"จิตวิญญาณ"ไม่มี"สูญ"อีกด้วย

ใครอยากจะ"ดับอัตตภาพ"สูญ ทำไม่ได้ หมดสิทธิ์

และต้องอยู่ภายใต้อาณัติของ"พระเจ้า"นิรันดรไม่มีสิ้นสุด นี่คือ"ความหมดสิ้นอิสระเสรีภาพ"นิรันดรด้วย

แจ่มแจ้งในความแตกต่างกันทั้งการมี"ความรู้" ทั้งการมี"ความอิสระ"ที่สามารถ"มี"ได้มากน้อยกว่ากันชัดเจนระหว่าง"เทวนิยม" กับ"อเทวนิยม" มั้ยเอ่ย?

(๒๖๕) "ความเกิดอีกวนเวียน"มีนัยสำคัญที่แตกต่างกันยิ่ง

"เทวนิยม"ไม่เชื่อว่า มนุษย์มี"การเกิดวนเวียน"นับชาติไม่ถ้วน และ"มนุษย์"สามารถ"ดับการเกิด" ที่เรียกว่านิพพานได้จริง ไม่ต้องวนเวียนมาเกิดอีกเลยตลอดนิรันดร

แต่"อเทวนิยม"นั้น เชื่อชัดเจนยิ่งว่า มนุษย์มี"การเกิดวนเวียน"นับชาติไม่ถ้วน และ"มนุษย์"สามารถ"ดับการเกิด" ไม่ต้องวนเวียนมาเกิดอีกเลยตลอด"นิรันดร"ได้อีกด้วย

ซึ่งนัยสำคัญของ"ความเกิดอีกวนเวียน" หรือตายแล้วเกิดใหม่ ที่เรียกกันในภาษาอังกฤษว่า Rebirth บ้าง Reincarnation บ้างนี้ แถมเลยเถิดไปยกให้"พระเจ้า"หรือ "พระศาสดา"มีความเป็น"อมตะ" คือ"ไม่ตาย"ตลอดกาล

เป็น"ชีวิตนิรันดร" ว่าไปโน่นเลย ปานนั้น

แม้"ตาย"แล้วจากความเป็น"คน"ไปแล้ว ก็ยังเป็น "ชีวิต" หรือยังมี"ชีพ"

ความเป็น"ชีพ"หรือ"ชีวิต"จึงไม่มีที่สิ้นสุดนิรันดร

หวังกันว่า"พระศาสดา"จะกลับมาเกิดใหม่ จึงมีผู้"รอ"กันอยู่ว่าพระศาสดาจะมาปรากฏในโลกมนุษย์นี้อีก

แต่แปลกนะ! ทีศาสดาตายแล้ว จะมาปรากฏในโลกมนุษย์นี้อีก ส่วนมนุษย์ทุกคนนั้น"ตายแแล้ว"กลับมาปรากฏในโลกมนุษย์นี้อีกไม่ได้ เกิดเป็น"คน"ได้ครั้งเดียว

ดังนั้น "ความเกิด"ก็ดี "ความตาย"ก็ดี ความเป็น "อมตะ"ก็ดี ของ"เทวนิยม" กับของพุทธที่เป็น"อเทวนิยม" จึงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งหลากหลายมิติ

(๒๖๖) ไม่ว่า"เกิด-ตาย-อมตะ"นั้นพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

"ความเกิด"ก็ตาม "ความตาย"ก็ตาม "ความเป็นอมตะ"ก็ตาม ซึ่ง"พุทธ"ที่เป็น"อเทวนิยม"สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงเห็นความชัดเจนยิ่งของ"ความไม่มีอิสระ"ที่บริบูรณ์สัมบูรณ์อย่างสูงสุดได้จริงในลัทธิ"เทวนิยม"ทั้งหลาย

นั่นคือ ความไม่มี"ปรมัตถะ"ที่เป็น"ความรู้ในความจริงที่ยิ่งใหญ่"ที่เรียกว่า"ปรมัตตะ"ได้จริง ๆ

จึงเห็นชัดว่า "เทวนิยม"นั้นมีแต่ "ปรมัตตะ"แท้ ส่วน "ปรมัตถะ"ที่จะรู้ความเป็น"ตัวตน"อันเป็น"อัตตา"ไม่มีเลย

แต่ในศาสนาพุทธนั้น“ความจริงที่ยิ่งใหญ่”ที่เรียกว่า “ปรมัตตะ”อันมนุษย์พึงได้“สัมผัส”นี้ “มนุษย์”ทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันที่จะ“รู้”เป็น“ปรมัตถะ”ได้เท่ากันทุกคน แม้ที่สุดจะ“รู้”ยิ่งสูงสุดได้เท่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ถ้าผู้นั้นพากเพียรเรียนรู้ฝึกฝนตนกระทั่งมี“ความตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ”เท่ากันกับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ไม่“กั๊ก” ส่วนใดไว้เลย ไม่สงวนสิทธิ์ใด ๆด้วย

ทุกคนในโลกที่มีร่างมนุษย์มี“สิทธิ์”จะสูงสุดทั้ง“ปรมัตตะ”(ความจริงที่เป็น) และทั้ง“ปรมัตถะ”(ความรู้ที่รู้ความจริง) ด้วยการ“สัมผัส”ทุกภาวะแห่ง“สัจจะ”ทุกประการ

จึงจะต้องรู้จักรู้แจ้งทั้ง“ความเป็นตนอันยิ่งใหญ่”ที่เรียกว่า“ปรมัตตะ” และมีความรู้อันยิ่งใหญ่ในความจริงอันยิ่งใหญ่”ที่เรียกว่า“ปรมัตถะ” จึงจะทำ“ความเกิด-ความตาย” และแม้ที่สุด“ความเป็นอมตะ”สำเร็จได้จริงแท้ เป็น“ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ที่ครบครันพร้อมหมด

(๒๖๗) “สัจจะ”ที่เป็น“สอง”และที่เป็น“หนึ่ง”สูงสุด

“สัจจะ”ที่เป็น“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ศาสนาที่เป็น“เทวนิยม”จึงเท่ากับสงวนสิทธิ์ไว้ และกลายเป็นหวงแหน“สัจจะ”ไว้เฉพาะบุคคล มีแค่“พระบุตร”เท่านั้นที่เป็น“นายหน้า”(dealer)ได้เพียงคนเดียว “สัจจะ”จึงไม่เป็นสาธารณะจนผู้

คนทั้งหลายทั่วไปได้ศึกษา“สัจจะ”อย่างเป็น“อิสระ”สัมบูรณ์

เพราะการศึกษา“สัจจะ”ของ“เทวนิยม”ไม่เป็น“เทฺว หรือทฺวิ(สอง)” นั่นคือ มีไม่ครบทั้ง“ปรมัตถสัจจะ”และไม่มี “สมมุติสัจจะ” จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบครัน“ภาวะ” เกินกว่า“หนึ่ง”ที่เป็นแค่“อัตตา”ของตน

จนกระทั่งเมื่อศึกษาปฏิบัติบรรลุธรรมกันเป็นผลที่สุด ก็จะไม่มีความเป็น“สอง”(เทฺวหรือทฺวิ)จะมีสัมบูรณ์สุดในความ เป็น“หนึ่ง” นั่นคือ “อเทฺวนิยม”

เพราะ“พุทธ”ศึกษาครบทั้งที่เป็น“ปรมัตถสัจจะ”และทั้ง “สมมุติสัจจะ”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้หมดครบถ้วนบริบูรณ์ ทั้ง ความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน” และทั้งความเป็น“โลก” แม้ ที่สุดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐” ซึ่งเป็น ที่สุดแห่งที่สุดของ“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ครบครัน

จึงเป็นผู้“พ้นอวิชชา”คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่สุดแห่งที่สุด ของ“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ครบครัน หรือเป็นผู้“หลุดพ้นจาก ความไม่รู้”ในสรรพสิ่งทั้งปวง ชนิดที่สัมผัส“ของจริง”ทั้งหมด

พุทธจึงเป็นศาสนาที่สามารถสัมผัส“ปรมาตมัน” หรือ“ปรมัตตา”(ปรม + อัตตา)ได้ถึงสาระอันยิ่งใหญ่ที่เป็นแก่น ของ“อัตตา”เรียกว่า“ปรมัตถ(ปรม + อัตถ)”อย่างเป็นจริง ที่มี ความเป็น“จิตวิญญาณ”อันครบถ้วนด้วย“ตรีมูรติ(ผู้สร้าง-ผู้รักษา-ผู้ทำลาย)”ที่สมมุติกันว่าเป็น“พระพรหม”คือ ผู้สร้าง “พระนารายณ์หรือพระราม”คือ ผู้รักษา “พระศิวะหรืออิศวร”

คือ ผู้ทำลาย อย่างมีสภาวะ“จิตวิญญาณ”จริง ๆรองรับ ที่คน“สัมผัส”กันได้แท้ครบ“สัจจะ ๒ ประการ”ยืนยันในโลก

(๒๖๘) “ความอิสระ”ของพุทธนั้นไม่มีตัว“อัตตา”เด็ดขาด

ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ตั้งแต่ใหญ่หยาบยิ่ง ที่เป็น“ปรมาตมัน”ได้ ที่เป็น“อัตตาหรืออาตมัน” และสามารถ“ดับสิ้น”ความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”นี้ได้จริงด้วย ไม่ติดยึดในความเป็น“อัตตา”ทั้งหมดทั้งมวลได้จริง แม้จะอาศัย“อัตตา”ทำงานรับใช้มวลมนุษย์และสังคมหรือโลกอยู่ก็ชัดเจนว่า“ไม่ใช่เรา(อัตตา)-ไม่ใช่ของเรา(อัตตนียา)” เพียงอาศัยใช้ทำงานเท่านั้นจริง ๆ

พุทธจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”สัมบูรณ์แท้

ไม่ว่า“ปรมอัตตา(ปรมาตมัน)-โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรูปอัตตา”ศาสนาพุทธศึกษาเรียนรู้ได้ทั้งหมด

จึงหมดสิ้น“อัตตา”ใด ๆจะมาเป็นนายบงการ จึงมี“ความอิสระ”ได้ตลอดกาล ถ้าผู้ใดมีสัมมาทิฏฐิในคำสอนของพระพุทธเจ้า และปฏิบัติบรรลุผลจริง ก็บริบูรณ์แท้

กลุ่ม,สังคมหรือประเทศที่มีความรู้ยิ่งรู้จริง(ปัญญา)ในความเป็น“อัตตา”และ“โลก”จึงไม่ต้องออกกฎหรือกฎหมายมาบังคับ“อัตตา”ของใคร คน“โลกุตระ”จึงมี“ความอิสระ”ในตัวเองสัมบูรณ์สุด แม้ประเทศจะมีกฎหมาย

ทุกวันนี้ประเทศที่ยังไม่ใช่ประเทศที่มีประชาชนพัฒนาตนถึงขั้น“โลกุตระ”เต็มจริงเท่านั้นที่ยังกล้าออกกฎหมายบังคับ“ความอิสระ”ของคนในประเทศตนเอง แต่กระนั้นคน“โลกุตระ”ก็อยู่กับกฎหมายนั้น ๆได้โดยไม่ละเมิด

คนโลกียะจึงยังไม่มี“ความอิสระ”สัมบูรณ์แท้จริง

โลกียะจึงยัง“นิยม”(เป็น ism = เป็นลัทธิ)ความเป็นทาสอยู่ ตามภูมิธรรมแห่งความรู้และความจริงของกลุ่มหรือสังคมหรือประเทศ เท่าที่กลุ่มหรือสังคมหรือประเทศนั้นมี

เพราะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นทาส”ทั้งภายนอกและภายในที่เป็น“จิต” แล้วทำตนให้“หลุดพ้น”ความเป็นทาสได้บริบูรณ์สัมบูรณ์กระทั่ง“สิ้นอัตตา ๓”และ“สิ้นอัตตา ๔ (รวมทั้งปรมาตมันอีก ๑)”เป็นที่สุดได้แท้จริง

ลัทธิ“พุทธ”จึงสิ้นความเป็น“ทาสอัตตา”เด็ดขาด

(๒๖๙) เพราะ“ปัญญา”มีความรู้แจ้งจริง“อัตตา”และ“โลก”

แต่โลกยุคนี้ชัดเจนแจ่มแจ้งทั่วไปแล้วว่า *ไม่“นิยม”ความเป็นทาสกันแล้ว(*ไม่เป็น ism = ไม่ยอมเป็นลัทธิ) ทางระบบวิธีของโลกเขาจึงละอายที่จะกล้าออกกฎหมายมาละเมิด“อิสระเสรีภาพ”ของประชาชน แต่กระนั้นก็ยังมีจนได้อยู่นั่นเอง เพราะผู้ออกกฎหมายยังมีแค่“ความรู้ขั้นเฉโก”อยู่อย่างเดิมไม่เป็น“อื่น” จิตยังไม่เป็นจิต“อื่น(อัญญะ)”ที่เป็นจิต

เข้าเขตภูมิโลกุตระ จิตก็เป็น“จิตเดิม”แท้ ๆ ที่เป็นโลกียะ

เพราะ“จิตเดิม”แท้ ๆของ“จิตนิยาม”นั้นคือ จิตที่มี“อวิชชา”มาแต่เดิมก่อนจึงเกิด“สังขาร” ตามปฏิจจสมุปบาทของพระพุทธเจ้า คือเริ่ม“จิตนิยาม”ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว

“จิตนิยาม”คือ“สัตว์” เริ่มตั้งแต่“สัตว์เซลล์เดียว”ก็คือ“จิตนิยาม”แล้ว “สัตว์เซลล์เดียว”มี“อวิชชา”มาก่อนแน่

“จิตเดิมแท้”ของสัตวโลกจึงไม่ใช่“จิตสะอาดจากกิเลส”มาแต่ดั้งเดิมเลย ผู้อวิชชา“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ต่างหาก

ดังนั้น วิธีการที่ทำตนให้เข้าไปอยู่กับ“จิตเดิมแท้” จึงคงเป็นมิจฉาทิฏฐิของนักปฏิบัติชาว“โลกียะ”อยู่นั่นเอง ทั้ง“นิกายเถรวาท”ทั้ง“นิกายมหายาน” เพราะยังหลงผิด

ยุคนี้เป็นยุคบริบูรณ์ด้วยการศึกษา และเป็นยุคที่นิยม“ความอิสระ” คนทั้งโลกนิยม“อิสราธิปไตย” ที่ยกให้เป็นเลิศยอดหัวใจแล้ว มี“เหตุผล-หลักฐาน-ความฉลาด”ยิ่ง

แต่ถ้าความรู้เก่งยอดแบบ“เฉโก”ยังไม่สามารถ“หยั่งรู้”เข้าไปในความเป็น“อัตตา”อันเป็นภายใน“จิต-เจตสิก” ทั้งหลายแล้วจึงจะ“อยู่กับโลก”อย่างรู้จักรู้แจ้งการเป็นอยู่ไปกับ“โลก”อย่างสงบสมดุล จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา” และ“โลก”บริบูรณ์ พ้นความเป็นทาส“อัตตา”ทาส“โลก”ได้

และด้านความเป็น“โลก”ถ้าเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติกันก็แน่นอนว่า“โลก”ภายนอกย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไม่ได้ มากมายหลากหลายมหาศาลมโหฬารครบครันถ้วนรอบเท่า

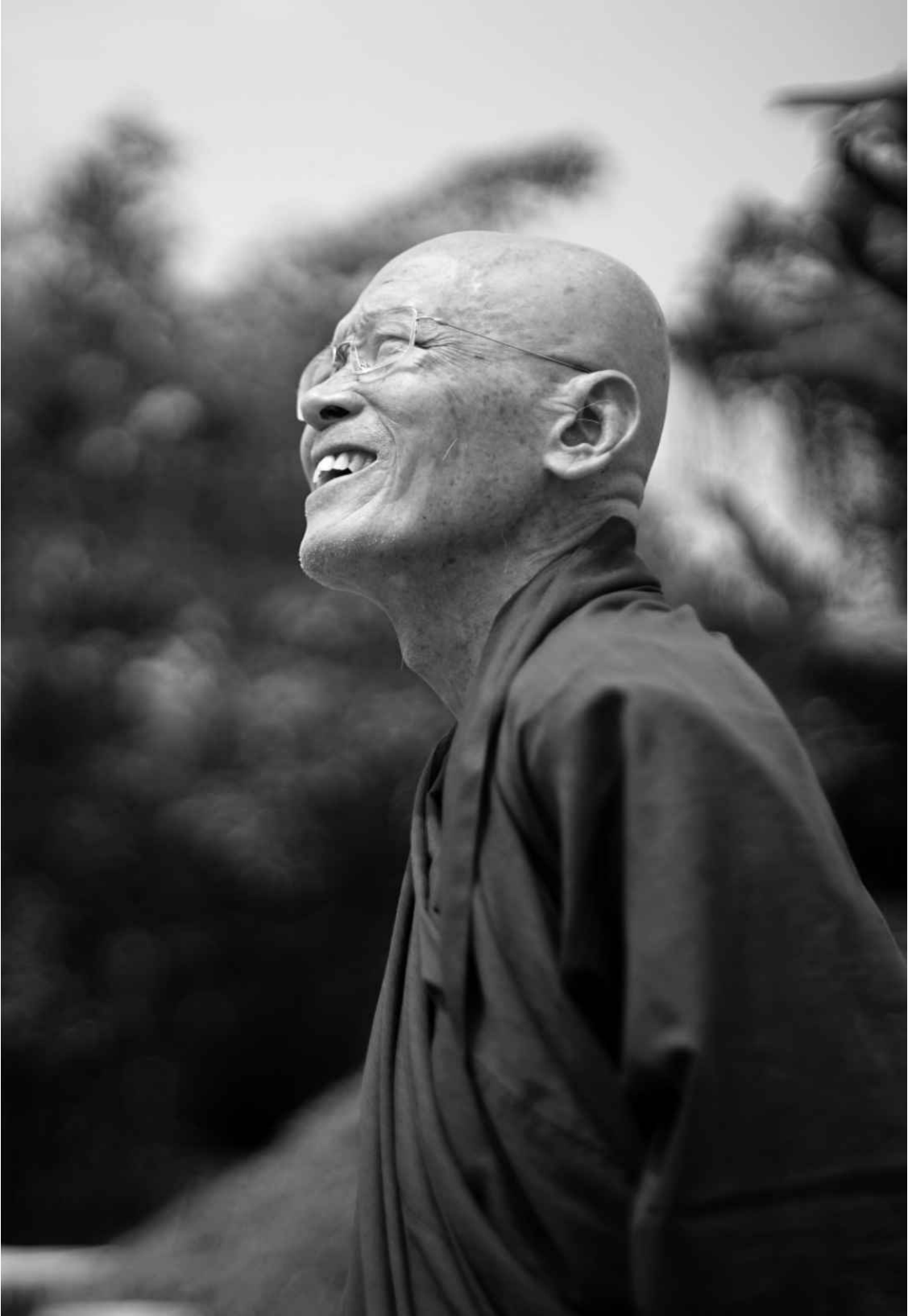

ผู้"ลืมตาปฏิบัติมีสัมผัสจริง"อย่างแน่นอน

ความรู้ขั้น"ปัญญา"นี้สามารถ"หลุดพ้น"ได้จริงซึ่งหลุดพ้นทั้ง"อัตตา"ทั้ง"โลก"แน่แท้ จึงเป็นสุดยอด"อิสระเสรีภาพ"ที่ตนได้พิสูจน์ด้วยตนเองโดยตนเองเป็น-ตนเองมี"ความอิสระ"นั้น อย่างพอใจแล้ว ใน"ความลึกซึ้งและความลึกลับของจิตขั้นอัตตาหรืออาตมันในตนและโลก"

(๒๗๐) "ความอิสระ"ขึ้นอยู่กับการศึกษา"อัตตาและโลก"

และใน"ความเป็นโลก"ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยการสัมผัสธาตุรู้ทั้ง ๖ ทวารของตนกับ"โลก"ต่าง ๆ "สังขารโลก-สัตวโลก-โอกาสโลก หรือมนุษยโลก-เทวโลก-พรหมโลกหรือความเป็น"โลก"อีกสารพัดหลากหลายมากมาย เช่น โลกธรรม,โลกธาตุ,โลกนาถ,โลกบาล,โลกวัชชะ,โลกาธิปไตย,โลกามิษ,โลกียฌาน,โลกุตรฌาน,โลกียวิมุตติ,โลกุตรวิมุตติ ฯลฯ ที่สำคัญโลกคือโลกียะ-โลกุตระเป็นต้น ฯลฯ (คือ มีความรู้โลกสารพัดทั้งหลาย = มีโลกวิทู)"

แต่ความรู้ขั้น"ศรัทธา"นั้นยังตกอยู่ในห้วง"การเชื่อตามผู้อื่น" หรือยังนิยม"หลับตาปฏิบัติ"ที่ยังไม่พ้น"ความลึกลับหรือลึกซึ้ง"อันยัง"เป็นอัตตาหรืออาตมัน และเป็นโลก" คือรู้ยังไม่ครบความเป็นโลกวิทู(โลกภายนอกที่กว้างขวางหลากหลายมากมาย) นั่นคือ สายนี้ยังรู้วกวนอยู่ใน"โลกแคบ"

ยังรู้ไม่กว้างออกมาภายนอก“โลก” จึงรู้ประมาณหนึ่งเท่านั้น

จึงยังเป็นทาสในส่วนที่เป็น“โลก”อยู่อีกประมาณมาก

ที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ว่า “ต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐)จึงจะพ้นความเป็นทาส ทั้งเป็น“ทาสโลก”และ“ทาสอัตตา” ซึ่ง“หลุดพ้นความเป็นทาส”ทั้งภายนอกคือ“โลก” และทั้งภายในคือ“อัตตา”

(๒๗๑) สาธารณโภคีกำลังเกิดได้ในหมู่ฆราวาสปัจจุบันนี้

เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ในโลกยุคนี้เป็น“ทาสผู้ปล่อยไม่ไป” ยังไม่สามารถทำตนจนเป็นผู้หลุดพ้นอำนาจโลกธรรมสำเร็จเป็นอาริยชนกันได้นั่นเอง ไม่เป็น“โลกุตระ”

มีคนในประเทศไทยเท่านั้นที่มี“วิชชา”ความรู้พาตนออกจากความเป็น“ทาสโลกธรรม”ได้เพียงจำนวนน้อยนิด แม้คำสอนของพระพุทธเจ้าที่พาคน“พ้นความเป็นทาส”จะยังมีอย่างสมบูรณ์อยู่แท้ ๆ และมีอยู่ในแดน“อเทวนิยม”จริง

อีกทั้งสมบูรณาญาสิทธิราชก็หมดสิ้นไปแล้ว

สังคมฆราวาสและสงฆ์จึงสามารถทำให้เกิดสังคมเป็นรูปสังคมสาธารณโภคีทั้งหมู่บ้านหรือทั้งชุมชนกันได้

สังคมกลุ่มหมู่ใดหากไม่แยกหมู่บ้าน ไม่แยกวัด ไม่แยกโรงเรียน ก็ยิ่งเป็น“สาธารณโภคี”ที่ดีวิเศษทีเดียว

บ้าน-วัด-โรงเรียนไม่แยกกัน แต่อยู่ร่วมกัน สัมพันธ์

กันเป็นหนึ่งเดียวคือ“บวร”

สังคมที่มีครบความเป็น“บวร”จะเป็นสังคมที่เจริญพัฒนาได้ดียิ่ง ๆ ทั้งในการศึกษา และภาวะ osmosis

เพราะเป็นสังคมที่สัมพันธ์กัน ๓ เส้า และมีอภิสังขาร

(๒๗๒) ความเป็น“๓ เส้า”นี้ยิ่งใหญ่ที่ต้องศึกษาอย่างสำคัญ

ความเป็น“๓ เส้า”นี้ มีความสำคัญมากในสรรพสิ่ง เพราะเป็นพลังงานที่สังขารกันอยู่ใน“ตัวตนของตนเอง” (ใน“วงวนที่สังเคราะห์กันอยู่แต่ละหน่วย หรือโลกหนึ่ง ๆ” nucleus หรือ ISH, อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม ฯลฯ)ซึ่งมีความสมดุลของ“สรรพสิ่ง” แต่ละหน่วยที่“ทรงไว้(ธรรม)ซึ่งสภาพของตน”อยู่ ไม่ว่าใน “นิยาม”หนึ่ง “นิยาม”ใด ของทุก“ธรรมนิยาม ๕”

ใน“อุตุนิยาม”ก็ต้องอาศัยความสมดุลด้วย“๓ เส้า” เช่น พลังงานเป็นตัวเอง(I), พลังงานลบ(S), พลังงานบวก(H) ถ้ามีอยู่สมดุลก็จะเป็น“วงวนที่หมุนอยู่อย่างพอเหมาะได้” ไม่ร้อนเกินจนตัวละลายเร็วกระทั่งทรงรูปร่างมิได้ ไม่ขัดสีกันจนมวลกระจุยกระจายยึดรูปร่างของตนไม่ได้ ไม่กระเด็นดิ้นเร็วจนดูรูปไม่ออกจนไม่มีรูปทรงพอที่จะเรียกได้ว่าเป็นหน่วยเป็นจุด หรือที่พอทรงรูปอยู่ได้มีระยะเวลาเป็นตัวเป็นตนในระยะเวลาพอนับเป็นจุดเป็นมวลได้ เป็นต้น

แม้“พีชนิยาม”ก็เช่นกัน “จิตนิยาม”ก็เช่นกัน

ยิ่ง“กรรมนิยาม”นี่แหละที่คนผู้สามารถทำ“กรรม”ให้สมดุลได้จริง ไม่ว่าสำหรับตนเอง หรือสำหรับผู้อื่น สำหรับสังคม สำหรับประเทศชาติ แม้ที่สุดสำหรับมหาจักรวาล

ที่พุทธศาสนาศึกษากัน ก็คือ “ตัวตนของตนเอง”

ทุก“นิยาม”จะต้องมีภาวธรรม“๓ เส้า”เสมอ แม้แต่ “สุญญตา”ก็ต้องมี“ภายนอก-ภายใน”และ“ความเป็นสุญญ” ที่เกิดขึ้นแก่ตัวเอง ว่า สมดุลกันดีหรือไม่ดี นี่ก็“๓ เส้า”

(๒๗๓) ความเป็น“๓ เส้า”ที่ภาษาว่า“ธรรม”กับ“อธรรม”

“การทรงสภาพนั้น ๆไว้ได้อยู่” แม้เหลือรังสี “รังสี”ส่วนที่ถือว่ายังเป็น“พลังงานแสง,สีเสียง ฯลฯ” ที่ยังเป็นส่วนดี ก็ยังนับว่า “ธร หรือธัมม หรือธรรม” คือ ยังทรงมี-ทรงอยู่

ซึ่งส่วนยังมีเหลือคือรังสี ยังไม่สิ้นสนิท ยังเหลือเศษ

ต้องหมดสิ้นเกลี้ยง“รังสี” คือไม่มีรังสี จึงจะเรียกว่าไม่มี“ธร หรือธัมม หรือธรรม” ซึ่งภาษาก็เรียกว่า“อธรรม”

ฟังความซับซ้อนนี้อีกที ความไม่มีแม้แต่“กัมมันตภาพรังสี”อันหมายถึง พลังงาน“รังสีของกัมมันตภาพ”ส่วนที่เป็นพลังงานพิษภัยร้ายที่ยังเป็นส่วน“กัมมันภาพรังสี”โน่นแหละหมดไป จึงจะนับส่วนที่เหลือ ว่า ไม่ใช่“ธร หรือธัมม หรือธรรม” คือ “ไม่ทรงสภาพนั้นไว้แล้ว”

เมื่อ“ไม่ทรงไว้ใด ๆแล้ว”ก็เรียกด้วยภาษาว่า“อธรรม”

แต่ถ้าที่สุดเหลือ“รังสีแห่งกัมมันตภาพ”ที่ยังเป็นส่วนดี ก็นับว่า“ทรงสภาพไว้” ที่ภาษาก็ว่า “ธร, ธัมม, ธรรม” คือ“มี”

มันก็แค่“มี”เศษที่เหลือเท่านั้น แต่ก็ยัง“มี”เศษอยู่ในส่วนที่ดี ไง! มันยังเป็นประโยชน์ในโลก ก็ไม่เสียหาย

“มีคุณ”จะยัง“ทรงอยู่”ก็เป็นการอนุโลมให้“มี”อยู่

ถ้า“มีโทษ”ก็กำจัดแน่นอน ไม่ให้“มี”อยู่เด็ดขาด

ไม่ให้“ทรงไว้-ทรงอยู่”นั่นคือ “ไม่เป็นธร,ธัมม”เด็ด ๆ

“ความมีอยู่”นั้นถ้าแม้นไม่มี“พลังงาน”อะไรมาเพิ่มให้มัน“เจริญ”ต่อ(โภ,กุศล,พลติ,พลัฏฐะ) โดยเฉพาะพลังงานที่เพิ่มมาไม่ถึงขั้น“อัตราการก้าวหน้า(progression ratio)” ที่บวกลบคูณหารแล้ว มีแต่ถอยหลัง มันก็“เสื่อมไป”เป็นที่สุดอยู่ดี (ชรตา) ก็ธรรมดาของ“ไตรลักษณ์”

(๒๗๔) ความเป็น“๓ เส้า”ในที่นี้ คืออะไร?

เป็นต้นว่า ใน“๓ เส้า”นั้น มี“I-S-H” คือ มี“ตัวเรา-เพศหญิง-เพศชาย” หรือมี“ไตรลักษณ์” คือ “การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป” ที่มีอยู่ในมหาจักรวาลนิรันดร

ถ้าผู้ใดยังมี“ความเห็นแก่ตัว(self-ish) ก็ย่อมแย่งเอามาให้ตัวเองอยู่ นั่นคือ I(ตัวเรา) เมื่อเรามีพลังเหนือกว่า ก็แย่งจากพลังงาน S(พลังงานลบ=[อิตถีภาวะ]เพศผู้) หรือยังแย่งจากพลังงาน H(พลังงานบวก=[ปุริสภาวะ]เพศเมีย) อยู่

ก็จะสร้าง“พลังอำนาจเพื่อแย่งจากมนุษย์คือ S (เพศผู้) หรือ H(เพศเมีย) และจากอื่น ๆ ไม่มีหยุด เพราะเห็นแก่ตัวอยู่

หรือ“๓ เส้า”คือมี“พลังอำนาจ-มนุษย์-การแย่งพลังมาให้ตน”ซึ่งยังโยงใยยุ่งยากกันมากในสังคมมนุษย์ตลอด

ผู้ยังไม่สามารถมี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อำนาจ”ที่แท้ ก็จะตกเป็นทาสอำนาจอยู่ โดยพยายามแสวงหา“อำนาจ”มาให้ตน ได้มากขึ้นเสมอ เพื่อแย่งมาให้ตนเอง ไม่หยุด ไม่หย่อน ตราบที่ยังเห็นแก่ตัวและยังรักความเป็น“ตัวตน” ก็ไม่ยอมหมดตัวตนแน่นอน ไม่ทำ“ความเป็นสูญ”ให้แก่“อัตตา”ตนเองแน่ยิ่งกว่าแน่

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทั้งความเป็นโทษ-ทั้งความเป็นคุณแห่งตัวตน” และทำ“ตัวตน”ให้เป็น“สูญ”ไม่ได้นั่นเอง

ผู้มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”เท่านั้นที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นคุณ-เป็นโทษ”ของอัตตา(ตัวตน)จริงแท้ และทำความเป็น“ตัวตน”ที่เป็น“โทษ”หมดสิ้นไปก่อน แม้แต่“ตัวตน”ที่เป็น“คุณ”ก็สามารถทำให้“สูญ”สิ้นไปได้ด้วย จึงชื่อว่า“อยู่เหนือความเป็นอัตตา”

(๒๗๕) ผู้มี“ปัญญา”ทำให้ความมี“ตัวตน”นั้น“สูญ”ได้จริง

ซึ่งผู้ที่ได้ศึกษา“ความเป็น‘ตัวตน’ และความเห็น

แก่ตัวเอง”ได้จริงแท้ และเห็น“โทษ”ของการเห็นแก่ตัว-เห็น“โทษ”ของการมี“ตัวตน(อัตตา) แล้วปฏิบัติลดละ“ความเห็นแก่ตน และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นตัวตน(อัตตา)” ถึงขั้นถ้าจะรักษาตัวตนไว้อยู่ก็เพียงเพื่อ“อาศัยใช้ทำงาน”

ไม่ได้หลงผิดแล้วว่า “อัตตานั้นเป็นตัวตนที่มีอยู่นิรันดร” เพราะได้เรียนรู้ฝึกฝนจริงจนกระทั่งสามารถทำความเป็น“ตัวตน(อัตตา)” ตั้งแต่“โอฬาริกอัตตา”หยาบใหญ่ที่สุด มีทั้ง“อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม”ก็สามารถกำจัดได้แล้วจริง

หรือขนาด“ปรมาตมัน”อันเป็น“อัตตาลึกลับที่ใหญ่ยิ่งสุดเป็นเพียงพลังงานทางจิตวิญญาณจริง ๆ ก็ได้เรียนรู้และสัมผัสความเป็นพลังงานระดับนี้จริงที่สุดด้วยตนเองในตนเอง เพราะ“ยิ่งใหญ่ที่สุด”ที่มีพลังเหนือ“อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม”โดยสามารถควบคุมจัดการพลัง“ธรรมนิยาม ๕”นั้น ๆได้แท้นั่นเอง

จึงไม่มีความลึกลับ(อรหะ)แล้วสำหรับ“พลังงานในธาตุและในธรรมต่าง ๆประดามีในจักรวาลหรือในมหาเอกภพ”

พลังงานที่เป็น“จิตวิญญาณ”ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่แค่ใดถ้าลึกลับ ไม่สามารถทำให้คนที่๒ หรือคนอื่น ๆทั้งหลายทั้งโลกรู้ร่วมได้ ก็ไม่น่าจะชื่อว่า“ความจริงอันยิ่งใหญ่ของโลก”

“ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก”ที่เรียกว่า“บรม” หรือ“ปรม” ที่เป็น“ปรมอัตตาหรือปรมาตมัน” หากจะ

ชื่อว่าเป็น“สัจจะ”ก็ต้องเป็นสากล ที่มนุษย์ผู้ล้วนมี“จิตวิญญาณ”สามารถร่วมรู้หรือรู้ร่วมได้ จึงจะชื่อว่า“สัจธรรม”

ดังนั้น ผู้นี้จึงชัดเจนว่า ถ้าจะยัง“มี”อัตตาก็มีเพื่อประโยชน์ผู้อื่นเท่านั้น สำหรับ“ตนเอง”หากยังมี“ตน”อยู่ไม่ว่าในแบบใด ๆก็ยังมี“ทุกข์”ทั้งสิ้นมากหรือน้อย(ชาติ ปิ ทุกขา)

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อัตตา”นี้คือ พลังงานที่เราสามารถ“ยึดไว้ให้ทรงอยู่เป็นภาวะที่ใช้งานเท่านั้น” ถ้าเรา“ไม่ยึดมั่นถือมั่น(ไม่มีอุปาทานหรือไม่มีอภินิวาส)”ก็วาง(มุญจิตุ = มี“มุญจิตุกัมมยตญาณ”) เป็นผู้มีการปล่อย(มุญจน)ความเป็นอัตตานี้ได้จริง ก็เป็นผู้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ความเป็น“อัตตา”จริงแท้บริบูรณ์ จะวางจะปล่อยเมื่อใดก็ได้ อย่างเป็นจริง ก็จบกิจ

(๒๗๖) “สูญ”คืออะไร? มีนัยสำคัญแท้จริงอย่างไร?

ผู้นี้จึงอยู่ที่เมื่อใดตนจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เท่านั้น ก็ทำได้เอง ถ้าทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”แล้ว ก็“สูญ”แท้นิรันดร ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว เหมือนแยกธาตุ H กับธาตุ O ออกจากกันได้แล้ว “ธาตุน้ำ”ก็สูญสิ้นไป ธาตุ“น้ำ”ตัวนี้ก็ไม่มีอีกแล้วนิรันดร แตกสลายออกไปเป็นแก๊สแล้ว

เพราะผู้นี้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม”จริงแท้ และสามารถแยกธาตุของ“ธรรมนิยาม ๕”เหล่านี้ได้แท้จริง

"อำนาจ"ที่สามารถแยก"ธาตุ"ทำลาย"ธรรม"ให้"สูญ" ได้นี้ ไม่บาป ไม่เป็นโทษ ทำได้อย่างนี้ แค่นี้ ก็บริบูรณ์-สัมบูรณ์แล้ว ที่เป็น"อำนาจ"ที่ยิ่งใหญ่ ไม่เป็น"โทษ" มีแต่"คุณ"ถ่ายเดียวเท่านั้น "อำนาจ"นี้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดแล้ว จึงไม่ต้องแสวงหา ไปมี"อำนาจ"อะไรใดอื่นอีก

และ"ตนเอง"ก็ไม่ต้องเป็น"เจ้าของอำนาจ"ด้วย คนอื่น ส่วนอื่นทั้งหลายเขามอบ"อำนาจ"มาให้เราเองทั้งนั้น

ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย"ปัญญา"อันเป็นโลกุตระแล้ว จึงไม่แสวงหา"อำนาจ(อธิปไตย)"มาให้ตนเลย แต่จะเป็นผู้ทำงานรับใช้ผู้อื่น เป็นประโยชน์ให้แก่สังคมประชาชนแท้จริง (อภิบาล) ก็จะได้"อำนาจโดยธรรม"(ธรรมาธิปไตย)อย่างเป็นอัตโนมัติที่สุจริตที่สุด ที่ผู้อื่นได้รับการเกื้อกูลช่วยเหลือ หรือเลี้ยงดูจากเรา หรือให้ประโยชน์แก่เขา เขาต่างมอบให้เราเอง ด้วยความรู้ ด้วยใจที่เคารพบูชาเทิดทูนแท้จริง

คือ เราจะ"ไม่สร้างอำนาจมาให้ตัวเองเลย" แต่จะทำงานสร้างสรรค์สิ่งที่ตนแน่ใจว่าดีและที่ตนสามารถทำได้ ทั้งรูปทั้งนาม-ที่มีคุณค่าประโยชน์แท้แก่โลก แก่สัตว์ แก่มวลมนุษย์ หรือไม่ก็ใช้แรงงานที่เป็นประโยชน์รับใช้(ไม่ใช่รับจ้าง)ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็น"แรงกายหรือแรงความรู้,แรงความคิด" โดยไม่แลกสิ่งตอบแทน

บ บ้าน-หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก

ว วัด-พุทธสถานราชธานีอโศก

ร โรงเรียน-โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก

(๒๗๗) สาธารณโภคีที่ดีจะมีการไหลแทรกซึมซับของธรรมะ

ในสังคมหรือหมู่กลุ่มมนุษย์ที่เป็นโลกุตระมี“บ้าน-วัด-โรงเรียน”ครบ“๓ เส้า = บวร”จึงเป็นสังคมหมู่กลุ่มชุมชนที่มีการเรียนรู้และมีการสังเคราะห์(การรับเอา,รวบรวมไว้)และการสังขาร(การแยกแยะปรับปรุง)ที่บริบูรณ์สัมบูรณ์ได้แท้จริง

สังคมชุมชน“บวร”นอกจากครบครันด้วยการศึกษาอย่างมีการจัดทำกันเองแล้ว ก็ยังมีการไหลแทรกซึมซับ(osmosis)ของ“ธรรมะ” ของ“การศึกษา”อยู่อย่างอัตโนมัติ

แต่“ธรรมะ”หรือ“การศึกษา”ของสังคมนั้นต้องดีถึงขั้นมีคุณภาพเข้มข้นสูงเพียงพอนะ จึงจะมีการไหลถ่ายเทซึมซับแทรก(osmosis)ของ“ธรรมะ”ของ“การศึกษา”ที่ซึมลึกได้

ถ้าไม่มีคุณภาพเข้มข้นสูงเพียงพอก็เกิดการถ่ายเทไหลซึมซับแทรก(osmosis)ของ“ธรรมะ”ของ“การศึกษา”ไม่ได้

หรือถ้า“ธรรมะ”หรือ“การศึกษา”ของสังคมนั้นย่ำแย่มีคุณภาพต่ำ ก็ยิ่งจะกลับเกิดการถ่ายเทไหลแทรกซึมซับ(osmosis)สู่กันในแบบเลวร้ายนั้นแหละหนักยิ่งขึ้นได้ เช่นกัน

จึงต้องสร้าง“สังคมหมู่กลุ่ม”หรือประเทศให้เป็นสังคมหมู่กลุ่มที่เป็น“โลกุตระ”ให้ได้ จึงจะมี“ธรรมะ”ที่เป็น“โลกุตระ” ซึมซับ แทรกซอนมี osmosis ในสังคมนั้น ๆจริง

(๒๗๘) สาธารณโภคีที่ดีเกิดจากสังคมที่เป็น“บวร”ที่ดี

สังคม“บวร”ที่ดีก็จะมี osmosis ที่ดี ถ้าเป็นสังคมที่ไม่ดี ก็แน่นอนย่อมจะมี osmosis ที่ไม่ดี เกิดโดยอัตโนมัติ

เรากำลังชี้ให้เห็นแจ้งกันว่า สังคมแบบ“คนจน”ที่มี“ปัญญา” เป็น“โลกุตระ”นั้น เป็นสังคมที่ประเสริฐแท้จริง

ซึ่งสังคมชุมชนที่ดำเนินชีวิต“แบบคนจน”อันเป็นเศรษฐกิจถึงขั้น“สาธารณโภคี”กันได้นี้ เป็นเครื่องชี้วัดความเจริญประเสริฐของคนและสังคม ในโลก เจริญทั้งตั้งใจเจตนาให้เจริญ ทั้งที่เกินเจตนาที่มัน osmosis อยู่เอง

ถ้ามนุษย์ในสังคมใดสามารถดำเนินชีวิตกันถึงขั้น“สาธารณโภคี”ได้ ก็จะอยู่กันอย่าง“บวร”คือ บ้านของฆราวาสก็ดี วัดอันเป็นที่อาศัยของนักบวชก็ดี โรงเรียนอันเป็นสถานศึกษาของเด็กนักเรียนและผู้ใหญ่สมาชิกหมู่บ้านก็ดี ต่างอยู่ร่วมกัน ช่วยกันดำเนินความเป็นอยู่ของบ้านของวัด ของโรงเรียนไปด้วยกันทุกคน เป็นสามัคคีหนึ่งเดียวกันสุดยอดสังคม เท่าที่เคยมีเคยเป็นกันมา

จึงเป็นเหตุดี-ผลดีสนับสนุนเกื้อกูลกันอย่างวิเศษ

ทั้งที่ดินทั้งข้าวของวัตถุทรัพย์ สมบัติต่าง ๆ ล้วนเป็นของส่วนรวม ไม่ยึดเป็นของตัวของตน เหมือนอย่างที่สังคมโลกีย์สามัญคนทั่วไปทั่วโลกที่เป็นที่มีกัน

(๒๗๙) หมู่บ้าน“สาธารณโภคี” คือ ครอบครัวเดียวกัน

ดังนั้น “สาธารณโภคี”นี้ทุกอย่างเป็นของส่วนกลาง จึงต่างช่วยกันสร้างช่วยกันรักษาดูแล ร่วมใช้ร่วมกินด้วยกัน ซึ่งเป็นสังคมที่มี“บ้าน-วัด-โรงเรียน” ย่อว่า“บวร”ที่ต่างมีชีวิตดำเนินอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างเป็นระบบระเบียบสนิทเนียนทั้งหมู่บ้าน เหมือนครอบครัวบ้านหลังเดียวกัน ผู้คนในหมู่บ้านอยู่ร่วมกัน ทำอยู่ทำกินทำใช้ร่วมกัน กินอยู่ร่วมกัน ปลูกสร้างผลิตผลขึ้นมาเป็นสมบัติส่วนกลางกันทั้งหมด

ซึ่งเรียกว่าสังคมชุมชน“สาธารณโภคี” และดำรงความเป็นอยู่ของชีวิตจริงที่ไม่ใช่ละครหรือการแสดงชั่วครั้งชั่วคราว แต่เป็นชีวิตจริงสังคมจริงของคนที่สมัครใจมาอยู่ร่วมกันมีชีวิตอยู่กับเศรษฐกิจ“สาธารณโภคี” เพราะได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้ามีผลจริง สำเร็จอย่างเป็นจริง ในประเทศไทยมีหมู่บ้านที่เป็น“สาธารณโภคี”ที่ว่านี้ให้พิสูจน์จับต้องสัมผัสได้จริง ของจริงมิใช่ละครชั่วคราว

พิสูจน์ได้ทั้งความเป็น“บ้าน” เป็น“วัด” เป็น“โรงเรียน”

แม้จะยังมี“รูป”ไม่ใหญ่โตมโหฬาร แต่ใน“อรูป”ที่หยั่งรู้ถึงได้ยากคือ“นาม”นั้น ขอยืนยันรับประกันได้ว่า“แท้แน่ยิ่ง”

เพราะการศึกษาของพุทธนั้นมีทั้ง“รูปและจิตใจ” ครบ

(๒๘๐) “สาธารณโภคี”ส่วนตัวนั้น“จน” แต่ส่วนรวม“อุดม”

คนทุกคนในชุมชนสังคมนี้จึงชื่อว่า “คนจน”ที่แท้จริง เพราะแต่ละคนไม่สะสมสมบัติ“ของตน” มีแต่ช่วยกันสร้างขึ้นเป็นของส่วนกลาง ทุกคนทำอาชีพช่วยกันแต่ไม่เอามาเป็นของตน จึงเป็น“สัมมาอาชีพ”ขั้นสูงสุด เป็นสังคมที่อุดมสมบูรณ์ นั่นคือ ทำงานเลี้ยงชีพโดยไม่รับแลกค่าแรงค่าผลผลิตเป็นรายได้มาให้แก่ตน ซึ่งพ้นจากงานอาชีพที่ยังมี“ลาภแลกลาภ (ลาเภน ลาภัง นิชิคิงสนตา)” ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

“สาธารณโภคี”จึงเป็นสังคมที่มีเศรษฐศาสตร์เข้าขั้นพ้น“มิจฉาชีพ ๕”ได้สูงขั้นสุดสำเร็จแล้วจริง มิใช่มีแต่คิดได้แต่เป็นได้จริง

จึงเป็นสังคม“คนจน”ที่เป็นจริงที่สุด และเป็นสังคม“คนจน”ที่เจริญยิ่งสูงสุด ประเสริฐสุดด้วย

เพราะคนในสังคมทุกคนทำให้“ส่วนกลาง”ทั้งนั้นด้วยความมี“ปัญญา”จึงรู้อย่างเข้าใจจริง ๆตาม“ปัญญา” ไม่ใช่แค่“เฉโก” จึงพอใจ“จน”และเต็มใจ“จน” ทำให้ส่วนกลาง

“ส่วนกลาง”จึงมีความอุดมสมบูรณ์ เพราะทุกคนทำให้“ส่วนกลาง”ทั้งนั้น ไม่สะสมไว้“ส่วนตัว”

“ส่วนตัว”แต่ละคนจึง“จน”อย่างสุขสำราญเบิกบานใจ เพราะมี“ปัญญา” เข้าใจแจ่มแจ้ง ไม่ใช่ถูกบังคับเด็ดขาด

(๒๘๑) คน“สาธารณโภคี”จริง ๆ รู้จริงว่า“จน”ดีกว่า“รวย”

รู้ชัดรู้จริงว่า “คน”หรือมนุษย์นั้น เป็นคนที่มีสภาพ “จน”อย่างนี้แหละเป็นดีที่สุดแล้ว เพราะไม่ต้องต่างคนต่างแย่งกัน แต่ต่างคนต่างทำแล้วนำมารวมกันไว้ แล้วก็กินก็ใช้ร่วมกัน มันก็ไม่มีวันหมดสิ้น หรือ“ยากจน”ต่อไปอีกแล้ว

สงครามก็ไม่มี ไม่แย่ง ความวิวาทบาดหมางก็ไม่มี

แถมมีแต่ความเกื้อกูลกัน เมตตากัน ช่วยเหลือกัน

และถ้าเราเดือดร้อนก็มีหลักประกัน มีผู้ช่วยเหลือพึ่งพา“ญาติธรรม”ได้ ไม่ใช่รอพึ่งแต่“ญาติเชื้อสาย”เท่านั้น

แม้แต่ตายลงก็ฝากผีได้ ป่วยไข้ก็มีคนช่วยรักษา ไม่อ้างว้างโดดเดี่ยว เพราะทุกสิ่ง“สาธารณโภคี” พึ่งสาธารณะ

“ส่วนตัว”จึงไม่ต้องแบกต้องหามเป็นภาระมาก เอาแรงงานและเวลาไปช่วยกันดูแลรักษาสังคมส่วนรวม

“สังคมชุมชน”หรือหมู่มนุษย์เช่นนี้ จึงเป็นสังคมที่มีสภาพ“พออยู่พอกิน-อุดมสมบูรณ์” สามารถมีเหลือมีเกินที่ชุมชนกินใช้ จึงเผื่อแผ่แจกจ่ายไปสู่ผู้อื่น หมู่อื่นได้ง่าย

“สาธารณโภคี”เป็นเรื่องดีทั้งนั้น อย่างนี้จริง ๆ

(๒๘๒) “สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐศาสตร์การเมืองสัมบูรณ์

ความเป็น“คนจน”แบบ“สาธารณโภคี”นี้เป็นสุดยอด

"เศรษฐศาสตร์การเมือง"(Political Economy)ในสังคมมนุษย์ในโลก เพราะเป็นเศรษฐศาสตร์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งยากสุดที่จะเป็นไปได้ และดีสุดที่ควรจะเป็นให้ได้

ชาวไทยกลุ่ม"บวรอโศก"สามารถนำมาปฏิบัติสำเร็จได้ในยุคนี้จริง ๆ ทั้ง ๆที่เป็นยุค"ทุนนิยมสามานย์"แท้ ๆ

ชุมชนชาวบวรอโศกจึงหมดปัญหาใน"เศรษฐศาสตร์การเมือง"เรื่องเกี่ยวกับการทำงานเลี้ยงชีพ เพราะเป็นสังคมชุมชนที่มีชีวิตพ้น"มิจฉาชีพ ๕"ได้จริง เป็นสังคมชุมชนที่แก้ปัญหาเศรษฐกิจของชุมชนได้สูงสุดแล้ว ทุกคนวางใจได้

ชุมชนนี้จึงเป็นที่พึ่งของคนจากหมู่บ้านชุมชนอื่นเข้ามาทำงานอาศัยรับจ้างทำงานในชุมชน"บวรอโศก"ที่เป็น"สาธารณโภคี"นี้ เพื่อนำรายได้ไปเลี้ยงชีพครอบครัวของเขาได้อีกด้วย ทั้ง ๆที่ชุมชนนี้เป็นสังคม"คนจน"นะ! แปลกมั้ย?

"สาธารณโภคี"เป็นเศรษฐศาสตร์ที่แก้ปัญหาเรื่องเศรษฐกิจของชุมชนได้สำเร็จอย่างยั่งยืนถาวร ถ้ายังมีการศึกษาและปฏิบัติ"พุทธธรรม"เป็นโลกุตระได้จริงอยู่

ในยุคพระพุทธเจ้านั้นไม่สามารถทำ"สาธารณโภคี"ให้เกิดให้เป็นในสังคมฆราวาส ทำได้แค่สังคมนักบวชของพระองค์เท่านั้น เพราะมีข้อจำกัดดังได้กล่าวหลายทีแล้ว

แต่ยุคนี้ พ้นจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชแล้ว พ้นจากการเป็นสังคมทาสแล้ว และเป็นสังคมสากลทั่วไปที่ทุกคนต่างมีสิทธิเสรีภาพสัมบูรณ์กันแล้ว

จึงสามารถทำให้เกิดสังคมชุมชนฆราวาสที่มีเศรษฐกิจถึงขั้น“สาธารณโภคี”ได้จริง ตรงตามหลักสูตรหรือทฤษฎีที่เป็น“เศรษฐศาสตร์”ขั้นสูงเลิศของพระพุทธเจ้าได้แท้

(๒๘๓) “สาธารณโภคี”เป็น“อจินไตย”ที่จะหยั่งรู้ความรู้สึก

ซึ่งความเป็นได้จริงแท้นี้ หากคนไม่มี“ความรู้”ขั้น“ปัญญา” ยังมีแต่“ความรู้”ที่เป็น“เฉโก”อยู่เท่านั้น จะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงหยั่งถึงใน“อจินไตย(เกินกว่าการขบคิดหรือนึกค้นเอาได้)”ขั้นนี้ ได้อย่างแท้จริง

มันสุดวิสัยที่จะเดาหรือคาดคะเน“ความรู้สึก(เวทนา)”ที่ยินดีพอใจในความเป็น“คนจน” ที่เต็มใจจะเป็น“คนจน”ว่า คนในหมู่กลุ่มชุมชน“สาธารณโภคี”นี้จะเป็น“คนจน”ที่มีความสุขสำราญเบิกบานใจ ในความเป็น“คนจน”ที่ตนเป็นอยู่กันจริงหรือ? ความรู้สึกจริงนี้จะเป็นไปได้อย่างไร?

มันจะไม่สามารถหยั่งเข้าไป“เดา”หรือใช้“ตรรกะ”วัดเทียบเพื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความรู้สึก(เวทนา)”แท้จริงของคนที่มี“ความรู้สึกในใจจริง ๆ”ของคนที่เขาผู้มี“ปัญญา”จริงนี้ได้ สำหรับผู้ยังมีความฉลาดแค่“เฉโก” ยังไม่ใช่“ปัญญา”ที่แท้

ซึ่งคนชนิดนี้ จะมี“ธรรมะ”ขั้นที่ชื่อว่า“อภิธรรม”จริง ๆ

“อภิธรรม”นี้ประกอบไปด้วย“คุณธรรม ๙ ประการ”

คุณธรรม ๙ ประการนั้นได้แก่ ๑.เป็นคนเลี้ยงง่าย

(สุภระ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปสะ) ๓.มักน้อยหรือกล้าจน(อัปปิจฉะ) ๔.สันโดษ หรือใจพอ(สันตุฏฐิ) ๕.ขัดเกลา(สัลเลขะ) ๖.กำจัดกิเลสจริงมีศีลเคร่งได้(ธูตะ) ๗.มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) ๘.ไม่สะสม(อปจยะ) ๙.ปรารภความเพียร(วิริยารัมภะ)

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยัน"คุณธรรม ๙ ประการ"นี้ไว้ชัดเจน ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐ เป็นต้น

อ่านดูดี ๆเถิด เป็น"เศรษฐศาสตร์"ที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ

(๒๘๔) "สาธารณโภคี"นี้ เกิดได้แม้แต่ท่ามกลางกลียุค

"สาธารณโภคี"นี้ยืนยันการเป็นเศรษฐกิจได้แม้แต่ในยุคที่เต็มไปด้วยเศรษฐกิจทุนนิยมกิเลสจัดจ้าน สะสมของตัวของตนหนักหนาสาหัสอยู่ชัด ๆในปัจจุบันสมัยนี้แท้ ๆ ก็ยังอาจสามารถมีสังคมชุมชน"สาธารณโภคี"ที่เกิดได้เป็นได้จริงในโลก จึงเป็น"ปรากฏการณ์"ของคนพิเศษในยุคนี้ที่เป็นสังคมยอดเยี่ยมมหัศจรรย์อันเป็นลักษณะสังคมจริง ที่คนภายนอกต่างก็สามารถเข้าไปสัมผัสได้ยืนยันความจริงนี้ได้

เป็น"อกาลิโก(ไม่จำกัดกาล) เอหิปัสสิโก(เชิญให้มาสัมผัสความจริงที่เป็นจริงนี้ได้เสมอ)" ตรงคำตรัสพระพุทธศาสดาที่สุด

ซึ่งเป็นปรากฏการณ์(phenomenon)ที่ประหลาดยิ่ง ๆ เป็นความแปลกที่แตกต่างจากสังคมเศรษฐกิจโลกีย์สามัญ

ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ในสังคมมหาโฉดเน่าเฉาหนักยุคนี้

แต่ก็เกิดขึ้นจริง ๆ มีให้สัมผัสได้แท้ ๆ ณ ลมหายใจเฮือกนี้ ที่ยังอยู่กลางกาละ ในปรัตยุตบันนี้นี่แล

ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธที่มีทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ขั้น“สาธารณโภคี”อันเป็นเศรษฐกิจชนิดพิเศษเยี่ยมยอดนี้ ประเทศเดียวในโลกที่มีหมู่กลุ่มชุมชนปฏิบัติจริงประพฤติได้แท้ และเป็นผลสำเร็จเรียบร้อยราบรื่นง่ายงามสันติสุข

(๒๘๕) “สาธารณโภคี”นี้ พ้น“มิจฉาชีพ”ได้สูงสุด ๆของคน

โดยเฉพาะเกิดได้ถึงขั้นเป็นชุมชนเศรษฐกิจ“สาธารณโภคี” อันเป็นจริงได้ นั่นคือ ชุมชนที่ดำเนินชีวิตเป็นอยู่ประจำวันปกติจริง ๆของคนชุมชนนั้น ทุกคนที่สามารถทำงานเลี้ยงชีพอยู่ทุกวัน โดยไม่แลกเอารายได้มาเป็นของตนเลย(ลาเภน ลาภัง นิชิคิงสนตา) ไม่ต้องสะสม(อปจยะ)มาให้ตนเลย

จึงจะถือว่า เป็นคนหรือเป็นสังคมที่มีเศรษฐกิจ“พ้นมิจฉาชีพ”กันแท้จริง ซึ่งเป็นสุดยอดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์

ผู้ยังทำอาชีพที่ยัง“รับค่าตอบแทนอยู่” ยังไม่ทำงานฟรี ยังหารายได้มาให้ตนอยู่นั้นพระพุทธเจ้ายังทรงนับว่าเป็นคนที่ยังมี“มิจฉาชีพ”อยู่ เป็น“ข้อที่ ๕” ซึ่งถ้าสามารถปฏิบัติกระทั่งพ้นความเป็น“มิจฉาชีพ๕ข้อ”นี้ได้ในประดาที่เป็น“มิจฉาชีพ” ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธสำเร็จจริง ก็เป็นคนหรือเป็นสังคม ที่มีเศรษฐกิจสูงสุดยอดกันจริงแล้ว วิเศษ

สุด ถ้าทำได้กันทั้งประเทศก็จะเป็นประเทศที่มี“เศรษฐกิจขั้นสุดยอด”ในโลกกันทีเดียว สังคมประเทศจะอยู่เย็นเป็นสุข สงบ สำราญเบิกบานใจสูงสุด จริง ๆ

“สาธารณโภคี”จึงเป็นเครื่องชี้บ่งความเป็นสังคมที่มี“เศรษฐกิจ”เจริญสูงสุดเท่าที่คนและประเทศจะเป็นได้มีได้

(๒๘๖) “มิจฉาชีพ ๕”นี้วัดความเจริญของมนุษยชาติแท้ ๆ

“มิจฉาชีพ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสมี ๕ ระดับนั้น ได้แก่

(๑) กุหนา(โกงทุจริตร้ายเลวสุด) (๒) ลปนา(โกงร้ายชั่วรองมา)

(๓) เนมิตตกตา(ยังอยู่ในระหว่างปฏิบัติพัฒนาตน จึงชื่อว่า ต้องอาศัยโชคที่อุตสาหะทำเองสร้างเองให้ได้ ไม่ใช่เสี่ยง) หมายถึง ผู้กำลังปฏิบัติพัฒนาตนเองแท้ ๆนั่นเองที่จะเจริญ“โชค”เป็นของตน

(๔) นิปเปสิกตา(ผู้บรรลุผลแล้ว และไม่ยอมตนให้กับผู้ผิด)

(๕) ลาเภน ลาภัง นิชิคิงสนตา(พ้นมิจฉาชีพขั้นสูงสุดคือทำงานฟรี โดยไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยนเอาอะไรกลับมาให้ตนแล้ว สบายใจ)

[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๗๕ มหาจัตตารีสกสูตร]

“อาชีพ”ที่“พ้นมิจฉาชีพข้อ ๕”ถึงขั้น“สาธารณโภคี” จึงจะนับได้ว่า คนผู้นั้นทำ“สัมมาอาชีพ”ที่มีเศรษฐกิจสูงสุด วิเศษสุดแล้ว เท่าที่คนและสังคมชุมชน หรือยิ่งเป็นประเทศจะพึงสามารถมีได้เป็นได้ ก็ยิ่งยืนยันความเจริญของมนุษยชาติโดยแท้

ซึ่งขั้นสูงสุดที่ยังนับว่าเป็น“มิจฉาชีพ”นั้น คือ คนผู้

นั้นยังทำงานแล้วมีการ“รับสิ่งแลกเปลี่ยนกันไปมาอยู่(ลาเภน ลาภัง นิชิคิงสนตา)” จึงยังไม่ชื่อว่าเจริญสุด ๆ ยังไม่ทำงานฟรีโดยไม่รับสิ่งตอบแทนแลกเปลี่ยนมาให้ตนเลย จึงยังไม่เป็นความเจริญในความเป็นมนุษยชาติ และสังคมประเทศสูงสุด ๆที่ไม่มีความเจริญใดจะเจริญไปยิ่งกว่านี้ได้แล้ว

คนผู้“พ้นมิจฉาชีพ ๕”ได้สูงสุดจึงเป็นคนมี“สัมมาอาชีพ”สูงสุด จึงเป็น“คนวิเศษ”สุด เพราะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยการทำงานฟรี อันเป็นคุณงามความดีที่แท้จริง ทำเพื่อผู้อื่นแท้ ๆ โดยไม่เอาอะไรมาให้ตน อย่างบริสุทธิ์จริงใจ

เฉพาะอย่างยิ่งต้องมี“ปัญญา”เข้าใจจริง ๆ ว่า ทำเช่นนี้เพราะอะไร? ดีจริงไฉน? แม้จะต้องเป็น“คนจน”

ทั้ง ๆที่เป็นคนยอดขยันอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ) แต่กลับไม่สะสม(อปจยะ) เป็นผู้มักน้อย ชอบที่จะมีน้อย ๆ(อัปปิจฉะ) ไม่ปรารถนามีสมบัติมาก(เป็นผู้ไม่มหัปปิจฉะ)

ผู้ประพฤติตนเช่นนี้จริง คือผู้มีความรู้เศรษฐศาสตร์ดีเยี่ยม เป็นผู้มีเศรษฐกิจดีเยี่ยม ช่วยเศรษฐกิจสังคมประเทศชาติอยู่อย่างมีประโยชน์มาก เป็นคุณค่าสูงยิ่ง

นั่นก็คือ“เศรษฐกิจแบบคนจน”ที่เป็น“สาธารณโภคี”

(๒๘๗) “สัมมาอาชีพ”สูงสุด ๆแท้จริงของคนจึงคือ“คนจน”

สังคมคนที่มี“สัมมาอาชีพ” ที่พ้น“มิจฉาชีพ”สูงสุดได้

จริง คือ พ้นมิจฉาอาชีพข้อที่ ๕ นี้แลได้แท้ จึงเป็น“คนจน” ชั้นสูงจริง(The Classes) เป็นผู้มี“วรรณะ ๙”ได้บริบูรณ์เต็ม ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ดังที่ได้ยกอ้างผ่านมาแล้ว นั้น [พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐] ซึ่งมีผลสำเร็จเยี่ยมยอดเป็น ผู้ประเสริฐแท้จริง สัมบูรณ์ในความเป็นกลุ่มชุมชนที่มีชีวิต สามัญ ประพฤติตนเป็น“อาริยธรรม(civilization)”สูงสุดได้ ปานนี้ ยิ่งยุคนี้ก็ยิ่งมหัศจรรย์ในโลก

ในยุคนี้มีกลุ่มชุมชนชาวอโศกทุกชุมชนที่กระจายอยู่ ทั่วไปในประเทศไทยล้วนพิสูจน์“ความจริง”อันเยี่ยมยอด นี้ของพระพุทธเจ้าได้สำเร็จ จึงเป็นกลุ่มชุมชนที่แก้ปัญหา เศรษฐกิจได้ถาวรยั่งยืนจริงในประเทศไทย และในโลก

แม้แต่ฆราวาสก็ทำงานฟรี เป็นชีวิตที่ไม่มีรายได้ แต่มีชีวิตที่เป็น“สุข-สงบ-อบอุ่น-อุดม-สมบูรณ์”

โดยตนเองผู้เป็นสมาชิกชุมชนแต่ละคนต่างก็เป็น “คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ

โดยสังคมก็อุดมสมบูรณ์มีกินมีใช้อย่างพอเพียง(effectual)อยู่ได้โดยแท้ แถมผลิตเผื่อแผ่แจกจ่ายเจือจานจริงอีก

แปลกไหม? ที่ผู้“พ้นมิจฉาชีพ”คือ ผู้ทำงานฟรี ผู้ ทำงานไม่รับรายได้ตอบแทนเลย นี่แหละคือ ผู้ที่ได้รับชื่อ ว่า คนผู้มี“สัมมาอาชีพ”สูงส่งแท้จริง

เช่น ผู้มาบวชเป็นภิกษุของศาสนาพุทธ คือ ผู้ทำงาน ฟรี ผู้ทำงานไม่รับรายได้แลกเปลี่ยนใด ๆ เป็น“คนจน”แท้จริง

ที่ต้องกราบเคารพบูชา

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ฆราวาสในสังคมชุมชนชาวอโศก ก็ทำงานฟรีอยู่ในชุมชน ไม่รับรายได้มาให้ตนเลย เป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ ไม่เป็นภัยอยู่ในสังคมประเทศ

(๒๘๘) มิจฉาชีพ ๕ขั้น จากขั้น๑ชั่วแย่สุด ถึงขั้น๕ก็สิ้นสุดชั่ว

“มิจฉาชีพ” ๕ขั้นของพระพุทธเจ้าไตร่ตรองตามพินิจให้ดี ๆเถิด ชั่วต่ำสุดนั้นขั้น“กุหนา(ครบกาย-วาจาใจ)” ขั้นหยาบรองลงมาก็“ลปนา(หนักที่วาจาใจ กายอาจเบาแล้ว)” แต่ก็มีเชิงลึกที่“วจีหลอกด้วยเฉโกลึกร้ายเข้าไปอีก” มันซับซ้อนขึ้นแบบนี้

เช่น อาชีพที่เป็นภัยเป็นโทษต่อมวลชน ต่อสังคมโลกเลวร้ายทำทุกข์ร้อนให้ผู้คนมากสุดร้ายแรงสุด ซึ่งกระทบสะเทือนไปถึงคนทุกขนาดทุกวัยทั้งชาติทั้งประเทศ

แต่เรียกว่าหยาบ แต่หยาบตื้น ๆ ขั้นเด็ก ๆ แต่ถือกันว่าหยาบ คนก็รู้ได้ง่าย เป็นต้นว่า นักเลง ตีหัวหมา ด่าแม่เจ็ก(ขออภัยที่ใช้คำนี้) อะไรอย่างนั้น นี่ถือว่าหยาบตื้น ๆ

“กุหนา”นี้เรียกว่า“ชั่วหยาบต่ำร้ายสุด ๆ”แต่มีเชิงซ้อนที่เขาอ้างว่า“ดี”มากได้ด้วย เพราะเขารวยลาภ-รวยยศ-รวยสรรเสริญ-รวยโลกียสุข แล้วชี้ชวนปลุกเร้าเทิดทูน“คนเจริญโลกีย์”กันอยู่อย่างไม่ยอมมี“ปัญญา”กันได้สักที

ถ้าเป็นสมัยโบราณก็โหดโฉดอำมหิตไร้เทียมทาน

เช่น ข่าน หรือจักรพรรดิโบราณที่รุนแรงดุเดือดอำมหิต แต่ก็ถือกันว่า ช่วยมวลประชาชนของตน นี่คือ เชิงซับซ้อน

หยาบมากยิ่งกว่าก็ซับซ้อนมีเชิงฉลาดลับลวงพรางยิ่งขึ้นอีก ดูเหมือนเป็นคนสูงส่ง แต่ลึกซ้อนฉลาดกิเลสร้ายยิ่งขึ้น แรงหยาบยิ่งขึ้น ซ่อนพรางยิ่งขึ้น คนไม่รู้ทันก็เลยยิ่งหลงหนักขึ้นว่าอย่างนี้แหละ อย่างนี้แหละคือ ดีแน่-ดีแท้

แต่แท้จริงยิ่งหยาบร้ายกาจซับซ้อนยิ่งกว่า แต่หลงว่าดียิ่งกว่า เช่น นักการเมืองน้ำเน่า นายทุนยุคนี้ นักบวชยุคนี้ เป็นต้น พินิจไตร่ตรอง ตรวจตรากันให้ลึก ๆเถิด จะเห็นได้

คนเหล่านี้ อาชีพอย่างนี้แหละคือ ผู้มีอาชีพชั่วที่สุดกุหนา หรือลปนา ตัวแท้ตัวจริง รู้กันให้ชัด ๆ

(๒๘๙) มิจฉาชีพ ๕ขั้นของพระพุทธเจ้าจึงต้องศึกษาให้ดียิ่ง

เพราะความลึกซึ้งซับซ้อน“หมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีราวภาโส,ปฏินิสัคคะ)นี้ เป็นเรื่อง“อจินไตย”ขั้น“วิสัย(วิสัยรูป ๕ หรือฌานวิสัย เป็นต้น)” ขั้น“กรรมวิบาก”และขั้น“โลกจินตา”อย่างยิ่งจริง ๆ

“อจินไตย ๔”นั้น ขั้นที่ ๑ สูงสุด“พุทธวิสัย”เรายกไว้ เราไม่บังอาจล่วงล้ำเข้าไปแตะต้องแสดงภูมิใดอวดรู้ได้แน่

ต่อมา“อจินไตยขั้นที่๒”คือ “ฌานวิสัย” อันนี้แหละที่มีความหมายอันเป็นเรื่องของ“จิตวิญญาณ”เต็ม ๆ เริ่มเสื่อมหรือพัฒนา เป็นโลกียะหรือโลกุตระก็ขั้น“ฌานวิสัย”นี้เอง ใน

สังคมยุคนี้ มีให้เห็น มีให้ศึกษาเป็นตัวอย่างมากมาย

ถ้าผู้ใดไม่รู้เรื่องของความเป็น“โลกุตระ”กันแท้ ๆ “สัมมาทิฏฐิ”จริง ๆละก้อ ผู้นั้นจะพูดถึงความเป็น“ฌาน” ก็พูดได้แค่“ฌานโลกีย์” เพราะตนเองอย่างเก่งก็ยังมี“ฌานวิสัย”แบบ“โลกีย์” ย่อมพูดถึง“ฌานวิสัยแบบโลกุตระ”ไม่ได้ ยิ่งขั้น“วิสัย”นั้นต้องมี“เนื้อแท้”(สาระ)สูงมาก

เพราะ“สย”นี้เริ่มตั้งแต่“อาสัย” เพิ่มขึ้นก็“นิสัย” แล้วจึงจะถึงขั้น“วิสัย” สูงสุดๆก็สลับซับซ้อนย้อนกลับเป็น“อนุสัย”

ผู้ไม่มีสภาวะถึงขั้น“วิสัย”จริง จึงยังเป็น“อจินไตย” เดาเอาไม่ได้ คาดคะเนไม่ได้ ต้องปฏิบัติตนให้ถึงขั้นปัจจัตตัง

“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ๔ คำสั้น ๆนี้เป็น“อภิธรรม” คือ ธรรมะขั้นสูงยิ่ง เข้าขั้นโลกุตระทีเดียว ที่จะสามารถมี“ปัญญา”ที่รู้เรื่อง“อัตตา”หรือ“อนัตตา” หรือแค่ขั้นว่าเป็นคน“มีฌาน” หรือเป็นคน“ไม่มีฌาน”ซึ่งอจินไตยจริง ๆ

เพราะแค่คำว่า“รูป”ที่เป็นบัญญัติคำที่ ๓ ใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”นี้แหละมันก็ไม่ได้หมายถึงแค่“มหาภูตรูป ๔”เท่านั้น ๆกันแล้ว มันหมายถึง“กาย”ที่มี“นามรูป”แล้ว ซึ่งพ้นจากความเป็น“รูปรูป”ไปแล้ว เป็นต้น นี่คือ“กายวิสัย” ที่คนไทยทุกวันนี้ เข้าใจ“กายวิสัย”กันไม่ได้ง่าย ๆหรอก

เพราะคำว่า“กาย”ของพระพุทธเจ้าเป็น“โลกุตระ”ในศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย” เดาเอาไม่ได้ง่าย ๆ ดังนั้นผู้จะศึกษา“สติปัฏฐาน๔”กว่าจะสามารถพิจารณา“กาย-เวทนา-

จิต-ธรรม”ได้ถูกต้องเป็นสัมมาปฏิบัติ แม้คำว่า“กาย”ยังไม่สัมมาทิฏฐิแล้ว ย่อมไม่มีบรรลุธรรมเป็นแน่แท้

(๒๙๐) ความมี“อัตตา”ต้องทำงานถึงขั้นเป็น“อาชีพ”เลี้ยงตน

ความมี“อัตตา”ของพุทธนั้น ผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“อัตตา”จะต้องมี“อาชีพ” ต้องมีการทำงาน เพื่อเลี้ยงตนเองให้อยู่รอด ให้คุ้ม อย่าให้เป็นหนี้ เพราะไม่เช่นนั้นมันจะเบียดเบียนผู้อื่น ตนเองทำการงานอันมี“ผล”ไม่คุ้มค่า ไม่คุ้มราคาพอกับที่ตนใช้ตนกินตนอาสัย ตนก็มี“วิบาก”เป็น“หนี้”โดยสัจจะ แท้จริงที่สุด

นั่นคือ ค่าของตนเอง ที่ตนใช้ตนกินตนอาศัยในชีวิตมันมาก มันเกินกว่า“ค่าหรือราคา”ของการงานที่ตนทำอยู่นั้น เมื่อไม่คุ้ม จึงเป็นคนกินแรงผู้อื่น เบียดเบียนผู้อื่นอยู่แท้ตามสัจจะ “วิบากบาป”ของคนผู้นี้ก็คือเป็นหนี้ เห็นมั้ย?

“กิเลสบาป”ที่เป็นหนี้ก็จะประกอบตัวขึ้นเป็น“อัตตา”

“กรรมวิบาก”เป็นเรื่องจริงที่สุด ซื่อสัตย์ที่สุด

แต่ถ้าผู้ที่“ทำงานเลี้ยงชีพคุ้มตนเอง”และมีเหลือมีเกิน“ให้(ทาน)”แก่ผู้อื่นได้จริง “อัตตา”ก็ไม่มี ไม่เกิดมาสะสม

เกิดมาเป็น“สัตว์”ที่มี“อัตตา”จึงต้อง“เลี้ยงตน”ด้วยการทำงาน“หากิน”ทุกตัวสัตว์ ยกเว้นที่ยังเป็น“ลูกอ่อน” หรือผู้ป่วยเจ็บทำงานไม่ได้ หรือแก่มากแล้วทำงานไม่

ไหวแล้ว ที่จริงคนแก่ก็เลี้ยงคนอื่นมามากแล้ว ก็ต้องมีคนเลี้ยงท่านตอบแทนบ้าง ที่สุดเป็นคนพิการที่เลี้ยงตนไม่ได้ ก็จำเป็นต้องเกื้อกูลเลี้ยงดูกัน ด้วยเมตตา

สังคมคนที่มีความรู้รอบอย่างนี้และทำตามนี้ก็เป็นสังคมที่เป็นอยู่กันอย่างเป็นสุขสงบอบอุ่น ต่างคนต่างก็ทำอาชีพ ไม่ใช่"ไม่มีอาชีพ" หรือยิ่งแย่ใหญ่ก็คือ มีอาชีพที่เป็น"มิจฉาชีพ" หรือ"ไม่พ้นมิจฉาชีพ ๕"ได้จริง

ศึกษาเรื่อง"อาชีพ"คือทำงานเลี้ยงตนกันดี ๆ มิเช่นนั้นจะมีชีวิตเลวยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน โดยเฉพาะ"ภิกษุ"

(๒๙๑) ผู้ที่ไม่ต้องทำ"อาชีพ"เลี้ยงตน คือ ใคร?

ส่วนผู้ที่ไม่ต้องทำงานเลี้ยงตนเองนั้นก็คือ "ผู้ไม่มีอัตตา"แล้ว กับ"ผู้ดับชีพไป..ตาย"ก็ไม่ต้องทำอาชีพเลี้ยงตน

ได้แก่ ผู้"ดับสิ้นสลายอัตตาของตนไปได้"ไม่เหลือความเป็น"ตัวตน(อัตตา)"อยู่ในตนอีกแล้ว คือ ผู้บรรลุนิพพาน แล้วก็ทำปรินิพพานเป็นปริโยสาน ก็สูญสิ้นไปไม่เหลือ"อัตตา"ในที่ใด ๆ ไม่มีแม้ในสวรรค์ใด หรือนรกไหน

กับผู้เป็น"อรหันต์"ที่แม้จะยังมี"ขันธ์ ๕"อยู่ในโลกยังไม่"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"ก็ไม่ต้อง"ทำงานอาชีพ" คือไม่ต้อง"ทำงานเลี้ยงตน"แล้ว ทิ้งชีวิตให้"คนอื่นเขาเลี้ยงไว้(ปรปฏิพัทธา เม ชีวิกา)" ท่านก็จะมีชีวิตอยู่เพียงแต่..ใช้ภาษา

ตรง ๆก็ว่า "ทำงานรับใช้ประชาชน"ไปตลอดจนตาย หากแม้นใครเขาไม่เลี้ยงไว้ ท่านก็ต้องตายไปเท่านั้นแหละ

แต่ผู้ที่เป็น"อรหันต์"หรือยิ่งเป็น"โพธิสัตว์"ที่สัมมาทิฏฐิแท้นั้นคือ "ผู้รับใช้ประชาชน"จริง ๆ จึงจะไม่มีหรอกที่จะไม่มีใครเลี้ยง"พระอรหันต์หรือพระโพธิสัตว์"ไว้

ฉะนี้คือ ผู้รับใช้มวลมนุษย์ เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษย์ทั้งหลาย(พหุชนหิตายะ) ผู้ให้ความสุขแก่มวลมนุษย์ทั้งหลาย(พหุชนสุขายะ) เป็นผู้อนุเคราะห์โลกอยู่(โลกานุกัมปายะ)

ไม่ต้องกังวลเรื่อง"เลี้ยงชีพตน"เลย มีแต่ทำหน้าที่ "รับใช้"(ไม่ใช่"รับจ้าง"นะ ระวัง!)ผู้อื่นให้ได้ประโยชน์ ให้เป็นสุข

เว้นแต่..บางองค์เป็นผู้มี"อกุศลวิบาก"หนักถึงขั้นอนันตริยกรรมจนต้อง"ตาย"ไปโดยไม่มีใครเลี้ยงไว้จริง ๆ

เพราะทำ"อาชีพ"ไม่เป็น จึงต้องอดอาหาร"ตาย"แท้ ๆ

ซึ่งก็มีได้ยากอยู่ ที่"ตาย"อดอยากจริง ๆ ไม่มีใครเลี้ยงไว้ ปานนั้น แม้จะเป็นยุคนี้ ยุคมหาทุนนิยมสามานย์

"อาชีพ"สูงสุดของมนุษย์ จึงได้แก่ อาชีพ"รับใช้" มวลชน ทั้งหลาย(พหุชนหิตายะ) "รับใช้"โลก(โลกานุกัมปายะ)

"อาชีพ"สูงสุดยิ่งก็คือ ทำให้มวลมหาชนเป็นอันมากเป็น"สุข"(พหุชนสุขายะ) ซึ่งคำว่า"สุข"ในที่นี้ ในศาสนาพุทธที่เป็น"โลกุตระ"นั้น สุดลึกซึ้งยิ่ง เพราะเป็น"สุขอันสงบยิ่ง" ชนิดที่"ไม่มีสวรรค์-ไม่มีนรกสัมบูรณ์"ทีเดียว

(๒๙๒) "อาชีพ"รับใช้มวลประชาชน คือ อาชีพยิ่งใหญ่ที่สุด

"กรรม"ที่รับใช้ประชาชนนี้แหละที่มี"ค่าหรือราคา" แท้จริง ที่ผู้มี"อาชีพ"ชนิดนี้แล้วไม่ต้องทำงานเลี้ยงชีพตนเลย ถ้าบริสุทธิ์แท้จริง แม้จะเป็นฆราวาสที่เรียกว่า "นักการเมืองในระบอบประชาธิปไตย"ผู้ทำงานเพื่อประชาชน ผู้มี"กรรม"ที่ประพฤติไม่มีเล่ห์ ไม่มีกิเลสแท้จริง หรือมี"จิตตั้งใจ"จริง ไม่เพื่อตัวตน ไม่เพื่อโลกธรรม ได้ตรงบริสุทธิ์แท้

"อาชีพ"นักการเมือง คือ ผู้รับใช้มวลประชาชนจึงเป็นอาชีพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ถ้า"ทำ"ได้อย่างบริสุทธิ์จริง ๆแท้ ๆ

คนผู้บรรลุธรรมของพุทธสูงสุดคือเป็นอรหันต์ หรือแม้แต่ผู้ยังไม่ถึงขั้นอรหันต์เป็นอาริยบุคคลขึ้นไปแต่ละขั้นก็เป็น"ผู้รับใช้มวลมนุษยชาติ"อยู่จริง ตามขั้นแห่ง"อาริยะ"

"อรหันต์"ก็คือ "นักการเมือง"ตัวยงแท้จริง เห็นมั้ย?

ใครเห็นว่าท่าน"ดี"มีคุณค่าต่อคนต่อสัตวโลก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ท่านก็มีประโยชน์ต่อคนต่อสัตวโลก หากใครคนนั้นอยากให้ท่านมีชีวิตอยู่ เขาก็อนุเคราะห์เลี้ยงดูท่านไว้แน่ ซึ่งเป็นการต่างตอบแทนกันอยู่ในที

หรือที่จริงแท้แล้วผู้ที่อนุเคราะห์เลี้ยงดูท่านไว้ จึงเป็นผู้มี"ปัญญา"ที่สามารถหยั่งรู้การกระทำหรืออาชีพ"รับใช้มวลประชาชน"ซึ่งเป็น"งานสัจจะวิเศษ"นี้ได้ ต่างหาก

ผู้ที่ยังมี"ทิฏฐิ"หรือมี"อุปาทาน"ว่า "นักการเมือง"

กับ“นักธรรมะ” ต้องแยกกันอย่างเด็ดขาด จึงไม่สามารถเข้าใจ“สัจจะ”ที่ว่านี้ได้ง่าย ๆเลย ก็ต้องศึกษากันต่อไป

(๒๙๓) ราคาของ“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้น“หาค่าบ่มิได้”

เพราะ“ราคาของกรรมที่เป็นโลกุตระ”นี้แหละคำนวณ“ค่า”ได้ยากมาก เพราะเป็น“ค่าแห่งสัจจะ”ที่มีความลึกซึ้งเป็น“นามธรรม”ที่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ)ด้วยซึ่งเกิดจาก“กรรม”ทั้งสิ้น ใครจะ“ตีราคากรรม”ชนิดนี้ไม่ได้ง่ายเลย เพราะมันละเอียดสูงส่ง“หาค่าบ่มิได้”

“กรรม”ของอาริยบุคคลที่เป็น“โลกุตระ”นั้นมี“ค่าสูงและแพง”ยิ่งกว่า“กรรม”ที่เป็น“โลกียะ”อย่างเทียบกันไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะทุกวันนี้คนมี“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้นหาเกือบไม่ได้แล้วในโลกขณะนี้ จึงยิ่งเป็น“อุปสงค์(demand)”ที่มีราคาแพงอย่างประเมิน“ราคา”ของกรรมที่เป็นโลกุตระกันไม่ได้แล้ว จึงยิ่ง“หาค่าบ่มิได้”หนักหนาไปใหญ่

ผู้ทำงานที่เป็น“อุปทาน(supply)ตามอุปสงค์(demand)” คือ“กรรมอันเป็นโลกุตระ”ได้จริง จึงเป็นผู้นับว่า เป็นผู้มีค่าที่ “หาค่าบ่มิได้” ยากที่จะประเมินเป็น“ราคา”ของโลก

ผู้มี“ปัญญา”แท้ หยั่งรู้“ความจริง“นี้ได้จริงเท่านั้นที่จะรู้“ค่าที่หาค่าบ่มิได้”นี้ จึงจะเคารพนับถือบูชายกย่อง“คนที่มีคุณค่าที่หาค่าบ่มิได้”กันจริง ๆ

ในโลกทั่วไปที่ไม่ใช่พุทธแม้ยุคนี้ที่เป็นโลกหลงคำว่า "ปัญญา"แล้วก็ยังหาคนที่มี"ปัญญารู้จริง"ที่ว่านี้ยากมากส์ส์

กระนั้นก็ดีวิญญาณอันมีเชื้อโลกุตระลึกในก้นบึ้งของจิตคนไทย ก็ยังมีอยู่ ยังไม่"สูญสิ้นเชื้อโลกุตระ"เสียทีเดียว

เพราะประชาชนคนไทยมี"ศาสนาพุทธ"มาก่อนมีประเทศไทยเสียอีก และเป็น"ศาสนาพุทธที่ยังไม่เสื่อม"มาก่อน จึงมี"อนุสัยแห่งโลกุตระ"เหลือติดฝังอยู่มาถึงทุกวันนี้

(๒๙๔) ผู้ที่มี"กรรมที่เป็นโลกุตระ"ที่"หาค่าบ่มิได้"ของไทย

ผู้ที่ยืนยัน"ความจริง"ที่ว่านี้อยู่ในปัจจุบันหลัด ๆที่เกิดโต้ง ๆเป็นปรากฏการณ์ประเทศไทย ณ ลมหายใจเฮือกนี้ คือ "พระจริยวัตรของในหลวง ร.๙"ของไทย ที่ได้ทรง"กรรมอันเป็นโลกุตระ"มานานถึง ๗๐ ปี

คนไทยเป็นพุทธศาสนิกชน ๙๕ % ยังมีวิญญาณลึก ๆ อันเป็น"เชื้อโลกุตระ"มาแต่ดึกดำบรรพ์อยู่ จึง"ตื่นโพลง"เห็น"ค่า"อัน"หาค่าบ่มิได้"นี้กัน แล้วตื่นตัว-สว่างโพลงเป็น"ระเบิดแห่งความรัก (Bomb of love)"อันยิ่งใหญ่ขึ้นมา เป็น"ปรากฏการณ์"จริงแท้ของความเป็นจริง ดังที่เป็นที่เห็นกันอยู่โต้ง ๆ ในบัดปัจจุบันนี้ และตรงตามที่โพธิสัตว์ไอน์สไตน์ได้เขียนจดหมายบอกลูกสาวเอาไว้นั่นแหละ

"กรรม"คือ การกระทำของมนุษย์ ในขั้น"โลกียะ"ก็

ปรากฏการณ์
ระเบิดรัก
แจกฟรี
แจกฟรี

มี“ราคา”ตามแบบโลกีย์ ซึ่งการตีราคา“ค่าแรง”ของการกระทำแบบโลกีย์ และอยู่ในระบบ“ทุนนิยม”หรือ“ศักดินา”ผู้เป็น“นายทุน”หรือ“นาย”จะเป็นผู้“ตีราคา”ให้ตามใจที่เขายังมีกิเลสเห็นแก่ได้-เห็นแก่ตัวอยู่ตามที่เขามีมากหรือน้อยนั้นจริง ๆ ซึ่ง“อคติ”อยู่ คือ ลำเอียงให้ตัวเองหรือผู้ที่ตนรักชอบได้เปรียบแน่นอน

ที่สำคัญคือ“ราคา”ของ“การกระทำหรือแรงงาน”จะถูกตีราคาเป็น“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”อันเป็นโลกียธรรม

ซึ่งแตกต่างกันอย่างยิ่งกับ“ราคา”ของ“การกระทำหรือแรงงาน”อันเป็น“โลกุตระ” ที่ไม่มี“ราคา”แต่เป็น“ค่า”อัน“หาค่าบ่มิได้” เพราะเป็น“นามธรรม”ที่เรียกว่า“การให้หรือ“การเสียสละ” ที่วัดค่า กำหนดราคากันยากสุดยาก

โดยเฉพาะ“รูปของการให้หรือการเสียสละภายนอก” มันก็พอรู้กันประมาณกันพอได้

แต่“นามของการให้หรือการเสียสละภายในจิต”ของผู้ที่เป็น“โลกุตระ”แท้ ๆนั้น มันหยั่งรู้ก็แสนยาก หรือรู้ไม่ได้

นั่นก็แสนจะยากแล้ว ในการกำหนด“ราคา”

(๒๙๕) ต่างกันยิ่งยวด..โลกียะกับโลกุตระ“ตีราคา”แรงงาน

เพราะยิ่งเป็น“โลกุตระ”นั้น มันยิ่งเป็น“นามธรรม”ที่ทวนกระแส(ปฏิโสตัง) หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ)ที่แตกต่าง

กันคนละทิศ และแถม“หมุนรอบเชิงซ้อน”ที่ซับซ้อนกันไม่รู้กี่“วนกลับ”(ปฏิกฺกมติ=กลับมากลับไป วนหลายชั้น) ซับซ้อนกลับไป-กลับมา”กันไม่รู้กี่ชั้น ที่“โลกียะ”จะไม่มี“ระบบระเบียบเลย

แต่“โลกุตระ”จะมี“ความเป็นลำดับ”ที่มี“ระดับอันเป็นระบบระเบียบ”ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเลอย่างน่าอัศจรรย์ไปตามขั้นตอนแห่ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”ของ แต่ละชั้น“อาริยะ”อันมีความเป็น“บุคคล”ที่ชาว“โลกุตระ”สามารถรอบรู้อย่างละเอียดมากมายเป็น“อจินไตย”เกิน“ความรู้ของชาวโลกียะ”ที่จะหยั่งรู้ได้จริง ๆ

“พลังงาน”ที่ยากยิ่งในการ“ตีราคา”คือ พลังงานที่เป็น“นามธรรม” และยิ่งยากยิ่ง ๆขึ้นไปอีกนักกว่านัก เมื่อพลังงานนั้นแถมเป็น“โลกุตรธรรม”อัน“หาค่าบ่มิได้”ซ้ำเข้าไปอีก ซึ่งจับรายละเอียดได้ยากยิ่งนักอีกก็คือ “โลกุตระ”นี้รวมครบเป็นระเบียบทั้ง“มิติ(dimension)”ของหน่วย แต่ละหน่วย ที่หลากหลายปนเปกันอยู่ ทั้ง“มิติ”แบบเหลี่ยมอันสลับซับซ้อน และทั้ง“มิติ”แบบกลมอันสลับซับซ้อน

“การตีราคา”พลังงานโลกุตระ กับโลกียะจึงแตกต่างกันยิ่งยวด เพราะมีทั้งแง่“ประโยชน์” แง่“ราคา” แง่“คุณค่า”

(๒๙๖) “ตีราคา”แรงงานของ“โลกุตระ”นั้นยากยิ่งยวด

“โลกียะ”นั้นรู้และเก่งแต่ในแนวตรง แนวระนาบ

แนวเหลี่ยม-ทรงเหลี่ยม เป็นหลัก ถ้าถึงขั้น“ความรู้”ที่เป็นทรงกลม หมุนเป็น“ความวน” อันมี“คติ”ครบทุกด้าน เริ่มตั้งแต่“๓ มิติ(three dimensions)”ได้แก่ “กว้าง-ยาว-หนา”หรือ“๓ เส้า”ที่“หมุนเป็นวงกลม(cyclic)” แถมมี“มิติที่ ๔”เพิ่มขึ้นมา จึงมี“คติ”เป็น“วงวน”และมีแรงงานของ“มิติที่ ๔”เสริมเข้ามาอีก และต่อไปอีกเป็น“๕ มิติ-๖ มิติ-๗ มิติ-๘ มิติ-๙ มิติ-๑๐ มิติ” ซึ่ง“จิต”ที่มีคุณธรรมขั้น“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระจึงจะสามารถจัดการปรุงแต่งกันเข้า(อภิสังขาร)เป็น“พลังงานความวน”ที่ “หมุนรอบเชิงซ้อน”ทั้งในเชิง“ปฏิโสตัง(ทวนกระแส)”ทั้งในเชิง“ปฏินิสสัคคะ(ทวนไปมาสลับซับซ้อน)” ชนิดที่เป็นระเบียบระบบไปตามขั้นตามตอนเป็นลำดับ อย่างน่าอัศจรรย์ของ“วงวน” จึงเกินกว่าความเป็น“มิติ”ของโลกียะที่รู้ความเป็นส่วนของแนวระนาบ หรือเป็นเหลี่ยม เท่านั้น

“โลกุตระ”จึงเป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่มีขั้นตอนอันมีลำดับ“ซับซ้อน”ที่ซ้อนซับสลับกันไปมาอย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความสลับซับซ้อนกัน” เกินกว่า“ชาวโลกียะ”จะสามารถเดาหรือใช้เพียง“ตรรกะ”หรือใช้“การขบคิด”เท่านั้นจะหยั่ง“รู้แจ้งจริง”ได้

(๒๙๗) พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ภาษา”และ“สภาวะ”จริง

เพราะต้อง“รู้”หมดทั้ง“กติ(เท่าไหร่?)” ทั้ง“คติ(ดำเนินไป)”

ตั้งแต่เป็น“อากาศ-ลม-ไฟ-น้ำ-ดิน” หรือเริ่มจาก“อุตุ-ลม-ไฟ”ปรุงกัน กระทั่งจับรูปเป็น“กลละ-อัมพุช-เปสิ-ฆนะ-ปัญจสาขา” ทั้ง“ฆฏา(ประชุมกัน,หมู่)” ทั้งที่เป็น“ฆต(ธาตุน้ำที่มีคุณสมบัติขึ้นมาจำเพาะแต่ละอย่าง เช่น น้ำมันเปรียง,เนยใส,เนยเหลว)” ทั้ง“ฆติกา(ลิ่ม,ปุ่ม,ปม,เวลา)” จนกระทั่งเป็น“ฆน(ค้อนที่ใช้ประโคมดนตรี) แล้วเป็น“เมฆ,กายที่มีร่างขึ้นมา,ก้อน,หนา,แน่น,แข็ง,ทึบ” จนถึงขั้นเป็น“ฆร(เป็นที่อยู่,เป็นเรือน) เป็น“ฆาส(เป็นอาหาร,ทุ่งหญ้า) เป็น“ฆสิ(เป็นอาหารต่าง ๆ)” กระทั่งเป็น“ฆาต(การฆ่า) ฯลฯ และอื่น ๆอีกมาก ๆ ๆ ๆ

นี่ยังกล่าวถึงแค่ตัวอย่างจากอักษรไม่กี่ตัวอักษรนะ

มันก็คิดราคา หรือมี“ค่า”ที่หาค่าบ่มิได้กันแล้ว

ซึ่งเกิดจาก“ธรรมะ๒”อันเป็น“รูป”กับ“นาม”ของทุกสรรพสิ่ง ที่มีทั้ง“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

“ภาษาหรือบัญญัติ”กับ“สภาวะจริง”นี่แหละที่เมื่อมันดำเนินไป สังขารกันขึ้นด้วย“อภิปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความสลับกัน กลับไปกลับมาของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน” ที่มี“สภาวะ”เกิดขึ้นมาก่อน แล้วจึง“บัญญัติภาษา”ขึ้นมากำหนดเรียก“สภาวะ”นั้น ๆ

“สภาวะ”เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงตั้ง“ภาษาบัญญัติ”ขึ้นมาเรียก“สภาวะ”นั้น จึงนับว่า“ของจริง”ทุกสภาพ

(๒๙๘) การเกิดก่อน-เกิดหลังของ“สภาวะ”กับ“บัญญัติ”

ส่วนผู้“บัญญัติภาษา”ขึ้นมาก่อน แล้วจึงค่อยสร้าง“สภาวะ”ให้เกิดขึ้นมาตามที่ตนกำหนดนั้น บางอย่างเป็นขึ้นมาตรงตามนั้นได้ บางอย่างไม่ตรง แต่เจ้าของ“บัญญัติ”มักจะโมเมบอกแก่ชาวโลกว่า “นี่แหละ“ของจริง(สภาวะจริง)” ใครสามารถยืนยันได้ล่ะ?

จึงต้องเรียนรู้ความหมายของ“บัญญัติ”นั้นๆ ว่าเข้ากันเป็นจริงตรงกันถูกต้องทั้ง“สภาวะ”ที่เกิดขึ้นมานั้น ใครๆก็สัมผัสกันได้ รู้เห็น“ของจริง”ที่ปรากฏออกมาสู่ภายนอก ให้ทุกคนตรวจสอบได้ว่า“ครบครันทั้งบัญญัติและสภาวะ” ถ้าอย่างนี้ก็นับว่า“ใช่..ของจริง”ครบ“ธรรมะ๒”

แต่ถ้าช่วยกันตรวจสอบว่า มัน“ไม่ใช่”หรือ“ใช่” ก็ตรวจสอบดู“ของจริง”ที่เกิดออกมาภายนอกแล้ว มันจึงจะช่วยกันรับรองยืนยันความจริงที่ครบครันได้

การกำหนด“บัญญัติ”ของผู้ตั้ง“ภาษา”มาก่อน ซึ่ง“การกำหนดนั้น”เป็นของ“ผู้กำหนด”มาจาก“จิต”หรือ“จินตนาการ”ส่วนตัว ซึ่งใน“จิตใจคนผู้กำหนด” ใครจะสามารถหยั่งเข้าไปล่วงรู้“ความจริงตามของจริง”ที่เกิดขึ้นว่า มันตรงกันจริงกับความเต็มครบตาม“ความคิด”ของตัวผู้คิดที่กำหนดเป็น“ภาษา”ออกมาหรือไม่

ศาสนาที่กำหนด“บัญญัติภาษา”มาก่อน“สภาวะ” นั้นคือ ศาสนา“เทวนิยม” ศาสนิกเขาจึงยึดมั่นบัญญัติภาษา อย่างยิ่งยวดกวดขัน ก็เป็นจริง ตามลักษณะแท้ของสัจจะ

(๒๙๙) เพราะ“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้นั้นไม่อาจรู้

เพราะใน“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้ใด ก็ผู้นั้นรู้เองคนเดียว พอ“สภาวะจริง”ที่ปรากฏเกิดออกมาภายนอกเป็น“รูปธรรม-วัตถุธรรม”แล้ว จะตรงตามที่ผู้กำหนดและบอกเป็น“ภาษาบัญญัติ”ไว้หรือไม่ ใครจะล้วงเข้าไปล่วงรู้ specification (การระบุรายละเอียดไว้, สภาพที่กำหนดไว้แน่นอน)นั้น ๆว่า มีแค่ไหน? อย่างไร?

จึงยืนยันกันแน่นอนไม่ได้ ว่า จะตรงตามความเป็นจริงของผู้ที่เป็นเจ้าของ“จินตนาการ”หรือไม่?

เว้นแต่ผู้นั้นเป็น“อรหันต์ย่อมละเอียดลออพอ ผู้นั้นย่อมซื่อสัตย์สุจริตแท้จริง และท่านก็เผื่อพอของตนเองแน่ แต่ถ้ายังมีกิเลสก็ย่อมยากจะเชื่อได้ ..ใช่มั้ย?

“สภาวะ”ที่เกิดแล้วกระทั่งออกมาภายนอกให้คนทั้งหลายต่างก็สัมผัสได้ แล้วจึง“บัญญัติภาษา”ใส่เข้าไปจึงแน่แท้เป็นสัจจะ ที่คนอื่นทั้งหลายช่วยกันรับรองยืนยัน ก็จะเชื่อกันได้จริงแท้เป็นสากลกว่า การ“บัญญัติภาษา”ภายในไว้ก่อน แล้วค่อยสร้าง“สภาวะ”ขึ้นมาภายหลัง ซึ่งมันจะตรง

เป๊ะ ตามจินตนาการของผู้ยังมีกิเลสนั้นหรือ?

เห็นความ“ควร” จะเชื่ออันใดยิ่งกว่ากันเอ่ย?

นี่..เป็นเรื่องที่พูดกันถึงความละเอียดลอออย่างหนึ่ง

(๓๐๐) chaos คือ ความไม่เป็นระบบ พุทธศึกษาจะช่วยได้

ทีนี้ มาพูดกันถึงความละเอียดลออกันอีกอย่างหนึ่ง คือ เรื่องของ chaos สับสน วุ่นวาย ไม่เป็นระเบียบระบบ

“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ของ“วงวน”ที่ไม่เป็นระบบระเบียบไปตามลำดับ ๆ จึง“ยุ่ง”พันกันวุ่นไปหมดยิ่งกว่าเส้นไหมที่ยุ่งแสนยุ่ง “โลกียะ”จึงรู้“อะไรต่าง ๆในสิ่งปรุงแต่งอยู่ในวงวน”ได้ไม่เป็นระบบ รู้ไม่หมดหรอก เพราะมันซับซ้อนสับสน ปนเป ลึกล้ำ ไม่มีระบบระเบียบเลย(chaos หรือcaos)

ทั้งในวงวนความเป็น“โลก” ทั้งวงวนความเป็น“ตน” ความเป็น“โลก”และความเป็น“ตน” ๒ สภาวะนี้แล ที่สรุปรวม“การปรุงแต่งที่มันวุ่นวนปนเปแล้วไม่รู้”เรียกว่า“สังขาร” ได้แก่ สังขาร ๑ อยู่ในรูปหนึ่งก็เปลี่ยนไปเรียกว่า“โลก” กับอีกสังขาร ๑ ที่อยู่ในอีกรูปหนึ่งเปลี่ยนไปเรียกว่า“ตน” อันเป็น“สังขาร ๒” ที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดใน“พรหมชาลสูตร” พระสูตรแรกของพระไตรปิฎกทีเดียว ศึกษากันดี ๆ

ฉะนี้แลคือ เริ่มต้นปฏิจจสมุปบาทว่า เพราะ“อวิชชา” ของคนทั้งหลาย จึงมี“สังขาร” ก็ต้องเรียนรู้ความเป็น“สังขาร”

เพราะ“อวิชชา”ไม่รู้“สังขาร” นี่ก็ต้น“ปฏิจจสมุปบาท”

ผู้ศึกษาฝึกฝนตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าที่เป็นสัมมาทิฏฐิช่วยได้แน่ ๆ จะสามารถเรียนรู้ จัดระบบของ chaos ได้เป็นขั้นเป็นตอน รู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปตามลำดับที่น่าอัศจรรย์

(ศึกษาความน่าอัศจรรย์ยิ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ปหาราทสูตร)

(๓๐๑) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย“หมุนรอบเชิงซ้อนที่พิเศษ”

อย่างที่เริ่มเรียนรู้กันจาก“ผีเสื้อขยับปีก”เกิดความเคลื่อนที่ของ“ลม”ใน“ช่องว่าง”ที่เป็น”อากาศ”ขึ้นมาทีเดียว เริ่มตั้งแต่อ่อนแผ่ว กระทั่งโผล่รูปเป็นร่าง“รูปแห่งก้อนลมที่มีการเคลื่อน” กระทั่งเป็นมวลก้อน แล้วแข็ง แล้วแรง รวมเป็น“นิวเคลียส” แล้วระเบิดกระจายฤทธิ์ เป็น แผ่พลังมวลที่แค่“ลม” ก็มีพลัง มีฤทธิ์ มีแรงมหาศาล

มวลที่เป็น“ไฟ”หรือ“อุณหธาตุ” ซึ่งคือ ๑ ใน ๔ ของอุตุนิยาม มันก็เป็น“สังขาร”ของ“มหาภูตรูป ๔”นั้นแหละ ที่ปรุงแต่งกันจนเปลี่ยนรูปจากไฟสู่ลม-จากลมสู่ไฟ หรือจากดินสู่น้ำ-จากน้ำสู่ดิน ต่างก็ล้วนมีพลัง มีฤทธิ์ มีแรงยิ่งใหญ่มหาศาล เช่น ในดวงอาทิตย์ หรือใน“แกแล็คซี่”เป็นต้น

ก็เกิดจาก“การสังขาร-ปรุงแต่ง”กันขึ้นทั้งสิ้น แม้แต่“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม” ล้วนเกิด“อาการหรือกิริยาหรือกรรม” ที่มี“ภาวะที่ถูกรู้”คือ“รูป”กับ“ธาตุรู้”คือ“นาม”ของตน

"อุตุนิยาม"มันมี"พลังงานปรุงกันเป็นมวลของมัน" แต่มันไม่มี"ธาตุรู้" ซึ่งพลังงานต่อมา"พีชนิยาม"มันก็ปรุงแต่งตนเองด้วยซ้ำ จะว่ามันรู้ตัวเอง มันก็รู้แค่"ทำให้เป็นตัวกู"

"พลังงานทางจิต"ที่มีสภาพเดียวกันกับ"นิวเคลียส" เกิดจาก"กรรม"หรือ"การกระทำ"ของ"คน"นั้นแหละทำขึ้นเอง ตนเป็น"ตัวการ"ทั้งสิ้น ผู้รู้จริงจึงเรียนรู้กันที่"กรรมตน"

(๓๐๒) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย ของความเป็น"ตน"สุดลึก

"กรรมวิบาก"คือ "เหตุ"ที่เป็น"การกระทำ" ตกผลึกเป็น"ผล"ที่สะสมไว้คือ"วิบาก(แปลว่าผล)" ที่ชาวโลกีย์ยังไม่มี"ธาตุปัญญา"สามารถใช้หยั่งรู้อย่างเป็น"ระบบระเบียบ" อย่างเป็นลำดับขั้นตอนละเอียดลออได้ จึงเป็น"อจินไตย"

ความยิ่งยอดใน"มิติ"ที่ชาว"โลกีย์"ไม่สามารถเห็น "คุณค่า"และไม่"ตีราคา"ให้ก็คือ "โลกียะ"เห็นแต่"ค่า"ของ "การได้มาหรือการเอาเป็นของตน"เป็นประโยชน์ เป็น"ค่า"

"การให้แก่ผู้อื่น" การเอาออกจากตนไปเพื่อผู้อื่น ไม่เห็นว่าเป็น"ค่า" หรือเป็นภาวะที่"ดีกว่าประเสริฐกว่าเอามาให้ตน" จึงกลายเป็น"คน"ผู้เต็มไปด้วย"ความเป็นตนเอง"

จึงสะสมแต่"การเอามาให้ตนเป็นของตน" ไม่รู้ตน

โดยเฉพาะจะไม่เชื่อเลยว่า "หมดตัวตน-ไม่มีอะไรเป็นของตนเลย"นั้น คือภาวะที่"ดี-ประเสริฐสุด"ในคนผู้

ฝึกฝนจนทำได้เองจริง พร้อมมีปัญญาเห็นความจริงนี้อย่างหมดสงสัย อย่างสนิทใจเป็นผู้ไม่มีของตน กระทั่งถึง ความเป็น“ตัวตน”ที่เป็นการ“ยึดจิตตนเอง” ก็หมด“ตัวตน”สิ้นได้

โดยการปฏิบัติตาม“วิธี”ของพระพุทธเจ้าไปตาม“ต้น-กลาง-ปลาย” ตาม“หยาบ-กลาง-ละอียด”มาเป็นมรรคผลแท้

(๓๐๓) “ความหมดสิ้นตัวตน” ที่เป็น“ตถตา”ของมนุษย์

ดังนั้น ผู้ได้ปฏิบัติสั่งสมมรรคผลแท้จริง เป็นบารมีบริบูรณ์สัมบูรณ์ ถึงขั้นพระโพธิสัตว์อันดับสูง โดยเฉพาะจากขั้น๔ (คือขั้นอรหันต์)ขึ้นไป จะมี“ตถตา(axiom)”ติดตนมาจริงในชาติต่อ ๆไปเรื่อย ๆตามสัจธรรม เป็น“ทุนเดิมประจำตัว”

จึงเป็นผู้“หมดสิ้นตัวตน” หมดสิ้นจาก“หยาบ”ไปเป็นขั้นตอนตามลำดับ ตรวจตราไปตลอด จึงเกลี้ยงสนิทหมดจดแท้ เป็นลำดับ ๆ “ต้น-กลาง-ปลาย” แม้จะมี“วงจรของสังขาร”ที่ซับซ้อน สลับกันอยู่มากมาย หลากหลายชั้นเชิง ผู้มีภูมิพอหยั่งรู้ได้ ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้

ในหลวง ร.๙ พระองค์นี้ พระองค์ทรงมีความเป็นเช่นที่ว่านี้ในพระองค์เองมาตลอด คือความเป็น“ตถตา”แห่ง“ความหมดสิ้นตัวตน” ตราบสิ้นพระชนม์

อันเป็น“คุณภาพ-คุณลักษณะ-คุณประโยชน์-คุณงามความดี-คุณวุฒิ-คุณวุฑฒะ(บุคคลผู้มีเกียรติคุณอันสูงส่ง)-คุณสมบัติ-

คุณธรรม-คุณาฒัย(มั่งคั่งในความดี)-คุณูปการ-คุณวิเศษ-คุณราศี”

โดยเฉพาะในที่นี้ต้องพูดถึง“คุณวิเศษ”ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง

(๓๐๔) “คุณวิเศษ”แท้ คือ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง

“คุณวิเศษ”คือ อุตตริมนุสสธรรม เป็น“คุณธรรมอันประเสริฐสุดของคน” ได้แก่ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง

ซึ่งพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นี้ ทรงเป็น“ตถตา”แท้ นั่นคือ พระองค์เป็นเช่นนั้นเอง(bond to be, axiom) จิตโพธิสัตว์

เป็นอัตตโนมัติ เป็นได้โดยไม่ต้องลำบาก ไม่ต้องมีใครบังคับ เป็นยิ่งกว่านิสัย เป็นวิสัยแท้เต็ม ๆ ฝังอนุสัยอยู่

พระองค์ทรงงาน ใคร ๆก็เห็นว่าต้องเหน็ดเหนื่อยพระวรกายแน่ ๆ แต่พระองค์เอง“ไม่ทรงเหนื่อยพระทัยเลย”

ซึ่งแน่นอนล่ะ ทาง“กายภาพ”มันย่อมเหน็ดเหนื่อยอย่างเห็นได้ชัดเจนเป็นธรรมดา ส่วน“จิตภาพ” ใคร ๆจึงเห็นเป็น“พระวิริยอุตสาหะเพื่อมวลประชาชน”โดยแท้ ไม่มีใครปฏิเสธได้ เมื่อสัมผัสด้วยสัมผัสทั้ง ๖ ของตนอยู่จริง

มันไม่ใช่ความเสแสร้งของพระองค์ หรือไม่ใช่ dramatics การแสดงเหมือนละคร ที่พระองค์ทรงแสดงเพื่อให้คนชมเชยยกย่องแต่อย่างใดเลย มันจริงแท้ทั้งกายทั้งจิต

ไม่เหมือนนักสร้างภาพ นักการเมืองน้ำเน่า ไม่ได้ทรง

งานเพื่อ“อยาก”ได้“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ใด ๆ แน่แท้

ไม่ใช่“โลกียธรรม”ชัดที่สุด ถ้าใครหยั่งถึงมองออก ก็จะเห็นความแท้จริงได้แน่ ว่าพระองค์ทรงงานเพื่องาน เพื่อประชาชนของพระองค์ให้ได้รับความสุขสบายกายใจแท้ ๆ

พระองค์จึงเป็น“นักการเมือง”แท้จริงผู้ยิ่งใหญ่ หาใดเทียบมิได้ พูดด้วยภาษาพื้น ๆอันดูเหมือนไม่สมควรนัก ก็คือพระองค์รับใช้ประชาชนอย่างแท้จริงที่สุด มิมีที่เปรียบ

ถ้าพูดด้วยภาษาสัมบูรณ์ก็คือ พระองค์ทรงปกครอง(อภิบาล)ประชาชนโดยธรรม พระองค์จึงทรงได้รับ“อธิปไตย(อำนาจ)”จากประชาชนโดยธรรม ด้วยจิตวิญญาณเต็ม ๆที่บริสุทธิ์ของประชาชนที่เขาต่างเทิดทูนให้พระองค์แท้ ๆ

หมายความว่า พระองค์เป็นพระโพธิสัตว์ ที่ต้องอุบัติขึ้นมาในโลกเพื่อสั่งสมบารมีจริงแท้ เป็นเช่นนั้นเอง ท่านต้องอุบัติขึ้นมาเป็นตามที่ท่านจะต้องเป็น(born to be) เป็นสัจธรรมที่ลงตัวจริงไม่ต้องพิสูจน์เลย(axiom) ผู้มีภูมิรู้พอรู้ได้ทันทีว่าจริงแท้ ตามบารมีปางนี้ที่พระองค์ทรงเป็น

(๓๐๕) ผู้มี“สัญชาตญาณ”ที่เป็น“ตถตาในโลกุตระ”ก็มีอยู่

คนไทยมี“สัญชาตญาณ” คือ“ความรู้แบบนี้ที่ฝังลึกติดตามตัวมาทุกชาติทุกชาติ” โดยเป็นเช่นนั้นเอง ไม่ต้องมีใครบอก ไม่ต้องเรียน ไม่ต้องฝึกฝน ทำได้เองด้วยตนเอง

Bomb of Love เกิดปรากฏการณ์ระเบิดรัก ประชาชนมาสักการะพระบรมศพของ ในหลวง ร.๙ กันอย่างล้นหลาม มีการแจกอาหารและข้าวของกันอย่างมากมาย และเกิดจิตอาสามาเสียสละบริการในด้านต่างๆ ชาวกองทัพธรรมก็ได้ไปแจกอาหารมังสวิรัติตลอดทั้งปี

ทันที ดังที่เห็นปรากฏการณ์"ระเบิดรัก(Bomb of love)" ที่ประชาชนคนไทยได้ระเบิดออกมาให้เห็นปลายปี๒๕๕๙ นั้นแล

ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธมีรากฐานของ"ความรู้" "คุณลักษณะวิเศษ"ดังกล่าวนี้อยู่ใน"สัญญา"อันลึกอยู่ทั้งสิ้น เมื่อถูกกระตุ้นด้วย"คุณลักษณะวิเศษ"ที่พระเจ้าอยู่หัว ร.๙ ท่านทรง"คุณลักษณะวิเศษ"ขึ้นให้เห็นเป็น"ปรากฏการณ์ (phenomena)"มาตั้ง ๗๐ ปี คนไทยทราบซึม-ซึมซาบ-ซึ้งใจมาตลอด กระทั่งถึงจุดระเบิด เมื่อ"พระผู้สร้างคุณลักษณะวิเศษ"ทรงจากไปด้วยการสวรรคต ความอาลัยรักสุดรักใน"คุณลักษณะวิเศษ"นี้ ที่ประชาชนคนไทยสุดอาลัย จึง "ระเบิดความรักอันยิ่งใหญ่"นี้ขึ้นกับคนไทยทั้งประเทศ ชนิดที่เป็น"ปรากฏการณ์"เกิดจริง ดังที่โลกได้เห็นกันนั้นแหละ

ก็น่าตื่นเต้นยินดีสุดที่จะหาอะไรเปรียบมิได้ในปรากฏการณ์นี้อย่างยิ่งจริง ๆที่"พุทธศาสนิกชนคนไทย"มีอาการ"ตื่นตัวเกิดระเบิดโพลงพุ่ง" นี้กันออกมาขนาดนี้กัน

จึงน่าจะมีการศึกษากันอย่างสำคัญเหลือเกินว่า "คนไทยตื่นโพลง"อะไรในการเสด็จสวรรคตของในหลวง ร.๙ นี้

"ภาวะ"นี้แหละที่น่าศึกษา และที่พูดกันว่า จะเดินตามรอยพระบาทของพ่อ จะปฏิบัติตามคำสอนของพ่อ อะไรต่าง ๆสารพัดที่ชัดยิ่ง ว่าหมายถึงอะไรอยู่ทั้งนั้น ๆ

จะได้"เห็นค่าอันหาค่าบ่มิได้"นี้กันจริง ๆ ว่า คืออะไร?

เป็นอย่างไร? และในหลวง ร.๙ พระองค์ทรงพระจริยวัตรไฉน? ก็จะได้"นำกรรม"ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงนั้น มาทำตามพ่อสอน เดินตามรอยพระบาทพ่อกันได้ จริง ๆ

มิใช่มีแต่"ตื่นโพลง"วูบมาแล้วก็วาบเลยไป ผ่านไปเป็นสายลมที่พัดหาย "หาค่ามิได้"จากสายลมนั้นเลย

เพราะมันเป็น"สิ่งสำคัญยิ่งสูงสุดคือ กรรมอันเป็นโลกุตรธรรม" ที่ประเทศไทยยังมีอยู่ ตั้งแต่"สมเด็จพ่อ" คือ ในหลวง ร.๙ และคนไทยที่แสดงความจริงออกมา"ตื่นโพลง"ต่อการจากไปของในหลวง ร.๙ นี้กัน นี้แล

ซึ่งก็คือ "ความหมดตัวตน" มีแต่"กรรม"การงานที่"เป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่น"จริง ๆ หรือ"รับใช้ผู้อื่น"แท้นั่นเอง

(๓๐๖) "อาชีพ"สูงสุดของความเป็น"คน"คือ "รับใช้"

"รับใช้"ไม่ใช่"รับจ้าง"นะ คุณค่าของ"สัจจะ"แห่ง ๒ คำนี้ แตกต่างกันคนละฟากฟ้ากับก้นเหวทีเดียว

"รับจ้าง"คือ มีสิ่งแลกเปลี่ยน ยิ่งได้มามาก ยิ่งต่ำตามจำนวนที่ได้ เอามาน้อยก็ลบ"คุณค่า"ของตนลงน้อย ยิ่ง"เอามา"มาก ก็ยิ่งลบ"คุณค่า"ของตนมากตามที่มากขึ้น ๆนั้น ๆ

"รับใช้"คือ ไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยน แลกเอาคืน"ค่า"มา "ค่า"ก็ยิ่งลดลง ทำงานเพื่อผู้อื่นบริสุทธิ์เท่าใด ๆ "ค่า"ยิ่งสูงมากเท่านั้น ๆ ยิ่งไม่"รับค่าตอบแทนเลย" ยิ่ง"หาค่าบ่มิได้"

ประชาชนคนไทยที่"ตื่นโพลง"กับคุณค่าอัน"หาค่าบ่มิได้"ของในหลวง ร.๙ นี้กัน จึงส่อแสดงถึง"ภูมิธรรม"ของคนไทยที่น่ายินดีอย่างยิ่ง

ผู้สามารถ"รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ใน"คุณค่าอันหาค่าบ่มิได้"ของ"ในหลวง ร.๙"นี้ได้จริง ว่า เป็น"สุดยอดแห่งกรรมอันเป็นโลกุตระ"ที่คนไทยทั้งหลาย"ตื่นโพลง"จากพระจริยวัตรของในหลวง ร.๙ แท้ ๆ เป็น"เหตุ"

จึงเกิด"ผล"เป็นปรากฏการณ์"ระเบิดรัก(Bomb of love)"อันยิ่งใหญ่ที่คนไทยมีต่อในหลวงร.๙ ฉะนี้เอง

เห็นมั้ยว่า มันเป็นเรื่องจริงที่มีเหตุมีผล มี"เรื่องดี-เรื่องไม่ดี" ที่"คน"จะมีปัญญาตัดสินจาก"กรรม"ของแต่ละคน ที่กระทำกันอยู่ ด้วย"ปัญญา"จริง ๆ

ดังนั้น ผู้ที่ไม่"ห่วงตนเอง ทิ้งตนเองให้คนอื่นเลี้ยงดูไว้"ได้เลย จึงทำการงานโดยไม่ต้องไปคิดเรื่องใครจะต้องมาคิดราคาของตน ที่จะต้องมีใครมาให้"ราคาแลกเปลี่ยนแล้ว" ทำงานฟรีไปเลย ทำงานอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อสังคมเต็ม ๆ

"มิจฉาชีพ"ขั้นที่ ๕ คือ คนผู้ทำงานฟรี "ไม่แลกลาภด้วยลาภ"แล้ว จึงเป็น"อาชีพ"ที่สูงสุดแล้วของความเป็นคน

การเปรียบเทียบ"ธรรมะ ๒"ในภาวะที่"มี"ที่"ทรงอยู่(ธรรม)"ต่าง ๆ มีให้เราศึกษามากมายนับไม่ถ้วน

(๓๐๗) ยังมีรายละเอียดของความเป็น“ธรรมะ๒”อีกมาก

คำว่า“ธรรม” มีให้ศึกษาในความเป็น“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)” ได้แก่ กุศล กับอกุศล นี้๑ และเป็นได้ทั้ง โลกียสัจจะ กับโลกุตรสัจจะ นี้๒ เป็นต้น แม้“บุญกับกุศล”

กุศลกับอกุศลธรรม ก็ธรรมะ๒ ยังเป็นโลกียสัจจะ

ส่วน“โลกียธรรมกับโลกุตรธรรม”นี้เป็น“โลกุตรสัจจะ”

“ธรรม”นั้นคือ ความยังแสดงความมีอยู่ ซึ่งบอกนัยะของความเป็น“สภาวะ”ว่า มีหรือไม่มี,ทรงอยู่หรือไม่ทรงอยู่

ส่วน“สัจจะ”นี้คือ การแสดงว่า บัญญัตินั้นเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง ถูกหรือผิด ชั่วหรือดี บอกนัยะ ความเป็นข้าง ว่า ข้างใด“ควร” กับ ข้างใด“ไม่ควร” เป็นต้น

“บัญญัติ”แตกต่างกับ“สภาวะ” ทำความสำคัญกำหนดหมายให้มั่นให้แม่นให้คมกันดี ๆ

นัยะสำคัญ แจกแยกให้ละเอียดได้อย่างนี้

ทีนี้เอาคำสำคัญ ๒ คำ คือ บุญกับกุศล มาชี้แจงดู

“บุญ”นั้นเป็น“โลกุตระ” แต่“กุศล”เป็น“โลกียะ”

“บุญ”เป็น“โลกียะ”ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

“บาป”คู่กับ“บุญ” ซึ่ง“บาป”นั้นเป็น“โลกียะก็ได้ เป็น“โลกุตระ”ก็ได้ แต่“กุศล-อกุศล”เป็นโลกียะ ไม่ใช่“โลกุตระ”

“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)”นี้ต้องเรียนรู้กันอย่างสำคัญยิ่งโดยเฉพาะขั้น“โลกุตระ”

(๓๐๘) ความเป็น“ธรรมะ๒”ที่ยากจะเข้าใจ ก็ขั้นโลกุตระ

เพราะ“กุศล-อกุศล”เป็น“โลกียะ”ที่ไม่มีวันหมดสิ้นไปจาก“วิบากกรรม”ของคนแต่ละคน จนกว่าผู้นั้นจะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”จึงจำเป็นต้องยกเลิกทิ้งไป

ส่วน“ธรรมะ๒” คือ “บุญ-บาป”นั้นเป็น“โลกุตระ” เมื่อผู้ใดทำ“บุญกำจัดบาป”จบสิ้น ก็เป็นผู้หมดสิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญญปาปปริกฺขีโณ) ที่จะมีใน“กรรม”ที่ไปกับ“กาล”อีก

เป็นผู้จบ“กาลกิริยา” คือ ทำการตายเสร็จแล้ว คนผู้นี้จะไม่มี“กิริยาของการตายของบาปในจิตตน”อีกแล้ว

คนผู้นี้เป็นอรหันต์“กิริยา”ทุกกิริยาในทุก ๆ“กาล” จึงไม่มีการเกิดการตายของ“บุญและบาป”กันอีกแล้ว

การจะยก“กรรมวิบาก”ของตนทิ้งได้ก็ต้องคนผู้เป็น“อรหันต์”ขึ้นไปที่กระทำ“การตาย”ลงด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”เท่านั้น (“มูลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

เพราะอรหันต์คือ ผู้“ทำกาละ(ตาย)”เป็นแล้ว หรือผู้“ทำการตาย”สำเร็จแล้ว “กรรม”ของอรหันต์จึงไม่มี“บาปหรือบุญ”อีกแล้ว(ปุญญปาปปริกฺขีโณ) ฉะนี้คือ“กรรม”ไม่มีวิบาก

นอกนั้นไม่มีใครสามารถเลิก“วิบากกรรม”ของตน

“ทำกาละ”ก็ดี “กาลกิริยา”ก็ดี หมายถึง การตายหรือการกระทำความตายให้ตน

สำหรับ“อรหันต์”คือ ผู้เกิด ๒ ครั้ง หรือตาย ๒ ครั้ง

ครั้งที่ ๑ เกิดทางสรีระ จากท้องแม่ ที่คลอดออกมาจากมดลูก เป็นการเกิดแบบ“ชลาพุชโยนิ” ถ้าตายก็ตายทางสรีระ คือ การตายกายแตก(กายัสสะ เภทา)

ครั้งที่ ๒ การเกิดของสัตว์ทางจิตวิญญาณ(สัตว์โอปปาติกะ)เป็นการสะสมพลังงานของสัตว์ทางวิญญาณ(โอกกันติ ; อภินิพพัตติ)ที่คลอดแบบ“ผุดเกิด” เป็นการเกิดแบบ“โอปปาติกโยนิ” นั่นคือ จิตวิญญาณหนึ่ง“ตาย”ลง จิตวิญญาณที่ต่อจากนั้นก็เกิดต่อทันที ไม่มีเกี่ยวกับ“สรีระ” ที่เป็นดิน,น้ำไฟ,ลม มีแต่“กาย”กับ“สัญญา”เท่านั้นที่เป็น “สัตว์”อยู่ ตามความเป็น“สัตว์”ใน“สัตตาวาส ๙”หรือ “วิญญาณฐีติ ๗”

(๓๐๙) “อรหันต์”คือผู้“ทำบุญ” และไม่ลึกลับใน“บุญ”

ส่วนผู้เป็นอรหันต์ไม่มี“การเกิด”แบบโอปปาติกโยนิ” มีแต่“ทำกาละ(ตาย)” หรือ“ทำกาลกิริยา(ทำการตาย)”

อรหันต์คือ ผู้ทำ“การตาย”ของสัตว์โอปปาติกะ หรือทำการตายของ“บาป”ของ“อกุศล”ในจิตตนสำเร็จเด็ดขาด ด้วยอาวุธวิเศษ(ศาสตรา)คือ“บุญ” หรือความรู้ขั้นโลกุตระ(ศาสตรา)มิใช่ผู้ทำ“การเกิด”ทางสรีระเนื้อหนังเลย

ส่วน“บาป”นั้น มันเป็น“จิตชั่ว” ซึ่งเป็น“กรรม”ที่จะทำเป็น“โยนทิ้งไปดื้อ ๆไม่ได้ เพราะมันเป็นโทษเป็นภัยที่คนอื่นเขาเดือดร้อนเขาก็ยึดพยาบาทอยู่ที่เขาไม่ยอมทิ้ง

แต่"กุศล"ก็ไม่ใช่"บุญ" "กุศล"เป็นภาคหรือส่วนที่"ไม่ใช่ความชั่ว" เป็น"ความดี" ซึ่งเป็นสมบัติ"โลกียะ"ไม่มี"สูญ"

ต่างจาก"บุญ"มีสูญ แม้"บุญ"จะ"ฆ่า"แต่ก็"ฆ่าอกุศลจิตหรือจิตบาป"เท่านั้นคือ"ฆ่า"เฉพาะ"กิเลส"ใน"จิต"ของตนเองเท่านั้นด้วย ไม่"ฆ่า"อะไรอื่นเด็ดขาดนอกจาก"กิเลส"

"บุญ"เป็นแค่"พลังงานจิต" ทำการกำจัดหรือฆ่ากิเลสเสร็จ "บุญ"ก็จบหน้าที่ของพลังงาน ไม่มีความเป็น"บุญ"เหลืออยู่อีก "บุญ"จึงสะสมไม่ได้ ไม่ใช่"สมบัติ"

"อรหันต์"คือ "ปัญญา"ที่สูงสุด ไม่ลึกลับใน"บุญ"

(๓๑๐) "อรหันต์"คือผู้ไม่ลึกลับใน"การเกิด-การตาย"

"บุญ"ทำหน้าที่ทำลาย หรือกำจัด เป็น"วิบัติ"

"บุญ"เป็น"นักฆ่า"ผู้ยิ่งใหญ่

"บุญ"ฆ่ากิเลสเท่านั้น "บุญ"ไม่ฆ่าผิดไปจากกิเลส

หากเป็น"จิตดี"แท้(กุศล) "บุญ"จะไม่"ฆ่า"เด็ดขาด

"อรหันต์"จึงทำ"บุญ"ที่ละเอียดชัดแม่นคมยิ่ง ไม่"จับตัวอกุศลจิตหรือตัวบาป"ผิดเพี้ยนเด็ดขาดจึง"ฆ่า"ถูกตัว

เพราะ"บุญ"ต้องมี"ปัญญา"แท้ "ปัญญา"เป็น"โลกุตระ"

ฉะนี้ ๆ คือ "วิสัยขั้นฌาน(ไฟ)"ซึ่ง"เผา"กิเลส"วิสัย"นี้คือ"บุญ(โลกุตรธรรม)" เป็น"ฌานวิสัย"ที่"อจินไตย"จริง ๆ

ผู้ไม่มีภูมิถึงขั้นมี"ฌานวิสัย"แบบพุทธ เดาไม่ได้เด็ด

ขาด "ฌาน(พุทธ)วิสัย"จึงเป็น"อจินไตย"จริงแท้แน่ที่สุด

ผู้ปฏิบัติได้แต่"ฌานโลกีย์"กัน ก็เพราะความเป็น "ฌานวิสัย"ของพุทธเป็น"อจินไตย" ปุถุชนคนโลกีย์จึงต้องศึกษา"ฌาน"ของพุทธให้"สัมมาทิฏฐิ"ก่อน จึงจะปฏิบัติได้

ทุกวันนี้เข้าใจ"ความเป็นฌานแบบพุทธ"กันไม่ได้แล้ว เข้าใจความเป็น"ฌาน"กันแต่แบบโลกีย์ หรือของเดียรถีย์อยู่ทั่วไป และปฏิบัติได้กันแต่"ฌานโลกีย์" มีผลกันแค่ฌานโลกีย์ จึงได้แต่อาศัย-มีนิสัย-มีวิสัยกันแค่"ฌานโลกีย์"

ก็ไม่มีวันจะได้"ฌานวิสัย"ของพุทธแน่ยิ่งกว่าแน่

(๓๑๑) เนื้อแท้ของ"ภูมิธรรม"ขั้น"ฌานวิสัย" คืออย่างไร?

จิตวิญญาณขั้น"ฌานวิสัย"นั้น มันมีสมรรถนะ มีอาการ มีลักษณะ อย่างไรกันแท้?

คำว่า"ฌานวิสัย"นี้เป็นขั้นที่ ๒ ของความเป็น "อจินไตย๔"รองจาก"พุทธวิสัย" ซึ่งนับจากสูงลงมาหาต่ำ

และขั้นที่ ๓ ของ"อจินไตย ๔" คือ "วิบากแห่งกรรม" ขั้นที่ ๔ ก็"ความคิดเรื่องโลก(โลกจินตา)"

แต่ถ้านับจากล่างขึ้นไปขั้น ๑ ก็"โลกจินตา" ขั้น ๒ ก็ "กรรมวิบาก" ขั้น ๓ จึงจะเป็น"ฌานวิสัย" ขั้น ๔ "พุทธวิสัย"

"วิสัย"นี้ คือ "สยหรือสัย"ซึ่งหมายถึง"เอง"คือ"ตัวตนเอง" ที่สามารถมี"ฌาน"สูงถึงขั้น"วิ" นั่นคือ"วิเศษ(พิเศษ

ยิ่งใหญ่)-วิศิษฏ์(เลิศ)-วิสารท(แกล้วกล้า,ชำนาญ,มั่นใจ)-วิสุทธิ์(ความสะอาดหมดจด,บริสุทธิ์)” เป็นต้น

“วิสัย”จึงมีความหมายว่า พิเศษยิ่งใหญ่ -เลิศยอด-แกล้วกล้า-ชำนาญ-มั่นใจ-บริสุทธิ์-สะอาดหมดจด

“ฌานวิสัย”จึงสูงส่งมากกว่า คนที่มี“พลังงานอุณหธาตุหรือไฟธาตุ” แค่อาสัย แค่นิสัย ..ชัดเจนมั้ย?

“ฌานวิสัย”นั้นเป็น“ฌานโลกียะ”ก็ได้ เป็น“ฌานโลกุตระ”ก็ได้ แล้วแต่“ทิฏฐิ”ของใคร

ถ้าใครเข้าใจความเป็น“ฌาน”ได้แค่“โลกียะ”ก็จัดอยู่ในพวก“มิจฉาทิฏฐิ”ซึ่งจะได้แต่“ฌาน”แบบที่ไม่ใช่พุทธ แต่ถ้าใครเข้าใจความเป็น“ฌาน”เข้าขั้น“โลกุตระ”จึงจะจัดอยู่ในพวก“สัมมาทิฏฐิ”ที่เป็นแบบพุทธ

(๓๑๒) วิสัยของฌาน“โลกียะกับโลกุตระ”แตกต่างกันไฉน

เพราะ“ฌาน”ที่เป็น“โลกียะ”นั้นมีคุณสมบัติเพียงแค่“กดข่ม”หรือสะกดจิตให้สงบให้เก่ง ๆได้ทำเป็นคราว ๆ เท่านั้น เพราะไม่มีผลของ“โพชฌงค์ ๗” ไม่ปฏิบัติตาม“มรรคองค์ ๘”บริบูรณ์สัมบูรณ์ หรือไม่ได้ดำเนินไปตาม“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อย่างสัมมาทิฏฐิจนสำเร็จผลจบกิจ

เพียงแต่ทำให้“พลังงานนามธรรมของตน”อยู่ในอำนาจ“สามารถควบคุม”ให้อยู่ในอาณัติของตนได้เยี่ยม

ยอดเป็นครั้งคราว แล้วต้องเลิก แล้วก็ต้องทำใหม่อยู่เสมอ ซึ่งหากไม่มีการควบคุมหรือไม่ตั้งใจมีสติควบคุมมันก็ไม่มีความเป็น“ฌาน” กล่าวคือ ไม่เป็น“ฌาน”จนเป็นปกติสามัญ ซึ่งไม่ต้องตั้งใจทำ“ฌาน”ให้แก่ตนอีกก็มี“ฌาน”ไม่ได้นั่นเอง

โดยเฉพาะ“ฌาน”โลกีย์ต้องเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”หรืออยู่ใน“ภพภายใน” หากมีภายนอกด้วย เกี่ยวข้องสัมพันธ์ร่วมด้วยกับสัมผัสภายนอกอย่างเป็นปกติชีวิต ก็เป็น“ฌาน” ปกติไปตลอด ไม่ได้ ..จึงเป็น“ฌาน”ที่ไม่มีผลสำเร็จจบจริง

ซึ่งแตกต่างจาก“ฌาน”ที่เป็น“โลกุตระ” พลังงานอุณหธาตุพลังงานนามธรรม สามารถ“เผาทำลายกิเลสให้สลายสิ้นไปจนหมดสิ้นเกลี้ยงบริสุทธิ์สะอาดหมดจด”ได้แท้จริงยั่งยืนตลอดกาลในชีวิตปกติสามัญตื่น ๆไม่ต้องหลับตา รับรู้ภายนอกเป็นปกติจิตก็เป็น“ฌาน”ได้ตลอด

จบกิจเสร็จการ “ฌาน”เป็น“วิสัย”ของชีวิตตนปกติ

(๓๑๓) ความเป็น“ฌาน”ของศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย”

เมื่อเป็นได้สำเร็จแล้วก็มีชีวิตที่ดำเนินไปได้โดยไม่มีกิเลสาสวะอยู่ในชีวิตตลอดไปเป็นชีวิตธรรมดาสามัญ ไม่ต้องเรียกว่ามี“ฌาน”อีกก็ได้ เพราะแท้จริงจิตมี“ฌานวิสัย”ในตนแล้วเป็นอัตโนมัติ เป็น“ตถตา”เป็น axiom

ซึ่งจาก“อาสัย” เจริญขึ้นเป็น“นิสัย” แล้วจึงเจริญ

ขึ้นเป็น“วิสัย” ที่สุดจุดท้ายแท้ ๆเป็น“อนุสัย”กันทีเดียว

“อนุสัย”ในที่นี้มิใช่หมายถึง“กิเลส”เด็ดขาด อย่าหลงผิดเป็นอันขาด มันคนละขั้ว เพราะไม่ใช่“อนุสัยกิเลส”

แต่เป็น“ฌาน”ที่มี“วิสัย”สูงสุดวิเศษ วิศิษฏ์ วิสุทธิ์

ตั้งสติดี ๆนะ คำว่า“อนุสัย”ในที่นี้เป็น“ฌานวิสัยขั้นโลกุตระ”ที่มีคุณสมบัติขั้น“ตถตา” นั่นคือ “ได้โดยไม่ยากได้โดยไม่ลำบากในฌานทั้ง ๔” ซึ่งมันเป็นสามัญปกติของชีวิตทีเดียว ที่“ผู้มีฌานนี้”ก็คือ คนมี“พลังงานทางจิต (อุณหธาตุ)”อันสามารถไม่มีกิเลสอยู่เสมอ”ยั่งยืนถาวร โดยไม่ต้อง“ทำฌาน”กันอีกเลย เป็น“ความจริงหรือสัจธรรมที่เป็นจริงที่สุดแล้ว ไม่ต้องพิสูจน์แล้ว(axiom)”

(๓๑๔) ศาสนาพุทธเรียนรู้และกำจัด“กิเลส”ด้วย“ฌาน”

คนที่ไม่ศึกษาการ“ทำฌาน”เพื่อเรียนรู้กิเลส และกำจัดกิเลสเลย จึงคือ“ปุถุชน” เป็นคนมีกิเลสเพิ่มขึ้นโตขึ้นมากขึ้น ๆ อ้วนขึ้น หนาขึ้น ให้แก่ชีวิตยิ่ง ๆขึ้น อยู่ตลอดเวลาของชีวิตที่ดำเนินอยู่ ตาม“กรรม”ไปกับ“กาล”

ฟังให้ดี ๆ!.. คนไม่มี“ฌาน”จึงคือ“ปุถุชน”คนมีกิเลสเพิ่มขึ้นโตขึ้น มากขึ้น ๆ อ้วนขึ้น หนาขึ้น ให้แก่ชีวิตยิ่ง ๆขึ้นตลอดเวลาของชีวิตที่ดำเนินอยู่ และมี“กรรม”ไปกับ“กาล”

ดังนั้น ปุถุชนคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้“กระบวน

การ”ของจิตใจตนเอง แล้วปฏิบัติ“ฌาน”ให้แก่ตนเอง จึงคือผู้สะสมกิเลสใส่จิตตนเองอยู่ตลอดกาลทุกวินาที

ผู้ไม่มี“ฌาน” เข้าใจว่า“ฌาน”เป็นเรื่องไม่จำเป็น โดยเห็นว่า“ฌาน”เป็นเรื่องลึกลับไกลตัว เป็นเรื่องไม่สำคัญเลยในชีวิต เข้าใจว่าไม่ใช่เรื่องชีวิตธรรมดาปกติ นั่นคือผู้เข้าใจความเป็น“ฌาน”ผิดไปอย่างถนัดถนี่

จึงเป็นชีวิต“มีทุกข์”อยู่ และทุกข์ยิ่ง ๆขึ้นแน่นอนไม่ว่าจะเฉลียวฉลาดยอดเยี่ยม เป็นอัจฉริยะปานใด ๆ

(๓๑๕) “ฌานโลกุตระ”จึงจะกำจัด“กิเลส”ได้สำเร็จแท้

แม้จะเก่งสุดเยี่ยมใน“ฌานโลกียะ”ก็ไม่มีวันสิ้นกิเลส

จะ“รวยลาภหรือจะจนลาภ-จะมียศหรือเสื่อมยศ-จะมีสรรเสริญหรือถูกนินทา”ก็“ทุกขอาริยสัจ”ตลอดกาล ถ้ายัง“อวิชชา”อยู่ ก็แน่นอนไม่พ้น“อวิชชาสวะ-อวิชชานุสัย”ด้วย“ปัญญาหรือญาณ”อย่างสัมมาทิฏฐิ ได้เลย

เพราะหลงผิดด้วย‘อวิชชา’มาเป็น“พื้นจิตของปุถุชน”มาเลยตามปฏิจจสมุปบาท ว่า ชีวิตคนถ้าได้สิ่งที่ตนมี“ความต้องการ”ตามที่ยึดมั่นถือมั่นอยู่ในใจก็เป็น“สุข” หรือ“อยากได้”กระทบสัมผัสทาง“ทวาร ๖”คือตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจแล้วตรงตามที่ตนมี“สมมุติ”ไว้ในใจ ก็เป็น“สุข” ก็ปกติปุถุชน

ดังนั้น ถ้าคนจะ“สุข-ทุกข์”ก็ต้องมี“เป้ายึด”อยู่ในใจ

เสมอตลอดกาลหรือไม่ต้องการ แต่เมื่อกระทบสัมผัสทาง "ทวาร ๖"ได้ตามที่"ตนยึดมั่นไว้ในใจ"อยู่เสมอ ก็สุขอยู่เสมอ

ซึ่งเป็น"ความหลงผิด(โมหะ)"หรือ"อวิชชา"เต็มที่แท้ ๆ

ถ้า"ได้"ตาม"ใจยึด-ความต้องการอยู่"ก็"สุข" และถ้ากระทบสัมผัสทาง"ทวาร ๖"ไม่ได้สมใจตามที่"ยึด"ก็"ทุกข์"

ดังนั้น "คน"ที่ไม่เคยมี"ฌาน"อันเป็น"พลังงานทางจิต(พลังงานไฟธาตุหรืออุณหธาตุ)ที่ชำระกิเลสยึดของตน"จึงล้วนยังมี "สุข-ทุกข์"บำเรอ"ความต้องการอยู่ในใจ"อยู่ตราบที่ยัง"อวิชชา" และยังมี"สุข"บำเรอตามที่"อยากได้"เมื่อกระทบสัมผัสทาง "ทวาร ๖"อยู่ตลอดที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"สุขเท็จ"

จึงมีชีวิตที่อยู่กับ"ผีหลอก(สุขัลลิกะ)"ที่ชื่อว่า"สุข"อยู่ตลอดไปชั่วกาลนานใน"กรรม"กับ"กาล" ทั้ง ๆที่มันคือ"เท็จ"

"ฌานโลกุตระ"เท่านั้นที่จะมี"ปัญญา"กำจัด"สุข"ได้แท้

(๓๑๖) ศึกษา"สุข"ให้สัมมาทิฏฐิ จึงจะกล้าปฏิบัติ"ฌาน"

ซึ่ง"สุข"นี่แหละ ที่เป็น"สุขเท็จ(สุขัลลิกะ = สุข+อลิกะ)" "สุข"ไปเป็นขณะ ๆ ตามที่หลงว่าการได้ลาภ"เกิดรสสุข" การได้ยศ"เกิดรสสุข" การได้สรรเสริญยกย่อง"เกิดรสสุข" [นี่คือ กายภาพ เป็นกามสุข ๕ หรือกามคุณ ๕] เป็นเรื่องจากภายนอกอยู่ด้วยเสมอ และการได้"สัมผัส"ภายนอก"แล้วเกิด"รสสุข"เข้าไปหาจิตภายใน นี่คือ จิตภาพ เป็นอัตตทัตถสุข ๕

หรือสุขัลลิกะ ๕ คือรสภายในที่เต็มไปด้วยความหลงหรือโง่

คนจะหมดสิ้น“ความหลง(โมหะ)”หรือหมดสิ้น“ความโง่(อวิชชา)”ได้จริงสิ้นเกลี้ยงนั้นต้องทำลายล้าง“ความหลง-ความโง่”สำเร็จด้วย“ฌาน” และต้องเป็น“ฌานโลกุตระ”นะจึงจะเกิดผลสำเร็จจริงแท้ และจริงแท้อย่างสมบูรณ์แบบ

เพราะ“ฌานโลกุตระ”นั้นมี“กาย”ตลอดการปฏิบัติ ที่กำจัดกิเลสภายนอกคือ“กามสุข ๕” หมด“กามสุข ๕”ภายนอกแล้ว เหลือ“สุขหรือโสมนัสภายในที่เป็นรูปภพ-อรูปภพ”ก็ยังเรียนรู้ต่อโดยมีภายนอกสัมผัสด้วยอยู่ตามเดิมนั่นแหละ แต่ในจิตที่เป็น“กามจิต”มันหมด“สุข”แล้ว “ กามสุข”ตายสิ้นหมดแล้ว เหลือแต่“รูปจิตกับอรูปจิต”ที่ยังเป็นโสมนัส(เรียกความสุขภายในว่าโสมนัส) ก็ต้องกำจัดกิเลสภายในนี้ที่ยัง“สุขภายใน”ต่อไปอีกให้หมดสิ้นจนกระทั่งเกลี้ยงสนิทให้ได้

“สุขและโสมนัส”จึงจะหมดสิ้นไปจากจิตวิญญาณตนด้วยการปฏิบัติ“ฌาน” และเป็น“ฌานโลกุตระ”ที่มี“กาย”อันเป็น“นิพพาน” นั่นคือ “หมดสิ้นสุขสิ้นทุกข์”ที่อยู่กับโลก

“ฌานโลกุตระ”ถึงที่สุด จิต“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์”สัมบูรณ์

(๓๑๗) ต้องรู้“ทุกขอาริยสัจ”ได้ จึงจะเป็น“ฌานโลกุตระ”

“กาย”อันเป็น“นิพพาน”รู้ได้ด้วย“ฌานโลกุตระ”

“กาย”ส่วนที่หมายถึงภายนอก(กายภาพ) เมื่อหมดสัมผัส

ไม่มีสัมผัสภายนอกนั้น มันก็พอรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่าย กว่าการยึดภายในเมื่อหมดภาวะของความเป็น“ภายนอก”นั้นแล้ว ซึ่ง“สุข”ภายนอกนั้นหายไป แต่การสัมผัสภายนอกอยู่คงเดิมนั่นแหละ ทว่าความรู้สึก“สุข”นั้นไม่มีแล้ว แต่ภายในมันยังเหลือมี“สุข”อยู่นั่นแหละ(อนาคามีบุคคล) นี่คือ “สุขเที่ยง”

นี่คือ การยึดว่า“เที่ยง”อันเป็นอยู่จริง ยังไม่หมดสิ้น “ความเที่ยง”ที่ลึกลงไปตามลำดับ ก็กำจัดต่อไปให้หมดสิ้น

แต่ถ้าหมดยึดส่วน“กายภายนอก”ได้ ก็ยัง“อวิชชา” ภายในอยู่ไม่รู้จัก“ความยึด”ที่“เที่ยง”อยู่ภายใน มันก็ไม่หมด“ความยึด(อุปาทาน)”อยู่ โดยเฉพาะการปฏิบัติที่“หลับตา”ทำ ตามทฤษฎี“ฌาน”แบบ“ฌานโลกียะ”

การทำ“ฌานหลับตา”แล้ว“เกิดรสสุขภายใน” หรือแม้จะเหลือ“อุเบกขา”แล้วหลงยินดียึดมั่นถือมั่นว่า“อุเบกขาเวทนา”เป็น“สิ่งจริงเที่ยงแท้”ลัทธิหลับตาทำถึงขั้นนี้ได้ และยึดเป็นนิรันดรด้วย คือ ยึดอยู่กับ“เวทนา”นี้นั่นเอง อย่างนี้จึงไม่มีวันหมด“ภพ” จบสิ้นหมด“ชาติ”จนเกลี้ยงได้

“มิจฉาทิฏฐิ”ยังหลง“หลับตา”ทำ“ฌาน”อยู่จึงเป็น “โลกียะ”ที่ไม่หมด“ภพ”จบ“ชาติ”กับเขาได้สักที

ต้องเป็น“ฌานโลกุตระ”จึงจะรู้แจ้ง“ทุกขอาริยสัจ ๔”

แล้ว“กำจัดเหตุแห่งทุกข์”ไปตามลำดับ ต้น-กลาง ปลายซึ่งมี“หยาบ-กลางภายนอก...กลาง-ปลายภายใน”อีก

(๓๑๘) "ฌาน"ที่รู้"เวทนา๑๐๘"จึงจะ"ดับทุกขเวทนา"ได้แท้

"เวทนา"ที่ยึดอยู่นั้นมี"๓ เวทนา" ได้แก่ "สุขเวทนา-ทุกข์เวทนา-อุเบกขาเวทนาหรือไม่สุขไม่ทุกขเวทนา"

และ"วิญญาณ"นั้นจะต้องมี"นาม-รูป"เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน จึงจะมี"อายตนะ"เป็นปัจจัย ซึ่งก็ต้องมี"สัมผัส"เป็น"เหตุ"ในการปฏิบัติจึงจะเกิด"เวทนา" เป็น"ฐาน"สำคัญให้เรียนรู้"ความรู้สึก(เวทนา) ๑๐๘"ครบครันบริบูรณ์

มี"เวทนา"จึงจะสามารถปฏิบัติให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัด"เหตุ"แห่ง"ทุกขอาริยสัจ"อีกทีได้จากปัจจัยของ"เวทนา"นี้เอง ตามหลัก"ปฏิจจสมุปบาท" ซึ่งมิใช่ แค่ "เหตุ" คือ"สัมผัส"ที่ทำให้ เกิด"เวทนา"ตาม"มูลสูตร ๑๐"อันต้องปฏิบัติก่อน

แต่ "เหตุ"นี้ทำให้เกิด"ตัณหา"ตาม"ปฏิจจสมุปบาท"

มันคนละสภาวะ คนละขั้นตอน คนละสมัย

"เวทนา"จึงคือ"ภาวะแท้ตรงตัว"เป็น"กรรมฐาน"จริงที่จะต้องใช้ศึกษาให้"รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ในภาวะที่เป็นสุข-เป็นทุกข์-เป็นอุเบกขาหรือไม่สุขไม่ทุกข์" แล้วทำให้เป็น"เนกขัมมสิตอุเบกขา"ที่เป็น"โลกุตรธรรม"จึงจะสัมมาทิฏฐิ

ซึ่งมันมี"ตัณหา"นั่นเอง เป็นเหตุเป็น"ปัจจัย"สำคัญ

และมี"ความรู้สึก(เวทนา)สุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์"ให้ศึกษากันจริง ๆ จึงจะเป็น"อาริยสัจ" ที่จัดการได้ถูกต้องแท้

เพราะ“เวทนา ๓”นี้เป็นได้ทั้ง“โลกียะ”หรือ“โลกุตระ”

ผู้มิจฉาทิฏฐิ“หลับตา”ปฏิบัติ“ฌานโลกียะ”ก็จะไม่มี “เวทนา ๑๐๘”ให้เรียนรู้ปฏิบัติ จึงทำ“เนกขัมมสิตเวทนา” ไม่ได้เด็ดขาด ต้อง“ฌานโลกุตระ”ที่เดินตามหลัก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”จึงจะทำให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘”สามารถแยก“เคหสิตเวทนา”และแยกเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา” ได้

เมื่อทำให้เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้จริง จึงจะเห็น “อาริยสัจ ๔”ที่จะทำ“เวทนา ๒ ให้เป็น“เวทนา ๑”(ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ สำเร็จอย่างถูกต้อง

โดยเฉพาะ“เวทนา ๑๘”ที่เป็น“มโนปวิจาร”อันสามารถมี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์”แยกแยะเป็น“เคหสิตเวทนา ๑๘” และเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘” แล้ว“ดับเคหสิวทนาด้วย “ปัญญา”อันยิ่งได้ จึงจะเกิด“ผล”ในการปฏิบัติ

ซึ่งจะทำ“เวทนาเก๊”ที่เป็น“สุขัลลิกะ”ให้หมดไป เหลือแต่“เวทนาแท้”ที่ชีวิตเรายังอาศัยตามที่เป็นจริง เราก็“สิ้นทุกขอาริยสัจ” ศาสนาพุทธต้องมี“ฌาน”สัมมาทิฏฐิอย่างนี้ จึงจะเกิด“บุญ” หรือทำให้มี“พลังงานไฟพิเศษเผา(ฌายติหรือฌานนั่นเอง)”สำเร็จอย่างเป็นผล“สัมมาทิฏฐิ”แท้

(๓๑๙) "ฌานหลับตา"ไม่มี"ปฏิจจสมุปบาท"ให้ศึกษาเลย

ดังนั้น "การหลับตา"ปฏิบัติ"ฌาน"จึงไม่ใช่"ฌาน"แบบพุทธ เพราะอย่างเก่งสุดก็ยึดเอา"อุเบกขาเวทนา"นั่นเองที่เป็น"ภพ"เป็น"ชาติ"แห่ง"ฌานหลับตา"เป็น"ผล"เที่ยงแท้อยู่เท่านั้น เรียกว่า"เคหสิตเวทนา"

เพราะ"ฌานหลับตา"เรียนรู้อยู่แต่ใน"ภวังค์" ไม่มี"ผัสสะ"จึงไม่มี"เวทนา"เป็น"ฐานะ(ฐานะแห่งการกระทำใจในใจ = มนสิการ)"แท้ ๆของ"การรู้สึกทุกข์-รู้สึกสุข"ให้ปฏิบัติจนบรรลุมรรคผล"นิพพาน"ตามเหตุปัจจัยแห่ง"ปฏิจจสมุปบาท"

เพราะ"นิพพาน"ในอดีต-ในอนาคตนั้น มีไม่ได้

"นิพพาน"จะมีได้แต่ใน"ปัจจุบัน"ที่สัมมาทิฏฐิ ซึ่ง"มีฐานะที่ตั้งแห่งทิฏฐิ คือ เวทนาทั้งหลาย"เท่านั้น

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐ ในปริเฉทรองสุดท้าย

การปฏิบัติจะต้องอาศัย"ผัสสะ"จึงมี"เวทนา"

การหลับตาปฏิบัติจึงจมอยู่ใน"องค์แห่งภพ(ภวังค์)" แทนที่จะได้เรียน"ความเป็นภพ"ที่หยาบ(กามภพที่เป็นโอฬาริก) แล้วก็กลาง(รูปภพ) และขั้นปลาย"อรูปภพ"

ถ้าจะปฏิบัติ"ฌานหลับตา"ก็ต้องมี"สัมมาทิฏฐิ"ก่อน และปฏิบัติ"ฌานหลับตา"นี้ก็เป็นเพียง"อุปการะ(ช่วยเสริม)" เท่านั้น ในคราครั้งที่จำเป็นบ้างในบางส่วนบางกาละ เช่น จะ

ทำ“เตวิชโช”ตรวจสอบการประพฤติปฏิบัติที่“ผ่าน ๆมา”ซึ่งก็ไม่ใช่“วิธีปฏิบัติ”ที่จะกำจัดกิเลสโดยตรงหรอก

(๓๒๐) ผู้ที่ไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท”ให้ศึกษาจึงไม่ใช่“พุทธ”

และ“การหลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท” ให้ศึกษาเลย ลัทธิที่ไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท”จะไม่มี“ผัสสะ” เป็นปัจจัยในการปฏิบัติ จึงไม่ใช่ศาสนาพุทธ แม้ชาวพุทธก็เป็นลัทธิเดียรถีย์ หรือลัทธินอกรีตพุทธ เพี้ยนพุทธไปแท้

ซึ่งศาสนาอื่นใดทั้งหลายในโลกไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท” ไม่ได้ศึกษา“ปฏิจจสมุปบาท” จึงไม่สามารถ“กำจัดกิเลส”จนกระทั่ง“ดับเหตุ”ที่มี“สภาวะจริงของจิต-เจตสิก” อย่างถูกต้องของจริงชนิดที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” โดยตรงถูกตัวของ“รูปนาม”ได้

ศาสนาอื่นหรือแม้แต่“ชาวพุทธแท้ ๆที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปฏิจจสมุปบาท”ก็จะมี“อวิชชา”เป็นตัวตั้งต้นอยู่ทั้งนั้น จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ” ก็ไม่สามารถหมดสิ้น“โสกะ ปริเวทะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะ” แน่นอน

ศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายที่ไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท” หรือแม้ชาวพุทธเองแท้ ๆที่ปฏิบัติวิตกวิจารไม่เป็น หรือไม่มี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์”ตามเหตุตามปัจจัยของ“ปฏิจจ

สมุปบาท”ก็จะหลงยึดถือ“วิญญาณ”เที่ยงแท้กันอยู่ทั้งนั้น “จิตวิญญาณ”จึงเป็น“อัตตา”ที่ยิ่ง“หนา”(ปุถุ = หนา,อ้วน,โต, ใหญ่)”ยิ่งขึ้น ๆ ตลอดไปนิรันดร

ที่นิรันดร เพราะไม่มีทางลดละจางคลายลงนั่นเอง

จึงไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“อัตตา ๓” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒ แล้วปฏิบัติลดละ“อัตตา”ใน“จิตวิญญาณ”ลงได้เป็นอันขาด

จึงงมงายหลงผิด “หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่ ไม่ฟังผู้รู้

ชาวพุทธผู้มิจฉาทิฏฐิทั้งหลายเอ๋ย! นั่นมันไม่ใช่พุทธ

(๓๒๑) พุทธเรียนรู้“อัตตา ๓” กำจัด“อัตตา”ด้วย“ปัญญา”

ศาสนาพุทธมี“ภูมิธรรม”รู้ในความเป็น“อัตตา”แท้ ด้วย“ธาตุรู้”ที่ชื่อว่า“ปัญญา”ทีเดียว ไม่ใช่แค่“เฉโก”เท่านั้น

“ปัญญา”เป็น“ธาตุรู้”ที่เป็น“อุตตริมนุสสธรรม(ธรรมะซึ่งเหนือความเป็นปุถุชนสามัญขึ้นไปเป็นพิเศษจริง ๆ)” เพราะเป็น “อัญญธาตุ”(ธาตุ“อื่น”ที่ไม่ใช่แค่ธาตุสามัญของปุถุชน) แต่เป็น “ธาตุใหม่”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ จึงมีเครื่องมือมาใช้งาน

ที่เป็น“สมบัติ”ใหม่ เป็น“นวัตจิต”ที่มีใน“ศาสนาพุทธ”เฉพาะ ผู้อยากได้อยากมี“สมบัติ”นี้ก็ต้อง“ต่อเชื้อ”เอาจากเชื้อที่เป็น“เชื้อแท้ของความเป็นปัญญา”จริงจึงจะได้

เพราะไม่ใช่“ความรู้หรือความฉลาดเฉลียว”แบบเก่า

ที่เป็นแค่ DNA โลกีย์ หรือแบบปุถุชนคนสามัญทั่วไปจริง ๆ

"ปัญญา"จึงเป็น"ธาตุรู้"ที่มีคุณสมบัติ"ใหม่"อีกชนิดหนึ่งซึ่งมีเชื้อของ"อัญญธาตุ"แท้ กล่าวคือ เป็น"ธาตุใหม่"ที่เกิดขึ้นมาให้แก่โลกจริง ๆ แล้วจึงขยายผลมาเป็นคุณสมบัติ"ธาตุรู้"จาก"สัญญาและสังขาร" ซึ่งเกิดมีลักษณะการพัฒนาของ"เวทนาธาตุ"และ"วิญญาณธาตุ"กันขึ้นก้าวหน้ายิ่งขึ้นมาเกิดเป็น"เวทนา"และ"วิญญาณ"ของ"จิตนิยาม"ขั้นโลกุตระ

เมื่อ"อัญญธาตุ"ขยายตัวเป็น"อัญญา"ให้แก่"สัญญธาตุ"ถึงขั้น"ปัญญา"ก็กลายเป็น"ความรู้"ที่พิเศษสามารถ"รู้"ความเป็น"อัตตา"ได้จริง และแยกแยะออกไปได้ครบถ้วนในความเป็นอยู่จริง แล้วกำจัด"อัตตา"ที่เป็น"อกุศล"ได้แท้

ต้องมี"ปัญญา"จริงแท้จึงจะสามารถทำ"อัตตา"ของตนให้เป็นผู้"อยู่เหนือ"ความเป็น"อัตตา"ของตนเองสำเร็จ

(๓๒๒) "ปัญญา"รู้ยิ่งจริง จึงได้ชื่อว่า"อุตตริมนุสสธรรม"

ซึ่งลำพัง"ความรู้"ความฉลาดเฉลียวแค่ขั้น"เฉโก"นั้นมีคุณสมบัติหรืออัจฉริยะของ"เฉโก"ที่ไม่สามารถรู้ลึกล้วงล่วงรู้เข้าไปถึงความเป็น"อัตตา"อันเป็น"ปรมัตถธรรม"คือ สภาวะที่เป็น"จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน"ได้หรอก

เพราะ"ปัญญา"นี้รู้ได้ยิ่งซึ่งลึกกว้างหนาเกินกว่า"มิติ"แห่งความรู้สามัญมนุษย์ที่พึงรู้กันอยู่ จึงเป็นการรู้ที่รู้

ยิ่งสูงกว่า“ธาตุรู้”ของคน“โลกียะ”ปุถุชนทั่วไปในโลกสามัญปกติ เพราะเป็น“โลกุตรธาตุ” จึงชื่อว่า“อุตตริมนุสสธรรม”

เช่น สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา” ดังที่สาธยายผ่านมา หรือสามารถรู้ลึกรู้กว้างรู้หนารู้ละเอียดรู้รอบถ้วนไปได้ถึงความเป็น“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”เป็นต้น และอื่น ๆอีกมาก

จึงมีประสิทธิภาพในการ“รู้”ได้มากมายเหนือเกินกว่า“ความรู้”สามัญธรรมดาของประดาคนผู้รู้ที่ได้รู้กันมาแล้วจะยิ่งเยี่ยมเก่งสุดแค่ไหนก็ตาม ในมหาจักรวาลนี้

“ธาตุรู้”ที่เป็นเช่นดังสาธยายมาคร่าว ๆนี้แลคือ“ธาตุรู้”ที่เรียกกันในภาษาว่า“ปัญญา” ซึ่งมิใช่ความรู้ปกติ

เพราะมีความพิเศษเหนือกว่า“ธาตุรู้”ปกติที่ชื่อว่า“เฉกะหรือเฉโก”“เฉโก”ซึ่งจะอัจฉริยะเท่าใด ๆก็ยังไม่สามารถเหมือนมีได้“ปัญญา”เลย

ธาตุรู้ขั้น“ปัญญา”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ปรมัตถธรรม”ที่เรียกว่า“อัตตา” เพราะสามารถแจกแจง“ธาตุ”ต่าง ๆที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้แน่แท้

(๓๒๓) “ปัญญา”คือ“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”แต่พิเศษเกินอัจฉริยะ

การรู้ความเป็น“อัตตา”จึงไม่ใช่เรื่องตื้น ๆง่าย ๆ

หันมาศึกษาให้“สัมมาทิฏฐิ”กันเถิด ฝึกฝนไปแล้วจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โอฬาริกอัตตา”ที่เกิดใน“กามาวจร”เป็นขั้นต้น

แล้วมีสัมมาปฏิบัติกำจัดความเป็น“อัตตา”ขั้นต้นนี้ให้ได้ เหลือ“รูปาวจร”ขั้น“มโนมยอัตตา”คือ“อัตตา”ขั้นกลาง ซึ่งเป็น“อุทธัมภาคิยสังโยชน์”ก็ศึกษาต่อกำจัดต่อให้ได้หมดไปอีก จนกระทั่งที่สุดเหลือ“อรูปาวจร”อันเป็น“อรูปอัตตา” ขั้นปลายก็ศึกษากำจัดให้ได้จนหมดสิ้นเกลี้ยง ก็บรรลุความเป็น“อนัตตา” เป็นผู้“ไม่มีอัตตา”ได้สัมบูรณ์

ไม่ใช่แค่ได้ฟังพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรมทั้งหลายไม่ใช่อัตตา หรือไม่มีความเป็นอัตตา(สัพเพธัมมา อนัตตา)” แล้วก็ยึดเอาแค่นี้ เพียงแค่ที่ตนเข้าใจภาษาดีแล้ว เท่านี้แล้วก็หลงผิดว่า“อัตตา”ในโลกนี้ไม่มี หรือหลงเพี้ยนไปว่า “อัตตา”ใด ๆก็“ไม่มี” ในตนก็“ไม่มี” จึงไม่ต้องปฏิบัติ

ถ้าเข้าใจหรือเห็นเป็นอย่างนี้ก็“มิจฉาทิฏฐิ”แน่ ๆ

ย่อมเป็นผู้“อวิชชา”อยู่แท้ คนผู้นี้ก็ไม่มี“ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา” และไม่รู้วิธีปฏิบัติกำจัด “อัตตา”นั้น ๆได้สำเร็จ

การกำจัด“อัตตา”นั้น มิใช่กำจัด“อัตตา”อย่างพาซื่อ หรือพาเซ่อ กำจัดกันดื้อ ๆดุ่ย ๆชนิดที่ไม่มี“ปัญญา” แยกแยะส่วนใดของความเป็น“อัตตา”ที่จะกำจัดให้ถูกตัว

“อัตตา”ส่วนใดที่“เจ้าตัว”ของ“จิตนิยาม”นั้นจะต้องอาศัยก็ต้อง“มี”อยู่ ส่วน“อัตตา”ใดที่ต้องกำจัดทิ้งก็ทำให้สูญ

ด้วย“ปัญญา”ที่เป็น“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”ที่พิเศษเกินอัจฉริยะของ“โลกียะ” ชนิดที่บรรยายยากมาก

(๓๒๔) "นิพพาน"นั้นคือจบ "เที่ยง"เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

ผู้ยังไม่สามารถทำ"อัตตา"ของตนจนได้จนเป็นในตน คือ"ปัจจัตตัง" ที่มีเองเป็นเองเฉพาะตัว ก็ไม่สามารถจะ"เดา" เอาได้หรอก ไม่อาจจะ"รู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ตามที่เป็นจริงแน่

เพราะ"อัตตา"ของคนผู้นี้ก็ยัง"มีอยู่"เที่ยงแท้ ไม่มีวัน"สูญ"อยู่กับ"พระเจ้า"นิรันดร(ลัทธิ"เทวนิยม"จมอยู่กับเที่ยงแท้นี้)

ส่วน"อเทวนิยม"นั้นใน"จิตวิญญาณ"วัดกันที่"อกุศลเวทนา"ที่ยัง"ยึด"อารมณ์สุข ยังเสพความรู้สึกสุข"เที่ยง(นิจจัง)"อยู่ในตนยังไม่"ดับสูญ" เพราะทำ"ความไม่เที่ยง" คือยังทำ"อกุศลเวทนา"ที่คนผู้นี้ยึดมั่นถือมั่นเป็น"อัตตา"ของตนอยู่ เขาก็ยังทำให้"อัตตา"นี้ให้มัน"ไม่เที่ยงหรือสูญ" ไม่ได้

เพราะเขาเปลี่ยนแปลง"อกุศลเวทนา"ที่มีอยู่ในจิตตนให้น้อยลง ๆด้วยความสามารถของตน กระทั่ง"สูญ"ไม่ได้

คนผู้ศึกษาที่"สัมมาทิฏฐิ" และมี"สัมมาปฏิบัติ"เกิดมรรคผลจริง จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"ความไม่เที่ยง" เพราะเป็นผู้ทำให้"อกุศลเวทนา"ลดละไปจากเดิม ทำให้ไม่เท่าเดิมได้ ซึ่งชื่อว่า"ไม่เที่ยง" และที่สุด"ดับสูญ"ไป จนกระทั่งไม่มี"อกุศลเวทนา"นั้นเกิดขึ้นอีกในจิตเลย นี่คือผู้บรรลุผลปฏิบัติที่จบ

โดย"อกุศลเวทนา"ที่เป็น"อัตตา๓"ไม่มีในจิตเราแล้ว ชนิดที่"เที่ยง(นิจจัง)-ธุวัง(ยั่งยืน)-สัสสตัง(ตลอดไป)-อวิปริณาม

ธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น)-ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหิรัง)-ไม่กลับกำเริบอีกแล้ว(อสังกุปปัง) นี่คือ "ความเที่ยง"ของ"เวทนา"

"อกุศลเวทนา"ไม่เที่ยง ส่วน"เวทนาจริง"นั้นเที่ยง

นี้แล "นิพพาน"ที่จบ "เที่ยง"เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

(๓๒๕) "ผู้มีนิพพาน"มี"สูญ"แท้ แต่ยังมี"อัตตาอาศัย"อยู่

แม้มี"นิพพาน"แล้ว แต่"อัตตา"ที่ต้อง"อาศัย"ในขณะมีชีวิตมันก็ต้อง"มีอยู่" เพราะยังไม่"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน" "อัตตา"นี้แหละที่"ไม่เที่ยง" ต้องมี"เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เสื่อมไป" เป็นธรรมดาของ"ขันธ์ ๕"จึงต้อง"บริหารความเป็นสังขาร"

เฉพาะ"อัตตา ๓"ของเวทนา"(สุขเวทนา-ทุกขเวทนา-อุเบกขาเวทนา)นั้นเราได้ทำให้"สูญ"ทั้ง"๓ อัตตา" จนกระทั่ง "เที่ยง"ใน"ความไม่มีอัตตา ๓"นั้นอันได้แก่"ความรู้สึกทุกข์-สุข-ไม่ทุกข์ไม่สุขหรืออทุกขมสุข" ที่เป็นโลกีย์แก่ตนสำเร็จสัมบูรณ์เป็น "นิพพาน"จริงแล้ว ก็เหลือแต่"อนัตตา"เที่ยง

"อนัตตา"คือ "ความไม่มีอัตตา"ภาวะนี้เท่านั้นเที่ยง

เพียงแต่ยังไม่ทำ"ปรินิพพานเป็นปริโยสาน"จนหมดสิ้น"ชีวิตสลายขันธ์ ๕ ไป"ชนิดหมดเกลี้ยงไม่เหลือแค่นั้นเอง

ผู้กำจัด"อัตตา ๓"ของตนให้หมดสิ้นเกลี้ยงได้กระทั่ง "เที่ยง"สำเร็จได้แท้ดั่งนี้แล คือ ผู้บรรลุผล"นิพพาน"จริง

แม้"นิพพาน"ขั้นนี้ ก็จบ"เที่ยง"เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

ถ้าผู้ใดทำ“จิตตน”ให้มีภาวะ“นิพพาน”ได้ เป็นครั้งคราว ก็ยังไม่“เที่ยง(นิจจัง)”แท้เด็ดขาด ยังไม่“แน่นอน(นิยต)”

แต่“นิพพาน”ที่จบนี้เป็น“ความเที่ยง”แน่แท้เด็ดขาด
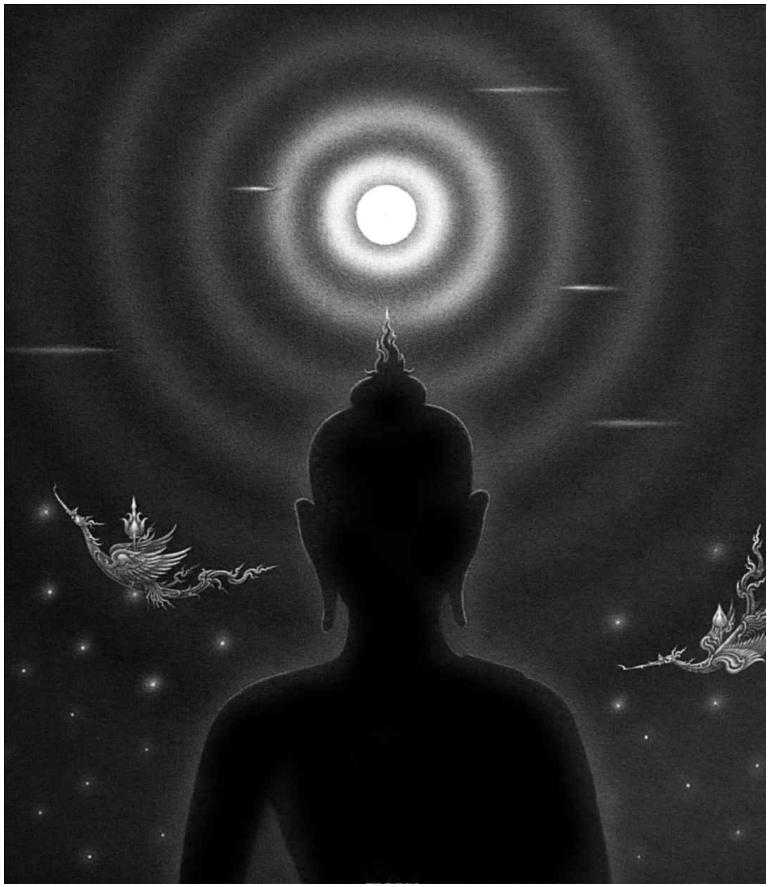
โปรดอ่านต่อเล่ม ๒